

ספר

מִקְרָא מְבוּאָר

המקרא

בנוסח המסורה

על פי

פְּתֵר אֶרֶם צוֹבָא

וכתבי היד הקרובים לו

התרגום

לעברית בת זמננו

על פי המפרשים

מהדורת תש"פ

הרב דוד כוכב

כנפי נשרים ג' ירושלים

058 6540855 – 02 6540855

david@darga.org.il

269 .....מִצְרַע
 277 .....אַחֲרֵי מוֹת
 284 .....קְדָשִׁים
 290 .....אָמַר
 300 .....בָּהָר
 305 .....בַּחֲקֵי
 312 .....בְּמִדְבָּר
 324 .....נִשְׂא
 338 .....בְּהֶעֱלֵתָךְ
 349 .....שֶׁלַח
 358 .....קָרַח
 366 .....חֲקֵת
 373 .....בְּלֶק
 381 .....פִּינְחָס
 393 .....מִטּוֹת
 402 .....מִסְעֵי
 411 .....דְּבָרִים
 420 .....וְאֶת־חֲנֹן
 431 .....עֵקֵב
 442 .....רָאָה
 454 .....שִׁפְטִים
 463 .....כִּי תֵצֵא
 474 .....כִּי תָבוֹא
 485 .....נֹצְעִים
 489 .....וַיִּלְדֶּךָ
 492 .....הָאֲזִינוּ
 496 .....וְזֹאת הַבְּרָכָה

10.....בְּרֵאשִׁית
 21.....נָח
 32.....לֶךְ לְךָ
 42.....וַיֵּרָא
 54.....חַיֵּי שָׂרָה
 62.....תּוֹלְדֹת
 71.....וַיֵּצֵא
 83.....וַיִּשְׁלַח
 95.....וַיָּשָׁב
 104.....מִקֵּץ
 116.....וַיִּגַּשׁ
 125.....וַיַּחֲיוּ
 132.....שְׁמוֹת
 143.....וַאֲרָא
 154.....בֵּא
 164.....בְּשֶׁלַח
 174.....יִתְרוֹ
 181.....מִשְׁפָּטִים
 190.....תְּרוּמָה
 198.....תְּצִוֶּה
 207.....כִּי תִשָּׂא
 219.....וַיִּקְהַל
 229.....פְּקוּדֵי
 237.....וַיִּקְרָא
 247.....צוֹ
 255.....שְׁמִינִי
 263.....תִזְרִיעַ

531	נשא
532	בהעלתך
532	שלח
533	קרח
534	חקת
535	בלק
536	פינחס
538	מטות
538	מסעי
539	דברים
540	ואתחנן
541	עקב
542	ראה
542	שופטים
543	כי תצא
543	כי תבוא
544	נצבים
545	וילך
545	האזינו
546	וזאת הברכה
547	שבת ראש חודש
548	שבת ערב ראש חודש
549	שבת חנוכה
549	שבת שניה של חנוכה
550	שבת שקלים
551	שבת זכור
552	שבת פרה
553	שבת החודש
554	שבת הגדול
556	טעם עליון
556	עשרת הדברות יתרו, טעם עליון
556	עשרת הדברות ואתחנן, טעם עליון
556	ראובן, טעם תחתון
557	ברכות ההפטרה

500	הפטרות
500	בראשית
501	נח
501	לך לך
502	וירא
503	חיי שרה
504	תולדות
505	ויצא
506	וישלח
507	וישב
507	מקץ
508	ויגש
509	ויחי
509	שמות
511	וארא
512	בא
512	בשלח
514	יתרו
515	משפטים
515	תרומה
516	תצוה
517	כי תשא
518	ויקהל
519	פקודי
520	ויקרא
521	צו
523	שמיני
524	תזריע
525	מצורע
527	אחרי מות
527	קדושים
528	אמור
529	בהר סיני
529	בחוקותי
530	במדבר

פתח דבר

התרגומים לדורותם

מימות יהושע בן נון היתה תורה מתבארת באמצעות תרגום, כדברי המשנה: "ואחר כך הביאו את האבנים וּבְנוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְסִדְדוּהוּ בְּסִיד, וְכָתְבוּ עָלָיו אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן, שְׁנַיִמָּר: (דברים כז, ח) בְּאֵר הַיָּטֵב" (מסכת סוטה פרק ז משנה ה).

וכן בימי עזרא, כדברי רב איקא בר אבין אמר רב חננאל אמר רב: "מאי דכתיב: (נחמיה ח, ח) וַיִּקְרְאוּ בְּסֵפֶר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים מִפְּרֹשֶׁי וְשׁוֹם שָׁכַל וַיְבִינּוּ בְּמִקְרָא? וַיִּקְרְאוּ בְּסֵפֶר תּוֹרַת הָאֱלֹהִים – זה מקרא, מפרש – זה תרגום" (מסכת מגילה דף ג ע"א).

וכך המשיכו ועשו: יונתן בן עוזיאל, אונקלוס, תרגום ירושלמי, ותרגומים נוספים כבר מוזמן חז"ל. בשעת קריאת התורה היו קוראים בציבור גם את תרגום הקריאה. והוסיפו במסכת סופרים (פרק יח הלכה ו): "ומן הדין הוא לתרגם לעם לנשים ולתינוקות כל סדר וסדר ונביא של שבת לאחר קריאת התורה". ואמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמי: "לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום" (מסכת ברכות דף ח ע"א).

אולם רש"י אבן עזרא ושאר ראשונים כתבו את פירושיהם במתכונת שונה, והתמקדו בפירוש מילים ספורות בלבד, והאריכו בהסברים ובבירור מקור פירושם.

המעלות בתרגום

שתי מעלות יש בתרגום על פני הפירושים:

א) הפירושים רגילים לבאר מילות אחדות וענינים מסוימים, ולהותיר מילים וענינים רבים בלא פירוש. לעומת התרגום שאינו מניח אף מילה בלא תרגום.

ב) בפירושים קיימת אריכות רבה, רק מעטים מספיקים ללמוד את המקרא כולו בפירושו. ורק מעט מן המעט מצליחים גם להתמיד בשינון ובחזרות על מנת לזכרו. והתרגום נקרא בשטף, ומתאים גם לתינוקות של בית רבן וגם לזקנים יושבי ישיבה. חובת האב ללמד את בנו מפורשת ברמב"ם (הלכות תלמוד תורה א הלכה ז) ובשו"ע (י"ד רמב"ן ז): "וחייב ללמדו בשכר עד שיקרא תורה שבכתב כולה". ועוד כתבו: (רמב"ם שם הלכה ג; שו"ע שם סעיף א): "מי שלא למדו אביו חייב ללמד את עצמו".

מקורות הפירושים בתרגום זה

הפירושים שבתרגום זה נלקטו ממקורות רבים, מהתרגומים הקדומים כאונקלוס וירושלמי, ומפירושי הראשונים והאחרונים, רש"י, אבן עזרא, רשב"ם, רבי יוסף בכור שור, רמב"ן, רבינו בחיי, חזקוני, ספורנו, הכתב והקבלה, העמק דבר, ועוד.

להלכה אין קפידה על פי איזה פירוש לפרש. השתדלנו לבחור פירוש הנראה כיותר מתאים לפשוטו של דקדוק לשון המקרא ומהלך הענין. מקור הפירוש נמצא לרוב באחד המפרשים על אתר. לפעמים המפרשים לא פירשו במקום, אלא במקום אחר. דוגמה: וְרֵאשׁ פְּתָנִים (דברים לב, ג), לשון זה נמצא גם באיוב (כ, טו) רֵאשׁ פְּתָנִים וַיִּקֶּן, מכאן שראש ניתן ליניקה ושתייה. אך פירוש ברור נמצא רק ברש"י על המילים 'מי ראש' בירמיהו (ח, יד) – "ראש פתנים הוא ארס שבשיניו".

לפעמים נלקט הפירוש מצירוף של מספר מפרשים כדי שיהיה מלא ומתאים לפסוק כולו. למשל (שמות ה, כה-כו) חָתַן דָּמִים אֶתָּה לִי, חָתַן דָּמִים לְמֹלֶת.

לפעמים לא פירשו המפרשים ולא נמצא לתרגום מקור מפורש. פעמים ותרגם על פי ראיות.

תצוגת התרגום

תרגום זה לא הושם מילה תחת מילה אלא פסוק שלם כנגד פסוק, היות ובמקומות רבים דוקא שינוי סדר המילים בפסוק מבהיר היטב את המשמעות. למשל: "וְהָיָה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּקַרְנָיו" (בראשית כב, יג),

המילה 'אחר' משמעותה אחורי הסבך, והפירוש הוא: והנה איל מאחורי סבך השיחים והוא מסתבך בהם בקרניו.

מדוע יש צורך בתרגום לתורה שכבר כתובה בלשון הקודש?

אמרו בגמרא: (עבודה זרה דף נח ע"ב; חולין דף קלו ע"ב) "לשון תורה לעצמה לשון חכמים לעצמן", והזהירו שלא להחליף ביניהם במקום העלול להביא לידי טעות. בהמשך הדורות הוסיפה הלשון להשתנות, ומילים רבות שבלשון המקרא משמעותן אחת – נשתנה שימושן למשמעות אחרת. לכן נצרך תרגום גם עבור מילים שמשמעותן אינה מוכרת, וגם עבור מילים הנמצאות בשימוש יום יומי העלול להטעות את הלומד במשמעותו. לדוגמה, גביר בלשון תורה משמעו אדון, ובלשון האחרונים משמעו עשיר.

האם יוצאים בפירוש זה ידי חובת שנים מקרא ואחד תרגום?

חלק מהתימנים נוהגים כרמב"ם וכתשובות הגאונים על פי מנהג בבל הקדמון, שיוצאים ידי חובה רק בתרגום 'אונקלוס'. ואם אינו מבינו יוסיף תרגום נוסף. אך השו"ע (סימן רפה, ב) והאחרונים פסקו שיוצאים גם בפירוש אחר כגון רש"י. וכן כתב בספר העיתים לר' יהודה הנשיא אלברצלוני (סימן קעה): "תרגום של ארץ ישראל... ואמרו שמוטר לאומרו בבית הכנסת", כלומר שמתיר להדיא שאר תרגומים אפילו לתרגום שבציבור.

המשנה ברורה (סימן רפה ס"ק ה) כותב שראוי לקרוא בתרגום או פירוש שהוא מבין אותו, ובכלל זה גם התרגום ליידיש ספר צאינה וראינה. רק צריך שיהא בנוי על יסוד התלמוד. הביטוי 'בנוי על יסוד התלמוד' לקוח מהמגן אברהם שכתב כן על פירוש רש"י. רש"י כותב במקומות רבים פירוש השונה מהמפורש בגמרא. מכאן שהכוונה היא שהפירוש לא יהא נוגד את ההלכה. ותרגום 'מקרא מבואר' בכלל זה.

האם ראוי ללמד תינוקות של בית רבן בתרגום?

בספר בן איש חי (הלכות שנה שניה פרשת כי תצא סעיף כה) הזכיר שהיו בידם תרגומים בלשון ערבי ובלשון פרסי והיו משתמשים בהם מלמדי תינוקות.

ובמחזור ויטרי לתלמידו של רש"י (סימן תקכו ד"ה פרק יח; וכן הוא באגודה מסכת סופרים פרק טז) כתב: "יש שקורין ספר קינות בערב, יש שמאחרין עד הבקר לאחר קריאת ספר תורה, שאחר התורה [עומד אחד] וראשו מתפלש בעפר, ובגדיו מטולאין וקורא בבכייה וביילה, אם יודע הוא לתרגמו מוטב, ואם לאו נותנו למי שידוע לתרגם בטוב, ומתרגם לפי שיבינו שאר העם והנשים ותינוקות, שהנשים חייבות לשמוע קריאת ספר תורה כאנשים וכל שכן זכרים; וכן אתה חייב בקריאת שמע ותפילה וברכת המזון ובמזוזה; ואם אינם יודעין לשון הקודש מלמדין אותם בכל לשון שיכולות לשמוע וללמוד".

לכן מגמת תרגום זה להשתמש בשפה פשוטה ככל הניתן שתהיה בהירה גם לילדים.

השיטות בניקוד טעמים ומידות

הקמץ הקטן סומן בגופן ארוך יותר. ההבחנה בין סוגי הקמצים היא כשיטת המנחת שי (שמות כט, לז) בשם האבן עזרא בספר צחות והליות חן, וכך דעת המגיה לספר מכלול (דפוס תר"ב), ומדקדקי זמננו. הטעמים שמיקומם קבוע סומנו גם בהברה המוטעמת. נוסף סימן זה לציון שוא נע שאינו בתחילת מילה או אחר שוא או באות דגושה, בהתאם לניקודי חטף בכתבי היד. סימון הגעיות כשיטת מקראות גדולות הכתר, לרוב. מידות הנפח המשקל והאורך תורגמו כדברי הגאונים והרמב"ם.

פסוקי הקריאה הנהוגים בחול ובמנחה סומנו בכוכבית*, וכשמנהג התמנים שונה סומן בסוגרים[*].

תודות ואחרית דבר

יבורכו המשתתפים: הר' אלידע כוכב והר' אריאל שילה על הגהותיהם המרובות; הרב משה ארנרייך ורבים נוספים על הערותיהם.

אין די באלפי השעות שהושקעו בספר זה; לא עֲלִיף הַמְלֵאכָה לְגִמּוֹר, וְלֹא אֵתָהּ בֶן חוֹרֵין לְבִטֵּל מִמֶּנָּה. בעז"ה יתוספו שיפורים נוספים במהדורות הבאות.

הסכמת הרב מרדכי אליהו זצוק"ל לקונטרס 'הצנע לכת' של המחבר

MORDECHAI ELIAHU
FORMER CHIEF RABBI OF ISRAEL & RICHON LEZION

כ"ה

מ ר ד כ י א ל י ה ו
הראשון לציון והרב הראשי לישראל לשעבר

בס"ד, י"ב סיון תשס"ה
18-9401.05

הסכמה

ראה ראיתי מה שכתב איש רב פעלים לתורה ולתעודה **הרב דוד כוכב הי"ו** בקונטרס "**הצנע לכת**", והנה הדברים דברי אמת.

"ויהי דוד לכל דרכיו משכיל והי עמו" (שמואל א יח, יד) כמו שדרשו בסנהדרין צג: על דוד המלך עליו השלום (שמואל א טו, יח) ידע נגן- שידוע לישראל, וגבור חיל- שידוע להשיב, ואיש מלחמה- שידוע לישראל וליתן במלחמתה של תורה, ונבון דבר - שמבין דבר מתוך דבר, ואיש תאר- שמראה פנים בהלכה, והי עמו - שהלכה כמותו בכל מקום.

וראויים הדברים לרב המחבר. ויה"ר שיזכו הוא ואחיו הי"ה דן כוכב הי"ו, המוציא לאור להמשיך הלאה להגדיל תורה ולהאדירה, ויפוצו מעינותיהם חוצה, ויהי ה' עמם בכל אשר הם עושים, אכי"ר.

מרדכי אליהו

הראשון לציון הרב הראשי לישראל לשעבר

RABBI Z. N. GOLDBERG

Abbad Badatz & Bies Hara'ah "Hayashar Vehatov"
Member Of Supreme Rabbinical Court

הרב זלמן נחמיה גולדברג

אב"ד בד"ץ ובית הוראה לדיני ממונות "הישר והטוב"
חבר בית הדין הרבני הגדול

בי"ה, יום א' כסלו תשל"ז

היזוני יעוסי הריז דוד כוכ? שליטא
 חיבתי שבו חזק מורתי הקדושה לשפתי האדוקים
 דופיני וביקוד שליטון מריה לחוד ולשון בני אדם לחוד
 ומחזורי דגל נדחים לא אשקדתיג האמין אחי נשון בני אדם ולא
 אחי נשון מריה ומלתי דגה שפת סוף פ' שדמאן האמא הטעני
 נשון ואי שכמה כתיב שופי כלשון דע אדם תלפלא ונה אג בא אדם
 נשון דמה נקרא נאמי לו בחלפלא ונו נאמי לו שופי טאז יקח
 חלפלא ומחסי נאמן נשמה הלפלי נאמי טניס מקרא נאמי טניס
 מחזורי דגה שופי נקרא כלשון שכוון אמין כאן צאנה וסאנה דיוני
 ואז דודי יש לו נקראו מה שמתקן כלשון הלו דגה כלשון
 בני יקרוב האחר עיני דבורתי היחושתי ופני פירושם
 כה נאמי דקסיק ויטלו הסס כה ג' ויפלא ונאמי יש לכתב
 ויטלו הסס שכלשון דע יצוי אמי דכמו כיוסו אכן ג' בתרגום
 זאנעלום דגה ויטלו ואכטי טגה כלשון אכטי צאנה ככא/כליו
 אזל בשפי טאמי האה לא דמאן נפלי בוטלא
 ודיקרה חזרה ערוציוו נאמי אולי נאמי כולו יטלו
 הנהב לפרק הארה ונאמי
 שליטון עומי גולדברג

הסכמת הרב זלמן נחמיה גולדברג

ב"ה, יום ח' כסלו תשע"א

הראני ידידי הרב דוד כוכב שליט"א חיבור שבו תרגם תורתינו הקדושה לשפה המדוברת בידינו.

וכידוע שלשון תורה לחוד ולשון בני אדם לחוד. ומבואר בגמרא נדרים מ"ט א' שבנדרים הולכים אחר לשון בני אדם ולא אחר לשון תורה.

ומצינו בגמרא שבת סוף פרק ב' שבזמן הגמרא השתנו לשון, ומה שבתורה כתוב שופר בלשון בני אדם חצוצרא, ונפקא מינה אם בא אדם לשאול במה לתקוע נאמר לו בחצוצרא ולא לומר לו שופר שאז יקח חצוצרא.

ומעתה לענין לצאת המצוה לומר שנים מקרא ואחד תרגום מבואר בשו"ע (או"ח רפ"ה במשנ"ב ס"ק ה') שיש גם לקרוא בלשון שהוא מביין, כמו "צאנה וראנה" באידיש ואם כן בודאי יש לו לקרוא מה שכתוב בלשון המובנת בלשון בני אדם.

הרב המחבר עיין בפירושי הראשונים ולפי פירושם כתב. [אמר בפסוק ויבשלו הפסח (דברים טז, ז ובשלת) כתב גם כן ויבשלו, ולענ"ד יש לכתוב ויצלו הפסח שבלשון בני אדם צליה אינה בכלל בישול אכן גם בתרגום אונקלוס תרגם ויבשלו (ותבשיל) ואפשר שגם בלשון ארמית צליה בכלל בישול אבל בשפה שאחר הגמרא לא קראו לצלי בישול].

והקב"ה יעזרהו להוציא לאור עולם לתועלת כלל ישראל.

הכותב לכבוד התורה ולומדיה

זלמן נחמיה גולדברג

הערה:

הביאור בעניין צליית קרבן הפסח בדברים טז, ז תוקן על פי דברי הרב.

בְּרֵאשִׁית

פְּרַשְׁת בְּרֵיאַת הָעוֹלָם
 בְּתַחֲלָה, כְּשָׂאֱלֹהִים בְּרָא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ.
 לִפְנֵי כֵן הָאָרֶץ הִיְתָה חֹסֶרֶת מִמְּשׁוֹת וְרִיקָה,
 וְהָיָה חוֹשֶׁךְ מֵעַל הַתְּהוֹמוֹם, וְרוּחַ הָאֱלֹהִים נֹשְׁבָה
 מֵעַל הַמַּיִם.
 אֱלֹהִים אָמַר: יְהִי אוֹר! וְנִהְיָ אוֹר.
 אֱלֹהִים רָאָה אֶת הָאוֹר וּקְבַע שֶׁהוּא טוֹב,
 וְאֱלֹהִים הִבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.
 אֱלֹהִים קָרָא לְאוֹר יוֹם, וְלַחֹשֶׁךְ הוּא קָרָא
 לַלַּיְלָה, וְהָיָה עֶרֶב וּבֹקֵר שֶׁל יוֹם אֶחָד.
 אֱלֹהִים אָמַר: יְהִי רִקְיעַ בְּאֲמֻצַּע הַמַּיִם
 שִׁיְהִיָּה מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם.
 אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הַרְקִיעַ, וְהִבְדִּיל בֵּין הַמַּיִם
 שְׁמַתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם שְׁמֹעַל לַרְקִיעַ,
 וְכַךְ נִהְיָה.
 אֱלֹהִים קָרָא לַרְקִיעַ שָׁמַיִם, וְהָיָה עֶרֶב וּבֹקֵר
 שֶׁל יוֹם שֵׁנִי.
 אֱלֹהִים אָמַר: הַמַּיִם שְׁמַתַּחַת לַשָּׁמַיִם יִתְכַנְּסוּ
 לְמִקְוֵה אֶחָד, וְתִרְאָה הַיַּבְּשָׁה, וְכַךְ נִהְיָה.
 אֱלֹהִים קָרָא לַיַּבְּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה כְּנֹסֵי הַמַּיִם
 קָרָא יַמִּים, אֱלֹהִים רָאָה וּקְבַע שֶׁזֶה טוֹב.
 אֱלֹהִים אָמַר: הָאָרֶץ תַּצְמִיחַ דָּשָׁא שֶׁל
 עֵשְׂבִים שְׁמֻצְמִיחִים זְרָעִים, וְעֵץ פְּרִי שְׁעוֹשֶׂה
 פְּרִי שְׁמֻצְמִיחַ אֶת מִינוֹ – שֵׁישׁ בּו זְרָעִים
 לְזֵרֹעַ בְּאֶרֶץ, וְכַךְ נִהְיָה.
 הָאָרֶץ הוֹצִיָּאָה דָּשָׁא שֶׁל עֵשְׂבִים שְׁמֻצְמִיחִים
 זְרָעִים שְׁמֵהֶם גְּדִלִים עֵשְׂבִים מִמִּין אוֹתוֹ
 הָעֵשֶׂב, וְעֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי שָׁבו זְרָעִים שְׁמֻצְמִיחִים
 אֶת מִינוֹ, אֱלֹהִים רָאָה וּקְבַע שֶׁזֶה טוֹב.
 וְהָיָה עֶרֶב וּבֹקֵר שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי.
 אֱלֹהִים אָמַר: יְהִי מְאוֹרוֹת בְּרִקְיעַ שֶׁל
 הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה, שִׁיְהִי
 לְסִמְנַיִם וּלְחֹשֶׁב זְמַנֵּי הַמּוֹעֲדִים וְהַיָּמִים

א * בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ:
 ב וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹמוֹת וְחֹשֶׁךְ עַל-פְּנֵי
 תְהוֹמוֹת וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי
 הַמַּיִם:
 ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי-אוֹר:
 ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאוֹר כִּי-טוֹב וַיַּבְדֵּל
 אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ:
 ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא
 לַלַּיְלָה וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֵר יוֹם אֶחָד: פ
 ו * וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקְיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם
 וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
 ז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין
 הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם
 אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי-כֵן:
 ח וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי-עֶרֶב
 וַיְהִי-בֹקֵר יוֹם שֵׁנִי: פ
 ט * וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת
 הַשָּׁמַיִם אֶל-מִקְוֵה אֶחָד וְתִרְאָה הַיַּבְּשָׁה
 וַיְהִי-כֵן:
 י וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה
 הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב:
 יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דָּשָׁא עֵשֶׂב
 מִזְרִיעַ זָרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה לְמִינוֹ
 אֲשֶׁר זָרַע-כּוּ עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן:
 יב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׁא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זָרַע
 לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה-פְּרִי אֲשֶׁר זָרַע-כּוּ
 לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב:
 יג וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֵר יוֹם שְׁלִישִׁי: פ
 יד * וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאוֹרֹת בְּרִקְיעַ
 הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
 הַלַּיְלָה וְהָיָה לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים

ושנים:

טו והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן:

טז ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל למשלת היום ואת המאור הקטן למשלת הלילה ואת הכוכבים:

יז ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ:

יח ולמשל ביום ובלילה ולחבדיל בין האור ובין החשך ונרא אלהים כיר טוב:

יט ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: פ

כ ונאמר אלהים ושרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על הארץ על פני רקיע השמים:

כא ויברא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם ואת כל עוף כנף למיניהו ונרא אלהים כיר טוב:

כב ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ:

כג ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: פ

כד ונאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש ותיתו ארץ למינה ויהי כן:

כה ויעש אלהים את חיות הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו ונרא אלהים כיר טוב:

כו ונאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ:

כז ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה

והשנים:

ויהיו למאורות ברקיע של השמים להאיר על הארץ, וכך נהיה.

אלהים עשה את שני המאורות הגדולים – את המאור הגדול יותר לשלוט ביום, ואת המאור הקטן יותר לשלוט בלילה, ואת הכוכבים.

אלהים שם אותם ברקיע של השמים להאיר על הארץ.

שיקבעו את זמני היום והלילה ויבדילו בין האור ובין החושך, אלהים ראה וקבע שזה טוב.

והיה ערב ובוקר של יום רביעי.

אלהים אמר: יוצרו במים שרצים רבים בעלי נפש חיה, ועוף ועופף מעל הארץ לפני רקיע השמים.

אלהים ברא את יצורי הים הגדולים, ואת כל המינים של חיות וזוחלות שנוצרו במים, ואת כל מיני העופות בעלי הכנף, אלהים ראה וקבע שזה טוב.

אלהים ברך אותם ואמר: הולידו ולדות והתרבו, ומלאו את המים שבימים, והעוף יתרבה בארץ.

והיה ערב ובוקר של יום חמישי.

אלהים אמר: הארץ תוציא נפשות של חיות למיניהן השונים, בהמות וחרקים וחיות הבר למיניהם, וכך נהיה.

אלהים עשה את חיות הבר למיניהן ואת הבהמות למיניהן ואת כל החרקים שעל האדמה למיניהם, אלהים ראה וקבע שזה טוב.

אלהים אמר: נעשה אדם שיהיה בצורה אלהית עליונה – דומה לאלהים, וישלטו בדגי הים ובעופות השמים ובהמות ובכל הארץ ובכל החרקים שזוחלים על הארץ.

אלהים ברא את האדם בצורתו – הוא ברא אותו בצורה אלהית עליונה, וברא אותם

בָּרָא אֱתָם:

כח וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלאוּ אֶת-הָאָרֶץ וּכְבֹּשׁוּ וּרְדוּ בְּדִגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל-חַיָּה הַרְמֵשֶׁת עַל-הָאָרֶץ:

כט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת-כָּל-עֵשֶׂב וְזֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וְאֶת-כָּל-הָעֵץ אֲשֶׁר-בּוֹ פְרִי-עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם וַיְהִיה לְאֹכְלָהּ:

ל ולְכָל-חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל-עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל רֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת-כָּל-יֶרֶק עֹשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי-כֵן:

לא וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲגִידָה טוֹב מְאֹד וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: פ

ב וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צְבָאָם:

ב וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:

ג וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: פ

ד אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בַּיּוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וּשְׁמַיִם:

ה וְכָל שֵׁיט הַשָּׁדָה טָרִם יִהְיֶה בְּאָרֶץ וְכָל-עֹשֶׂב הַשָּׁדָה טָרִם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל-הָאָרֶץ וְאֲדָמָה אֵין לַעֲבֹד אֶת-הָאֲדָמָה:

ו וְאֵד יַעֲלֶה מִן-הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת-כָּל-פְּנֵי הָאֲדָמָה:

ז וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם עֹפֵר מִן-הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נִשְׁמַת חַיָּים וַיְהִי הָאָדָם לְגִפְשׁ חַיָּה:

זָכַר וַנִּקְבְּהָ.

אֱלֹהִים בְּרָךְ אוֹתָם, אֱלֹהִים אָמַר לָהֶם: הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ, וּמְלאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבֹּשׁוּ אוֹתָהּ, וּשְׁלֹטוּ בְּדִגַּי הַיָּם וּבְעוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיֵּי הַחַיִּים שֶׁנִּחְלָטוּ עַל הָאָרֶץ.

אֱלֹהִים אָמַר: הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל הָעֵשֶׂבִים מִצְמִיחֵי הָזֶרַע שֶׁעַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל עֵצֵי הַפְּרִי בְעֵלֵי זֶרַעִים לְזֵרֵיעָהּ, זֶה יְהִי לָכֶם לְאֹכְלָהּ.

וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם וּלְכָל הַזּוֹחֲלִים עַל הָאָרֶץ שֵׁישׁ בָּהֶם נֶפֶשׁ שֶׁל חַיָּית, נֹתַתִּי רַק אֶת כָּל הָעֵשֶׂבִים הַיְדוּקִים לְאֹכּוֹל, וְכַךְ נִהְיָה.

אֱלֹהִים רָאָה אֶת כָּל מַה שֶׁעָשָׂה וְקִבֵּעַ שֶׁזֶה טוֹב מְאֹד, וַיְהִי עֶרֶב וּבֹקֶר שֶׁל הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי.

נִשְׁלְמָה בְּרִיאַת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל מַה שֶׁבָּהֶם. אֱלֹהִים הִשְׁלִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אֶת הַמְּלָאכָה שֶׁעָשָׂה, וְשָׁבַת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל הַמְּלָאכָה שֶׁעָשָׂה.

אֱלֹהִים בְּרָךְ אֶת הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ, כִּי בּוֹ הוּא שָׁבַת מְכַל הַמְּלָאכָה שֶׁאֱלֹהִים בָּרָא וְעָשָׂה.

פְּרַשְׁת גִּזְ עֲדוּן

זֶה סִפּוּר תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּשִׁנְבְּרָאוֹ, בַּיּוֹם שֶׁהָיָה אֱלֹהִים עֹשֶׂה אֶרֶץ וּשְׁמַיִם.

עֲדוּן לֹא הָיָה בְּאֶרֶץ שׁוּם שֵׁיט שָׁדָה, וְעֲדוּן לֹא צִמַח שׁוּם עֹשֶׂב שָׁדָה, כִּי הָיָה אֱלֹהִים לֹא הִמְטִיר גֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ, וְעֲדוּן לֹא הָיָה אָדָם שֶׁיַּעֲבֹד אֶת הָאֲדָמָה.

וְעֲנַן עָלָה מִן-הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

הָיָה אֱלֹהִים יֹצֵר אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן-הָאֲדָמָה, וְנִשְׁפָּח בְּאָפוֹ נִשְׁמַת חַיָּים וְהָאָדָם נִהְיָה נֶפֶשׁ חַיָּה.

ה' אלהים נטע גן בעדן בצד מזרח, ושם שם את האדם שיצר.

ה' אלהים הצמיח מהאדמה כל מיני עצים נחמדים למראה וטובים למאכל, ועץ החיים היה בתוך הגן וגם עץ ההבחנה בין טוב לרע.

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם נפרד ונהיה לארבעה ראשי נהרות.

שם האחד פישון הוא זה שמקיף את כל ארץ הדו ששם הזהב.

וזהב הארץ היא טוב, שם הפנינים ואבן השוהם.

ושם הנהר השני גיחון, הוא זה שמקיף את כל ארץ כוש.

ושם הנהר השלישי חדקל הוא זה שהולך מזרחית לעיר אשור, ונהר הרביעי הוא פרת.

ה' אלהים לקח את האדם, והניח אותו בגן עדן לעבדו ולשמרו.

ה' אלהים צוה על האדם ואמר: מכל עצי הגן מתר לך לאכול.

ומעץ ההבחנה בין טוב לרע אל תאכל ממנו, כי ביום שתאכל ממנו תמות.

ה' אלהים אמר: לא טוב שהאדם יהיה לבדו, אעשה לו עוזר לצדו.

ה' אלהים יצר מהאדמה את כל חיות השדה, ואת כל עופות השמים, והביא אל האדם לראות מה יקרא להם, וכל נפש חיה שהאדם קרא לו בשם – הוא שמו.

האדם קרא שמות לכל הבהמות ולעופות השמים ולכל חיות השדה, וראה שלאדם אין עוזר לצדו כמו לחיות.

ה' אלהים הפיל תרדמה על האדם והוא נרדם, הוא לקח את אחד מצדדיו וסגר בבשר במקום החתך.

ח וַיִּטַע יְהוָה אֱלֹהִים גֶּן־עֵדֶן מִקְדָּם וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר יָצַר:

ט וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־עֵץ נֹחַמַד לְמַרְאֵה וְטוֹב לְמֹאכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע:

י וַנְהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֵּן וּמִשָּׁם יִפְרָד וְנָהָה לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים:

יא שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֶת כָּל־אֶרֶץ הַחַוִּילָה אֲשֶׁר־שָׁם הַזָּהָב:

יב וְזָהָב הָאֶרֶץ הַהִיא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֲבֹן הַשֹּׁהַם:

יג וְשֵׁם־הַנְּהָר הַשֵּׁנִי גִיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֶת כָּל־אֶרֶץ כּוּשׁ:

יד וְשֵׁם הַנְּהָר הַשְּׁלִישִׁי חֲדַקְל הוּא הַהֹלֵךְ קְדָמַת אֲשׁוּר וְהַנְּהָר הָרְבִיעִי הוּא פַרְת:

טו וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיַּנְחֵהוּ בְּגֶן־עֵדֶן לְעַבְדָּהּ וּלְשֹׁמְרָהּ:

טז וַיִּצַו יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ־הַגֵּן אָכַל תֹּאכַל:

יז וּמִעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אָכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת:

יח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא־טוֹב הֵיחֵד הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה־לּוֹ עֹזֵר כְּגַנְדּוֹ:

יט וַיִּצַר יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיָּבֵא אֶל־הָאָדָם לְרְאוֹת מַה־יִּקְרָא־לּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר יִקְרָא־לּוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ:

כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה וְלַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל חַיַּת הַשָּׂדֶה וְלָאָדָם לֹא־מָצָא עֹזֵר כְּגַנְדּוֹ:

כא וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תְּרַדְמָה עַל־הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצַּלְעָתָיו וַיִּסְגֵר בָּשָׂר תַּחְתָּנָהּ:

שליש

ה' אלהים בנה את החלק שלקח מהאדם, ועשה ממנו אשה, והביאה לאדם.

האדם אמר: הפעם זאת עצם מעצמי ובשר מבשרי, זאת תקרא אשה כי היא נלקחה מאיש.

לכן עוזב איש את בית אביו ואמו ודבק באשתו, וילדיהם נעשים בשר אחד משניהם.

פרשת החטא

האדם ואשתו שניהם היו ערומים ולא התבישו.

והנחש היה ערמומי יותר מכל חיות השדה שה' אלהים עשה, והוא אמר לאשה: האם נכון שאלהים אמר אל תאכלו מכל עצי הגן?

אמרה האשה לנחש: מפרות עצי הגן נאכל.

ומפרות העץ הזה שבתוך הגן אלהים אמר: אל תאכלו ממנו ואל תגעו בו – שלא תמותו.

הנחש אמר לאשה: לא תמותו

אלא אלא אלהים יודע שביום שתאכלו ממנו יפתח שכלכם, ותהיו כאלהים – מבחינים בין טוב לרע.

האשה ראתה שהעץ טוב למאכל ושהוא תאוה לעינים והעץ נחמד וגורם להחכים, היא לקחה מפריו ואכלה ונתנה גם לבעלה שיאכל אתה, והוא אכל.

השכל של שניהם נפתח והם הבינו שזה רע שהם ערומים, הם תפרו עלי תאנה ועשו להם חגורות.

הם שמעו את קול ה' אלהים עובר בגן מבוון השמש הנוטה לשקוע, האדם ואשתו התחבאו מפני ה' אלהים בין עצי הגן.

כב ויבן יהוה אלהים | את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם:

כג ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת:

כד על-כן יעזב איש את-אביו ואת-אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד:

כה ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבישו:

כז והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל-האשה אף כי-אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן:

כח ותאמר האשה אל-הנחש מפרי עץ-הגן נאכל:

כט ומפרי העץ אשר בתוך-הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן-תמתו:

ד' ויאמר הנחש אל-האשה לא-מות תמותו:

ה' כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע:

ו' ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם-לאישה עמה ויאכל:

ז' ותפקחה עלי עיני שניהם וידעו כי עירום הם ויתפרו עלי תאנה ויעשו להם חגרת:

ח' וישמעו את-קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן:

ה' אלהים קרא לאדם ואמר לו: איפה אתה?

אמר לו: שמעתי את קולך בגן, ופחדתי כי אני ערום, והתחבאתי.

אמר לו: מי ספר לך שאתה ערום? האם אכלת מהעץ שצויתי אותך שלא לאכול ממנו?

אמר האדם: האשה שנתתה לי להיות אתי היא נתנה לי מהעץ ואכלתי.

ה' אלהים אמר לאשה: מה עשית! אמרה האשה: הנחש פתה אותי ואכלתי.

ה' אלהים אמר לנחש: מפני שעשית את זה – אתה ארור יותר מכל הבהמות ומכל חיות השדה, אתה תזחל על בטןך ותאכל עפר כל ימי חייך.

ואשים שנאה בינך ובין האשה ובין צאצאיך ובין צאצאיה, הוא ימחץ אותך בראשו ואתה תכיש אותו בעקבו.

לאשה אמר: אגדיל מאוד את העצב שלך ואת ההריון שלך, את תלדי בנים בצער, את תשתוקקי לבעלך והוא ימשול בך.

ולאדם אמר: בגלל ששמעת לקול אשתך ואכלת מהעץ שצויתי אותך לא לאכול ממנו, האדמה תהיה מקללת בגללך, אתה תאכל את יבולה בעצבות ובמאמץ בכל ימי חייך.

והיא תצמיח לך קוצים ודרדרים, ותאכל את עשב השדה.

בזעת פניך תאכל לחם, עד שבמותך תחזור לאדמה כי ממנה נבראת – כי אתה עשוי מעפר ואתה תחזור לעפר.

האדם קרא את שם אשתו תוה מלשון חיים, כי היא היתה האם של כל חי.

ה' אלהים עשה לאדם ולאשתו כתנות עור והלביש אותם.

וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיֶּכָּה:

וַיֹּאמֶר אֶת-קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגֵן וַאֲיָרָא כִּי-עֵרֹם אָנֹכִי וַאֲחָבֵא:

וַיֹּאמֶר מִי הַגִּיד לְךָ כִּי עֵרֹם אָתָּה הַמִּן-הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אֲכָל-מִמֶּנּוּ אֲכָלְתָּ:

וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נָתְנָה-לִּי מִן-הָעֵץ וָאָכַל:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאִשָּׁה מַה-זָּאת עָשִׂית וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הַנָּחַשׁ הִשְׁיֵאֲנִי וָאָכַל:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הַנָּחַשׁ כִּי עָשִׂית זֹאת אָרוּר אָתָּה מִכָּל-הַבְּהֵמָה וּמִכָּל-חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל-נַחֲנֶךָ תֵּלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל-יְמֵי חַיֶּיךָ:

וַאֲיֵבָה וְאִשִּׁית בִּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זַרְעֶךָ וּבֵין זַרְעֶהּ הִוא יִשׁוּפְךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עִקְבוֹ:

אֶל-הָאִשָּׁה אָמַר הִרְבָּה אֲרַבָּה עֲצָבוֹנְךָ וְהִרְבִּיךָ בְּעֲצָב תֵּלְדִי בָנִים וְאֶל-אִשְׁךָ תִּשְׁתַּקְּטִי וְהִוא יִמְשָׁל-בְּךָ:

וּלְאָדָם אָמַר כִּי-שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ וַתֹּאכַל מִן-הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בְּעִבּוּרְךָ בְּעֲצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

וְקוֹץ וְדַרְדַּר תְּצַמִּיחַ לְךָ וָאֲכַלְתָּ אֶת-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה:

בְּזַעַת אַפְּיְךָ תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֶבְךָ אֶל-הָאֲדָמָה כִּי מִמֶּנָּה לָקַחְתָּ כִּי-עָפָר אָתָּה וְאֶל-עָפָר תִּשׁוּב:

וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ תוֹה כִּי הִוא הִיְתָה אִם כָּל-חַי:

וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּישֵׁם:

פרשת בראשית

ה' אֱלֹהִים אָמַר: הֲרֵי הָאָדָם נִהְיָ דוֹמָה
 לַאֱלֹהִים - שֶׁהוּא מִבְּחִין בֵּין טוֹב לְרָע,
 וְעִבְשׂוֹ צְרִיף לְחִשׂוֹשׁ שְׂלֵא יוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ
 וַיִּקַּח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וַיֹּאכַל וַיִּחַיָּה לְעוֹלָם.
 ה' אֱלֹהִים גָּרַשׁ אוֹתוֹ מִגֵּן עֵדֶן לְעִבּוֹד אֶת
 הָאָדָמָה שֶׁהוּא נֹלְקָח מִשָּׁם.
 הוּא גָרַשׁ אֶת הָאָדָם, וְשֵׁם לִפְנֵי גֵן עֵדֶן אֶת
 הַמַּלְאָכִים שְׂאוֹתוֹזִים חֲרַב חֲדָה מִשְׁנֵי צַדִּיָּה,
 כְּדֵי לְשַׁמֵּר אֶת הַדֶּרֶךְ עַץ הַחַיִּים.

פרשת קין והבל

וְהָאָדָם הִתְחַבֵּר עִם חַוָּה אִשְׁתּוֹ, וְהָיָא נִכְנָסָה
 לְהַרְיוֹן וַיֵּלְדָה אֶת קַיִן וְאָמְרָה: קָנִיתִי אִישׁ
 מֵה'.

היא המְשִׁיכָה וַיֵּלְדָה אֶת אָחִיו - אֶת הָבֶל,
 הֶבֶל הָיָה רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עוֹבֵד אֲדָמָה.
 בְּסוּף הַשָּׁנָה קַיִן הֵבִיא מִפְּרוֹת הָאָדָמָה מִנְחָה
 לַה'.

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִמְּבוֹרֹת צֹאנוֹ
 וּמֵהַשְּׂמִינִים שִׁבְחָהּ, ה' פָּנָה בְּרָצוֹן לְהָבֶל
 וּלְמִנְחָתוֹ.

וְאֵלֹו לְקַיִן וּלְמִנְחָתוֹ ה' לֹא פָנָה, הַדִּבֵּר
 הַכְּעִים אֶת קַיִן מְאוֹד וּפְנִי חָשְׁכוּ.
 ה' אָמַר לְקַיִן, לָמָּה כְּעַסְתָּ וְלָמָּה פָּנֶיךָ חָשְׁכוּ?

הרי אם תתקן את מעשיך יסלח לך, ואם
 לא תתקן - יצר הרע רובץ ואורב לך, והוא
 משתוקק להחטיא אותך, אבל אם תרצה
 אתה תמשול בו.

קַיִן קָרָא לְהָבֶל אָחִיו, וּכְשֶׁהָיָו בְּשָׂדֶה קַיִן קָם
 עַל הָבֶל אָחִיו וְהָרַג אוֹתוֹ.

ה' אָמַר לְקַיִן: אֵיפֹה הֶבֶל אָחִיךָ? אָמַר לוֹ: לֹא
 יוֹדְעוּ וְכִי אָנִי הַשּׁוֹמֵר שֶׁל אָחִי?

אָמַר לוֹ: מֶה עָשִׂיתָ! קוֹל הַדָּם שֶׁל אָחִיךָ צוֹעַק

וַיֹּאמֶר | יִהְיֶה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הִנֵּה
 כְּאָדָם מִמְּנוֹ לְרַעַת טוֹב וְרָע וְעַתָּה |
 פְּוִי-שְׂלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים
 וַאֲכָל וַחַי לְעוֹלָם:

וַיִּשְׁלַחְהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מִגֵּן-עֵדֶן לְעִבְדֵל
 אֶת-הָאָדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם:

וַיַּגְרֵשׁ אֶת-הָאָדָם וַיִּשְׁכֵן מִקֶּדֶם לְגֵן-
 עֵדֶן אֶת-הַפָּרְדִּים וְאֶת לַהֵט הַחֲרַב
 הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשַׁמֵּר אֶת-הַדֶּרֶךְ עַץ
 הַחַיִּים: ס

וְהָאָדָם יָדַע אֶת-חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתֵּהַר
 וַתֵּלֶד אֶת-קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ
 אֶת-יְהוָה:

וַתִּסָּף לְלָדֵת אֶת-אָחִיו אֶת-הָבֶל וַיְהִי-
 הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה:

וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרֵי הָאָדָמָה
 מִנְחָה לַיהוָה:

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם-הוּא מִמְּבוֹרֹת צֹאנוֹ
 וּמִחִלְבֵּתָן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל-הֶבֶל
 וְאֶל-מִנְחָתוֹ:

וְאֶל-קַיִן וְאֶל-מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיַּחַר
 לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-קַיִן לָמָּה חָרָה לָךְ
 וְלָמָּה נִפְּלוּ פָּנֶיךָ:

הֲלוֹא אִם-תִּיטִיב שְׂאת וְאִם לֹא תִיטִיב
 לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תִּשְׁקָתוֹ
 וְאַתָּה תִּמְשָׁל-בּוֹ:

וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל-הָבֶל אָחִיו וַיְהִי בְהִיוֹתָם
 בְּשָׂדֶה וַיִּקָּם קַיִן אֶל-הָבֶל אָחִיו
 וַיַּהַרְגֵהוּ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ
 וַיֹּאמֶר לֹא יוֹדְעִי הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי:

וַיֹּאמֶר מֶה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ

רביעי

כב

כד

ד

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

צַעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה:

אֵלַי מֵהָאֲדָמָה
וְעָשִׂיו אֶתְּהוּ אֶתְּהוּ מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לִקְחַת אֶת־דְּמֵי אַחִיךָ
מִיָּדְךָ:

א ועתה ארור אתה מן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לִקְחַת אֶת־דְּמֵי אַחִיךָ
מִיָּדְךָ:

ב כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תִסְרֶךָ תִּתֵּן
כַּחֲהָ לָךְ נֶעַ וְנָד תִּהְיֶה בְּאַרְצְךָ:
ג וַיֹּאמֶר קִין אֶל־יְהוָה גְּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשָׂא:

ב כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תִסְרֶךָ תִּתֵּן
כַּחֲהָ לָךְ נֶעַ וְנָד תִּהְיֶה בְּאַרְצְךָ:
ג וַיֹּאמֶר קִין אֶל־יְהוָה גְּדוֹל עֲוֹנִי מִנְּשָׂא:

ד הִן גִּלְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתֵּר וְהָיִיתִי נֶעַ וְנָד בְּאַרְצְךָ
וְתִהְיֶה כָל־מִצְאָי יִהְרַגְנִי:

ד הִן גִּלְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתֵּר וְהָיִיתִי נֶעַ וְנָד בְּאַרְצְךָ
וְתִהְיֶה כָל־מִצְאָי יִהְרַגְנִי:

ה וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לִכֵּן כָּל־הַרְגַּ קִין
שִׁבְעַתַּיִם יִקָּם וַיְהִי לְקִין אֹת
לְבַלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מִצְאָו:

ה וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לִכֵּן כָּל־הַרְגַּ קִין
שִׁבְעַתַּיִם יִקָּם וַיְהִי לְקִין אֹת
לְבַלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מִצְאָו:

ו קִין יָצָא מִלְּפָנָי ה' לְגִלוּת, וְהוּא גָר וְנָדַד
בְּאַרְצַ שְׂמֹרַחֲתִי לְעֵדֶן.

ו וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לִכֵּן כָּל־הַרְגַּ קִין
שִׁבְעַתַּיִם יִקָּם וַיְהִי לְקִין אֹת
לְבַלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מִצְאָו:

ז קִין הִתְחַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ וְהִיא נִכְנְסָה לְהָרִיוֵן
וַיֵּלְדָה אֶת חֲנוּךְ, הוּא בְּנֵה עִיר וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם
הָעִיר כְּשֵׁם בְּנֵו חֲנוּךְ.

ז וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לִכֵּן כָּל־הַרְגַּ קִין
שִׁבְעַתַּיִם יִקָּם וַיְהִי לְקִין אֹת
לְבַלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מִצְאָו:

ח וַיֵּלֶד לְחֲנוּךְ אֶת־עֵירֵד וְעֵירֵד יָלַד
אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחוּיָאֵל יָלַד אֶת־
מְתוּשָׁאֵל וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־
לָמֶךְ.

ח וַיֵּלֶד לְחֲנוּךְ אֶת־עֵירֵד וְעֵירֵד יָלַד
אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחוּיָאֵל יָלַד אֶת־
מְתוּשָׁאֵל וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־
לָמֶךְ.

ט וַיִּקַּח לוֹ לְמֶדֶ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת
עֵדָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה צִלְהָ.

ט וַיִּקַּח לוֹ לְמֶדֶ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת
עֵדָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה צִלְהָ:

י עֵדָה יָלְדָה אֶת יִבְלָה, הוּא הָיָה אָבִי הַיּוֹשְׁבִים
בְּאוֹהֵלִים וְרוּעִים בְּהֵמוֹת.

י וַיִּקַּח לוֹ לְמֶדֶ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת
עֵדָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה צִלְהָ:

יא וְשֵׁם אַחִיו יוֹבֵל, הוּא הָיָה אָבִי כָּל הַמְּנַגְּנִים
בְּכִנּוֹר וְחִלְיָל.

יא וְשֵׁם אַחִיו יוֹבֵל, הוּא הָיָה אָבִי כָּל־הַתַּפְּשׁ
בְּכִנּוֹר וְעוֹגֵב:

יב וְצִלְהָ גַם הִיא יָלְדָה, אֶת תּוֹבֵל קִין – אָבִי כָּל
הָאֲמָנִים בְּכָלִי נְחוּשֵׁת וּבְרָזָל, וְאַחֹת תּוֹבֵל
קִין הִיְתָה נַעֲמָה.

יב וְצִלְהָ גַם־הִיא יוֹבֵל, הוּא הָיָה אָבִי כָּל־הַתַּפְּשׁ
בְּכִנּוֹר וְעוֹגֵב:

יג לְמֶדֶ אָמַר לְנָשָׁיו: עֵדָה וְצִלְהָ שְׁמַעוּ קוֹלִי, נָשִׁי
לְמֶדֶ הָאֵינוּ לְדַבְּרִי, כִּי הָאִישׁ שִׁהְרַגְתִּי בְּשׁוּגַג
הָיָה לְצַעֲרִי וּלְפִצְעִי, וְאוֹתוֹ הִילַד שִׁהְרַגְתִּי –
זֶה הָיָה לְחַבְרֹתִי וּלְמַבְתִּי.

יג וַיֹּאמֶר לְמֶדֶ לְנָשָׁיו עֵדָה וְצִלְהָ שְׁמַעוּ
קוֹלִי נָשִׁי לְמֶדֶ הָאֵינוּ אִמְרָתִי כִּי אִישׁ
הִרְגִיתִי לְפִצְעִי וַיֵּלֶד לְחַבְרֹתִי:

הָרִי אִם יִנְקְמוּ בְהוֹרֵג קִיָּן פִּי שִׁבְעָה, בְּהוֹרֵג
לְמִדָּה יִנְקְמוּ פִּי שִׁבְעִים וְשִׁבְעִים

אָדָם הַתְּחַבֵּר עוֹד עִם אֲשֶׁתּוֹ, וְהִיא יֹלְדָה בֶּן
וְקָרְאָה אֶת שְׁמוֹ שֶׁת מִלְּשׁוֹן תְּשֻׁבָתִית, כִּי
אֱלֹהִים בֶּסֶס לִי הַמֶּשֶׁךְ בְּצִאֲצָא אַחַר בְּמִקוֹם
הַבַּל שֶׁקִּיָּן הִרְג אֹתוֹ.

וְגַם לְשֵׁת נוֹלַד בֶּן, וְהוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹ אֲנוּשׁ,
אִז הַתְּחִילוּ לְטַעוֹת וְלִקְרֹא לְאֵלִילִים בְּשֵׁם ה'.

פְּרַשְׁת תּוֹלְדֵת בְּנֵי אָדָם

זֶה סִפּוּר צִאֲצָאֵי אָדָם, בַּיּוֹם שֶׁאֱלֹהִים בְּרָא
אָדָם הוּא עָשָׂה אוֹתוֹ דּוֹמָה לְאֱלֹהִים.

הוּא בְּרָא אוֹתָם זָכָר וּנְקֵבָה, וְהוּא בְּרַךְ אוֹתָם
וְקָרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם בַּיּוֹם שֶׁנִּבְרָאוּ.

אָדָם חֵי מֵאָה וּשְׁלוּשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד דּוֹמָה לוֹ
בְּדַמּוּתוֹ וּבְצוּרְתוֹ וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ שֶׁת.

מִי אָדָם אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת שֶׁת הָיוּ שְׁמוֹנֶה
מֵאוֹת שָׁנָה, וְהוּא הוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁאָדָם חֵי הָיוּ תִשְׁע מֵאוֹת
וּשְׁלוּשִׁים שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

שֶׁת חֵי מֵאָה וְחֲמֵשׁ שָׁנִים, וְהוֹלִיד אֶת אֲנוּשׁ.

שֶׁת חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת אֲנוּשׁ שְׁמוֹנֶה
מֵאוֹת וְשִׁבְע שָׁנִים, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁשֶׁת חֵי הָיוּ תִשְׁע מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם
עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְהוּא מֵת.

אֲנוּשׁ חֵי תִשְׁעִים שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת קִיָּן.

אֲנוּשׁ חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת קִיָּן שְׁמוֹנֶה
מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

כָּל הַיָּמִים שֶׁאֲנוּשׁ חֵי הָיוּ תִשְׁע מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ
שָׁנִים, וְהוּא מֵת.

קִיָּן חֵי שִׁבְעִים שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת מֵהֶלְלָאֵל.

קִיָּן חֵי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת מֵהֶלְלָאֵל שְׁמוֹנֶה

כִּי שִׁבְעָתַיִם יִקְסֶ-קִיָּן וְלִמְדָה שִׁבְעִים
וְשִׁבְעָה:

וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת-אֲשֶׁתּוֹ וַתֵּלֶד בֶּן
וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שֶׁת כִּי שָׁת-לִי אֱלֹהִים
זָרַע אַחֲרַי תַּחַת הַבַּל כִּי הִרְגוּ קִיָּן:

וּלְשֵׁת גַּם-הוּא יֹלַד-בֶּן וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ
אֲנוּשׁ אִז הוֹתִיל לִקְרֹא בְשֵׁם יְהוָה: ס

זֶה סִפּוּר תּוֹלְדֵת אָדָם בַּיּוֹם בְּרָא
אֱלֹהִים אָדָם בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אֹתוֹ:

זָכָר וּנְקֵבָה בְּרָאָם וַיְבָרֶךְ אֹתָם וַיִּקְרָא
אֶת-שְׁמֵם אָדָם בַּיּוֹם הַבְּרָאָם:

וַיְחִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלַד
בְּדַמּוּתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שֶׁת:

וַיְהִי וַיִּמְרֹאֲרֵם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת-שֶׁת
שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלַד בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָל-יְמֵי אָדָם אֲשֶׁר-חֵי תִשְׁע מֵאוֹת
שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי-שֶׁת חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלַד
אֶת-אֲנוּשׁ:

וַיְחִי-שֶׁת אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת-אֲנוּשׁ שִׁבְע
שָׁנִים וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלַד בָּנִים
וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָל-יְמֵי-שֶׁת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה שָׁנָה
וְתִשְׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי אֲנוּשׁ תִשְׁעִים שָׁנָה וַיֹּלַד אֶת-קִיָּן:
וַיְחִי אֲנוּשׁ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת-קִיָּן חֲמֵשׁ
עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלַד
בָּנִים וּבָנוֹת:

וַיְהִי כָל-יְמֵי אֲנוּשׁ חֲמֵשׁ שָׁנִים וְתִשְׁע
מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת: ס

וַיְחִי קִיָּן שִׁבְעִים שָׁנָה וַיֹּלַד אֶת-
מֵהֶלְלָאֵל:

וַיְחִי קִיָּן אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת-מֵהֶלְלָאֵל

שׁו

ה

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

מאות וארבעים שנה, והוליד בנים ובנות.
 כל ימי קינן היו תשע מאות ועשר שנים, והוא מת.
 מהללאל חי ששים וחמש שנים, והוליד את ירד.
 מהללאל חי אחרי שהוליד את ירד שמונה מאות ושלושים שנה, והוליד בנים ובנות.
 כל ימי מהללאל היו שמונה מאות תשעים וחמש שנים, והוא מת.
 ירד חי מאה ששים ושתים שנה, והוליד את חנוך.
 ירד חי אחרי שהוליד את חנוך שמונה מאות שנה, והוליד בנים ובנות.
 כל ימי ירד היו תשע מאות ששים ושתים שנה, והוא מת.
 חנוך חי ששים וחמש שנה, והוליד את מתושלח.
 חנוך התהלך בדרכי האלהים אחרי שהוליד את מתושלח שלוש מאות שנה, והוליד בנים ובנות.
 כל ימי חנוך היו שלש מאות ששים וחמש שנה.
 חנוך התהלך בדרכי האלהים, והנה הוא איננו בארץ כי אלהים לקח אותו.
 מתושלח חי מאה שמונים ושבע שנה, והוליד את למך.
 מתושלח חי אחרי שהוליד את למך שבע מאות שמונים ושתים שנה, והוליד בנים ובנות.
 כל ימי מתושלח היו תשע מאות ששים ותשע שנה, והוא מת.
 למך חי מאה שמונים ושתים שנה והוליד בן.

ארבעים שנה ושמונה מאות שנה נולד בנים ובנות:
 ויהיו כל ימי קינן עשר שנים ותשע מאות שנה ויקמת: ס
 ויחי מהללאל חמש שנים וששים שנה ויולד את ירד:
 ויחי מהללאל אחרי הולידו את ירד שלשים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 ויהיו כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה ויקמת: ס
 ויחיי ירד ששים וששים שנה ויקמת שנה ויולד את חנוך:
 ויחיי ירד אחרי הולידו את חנוך שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 ויהיו כל ימי ירד ששים ושתים שנה ותשע מאות שנה ויקמת: ס
 ויחי חנוך חמש וששים שנה ויולד את מתושלח:
 ויתהלך חנוך את האלהים אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 ויהי כל ימי חנוך חמש וששים שנה ושלוש מאות שנה:
 ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו כיר לקח אתו אלהים: ס
 ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ויקמת שנה ויולד את למך:
 ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך ששים ושמונים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 ויהיו כל ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות שנה ויקמת: ס
 ויחיי למך ששים ושמונים שנה ויקמת שנה ויולד בן:

יד
 טו
 טז
 יז
 יח
 יט
 כ
 כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח

שביעי

פרשת בראשית

הוא קרא את שמו נח בלומר – איש זה ינחם אותנו מהעצבות שבמאמץ מעשה ידינו – בעבודת האדמה שה' קלל אותה.

למדך חי אחרי שהוליד את נח חמש מאות תשעים וחמש שנה, והוליד בנים ובנות.

כל ימי למדך היו שבע מאות שבעים ושבע שנה, והוא מת.

נח היה בן חמש מאות שנה, ונח הוליד את שם את חם ואת יפת.

פרשת רעת האדם

בשפני האדם החלו להתרבות על פני האדמה ונולדו להם בנות,

בני האנשים החשובים ראו את בנות האדם שהן יפות, והם לקחו להם נשים מכל מה שבחרו.

ה' אמר: לעולם לא אדון את האדם להשמידו, כי הוא רק בשר ודם, אמתין ואאריך את ימיו במאה ועשרים שנה.

הענקים היו בארץ באותם הימים כשבאו בני האנשים החשובים אל בנות האדם וילדו להם, וגם נשארו מהם אחרי כן, הם הגבורים המפרסמים בחשיבותם מימי קדם.

ה' ראה שרעת האדם בארץ רבה, וכל יצריו ומחשבותיו כל היום הם רק לעשות רע.

ה' התחרט בכיכול על שעשה את האדם בארץ, והתעצב בלבו.

ה' אמר: אמחה את האדם שבראתי מעל פני האדמה, אמחה את הכל – מאדם עד בהמה עד חרק ועד עוף השמים כי התחרטתי על שעשיתי אותם.

ורק נח מצא חן בעיני ה'.

ויקרא את-שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן-האדמה אשר אררה יהוה:

ויחיל-למדך אחרי הולידו את-נח חמש ותשעים שנה וחמש מאת שנה ויולד בנים ובנות:

ויחיל כל-ימי-למדך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה וימת: ס

ויחיה-נח בן-חמש מאות שנה ויולד נח את-שם את-חם ואת-יפת:

ויחיל כיהחל האדם לרב על-פני האדמה ובנות ילדו להם:

ויראו בני-האלהים את-בנות האדם כי טבת הגה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו:

ויאמר יהוה לא-ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר ותני ימיו מאה ועשרים שנה:

הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי-כן אשר יבאו בני האלהים אל-בנות האדם וילדו להם המה הנפלים אשר מעולם אנשי השם: פ

וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל-יצרל מחשבת לבו רק רע כל-היום:

וינחם יהוה כיעשה את-האדם בארץ ויתעצב אל-לבו:

ויאמר יהוה אמחה את-האדם אשר-בראתי מעל פני האדמה מאדם עד-בהמה עד-חמש ועד-עוף השמים כי נחמתני כי עשיתם:

ונח מצא חן בעיני יהוה: פ

נח

ב אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים הנה בדרתיו את האלהים התהלך נח:

ו יולד נח שלשה בנים את-שם את-חם ואת-יפת:

א ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס:

ב וירא את-הארץ והנה נשחתה כיהשחית כל-בשר את-דרכו על-הארץ: ס

ג ויאמר אלהים לנח קץ כל-בשר בא לפני כיהמלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את-הארץ:

ד עשה לך תבת עצי-גפר קנים תעשה את-התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר:

ה וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה:

ו צהר תעשה לתבה ואל-אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדקה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה:

ז ואני הנני מביא את-המבול מים על-הארץ לשחת כל-בשר אשר-בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר-בארץ ינוע:

ח והקמתי את-בריתי אתך ובאת אל-התבה אתה ובניך ואשתך ונשי-בניך אתך:

ט ומכל-החיי מכל-בשר שנים מכל תביא אל-התבה להחית אתך זכר ונקבה יהיו:

פרשת צווי התיבה

אלה צאצאי נח, נח היה איש צדיק תמים בדורו, נח התהלך בדרכי האלהים.

נח הוליד שלושה בנים – את שם את חם ואת יפת.

הארץ התקלקלה בעיני האלהים, הארץ התמלאה בחמסים.

אלהים ראה את הארץ והנה הפכה למושחתת שכל איש בשר ודם שעל הארץ השחית את התנהגותו.

אלהים אמר לנח: החלטתי שהגיע הסוף של כל בשר ודם כי בגללם העולם התמלא בשחיתות, ואני עומד להשמיד אותם ואת העולם.

עשה לך תבה מעץ אדר, תעשה את התבה תאים תאים, ותצפה אותה מבפנים ומבחוץ בזפת.

וכך תעשה אותה: שלוש מאות אמה אורך התבה (140 מטר), חמשים אמה רחבה (23½ מטר), ושלשים אמה גובהה (14 מטר).

תעשה חלון לתבה, והקצה שלה למעלה יסתים ברוחב אמה (47 ס"מ), ואת פתח התבה תעשה בצדקה, תעשה אותה שלש קומות – תחתונה, שנייה, ושלישית.

והנה אני מביא את המבול מים על הארץ, להשמיד כל בשר ודם שיש בו רוח חיים, שמתחת לשמים – כל מי שבארץ ימות.

ואקום את התחביבותי לך להצילך, ותבוא אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך.

ומכל בעל חיי – מכל בשר ודם תביא אל התבה שנים מכל מין שיהיו אתך, והם יהיו זכר ונקבה.

מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה
מכל המוש האדמה למינהו שנים מכל
יבאו אליך להחיות:

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל
ואספת אליך ותיה לך ולהם לאכלה:

ונעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים
כן עשה:

פרשת הפניסה לתיבה

ה' אמר לנח: בא אתה וכל משפחתך אל
התיבה, כי רק אותך ראיתי כזכאי לפני בדור
הזה.

קח לך מכל הבהמות הטהורות שבעה
שבעה זוגות – איש ואשתו, ומהבהמות שהן
לא טהורות – שנים, איש ואשתו.

גם מעוף השמים הטהור תקח שבעה שבעה
זוגות של זכר ונקבה, כדי להחיות צאצאים
על פני כל הארץ.

כי עוד שבעה ימים אני ממטיר על הארץ
ארבעים יום וארבעים לילה, ואמחה מעל
פני האדמה את כל בעלי החיים שעשיתי.

נח עשה את כל מה שה' צוה אותו.

ונח היה בן שש מאות שנה והיה מבול של
מים על הארץ.

נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו באו אל
התיבה מפני מי המבול.

מהבהמה הטהורה ומהבהמה שאיננה טהורה
ומהעוף וכל החרקים שזוחלים על האדמה,

באו אל נח שנים שנים אל התיבה – זכר
ונקבה, כמו שאלהים צוה את נח.

לאחר שבעת הימים מי המבול היו על
הארץ.

פרשת המבול

בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני

מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה
מכל המוש האדמה למינהו שנים מכל
יבאו אליך להחיות:

ואתה קח-לך מכל-מאכל אשר יאכל
ואספת אליך ותיה לך ולהם לאכלה:

ונעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים
כן עשה:

ויאמר יהוה לנח בא-אתה וכל-ביתך
אל-התיבה כי-אתך ראיתי צדיק לפני
בדור הזה:

מכל הבהמה הטהורה תקח-לך
שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה
אשר לא טהרה הוא שנים איש ואשתו:

גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר
ונקבה לחיות זרע על-פני כל-הארץ:

כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר
על-הארץ ארבעים יום וארבעים
לילה ומחיתי את-כל-היקום אשר
עשיתי מעל פני האדמה:

ונעש נח ככל אשר-צוהו יהוה:

ונח בן-שש מאות שנה והמבול היה
מים על-הארץ:

ויבא נח ובניו ואשתו ונשי-בניו אתו
אל-התיבה מפני מי המבול:

מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה
אשר איננה טהרה ומן העוף וכל
אשר-רמש על-האדמה:

שנים שנים באו אל-נח אל-התיבה זכר
ונקבה כאשר צוה אלהים את-נח:

ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו
על-הארץ:

בשנת שש-מאות שנה לחיי-נח בחדש

שני

ז

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

בשבעה עשר יום לחודש, באותו היום נבקעו כל מעינות התהום הגדול ונפתחו ארבות השמים.

יב ירד גשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה.

יג ביום הזה עצמו באו נח, ושם חם ויפת בני נח, ואשת נח ושלושת נשי בניו אתם, אל התבה.

יד הם וכל החיות למיניהן וכל הבהמות למיניהן וכל החרקים שזוחלים על האדמה למיניהם וכל העופות למיניהם, כל צפור – כל בעל כנף.

טו הם באו אל נח אל התבה שנים שנים מכל בשר ודם שבו רוח חיים.

טז והבאים זכר ונקבה מכל בשר ודם, כמו שאלהים צוה אותו, וה' סגר עליו לשמור אותו ממי המבול.

יז המבול היה ארבעים יום על הארץ, המים התרבו ונשארו את התבה והיא התרוממה מעל הארץ.

יח המים התגברו והתרבו מאוד על הארץ והתבה שטה על פני המים.

יט והמים גברו מאוד מאוד מעל הארץ וכל החרים הגבוהים שמתחת לשמים התכסו.

כ החרים התכסו והמים התגברו עוד חמש עשרה אמות מלמעלה.

כא מתו כל בעלי החיים שזוחלים על הארץ – בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרצים ששורצים על הארץ, וכל בני האדם מתו.

כב כל מי שיש באפו נשימה של רוח חיים מכל אלה שחיים ביבשה – מתו.

כג ה' מחה את כל החיים שעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד חרק ועד עוף השמים, והם נמחו מהארץ, ונשארו רק נח ואלה שאיתו בתבה.

השני בשבעה עשר יום לחודש בניו הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו:

יב ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה:

יג בעצם היום הזה בא נח ושם ויפת בני נח ואשת נח ושלושת נשי בניו אתם אל התבה:

יד חמה וכל החיה למינה וכל הבהמה למינה וכל החרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף:

טו ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים:

טז והבאים זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בערו:

יז ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה ותרם מעל הארץ:

יח ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלף התבה על פני המים:

יט והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל החרים הגבוהים אשר תחת כל השמים:

כ חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו החרים:

כא וינזע כל בשר ו הרמש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם:

כב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו:

כג וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ וישאר אך נח ואשר אתו בתבה:

שליש

המים גברו על הארץ מאה וחמשים יום.

פרשת סיום המבול

אלהים זכר את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה שאתו בתבה, אלהים העביר רוח על הארץ והמים נחו.

מעינות התהום וארבות השמים נסגרו, והגשם מהשמים פסק.

המים הלכו ופחתו מעל הארץ בהדרגה, המים התחילו להחסר לאחר מאה וחמשים ימים.

התבה נחה בחודש השביעי בשבעה עשר יום לחודש על הרי אררט.

והמים הלכו ופחתו עד החודש העשירי, ביום הראשון של החודש העשירי נראו ראשי ההרים.

בסוף ארבעים יום נח פתח את חלון התבה שעשה.

הוא הוציא את העורב, והוא יצא הלוך ושוב, עד שהמים התגיבשו מעל הארץ.

הוא הוציא את היונה מאתו לראות אם נתמעטו המים מעל פני האדמה.

היונה לא מצאה מקום להניח את כף רגלה, היא חזרה אליו אל התבה כי היו מים על פני כל הארץ, הוא הושיט את ידו ולקח אותה והביא אותה אליו לתבה.

הוא המתין עוד שבועה ימים אחרים, ושוב הוציא את היונה מהתבה.

היונה באה אליו לעת ערב והנה עלה זית שחטפה בפיה, נח ידע שהמים התמעטו מעל הארץ.

הוא המתין עוד שבועה ימים נוספים והוציא את היונה, והיא לא הוסיפה לשוב אליו עוד.

וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם עַל-הָאָרֶץ חֲמֵשִׁים וּמֵאָה יוֹם:

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-נֹחַ וְאֶת כָּל-הַחַיָּה וְאֶת-כָּל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל-הָאָרֶץ וַיִּשְׁכּוּ הַמַּיִם:

וַיִּסְגְּרוּ מַעֲיֵנוֹת תְּהוֹמוֹ וְאֲרָבֹת הַשָּׁמַיִם וַיִּכְלָא הַגֶּשֶׁם מִן-הַשָּׁמַיִם:

וַיֵּשְׁבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ הַלֹּךְ וְשׁוֹב וַיִּחְסְרוּ הַמַּיִם מִקִּצֵּה חֲמֵשִׁים וּמֵאָה יוֹם:

וַתֵּנַח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּשְּׁבַע־עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הַרֵי אֲרָרָט:

וּבַיּוֹם הַיּוֹם הַלֹּךְ וְחֹסֵר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בַּעֲשִׂירֵי בָּאֶחָד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רָאשֵׁי הַהָרִים:

וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת-חַלּוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה:

וַיִּשְׁלַח אֶת-הָעוֹרֵב וַיֵּצֵא יֵצֵא וְשׁוֹב עַד-יִבְשֶׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:

וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה מֵאֵתוֹ לִרְאוֹת הַקָּלוּ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה:

וְלֹא-מָצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף-רַגְלָהּ וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל-הַתֵּבָה כִּי-מַיִם עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקַּח וַיָּבֵא אֶתָּהּ אֵלָיו אֶל-הַתֵּבָה:

וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרָיִם וַיִּסַּף שְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה מִן-הַתֵּבָה:

וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לַעֲת עֹרֵב וְהִנֵּה עֹלָה-זֵית טָרֵף בִּפְּיָהּ וַיַּדַּע נֹחַ כִּי-קָלוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:

וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרָיִם וַיִּשְׁלַח אֶת-הַיּוֹנָה וְלֹא-יָסְפָה שׁוֹב-אֵלָיו עוֹד:

וּבִשְׁנַת שָׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן
 הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחוֹדֶשׁ הָרֵאשׁוֹן, הַמִּים הִתְיַבְּשׁוּ
 מֵעַל הָאָרֶץ, נֹחַ הִסִּיר אֶת מִכְסֵה הַתְּבֵה וַרְאָה
 שֶׁהִנֵּה יִבְשׁוּ פְּנֵי הָאֲדָמָה הָעֲלִיוֹנִים.
 וּבַיּוֹם הָעֲשָׂרִים וְשִׁבְעָה שֶׁל הַחוֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי
 יִבְשֶׁה הָאָרֶץ לְגַמְרִי.

פְּרֶשֶׁת הַיְצִיָּאָה מִהַתְּבֵה

אֱלֹהִים דִּבֶּר אֶל נֹחַ וַאֲמַר:

צֵא מִהַתְּבֵה אִתָּה וְאֶשְׁתֶּךָ וּבְנֶיךָ וְנִשְׂי בְנֶיךָ
 אִתָּךְ.

כָּל הַחַיָּה שְׂאִתָּךְ מִכָּל הַחַי: הַעוֹף וְהַבְּהֵמָה
 וְכָל הַחַרְקִים שְׂוֹחָלִים עַל הָאֲדָמָה – הוֹצֵא
 אִתָּךְ, וַיִּשְׂרְצוּ בָאָרֶץ וַיּוֹלִידוּ וַלְדוֹת וַיִּתְרַבּוּ
 עַל הָאָרֶץ.

נֹחַ יֵצֵא, וּבְנָיו וְאֶשְׁתּוֹ וְנִשְׂי בְנָיו יֵצְאוּ אִתּוֹ.

כָּל הַחַיּוֹת כָּל הַחַרְקִים וְכָל הָעוֹפוֹת – כָּל
 זוֹחַל עַל הָאָרֶץ, יֵצְאוּ מִהַתְּבֵה
 לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם.

נֹחַ בָּנָה מִזְבֵּחַ לַה', וְלָקַח מִכָּל הַבְּהֵמָה
 הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר וְהֵעִלָּה עוֹלוֹת
 בַּמִּזְבֵּחַ.

ה' הָרִיחַ אֶת רִיחַ הַנִּיחּוֹחַ, ה' אָמַר בְּלִבּוֹ: לֹא
 אוֹסִיף עוֹד לְקַלֵּל אֶת הָאֲדָמָה בְּגַלְלַת הָאָדָם
 כִּי כָּבֵד מִנְעַרְוֵי יֵשׁ לָאָדָם יֵצֵר-לֵב רָע, וְלֹא
 אוֹסִיף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת כָּל הַחַי כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתִי.

כָּל עוֹנוֹת הָאָרֶץ – עוֹנַת הַזְּרִיעָה וְהַקְּצִירָה
 וְקוֹר וְחוּם וְקֹיץ וְחוֹרֵף וַיּוֹם וְלַיְלָה, לֹא
 יִתְבַּשְּׁלוּ יוֹתֵר.

אֱלֹהִים בְּרַךְ אֶת נֹחַ וְאֶת בְּנָיו וַאֲמַר לָהֶם:
 הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ.

וּכְבוֹדְכֶם וּפְחָדְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ
 וְעַל כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם, וְעַל הַחַרְקִים שֶׁעַל
 הָאֲדָמָה וְעַל כָּל דְּגֵי הַיָּם, כָּל אֵלֶּה נִתְּנוּ
 בְּיַדְכֶם.

וַיְהִי בְאַחַת וְשָׁשׁ-מֵאוֹת שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן
 בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ חָרְבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ
 וַיִּסַּר נֹחַ אֶת-מִכְסֵה הַתְּבֵה וַיֵּרָא וַהֲגִה
 חָרְבוּ פְּנֵי הָאֲדָמָה:

וּבַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְשִׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם
 לַחֹדֶשׁ יִבְשֶׁה הָאָרֶץ: ס

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל-נֹחַ לֵאמֹר:

צֵא מִן-הַתְּבֵה אִתָּה וְאֶשְׁתֶּךָ וּבְנֶיךָ
 וְנִשְׂי-בְנֶיךָ אִתָּךְ:

כָּל-הַחַיָּה אֲשֶׁר-אִתָּךְ מִכָּל-בֶּשֶׂר בְּעוֹף
 וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הַרְמֻשׁ הַרְמֻשׁ
 עַל-הָאָרֶץ הוֹצֵא (הוֹצֵא) אִתָּךְ וְשִׂרְצוּ
 בָאָרֶץ וַיִּרְבוּ וַיִּתְרַבּוּ עַל-הָאָרֶץ:

וַיֵּצֵא נֹחַ וּבְנָיו וְאֶשְׁתּוֹ וְנִשְׂי-בְנָיו אִתּוֹ:

כָּל-הַחַיּוֹת כָּל-הַרְמֻשׁ וְכָל-הָעוֹף כָּל
 רוֹמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם יֵצְאוּ
 מִן-הַתְּבֵה:

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל
 הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר
 וַיַּעַל עֹלֹת בַּמִּזְבֵּחַ:

וַיַּרְחַ הַיְהוָה אֶת-רִיחַ הַנִּיחּוֹחַ וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל-לִבּוֹ לֹא-אֶסְפֶּה לְקַלֵּל עוֹד
 אֶת-הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם כִּי יֵצֵר לֵב
 הָאָדָם רָע מִנְעַרְוֵי וְלֹא-אֶסְפֶּה עוֹד
 לְהַכּוֹת אֶת-כָּל-חַי כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי:

עַד כָּל-יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקָצִיר וְקֹר
 וְחֹם וְקֹיץ וְחוֹרֵף וַיּוֹם וְלַיְלָה לֹא
 יִשְׁבְּתוּ:

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-נֹחַ וְאֶת-בְּנָיו וַיֹּאמֶר
 לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת-הָאָרֶץ:

וּמוֹרָאֲכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל-חַיַּת
 הָאָרֶץ וְעַל כָּל-עוֹף הַשָּׁמַיִם בְּכָל אֲשֶׁר
 תִּרְמֹשׁ הָאֲדָמָה וּבְכָל-דְּגֵי הַיָּם בְּיַדְכֶם
 נִתְּנוּ:

כָּל־חַרֵּק חַי יִהְיֶה מִתֵּר לָכֶם לֶאֱכֹלָהּ, הַתִּרְתִּי לָכֶם אֶת הַבֵּל שִׁיְהִי כִּמוֹ יֶרֶק וְעֵשֶׂב.
 רק אל תאכלו בֶּשֶׂר בְּעוֹדוֹ חַי עִם נַפְשׁוֹ וְדָמוֹ.
 לא אֶעֱנִישׁ אֶתְכֶם עַל הַרְיַגַת בַּעַל חַי, רק אֶת שְׂפִיכוֹת דַּמְכֶם אֶתְבַּע, מִיַּד כָּל חַיָּה שֶׁתִּהְרֹג אִישׁ אֶתְבַּע אוֹתוֹ, וּמִיַּד הָאָדָם – מִיַּד אִישׁ שִׁיְהָרוֹג אֶת אַחִיו אֶתְבַּע אֶת נַפְשׁ הָאָדָם.
 שׁוֹפֵךְ דָּם שֶׁל אָדָם, דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ בְּיַד שׁוֹפְטִים וְעַדִּים, כִּי הָאָדָם נִעֲשֶׂה בְצַלֵּם אֱלֹהִים.
 וְאַתֶּם הוֹלִידוּ יְלָדִים וְהִתְרַבּוּ, הוֹלִידוּ בְּאֶרֶץ וְהִתְרַבּוּ בָּהּ.

פְּרֻשַׁת בְּרִית בְּנֵי נֹחַ

אֱלֹהִים אָמַר לְנֹחַ וּלְבָנָיו אִתּוֹ:

וְהִנֵּה אֲנִי עוֹשֶׂה הַסֶּכֶם אִתְּכֶם וְעִם צְאֲצְאֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם.
 וְעִם כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה שְׂאֵתְכֶם, הָעוֹף הַבְּהֵמָה וְכָל חַיַּת הָאָרֶץ שְׂאֵתְכֶם, מִכָּל יוֹצְאֵי הַתְּבָה – כָּל חַיֹּת הָאָרֶץ.
 וְאַקִּים אֶת הַסֶּכֶם אִתְּכֶם וְלֹא יִשְׁמַד שׁוֹב כָּל בֶּשֶׂר וְדָם בְּמִי הַמַּבּוּל וְלֹא יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל שִׁיְהָרוֹס אֶת הָאָרֶץ.
 אֱלֹהִים אָמַר: זֶה הַסִּיּוֹן עַל הַהֶסֶכֶם שְׂאֵנִי עוֹשֶׂה בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה שְׂאֵתְכֶם לְדוֹרוֹת הָעוֹלָם –

שְׂמַתִּי אֶת הַקֶּשֶׁת שְׁלִי בַעֲנַן וְהָיָה תִּהְיֶה לְסִיּוֹן הַהֶסֶכֶם שְׂבִינִי וּבֵין הָאָרֶץ.
 וּכְשֶׁאֲבִיֵּא עֲנָנִים עַל הָאָרֶץ תִּרְאֶה הַקֶּשֶׁת בַּעֲנַן.
 וְאֶזְכֹּר אֶת הַסֶּכֶם שְׂבִינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ שְׂבָבָל גּוֹף שֶׁל בַּעַל חַיִּים, וְהַמַּיִם לֹא יִשְׁמְשׁוּ עוֹד לְמַבּוּל לְהַשְׁמִיד כָּל בֶּשֶׂר וְדָם.

הַקֶּשֶׁת תִּהְיֶה בַעֲנַן, וְאֶרְאֶה אוֹתָהּ כְּדִי לְזָכוֹר

כָּל־חַרֵּק חַי אֲשֶׁר הוֹאֲרִי לָכֶם יִהְיֶה לֶאֱכֹלָהּ כִּי־רַק עֵשֶׂב נִתְּתִי לָכֶם אֶת־כָּל־ אֲדָמָתְכֶם בְּנַפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ:
 וְאִךְ אֶת־דַּמְכֶם לִנְפְשֹׁתֵיכֶם אֲדַרְשׁ מִיַּד כָּל־חַיָּה אֲדַרְשְׁנָהּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אַחִיו אֲדַרְשׁ אֶת־נַפְשׁ הָאָדָם:
 שׁוֹפֵךְ דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ כִּי בְצַלֵּם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת־הָאָדָם:
 וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבִיתֶם שְׂרָצוּ בְּאֶרֶץ וּרְבִיתֶם בָּהּ: ס

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ וְאֶל־בָּנָיו אִתּוֹ לֵאמֹר:

וְאֲנִי הִנְנִי מִקִּים אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְאֶת־זֶרְעֵכֶם אַחֲרֵיכֶם:
 וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם בְּעוֹף הַבְּהֵמָה וּבְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ אִתְּכֶם מִכָּל יוֹצְאֵי הַתְּבָה לְכָל חַיַּת הָאָרֶץ:
 וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת כָּל־בֶּשֶׂר עוֹד מִמֶּנִּי הַמַּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל לְשַׁחַת הָאָרֶץ:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת אֶת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם:

אֶת־קֶשֶׁתִּי נִתְּתִי בַעֲנַן וְהָיְתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ:

וְהָיָה בַעֲנַנִּי עֲנַן עַל־הָאָרֶץ וּנְרָאֲתָה הַקֶּשֶׁת בַּעֲנַן:

וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־בֶּשֶׂר וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמַבּוּל לְשַׁחַת כָּל־בֶּשֶׂר:

וְהָיְתָה הַקֶּשֶׁת בַּעֲנַן וּרְאִיתִיהָ לְזָכוֹר

חמ"ש

את ההסכם התמידי שבין אלהים ובין כל נפש שבכל גוף של בעל חיים שעל הארץ.

אלהים אמר לנח זה הסימן שהעמדת על ההסכם שבני ובין כל בשר ודם שעל הארץ.

פרשת קללת כנען

בני נח שיצאו מהתבה היו שם וחס ויפת, וחס הוא אביו של כנען.

שלושה אלה הם בני נח ומאלה התפזרו כל יושבי הארץ.

נח התחיל להיות איש אדמה ונטע כרם.

הוא שתה מהיין והשתכר והוא התפשט בתוך אהלו.

חס אביו של כנען ראה את ערות אביו וספר לשני אחיו בחוץ.

שם ויפת לקחו את הבגד ושמו על כתפי שניהם והלכו אחורנית וכסו את ערות אביהם, ופניהם היו אחורנית והם לא ראו את ערות אביהם.

נח התפקח משכרותו וידע את מה שעשה לו בנו הקטן.

הוא אמר: ארור כנען, הוא יהיה עבד עבדים לאחיו!

ואמר: ברוך ה' אלהי שם, וכנען יהיה לו עבד.

אלהים ירחיב את גבולו של יפת והוא ישבון באהלי שם, וכנען יהיה להם לעבד.

נח חי אחרי המבול שלוש מאות וחמשים שנה.

כל חיי נח היו תשע מאות וחמשים שנה, והוא מת.

פרשת תולדת בני נח

ואלה צאצאי בני נח: שם חס ויפת, ונולדו להם בנים אחרי המבול:

בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־בֶּשֶׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ זֹאת אֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר הִקְמֹתִי בֵּינִי וּבֵין כָּל־בֶּשֶׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ: פ

וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא הִיצְאִים מִן־הַתֵּבָה שֵׁם וְחָם וְיֹפֶת וְחָם הוּא אָבִי כְנַעַן:

שְׁלֹשָׁה אֵלֶּה בְּנֵי־נֹחַ וּמֵאֵלֶּה נִפְצְּחָה כָּל־הָאָרֶץ:

וַיַּחַל נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם:

וַיִּשְׂתֶּה מִן־הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֹהֱלֹהֶם:

וַיֵּרָא חָם אָבִי כְנַעַן אֶת־עֶרְוַת אָבִיו וַיַּגִּד לִשְׁנֵי־אָחָיו בְּחוּץ:

וַיִּקַּח שֵׁם וְיֹפֶת אֶת־הַשְּׂמֹלָה וַיְשִׂימוּ עַל־שִׁבְמָם שְׁנֵיהֶם וַיִּלְכוּ אַחֲרָנִית וַיִּכְסּוּ אֶת־עֶרְוַת אֲבִיהֶם וַיִּפְנִיחֶם אַחֲרָנִית וְעֶרְוַת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ:

וַיִּקַּח נֹחַ מַיִינוֹ וַיַּדַּע אֶת־אֲשֶׁר־עָשָׂה לוֹ בְּנוֹ הַקָּטָן:

וַיֹּאמֶר אֲרוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאָחָיו:

וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי שֵׁם וַיְהִי כְנַעַן עֶבֶד לָמוֹ:

יִפֹּת אֱלֹהִים לְיֹפֶת וַיִּשְׁכַּן בְּאֹהֶל־שֵׁם וַיְהִי כְנַעַן עֶבֶד לָמוֹ:

וַיְחִי־נֹחַ אַחֵר הַמַּבּוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה:

וַיְהִי־וּ כְלִי־יְמֵי־נֹחַ תִּשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וַיָּמָת: פ

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת בְּנֵי־נֹחַ שֵׁם חָם וְיֹפֶת וַיִּנְלְדוּ לָהֶם בָּנִים אַחֵר הַמַּבּוּל:

בני יפת: גומר ומגוג ומדי וינון ותבל ומשך ותירס.

ובני גומר: אשכנז וריפת ותגרמה.

ובני ינון: אלישה ותרשיש כתיים ודדנים.

מאלה נפרדו תושבי איי העמים בארצותיהם כל אחד בשפתו למשפחותיהם בעמיהם.

ובני חם: כוש ומצרים ופוט וכנען.

ובני כוש: סבא וחווילה וסבתה ורעמה וסבתקא ובני רעמה שבא ודדן.

וכוש ילד את נמרוד – הוא התחיל להיות גבר בארץ.

הוא היה גבר שמורד בעבודת ה', לבן אומרים: בנמרוד שהיה גבור ציד לפני ה'.

ראשית ממלכתו היתה בבבל וארץ ואבד וכלנה, בארץ עירק.

מהארץ ההיא יצא אשור, הוא בנה את נינוה ואת רחובות עיר ואת כלת.

ואת רסן בין נינוה ובין כלת היא העיר הגדולה.

ומצרים ילד את לודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתוחים.

ואת פתרוסים ואת כסלוחים שנולדו מהם הפלשתים, ואת כפתורים.

וכנען ילד את צידון בכורו ואת חת.

ואת היבوسی ואת האמורי ואת הגרגשי.

ואת החוי ואת הערקי ואת הסיני.

ואת הארודי ואת הצמרי ואת החמתי, ואחר כך התפשטו מהם כל משפחות הכנעני.

גבול הכנעני היה מצידון – הולף דרומה לגרר עד עזה, והולף מזרחה לסדום ועמורה ואדמה וצבאים עד לשע.

אלה בני חם למשפחותיהם לשפות שלהם בארצותיהם בעמיהם.

וגם לשם נולדו, שם הוא אביהם של כל בני עבר, הוא אחיו של יפת – האח הגדול.

ב בני יפת גומר ומגוג ומדי וינון ותבל ומשך ותירס:

ג ובני גומר אשכנז וריפת ותגרמה:

ד ובני ינון אלישה ותרשיש כתיים ודדנים:

ה מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם איש ללשנו למשפחתם בגויהם:

ו ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען:

ז ובני כוש סבא וחווילה וסבתה ורעמה וסבתקא ובני רעמה שבא ודדן:

ח וכוש ילד את נמרוד הוא החל להיות גבר בארץ:

ט הוא היה גבר ציד לפני יהוה על-כן יאמר בנמרוד גבור ציד לפני יהוה:

י ותהי ראשית ממלכתו בכל ארץ ואבד וכלנה בארץ שנער:

יא מן-הארץ תהוא יצא אשור ויבן את-נינוה ואת-רחבת עיר ואת-כלת:

יב ואת-רסן בין נינוה ובין כלת הוא העיר הגדולה:

יג ומצרים ילד את-לודים ואת-ענמים ואת-להבים ואת-נפתוחים:

יד ואת-פתרוסים ואת-כסלוחים אשר יצאו משם פלשתים ואת-כפתורים: ט

טו וכנען ילד את-צידון בכורו ואת-חת:

טז ואת-היבוסים ואת-האמורים ואת-הגרגשי:

יז ואת-החוי ואת-הערקי ואת-הסיני:

יח ואת-הארודי ואת-הצמרי ואת-החמתי ואת-התפשטו מהם כל משפחות הכנעני:

יט ויהי גבול הכנעני מצידון באכה נהרה עד-עזה באכה סדמה ועמרה ואדמה וצבאים עד-לשע:

כ אלה בני-חם למשפחתם ללשונותם בארצותם בגויהם: ס

כא ולשם ילד גם-הוא אבי כל-בני-עבר אחי יפת הגדול:

בני שם עילם ואשור וארפכשד וליוד
וארם:

ובני ארם עויז וחול וגתר ומש:
וארפכשד ילד את שלח ושלח ילד את
עבר.

וילעבר נולדו שני בנים שם האחד פלג כי
בימיו התחלקו עמי העולם לשפות שונות,
ושם אחיו יקטן.

ויקטן ילד את אלמודד ואת שלף ואת
חצרמות ואת ירח.

ואת הדורם ואת אוזל ואת דקלה:

ואת עובל ואת אבימאל ואת שבא:
ואת אופיר ואת חוילה ואת יובב כל אלה
בני יקטן.

מושבים היה ממשא עד לעיר הנקראת ספר
שבהר המזרח.

אלה בני שם למשפחותיהם לשפות שלהם
בארצותיהם לעמיהם.

אלה צאצאי משפחות בני נח בעמיהם,
ומאלה נפרדו העמים בארץ אחרי המבול.

פרשת מגדל בבל

כל יושבי הארץ היו מדברים בשפה אחת
ובאותם משגים.

בנסעם ממזרח, הם מצאו בקעה בעירק וגרו
שם.

אמרו איש לחברו: בואו נעשה לבנים ונשרוף
אותם בכבשן כדי לחזק אותם, הלבנה
שמשלה להם לאבן ותחמר שמש להם למלט.

אמרו: בואו נבנה לנו עיר ומגדל שראשו
בשמים ונעשה לנו מרכז תרבותי, שלא
נתפאר לתרבויות שונות על פני כל הארץ.

ה' ירד לראות את העיר ואת המגדל שִׁבְנו
בני האדם.

בב בני שם עילם ואשור וארפכשד וליוד
וארם:

ובני ארם עויז וחול וגתר ומש:
וארפכשד ילד את שלח ושלח ילד
את עבר:

וילעבר ילד שני בנים שם האחד פלג
כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו
יקטן:

ויקטן ילד את אלמודד ואת שלף
ואת חצרמות ואת ירח:

ואת הדורם ואת אוזל ואת דקלה:

ואת עובל ואת אבימאל ואת שבא:
ואת אופיר ואת חוילה ואת יובב
כל אלה בני יקטן:

ויהי מושבם ממשא באכה ספרה הר
הקדם:

אלה בני-שם למשפחתם ללשונתם
בארצתם לגויהם:

אלה משפחת בני-נח לתולדתם
בגויהם ומאלה נפרדו הגוים בארץ
אחר המבול: פ

פרשת שביע

ויהי כל-הארץ שפה אחת ודברים
אחדים:

ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה
בארץ שנער וישבו שם:

ויאמרו איש אל-רעהו תבנה גלבנה
לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם
הלבנה לאבן ותחמר תיה להם
לחמר:

ויאמרו תבנה גלבנה לנו עיר ומגדל
וראשו בשמים ונעשה לנו שם פן-נפויז
על-פני כל-הארץ:

וירד יהוה לראות את-העיר
ואת-המגדל אשר בנו בני האדם:

ה' אָמַר: הֲרִי הֵם עִם אֶחָד, וּלְכֻלָּם יֵשׁ שָׁפָה אַחַת, לְכֹן הֵם הִתְחִילוּ לַעֲשׂוֹת כָּךְ, וְעַבְשׂוּי לֹא יִמְנַע מֵהֵם כָּל מַה שֶּׁתִּכְנְנֻ לַעֲשׂוֹת.

בֹּא נִרְדּוּ וּנְבַלְבֵל שֵׁם אֶת שְׁפָתֵם כְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שִׁפְתַי רַעְיוֹן:

ה' פֹּאֵר אוֹתָם מִשֵּׁם עַל פְּנֵי כָּל הָעוֹלָם וְהֵם הִפְסִיקוּ לִבְנוֹת אֶת הָעִיר.

לְכֹן נִקְרָא שְׁמָהּ בְּבַל כִּי שֵׁם ה' בְּלִבָּל אֶת שִׁפְתַי כָּל הָעוֹלָם וּמִשֵּׁם ה' הִפְיִץ אוֹתָם עַל פְּנֵי כָּל הָעוֹלָם.

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדַת בְּנֵי שֵׁם

אֵלֶּה צֵאֲצָאֵי שֵׁם: שֵׁם הָיָה בֶן מֵאָה שָׁנָה, וְהוֹלִיד אֶת אַרְפַּכְשָׁד שְׁנַתִּים אַחֲרֵי הַמַּבּוּל.

שֵׁם חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת אַרְפַּכְשָׁד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהוֹלִיד בְּנָיִם וּבָנוֹת.

וְאַרְפַּכְשָׁד חִי שְׁלוֹשִׁים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים וְהוֹלִיד אֶת שֵׁלַח.

אַרְפַּכְשָׁד חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת שֵׁלַח אַרְבַּע מֵאוֹת וְשְׁלוֹשׁ שָׁנִים וְהוֹלִיד בְּנָיִם וּבָנוֹת.

וְשֵׁלַח חִי שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד אֶת עֵבֶר.

שֵׁלַח חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת עֵבֶר אַרְבַּע מֵאוֹת וְשְׁלוֹשׁ שָׁנִים וְהוֹלִיד בְּנָיִם וּבָנוֹת.

עֵבֶר חִי שְׁלוֹשִׁים וְאַרְבַּע שָׁנִים וְהוֹלִיד אֶת פֶּלֶג.

עֵבֶר חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת פֶּלֶג אַרְבַּע מֵאוֹת וְשְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד בְּנָיִם וּבָנוֹת.

פֶּלֶג חִי שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד אֶת רְעוּ.

פֶּלֶג חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת רְעוּ מֵאַתְנַיִם וְתִשַׁע שָׁנִים וְהוֹלִיד בְּנָיִם וּבָנוֹת.

רְעוּ חִי שְׁלוֹשִׁים וְשִׁתַּיִם שָׁנִים וְהוֹלִיד אֶת שְׂרוּג.

רְעוּ חִי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת שְׂרוּג מֵאַתְנַיִם

וַיֹּאמֶר יְהוָה הֲנִן עִם אֶחָד וְשָׁפָה אַחַת לְכֻלָּם וְזֶה הִחֲלִים לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא יִבְצֹר מֵהֵם כָּל אֲשֶׁר יִזְמֹו לַעֲשׂוֹת:

הִבֵּה נִרְדָּה וּנְבַלְבֵה שֵׁם שְׁפָתֵם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שִׁפְתַי רַעְיוֹן:

וַיִּפְיֵץ יְהוָה אֹתָם מִשֵּׁם עַל-פְּנֵי כָּל-הָאָרֶץ וַיִּחְדְּלוּ לִבְנוֹת הָעִיר:

עַל-כֵּן קִרְא שְׁמָהּ בְּבַל כִּי-שֵׁם בְּלָל יְהוָה שִׁפְתַי כָּל-הָאָרֶץ וּמִשֵּׁם הִפְיִצָם יְהוָה עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ: פ

אֵלֶּה תּוֹלְדַת שֵׁם שֵׁם בֶּן-מֵאָת שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-אַרְפַּכְשָׁד שְׁנַתִּים אַחֲרֵי הַמַּבּוּל:

וַיְחִי-שֵׁם אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-אַרְפַּכְשָׁד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלִד בְּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וְאַרְפַּכְשָׁד חִי חֲמֵשׁ וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-שֵׁלַח:

וַיְחִי אַרְפַּכְשָׁד אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-שֵׁלַח שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלִד בְּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וְשֵׁלַח חִי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-עֵבֶר:

וַיְחִי-שֵׁלַח אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-עֵבֶר שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלִד בְּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי-עֵבֶר אַרְבַּע וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-פֶּלֶג:

וַיְחִי-עֵבֶר אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-פֶּלֶג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלִד בְּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי-פֶלֶג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-רְעוּ:

וַיְחִי-פֶלֶג אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-רְעוּ תִשַׁע שָׁנִים וּמֵאַתְנַיִם שָׁנָה וַיֹּלִד בְּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי רְעוּ שְׁתַּיִם וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיֹּלִד אֶת-שְׂרוּג:

וַיְחִי רְעוּ אַחֲרָיו הוֹלִידוֹ אֶת-שְׂרוּג שִׁבְעַ

וּשְׁבַע שָׁנִים וְהוֹלִיד בָּנָיִם וּבָנוֹת.
שְׂרוּג חַי שְׁלוּשִׁים שָׁנָה וְהוֹלִיד אֶת נַחֲוֹר.

שְׂרוּג חַי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת נַחֲוֹר מֵאֲתָנִים שָׁנָה
וְהוֹלִיד בָּנָיִם וּבָנוֹת.
נַחֲוֹר חַי עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע שָׁנָה וְהוֹלִיד אֶת
תְּרַח.

נַחֲוֹר חַי אַחֲרֵי שֶׁהוֹלִיד אֶת תְּרַח מֵאָה וְתֵשַׁע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְהוֹלִיד בָּנָיִם וּבָנוֹת.

פְּרֹשֶׁת תּוֹלְדוֹת בְּנֵי תְּרַח

תְּרַח חַי שִׁבְעִים שָׁנָה וְהוֹלִיד אֶת אַבְרָם אֶת
נַחֲוֹר וְאֶת הָרָן.

וְאֵלֶּה צִאֲצָאֵי תְּרַח: תְּרַח הוֹלִיד אֶת אַבְרָם
אֶת נַחֲוֹר וְאֶת הָרָן וְהָרָן הוֹלִיד אֶת לוֹט.

הָרָן מֵת בְּחַיִּי תְּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ שְׁנׁוּלֵד בָּהּ –
בְּאוּר כְּשָׂדִים.

אַבְרָם וְנַחֲוֹר לָקְחוּ לָהֶם נָשִׁים, שֵׁם אִשְׁתּוֹ
אַבְרָם – שָׂרִי, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַחֲוֹר – מֶלֶכָּה בַת
הָרָן שֶׁהָיָה אָבִיהָ שֶׁל מֶלֶכָּה וְאָבִיהָ שֶׁל יִסְכָּה.

שָׂרִי הָיְתָה עֲקָרָה – אֵין לָהּ יֶלֶד.

תְּרַח לָקַח אֶת אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן הָרָן בֶּן
בְּנוֹ וְאֶת שָׂרִי כִלְתּוֹ אִשְׁתּוֹ אַבְרָם בְּנוֹ, תְּרַח
וְאַבְרָם יָצְאוּ אִתָּם מְאוּר כְּשָׂדִים לְלֶכֶת
לְאֶרֶץ כְּנַעַן וּבָאוּ עַד חָרָן וְהִתְיַשְׁבוּ שָׁם.

יְמֵי תְּרַח הָיוּ מֵאֲתָנִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים, וְתְּרַח מֵת
בְּחָרָן.

שָׁנִים וּמֵאֲתָנִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיִם וּבָנוֹת: ס
וַיְחִי שְׂרוּג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֵד
אֶת־נַחֲוֹר:

וַיְחִי שְׂרוּג אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־נַחֲוֹר
מֵאֲתָנִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי נַחֲוֹר תֵּשַׁע וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד
אֶת־תְּרַח:

וַיְחִי נַחֲוֹר אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־תְּרַח
תֵּשַׁע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּמֵאֶת שָׁנָה וַיּוֹלֵד
בָּנָיִם וּבָנוֹת: ס

וַיְחִי־תְּרַח שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד
אֶת־אַבְרָם אֶת־נַחֲוֹר וְאֶת־הָרָן:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת תְּרַח תְּרַח הוֹלִיד
אֶת־אַבְרָם אֶת־נַחֲוֹר וְאֶת־הָרָן וְהָרָן
הוֹלִיד אֶת־לוֹט:

וַיָּמָת הָרָן עַל־פְּנֵי תְּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ
מוֹלְדֹתוֹ בְּאוּר כְּשָׂדִים:

וַיִּקַּח אַבְרָם וְנַחֲוֹר לָהֶם נָשִׁים שֵׁם
אִשְׁתּוֹ־אַבְרָם שָׂרִי וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ־נַחֲוֹר
מֶלֶכָּה בַת־הָרָן אָבִי־מֶלֶכָּה וְאָבִי
יִסְכָּה:

וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וְלֶד:

וַיִּקַּח תְּרַח אֶת־אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט
בֶּן־הָרָן בֶּן־בְּנוֹ וְאֶת שָׂרִי כִלְתּוֹ אִשְׁתּוֹ
אַבְרָם בְּנוֹ וַיָּצְאוּ אִתָּם מְאוּר כְּשָׂדִים
לְלֶכֶת אֶרֶץ כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ עַד־חָרָן
וַיִּשְׁבוּ שָׁם:

וַיְהִי יְמֵי־תְּרַח חָמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֲתָנִים
שָׁנָה וַיָּמָת תְּרַח בְּחָרָן: פ

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

מפס"ד

ל

לא

לב

לך לך

יב

א

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אַבְרָם לךָ-לךָ מֵאֲרֻצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ:

ב

וַאֲעֲשֶׂה לְגֹנִי גְדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֲנַדְלָה שְׁמִי וְהָיָה בְרָכָה:

ג

וְאֶבְרַכְהָ מִבְּרַכְיָךָ וּמִקְלָלְךָ אֶאֱרָ וְנִבְרַכְוּ בְךָ כָּל מִשְׁפְּחוֹת הָאָדָמָה:

ד

*

וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יְהוָה וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן-חָמֹשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בְּצֵאתוֹ מִחָרָן:

ה

יז

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת-לוֹט בֶּן-אָחִיו וְאֶת-כָּל-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֶת-הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר-עִשׂוּ בַּחֲרוֹן וַיָּצְאוּ לְלֶכֶת אֶרְצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה כְּנָעַן:

ו

וַיַּעֲבֵר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שְׁכָם עַד אֵלֹן מוֹרְהָ וְהַכְּנַעֲנִי אִזַּבְרָהן:

ז

וַיֵּרָא יְהוָה אֶל-אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזָרְעֶךָ אַתָּן אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיָּבֹן שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנִּרְאָה אֵלָיו:

ח

וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם הַהֶרֶד מִקְדָּם לְבֵית-אֵל וַיֵּט אֶהְלֵה בֵּית-אֵל מִיָּם וְהָעִי מִקְדָּם וַיָּבֹן-שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:

ט

וַיִּסַּע אַבְרָם הַלֹּדֶךְ וַנְּסוּעַ הַנְּנֻבָה: פ

י

*

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרָיִמָה לְגֹזֵר שָׁם כִּי-כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ:

יא

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵ מִצְרָיִמָה וַיֹּאמֶר אֶל-שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה-נָא יַדְעֵתִי כִּי אִשָּׁה יִפְתַּח-מִרְאָה אֹתִי:

יב

וְהָיָה כִּי-יִרְאוּ אֹתְךָ הַמִּצְרָיִם וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת וְהִרְגוּ אֹתִי וְאַתָּה יִחְיֶי:

יג

אֲמַר-יָנָא אֲתַחֲתִי אֶת לְמַעַן יִשְׁבַּח-לִי

פרשת העליה לארץ

ה' אָמַר לְאַבְרָם לךָ לך מֵאֲרֻצְךָ, מִמִּשְׁפַּחְתְּךָ וּמִהַבְּיַת שַׁל אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ שְׂאֲרָאָה לךָ.

וְאֲעֲשֶׂה מִמֶּךָ עִם גְּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ אוֹתְךָ וְאֶפְרַסֶם אֶת שְׁמֶךָ וְתִהְיֶה מְבוֹרָךְ.

וְאֶבְרַכְךָ אֶת הַמְּבַרְכִים אוֹתְךָ וְאֶקְלַל אֶת הַמְּקַלְלִים אוֹתְךָ, וְכָל מִשְׁפְּחוֹת הָאָדָמָה יִרְצוּ לְהַתְּבָרַךְ לְהִיזוֹת כְּמוֹךָ.

אַבְרָם הֵלֶךְ כְּמוֹ שֶׁהָ דִּבֶּר אִתּוֹ וְלוֹט הֵלֶךְ אִתּוֹ, אַבְרָם הָיָה בֶּן שִׁבְעִים וְחָמֹשׁ שָׁנִים בְּשִׁיצָא מִחָרָן.

אַבְרָם לָקַח אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ וְאֶת לוֹט בֶּן אָחִיו וְאֶת כָּל רְכוּשָׁם שֶׁרָכְשׁוּ וְאֶת הָעַבְדִּים שֶׁקָּנוּ בַּחֲרוֹן, הֵם יָצְאוּ לְלֶכֶת לְאֶרֶץ כְּנָעַן וּבָאוּ לְאֶרֶץ כְּנָעַן.

אַבְרָם עָבַר בְּאֶרֶץ עַד הַמְּקוֹם שֶׁל הָאִישׁ שְׁכָם - עַד אֵלֹן מוֹרְהָ, וְהַכְּנַעֲנִי הָיָה אִזַּבְרָהן.

ה' הִתְגַּלָּה לְאַבְרָם, וְאָמַר לוֹ: אַתָּן לְעֵצְאֵיךָ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת, הוּא בָּנָה שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' שֶׁנִּגְלָה אֵלָיו.

הוּא הָעֵבֵר מִשָּׁם אֶת אֶהְלוֹ לְהֵר מִזְרַחִית לְבֵית אֵל, וְהָקִים שָׁם אֶת אֶהְלוֹ, בְּמְקוֹם שְׁבִית אֵל מִמְּעַרְבֵי וְהָעִי מִמִּזְרָח, הוּא בָּנָה שָׁם מִזְבֵּחַ לַה' וְהִתְפַּלֵּל לַה'.

אַבְרָם נָסַע וְהִתְקַדַּם לְעֵבֵר הַנְּנֻבָה:

פרשת מצרים

הָיָה רָעַב בְּאֶרֶץ, אַבְרָם יָרַד לְמִצְרַיִם לְגֹזֵר שָׁם כִּי הָרָעַב בְּאֶרֶץ הָיָה חָמוּר.

כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹאֵ לְמִצְרַיִם אָמַר לְשְׂרֵי אִשְׁתּוֹ: הִנֵּה יַדְעֵתִי שְׂאֵת אִשָּׁה יִפְתַּח אֹתִי.

וְכַשִּׁיבֹאוּ אוֹתְךָ הַמִּצְרָיִם, יֹאמְרוּ: זֹאת אִשְׁתּוֹ! וְהִרְגוּ אוֹתִי, וְאַתָּה יִחְיֶי כְּדֵי לְקַחֵת אוֹתְךָ.

אֲמַרִי בְּבִקְשָׁה שְׂאֵת אַחֹתִי, כְּדֵי שִׁשְׁבַּח לִי

תמורתך, ואחיה בזכותך.

בשׂאבֶרם בא למצרים, המצרים ראו את האשה שהיא יפה מאוד.

שרי פרעה ראו אותה ושׂבחו אותה שהיא ראויה לפרעה, והאשה נלקחה לבית פרעה.

פרעה היטיב לאבֶרם תמורתה, ונתן לו צאן ובקר וחמורים ועבדים ושפחות ואתונות וגמלים.

ה' הלך את פרעה ואת משפחתו בנגעי צרעת גדולים מפני שלקח את שרי אשת אבֶרם.

פרעה קרא לאבֶרם, ואמר: מה זה עשית לי? למה לא ספרת לי שהיא אשתך?

למה אמרת: אחותי היא, ולקחתי אותה לי לאשה? ועכשיו הגה אשתך – קח ולך!

פרעה צוה על אנשים ללוותו, והם שלחו אותו ואת אשתו ואת כל השיך לו.

אבֶרם עלה ממצרים, הוא ואשתו וכל השיך לו ולוט אתו, לנגב.

ואבֶרם עשיר מאוד, בעל בהמות כסף וזהב.

הוא הלך במסעותיו – מהנגב ועד בית אל עד המקום שהיה שם אהלו בהתחלה – בין בית אל ובין העי.

למקום המזבח שעשה שם בהתחלה, ואבֶרם התפלל שם לה'.

פרשת הפרדה מלוט

וגם ללוט שהולך עם אבֶרם הִזָּה צאן ובקר ואוהלים.

ולא הִזָּה מספיק מקום בארץ שיגורו יחד, כי הִזָּה להם רכוש רב ולא יכלו לגור יחד.

והִזָּה ריב בין רועי הבהמות של אבֶרם לבין רועי הבהמות של לוט, והכנעני והפְּרָזִי היו

בעבורך וחייתה נפשי בגללך:

ויהי כבוא אבֶרם ממצרים ויראו המצרים את-האשה כי-יפה הוא מאד:

ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל-פרעה ותקח האשה בית פרעה:

ולאבֶרם היטיב בעבורה ויהי-לו צאן ובקר וחמורים ועבדים ושפחות ואתונות וגמלים:

וינגע יהוה את-פרעה ונגעים גדלים ואת-ביתו על-דבר שרי אשת אבֶרם:

ויקרא פרעה לאבֶרם ויאמר מה-זאת עשית לי למה לא-הגדת לי כי אשתך הוא:

למה אמרת אחתי הוא ואקח אותה לי לאשה ועתה הגה אשתך קח ולך:

ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת-אשתו ואת-כל-אשר-לו:

ויעל אבֶרם ממצרים הוא ואשתו וכל-אשר-לו ולוט עמו הנגבה:

ואבֶרם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב:

וילך למסעיו מנגב ועד-בית-אל עד-המקום אשר-היה שם אהלה בתחלה בין בית-אל ובין העי:

אל-מקום המזבח אשר-עשה שם בראשונה ויקרא שם אבֶרם בשם יהוה:

וגם-ללוט ההלך את-אבֶרם הִזָּה צאן ובקר ואוהלים:

ולא-נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי-הִזָּה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו:

ויהי-ריב בין רעי מקנה-אבֶרם ובין רעי מקנה-לוט והכנעני והפְּרָזִי אָז

יד שני

טו

טז

יז

יח

יט

כ

יג

כב

כג

כד

ה שליש

ו

ז

יָשָׁב בְּאֶרֶץ:

ח וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-לוֹט אֶל-נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין רְעִי וּבֵין רְעִיךָ כִּי-אֲנָשִׁים אַחִים אֲנַחְנוּ:

ט הֲלֹא כָל-הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הִפְרַד נָא מֵעָלַי אִם-הַשְּׂמָאל וְאִמְנָה וְאִם-הַיְמִין וְאֲשַׁמְאִלָּה:

י וַיֹּשֶׁא-לוֹט אֶת-עֵינָיו וַיִּרְא אֶת-כָּל-כַּבֵּד הַיְרֵדוֹן כִּי כָלָה מִשְׁקָה לְפָנָיו שַׁחַת יָהִה אֶת-סֹדֶם וְאֶת-עַמּוּרָה כְּגַן-יְהִנֹּה כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶבֶת צַעַר:

יא וַיִּבְחַר-לוֹ לֹט אֶת כָּל-כַּבֵּד הַיְרֵדוֹן וַיֵּסַע לֹט מִקְדָּם וַיִּפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אָחָיו:

יב אַבְרָם יָשָׁב בְּאֶרֶץ-כְּנָעַן וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכַּפֹּר וַיִּאֱהֶל עַד-סֹדֶם:

יג וְאֲנָשֵׁי סֹדֶם רָעִים וַחֲטָאִים לִיהְוֶה מְאֹד:

יד וַיְהִי אָמֵר אֶל-אַבְרָם אַחֲרָי הִפְרַד-לוֹט מֵעַמּוֹ שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאָה מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אַתָּה שָׂם צַפְנָה וְנִגְבָּה וְנִקְרָמָה וְנִמְחָה:

טו כִּי אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה רֹאֵה לְךָ אֶתְנַנֶּה וְלִזְרַעְךָ עַד-עוֹלָם:

טז וְשִׁמְתִי אֶת-זְרַעְךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִם-יִוָּכַל אִישׁ לִמְנוֹת אֶת-עַפְרַת הָאָרֶץ גַּם-זְרַעְךָ יִמְנָה:

יז קוּם הַתְּחַלֵּךְ בְּאֶרֶץ לְאַרְבֶּה וּלְרַחֲבָהּ כִּי לְךָ אֶתְנַנֶּה:

יח וַיֵּאֱתֶל אַבְרָם וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב בְּאֵלְנֵי מִמְרָא אֲשֶׁר בְּחִבְרוֹן וַיְכַן-שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה:

פ

אז התושבים ברוב המקומות בארץ.

אברם אמר לוֹט: בבקשה, שלא תהיה מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיך, הרי אנחנו אחים!

הרי כל הארץ לפניך, הפרד נא מעלי אם תלך שמאלה ואימנה ואם תלך ימינה אלך שמאלה.

לוט הרים את מבטו, וראה את כל בקעת הירדן שבלה משקית במים, לפני שה השחית את סדום ואת עמורה היתה כל הבקעה עד צוער, כמו גן ה' וכארץ מצרים שמשקית מהיאור.

לוט בחר לו את כל בקעת הירדן, והוא נסע ממזרח בית אל, הם נפרדו איש מאחיו.

אברם התישב בארץ כנען ולוט התישב בערי הבקעה ואוהליו הגיעו עד סדום.

ואנשי סדום היו רעים וחטאים לה' מאוד.

וה' אמר לאברם אחרי שלוט נפרד ממנו: הרים בבקשה את מבטך, וראה מהמקום שאתה שם, צפונה דרומה מזרחה ומערבה.

כי את כל הארץ שאתה רואה – אתן אותה לך ולזרעך עד עולם.

ארבה את צאצאייך כעפר הארץ – שאם יוכל איש לספור את עפר הארץ גם צאצאייך יספרו.

קום התהלך בארץ לארבה ולרחבה כי לך אתן אותה.

אברם הקים את אוהליו ובא וישב במישור של ממרא שבחברון, ובנה שם מזבח לה'.

פרשת מלחמת המלכים

בימי אמרפל מלך עירק אריזף מלך אלסר

רביע

יד

ויהי בימי אמרפל מלך-שנער אריזף

בְּדַרְלֵעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם שְׁבַמְעַרְב אִירָאן
וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם.

הֵם עָשׂוּ מִלְחָמָה נֶגֶד בְּרַע מֶלֶךְ סְדוֹם וְנֶגֶד
בְּרִשְׁעַ מֶלֶךְ עֵמֹרָה שֶׁנֶּאֱבָר מֶלֶךְ אֲדָמָה
וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בַּלַּע שֶׁהִיא
צוּעֵר.

כָּל אֵלֶּה חִבְרוּ יַחַד וְהִלְכוּ אֶל עִמְק הַשְּׂדוֹת
שֶׁהוּא הַיּוֹם יַם הַמֶּלַח.

שְׁתַּיִם עָשְׂרָה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת בְּדַרְלֵעוֹמֵר,
וְשָׁלוֹשׁ עָשְׂרָה שָׁנָה מְרָדוּ בוֹ.

וּבִשְׁנֵה הָאַרְבַּע עָשְׂרָה בָּא בְּדַרְלֵעוֹמֵר
וְהַמְּלָכִים שִׂאתוּ וְהִרְגוּ אֶת הָעַם רַפְּאִים
בְּעֵשְׂתַּרְתִּי קַרְנִים, וְאֶת עַם הַחַוִּיִּים שְׁבָהֶם,
וְאֶת עַם הָאֲמֹתָנִים שְׁבִשְׁוֹה קַרְיָתִים.

וְאֶת הַחֹרִי בְּהַר שְׁלֵהֶם – שְׁעִיר, וְעַד מִישׁוֹר
פְּאָרָן שְׁעַל יַד הַמִּדְבָּר.

הֵם חִזְרוּ וּבָאוּ לַעֲיִן מִשְׁפָּט הַיָּא קִדְשׁ, וְהִרְגוּ
אֶת כָּל תּוֹשְׁבֵי שְׂדֵה הָעַמְלָקִי וְגַם אֶת
הָאֲמוּרִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּחַצְצוֹן תַּמָּר.

מֶלֶךְ סְדוֹם וּמֶלֶךְ עֵמֹרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ
צְבוּיִם וּמֶלֶךְ בַּלַּע הִיא צוּעֵר יֵצְאוּ וְעָרְכוּ
מוֹלָם מִלְחָמָה בְּעִמְק הַשְּׂדוֹת.

מוֹל בְּדַרְלֵעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם שְׁבַמְעַרְב אִירָאן
וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֹרְפָל מֶלֶךְ עִירַק וְאֲרִיֹד
מֶלֶךְ אֶלְסָר – אַרְבַּעַה מְלָכִים נֶגֶד הַחֲמִשָּׁה.

וְעִמְק הַשְּׂדוֹת הִיָּה מְלֵא בְּבָאֵרוֹת מְלֵאוֹת
בוֹץ, מֶלֶךְ סְדוֹם וְעֵמֹרָה בְּרָחוּ וְנִפְלוּ שָׁמָּה,
וְהַנְּשֹׂאִים בְּרָחוּ לָהֶר.

הֵם לָקְחוּ אֶת כָּל הָרְכוּשׁ שֶׁל סְדוֹם וְעֵמֹרָה
וְאֶת כָּל הָאוֹכֵל שְׁלֵהֶם וְהִלְכוּ.

הֵם לָקְחוּ אֶת לוֹט בֶּן אַחִי אַבְרָם וְאֶת רְכוּשׁוֹ
וְהִלְכוּ, וְהוּא הִיָּה גֵר בְּסְדוֹם.

הַפְּלִיט בָּא וְהוֹדִיעַ לְאַבְרָם הָעֵבְרִי שֶׁהִיָּה גֵר
בְּמִישׁוֹר שֶׁל מְמֵרָא הָאֲמוּרִי אַחִיהֶם שֶׁל

מֶלֶךְ אֶלְסָר בְּדַרְלֵעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם
וּתְדַעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם:

ב עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת־בְּרַע מֶלֶךְ סְדוֹם
וְאֶת־בְּרִשְׁעַ מֶלֶךְ עֵמֹרָה שֶׁנֶּאֱבָר מֶלֶךְ
אֲדָמָה וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ
בַּלַּע הִיא־צוּעֵר:

ג כָּל־אֵלֶּה חִבְרוּ אֶל־עִמְק הַשְּׂדִיִּים הוּא
יַם הַמֶּלַח:

ד שְׁתַּיִם עָשְׂרָה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת־
בְּדַרְלֵעוֹמֵר וְשָׁלוֹשׁ־עָשְׂרָה שָׁנָה מְרָדוּ:

ה וּבָאַרְבַּעַ עָשְׂרָה שָׁנָה בָּא כְּדַרְלֵעוֹמֵר
וְהַמְּלָכִים אָשְׂרָ אֹתוֹ וַיִּכּוּ אֶת־רַפְּאִים
בְּעֵשְׂתַּרְתִּי קַרְנִים וְאֶת־הַחַוִּיִּים בְּהֵם וְאֶת
הָאִמִּים בְּשְׁוֹה קַרְיָתִים:

ו וְאֶת־הַחֹרִי בְּהַרְבֵּם שְׁעִיר עַד אֵיל
פְּאָרָן אָשְׂרָ עַל־הַמִּדְבָּר:

ז וַיָּשׁוּבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־עֵיִן מִשְׁפָּט הוּא קִדְשׁ
וַיִּכּוּ אֶת־כָּל־שְׂדֵה הָעַמְלָקִי וְגַם
אֶת־הָאֲמוּרִי הַיּוֹשֵׁב בְּחַצְצוֹן תַּמָּר:

ח וַיֵּצֵא מֶלֶךְ־סְדוֹם וּמֶלֶךְ עֵמֹרָה וּמֶלֶךְ
אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צְבוּיִים וּמֶלֶךְ בַּלַּע
הוּא־צוּעֵר וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעִמְק
הַשְּׂדִיִּים:

ט אֶת בְּדַרְלֵעוֹמֵר מֶלֶךְ עֵילָם וּתְדַעַל
מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאֲמֹרְפָל מֶלֶךְ שְׁנַעַר וְאֲרִיֹד
מֶלֶךְ אֶלְסָר אַרְבַּעַה מְלָכִים אֶת־
הַחֲמִשָּׁה:

י וְעִמְק הַשְּׂדִיִּים בְּאַרְתִּי בְּאַרְתִּי חִמָּר וַיִּנְסוּ
מֶלֶךְ־סְדוֹם וְעֵמֹרָה וַיִּפְלוּ־שָׁמָּה
וְהַנְּשֹׂאִים הִרָה נָסוּ:

יא וַיִּקְחוּ אֶת־כָּל־רְכֻשׁ סְדוֹם וְעֵמֹרָה
וְאֶת־כָּל־אֲכָלָם וַיִּלְכוּ:

יב וַיִּקְחוּ אֶת־לוֹט וְאֶת־רְכֻשׁוֹ בֶּן־אָחִי
אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא יוֹשֵׁב בְּסְדוֹם:

יג וַיָּבֵא הַפְּלִיט וַיַּגִּיד לְאַבְרָם הָעֵבְרִי
וְהוּא שָׁכַן בְּאֵלְנֵי מְמֵרָא הָאֲמוּרִי אָחִי

אֲשָׁכֹל וְשָׁל עֲנַר, שְׁלֹשֶׁתָם הָיוּ בְעַלֵי בְרִית
שֶׁל אַבְרָם.

אַבְרָם שָׁמַע שֶׁקְרוּבוֹ נָפַל בְּשָׁבִי, הוּא גַיִס אֶת
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁמוֹנֶה עָשָׂר בְּנֵי עֶבְדָיו שֶׁנִּלְדְּדוּ
וַגְדְּלוּ בְּבֵיתוֹ, וַרְדֵף עַד לְמָקוֹם שֶׁנִּקְרָא דֵּן.

בְּלִילָה הוּא חָלַק אֶת צְבָאוֹ – הוּא וְעֶבְדָיו,
לְשֵׁנֵי זְרוּעוֹת, וְהִכָּה אוֹתָם, וַרְדֵף אַחֲרֵיהֶם
עַד לְחוּבָה שֶׁמִּצְפוֹן לְדַמְשֶׁק.

הוּא חָזִיר אֶת כָּל הָרְכוּשׁ, וְגַם חָזִיר אֶת
לוֹט קְרוּבוֹ וְרִכּוּשׁוֹ, וְגַם אֶת הַנְּשִׁים וְאֶת הָעַם.

אַחֲרֵי שֶׁשָׁב מִלְּחָפוֹת אֶת בְּדַרְלֵעוֹמֵר וְאֶת
הַמְּלָכִים שְׂאֵתוֹ, יָצָא לְקִרְאָתוֹ מֶלֶךְ סְדוֹם אֶל
הָעַמֶּק הַנִּקְרָא שׁוּה – הוּא עַמֶּק הַמֶּלֶךְ.

וּמִלְכֵי צִדְקַן מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לְחַם
לְחֵם וַיִּינֶן, וְהוּא הָיָה כֹהֵן לְעִבּוֹדַת הָאֵל הָעֲלִיּוֹן.

הוּא בָרַךְ אוֹתוֹ וְאָמַר: בְּרוּךְ אַבְרָם בְּבִרְכַת
אֵל עֲלִיּוֹן אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ.

וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן שֶׁמָסַר בְּיָדְךָ אֶת צוּרְרֵיךָ,
אַבְרָם נָתַן לוֹ מֵעֶשֶׂר מִכֶּל רִכּוּשׁוֹ.

מֶלֶךְ סְדוֹם אָמַר לְאַבְרָם: תֵּן לִי אֶת הָאֲנָשִׁים,
וְקַח לָךְ אֶת הָרְכוּשׁ.

אָמַר אַבְרָם לְמֶלֶךְ סְדוֹם: אֲנִי מְרִים אֶת יָדִי
בְּשִׁבּוּעָה אֵל ה' הָאֵל הָעֲלִיּוֹן אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ.

שְׁלֵא אֶקַח אֶפְלוֹ מִחוּט וְעַד שְׂרוּף נֶעַל, וְלֹא
אֶקַח שׁוּם דָּבָר מִכֶּל הַשִּׁנְיָה לָךְ, כִּדֵי שְׁלֵא
תֵאמַר: אֲנִי הִעֲשֵׂרְתִי אֶת אַבְרָם.

חוּץ מִמָּה שֶׁאֲכֹלוּ הַנְּעָרִים כִּשְׁנִלְחָמוֹ, וְחוּץ
מִחֶלֶק הַשְּׁלָל שֶׁל הָאֲנָשִׁים שֶׁהִלְכוּ אִתִּי –
עֲנַר אֲשָׁכֹל וּמִמְרָא, הֵם יִקְחוּ אֶת חֶלְקָם.

פְּרֻשַׁת בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים

אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נֹאמַר דָּבָר ה' לְאַבְרָם
בְּמִרְאֵה נְבוֹאָה: אֵל תִּפְחָד אַבְרָם, אֲנִי מִגֵּן

אֲשָׁכֹל וְאֲחֵי עֲנַר וְהֵם בְּעַלֵי
בְּרִית-אַבְרָם:

וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אֶחָיו וַיִּרַק
אֶת-חֲנִיכָיו וַיִּלְחֲקֵי בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עָשָׂר
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד-דֵּן:

וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לְלִילָה הוּא וְעֶבְדָיו
וַיִּכְּסוּ וַיִּרְדֹּפֶם עַד-חוּבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל
לְדַמְשֶׁק:

וַיָּשָׁב אֶת כָּל-הָרְכָשׁ וְגַם אֶת-לוֹט אֶחָיו
וְרִכּוּשׁוֹ הַשִּׁיב וְגַם אֶת-הַנְּשִׁים
וְאֶת-הָעַם:

וַיֵּצֵא מֶלֶךְ-סְדוֹם לְקִרְאָתוֹ אַחֲרֵי שׁוּבוֹ
מִלְּחָפוֹת אֶת-בְּדַרְלֵעוֹמֵר וְאֶת-הַמְּלָכִים
אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל-עַמֶּק שׁוּה הוּא עַמֶּק
הַמֶּלֶךְ:

וּמִלְכֵי-צִדְקַן מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לְחַם
וַיִּינֶן וְהוּא כֹהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן:

וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל
עֲלִיּוֹן קִנְיַת שָׁמַיִם וְאָרֶץ:

וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר-מָגֵן צְרִיף
בְּיָדְךָ וַיִּתֵּן-לוֹ מֵעֶשֶׂר מִכֶּל:

וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ-סְדוֹם אֶל-אַבְרָם תֵּן-לִי
הַנְּפֹשׁ וְהָרְכָשׁ קַח-לָךְ:

וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-מֶלֶךְ סְדוֹם הֲרַמְתִּי
יָדִי אֶל-יְהִנֵּה אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיַת שָׁמַיִם
וְאָרֶץ:

אִם-מִחוּט וְעַד שְׂרוּף-נֶעַל וְאִם-אֶקַח
מִכֶּל-אֲשֶׁר-לָךְ וְלֹא תֵאמַר אֲנִי
הִעֲשֵׂרְתִי אֶת-אַבְרָם:

בְּלַעֲדֵי רַק אֲשֶׁר אֲכֹלוּ הַנְּעָרִים וְחֶלֶק
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי עֲנַר אֲשָׁכֹל
וּמִמְרָא הֵם יִקְחוּ חֶלְקָם: ס

אַחַר ׀ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיָה דְבַר-יְהִינֵה
אֶל-אַבְרָם בְּמַחְזָה לְאֹמֶר אֶל-תִּירָא

עליך, ויהיה לך שכר רב.
אברם אמר: ה' אלהים מה תתן לי? הרי אני
הולך למות בלי בן שירש אותי, והאחראי
על משק ביתי הוא אליעזר מדמשק.

אברם אמר: הרי לא נתת לי בן, והנה
האחראי על ביתי יורש אותי.

והנה נאמר לו דבר ה': האיש הזה לא יירש
אותך, אלא בנך שיצא ממך הוא יירש
אותך.

הוא הוציא אותו החוצה ואמר: הבט בבקשה
לשמים וספור את הכוכבים – אם תוכל
לספור אותם! אמר לו: כִּי יִהְיוּ צִאֲצָאִידָּ!

אברם האמין בה' שיתן לו בן, וה' החשיב לו
את הדבר לזכות.

אמר לו ה': אני ה' שהוצאתי אותך מאור
כשדים לתת לך את הארץ הזאת לכבוש
אותה.

אמר אברם: ה' אלהים, איך אדע ואשתכנע
שאכבוש אותה?

אמר לו: הבא לי עגלה שמנה ובריאה ועז
שמנה ואיל שמן ותור וגזל בן יונה.

הוא הביא לו את כל אלה והוא חתך אותם
באמצעם והניח כל חצי מול החצי השני,
ואת הצפורים הוא לא חתך.

עופות עיט ירדו על הפגרים, ואברם העיף
אותם.

השמש עמדה לשקוע ותרדמה נפלה על
אברם, והנה פחד וחושך גדול נופל עליו.

ה' אמר לאברם: דע שצאצאיו יהיו גרים
בארץ שאינה שלהם ויהיו להם לעבדים וענו
אותם – ארבע מאות שנה.

וגם אשפוט את העם שהם יהיו לו לעבדים,
ואחרי כן הם יצאו ברכוש גדול.

ואתה תבוא במותך בשלום אל אבותיך

אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד:

ב ונאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי
ואנכי הולך עירי ובן משק ביתי הוא
דמשק אליעזר:

ג ונאמר אברם הן לי לא נתתה זרע
והנה בן ביתי יורש אתי:

ד והנה דבר יהוה אליו לאמר לא
יירשך זה כִּי־אם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶד
הוא יירשך:

ה ויצא אתו החוצה ויאמר הבטנא
השמימה וספר הכוכבים אם תוכל
לספור אתם ונאמר לו כִּה יִהְיֶה זֶרְעֶךָ:

ו והאמן ביהוה ויחשבה לו צדקה:

ז ונאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך
מאור כשדים לתת לך את הארץ
הזאת לרשתה:

ח ונאמר אדני יהוה בקה אדע כי
איך שנה:

ט ונאמר אליו קחה לי עגלה משלשת
ועז משלשת ואיל משלש ותר וגזל:

י ויחך לו את כל אלה ויבחר אתם
בתוך ויתן איש בתרו לקבאת רעהו
ואת הצפר לא בחר:

יא וירד העיט על הפגרים וישב אתם
אברם:

יב ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה
על אברם והנה אימה חשכה גדלה
נפלת עליו:

יג ונאמר לאברם ידע תדע כִּי־גַר ו יהוה
זרעך בארץ לא להם ועבדים וענו
אתם ארבע מאות שנה:

יד וגם את הנגוי אשר יעבדו הן אנכי
ואחרי כן יצאו ברכש גדול:

טו ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר

בְּשִׁיבָה טוֹבָה:

טז וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה כִּי לֹא־שָׁלַם עֲנֹן הָאָמֹרִי עַד־הִנֵּה:

שָׁמְתוּ – תִּקְבְּר אַחֲרֵי זְקֵנָה נְעִימָה.

וְרַק הַדּוֹר הָרְבִיעִי לְגִלוֹת יָשׁוּבוּ הִנֵּה, כִּי עַדִּין לֹא נִשְׁלְמוּ עֲוֹנוֹת הָאָמֹרִי שְׂאֵעֲנִישׁ אֹתָם וְאָקַח אֶת אֲרָצָם.

וַיְהִי הַשָּׁמַשׁ בָּאָה וְעִלְטָה הָיָה וְהִנֵּה תַנּוּר מֵעֵלָה תַנּוּר עֵשֶׂן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עֶבְרָו בֵּין חִלְקֵי הַבְּהֵמוֹת הַגְּזֵרִים הָאֵלֶּה:

בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת־אֲבָרָם בְּרִית לֹא־מָר לְזִרְעֶךָ נִתְּתִי אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד־הַנְּהַר הַגָּדוֹל נְהַר־פָּרָת:

אֶת־הַקִּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִּי וְאֶת הַקְּדֻמוֹנִי, וְאֶת־הַחֲתִי וְאֶת־הַפְּרִזִּי וְאֶת־הַרְּפָאִים, וְאֶת־הָאָמֹרִי וְאֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַגְּרִגְשִׁי וְאֶת־הַיְּבוּסִי.

יז וַיְהִי הַשָּׁמַשׁ בָּאָה וְעִלְטָה הָיָה וְהִנֵּה תַנּוּר עֵשֶׂן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עֶבְרָו בֵּין חִלְקֵי הַבְּהֵמוֹת הַגְּזֵרִים הָאֵלֶּה:

יח בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת־אֲבָרָם בְּרִית לֹא־מָר לְזִרְעֶךָ נִתְּתִי אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד־הַנְּהַר הַגָּדוֹל נְהַר־פָּרָת:

יט אֶת־הַקִּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִּי וְאֶת הַקְּדֻמוֹנִי: כ וְאֶת־הַחֲתִי וְאֶת־הַפְּרִזִּי וְאֶת־הַרְּפָאִים: כא וְאֶת־הָאָמֹרִי וְאֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַגְּרִגְשִׁי וְאֶת־הַיְּבוּסִי: ס

פְּרֻשַׁת הַגֵּר

וְשָׂרִי אֲשֶׁת אֲבָרָם לֹא יִלְדָה לוֹ, וְהִיתָה לָּהּ שִׁפְחָה מִצְרִית וְשָׂמָה הָגֵר.

שָׂרִי אֲמָרָה לְאֲבָרָם: בְּבִקְשָׁה, הִנֵּה ה' מִנֵּעַ מִמֶּנִּי לִלְדוֹת, בֹּא בְּבִקְשָׁה אֵל שִׁפְחָתִי, אוֹלִי יִהְיֶה לִּי בֶן מִמֶּנָּה! אֲבָרָם שָׁמַע לְקוֹל שָׂרִי.

שָׂרִי אֲשֶׁת אֲבָרָם לָקַחָה אֶת הַגֵּר הַמִּצְרִית שִׁפְחָתָה אַחֲרֵי עֶשֶׂר שָׁנִים לְהַתִּישְׁבוֹת אֲבָרָם בְּאֶרֶץ כְּנַעַן, וְנָתְנָה אוֹתָהּ לְאֲבָרָם בַּעֲלָהּ שְׂתֵּהִיָּה לוֹ לְאִשָּׁה.

הוּא בֹא אֶל הָגֵר וְהִיא נִכְנָסָה לְהַרְיוֹן, בֵּינוֹן שָׂרָאָתָה שֶׁהִיא נִכְנָסָה לְהַרְיוֹן גְּבֵרָתָהּ הַתְּבוֹתָה בְּעֵינֶיהָ.

אֲמָרָה שָׂרִי לְאֲבָרָם: הַפְּגִיעָה בְּכַבּוּדִי הִיא בְּאִשְׁמַתְךָ! אֲנִי נִתְּתִי אֶת שִׁפְחָתִי בְּחִיקְךָ, הִיא רָאָתָה שֶׁהִיא נִכְנָסָה לְהַרְיוֹן וְהַתְּבוֹתָתִי בְּעֵינֶיהָ, ה' יִשְׁפּוֹט בֵּינִי וּבֵינֶךָ.

אָמַר אֲבָרָם לְשָׂרִי: הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עֹשִׂי לָּהּ כְּטוֹב בְּעֵינֶיהָ, שָׂרִי הִשְׁפִּילָה אוֹתָהּ וְהִיא בְּרַחַח מִמֶּנָּה.

א וְשָׂרִי אֲשֶׁת אֲבָרָם לֹא יִלְדָה לוֹ וְלָהּ שִׁפְחָה מִצְרִית וְשָׂמָה הָגֵר:

ב וְהִיא אֲמָרָה שָׂרִי אֶל־אֲבָרָם הִנֵּה־נָא עֲצָרְנִי יִהְיֶה מִלְּדוֹת בֹּא־נָא אֶל־שִׁפְחָתִי אוֹלִי אֲבָנָה מִמֶּנָּה וַיִּשְׁמַע אֲבָרָם לְקוֹל שָׂרִי:

ג וַתִּקַּח שָׂרִי אֶת־אֲבָרָם אֶת־הָגֵר הַמִּצְרִית שִׁפְחָתָהּ מִקֵּץ עֶשֶׂר שָׁנִים לְשִׁבְתָּהּ אֲבָרָם בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וַתִּתֵּן אוֹתָהּ לְאֲבָרָם אִשָּׁה לוֹ לְאִשָּׁה:

ד וַיָּבֹא אֶל־הָגֵר וַתִּהְרַג וַתִּרְאֵהוּ כִּי הָרְתָהּ וַתִּקַּח גְּבֵרָתָהּ בְּעֵינֶיהָ:

ה וְהִיא אֲמָרָה שָׂרִי אֶל־אֲבָרָם חֲמִסִּי עָלֶיךָ אֲנִכִּי נִתְּתִי שִׁפְחָתִי בְּחִיקְךָ וַתִּרְאֵהוּ כִּי הָרְתָהּ וַאֲקַל בְּעֵינֶיהָ וַיִּשְׁפּוֹט יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ:

ו וַיֹּאמֶר אֲבָרָם אֶל־שָׂרִי הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עֹשִׂי־לָּהּ כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ וַתַּעֲנֶנּוּ שָׂרִי וַתִּבְרַח מִפְּנֵיהָ:

מִלֵּאֲדָה ה' מִצֵּא אוֹתָהּ עַל יַד מַעֲנַן הַמַּיִם
בַּמִּדְבָּר, עַל יַד הַמַּעֲנַן בְּחֹלוֹת חַלּוּצָה בְּדֶרֶךְ
לַמִּדְבָּר שׁוֹר.

אָמַר לָהּ: הֲגַר שְׂפַחַת שְׂרַי, מֵאִיפֹה בָּאת
וְלֵאן אֶת הוֹלְכֶתָּ? הִיא אָמְרָה: אֲנִי בֹרַחַת
מִשְׂרַי גְּבֵרְתִּי.

אָמַר לָהּ מִלֵּאֲדָה ה': חֲזְרִי אֶל גְּבֵרְתְּךָ וְהִי
כַפּוּפָה תַּחְתֶּיהָ.

אָמַר לָהּ מִלֵּאֲדָה ה': אַרְבֵּה מְאֹד אֶת
צִאֲצָאִיךָ וְלֹא יִסְפְּרוּ מְרֹב.

אָמַר לָהּ מִלֵּאֲדָה ה': אֶת תַּבְּנִסִּי לְהַרְיוֹן,
וְתִלְדִּי בֶן, וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִשְׁמַעֲאֵל כִּי ה'
שָׁמַע אוֹתְךָ מִשּׁוּם צַעֲרְךָ.

וְהוּא יִהְיֶה אָדָם דּוֹמֶה לַחַיִּת פְּרָא, הוּא יָרִיב
עִם כָּל־בְּלִם וְכָל־עַמִּי וְגִירוֹ לִיד
הַצִּאֲצָאִים שֶׁל כָּל אֲחָיו.

הִיא הוֹדִיָּתָה לָהּ הַמִּדְבָּר אֲלֶיהָ וְאָמְרָה: אַתָּה
אֵל רוֹאֵה וּמִשְׁגִּיחַ! כִּי אָמְרָה: גַּם כָּאֵן רָאִיתִי
אֶת הַמִּלֵּאֲדָה שְׁלֶךְ, אַחֲרַי שְׂרָאִית אֶת צַעֲרִי.

לְכֵן נִקְרָאָה הַבָּאָר 'בָּאָר לַחַי רוֹאֵי' – הַבָּאָר
לְאֵל הַחַי שְׂרוֹאֵה אוֹתִי, וְהִיא נִמְצְאָת בֵּין
רְקַם לְבֵין צִאֲלִים.

הֲגַר יִלְדָה לְאַבְרָם בֶּן, אֶת שֵׁם בְּנוֹ שְׁלִיָּדָה
הֲגַר קְרָא אַבְרָם יִשְׁמַעֲאֵל.

וְאַבְרָם הָיָה בֶן שְׁמוֹנִים וְשֵׁשׁ שָׁנִים כְּשֶׁהֲגַר
יִלְדָה אֶת יִשְׁמַעֲאֵל לְאַבְרָם.

פְּרֶשֶׁת בְּרִית הַמִּילָה

אַבְרָם הָיָה בֶן תְּשַׁעִים וְתֵשַׁע שָׁנִים, ה'
הַתְּגַלָּה לְאַבְרָם וְאָמַר לוֹ: אֲנִי אֵל כָּל יְכוֹל,
לָךְ בְּדַרְכֵי בְשָׁלְמוֹתוֹ

וְאֶעֱשֶׂה בִּינִי וּבִינְךָ אֶת הַסֵּכֶם הַבְּרִית שְׁלִי,
וְאַרְבֵּה אֶת צִאֲצָאִיךָ מְאֹד מְאֹד.

אַבְרָם נָפַל עַל פָּנָיו וְהִשְׁתַּחֲוָה, אֱלֹהִים דָּבַר
אִתּוֹ וְאָמַר:

הִנֵּה הַסֵּכֶם הַבְּרִית שְׁלִי אִתְּךָ, תִּהְיֶה לְאָב

וְיִמְצָאָהּ מִלֵּאֲדָה יִהְיֶה עַל־עֵינַי הַמַּיִם
בַּמִּדְבָּר עַל־הַעֲנַן בְּדֶרֶךְ שׁוֹר:

וַיֹּאמֶר הֲגַר שְׂפַחַת שְׂרַי אִי־מִזֶּה בָּאת
וְאָנֹכִי תִלְכִּי וְתֹאמַר מִפְּנֵי שְׂרַי גְּבֵרְתִּי
אֲנֹכִי בֹרַחַת:

וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאֲדָה יִהְיֶה שׁוֹבֵי
אֶל־גְּבֵרְתְּךָ וְהִתְעַנִּי תַּחַת יְדֶיהָ:

וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאֲדָה יִהְיֶה הַרְבֵּה אַרְבֵּה
אֶת־זַרְעֲךָ וְלֹא יִסְפַּר מְרֹב:

וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאֲדָה יִהְיֶה הַגֵּד הַקֶּה
וְיִלְדֶתָ בֶן וְקִרְאתָ שְׁמוֹ יִשְׁמַעֲאֵל
כִּי־שָׁמַע יִהְיֶה אֶל־עֲנִיָּךְ:

וְהוּא יִהְיֶה פְּרָא אָדָם יָדוֹ כַּכֹּל וְגַד כָּל
בֶּן וְעַל־פְּנֵי כָל־אֲחָיו יִשְׁכֹּן:

וְתִקְרָא שֵׁם־יִהְיֶה הַדְּבָר אֲלֶיהָ אַתָּה
אֵל רָאִי כִּי אָמְרָה הִנֵּם תִּלְכֵּם רָאִיתִי
אַחֲרַי רָאִי:

עַל־כֵּן קְרָא לְבָאָר בָּאָר לַחַי רוֹאֵי הִנֵּה
בֵּין־קֶרֶשׁ וּבֵין בְּרֶד:

וְתִלְדֶת הֲגַר לְאַבְרָם בֶּן וְיִקְרָא אַבְרָם
שֵׁם־בְּנוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָה הֲגַר יִשְׁמַעֲאֵל:

וְאַבְרָם בֶּן־שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְשֵׁשׁ שָׁנִים
בְּלֶדֶת־הֲגַר אֶת־יִשְׁמַעֲאֵל לְאַבְרָם: ס

וַיְהִי אַבְרָם בֶּן־תְּשַׁעִים שָׁנָה וְתֵשַׁע
שָׁנִים וַיֵּרָא יְהוָה אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו
אֲנִי־אֵל שָׁדַי הַתְּהַלְלֶךָ לְפָנַי וְהָיָה תַּמִּים:

וְאַתָּנָה בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וְאַרְבֵּה אוֹתְךָ
בַּמָּאָד מְאֹד:

וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל־פָּנָיו וַיְדַבֵּר אִתּוֹ
אֱלֹהִים לֵאמֹר:

אֲנִי הִנֵּה בְּרִיתִי אִתְּךָ וְהָיִיתָ לְאָב הַמּוֹן

שָׁל עַמִּים רַבִּים.
וְלֹא יִקְרָא עוֹד שְׁמֶךָ אַבְרָם, שְׁמֶךָ יִהְיֶה אַבְרָהָם, כִּי אֲנִי עוֹשֶׂה אוֹתְךָ אָב לְעַמִּים רַבִּים.

אַרְבֵּה אֶת צְאֲצְאֵיךָ מְאֹד מְאֹד, וְאֶעֱשֶׂה מֵהֶם עַמִּים, וְיִצְאוּ מִמֶּךָ מְלָכִים.

וְאֶעֱשֶׂה אֶת הַסֶּבֶם הַבְּרִית שְׁלִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין צְאֲצְאֵיךָ אַחֲרַיְךָ בְּכֹל הַדּוֹרוֹת – בְּרִית נְצִיחִית, שְׂאֵהִי לְךָ לְאֱלֹהִים וּלְצְאֲצְאֵיךָ אַחֲרַיְךָ.

אֲתֵּן לְךָ וּלְצְאֲצְאֵיךָ אַחֲרַיְךָ אֶת הָאָרֶץ שְׂאֵתָה גַר בָּהּ – אֶת כָּל אֶרֶץ כְּנָעַן שְׂתִּהְיֶה אַחְזָרְךָ לְעוֹלָם, וְאֵהִי לָהֶם לְאֱלֹהִים.

אֱלֹהִים אָמַר לְאַבְרָהָם: אֵתָה תִּשְׁמָר עַל הַסֶּבֶם אֲתִי, אֵתָה וְצְאֲצְאֵיךָ אַחֲרַיְךָ בְּכֹל הַדּוֹרוֹת.

זֶה הַסֶּבֶם בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין צְאֲצְאֵיךָ אַחֲרַיְךָ שְׂתִּשְׁמְרוּ עָלָיו – לְמוֹל לָכֶם כָּל זָכָר.

תִּמְוֹלוּ אֶת בֶּשֶׂר עַרְלַתְכֶם וְזֶה יִהְיֶה סִימָן עַל הַסֶּבֶם שְׁבִינִי וּבֵינֵיכֶם.

יְמוּלוּ כָּל זָכָר בֶּן שְׁמוֹנֵת יָמִים שְׂיִלַּד לָכֶם בְּכֹל הַדּוֹרוֹת, גַּם בֶּן שָׁל שְׂפָחַתְךָ וְגַם עֶבֶד שְׂנִקְנָה בְּכֶסֶף מִכָּל עַם אַחֵר שְׂאִינוּ מִצְאֲצְאֵיךָ.

יְמוּלוּ אֶת בֶּן הַשְּׂפָחָה וְאֶת הָעֶבֶד שְׂנִקְנָה בְּכֶסֶף, וְסִימָן הַסֶּבֶם אֲתִי יִהְיֶה בְּבִשְׂרֵיכֶם לְהַסֶּבֶם בְּרִית נְצִיחִית.

וְזָכָר עָרַל – שְׂלֹא יְמוּל אֶת בֶּשֶׂר עַרְלָתוֹ – הַנֶּפֶשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִתּוֹךְ עַמָּה כִּי הוּא הִפֵּר אֶת הַסֶּבֶם.

פְּרֻשַׁת בְּשׂוֹרַת לִידַת יִצְחָק

אֱלֹהִים אָמַר לְאַבְרָהָם: שְׂרִי אֶשְׂתָּךְ אֵל תִּקְרָא אֶת שְׂמָה שְׂרִי כִּי שְׂמָה שְׂרָה.

אַבְרָם אוֹתָהּ וְגַם אֲתֵּן לָךְ בֶּן מִמֶּנָּה, וְאַבְרָם אוֹתָהּ שִׁיחִיו מִצְאֲצְאֵיךָ עַמִּים – מְלָכֵי עַמִּים

גוֹיִם:

וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֶךָ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֶךָ אַבְרָהָם כִּי אֲבִי־הַמּוֹן גוֹיִם נִתְקַיֵּד:

וְהִפְרַתִּי אֹתְךָ בְּמֵאֵד מְאֵד וְנִתְקַיֵּד לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמֶּךָ יִצְאוּ:

וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זַרְעֶךָ אַחֲרַיְךָ לְדֹרֹתָם לְבְרִית עוֹלָם לְהַיּוֹת לְךָ לְאֱלֹהִים וּלְזַרְעֶךָ אַחֲרַיְךָ:

וְנִתְּתִי לְךָ וּלְזַרְעֶךָ אַחֲרַיְךָ אֶת אֶרֶץ מִגְדֵיךָ אֶת כָּל־אֶרֶץ כְּנָעַן לְאַחְזָת עוֹלָם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם וְאֵתָה אֶת־בְּרִיתִי תִּשְׁמָר אֵתָה וְזַרְעֶךָ אַחֲרַיְךָ לְדֹרֹתָם:

זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זַרְעֶךָ אַחֲרַיְךָ הַמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר:

וְנִמְלַתֶּם אֶת בֶּשֶׂר עַרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם:

וּבֶן־שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוּל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם יְלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־כֶּסֶף מִכָּל בֶּן־זָכָר אֲשֶׁר לֹא מְזַרְעֶךָ הוּא:

הַמּוֹל וְיְמוּל יְלִיד בֵּיתְךָ וּמִקְנַת כֶּסֶף וְהָיְתָה בְּרִיתִי בְּבִשְׂרֵיכֶם לְבְרִית עוֹלָם:

וְעָרַל וְזָכָר אֲשֶׁר לֹא־יְמוּל אֶת־בֶּשֶׂר עַרְלָתוֹ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מֵעַמּוּיָה אֶת־בְּרִיתִי הַפֵּר: ס

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם שְׂרִי אֶשְׂתָּךְ לֹא־תִקְרָא אֶת־שְׂמָה שְׂרִי כִּי שְׂרָה שְׂמָה:

וּבִרְכַתִּי אֹתָהּ וְגַם נִתְּתִי מִמֶּנָּה לְךָ בֶּן וּבִרְכַתִּיהָ וְהָיְתָה לְגוֹיִם מְלָכֵי עַמִּים

שביע

ממנה יהיו:

יצאו ממנה.
אברהם נפל על פניו והשתחוה ותמה ואמר בלבו: האם לבן מאה שנה יולד בן? והאם שרה שהיא בת תשעים שנה תלד?

יז ויפל אברהם על פניו ויצחק וינאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד:

אברהם אמר לאלהים: הלואי שצאצאי ישמעאל יחיו לפניך!

יח וינאמר אברהם אלהים לו וישמעאל יחיה לפניך:

אלהים אמר: אבל שרה אשתך יולדת לך בן, ותקרא את שמו יצחק! ואעשה את הסכם הברית שלי דוקא אתו לברית נצחית לצאצאיו אחריו.

יט וינאמר אלהים אבל שרה אשתך יולדת לך בן וקראת את שמו יצחק והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו אחריו:

ולגבי ישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי גדול.

כ ולישמעאל שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי גדול:

אבל את הסכם הברית שלי אעשה עם יצחק ששרה תלד לך בתאריך ובזמן הזה בשנה הבאה.

כא ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת:

בשנים לדבר אתו, אלהים הסתלק מעל אברהם.

כב ויכל לדבר אתו ויעל אלהים מעל אברהם:

פרשת מלת אנשי אברהם

אברהם לקח את ישמעאל בנו ואת כל בני שפחותיו ואת כל העבדים שקנה בכסף, כל זכר באנשי בית אברהם, ומל את עור ערלתם ביום הזה עצמו כמו שאלהים דבר אתו.

כג ויפח אברהם את ישמעאל בנו ואת כל ילדיו ביתו ואת כל מקנת כספו כל זכר באנשי בית אברהם ומל את בשר ערלתם בעצם היום הזה כאשר דבר אתו אלהים:

ואברהם היה בן תשעים ותשע שנה כשמל את עור ערלתו.

כד ומפסיד ואברהם בן תשעים ותשע שנה בהמלו בשר ערלתו:

וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה כשמלו את עור ערלתו.

כה וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר ערלתו:

ביום הזה עצמו נמולו אברהם וישמעאל בנו.

כו בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו:

וכל אנשי ביתו – בני שפחותיו ואלה שנקנו בכסף מבן עם אחר – נמולו אתו.

כז וכל אנשי ביתו יליד ומקנת כסף מאת בן נכר נמלו אתו: פ

וַיֵּרָא

פְּרַשְׁת בְּקוֹר הַמַּלְאָכִים

ה' התגלה אל אברהם במישור של ממרא כשהוא יושב בפתח האוהל בחום היום.

הוא הרים את מבטו וראה והנה שלושה אנשים עומדים לפניו, הוא ראה שהתעכבו ורץ לקראתם מפתח האוהל והשתחוה על האדמה.

אמר: רבותי! אם מצאתי חן בעיניכם, בבקשה אל תמשיכו הלאה מעבדכם.

אלא יובא בבקשה מעט מים ותרחצו את רגליכם ותשענו מתחת לעץ.

ואביא פת לחם ותסעדו לשובע ואחר כך תמשיכו, כיון שכבר עברתם על יד עבדכם, הם אמרו: כך תעשה, כמו שדברת.

אברהם מהר לאוהל לשרה, ואמר: מהרי יקחי שלוש סאים (כפ 21.6 ליטר) של קמח סולת, ולושי אותם ועשי מהם פתות עגולות.

ואברהם רץ אל הבקר, לקח עגל רך וטוב ונתן למשרת, והוא מהר להכין אותו.

הוא לקח חמאה וחלב ואת העגל שהכין ונתן לפניהם, והוא עומד לידם מתחת לעץ לשרת אותם, והם אכלו.

אמרו לו: היכן שרה אשתך? אמר: הנה באוהל.

אמר אחד מהם: אחזור אליך בזמן זה בעוד שנה ויהיה לשרה אשתך בין ושרה שומעת בפתח האוהל שהיה מאחורי האיש.

ואברהם ושרה זקנים – עברו עליהם שנים רבות, וכבר פסק לשרה מחזור דם נדה כדרך הנשים שעדין יולדות.

שרה צחקה בלבה וחשבה: וכי אחרי שנעשיתי כפרח שנבל ישובו לי נעורים! הרי גם אדוני אברהם כבר זקן!

אמר ה' לאברהם: למה שרה צחקה וחשבה:

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאֵלֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאוֹהֶל בְּחֹם הַיּוֹם:

וַיֵּשָׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלוֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאוֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה:

וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־נָא מִצְאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲלֵ־נָא תִּעָבֵר מֵעַל עֲבָדֶךָ:

וַיִּקְחֵנָּה מֵעֹטְמִים וּרְחִצּוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ:

וַאֲקַחְהָ פַת־לֶחֶם וְסַעְדוּ לִבְכֶם אַחַר תִּעָבְרוּ כִי־עַל־כֵּן עָבַרְתֶּם עַל־עֲבָדְכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

וַיַּמְהַר אַבְרָהָם הָאֹהֶל אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר מַה־רֵי שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח סֹלֶת לְוֹשֵׁי וְעָשִׂי עֲגוֹת:

וְאֶל־הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רֶךְ וְטוֹב וַיִּתֵּן אֶל־הַמֶּשֶׁר וַיַּמְהַר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ:

וַיִּקַּח חֲמָאָה וְחֵלֶב וּבֶן־הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וְהוּא־עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אִשְׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאוֹהֶל:

וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת תְּהִי וְהִנֵּה־בֵּן לְשָׂרָה אִשְׁתְּךָ וְשָׂרָה שׁוֹמַעַת פֶּתַח הָאוֹהֶל וְהוּא אַחֲרָיו:

וַאֲבְרָהָם וְשָׂרָה זָקִנִים בָּאִים בְּיָמַים חֲדָל לִהְיוֹת לְשָׂרָה אֶרֶח כְּנָשִׁים:

וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי כֵלְתִי הִיְתָה־לִּי עַדְנָה וְאֲדֹנָי זָקֵן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם לְמָה זֶה

יח

א

ב

ג

ד

ה

ו *

ז

ח

ט *

י

יא

יב

יג

וכי באמת אלד והרי אני זקנת?

צחקת שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי:

וכי ימנע מה דבר? בזמן זה אחזור אליך בעוד שנה, ולשרה יהיה בן!

היפלא מיתנה דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן:

ושרה הכחישה, ואמרה: לא צחקתי, כי היא פתדה, אמר לה אברהם: לא נכון, את בן צחקתי!

ותכחש שרה. לאמר לא צחקתי כי ויראה ויאמר. לא כי צחקתי:

פרשת התפלה על סדום

האנשים קמו משם והשקיפו לעבר סדום, ואברהם הולך אתם ללוות אותם ביציאתם.

ויקמו משם האנשים וישקפו על-פני סדום ואברהם הלך עמם לשלחם:

ה' אמר: וכי אסתיר מאברהם את מה שאני עושה?

ויהנה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה:

הרי מאברהם יצא עם גדול ועצום, ויתברכו בזכותו כל עמי העולם.

ואברהם היו יהנה לגוי גדול ועצום ונברכו-בו כל גווי הארץ:

אני מודיע לו זאת כדי שיצוה את בניו ואת משפחתו אחריו להזהיר אותם שישמרו את דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, כדי שה' יביא לאברהם את מה שהבטיח לו.

כי ידעתיו למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו אחריו ושמרו הדרך יהנה לעשות צדקה ומשפט למען הביא יהנה על-אברהם את אשר-דבר עליי:

ה' אמר: זעקת התלנות על סדום ועמורה גדולה, והעברות שלהם חמורות מאוד.

ויאמר יהנה זעקת סדום ועמורה כירבה וחטאתם כי כבדה מאד:

לכן ארד עכשיו ואראה: אם אכן עשו כמו שמתלווננים אלי – אכלה אותם, ואם לא – אדע שאינם חייבים.

אך-דה-נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו. פלה ואם-לא ארעה:

האנשים פנו משם והלכו לסדום בעוד אברהם עדין עומד ומדבר לפני ה'.

ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עורנו עמד לפני יהנה:

אברהם נגש ואמר: וכי תשמיד צדיק עם רשע?

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם-רשע:

אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר, וכי תשמיד אותם ולא תותר למקום בשביל חמשים הצדיקים שבתוכה?

אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא-תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה:

חלילה לך לעשות כדבר הזה, להמית צדיק עם רשע, שצדיק יענש כמו רשע, חלילה לך! האם השופט של כל העולם לא יעשה משפט צדק?

חללה לך מעשת. כדבר הזה להמית צדיק עם-רשע והנה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל-הארץ לא יעשה משפט:

ה' אמר: אם אמצא בסדום חמשים צדיקים

ויאמר יהנה אם-אמצא בסדום חמשים

בתוך העיר אותך לכל המקום בשבילם.

אברהם ענה ואמר: אמשיך בבקשה כי זכיתי לדבר אל ה', למרות שאני רק עפר ואפר.

אולי יחסרו מממשים הצדיקים חמשה, האם בגלל חמשה חסרים תשחית את כל העיר? אומר לו: לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה.

הוא הוסיף עוד לדבר אליו, ואמר: אולי ימצאו שם ארבעים? אומר לו: לא אעשה בזכות הארבעים.

אמר לו: בבקשה, שלא יכעיס הדבר את ה' ואדבר, אולי ימצאו שם שלושים? אומר לו: לא אעשה אם אמצא שם שלושים.

אמר לו: בבקשה, הנה זכיתי לדבר אל ה', אולי ימצאו שם עשרים? אומר לו: לא אשחית בזכות העשרים.

אמר לו: בבקשה, שלא יכעיס הדבר את ה' ואדבר רק הפעם, אולי ימצאו שם עשרה! אומר לו: לא אשחית בזכות העשרה.

ה' הלך בשסים לדבר אל אברהם, ואברהם חזר למקומו.

פרשת הפיכת סדום

שני המלאכים באו לסדום בערב, ולוט היה יושב בשער סדום, לוט ראה אותם קם לקראתם, והשתחוה על פניו על האדמה.

אמר: אנא רבותי, פנו בבקשה לבית עבדכם לישון הלילה ותרחצו את רגליכם ותשכימו בבוקר ותלכו לדרככם. אמרו לו: לא! אלא נישן הלילה ברחוב.

הוא הפציר בהם מאוד, הם פנו אליו ובאו לביתו, הוא עשה להם משתה ואפה מצות והם אכלו.

לפני שהספיקו לשכב, אנשי העיר אנשי סדום הקיפו את הבית מנער ועד זקן - כל

צדיקם בתוך העיר ונשאתי לכל- המקום בעבורם:

כי וניען אברהם ויאמר הנה-נא הואלתי לדבר אל-אדני ואנכי עפר ואפר:

כח אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה התשחית בחמשה את-כל-העיר ויאמר לא אשחית אם-אמצא שם ארבעים וחמשה:

כט ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים:

ל ויאמר אל-נא יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם-אמצא שם שלשים:

לא ויאמר הנה-נא הואלתי לדבר אל-אדני אולי ימצאון שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים:

לב ויאמר אל-נא יחר לאדני ואדברה אד-הפעם אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה:

לג וילך והנה כאשר כלה לדבר אל-אברהם ואברהם שב למקומו:

א ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער-סדום וירא-לוט ויגם לקראתם וישתחוו אפים ארצה:

ב ויאמר הנה נא-אדני סורו נא אל-בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם וחלכתם לדרככם ויאמרו לא כי ברחוב נלין:

ג ויפציר-בם מאד וינסרו אליו ויבאו אל-ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו:

ד מרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדום נסבו על-הבית מנער ועד-זקן כל-

שליש

א יט

ב

ג

ד

הָעָם מִקְצָה:

ה' ויקראו אל-לוט ויאמרו לו: איפה האנשים הוציאם אלינו ונדעה אותם:

ו' ויצא אליהם לוט הפתחה והדלת סגר אחריו:

ז ויאמר אל-נא אחי תרעו:

ח הנה-נא לי שתי בנות אשר לא-ידעו איש אוציאה-נא אתהן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל-תעשו דבר כיעל-כן באו בצל קרתי:

ט ויאמרו: גש-הלואה ויאמרו האחד בא-לגור וישפט שפוט עתה נרע לה מהם ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת:

י וישלחו האנשים את-ידם ויביאו את-לוט אליהם הביתה ואת-הדלת סגרו:

יא ואת-האנשים אשר-פתח הבית הכול בסגורים מקטן ועד-גדול וילאו למצא הפתח:

יב ויאמרו האנשים אל-לוט עד מי-להך פה חתן ובניך ובנותיך וכל אשר-להך בעיר הוצא מן-המקום:

יג כיי-משחתים אנחנו את-המקום הזה כי-גדלה צעקתם את-פני יהוה וישלחנו יהוה לשחתה:

יד ויצא לוט וידבר אל-חתניו לקחתי בנותי ויאמר קומו צאו מן-המקום הזה כיי-משחתית יהוה את-העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו:

טו וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט בלוט לאמר קום קח את-אשתך ואת-אשתך ואת-שתי בנותיך הנמצאות פן-תספה בענן העיר:

הָעָם מִקְצָה הָעִיר.

הם קראו ללוט ואמרו לו: איפה האנשים שבאו אליך הלילה? הוצא אותם אלינו ונדע מה לעשות אתם!

לוט יצא אליהם לפתח וסגר את הדלת אחריו.

ו' ואמר: אחי! בבקשה אל תעשו רע!

ח בבקשה, הנה יש לי שתי בנות שלא נשאו לאיש, אוציא אותן בבקשה אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם, אבל לאנשים האלה אל תעשו שום דבר כי הם באו להתארח בצל קורתני.

ט אמרו לו: לה הלואה! אמרו: איש אחד רק בא לגור וכבר מנהיג אותנו? עכשיו נעשה לה רע יותר מאשר להם! הם לחצו מאוד על האיש – על לוט, ונגשו לשבור את הדלת.

י המלאכים הושיטו את ידיהם והביאו את לוט אליהם הביתה, וסגרו את הדלת.

יא ואת האנשים שפפתח הבית הם סגרו – מקטן ועד גדול, והם התעופו מחפזים למצוא את הפתח.

יב אמרו המלאכים ללוט: כל מי שיש להך עוד פה – חתן ובניך ובנותיך, וכל מה שבבעיר ששיך להך – הוצא מהמקום!

יג כי אנחנו משמידים את המקום הזה, כי התלנות עליהם אל ה' חמורות, וה' שלח אותנו להשמיד אותו.

יד לוט יצא ודבר אל חתניו – בעלי בנותי, ואמר: קומו, צאו מהמקום הזה, כי ה' משחית את העיר! אבל בעיני חתני הוא נראה כמתלוצץ.

טו וכשעלה השחר המלאכים האיצו בלוט ואמרו: קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך שנמצאות בביתך כדי שלא תסמד בעון העיר!

הוא התעבב, האנשים החזיקו בידו וביד אשתו וביד שתי בנותיו בגלל רחמי ה' עליו, והוציאו אותו והניחו אותו מחוץ לעיר.

בשהוציאו אותם החוצה, אמר לו האחד: ברח לנפשך אל תביט לאחוריך ואל תעצור בכל הבקעה, ברח להר כדי שלא תשמדו!

אמר להם לוט: רבותיו בבקשה אל תאמרו בקה.

בבקשה הנה עבדך מצא חן בעיניך ועשית אתי חסד גדול שהחייית את נפשי, ואני לא אוכל לברוח להר הרחוק, שלא תשיג אותי הרעה ואמות.

בבקשה, הנה העיר הזאת קרובה וקל לברוח לשם והיא קטנה, אברח בבקשה לשם, ולא תשמידו אותה – הרי היא קטנה, ונפשי תחיה.

אמר לו: הנה אני מסכים לרצונך גם בדבר הזה, שלא אהרוס את העיר שדברת עליה.

תמהר לברוח לשם! כי לא אוכל לעשות שום דבר עד שתבוא לשם, לכן קרא את שם העיר צוער – הקטנה (צעיר – זעיר).

השמש זרחה על הארץ ולוט הגיע לצוער. וה' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מהשמים.

הוא הרס את הערים האלה ואת כל הבקעה ואת כל יושבי הערים ואת צמח האדמה.

אשתו הביטה לאחוריו והפכה למצבה ממלח. אברהם השכים בבוקר והלך למקום שעמד שם להתפלל לפני ה'.

הוא השקיף לעבר סדום ועמורה ולעבר כל שטח הבקעה, וראה והנה עלה עשן הארץ כמו עשן כבשן.

בשאלהים השחית את ערי הבקעה, אלהים זכר את אברהם, הוא הוציא את לוט

וניתמהמה ויחזיקו האנשים בידו וביד-אשתו וביד שתי בנותיו בחמלת יתנה עליו ויצאֵהו וינַחֵהו מחוץ לעיר:

ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על-נפשך אל-תביט אחריך ואל-תעמד בכל-הפקר ההרה המלט פן-תספה:

ויאמר לוט אליהם אל-נא אדני:

הנה-נא מצא עבדך חן בעיניך ונתנהל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את-נפשי ואנכי לא אוכל להמלט ההרה פן-תדבקני הרעה ומתי:

הנה-נא העיר הזאת קרובה לנוס שמה והוא מצער אמלטה נא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי:

ויאמר אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את-העיר אשר דברת:

מהר המלט שמה כי לא אוכל לעשות דבר עד-באך שמה על-כן קרא שם-העיר צוער:

השמש יצא על-הארץ ולוט בא צערה: ויהנה המטיר על-סדם ועל-עמורה גפרית ואש מאת יתנה מן-השמים:

ויהפך את-הערים האל ואת כל-הפקר ואת כל-יְשְׁבֵי הערים וצמח האדמה:

ותבט אשתו מאחוריו ותהי נציב מלח: וישכם אברהם בבקר אל-המקום אשר-עמד שם את-פני יתנה:

וישקיף על-פני סדם ועמורה ועל-כל-פני ארץ הפקר וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן:

ויהי בשחת אלהים את-ערי הפקר ויזכר אלהים את-אברהם וישלח

מהמהפכה כשהרס את הערים שלוט גר בהן.

את־לוט מתוך ההפכה בהפך
את־הערים אשר־ישב בהן לוט:

פרשת בנות לוט

לוט עלה מצוער והתישב בהר ושתי בנותיו
אתו כי הוא פחד להתישב בצוער, הוא
התישב במערה עם שתי בנותיו.

ל ויעל לוט מצוער וישב בהר ושתי
בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב
במערה הוא ושתי בנותיו:

אמרה הבכורה לצעירה: אבינו זקן ואין
בארץ אף איש שישא אותנו בדרך כל
העולם.

לא ותאמר הבכירה אל־הצעירה אבינו
זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו בדרך
כל־הארץ:

בואי נתן לאבינו לשתות וינשכב אתו כדי
שנלד מאבינו בנים.

לב לכה נשקה את־אבינו וינשכבה עמו
ונחיה מאבינו זרע:

הן נתנו לאביהן באותו לילה לשתות ויין,
הבכורה באה ושכבה עם אביה והוא לא ידע
משכיבתה ומקימתה.

גו ותשקין את־אביהן ויין בלילה הוא
ותבא הבכירה ותשכב את־אביה ולא־
ידע בשכבה ובקומה:

למחרת הבכורה אמרה לצעירה: הרי
שכבתי אמש עם אבי, נתן לו לשתות ויין גם
הלילה ובואי ושכבי אתו ונלד בנים מאבינו.

גד ויהי ממחרת ותאמר הבכירה
אל־הצעירה הן־שכבתי אמש את־אבי
נשקנו ויין גם־הלילה ובאי שכבי עמו
ונחיה מאבינו זרע:

גם באותו לילה הן נתנו לאביהן לשתות ויין,
הצעירה קמה ושכבה אתו והוא לא ידע
משכיבתה ומקימתה.

גה ותשקין גם בלילה ההוא את־אביהן
ויין ותקם הצעירה ותשכב עמו
ולא־ידע בשכבה ובקומה:

שתי בנות לוט נכנסו להריון מאביהן.

גז ותהריון שתי בנות־לוט מאביהן:

הבכורה ילדה בן וקראה את שמו מואב,
הוא אבי העם מואב שקימים עד היום.

גח ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב
הוא אבי־מואב עד־היום:

והצעירה גם היא ילדה בן וקראה את שמו בן
עמי, הוא אבי העם עמון שקימים עד היום.

גח ותצעירה גם־הוא ילדה בן ותקרא שמו
בן־עמי הוא אבי בני־עמון עד־היום: ס

פרשת אבימלך

משם נסע אברהם לארץ הנגב והתישב בין
קדש ובין שור וגר בגרר.

א ויסע משם אברהם ארצה הנגב וישב
בין־קדש ובין שור ויגר בגרר:

אברהם אמר על שרה אשתו: "אחותי היא",
ואבימלך מלך גרר שלח שליחים ולקח את
שרה.

ב ויאמר אברהם אל־שרה אשתו אחתי
הוא וישלח אבימלך מלך גרר ויגח
את־שרה:

אלהים בא לאבימלך בחלום ואמר
לו: מגיע לך עונש מות על שלקחת את
האשה כי יש לה בעל.

ג ויבא אלהים אל־אבימלך בחלום
הלילה ויאמר לו הנה מת על־האשה
אשר־לקחת והוא בעלת בעל:

וַאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֱדֹנָי
הֲנִי גַם צָדִיק תִּהְיֶה:

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא אָמַר לִי: הִיא אַחֹתִי, וְגַם הִיא
אָמְרָה: הוּא אָחִי, בְּתוֹם לֵב וּבְנִקּוּן בְּפִים
עָשִׂיתִי זֹאת!

אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים בְּחִלּוּם: גַּם אֲנִי יָדַעְתִּי
שֶׁעָשִׂיתָ זֹאת בְּתוֹם לֵב וְגַם אֲנִי מִנְעַתִּי מִמֶּךָ
לִחְטוֹא לִי, לְכֵן לֹא נָתַתִּי לְךָ לְנָגוּעַ בָּהּ.

וְעַכְשָׁיו הֵשַׁב אֶת אִשְׁתְּ-הָאִישׁ כִּי-נָבִיא הוּא
וַיִּתְפַּלֵּל בַּעֲדֶךָ וַחַוְהָ וְאִם-אֵינְךָ מְשִׁיב
דָּע כִּי-מֹת תִּמּוֹת אֶתְּהָ וְכָל-אֲשֶׁר-לָךְ:

אֲבִימֶלֶךְ הַשָּׁפִים בְּבֹקֶר, קָרָא לְכָל עֲבָדָיו,
וַדַּבֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאָזְנֵיהֶם,
וְהָאֲנָשִׁים פָּחְדוּ מְאֹד.

אֲבִימֶלֶךְ קָרָא לְאַבְרָהָם וַאֲמַר לוֹ: מַה עָשִׂיתָ
לָנוּ וְמָה חָטָאתִי לְךָ שֶׁגִּרְמַתְּ לִי וְלִמְמַלְכְּתִי
חָטָא גְדוֹל? מַעֲשִׂים שְׂלֵא יַעֲשׂוּ עָשִׂיתָ לִּי!

אֲבִימֶלֶךְ אָמַר לְאַבְרָהָם: מַה חֲשַׁבְתָּ שֶׁעָשִׂיתָ
אֶת הַדְּבָר הַזֶּה?

אָמַר אַבְרָהָם: כִּי אָמַרְתִּי שְׂאִין יִרְאֶת אֱלֹהִים
בְּמָקוֹם הַזֶּה, וַיַּהֲרֹגוּ אוֹתִי בְּשִׁבִיל לְקַחַת אֶת
אִשְׁתִּי.

וְגַם אָמַנְסָה הִיא אַחֹתִי – הִיא בַת הַבֵּן שֶׁל
אָבִי, אָבֵל לֹא הַבַּת שֶׁל אִמִּי, וְהִיא נִשְׂאָה לִּי.

וּכְשֶׁאֱלֹהִים הִגִּילָה אוֹתִי מִבֵּית אָבִי, אָמַרְתִּי
לָהּ: זֶה הַחֶסֶד שֶׁתַּעֲשִׂי אֵת – בְּכָל מָקוֹם
שֶׁנָּבִיא לְשֵׁם אִמְרִי עָלַי: "אָחִי הוּא".

אֲבִימֶלֶךְ לָקַח צֹאן וּבָקָר וְעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת,
וַנְּתַן לְאַבְרָהָם, וְהוּא הֵשִׁיב לוֹ אֶת שָׂרָה
אִשְׁתּוֹ.

אֲבִימֶלֶךְ אָמַר: הִנֵּה אֲרָצִי לְפָנֶיךָ, שָׁב בְּאִיזָה
מָקוֹם שֶׁטוֹב בְּעֵינֶיךָ.

וְלִשְׂרָה אָמַר: הִנֵּה בְּהַתְּחִלָּה נָתַתִּי אֵלֶיךָ כֶּסֶף

וַאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֱדֹנָי
הֲנִי גַם צָדִיק תִּהְיֶה:

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא אָמַר-לִי אַחֹתִי הִיא
וְהִיא-גַם-הוּא אָמְרָה אָחִי הוּא
בְּתוֹם-לֵבִי וּבְנִקּוּן כְּפִי עָשִׂיתִי זֹאת:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הָאֱלֹהִים בְּחִלּוּם גַּם אֲנִי
יָדַעְתִּי כִּי בְּתוֹם-לֵבֶכֶךָ עָשִׂיתָ זֹאת
וְאֲחִשָּׁף גַּם-אֲנִי אוֹתְךָ מִחֲטוֹ-לִי
עַל-כֵּן לֹא-נָתַתִּיךָ לְנָגוּעַ אֵלֶיהָ:

וְעַתָּה הֵשַׁב אִשְׁתְּ-הָאִישׁ כִּי-נָבִיא הוּא
וַיִּתְפַּלֵּל בַּעֲדֶךָ וַחַוְהָ וְאִם-אֵינְךָ מְשִׁיב
דָּע כִּי-מֹת תִּמּוֹת אֶתְּהָ וְכָל-אֲשֶׁר-לָךְ:

וַיִּשְׁכֹּם אֲבִימֶלֶךְ בַּבֹּקֶר וַיִּקְרָא
לְכָל-עֲבָדָיו וַיְדַבֵּר אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה בְּאָזְנֵיהֶם וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים מְאֹד:

וַיִּקְרָא אֲבִימֶלֶךְ לְאַבְרָהָם וַיֹּאמֶר לוֹ
מַה-עָשִׂיתָ לָנוּ וְמָה-חָטָאתִי לְךָ כִּי-
הִבַּאתָ עָלַי וְעַל-מְמַלְכְּתִי חָטָאתָ גְדוֹלָה
מִעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא-יַעֲשׂוּ עָשִׂיתָ עִמָּדִי:

וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ אֶל-אַבְרָהָם מַה רְאִיתָ
כִּי עָשִׂיתָ אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה:

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם כִּי אָמַרְתִּי רֶק
אֵין-יִרְאֶת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה וַיַּהֲרֹגוּנִי
עַל-דְּבַר אִשְׁתִּי:

וְגַם-אָמַנְהָ אַחֹתִי בַת-אָבִי הִיא אֵךְ לֹא
בַת-אִמִּי וַתַּחֲרִי-לִי לְאִשָּׁה:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִתְעַו אֵתִי אֱלֹהִים מִבֵּית
אָבִי וַאֲמַר לָהּ זֶה חֶסֶדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשִׂי
עִמָּדִי אֶל כָּל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר נָבִיא שְׁמָה
אִמְרִי-לִי אָחִי הוּא:

וַיִּקַּח אֲבִימֶלֶךְ צֹאן וּבָקָר וְעֲבָדִים
וּשְׁפָחוֹת וַיִּתֵּן לְאַבְרָהָם וַיִּשָּׁב לוֹ אֶת
שָׂרָה אִשְׁתּוֹ:

וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ הִנֵּה אֲרָצִי לְפָנֶיךָ
כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ שָׁב:

וְלִשְׂרָה אָמַר הִנֵּה נָתַתִּי אֵלֶיךָ כֶּסֶף

לְאַחֶיךָ הִנֵּה הוּא־לְךָ כְּסוּת עֵינַיִם לְכֹל אֲשֶׁר אַתָּה וְאֵת כָּל וְנִכְחַחַת:

לְאַחֶיךָ תִּמְוָרְתֶךָ, וְהִנֵּה הוּא בַעֲלֶיךָ! זֶה הַיּוֹכַח בְּפָנָי בְּלֹם, כִּי מֵאִז שִׁנְשֵׂאת אֶת מִתְעַטְטֶפֶת בְּמִטְפַּחַת לְצִנִּיעוֹת לְכִסּוּי עֵינַיִם בְּפָנָי כָּל הָאֲנָשִׁים שְׂאֵתֶךָ.

וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וַאֲמַתָּיו וַיָּלְדוּ:

אַבְרָהָם הִתְפַּלֵּל לְאֱלֹהִים, וְאֱלֹהִים רָפְאוּ אֶת אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְשִׁפְחוֹתָיו וְהֵם יָלְדוּ.

כִּי־עָצַר עֲצָר וַיְהִי בְעַד כָּל־רַחֲמֵם לְבַיִת אֲבִימֶלֶךְ עַל־דְּבַר שָׂרָה אִשְׁתְּ אַבְרָהָם: ס

כִּי ה' עָצַר כָּל רַחֵם בְּבֵית אֲבִימֶלֶךְ מִלְּלֶדֶת, בְּגַלֵּל לְקִיחַת שָׂרָה אִשְׁתְּ אַבְרָהָם.

פְּרַשְׁת לֵידַת יִצְחָק

וַיְהִי זָכַר אֶת שָׂרָה כְּמוֹ שֶׁאָמַר, וְה' עָשָׂה לְשָׂרָה כְּמוֹ שֶׁדָּבַר.

וַיְהִי וַיִּזְכֹּר אֶת־שָׂרָה כְּמוֹ־שֶׁאָמַר, וְה' עָשָׂה לְשָׂרָה כְּמוֹ־שֶׁדָּבַר.

וַיִּלְדָּה לְאַבְרָהָם בֶּן בִּימִי זְקֵנוֹתָו, בְּזִמְנֵן שְׂאֵלֵהִים אָמַר שְׂתֵּלֵד.

וַיִּלְדָּה לְאַבְרָהָם בֶּן בִּימִי זְקֵנוֹתָו, בְּזִמְנֵן שְׂאֵלֵהִים אָמַר שְׂתֵּלֵד.

וַאֲבְרָהָם קָרָא אֶת שֵׁם בְּנוֹ שְׂנוֹלֵד לוֹ שְׂיִלְדָּה לוֹ שָׂרָה - יִצְחָק.

וַאֲבְרָהָם קָרָא אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלֵד־לוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָּה־לוֹ שָׂרָה יִצְחָק:

וַיִּמָּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנֶת יָמִים כְּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים:

וַיִּמָּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנֶת יָמִים כְּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים:

וַאֲבְרָהָם בֶּן־מֵאֵת שָׁנָה בְּהַנּוֹלֵד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ:

וַאֲבְרָהָם בֶּן־מֵאֵת שָׁנָה בְּהַנּוֹלֵד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ:

וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחָק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כְּל־הִשְׁמַע יִצְחָק־לִי:

וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחָק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כְּל־הִשְׁמַע יִצְחָק־לִי:

וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הִינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יִלְדֵתִי בֶן לְזִקְנָיו:

וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הִינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יִלְדֵתִי בֶן לְזִקְנָיו:

וַיִּגְדַּל תֵּילֵד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק:

וַיִּגְדַּל תֵּילֵד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק:

פְּרַשְׁת גְּרוּשׁ הָגָר

שָׂרָה רָאֵתָה אֵת הַבֶּן שֶׁהָגָר הַמִּצְרִית יִלְדָּה לְאַבְרָהָם מִתְּנַהֵג בְּחוּסֵר צְנִיעוֹת.

שָׂרָה רָאֵתָה אֵת הַבֶּן שֶׁהָגָר הַמִּצְרִית יִלְדָּה לְאַבְרָהָם מִתְּנַהֵג בְּחוּסֵר צְנִיעוֹת.

הִיא אָמְרָה לְאַבְרָהָם: גֵּרֶשׁ אֶת הַשִּׁפְחָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ, כִּי הַבֶּן שֶׁל הָאֵמָה הַזֹּאת אֵינוֹ רְאוּי לְרִשְׁתָּ עִם בְּנֵי יִצְחָק!

הִיא אָמְרָה לְאַבְרָהָם: גֵּרֶשׁ אֶת הַשִּׁפְחָה הַזֹּאת וְאֵת בְּנָהּ, כִּי הַבֶּן שֶׁל הָאֵמָה הַזֹּאת אֵינוֹ רְאוּי לְרִשְׁתָּ עִם בְּנֵי יִצְחָק!

הַדָּבָר הַיֵּה רַע מְאוֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם, עַל עֲנִין

הַדָּבָר הַיֵּה רַע מְאוֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל

וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וַאֲמַתָּיו וַיָּלְדוּ:

וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וַאֲמַתָּיו וַיָּלְדוּ:

כִּי־עָצַר עֲצָר וַיְהִי בְעַד כָּל־רַחֲמֵם לְבַיִת אֲבִימֶלֶךְ עַל־דְּבַר שָׂרָה אִשְׁתְּ אַבְרָהָם: ס

כִּי־עָצַר עֲצָר וַיְהִי בְעַד כָּל־רַחֲמֵם לְבַיִת אֲבִימֶלֶךְ עַל־דְּבַר שָׂרָה אִשְׁתְּ אַבְרָהָם: ס

וַיְהִי זָכַר אֶת שָׂרָה כְּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ וַיְהִי לְשָׂרָה כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר:

וַיְהִי זָכַר אֶת־שָׂרָה כְּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ וַיְהִי לְשָׂרָה כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר:

וַתִּתֵּר וַתֵּלֵד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֶּן לְזִקְנָיו לְמוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֱלֹהִים:

וַתִּתֵּר וַתֵּלֵד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֶּן לְזִקְנָיו לְמוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֱלֹהִים:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלֵד־לוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָּה־לוֹ שָׂרָה יִצְחָק:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלֵד־לוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָּה־לוֹ שָׂרָה יִצְחָק:

וַיִּמָּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנֶת יָמִים כְּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים:

וַיִּמָּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנֶת יָמִים כְּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים:

וַאֲבְרָהָם בֶּן־מֵאֵת שָׁנָה בְּהַנּוֹלֵד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ:

וַאֲבְרָהָם בֶּן־מֵאֵת שָׁנָה בְּהַנּוֹלֵד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ:

וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחָק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כְּל־הִשְׁמַע יִצְחָק־לִי:

וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחָק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כְּל־הִשְׁמַע יִצְחָק־לִי:

וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הִינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יִלְדֵתִי בֶן לְזִקְנָיו:

וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הִינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יִלְדֵתִי בֶן לְזִקְנָיו:

וַיִּגְדַּל תֵּילֵד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק:

וַיִּגְדַּל תֵּילֵד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתָּה גְדוֹל בְּיוֹם הַגְּמֹל אֶת־יִצְחָק:

וַתֹּרָא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יִלְדָּה לְאַבְרָהָם מִצְחָק:

וַתֹּרָא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יִלְדָּה לְאַבְרָהָם מִצְחָק:

וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרֶשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִרְשׁ בֶּן־הָאֵמָה הַזֹּאת עִם־בְּנֵי עַם־יִצְחָק:

וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרֶשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִרְשׁ בֶּן־הָאֵמָה הַזֹּאת עִם־בְּנֵי עַם־יִצְחָק:

וַיַּרַע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל

וַיַּרַע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל

אודת בנו:

בנו.

אלהים אמר לאברהם: שלא יהיה רע בעיניך על הנער ועל שפחתך, אלא כל מה ששרה תאמר לך – שמע בקולה, כי רק צאצאים של יצחק יחשבו לצאצאים שלך.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם אֲלֵי-רַע בְּעֵינֶיךָ עַל-הַנֶּעֶר וְעַל-אִמְתּוֹ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלַיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקוֹלָהּ כִּי בְיִצְחָק יִקְרָא לָהּ זָרַע:

וגם מהבן של השפחה אעשה עם כי הוא זרעך הוא:

וְגַם אֶת-בֶּן-הָאִמָּה לְנֹוֹי אֲשִׁימְנוּ כִּי זָרַעְךָ הוּא:

אברהם השכים בבוקר, לקח לחם וכלי מים ונתן להגר, הוא שם אותם על כתפה, ואת הילד, וגרש אותה, היא הלכה ואבדה את דרכה במדבר באר שבע.

וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם ׀ בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח-לֶחֶם וְחֵמֶת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל-הַגֵּר שָׁם עַל-שִׁכְמָהּ וְאֶת-הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ וַתֵּלֶךְ וַתֵּתֶע בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע:

המים נגמרו מהכלי, והיא השליכה את הילד אל מתחת לאחד השיחים.

וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן-הַחֵמֶת וַתִּשְׁלַךְ אֶת-הַיֶּלֶד תַּחַת אֶתֶר הַשִּׁיחִים:

היא הלכה וישבה ממול, הרחק כמרחק ירי בקשת, כי אמרה: שלא אראה במות הילד, ישבה ממול והרימה את קולה ובכתה.

וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִזֶּנֶד הַרְחָק כַּמֶּטְחָנִי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה אֶל-אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיֶּלֶד וַתֵּשֶׁב מִזֶּנֶד וַתִּשָּׂא אֶת-קוֹלָהּ וַתִּבְכֶּה:

אלהים שמע את קול הנער, מלאך אלהים קרא להגר מהשמים ואמר לה: מה לך הגר? אל תפחדו כי אלהים שמע לקול הנער מהמקום שהוא נמצא בו.

וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת-קוֹל הַנֶּעֶר וַיִּקְרָא מִלְּאֶךְ אֱלֹהִים ׀ אֶל-הַנֵּר מִן-הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מִה-לָּךְ הַגֵּר אֶל-תִּירָאִי כִּי-שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל-קוֹל הַנֶּעֶר בְּאֲשֶׁר הוּא-שָׁם:

קומי שאי את הנער והחזיקי את-ידך בו כי-לנוי גדול אשימנו:

קוּמִי שְׂאִי אֶת-הַנֶּעֶר וְהַחֲזִיקִי אֶת-יָדְךָ בּוֹ כִּי-לְנוּי גָדוֹל אֲשִׁימְנוּ:

אלהים פקח את עיניה והיא ראתה באר מים, היא הלכה ומלאה את הכלי במים והשקתה את הנער.

וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת-עֵינֶיהָ וַתֵּרֶא בְּאֵר מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֵא אֶת-הַחֵמֶת מַיִם וַתִּשְׁקֵן אֶת-הַנֶּעֶר:

יהי אלהים את-הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת:

וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת-הַנֶּעֶר וַיִּגְדַּל וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר וַיְהִי רַב־הַקֶּשֶׁת:

הוא התישב במדבר פארן, ואמו לקחה לו אשה מארץ מצרים.

וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פְּאָרָן וַתִּקַּח-לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: פ

פרשת ברית באר שבע

באותו זמן, אמרו אבימלך ופיכול שר הצבא שלו לאברהם: אלהים עושה שתצליח בכל מה שאתה עושה.

וַיְהִי בַעַת הַהוּא וַיֹּאמֶר אַבִּימֶלֶךְ וּפִיכּוֹל שֹׁר־צְבָאוֹ אֶל-אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים עִמָּךְ בְּכֹל אֲשֶׁר-אַתָּה עוֹשֶׂה:

ועכשיו השבע לי באלהים כאן, ולא תשקר

וַעֲתָה הַשְּׁבַעָה לִּי בָאֱלֹהִים הַנְּה

לי ולבני ולנכדי שבחסד שעשיתי אתך
תעשה אתי ועם תושבי הארץ שגרת בה.

אם-תשקר לי ולבני ולנכדי כחסד
אשר-עשיתי עמך תעשה עמדי
ועם-הארץ אשר-גרתה בה:

אמר אברהם: אני אשבע.

ויאמר אברהם אנכי אשבע:

ואברהם העיר לאבימלך על ענין באר המים
שעבדי אבימלך גזלו.

והוכח אברהם את-אבימלך על-אדות
באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך:

אמר אבימלך: לא ידעתי מי עשה את הדבר
הזה, וגם אתה לא ספרת לי על זה, וגם לא
שמעתי על זה עד היום.

ויאמר אבימלך לא ידעתי מי עשה
את-הדבר הזה וגם-אתה לא-הגדת
לי וגם אנכי לא שמעתי בלתי היום:

אברהם לקח צאן ובקר ונתן לאבימלך,
ושניהם עשו הסכם.

ויקח אברהם צאן ובקר ונתן
לאבימלך ויכרתו שניהם ברית:

אברהם העמיד את שבע כבשות הצאן שנתן
לאבימלך, לבד.

ויצב אברהם את-שבע כבשת הצאן
לבדהן:

אמר אבימלך לאברהם: מה הן שבע
הכבשות האלה שהעמדת לבד?

ויאמר אבימלך אל-אברהם מה הנה
שבע כבשת האלה אשר הצבת
לבדנה:

אמר לו: העמדתי אותן לבד, כי את שבע
הכבשות האלה תקח ממני כדי שזה יהיה
סימן לטובתי שאני חפרתי את הבאר הזאת.

ויאמר כי את-שבע כבשת תקח מיד
בעבור תהיה-לי לעדה כי חפרתי
את-הבאר הזאת:

לכן הוא קרא למקום שהוא באר שבע, כי
שם שניהם נשבעו.

על-כן קרא למקום שהוא באר שבע
כי שם נשבעו שניהם:

הם עשו הסכם בבאר שבע, אבימלך ופיכול
שר הצבא שלו קמו, וחזרו לארץ פלשתים.

ויכרתו ברית בבאר שבע ויקם
אבימלך ופיכול שר-צבאו וישבו
אל-ארץ פלשתים:

אברהם נטע עץ בבאר שבע והתפלל שם
אל ה' - אל העולם.

ויטע אשל בבאר שבע ויקרא-שם
בשם יהוה אל עולם:

אברהם גר בארץ פלשתים זמן רב.

ויגר אברהם בארץ פלשתים ימים
רבים: פ

פרשת העקידה

אחרי הדברים האלה האלהים נסה את
אברהם אם ישמע בקולו, ואמר לו: אברהם!
אמר לו: הנה אני!

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים
נסה את-אברהם ויאמר אליו אברהם
ויאמר הגני:

אמר לו: קח בבקשה את בנך יחידך
שאהבת - את יצחק, ולך לארץ המזריה,
ותעלה אותו שם לעולה על אחד ההרים

ויאמר קח-נא את-בנך את-יחידך
אשר-אהבת את-יצחק ולך-לך אל-
ארץ המזריה והעלהו שם לעלה על

כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד

שביע

כב

ב

שֵׁאמַר לְךָ! אַבְרָהָם הַשְּׂבִים בְּבוֹקֵר רְתֵם אֶת חַמּוּרוֹ לְקַח אֶת שְׁנֵי מִשְׂרְתָיו אֹתוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ, חָטַב עֲצִים לְקַרְבָּן עוֹלָה, קָם וְהִלֵּךְ לְמָקוֹם שֶׁהָאֱלֹהִים אָמַר לוֹ.
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי אַבְרָהָם הָרִים אֶת מַבְטוֹ, וַרְאָה אֶת הַמָּקוֹם מֵרְחוֹק.
 אָמַר אַבְרָהָם לְנִעְרָיו: שָׁבוּ לָכֶם פֹּה עִם הַחֲמוּר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר גֵּלְךָ עוֹד מֵרְחֹק מִסּוּיָם, וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְה' וְנַחְזוֹר אֲלֵיכֶם.
 אַבְרָהָם לָקַח אֶת עֲצֵי הָעוֹלָה וְהַעֲמִיס אוֹתָם עַל יִצְחָק בְּנוֹ, וְלָקַח בְּיָדוֹ אֶת הָאֵשׁ וְאֶת הַסַּבִּין, וְשָׁנְיָהֶם הִלְכוּ יַחַד.
 אָמַר יִצְחָק לְאַבְרָהָם אָבִיו: אָבִי! אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי בָנִי! אָמַר לוֹ: הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֲצִים וְאִיפֹה הַגְּדִי לְעוֹלָה?
 אָמַר אַבְרָהָם: אֱלֹהִים יִבְחַר לְעַצְמוֹ אֶת הַגְּדִי לְעוֹלָה, בְּנִי, וְשָׁנְיָהֶם הִלְכוּ יַחַד.
 הֵם בָּאוּ לְמָקוֹם שֶׁהָאֱלֹהִים אָמַר לוֹ, אַבְרָהָם בָּנָה שָׁם אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְסָדַר אֶת הָעֲצִים, וְקָשַׁר אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וְשָׁם אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מֵעַל הָעֲצִים.
 אַבְרָהָם הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ וְלָקַח אֶת הַסַּבִּין לְשַׁחוֹט אֶת בְּנוֹ.
 קָרָא לוֹ מִלֶּאֱדָה ה' מִהַשָּׁמַיִם, וְאָמַר: אַבְרָהָם אַבְרָהָם! אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי!
 אָמַר לוֹ: אֵל תּוֹשִׁיט אֶת יָדְךָ לִנְעַר וְאַל תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּלוֹסוֹ כִּי עֲכָשׂוּ אֲנִי יוֹדַע שְׁבָאֲמַת אֶתְּהָ יִרְאֵ אֱלֹהִים, וְלֹא נִמְנַעַת מִלְּהִקְרִיב לִי אֶת בְּנִךְ הַיְחִיד.
 אַבְרָהָם הָרִים אֶת מַבְטוֹ, וַרְאָה וְהִנֵּה אֵיל מֵאַחוּרֵי סָבֵף הַשִּׁיחִים וְהוּא מְסֻבֵּף בָּהֶם בְּקַרְנָיו, אַבְרָהָם הִלֵּךְ וְלָקַח אֶת הָאֵיל, וְהֵעֵלָה אוֹתוֹ לְעוֹלָה בְּמָקוֹם בְּנוֹ.
 אַבְרָהָם קָרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא "ה' וְרֹאֵה", כְּמוֹ שֶׁאֲמָרִים הַיּוֹם: בְּהָר ה' יִרְאָה

אֶתֵּר הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים:
 וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּפֶקֶר וַיַּחְבֹּשׁ אֶת־חַמּוּרוֹ וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי נְעָרָיו אֹתוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּבְקַע עֲצֵי עֹלָה וַיִּקָּם וַיִּלְךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים:
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְאֵ אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחוֹק:
 וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־נְעָרָיו שָׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־הַחֲמוּר וְאֲנִי וְהַנֶּעֱר גֵּלְכֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנִשְׁוֹבָה אֲלֵיכֶם:
 וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־עֲצֵי הָעֹלָה וַיִּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמֵּאֲכָלֹת וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו:
 וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הֲנִנִי כְּנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֲצִים וְאִיֵּה הַשֶּׁה לְעֹלָה:
 וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה־לוֹ הַשֶּׁה לְעֹלָה כְּנִי וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו:
 וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבְּן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֲצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּשֶׂם אוֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֲצִים:
 וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַמֵּאֲכָלֹת לְשַׁחֵט אֶת־בְּנוֹ:
 וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֶּאֱדָה מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲנִנִי:
 וַיֹּאמֶר אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעֱר וְאַל־תַּעֲשֵׂ לּוֹ מְאוּמָה כִּי עֵתָה יָדַעְתִּי כִּי־יִרְאֵ אֱלֹהִים אֶתְּהָ וְלֹא תִשְׁכַּת אֶת־בְּנִךְ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:
 וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְאֵ וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר וְנֹאחַזוֹ בְּסָבֵף בְּקַרְנָיו וַיִּלְךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ:
 וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְתֵנָה וַיִּרְאָה אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהָר

יְהוָה יֵרָאֵה:

טו וַיִּקְרָא מְלֹאךְ יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

טז וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חֲשַׁבְתָּ אֶת־בְּנֵךְ אֶת־יְחִידְךָ:

יז כִּי־בָרַךְ אֲבִרְכְךָ וְהִרְבֵּה אֲרֻבָּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחֹל אֲשֶׁר עַל־שָׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׂ זַרְעֲךָ אֶת שְׂעַר אֲיִבָיו:

יח וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֲךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ לְעַבְדְּךָ אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי:

יט וַיָּשָׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שָׁבַע וַיָּשָׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע: פ

כָּל זְכוּרְךָ לִפְנֵי ה'.

מְלֹאךְ ה' קָרָא לְאַבְרָהָם מִהַשָּׁמַיִם, שְׁנֵית.

ואמר: נִשְׁבַּעְתִּי בְשֵׁמִי, נְאֻם ה', שְׁבֻזְכוֹת שְׁעִשִׂיתָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה – שְׁלֹא נִמְנַעְתָּ מִלְהַקְרִיב אֶת בְּנֵךְ הַיְחִיד.

לְכֵן אֲבִרְךָ, וְאֲרֻבָּה אֶת צִאצְאֲיֶיךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחֹל שְׁעַל שָׁפַת הַיָּם, וְצִאצְאֲיֶיךָ יִכְבְּשׁוּ אֶת עַרְי אוֹיְבֵיהֶם.

וּבְזֻכוֹת צִאצְאֲיֶיךָ יִתְבָּרְכוּ כָּל עַמֵי הָאָרֶץ, בְּזֻכוֹת שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי.

אַבְרָהָם חָזַר אֶל נַעֲרָיו וְהֵם קָמוּ וְהֵלְכוּ יַחַד לְבֵאֵר שָׁבַע, וְאַבְרָהָם גַּר בְּבֵאֵר שָׁבַע.

פְּרֻשַׁת בְּנֵי נַחֲזֹר

אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, סִפְרוּ לְאַבְרָהָם וַאֲמָרוּ לוֹ: הִנֵּה, גַּם מַלְכָּה יֵלְדָה בָּנִים לְנַחֲזֹר אָחִיךָ.

אֶת עוֹיֵן בְּכוֹרוֹ וְאֶת בּוֹז אָחִיו וְאֶת קְמוּאֵל – אֲבִיו שֶׁל אָרָם.

וְאֶת כְּשֹׁד וְאֶת חִזּוֹ וְאֶת פִּלְדֵּשׁ וְאֶת יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל.

וּבְתוּאֵל הוֹלִיד אֶת רִבְקָה, אֶת הַשְּׂמוּנָה הָאֵלֶּה יֵלְדָה מַלְכָּה לְנַחֲזֹר אָחִי אַבְרָהָם.

וּשְׁפַחְתּוּ שְׂשֻׁמָה רְאוּמָה יֵלְדָה גַּם הִיא – אֶת טִבַּח וְאֶת גַּחֵם וְאֶת תַּחֲשׁ וְאֶת מַעֲכָה.

כ וַיְהִי אַחֲרַי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּגַּד לְאַבְרָהָם לֵאמֹר הִנֵּה יֵלְדָה מַלְכָּה גַם־הוּא בָּנִים לְנַחֲזֹר אָחִיךָ:

כא אֶת־עוֹיֵן בְּכוֹרוֹ וְאֶת־בוֹז אָחִיו וְאֶת־קְמוּאֵל אָבִי אָרָם:

כב וְאֶת־כְּשֹׁד וְאֶת־חִזּוֹ וְאֶת־פִּלְדֵּשׁ וְאֶת־יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל:

כג וּבְתוּאֵל יֵלְדָה אֶת־רִבְקָה שְׂמוּנָה אֵלֶּה יֵלְדָה מַלְכָּה לְנַחֲזֹר אָחִי אַבְרָהָם:

כד וּפִילְגֶשׁוּ וּשְׂשֻׁמָה רְאוּמָה וְתַלְדָּה גַם־הוּא אֶת־טִבַּח וְאֶת־גַּחֵם וְאֶת־תַּחֲשׁ וְאֶת־מַעֲכָה: פ

מפסוק

חיי שרה

כג

א ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים חיי שרה:
 ב נתמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם לספר לשרה ולבפתח:
 ג ויקם אברהם מעל פניו וידבר אל בני חת לאמר:
 ד גרותי ושב אנכי עמכם הנו לי אחות קבר עמכם ואקברה מתי מלפני:
 ה ויענו בני חת את אברהם לאמר לו: שמענו ו אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו במבחר קברינו קבר את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה ממך מקבר מתך:
 ז ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ לבני חת:
 ח וידבר אתם לאמר אם ייש את נפשכם לקבר את מתי מלפני שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צחר:
 ט ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו אשר בקצה שדהו בכסף מלא ותגנה לי בתוככם לאחות קבר:
 י ועפרון ישב בתוך בני חת ויען עפרון החתי את אברהם באזני בני חת לכל באי שער עירו לאמר:
 יא לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתך:
 יב וישתחו אברהם לפני עם הארץ:
 יג וידבר אל עפרון באזני עם הארץ לאמר אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני ואקברה את מתי שמה:

פרשת מערת המכפלה

שרה חיה מאה ועשרים ושבע שנים - אלה שנות חיי שרה.
 שרה מתה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען, ואברהם בא להספיד את שרה ולבכות עליה.
 אברהם קם מלפניו מתו, ודבר אל בני חת ואמר:
 אני אצלכם זר ותושב זמני ללא קרקע, תנו לי חלקת קבר באדמתכם ואקבור את המת שאצלי.
 בני חת ענו לאברהם ואמרו לו:
 שמע אותנו אדוני, אתה נשיא מכבד אצלנו, קבור את מתך במבחר שבקברינו, אף אחד מאתנו לא ימנע ממך מלקבור את מתך באדמתו.
 אברהם קם והשתחוה להודות לעם שגר בארץ - לבני חת.
 הוא דבר אתם ואמר: אם יש ברצונכם לקבור את המת שאצלי, שמעו בקולי ובקשו עבורי מעפרון בן צחר.
 והוא יתן לי את מערת המכפלה ששיכת לו שבקצה שדהו, שיתן לי אותה לאחות קבר ביניכם תמורת כסף במחיר מלא.
 ועפרון היה יושב יחד עם בני חת, ענה עפרון החתי לאברהם באזני בני חת כדי שישמעו כל העוברים בשער עירו, ואמר:
 לא אדוני, שמע אותי, אני נותן לך במתנה את השדה, וגם את המערה שבה אני נותן לך - לעיני בני עמי, קבור את מתך!
 אברהם השתחוה לפני העם שגר בארץ.
 הוא דבר אל עפרון באזני העם שגר בארץ ואמר: אבל אם רצונך לעשות לי טובה הלואי שתשמע בקולי, הנה אני נותן את כסף מחיר השדה - קח ממני ואקבור שם

את מתי.

עפרון ענה לאברהם ואמר לו:

אדוני שמע אותי, מה כבר חשובה ביני ובינך ארץ ששנה כסף במשקל ארבע מאות שקל? (5 קילו 640 גרם), קבור כבר את מתך!

אברהם הסכים לדברי עפרון, הוא שקל את הכסף שעפרון הזכיר באזני בני חת – כסף במשקל ארבע מאות שקל שמתקבל על ידי כל סוחר, ונתן לעפרון.

וכך נעשה שדה עפרון שבמעמק המכפלה שמול ממרא – השדה והמערה שבו וכל העצים שבשדה שבכל גבולו סביב,

רכוש של אברהם לעיני בני חת במעמד כל העוברים בשער עירו.

ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו במערת שדה המכפלה שמול ממרא – היא חברון, בארץ כנען.

השדה והמערה שבו נקנו לאברהם מבני חת לצורך אחזת קבר.

פרשת לקיחת רבקה

ואברהם זקן עברו עליו שנים רבות, וה' ברח את אברהם בכל טוב.

אברהם אמר לעבדו מנהל ביתו האתראי על כל השיף לו: בבקשה, שים את ידך מתחת לירכי כמנהג העבדים שנשבעים לאדונם.

ואשביע אותך בשם ה' אלהי השמים ואלהי הארץ שלא תקח אשה לבני מבנות העם הפנעני שאני גר בתוכו.

אלא תלך לארצי ולמשפחתי, ומשם תקח אשה לבני ליצחק.

אמר לו העבד: אולי האשה לא תרצה ללכת אחרי לארץ הזאת, האם אחזיר את בנך לארץ שיצאת משם?

ויען עפרון את-אברהם לאמר לו:

אדני שמעני ארץ ארבע מאת שקל-כסף ביני ובינך מה-הוא ואת-מתך קבר:

וישמע אברהם אל-עפרון וישקל אברהם לעפרון את-הכסף אשר דבר באזני בני-חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר:

ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמערה אשר-בו וכל-העץ אשר בשדה אשר בכל-גבולו סביב:

לאברהם למקנה לעיני בני-חת בכל באי-שער-עירו:

ואחרי-כן קבר אברהם את-שרה אשתו אל-מערת שדה המכפלה על-פני ממרא הוא חברון בארץ כנען:

ויקם השדה והמערה אשר-בו לאברהם לאחזת-קבר מאת בני-חת: ס

ש

ח

ט

כ

כד

ואברהם זקן בא בימים ויהנה בקרבו את-אברהם בכל:

ויאמר אברהם אל-עבדו זקן ביתו המשל בכל-אשר-לו שים-גא ידך תחת ירכי:

ואשביעך ביהנה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא-תקח אשה לבני מבנות הפנעני אשר אנכי יושב בקרבו:

כי אל-ארצי ואל-מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק:

ויאמר אליו העבד אולי לא-תאבה האשה ללכת אחרי אל-הארץ הזאת ההשב אשיב את-בנך אל-הארץ

אשר יצאת משם:

אמר לו אברהם: הנה לך שלא תחזיר את בני לשם.

ה' אלהי השמים שלקח אותי מבית אבי ומארץ הולדתי ושדבר אלי ושנשבע לי ואמר: לצאצאיו אתן את הארץ הזאת – הוא ישלח את שליחו לפניך להצלתך, ותקח משם אשה לבני.

ואם האשה לא תרצה ללכת אחריך תהיה פטור מהשבעה הזאת שלי, רק אל תחזיר לשם את בני.

העבד שם את ידו מתחת לירך של אברהם אדונו, ונשבע לו על הדבר הזה.

העבד לקח עשרה גמלים מהגמלים של אדונו והלך בשבילו מכל טוב של אדונו, הוא קם והלך לארם נהרים אל העיר של נחור.

הוא הושיב את הגמלים מחוץ לעיר ליד באר המים לעת ערב בזמן שהבנות יוצאות לשאוב.

ואמר: ה' אלהי אדוני אברהם, הזמן לפני היום את בקשתי, ועשה חסד עם אדוני אברהם.

הנה אני עומד על יד מעין המים, ובנות אנשי העיר יוצאות לשאוב מים.

וכך יהיה, הנערה שאמר אליה: הטי בבקשה את כרדך ואשתה ואשתה, והיא תאמר: שתה, וגם את גמליך אשקה! – אותה זמנת לעבדך ליצחק, ואדע שבה עשית חסד עם אדוני.

לפני שהוא סים לדבר, הנה יוצאת רבקה – שנולדה לבתואל הבן של מלכה אשת נחור אחיו של אברהם, והפד שלה על כתפה.

והנערה יפה מאוד, בתולה – שאיש לא שכב אתה, היא ירדה למעין, מלאה את הפד שלה, ועלתה.

העבד רץ לקראתה, ואמר לה: תני לי

1 ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה:

2 והנה אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית משבעתי זאת רק את בני לא תשב שמה:

3 ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית משבעתי זאת רק את בני לא תשב שמה:

4 וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם אדונו וישבע לו על הדבר הזה:

5 ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדונו ויילך וכל טוב אדונו בידו ויקם וילך אל ארם נהרים אל עיר נחור:

6 ויבקר הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבת:

7 ויאמר ויהנה אלהי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם:

8 הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאת לשאב מים:

9 והנה הנער אשר אמר אליה הטיינא כרדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כיעשית חסד עם אדוני:

10 ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה:

11 והנער טבת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל:

12 וירץ העבד לקראתה ויאמר הנמואיני

שליש

נָא מַעֲט־מִים מִכֶּהָדָּ:

יח ותאמר שְׁתֵּה אֲדֹנָי וּתְמַהֵר וּתְרַד כֶּהָדָּ
על־יָדֶהָ וּתְשַׁקְּהוּ:

יט ותכל לְהַשְׁקֵתוּ וּתְאָמַר גַּם לְנַמְלִידָ
אֲשָׁאב עַד אִם־כִּלּוּ לַשֶּׁתִּי:

כ ותמהר וּתַעַר כֶּהָדָּ אֶל־הַשֶּׁקֶת וּתְרַץ
עוֹד אֶל־הַבְּאֵר לְשָׂאב וּתְשַׁאֵב
לְכָל־נַמְלִיוֹ:

כא והאיש מִשְׁתַּאֵה לָּהּ מִחֲרִישׁ לְדַעַת
הַהַצְלִיחַ יְהוָה דְּרַכּוֹ אִם־לֹא:

כב ויהי כַּאֲשֶׁר כִּלּוּ הַגְּמְלִים לַשֶּׁתִּי וַיִּקַּח
הָאִישׁ נִזְמֹם זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ וַשְּׁגִי
צְמִידִים עַל־יָדָיָהּ עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם:

כג וַיֹּאמֶר בַּת־מִי אַתְּ הַגִּידִי נָא לִי תִישׁ
בֵּית־אָבִיךָ מִקּוֹם לָנוּ לְלִוִן:

כד ותאמר אֲלֵיו בַּת־בְּתוּאֵל אֲנֹכִי
בֶן־מִלְכָּה אֲשֶׁר יָלְדָהּ לְנַחֲוֹר:

כה ותאמר אֲלֵיו גַּם־תִּבְנֶן גַּם־מִסְפּוֹא רַב
עִמָּנוּ גַּם־מִקּוֹם לְלִוִן:

כו וַיִּקַּד הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה:

כז וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבָרְכֶם
אֲשֶׁר לֹא־עֹזֵב חֶסְדּוֹ וְאִמְתּוֹ מִעַם אֲדֹנָי
אֲנֹכִי בְּדֶרֶךְ נִתְּנִי יְהוָה בֵּית אֹתִי אֲדֹנָי:

כח וּתְרַץ הַנַּעֲרָ וּתְגַד לְבֵית אִמָּה כַּדְּבָרִים
הָאֵלֶּה:

כט וּלְרַבְּקָה אַח וַשְּׁמוֹ לִבְנֵי וַיְרַץ לִבְנֵי
אֶל־הָאִישׁ הַחוּצָה אֶל־הָעֵינַן:

ל וַיְהִי כִּי־בָרְאֹת אֶת־הַנְּזִים וְאֶת־הַצְּמִידִים
עַל־יָדָי אַחֲתוֹ וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־דְּבָרָיו
רַבְּקָה אַחֲתוֹ לֹא־מָר כֶּה־דְבַר אֲלֵי
הָאִישׁ וַיָּבֵא אֶל־הָאִישׁ וַהֲנֶה עַמֵּד
עַל־הַגְּמְלִים עַל־הָעֵינַן:

בְּבִקְשָׁה לַשֶּׁתִּי מַעֲט מִים מִכֶּהָדָּ!

אָמְרָה: שְׁתֵּה אֲדֹנָי וּמְהֵרָה וְהוֹרִידָה אֶת הַכֶּד
שְׁלֵה אֶל יָדֶהָ, וְנִתְּנָה לּוֹ לַשֶּׁתִּי.

היא סִימָה לַתֵּת לּוֹ לַשֶּׁתִּי, וְאָמְרָה: אֲשָׁאֵב
גַּם לְגַמְלִים שְׁלֵךְ, עַד שִׁיִּסִּימוּ לַשֶּׁתִּי!

היא מְהֵרָה וְרוֹקְנָה אֶת הַכֶּד שְׁלֵה לַשׁוֹקֵת,
וְרָצָה עוֹד לְבַאֵר לְשָׂאוֹב, וְשָׂאֵבָה לְכָל
הַגְּמְלִים שְׁלוֹ.

וְהָאִישׁ מִשְׁתּוֹמֵם עֲלֶיהָ, וְשׁוֹתֵק, לְדַעַת הָאֵם
ה' הַצְלִיחַ אֶת דְּרַכּוֹ, אוֹ לֹא.

כִּשֶׁהַגְּמְלִים סִימוּ לַשֶּׁתִּי, הָאִישׁ לִקַּח נִזְמֹם
זָהָב שִׁמְשָׁקְלוֹ חֲצִי שָׁקֶל (77 גֵרָם) וְנִתְּנָה לָּהּ,
וַשְּׁם עַל יָדָיָהּ שְׁנֵי צְמִידִים שִׁמְשָׁקְלָם עֲשָׂרָה
שָׁקֶלִי זָהָב (141 גֵרָם).

וְאָמַר: הַבַּת שֶׁל מִי אַתְּ? הַגִּידִי לִי בְּבִקְשָׁה,
הָאֵם יֵשׁ לָנוּ מִקּוֹם בְּבֵית אָבִיךָ לִישׁוֹן הַלַּיְלָה?

אָמְרָה לּוֹ: אֲנִי בַת שֶׁל בְּתוּאֵל בֶּן מִלְכָּה
שְׁיָלְדָה אוֹתוֹ לְנַחֲוֹר.

אָמְרָה לּוֹ: יֵשׁ אֲצִלְנוּ גַּם הַרְבֵּה קֶשׁ כְּדֵי
שִׁישְׁבּוּ עֲלֵיו הַגְּמְלִים, וְגַם הַרְבֵּה מִסְפּוֹא
לְמֵאכֶלֶם, וְגַם מִקּוֹם לְאֲנֻשִׁים לִישׁוֹן בַּלַּיְלָה.

הָאִישׁ קָדַד וְהִשְׁתַּחֲוָה לָּהּ.

וְאָמַר: בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אֲבָרְכֶם שְׁלֵא
הַפְּסִיק אֶת חֶסְדּוֹ וְאֶת הַבְּטָחָתוֹ הָאֱמֵתִית
מֵאֲדֹנָי שְׁבֹזְכוֹתוֹ ה' הוֹבִיל אוֹתִי בְּדֶרֶךְ לְבֵית
אֹחֵי אֲדֹנָי.

הַנַּעֲרָ רָצָה, וְסָפְרָה לְמִשְׁפַּחַת הָאִמָּא שְׁלֵה
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

וּלְרַבְּקָה אַח וַשְּׁמוֹ לִבְנֵי, לְבָנֵי רֵץ אֶל הָאִישׁ
הַחוּצָה אֶל הַמַּעְיָן.

כִּשְׁרָאָה אֶת הַנְּזִים וְאֶת הַצְּמִידִים עַל יָדָי
אַחֲתוֹ, וַיִּשְׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי רַבְּקָה אַחֲתוֹ
שְׁאָמְרָה: "כִּדְּבַר אָמַר לִי הָאִישׁ" – הוּא בָּא
אֶל הָאִישׁ, וַהֲנֶה הוּא עוֹמֵד לְיַד הַגְּמְלִים לְיַד
הַמַּעְיָן.

אמר לו: בוא המבורך מה! למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים:

ויבא האיש הביתה ויפתח הגמלים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו:

ויישם וויישם) לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אסדר ברכי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי:

ויהנה ברח אה-אדני מאד ויגדל ביתו לו צאן ופקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמורים:

ותלך שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן-לו את-כל-אשר-לו:

וישב עני אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי ישב בארצו:

אם-לא אל-בית-אבי תלך ואל-משפחתי ולקחת אשה לבני:

ואמר אל-אדני אלי לא-תלך האשה אחרי:

ויאמר אלי יהנה אשר-התחלכתי לפניו וישלח מלאכו אסף והצליח דרכך ולקחת אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי:

ואמר לי: ה' שהתנהגתי בדרךך וישלח את שליחו אסף ויעשה שתצליח בדרךך, ותקח לבני אשה ממשפחתי ומבית אבי.

ורק אז תהיה פטור משבועתי - כשתבוא למשפחתי, ואם לא יתנו לך - אז תהיה פטור משבועתי.

באתי היום למען, ואמרת: ה' אלהי אדוני אברהם! אם ברצונך לעשות שאצליח בדרךך שאני הולך בה,

הנה אני עומד ליד מעין המים, וכך יהיה: הנערה שיוצאת לשאוב ואומר לה: תני לי בבקשה לשתות מעט מים מברך!

והיא תאמר אלי: גם אתה שתה, וגם לגמליך שאאבו - היא האשה שה' זמן לבן של אדוני

ויאמר בוא ברוך יהנה למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים:

ויבא האיש הביתה ויפתח הגמלים ויתן תבן ומספוא לגמלים ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו:

ויישם וויישם) לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אסדר ברכי ויאמר דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי:

ויהנה ברח אה-אדני מאד ויגדל ביתו לו צאן ופקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמורים:

ותלך שרה אשת אדני בן לאדני אחרי זקנתה ויתן-לו את-כל-אשר-לו:

וישב עני אדני לאמר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי ישב בארצו:

אם-לא אל-בית-אבי תלך ואל-משפחתי ולקחת אשה לבני:

ואמר אל-אדני אלי לא-תלך האשה אחרי:

ויאמר אלי יהנה אשר-התחלכתי לפניו וישלח מלאכו אסף והצליח דרכך ולקחת אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי:

ואמר לי: ה' שהתנהגתי בדרךך וישלח את שליחו אסף ויעשה שתצליח בדרךך, ותקח לבני אשה ממשפחתי ומבית אבי.

ורק אז תהיה פטור משבועתי - כשתבוא למשפחתי, ואם לא יתנו לך - אז תהיה פטור משבועתי.

באתי היום למען, ואמרת: ה' אלהי אדוני אברהם! אם ברצונך לעשות שאצליח בדרךך שאני הולך בה,

הנה אני עומד ליד מעין המים והנה העלמה שיצאת לשאוב ואמרת אליה השקיני-גא מעט-מים מברך!

והיא תאמר אלי גם-אתה שתה וגם לגמליך שאאבו הוא האשה אשר-הכית יהנה לבן-אדני:

לפני שאני סימתי להתפלל מתוך לבי, והנה רבקה יוצאת והכד שלה על כתפה והיא ירדה למעין ושאבה, אמרתי לה: תני לי לשתות בבקשה!

היא מהרה והורידה את הכד שלה מעליה, ואמרה: שתה, וגם לגמליך אתן לשתות! שתיתי והיא נתנה גם לגמלים לשתות.

שאלתי אותה ואמרתי: הבת של מי את? אמרה: הבת של בתואל הבן של נחור – שמלכה ולדה לו, שמתי את הנזם על פניה ואת הצמידים על ידיה.

קדתי והשתחויתי לה, וברכתי את ה' אלהי אדוני אברהם, שהוביל אותי בדרך נכונה – לקחת את הבת של אחיו של אדוני לבנו.

ועכשיו, אם אתם עושים חסד איתי עם אדוני, הגידו לי, ואם לא, הגידו לי ואפנה ימינה או שמאלה לחפש אשה אחרת.

ענו לבן ובתואל, ואמרו: מה יצא הדבר! לא נוכל לדבר אליך נגד גזירתו או בעדה.

הנה רבקה לפניך קח ולך, והיא תהיה אשה לבן אדונך כמו שה' דבר.

כששמע עבד אברהם את דבריהם הוא השתחוה על הארץ לה'.

העבד הוציא כלי כסף וכלי זהב ובגדים ונתן לרבקה, ונתן מתנות לאחיה ולאמה.

הוא והאנשים שאתו אכלו ושתו וישנו בלילה, הם קמו בבוקר והוא אמר: שחררו אותי לאדוני.

אמרו לו אחיה ואמה: הנערה תגור איתנו עוד שנה או עשרה חדשים, ואחר כך היא תלך.

אמר להם: אל תעכבו אותי הרי ה' עשה שאצליח בדרך, שחררו אותי ואלך לאדוני אמרו לו: נקרא לנערה ונשאל אותה מה היא אומרת.

אני טרם אכלה לדבר אל-לבי והנה רבקה יצאת וכדה על-שכמה ותכרד העונה ותשאב ואמר אליה השקיני גא:

ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר שתה וגם-גמליך אשקה ואשת וגם הגמלים השקתה:

ונשאל אותה ואמר בת-מי את ותאמר בת-בתואל בן-נחור אשר ילדה-לו מלכה ואשם הנזם על-אפה והצמידים על-ידיה:

ואקד ואשתחנה ליהנה ואברך את-יהנה אלהי אדני אברהם אשר הנחני בדרך אמת לקחת את-בת-אחי אדני לבנו:

ועתה אם-ישלם עשים חסד ואמת את-אדני הגידו לי ואם-לא הגידו לי ואפנה על-ימין או על-שמאל:

ויען לבן ובתואל ויאמרו מיהנה יצא הדבר לא נוכל דבר אליך רע או-טוב:

הנה רבקה לפניך קח ולך ותהי אשה לבן-אדניך כאשר דבר יהנה:

ויהי כאשר שמע עבד אברהם את-דבריהם וישתחו ארצה ליהנה:

ויוצא העבד כלי-כסף וכלי זהב ובגדים ויתן לרבקה ולמגדנת נתן לאחיה ולאמה:

ויאכלו וישתו והאנשים אשר-עמו וילינו ויקומו בבקר ויאמר שלחני לאדני:

ויאמר אחיה ואמה תשב הנער איתנו ימים או עשור אחר תלך:

ויאמר אלהם אל-תאחרו אתי ויהנה הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדני:

ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את-פיה:

מז
מו
מז
מח
מט
ג
א
גב
גג
גד
גה
גו
גז

חמישי

הם קראו לרבקה ואמרו לה: האם תלכי עם האיש הזה? היא אמרה: אלף.

הם שלחו את רבקה אחותם ואת שפחתה שהיתה המינקת שלה, ואת עבד אברהם ואת האנשים שאתו.

הם ברכו את רבקה, ואמרו לה: אחותנו! יהי לך אלפי רבבות צאצאים, וכבשו צאצאוך את ערי שונאיהם!

רבקה ונערותיה קמו ורכבו על הגמלים, והלכו אחרי האיש, העבד לקח את רבקה והלך.

ויצחק בא מבוא באר לחי רואי, והוא יושב בארץ הנגב.

יצחק יצא להתפלל בשדה לפנות ערב, הוא הרים את מבטו, וראה והנה גמלים באים.

רבקה הרימה את מבטה וראתה את יצחק והנמיכה את עצמה מעל הגמל.

ואמרה לעבד: מי האיש הזה החולף בשדה לקראתנו? אמר העבד: הוא אדוני! הוא לקחה את הצעיף וכסתה את עצמה בצניעות. העבד ספר ליצחק את כל הדברים שעשה.

יצחק הביא אותה לאוהל של שרה אמו, הוא לקח את רבקה היא נהיתה אשתו והוא אהב אותה, ויצחק התנחם אז אחרי מות אמו.

פרשת תולדת אברהם

אברהם הוסיף ולקח אשה ושמה קטורה. היא ילדה לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדן ואת ישבק ואת שוח.

ויקשן ילד את שבא ואת דדן, ובני דדן היו סוחרים ואמנים וראשי אמות.

ובני מדן: עיפה ועפר וחנף ואבידע ואלדעה, כל אלה בני קטורה.

אברהם נתן את כל מה שיש לו ליצחק, ולבני השפחות של אברהם הוא נתן מתנות,

ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה ותאמר אלף:

וישלחו את רבקה אחתם ואת מנקהתה ואת עבד אברהם ואת אנשיו:

ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את הני לאלפי רבבות וייבש זרעך את שער שנאיו:

ותקם רבקה ונעלהיה ותרפבה על הגמלים ותלכנה אחרי האיש ויקח העבד את רבקה וילך:

ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב:

ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים:

ותשא רבקה את עיניה וטרא את יצחק ותפל מעל הגמל:

ותאמר אל העבד מי האיש הלזה החולף בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ויקח הצעיף ותתקס:

ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה:

ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהילו לאשה ויאהבה וינחם יצחק אחרי אמו: פ

שש

כה

ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה: ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדן ואת מדן ואת ישבק ואת שוח:

ויקשן ילד את שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורים ולטושים ולאמים:

ובני מדן: עיפה ועפר וחנף ואבידע ואלדעה כל אלה בני קטורה:

ניתן אברהם את כל אשר לו ליצחק: ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן

ובְעוֹדוֹ חַי הוּא שָׁלַח אוֹתָם מֵעַל יַצְחָק בְּנֵי מוֹרְחָה – לְאַרְצוֹת הַמִּזְרָח.

וְזֶה מִסְפַּר שָׁנוֹת חַי אַבְרָהָם שֶׁהוּא חַי: מֵאָה וְשִׁבְעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנִים.

נִשְׁמַת אַבְרָהָם יֶצְאָה וְהוּא מֵת בְּשִׁיבָה טוֹבָה זָקֵן וְשִׁבַּע מְטוֹב, נִשְׁמָתוֹ נֶאֱסָפָה לְמָקוֹם הַנְּשָׁמוֹת.

יַצְחָק וַיִּשְׁמַע אֵל בְּנָיו קִבְּרוּ אוֹתוֹ בַּמְּעַרַת אֶל־מְעַרַת הַמְּכַפְלָה שֶׁבַשְׂדֵּה עֶפְרָן בֶּן צוּחַר הַחֲתָי שְׁמוֹל מִמְּרָא.

בְּשָׂדֵה שְׂאֵבְרָהם קָנָה מֵאֵת בְּנֵי חַת – שָׁם נִקְבְּרוּ אַבְרָהָם וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ.

אַחֲרֵי שְׂאֵבְרָהם מֵת, אֱלֹהִים בְּרַךְ אֶת יַצְחָק בְּנֵו, וַיַּצְחַק גַּר לֵיד בְּאֵר לְחַי רוּאִי.

פְּרֶשֶׁת תּוֹלְדֵת יִשְׁמַעֵאל

אֵלֶּה צְאֲצְאֵי יִשְׁמַעֵאל בֶּן אַבְרָהָם שֶׁהָגַר הַמִּצְרַיִת שִׁפְחַת שָׂרָה יָלְדָה לְאַבְרָהָם.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל בְּשְׁמוֹתָם לְפִי סֹדֵר לֵידָתָם: בְּכוֹר יִשְׁמַעֵאל – נְבִיּוֹת, וְקֹדֶר, וְאֶדְבָּאֵל וּמִבְשָׁם.

וּמִשְׁמַע וְדִימָה וּמִשָּׂא.

חֲדָד וְתִימָא, יְטוֹר נְפִישׁ וְקֹדְמָה.

אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל – אֵלֶּה שְׁמוֹתָם, שְׂגָרִים בְּעָרִים לְלֹא חוֹמָה וְשְׂגָרִים בְּמִבְצָרִים, שְׁנַיִם עָשָׂר נְשִׂאִים לְאִמּוֹתֵיהֶם הַשּׁוֹנוֹת.

וְזֶה מִסְפַּר שָׁנוֹת חַי יִשְׁמַעֵאל: מֵאָה וְשְׁלוֹשִׁים וְשִׁבַּע שָׁנִים, רוּחוֹ יֶצְאָה וְהוּא מֵת וְנִשְׁמָתוֹ נֶאֱסָפָה לְמָקוֹם הַנְּשָׁמוֹת.

הֵם שָׁכְנוּ מֵהַדוּ עַד חִלּוּצָה שְׁמוֹל מִצְרַיִם, וְעַד לְאַשׁוּר, הוּא הַשְׁתַּבֵּן מוֹל כָּל אַחֲיוֹ.

אַבְרָהָם מִתְּנַת וַיִּשְׁלַח־ם מֵעַל יַצְחָק בְּנֵו בְּעוֹרְנוֹ חַי קֹדְמָה אֶל־אֶרֶץ קָרָם:

וְאֵלֶּה יְמֵי שְׁנֵי־חַיֵי אַבְרָהָם אֲשֶׁר־חַי מֵאֵת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְחֲמֵשׁ שָׁנִים:

וַיַּנְּוֶעַ וַיָּמָת אַבְרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה זָקֵן וְשִׁבַּע נֶאֱסָפָה אֶל־עַמּוּיוֹ:

וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ יַצְחָק וַיִּשְׁמַע אֵל בְּנָיו אֶל־מְעַרַת הַמְּכַפְלָה אֶל־שְׂדֵה עֶפְרָן בֶּן־צוּחַר הַחֲתָי אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִמְּרָא:

הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר־קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי־חַת שָׂמָה קִבְּר אַבְרָהָם וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ:

וַיְהִי אַחֲרַי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת־יַצְחָק בְּנֵו וַיִּשָּׁב יַצְחָק עִם־בְּאֵר לְחַי רוּאִי: פ

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֵת יִשְׁמַעֵאל בֶּן־אַבְרָהָם אֲשֶׁר יָלְדָה הָגַר הַמִּצְרַיִת שִׁפְחַת שָׂרָה לְאַבְרָהָם:

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל בְּשְׁמֹתָם לְתוֹלְדָתָם בְּכוֹר יִשְׁמַעֵאל נְבִיּוֹת וְקֹדֶר וְאֶדְבָּאֵל וּמִבְשָׁם:

וּמִשְׁמַע וְדִימָה וּמִשָּׂא:

חֲדָד וְתִימָא יְטוֹר נְפִישׁ וְקֹדְמָה:

אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל וְאֵלֶּה שְׁמֹתָם בְּחִצְרֵיהֶם וּבְטִירָתָם שְׁנַיִם־עָשָׂר נְשִׂאִים לְאִמּוֹתָם:

וְאֵלֶּה שְׁנֵי חַיֵי יִשְׁמַעֵאל מֵאֵת שָׁנָה וְשְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וְשִׁבַּע שָׁנִים וַיַּנְּוֶעַ וַיָּמָת וַיִּאָּסַף אֶל־עַמּוּיוֹ:

וַיִּשְׁכְּנוּ מִחוּלָּה עַד־שׁוּר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶבְרָה אֲשׁוּרָה עַל־פְּנֵי כָל־אֲחָיו נָפַל: פ

ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח

שביע

מפסוד

תולדות

פרשת לידת יעקב
 ואלה צאצאי יצחק בן אברהם: אברהם הוליד את יצחק.

יצחק היה בן ארבעים שנה בשנשא לאשה את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי.

יצחק התפלל לה' על אשתו כי היא הייתה עקרה, ה' התרצה לו ורבקה אשתו נכנסה להריון.

הבנים נדחקו בתוכה, והיא אמרה: אם כך, למה לי ללדת בנים? היא הלכה לנביא לשאול את דבר ה'.

ה' אמר לה: יש שני עמים בבטןך, ושני עמים יפרדו מתוכך, עם אחד יהיה חזק מהעם האחר, והגדול יעבוד את הצעיר.

ימי ההריון נשלמו והגיע זמנה ללדת, והנה תאומים בבטנה.

הראשון יצא גינאי, בלו כמו מעיל פרוה, וקראו את שמו עשו.

ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו, יצחק קרא את שמו יעקב, ויצחק היה בן ששים שנה בשרבקה ילדה אותם.

פרשת מכירת הבכרה

הנערים גדלו, עשו היה איש שדה – יודע לצוד, ויעקב היה איש שלם במדותיו ומתגורר באוהלים.

יצחק אהב את עשו כי הוא היה אוכל מהציד שלו, ורבקה אהבה את יעקב.

יעקב בשל תבשיל, ועשו בא מהשדה והוא היה רעב וצמא.

עשו אמר ליעקב האכל אותי בבקשה מהאדום האדום הזה כי אני רעב וצמא, לכן נקרא שמו אדום.

אמר יעקב: מכור לי היום את בכורתך.

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן־אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק:

וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אַרְבָּעִים שָׁנָה בִּקְחָתוֹ אֶת־רִבְקָה בַּת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אֲרָם אֲחֹת לְבֶן־הָאֲרָמִי לִוְיָהוּ:

וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לַיהוָה לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקֵרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ יְהוָה וַתֵּהָרֵם רִבְקָה אִשְׁתּוֹ:

וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם־כֵּן לָמָּה זֶה אֲנִכִּי וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת־יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה לָהּ שְׁנֵי גַיִם בְּבִטְנָךְ וּשְׁנֵי לְאֻמִּים מִמֶּעַיֶךְ יִפְרְדוּ וְלֹאִם מִלְאָם יֵאָמֵן וְרֵב יַעֲבֹד צָעִיר:

וַיִּמְלְאוּ יָמֶיהָ לְלִדְתָהּ וַהֲגֵה תוֹמָם בְּבִטְנָהּ:

וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹו כַּאֲהַרְת שָׁעַר וַיִּקְרְאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו:

וְאַחֲרֵי־כֵן יֵצֵא אָחִיו וַיְדוּ אֲחֻזַּת בְּעֵקֵב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיִּצְחָק בֶּן־שִׁשִּׁים שָׁנָה בִּלְדַת אֲתָם:

וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יָדַע צֹיֵד אִישׁ שָׂדֵה וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אוֹהֲלִים:

וַיֹּאֲהֵב יִצְחָק אֶת־עֵשָׂו כִּי־צֹיֵד בְּפִיּוֹ וַרִבְקָה אֲהַבַּת אֶת־יַעֲקֹב:

וַיִּזְדַּר יַעֲקֹב נֹזֵד וַיִּבֵּא עֵשָׂו מִן־הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיֶף:

וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל־יַעֲקֹב הֲלֵעִיטְנִי נָא מִן־הָאֲדָם הָאֲדָם הַזֶּה כִּי עֵיֶף אֲנִכִּי עַל־כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אֲדָוִם:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב מַכְרָה כִּי־וּם אֶת־בְּכֹרְתְךָ לִי:

ט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

[1]

אמר עשו: הרי אני עלול להטרף ולמות, לכן למה לי בכורה?
 אמר יעקב: השבע לי היום שהמכירה מחלטת, הוא נשבע לו ומכר את בכורתו ליעקב.

ויעקב נתן לעשו לחם ויניד עדשים וישאו ויאכל וישף ויקם ויגד ויבז עשו את הבכורה: פ

ויקרב נתן לעשו לחם ויניד עדשים ויאכל וישף ויקם ויגד ויבז עשו את הבכורה: פ

פרשת מצות שכן בארץ

היה רעב בארץ בנוסף לרעב הראשון שהיה בימי אברהם, יצחק הלך לגרר לאבימלך מלך פלשתים.

ה' התגלה אליו ואמר: אל תרד למצרים, גור רק בארץ שאומר לך –

תתגורר זמנית בארץ הזאת, ואהיה אתך ואברך אותך – כי בעתיד אתן לך ולצאצאיך את כל הארצות האלה ואקים את השבעה שנשבעתי לאברהם אביך –

ארבה את צאצאיך ככוכבי השמים ואתן לצאצאיך את כל הארצות האלה ויתברכו בזכות צאצאיך כל עמי הארץ.

בזכות שאברהם שמע בקולי והקפיד לשמור את מצוותי חקי והוראותי.

פרשת גרר

יצחק התישב בגרר.

אנשי המקום שאלו על אשתו, הוא אמר להם: "היא אחותי" כי פחד לומר: "זאת אשתי", שלא יהרגו אותו אנשי המקום בגלל רבקה כי היא יפה והם ירצו אותה.

אחרי שהתעכב שם ימים רבים, אבימלך מלך פלשתים השקיף הרך החלון, וראה והנה יצחק צוחק עם רבקה אשתו בדרך בעל ואשה.

אבימלך קרא ליצחק, ואמר: אבל הרי אשתך היא ולמה אמרת אחותי היא? אמר

ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה לי בכורה?

ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו וימכר את בכורתו ליעקב:

ויקרב נתן לעשו לחם ויניד עדשים ויאכל וישף ויקם ויגד ויבז עשו את הבכורה: פ

ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי אברהם ויגד יצחק אל אבימלך מלך פלשתים ויגד:

ויבא אליו והנה ויאמר אל תרד מצרימה שכן בארץ אשר אמר אליך:

גור בארץ הזאת ואהיה עמך ואברכך כיריך ולזרעך אתן את כל הארצות האלה והקמתי את השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך:

והרביתי את זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האלה והתברכו בזרעך כל גוני הארץ:

לעקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרותי מצותי חקותי ותורתתי:

וישב יצחק בגרר:

וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר אחתי הוא כי ירא לאמר אשתי פוניהרגני אנשי המקום על רבקה כי טובת מראה הוא:

ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו:

ויקרא אבימלך ליצחק ויאמר אך הנה אשתך הוא ואיך אמרת אחתי הוא

לו יצחק: כי אמרתי שלא אמות בגללה.

אבימלך אמר: מה זה עשית לנו? כמעט שכב אחד מאנשי העם עם אשתך והבאת עלינו אשמה!

אבימלך צוה את כל העם: הנוגע לרעה באיש הזה או באשתו יומת!

פרשת קנאת פלשתים

יצחק זרע בארץ ההיא, וקצר בשנה ההיא פי מאה מהכמות שזרע, וה' ברוך אותו.

האיש גדל, והמשיך לגדול עד שגדל מאוד.

היו לו עדרי צאן ועדרי בקר, ועסקים רבים, והפלשתים קנאו בו.

וכל הבארות שעבדי אביו חפרו בימי אברהם אביו, הפלשתים סתמו אותם ומלאו אותם בעפר.

אבימלך אמר ליצחק: לך מאתנו כי נעשית הרבה יותר עשיר מאתנו.

יצחק הלך משם ותנה בנחל גרר וגר שם.

יצחק חזר וחפר את בארות המים שחפרו בימי אברהם אביו והפלשתים סתמו אותם אחרי שאברהם מת, וקרא להן שמות בשמות שקרא להן אביו.

עבדי יצחק חפרו בנחל, ומצאו שם באר מים נובעים.

רועי גרר רבו עם רועי יצחק ואמרו: המים שלנו הוא קרא את שם הבאר 'עסק' כי התעסקו אתו עליה.

הם חפרו באר אחרת ורבו גם עליה, הוא קרא את שמה 'שטנה' כלומר שנאה.

הוא עבר משם וחפר באר אחרת ולא רבו עליה, הוא קרא את שמה 'רחובות', ואמר:

ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה:

ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העם את אשתך והבאת עלינו אשם:

ויצו אבימלך את כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות יומת:

ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו יהוה:

ויגדל האיש וגלף הלוח וגדל עד כי גדל מאד:

ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים:

וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר:

ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד:

ויגלף משם יצחק ויחן בנחל גרר וישב שם:

וילשב יצחק ויחפר ואת בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו:

ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים:

ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר 'עשק' כי התעסקו עמו:

ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה:

ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר

שליש

כי עכשיו ה' הרחיב לנו, ונתרבה בארץ.

הוא עלה משם לבאר שבע.

ה' התגלה אליו בלילה ההוא, ואמר: אני אלהי אביך אברהם, אל תפחד כי אני אתך ואברך אותך וארבה את צאצאיך בזכות אברהם עבדי.

הוא בנה שם מזבח והתפלל לה' והקים שם את אהלו, ועבדי יצחק חפרו שם באר.

פרשת שבועת פלשתים

ואבימלך הלך אליו מגרר עם חבורה מאוהביו ופיכול שר הצבא שלו.

אמר להם יצחק: מדוע באתם אלי? והרי אתם שנאתם אותי, וגרשתם אותי מאתכם! אמרו לו: ראינו שה' היה אתך ועזר לך, ואמרנו שתהיה בבקשה בינינו – בינינו לבינך הסכם בשבועה, ונעשה אתך הסכם שלום.

שלא תעשה אתנו רעה, כמו שגם אנחנו לא נגענו בך לרעה, וכמו שעשינו אתך רק טוב ושלחנו אותך לשלום, הרי אתה עכשיו מבורך מה'.

הוא עשה להם סעודה, והם אכלו ושתו. הם השכימו בבוקר ונשבעו איש לאחיו, יצחק שלח אותם והם הלכו ממנו בשלום.

באותו היום עבדי יצחק באו וספרו לו על אודות הבאר שחפרו, ואמרו לו: מצאנו מים!

הוא קרא לבאר 'שבועה' (על שם השבועה), לכן שם העיר באר שבע עד היום.

פרשת נשות עשו

עשו היה בן ארבעים שנה, ולקח לאשה את יהודית בת בארי החתי, ואת בשמת בת אילון החתי.

הן היו מרגיזות את יצחק וירבקה.

כי-עתה הרחיב יהוה לנו ופרינו בארץ:

ויגדל משם באר שבע:

ויגדל אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל-תירא כי-אתך אנכי וברכתיו והרביתי את-זרעך בעבור אברהם עבדי:

ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה ויששם אהלו ויכרו-שם עבדי-יצחק באר:

ואבימלך הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו ופיכול שר-צבאו:

ויאמר אליהם יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אותי ותשלחני מאתכם:

ויאמרו ראו ראינו כי-הנה יהוה עמך ונאמר תהי גא אלה בינותינו בינינו ובינך ונכרתה ברית עמך:

אם-תעשה עמנו רעה כאשר לא נגענך וכאשר עשינו עמך רק-טוב ונשלחך בשלום אתה עתה ברוד יהוה:

ויעש להם משתה ויאכלו וישתו: וישכימו בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום:

ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על-אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים:

ויקרא אתה שבעה על-כן שם-העיר באר שבע עד היום הזה: ס

ויהי עשו בן-ארבעים שנה ויקח אשה את-יהודית בת-בארי החתי ואת-בשמת בת-אילון החתי:

ותהיו מנרת רוח ליצחק וירבקה: ס

כנ רביעי

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל חמישי

לא

לב

לג

לד

לה

פְּרַשְׁת הַבְּרָכוֹת

בְּשִׁיזְחָק הִזְדַּקְנָן עֵינָיו נִחְלָשׁוּ מִלְּרֵאוֹת, הוּא קָרָא לְעֵשׂוּ בְּנוֹ הַגָּדוֹל, וְאָמַר לוֹ: בְּנִי! אָמַר לוֹ: הִנֵּה אֲנִי.

אָמַר לוֹ: עֲכָשָׁיו בְּבֵר הִזְדַּקְנָתִי, וְאֵינְנִי יוֹדַע מָתַי יִהְיֶה יוֹם מוֹתִי.

וְעֲכָשָׁיו קָח בְּבִקְשָׁה אֶת כְּלִיף - חֶרֶבְךָ וְקִשְׁתְּךָ, וַיֵּצֵא לְשֵׁרָה וַיְצוּד לִי צִיד.

וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כְּמוֹ שְׂאֵנֵי אוֹהֵב, וְהֵבֵא לִי וְאוֹכֵל, כְּדִי שְׂאֵבְרְךָ אוֹתְךָ מִתוֹךְ נַחַת לִפְנֵי שְׂאֵמוֹת.

וּרְבִקָּה שָׁמְעָה בְּשִׁיזְחָק דִּבֶּר אֶל עֵשׂוּ בְּנוֹ, וַעֲשֵׂוּ הֶלֶךְ לְשֵׁרָה לְצוּד וּלְהֵבִיא צִיד.

רְבִקָּה אָמְרָה לְיַעֲקֹב בְּנֵה: הִנֵּה שָׁמְעָתִי אֶת אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל עֵשׂוּ אָחִיךָ, וְאָמַר:

הֵבֵא לִי צִיד וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים וְאוֹכֵל, וְאֵבְרְךָ אוֹתְךָ בְּבִרְכַּת ה' לִפְנֵי מוֹתִי.

וְעֲכָשָׁיו בְּנִי, שָׁמַע בְּקוֹלִי לְמָה שְׂאֵנֵי מִצְוָה אוֹתְךָ.

לֶךְ בְּבִקְשָׁה אֶל הַצֹּאן, וְהֵבֵא לִי מִשֵּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טוֹבִים, וְאֶעֱשֶׂה מֵהֶם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כְּמוֹ שֶׁהוּא אוֹהֵב.

וְתֵבִיא לְאָבִיךָ וְיֹאכֵל, כְּדִי שְׂיִבְרְךָ אוֹתְךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ.

אָמַר יַעֲקֹב לְרְבִקָּה אִמּוֹ: הֲרֵי עֵשׂוּ אָחִי אִישׁ מְלֵא שְׁעָרוֹת, וְאֲנִי אִישׁ חֶלֶק.

אוּלַי אָבִי יִמְשֵׁשׁ אוֹתִי וְיִרְאֶה בְּעֵינָיו שְׂאֵנֵי מִטְעָה אוֹתוֹ, וְאֵבִיא עָלַי קָלְלָה וְלֹא בְּרָכָה!

אָמְרָה לוֹ אִמּוֹ: הַקָּלְלָה שִׁיקָלֵל אוֹתְךָ תִּבּוֹא עָלַי, בְּנִי! אֲבָל שָׁמַע בְּקוֹלִי וְלֶךְ תֵּבִיא לִי.

הוּא הֶלֶךְ וְלָקַח וְהֵבִיא לְאִמּוֹ, וְאִמּוֹ עָשְׂתָה

כִּי-יִזְכָּן יִזְחָק וַתִּכְתְּיֵן עֵינָיו מִרְאֵת וַיִּקְרָא אֶת-עֵשׂוּ בְּנוֹ הַגָּדוֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנְנִי:

וַיֹּאמֶר הִנֵּה-נָא זָקַנְתִּי לֹא יוֹדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי:

וַעֲתָה שְׂאֵנָא כְּלִיף תִּלְיֶךָ וְקִשְׁתְּךָ וַיֵּצֵא הַשֵּׁרָה וַיְצוּדָה לִי צִיד (צִידָה):

וַעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים כְּפֶאֶשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְהֵבִיאָה לִי וְאֹכְלָה בְּעִבּוֹר תִּבְרַכְךָ נַפְשִׁי בְּטָרִם אֲמוֹת:

וּרְבִקָּה שָׁמְעָת בְּדִבְרֵי יִזְחָק אֶל-עֵשׂוּ בְּנוֹ וַיֵּלֶךְ עֵשׂוּ הַשֵּׁרָה לְצוּד לְצוּד צִיד לְהֵבִיא:

וּרְבִקָּה אָמְרָה אֶל-יַעֲקֹב בְּנֵה לֹא-אִמַּר הִנֵּה שָׁמְעָתִי אֶת-אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל-עֵשׂוּ אָחִיךָ לֹא-אִמַּר:

הֵבִיאָה לִי צִיד וַעֲשֵׂה-לִי מִטְעָמִים וְאֹכְלָה וְאֵבְרַכְכָּה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי מוֹתִי:

וַעֲתָה בְנִי שָׁמַע בְּקוֹלִי לֹא-אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוָה אוֹתְךָ:

לֶךְ-נָא אֶל-הַצֹּאן וְקַח-לִי מִשֵּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טוֹבִים וְאֶעֱשֶׂה אִתְּם מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כְּפֶאֶשֶׁר אוֹהֵב:

וְהֵבִאתָ לְאָבִיךָ וְאֹכֵל בְּעִבּוֹר אֲשֶׁר יִבְרַכְךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-רְבִקָּה אִמּוֹ הֵן עֵשׂוּ אָחִי אִישׁ שְׂעֵר וְאֲנִי אִישׁ חֶלֶק:

אוּלַי יִמְשֵׁנִי אָבִי וְהִיטִי בְּעֵינָיו כְּמִתְעַתֵּעַ וְהֵבִאתִי עָלַי קָלְלָה וְלֹא בְּרָכָה:

וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ עָלַי קָלְלָתְךָ בְּנִי אִךְ שָׁמַע בְּקוֹלִי וְלֶךְ קַח-לִי:

וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח וַיֵּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ

כז

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

מטעמים כמו שאביו אהב.
 רבקה לקחה את בגדי עשו בנה הגדול
 המפוארים שאצלה בבית, והלבישה את
 יעקב בנה הקטן.
 ואת עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל
 צוארו החלק.
 ונתנה את המטעמים ואת הלחם שעשתה
 ביד של יעקב הבן שלה.
 הוא בא לאביו, ואמר: אביו אמר לו: הנה
 אני, מי אתה בני?
 אמר יעקב לאביו: אני עשו בכורך, עשיתי
 כמו שדברת אלי, קום בבקשה שב ואכול
 מהציד שלי, כדי שתברך אותי מתוך נחתו.
 אמר יצחק לבנו: איך מצאת כל כך מהר,
 בני? אמר לו: כי ה' אלהיך זמן לפני.
 אמר יצחק ליעקב: גש בבקשה ואמשש
 אותך בני ואבדוק האם אתה בני עשו או לא.
 יעקב נגש ליעצק אביו והוא משש אותו
 ואמר: הקול הוא קולו של יעקב, והידיים הם
 ידי עשו!
 והוא לא זיהה אותו, כי ידיו היו שעירות כמו
 ידי עשו אחיו, והוא ברך אותו.
 הוא אמר: אתה זה בני עשו? אמר לו אני!
 אמר לו הגש לי ואוכל מהציד של בני כדי
 שאברך אותך מתוך נחתו! הוא הגיש לו,
 ואכל, והביא לו יין, ושתה.
 יצחק אביו אמר לו: גש בבקשה ונשק אותי
 בני!
 הוא נגש ונשק אותו והוא הריח את ריח
 בגדיו וברך אותו, ואמר: ריח בני הוא
 כמו ריח של שדה שה' ברך!
 והאלהים יתן לך מטל השמים, ומגדולים
 משבחים מהארץ, והרבה תבואה ויין.
 ושרתו אותך עמים וישתחוו לך אמות, תהיה

מטעמים כאשר אהב אביו:
 ותקח רבקה את-בגדי עשו בנה הגדול
 החמדות אשר אתה בבית ותלבש
 את-יעקב בנה הקטן:
 ואת ערת גדיי העזים הלבישה
 על-ידיו ועל חלקת צוארו:
 ונתן את-המטעמים ואת-הלחם אשר
 עשתה ביד יעקב בנה:
 ויבא אל-אביו ויאמר אביו ויאמר הנני
 מי אתה בני:
 ויאמר יעקב אל-אביו אנכי עשו בכורך
 עשיתי כאשר דברת אלי קום-נא שבה
 ואכלה מצידו בעבור תברכני נפשך:
 ויאמר יצחק אל-בנו מה-זה מהרת
 למצא בני ויאמר כי הקרה יתנה
 אלהיך לפני:
 ויאמר יצחק אל-יעקב גשה-נא ואמשש
 בני האתה זה בני עשו אם-לא:
 ויגש יעקב אל-יצחק אביו וימשחו
 ויאמר הקל קול יעקב והידיים ידי
 עשו:
 ולא הפירו כי-היו ידיו כידיו עשו אחיו
 שערת ויברכהו:
 ויאמר אתה זה בני עשו ויאמר אני:
 ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני
 למען תברכך נפשי ונגש-לו ויאכל
 ויבא לו יין וישת:
 ויאמר אליו יצחק אביו גשה-נא
 ושקה-לי בני:
 ויגש וישק-לו וניח את-ריח בגדיו
 ויברכהו ויאמר ראה ריח בני כריח
 שדה אשר ברכו יהוה:
 ויתן-לך האלהים מטל השמים
 ומשמני הארץ ורב דגן ויתירש:
 ועבדוך עמים וישתחוו (וישתחו) לך

שש

אָדוֹן לְאַחִיךָ, וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אִמְךָ, מִקְלָלֶיךָ יִהְיוּ מְקַלְלִים, וּמְבָרְכֶיךָ יִהְיוּ מְבֹרָכִים!

בְּשִׁיחָק סִים לְבָרַךְ אֶת יַעֲקֹב, רַק יֵצֵא יַעֲקֹב מִלְּפָנֶי יִצְחָק אָבִיו, וְעָשׂוּ אַחִיו בָּא מִמָּסַע הַצֵּיד שְׁלוֹ.

גַּם הוּא עָשָׂה מִטְעָמִים וְהֵבִיא לְאָבִיו, וְאָמַר לְאָבִיו: קוּם אָבִי וְאֶכֹּל מֵהַצֵּיד שֶׁל בְּנֶךָ בְּדֵי שְׁתִּבְרָךְ אוֹתִי מִתּוֹךְ נַחְתּוֹ.

אָמַר לוֹ יִצְחָק אָבִיו: מִי אַתָּה? אָמַר לוֹ: אֲנִי בְּנֶךָ בְּכוֹרֶךָ עָשׂוּ.

יִצְחָק נִחְרַד בַּחֲרָדָה גְּדוֹלָה מְאֹד וְאָמַר: מִי הוּא אִם בֶּן זֶה שָׂצָד צִיד וְהֵבִיא לִי וְאֶכְלָתִי מֵהַכֹּל לִפְנֵי שְׂפָאתַי וּבִרְכָתִי אוֹתוֹ? אֲכֵן הוּא יִהְיֶה מְבֹרָךְ.

כְּשִׁעָשׂוּ שְׂמֵעַ אֶת דְּבָרֵי אָבִיו הוּא צָעַק צָעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה מְאֹד, וְאָמַר לְאָבִיו: בְּרַךְ גַּם אוֹתִי, אָבִי!

אָמַר לוֹ: אַחִיךָ בָּא בְּרַמָּאוֹת וְלָקַח אֶת בְּרַכְתְּךָ.

הוּא אָמַר: הֲאִם לִכֵּן נִקְרָא שְׂמוֹ יַעֲקֹב? הוּא הָעָרִים עָלַי (וַעֲשֵׂב אוֹתִי) פְּעָמִים! הוּא לָקַח אֶת בְּכוֹרָתִי, וְהֵנָּה עֹכְשֵׁיו לָקַח אֶת בְּרַכְתּוֹ! וְאָמַר: הֲאִם לֹא הִשְׁאֲרַתְּ לִי בְּרַכָּה?!

עָנָה יִצְחָק וְאָמַר לְעָשׂוּ: הֲרֵי עָשִׂיתִי אוֹתוֹ אָדוֹן עֲלֶיךָ, וְאֶת כָּל אַחִיו נָתַתִּי לוֹ לְעֹבְדִים, וְנָתַתִּי לוֹ תְּבוּאָה וַיֵּין, וְאִם בֶּן מָה אֶעֱשֶׂה לְךָ בְּנִי?

אָמַר עָשׂוּ לְאָבִיו: הֲאִם יֵשׁ לְךָ רַק בְּרַכָּה אַחַת, אָבִי? בְּרַךְ גַּם אוֹתִי אָבִי! עָשׂוּ הָרִים אֶת קוֹלוֹ וּבָכָה.

יִצְחָק אָבִיו עָנָה וְאָמַר לוֹ: הִנֵּה הַמָּקוֹם שְׂתַגּוֹר בּוֹ יִהְיֶה מְלֵא מְטוֹב הָאָרֶץ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מִלְּמַעְלָה.

וְעַל חֲרָבָה תִּסְמוֹךְ, וְאֶת אַחִיךָ תַעֲבֹד, וּכְשֶׁתִּבְכֶּה לָהּ מְרֹבב צַעַר תִּפְרוֹק אֶת עַלְוֵי מַעַל צְוֹאָרְךָ.

לְאֵמִים תִּהְיֶה גְבִיר לְאַחִיךָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אִמְךָ אַרְבֵּי אַלְוִיר וּמְבָרְכֶיךָ בְּרוּךְ:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלָה יִצְחָק לְבַרְךָ אֶת-יַעֲקֹב וַיְהִי אָךְ יֵצֵא יַעֲקֹב מֵאֵת בְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וְעָשׂוּ אַחִיו בָּא מִצֵּידוֹ:

וַיַּעַשׂ גַּם-הוּא מִטְעָמִים וַיָּבֵא לְאָבִיו וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יָקֻם אָבִי וַיֹּאכַל מִצֵּיד בְּנִי בַעֲבַר תִּבְרַכְנִי נַפְשֶׁךָ:

וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי-אַתָּה וַיֹּאמֶר אֲנִי בְּנֶךָ בְּכוֹרֶךָ עָשׂוּ:

וַיִּחְרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדוֹלָה עַד-מְאֹד וַיֹּאמֶר מִי-אַתָּה הוּא הַצֵּיד-צִיד וַיָּבֵא לִי וְאֶכֹּל מִכָּל בִּטְרָם תְּבוּאָה וְאֶבְרַכְהוּ גַם-בְּרוּךְ יִהְיֶה:

כְּשִׁמְעַע עָשׂוּ אֶת-דְּבָרֵי אָבִיו וַיִּצְעַק צָעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה עַד-מְאֹד וַיֹּאמֶר לְאָבִיו בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי:

וַיֹּאמֶר בָּא אַחִיךָ בְּמַרְמָה וַיִּקַּח בְּרַכְתְּךָ:

וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׂמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבְנִי זֶה פְּעָמִים אֶת-בְּכֹרְתִי לָקַח וְהֵנָּה עַתָּה לָקַח בְּרַכְתִּי וַיֹּאמֶר הֲלֹא-אַצְלַתְּ לִי בְּרַכָּה:

וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעָשׂוּ תָן גְּבִיר שְׂמִתּוֹ לְךָ וְאֶת-כָּל-אַחִיו נָתַתִּי לוֹ לְעֹבְדִים וְדָגָן וְתִירָשׁ סִמְכֹתָיו וְלִבְּה אֶפְסוֹ מָה אֶעֱשֶׂה בְּנִי:

וַיֹּאמֶר עָשׂוּ אֶל-אָבִיו הַבְּרַכָּה אַחַת הוּא-לְךָ אָבִי בְּרַכְנִי גַם-אֲנִי אָבִי וַיִּשָּׂא עָשׂוּ קוֹלוֹ וַיִּבֶךְ:

וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר אֲלֵיו הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יִהְיֶה מְזוֹשֶׁבֶךָ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מִעַל:

וְעַל-חֲרָבָה תַחֲוֶה וְאֶת-אַחִיךָ תַעֲבֹד וְהִנֵּה כַּאֲשֶׁר תִּרְדֵּי וּפְרַקְתָּ עָלָיו מַעַל צְוֹאָרְךָ:

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

מ

פרשת שליחת יעקב

עָשׂוּ שְׁנָא אֶת יַעֲקֹב בְּגִלְל הַבְּרָכָה שְׂאָבִיו
בְּרַךְ אוֹתוֹ, וְהִרְהֵר עֵשׂוֹ: הֲלוֹאִי שִׁיקְרָבוּ יָמֵי
הָאָבֶל לְאָבִי וְאֶהְרֹג אֹת אֶת יַעֲקֹב אָחִי

ספרו לרבקה את דברי עשו בנה הגדול, היא
שִׁלְחָה וקראה ליעקב בנה הקטן, ואמרה לו:
הנה עשו אחיך זומם להרוג אותך!

וְעַכְשָׁיו בָּנֵי שְׁמֵע בְּקוֹלִי, וְקוֹם בָּרוּחַ לְךָ לְלָבָן
אָחִי לְחָרֵץ.

ותגור אתו ימים אחדים עד שירגע הכעס של
אחיך.

– עד שירגע הכעס של אחיך עליך וישכח
את מה שעשית לו, ואשלח ואקח אותך
משם, למה שאהיה שכולה – שתמותו
שניכם ביום אחד, כי גם הרוצח יהרג.

רבקה אמרה ליצחק מאסתי בחיי בגלל
נשות עשו בנות חת, אם יעקב לוקח אשה
מבנות חת כאלה – מבנות הארץ, למה לי
חיים!

יצחק קרא ליעקב וברך אותו, וצוה אותו
ואמר לו: אל תקח אשה מבנות כנען!

קום לך לפדן ארם – לבית בתואל אבי אמך
וקח לך משם אשה מבנות לבן אחי אמך.

ואל-שדי יברך אותך ויתן לך בנים וירבה
את צאצאיך, ויהיו קהל מאוחד של שבטים
רבים.

ויתן לך את ברפת אברהם לך ולצאצאיך
אתך – שתכבוש את הארץ שאמה גר בה
שאלהים נתן לאברהם.

יצחק שלח את יעקב והוא הלך לפדן ארם
ללבן בן בתואל הארמי האח של רבקה –

וַיִּשְׁטֹם עֵשׂוֹ אֶת-יַעֲקֹב עַל-הַבְּרָכָה
אֲשֶׁר בֵּרְכוּ אָבִיו וַיֹּאמֶר עֵשׂוֹ בְּלִבּוֹ
יִקְרָבוּ יָמֵי אָבִי וְאֶהְרַגְהָ אֶת-יַעֲקֹב
אָחִי:

וַיַּגֵּד לְרַבְקָה אֶת-דְּבָרֵי עֵשׂוֹ בְּנֵה
הַגָּדֹל וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְיַעֲקֹב בְּנֵה
הַקָּטָן וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה עֵשׂוֹ אָחִיךָ
מִתְנַחֵם לְךָ לְהַרְגֶּךָ:

וַעֲתָה בְנֵי שְׁמֵע בְּקוֹלִי וְקוֹם בָּרוּחַ-לְךָ
אֶל-לָבָן אָחִי חָרֵץ:

וַיִּשְׁבַּת עִמּוֹ יָמִים אֶחָדִים עַד אֲשֶׁר-
תָּשׁוּב חַמַּת אָחִיךָ:

עַד-שׁוֹב אֶף-אָחִיךָ מִמֶּךָ וְשָׁכַח אֶת
אֲשֶׁר-עָשִׂיתָ לוֹ וְשָׁלַחְתִּי וּלְקַחְתִּיךָ מִשָּׁם
לְמָה אֲשַׁכַּל גַּם-שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד:

וַתֹּאמֶר רַבְקָה אֶל-יִצְחָק קַצְתִּי בְחַיִּי
מִפְנֵי בָנוֹת חַת אִם-לִקַּח יַעֲקֹב אִשָּׁה
מִבְּנוֹת-חַת כְּאֵלֶּה מִבְּנוֹת הָאָרֶץ לְמָה
לִי חַיִּים:

וַיִּקְרָא יִצְחָק אֶל-יַעֲקֹב וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ
וַיִּצְוֶהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת
כְּנַעַן:

קוֹם לְךָ פְּדֹנָה אֲרָם בֵּיתָה בְּתוֹאֵל אָבִי
אִמְךָ וּקַח-לְךָ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לָבָן
אָחִי אִמְךָ:

וְאֵל שְׂדֵי יִבְרַךְ אוֹתְךָ וַיַּבְרֶךְ וַיִּרְבֶּה
וַתְּהִי לְקַהֲל עַמִּים:

וַיִּתֵּן-לְךָ אֶת-בְּרֵכֶת אַבְרָהָם לְךָ
וּלְצִרְעֹן אִתְּךָ לְרִשְׁתָּהּ אֶת-אֲרֶץ מִגְרִיד
אֲשֶׁר-נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם:

וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וַיַּלְךְ פְּדֹנָה
אֲרָם אֶל-לָבָן בֶּן-בְּתוֹאֵל הָאֲרָמִי אָחִי

מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
סא
סב
סג
סד
סה
סז
סח
סט
סז

פרשת תולדות

רַבְקָה אִם יַעֲקֹב וַעֲשׂוֹ:

וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי-בָרַךְ יַצְחָק אֶת-יַעֲקֹב
וַשְּׁלַח אֹתוֹ פְּדִינָה אֲרָם לְקַחַת-לוֹ מִשָּׂם
אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיֵּצֵא עָלָיו לֵאמֹר
לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן:

וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ
פְּדִינָה אֲרָם:

וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי רָעוּת בְּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָיו
יַצְחָק אָבִיו:

וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל-יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח
אֶת-מַחֲלַת בַּת-יִשְׁמָעֵאל בִּן-אֲבִרְהָם
אֶחָת נְבוֹת עַל-נָשָׁיו לֹא לְאִשָּׁה: ס

אִם יַעֲקֹב וַעֲשׂוֹ.

עֲשׂוֹ רָאָה שֶׁיַצְחָק בָּרַךְ אֶת יַעֲקֹב וַשְּׁלַח אֹתוֹ
לְפָדֵן אֲרָם לְקַחַת לוֹ מִשָּׂם אִשָּׁה, וּכְשֶׁבָרַךְ
אֹתוֹ צָוָה עָלָיו וַאֲמַר: אַל תִּקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת
כְּנָעַן,

וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב שָׁמַע לְאָבִיו וְלְאִמּוֹ וְהָלַךְ לְפָדֵן אֲרָם.

עֲשׂוֹ הִבִּין שֶׁבְנוֹת כְּנָעַן רָעוּת בְּעֵינָיו יַצְחָק
אָבִיו.

עֲשׂוֹ הָלַךְ לְיִשְׁמָעֵאל, וַנָּשָׂא אֶת מַחֲלַת בַּת
יִשְׁמָעֵאל בִּן אֲבִרְהָם אֶחָת נְבוֹת בְּנוֹסַף
לְנָשָׁיו.

מפסוק

ויצא

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה:

וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלְךְ שָׁם כִּי-בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא:

וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מֻצָּב אֶרְצָה וּרְאִישׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מַלְאָכָי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ:

וְהִנֵּה יְהוָה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרְתֶם אָבִיךָ וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לֵךְ אַחֲנֶנָּה וְלִזְרַעְךָ:

וְהָיָה זֶרְעֶךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ וּפְרֻצֹת יָמָה וְקִדְמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה וְנִבְרַכְוּ בְךָ כָּל-מִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה וּבְזֶרְעֶךָ:

וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמִרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתִּיךָ אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אֶסְעִיטִי אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לְךָ:

וַיִּיקָץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אֲכֹן יֵשׁ יְהוָה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי:

וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מִה-נִּזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אֶס-בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם:

וַיִּשְׁכֶּם יַעֲקֹב בַּבֶּקֶר וַיִּקַּח אֶת-הָאֲבֹן אֲשֶׁר-שָׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשֶׂם אֹתָהּ מִצְבֵּה וַיִּצַק שָׁמֶן עַל-רֵאשָׁהּ:

וַיִּקְרָא אֶת-שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית-אֵל וְאוּלָם לְזוֹ שֵׁם-הָעִיר לְרֵאשֻׁנָה:

וַיִּקַּד יַעֲקֹב נֶגְדַר לֵאמֹר אִם-יְהִיָּה אֱלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמִרְנִי בְּדַרְךָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן-לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ:

וְשִׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל-בֵּית אָבִי וְהָיָה יְהוָה

פרשת חלום יעקב

יעקב יצא מבאר שבע והלך לחרן.

הוא הגיע למקום אחד ונשאר שם לישון כי השמש שקעה, הוא לקח אבן מאבני המקום ושם אותה מתחת ראשו, ושכב באותו מקום. הוא חלם שהנה סלם מנח בארץ וראשו מגיע לשמים והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו.

והנה ה' עומד מעליו ואומר: אני ה' אלהי אביך אברהם ואלהי יצחק, הארץ שאאתה שוכב עליה אתן אותה לך וליצאצאריך.

צאצאריך יהיו רבים כעפר הארץ, והם ירחיבו את ארצם למערב למזרח לצפון ולדרום, וכל משפחות האדמה ירצו להתברך להיות כמוך וכמו צאצאריך.

ואני אהיה אתך ואשמור עליך בכל מקום שתלך, ואחזיר אותך לארץ הזאת, כי לא אעזוב אותך עד שאעשה את מה שהבטחתי לך.

יעקב התעורר משנתו ואמר: ודאי שיש קדשת ה' במקום הזה, ואני לא ידעתי.

הוא פחד ואמר כמה נורא המקום הזה! אין זה סתם מקום אלא בית עבודת אלהים, וזה שער להתקרב לאלהי השמים.

יעקב השכים מקדם בבוקר, לקח את האבן ששם מתחת לראשו והעמיד אותה למצבה, ויצק שמן על ראשה.

הוא קרא את שם המקום שהוא בית אל, אבל לפני כן היה שם העיר לזו.

יעקב נדר נדר ואמר: אם אלהים יהיה אתי וישמור אותי בדרך הזאת שאני הולך בה, ויתן לי אוכל לאכול ובגדים ללבוש.

ואשוב בשלום לבית אבי - אז ה' יהיה לי

לִי לאלהים:

לאלהים,
ובמקום של אבן זאת ששמת מצבה יהיה
בית אלהים, ומכל מה שתתן לי אתן לך
עשירית.

כב והאבן הזאת אשר שמת מצבה יהיה
בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר
אעשרנו לך:

פרשת הגעת יעקב לחרן

יעקב הלך בשמחה וברגלים קלות לארץ בני
המזרח.

א נישא יעקב רגליו ויגלך ארצה
בני־קדם:

הוא ראה והנה באר בשדה והנה שם שלושה
עדרי צאן רובצים לידה כי מהבאר היא
הרועים משקים את העדרים, ואבן גדולה
מנחת על פתח הבאר.

ב וירא והנה באר בשדה והנה שם
שלושה עדרי־צאן רבצים עליה כי
מן־הבאר תהא ישקו העדרים והאבן
גדלה על־פי הבאר:

ורק אחרי שנאספים שמה כל העדרים,
הרועים מגלגלים את האבן מעל פתח הבאר
ומשקים את הצאן, ומחזירים את האבן
למקומה על פתח הבאר.

ג ונאספו־שמה כל־העדרים ויגלו
את־האבן מעל פי הבאר והשקו
את־הצאן והשיבו את־האבן על־פי
הבאר למקומה:

יעקב אמר להם: אחי! מאיפה אתם? אמרו
לו: אנחנו מתרן.

ד ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם
ויאמרו מתרן אנחנו:

אמר להם: האם אתם מבירים את לבן בן
נחור? אמרו: מבירים.

ה ויאמר להם הודעתם את־לבן
בן־נחור ויאמרו ידענו:

אמר להם: האם שלום לו? אמרו לו: שלום,
והנה רחל בתו באה עם הצאן.

ו ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום
והנה רחל בתו באה עם־הצאן:

אמר להם: הרי עדין מקדם ולא הגיע הזמן
לאסוף את הצאן, תנו לצאן לשתות ולכו רעו!
אמרו לו: לא נוכל, עד שיאספו כל העדרים
והרועים יגלגלו את האבן מעל פתח הבאר
ונשקה את הצאן.

ז ויאמר הן עוד היום גדול לא־עת
האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו:
ח ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו
כל־העדרים ויגלו את־האבן מעל פי
הבאר והשקינו הצאן:

עוד הוא מדבר אתם, רחל באה עם הצאן
של אביה כי היא רועה.

ט עודנו מדבר עמם ורחל באה
עם־הצאן אשר לאביה כי רעה הוא:

כשיעקב ראה את רחל בת לבן אחי אמו
ואת הצאן של לבן אחי אמו, נגש יעקב
ויגלגל את האבן מעל פתח הבאר והשקה
את הצאן של לבן אחי אמו.

י ויהי כאשר ראה יעקב את־רחל
בת־לבן אחי אמו ואת־צאן לבן אחי
אמו ויגש יעקב ויגל את־האבן מעל פי
הבאר וישק את־צאן לבן אחי אמו:

יעקב נשק לרחל והרים את קולו בבכי.

יא וישק יעקב לרחל וישא את־קלו ויבך:

יעקב ספר לרחל שהוא קרוב של אביה
ושהוא בן של רבקה, היא רצה וספרה לאביה.

יב ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא
וכי בן־רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה:

שי
כט

בְּשִׁלְבֵן שָׁמַע אֶת הַשְּׁמוּעָה עַל יַעֲקֹב בְּנֵה שֵׁל
 אַחֹותוֹ הוּא רָץ לִקְרֹאתוֹ חֲבֵק אוֹתוֹ נִשְׁק
 אוֹתוֹ וְהֵבִיא אוֹתוֹ לְבֵיתוֹ, וְהוּא סֵפֶר לְלִבָּן
 אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה שִׁקְרוּ לוֹ.
 אָמַר לוֹ לִבָּן הֲרִי אַתָּה כְּמוֹ גּוֹפִי – מִמִּשְׁפַּחְתִּי!
 וְהוּא גָר אִתּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים.

פְּרַשְׁת נִשְׂוֵאי יַעֲקֹב

לִבָּן אָמַר לְיַעֲקֹב וְכִי מִפְּנֵי שְׂאֵתָה קְרוֹבִי
 תַעֲבֹד בְּשִׁבְלִי בַחֲנָם! אָמַד לִי מֵה תִהְיֶה
 הַמִּשְׁפּוֹרֶת שְׁלֶךְ.

וּלְלִבָּן הָיוּ שְׁתֵּי בְנוֹת, שֵׁם הַגְּדוּלָּה לֵאמֹר וְשֵׁם
 הַקְּטָנָה רַחֵל.

עֵינֵי לֵאמֹר הָיוּ יְפוֹת, וְרַחֵל הִיְתָה יָפָה בְּצוּרֶת
 גּוֹפָה וְנִרְאִית טוֹב.

יַעֲקֹב אָהַב אֶת רַחֵל, וְאָמַר: אֶעֱבֹד עֲבוֹרֶךְ
 שִׁבְעַ שָׁנִים תַּמְוֹרֶת רַחֵל בְּתֶךְ הַקְּטָנָה.

אָמַר לִבָּן: עֲדִיף לִי לִתֵּת אוֹתָה לְךָ מִלִּתֵּת
 אוֹתָה לְאִישׁ אַחֵר, תִּגֹּד אִתִּי!

יַעֲקֹב עָבַד תַּמְוֹרֶת רַחֵל שִׁבְעַ שָׁנִים, וְהֵם הָיוּ
 בְּעֵינָיו כְּמוֹ יָמִים אַחֲדִים בְּגִלְלֵ אֲהָבָתוֹ אוֹתָה.

יַעֲקֹב אָמַר לְלִבָּן: תֵּן לִי אֶת אִשְׁתִּי וְאִשָּׁא
 אוֹתָה, כִּי עָבַר הַזְּמַן שֶׁהַתְּחִיבָתִי לַעֲבֹד.

לִבָּן אָסַף אֶת כָּל אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם וַעֲשָׂה מִשְׁתָּה.

בְּעָרֵב הוּא לָקַח אֶת לֵאמֹר בֵּיתוֹ וְהֵבִיא אוֹתָה
 לְיַעֲקֹב, וְהוּא בָּא אֵלֶיהָ.

לִבָּן נָתַן לָהּ אֶת זֶלְפָּה שְׁפָחָתוֹ, שֶׁתִּהְיֶה
 לְלֵאמֹר בֵּיתוֹ שְׁפָחָה.

בְּבוֹקֶר הוּא גִלָּה שֶׁהִנֵּה הִיא לֵאמֹר הוּא אָמַר
 לְלִבָּן: מֵה עֲשִׂיתָ לִּי?! הֲרִי תַמְוֹרֶת רַחֵל
 עָבַדְתִּי אִתָּךְ, וְלָמָּה רַמִּית אוֹתִי!

אָמַר לִבָּן: לֹא נוֹהֲגִים כֹּךְ בַּמָּקוֹמֵנוּ לִתֵּת אֶת
 הַצְּעִירָה לְפָנֵי הַבְּכוֹרָה.

הַשְּׁלֵם אֶת הַשְּׁבוּעַ שֶׁל שְׁמֵחַת הַבַּת הַזֹּאת,
 וְאִתֵּן לְךָ גַּם אֶת זֹאת תַּמְוֹרֶת עֲבוֹדָה

י' וַיְהִי כַשְּׁמוֹעַ לִבָּן אֶת־שְׁמוֹעַ יַעֲקֹב
 בְּוֹאָתוֹ וַיִּרְץ לִקְרֹאתוֹ וַיִּחַבֵּק־לוֹ
 וַיִּנְשֹׁק־לוֹ וַיְבִיאֵהוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּסְפֹּר
 לְלִבָּן אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

י"ד וַיֹּאמֶר לוֹ לִבָּן אַךְ עֲצִמִי וּבִשְׂרִי אַתָּה
 נִיָּשֵׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים:

טו וַיֹּאמֶר לִבָּן לְיַעֲקֹב הֲכִי־אִתִּי אַתָּה
 וְעָבַדְתִּנִּי חֲנָם הַגִּידָה לִּי
 מֵה־מִּשְׁכָּרְתֶּךָ:

טז וּלְלִבָּן שְׁתֵּי בְנוֹת שֵׁם הַגְּדוּלָּה לֵאמֹר
 וְשֵׁם הַקְּטָנָה רַחֵל:

יז וְעֵינֵי לֵאמֹר רַכּוֹת וְרַחֵל הִיְתָה
 יְפֹת־תֹּאדַר וַיִּפֹּת מִרְאָה:

יח וַיֹּאהֲב יַעֲקֹב אֶת־רַחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבֹדֶךָ
 שִׁבְעַ שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶךְ הַקְּטָנָה:

יט וַיֹּאמֶר לִבָּן טוֹב תִּתֵּנִי אִתָּה לְךָ מִתִּתֵּנִי
 אִתָּה לְאִישׁ אַחֵר שְׂבָה עִמָּדִי:

כ וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שִׁבְעַ שָׁנִים וַיְהִיו
 בְּעֵינָיו כְּיָמִים אַחֲדִים בְּאֲהָבָתוֹ אִתָּה:

כא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לִבָּן הִבֵּה אֶת־אִשְׁתִּי
 כִּי מָלְאוּ יָמִי וְאִבּוֹאָה אֵלַיָּה:

כב וַיֹּאסֹף לִבָּן אֶת־כָּל־אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ
 מִשְׁתָּה:

כג וַיְהִי בְעָרֵב וַיִּקַּח אֶת־לֵאמֹר בֵּיתוֹ וַיָּבֵא
 אִתָּה אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלֶיהָ:

כד וַיִּתֵּן לִבָּן לָהּ אֶת־זֶלְפָּה שְׁפָחָתוֹ לְלֵאמֹר
 בֵּיתוֹ שְׁפָחָה:

כה וַיְהִי בַּבֹּקֶר וַהֲנִי־הוּא לֵאמֹר וַיֹּאמֶר
 אֶל־לִבָּן מֵה־זֹּאת עֲשִׂיתָ לִּי הֲלֹא בְרַחֵל
 עָבַדְתִּי עִמָּךְ וְלָמָּה רַמִּיתָנִי:

כו וַיֹּאמֶר לִבָּן לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בַּמָּקוֹמֵנוּ
 לִתֵּת הַצְּעִירָה לְפָנֵי הַבְּכוֹרָה:

כז מִלֵּא שִׁבְעַ זֹאת וַנִּתְּנָה לְךָ גַּם־אֶת־זֹאת
 בְּעַבְדָּה אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד

שליש

שבע שנים אחרות:

שתעבוד אתי עוד שבע שנים אחרות.
יעקב עשה כן, הוא השלים את שבוע
השמחה של הבת הזאת, והוא נתן לו את
רחל בתו לאשה.

כח ויעש יעקב כן וימלא שבוע זאת
ויתן-לו את-רחל בתו לו לאשה:

לבן נתן לרחל בתו את בלהה שפחתו
שתהיה לה שפחה.

כט ויתן לבן לרחל בתו את-בלהה
שפחתו לה לשפחה:

הוא בא גם אל רחל ואהב את רחל יותר
מלאה, ועבד אתו עוד שבע שנים
אחרות:

ל ויבא גם אל-רחל ואהב גם-את-רחל
מלאה ויעבד עמו עוד שבע-שנים
אחרות:

פרשת לידת בני יעקב

ה' ראה שלאה דחוייה ופתח את רחמה
שתלד, ורחל היתה עקרה.

לא ויבא ויהיה כיו-שנאח לאה ויפתח
את-רחמה ורחל עקרה:

לאה נכנסה להריון וילדה בן וקראה שמו
ראובן כי אמרה: ה' ראה את עלבוני, ונתן
לי בן בדי שעכשיו בעלי יאהב אותי.

לב ופתח עור ותלד בן ותאמר כיו-שמע
יהיה כיו-שנאח אנכי ויתן-לי
גם-את-זה ותקרא שמו שמעון:

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן, ואמרה: ה'
שמע שאני דחוייה ונתן לי גם את זה, וקראה
את שמו שמעון.

לד ופתח עור ותלד בן ותאמר עתה
הפעם ילנה אישיל אלי כיו-ילדתי לו
שלושה בנים על-כן קרא-שמו לוי:

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן ואמרה:
עכשיו הפעם, בעלי יאהב אותי ויתלדה אלי
כי ילדתי לו שלושה בנים, לכן נקרא שמו לוי.

לה ופתח עור ותלד בן ותאמר הפעם
אודה את-יהוה על-כן קראה שמו
יהודה ותעמד מלדת:

הפעם אודה לה, לכן קראה שמו יהודה,
והיא הפסיקה ללדת.

א ונתרא רחל כי לא ילדה ליעקב ותקנא
רחל באחיתה ותאמר אל-יעקב
הבה לי בנים ואם-אין מתה אנכי:

רחל ראתה שהיא לא ילדה ליעקב וקנאה
באחותה, היא אמרה ליעקב: תן לי בנים
ואם לא – אמות!

ב ויחר-אף יעקב ברחל ויאמר התחת
אלהים אנכי אשר-מנע ממך פרי-בטן:
ג ותאמר הנה אמתו בלהה בא אליה
ותלד על-ברכי ואבנה גם-אנכי
ממנה:

יעקב פגע על רחל ואמר: וכי אני במקום
אלהים שמנע ממך ילדים?

ד ותתן-לו את-בלהה שפחתה לאשה
ויבא אליה יעקב:

היא אמרה: הנה שפחתי בלהה, בא אליה!
והיא תלד ואני אגדל את בניה ויהיה גם לי
בן ממנה.

ה ופתח עור ותלד ותלד על-יעקב בן:

היא נתנה לו את בלהה שפחתה לאשה,
ויעקב בא אליה.

בלהה נכנסה להריון וילדה ליעקב בן.

רחל אמרה: אלהים דן אותי ברחמים וגם שמע בקולי ונתן לי בן, לכן קראה את שמו דן.

בלהה שפחת רחל נכנסה שוב להריון וילדה בן שני ליעקב.

רחל אמרה: התפתלתי לפני אלהים בתחבולות כדי שיהיו לי בנים כמו אחותי וגם הצלחתי, וקראה את שמו נפתלי.

לאה ראתה שהיא פסקה מלדת, היא לקחה את זלפה שפחתה ונתנה אותה ליעקב לאשה.

זלפה שפחת לאה ילדה ליעקב בן.

לאה אמרה הגיע מזל! וקראה את שמו גד, כלומר מזל.

זלפה שפחת לאה ילדה בן שני ליעקב.

לאה אמרה: אני מאושרת שהבנות משבחות אותי על בני הרבים, וקראה את שמו אשר.

ראובן הלך בימי קציר חטים ומצא צמחי יסמין בשדה והביא אותם ללאה אמו, אמרה רחל ללאה: תני לי בבקשה מצמחי היסמין של בנך שהם סגולה לבנים.

אמרה לה: לא די שלקחת את בעלי ואת רוצה לקחת גם את צמחי היסמין של בני! אמרה רחל: לכן הוא ישלב אתך הלילה תמורת צמחי היסמין של בנך.

יעקב בא מהשדה בערב ולאה יצאה לקראתו ואמרה: אלי תבוא פי שכרתי אותך תמורת צמחי היסמין של בני! הוא שכב אתה בלילה ההוא.

אלהים שמע ללאה, והיא נכנסה להריון וילדה ליעקב בן חמישי.

לאה אמרה: אלהים נתן את שכרי על שנתתי את שפחתי לבעלי, וקראה את שמו יששכר.

לאה נכנסה שוב להריון וילדה בן ששי ליעקב.

ותאמר רחל דגני אלהים וגם שמע בקלי ויתן לי בן על-כן קראה שמו דן:

ותהר עוד ותלד בלהה שפחת רחל בן שני ליעקב:

ותאמר רחל נפתולי אלהים ונפתלתי עם-אחתי גם-זכלתי ותקרא שמו נפתלי:

ותרא לאה כי עמדה מלדת ותקח את-זלפה שפחתה ונתתן אתה ליעקב לאשה:

ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן:

ותאמר לאה בא גד (בגד) ותקרא את-שמו גד:

ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב:

ותאמר לאה באשורי פי אשרוני בנות ותקרא את-שמו אשר:

וילך ראובן בימי קציר-חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל-לאה אמו ותאמר רחל אל-לאה תני-נא לי מידודאי בנך:

ותאמר לה המעט קחתך את-אשי ולקחת גם את-דודאי בני ותאמר רחל לכן ישלב עמך הלילה תחת דודאי בנך:

ויבא יעקב מן-השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא פי שכר שכרתיך בדודאי בני וישלב עמה בלילה הוא:

וישמע אלהים אל-לאה ותהר ותלד ליעקב בן חמישי:

ותאמר לאה נתן אלהים שכרי אשר-נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר:

ותהר עוד לאה ותלד בן-ששי ליעקב:

לֹאֵה אָמַרְהָ: אֱלֹהִים נָתַן לִי חֶלֶק טוֹב! הַפַּעַם
 בְּעָלִי יַגִּיד אֶתִּי בַקְבִיעוֹת כִּי יִלְדַתִּי לוֹ שִׁשָּׁה
 בָּנִים! וְהִיא קָרְאָה אֶת שְׁמוֹ זְבוּלוֹן (זְבוּל – דִּירָה).
 וְאַחַר כֵּן הָיָה יִלְדָה בֵּת וְקָרְאָה אֶת שְׁמָהּ
 דִּינָה.

אֱלֹהִים זָכַר אֶת רַחֵל, אֱלֹהִים שָׁמַע אֶלֶיהָ
 וּפָתַח אֶת רַחֲמָהּ שֶׁתֵּלֵד.

הִיא נִכְנָסָה לְהַרְיוֹן וְיִלְדָה בֶּן, וְאָמְרָה: אֱלֹהִים
 אָסַף אֶת בּוֹשְׁתִי.

הִיא קָרְאָה אֶת שְׁמוֹ יוֹסֵף, בְּלוֹמַר: הֲלוֹאִי וְהִ'
 יוֹסִיף לִי בֶן אַחֵר.

פְּרַשְׁת הַתְּעַשְׂרוֹת יַעֲקֹב

בְּשַׂרְחֵל יִלְדָה אֶת יוֹסֵף יַעֲקֹב אָמַר לְלֶבֶן:
 שְׁחַרְרֵ אוֹתִי וְאֵלֶיךָ אֵל מְקוֹמִי וְלְאַרְצִי.

תַּן לִי אֶת נַשִּׁי וְאֶת יְלָדֵי שְׁעַבְדְּתִי בְּשִׁבְלֶיךָ
 תְּמוֹרְתָן וְאֵלֶיךָ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁעַבְדְּתִי
 בְּשִׁבְלֶיךָ בְּנֵאֻמָּנוֹת.

אָמַר לוֹ לֶבֶן: אִם מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֵל
 תַּעֲזוּב אוֹתִי, כִּי נַחֲשֵׁתִי בַקְּסָמִי וְנֹדַע לִי
 שְׁבַרְכַּת ה' בָּאָה אֵלַי בְּזִכּוֹתֶיךָ.

אָמַר לוֹ: אֲמֹר מֵה שְׂכָרְךָ שְׁעָלִי לְשִׁלֵּם וְאַתָּן.
 אָמַר לוֹ: אַתָּה יוֹדֵעַ כִּמָּה עַבְדְּתִי בְּשִׁבְלֶיךָ
 וְכִמָּה נִשְׁתַּנָּה הָעֵדֶר שְׁלֶיךָ אֲצִלִּי.

הָרִי הַמַּעֲט שְׁהִיָּה לָךְ לִפְנֵי שְׂבָאֲתִי הַתְּרַבָּה
 מְאוֹד, וְהִ' בָּרַךְ אוֹתְךָ בְּזִכּוֹתַי, וְעַכְשָׁיו מְתִי
 אַעֲשֶׂה גַם אֲנִי לְמִשְׁפַּחְתִּי?

אָמַר לוֹ מֵה אַתָּן לָךְ? אָמַר יַעֲקֹב: אֵל תַּתֵּן
 לִי עַכְשָׁיו כְּלוּם, אִם תַּעֲשֶׂה אֶתִּי אֶת הַהֶסֶכֶם
 הַזֶּה – אֲשׁוּב וְאַרְעָה וְאֲשִׁמּוֹר אֶת צֹאנְךָ.

אֲעִבֹר בְּכָל צֹאנְךָ הַיּוֹם הַסֹּר מִשָּׁם כֹּל שֶׁ
 מִנְקָד אוֹ בַעַל כְּתָמִים וְכָל שֶׁהוּא חוּם בְּכַבְּשִׁים
 וּבַעַל כְּתָמִים וּמִנְקָד בְּעֵזִים, וּבַהֲמוֹת עִם
 סִימָנִים – אֵלֶּה יִהְיוּ שְׂכָרִי.

וַתֹּאמֶר לֹאֵה זָכַרְנִי אֱלֹהִים | אֶתִּי זָכַר
 טוֹב הַפַּעַם וְזָכַרְנִי אִישִׁי כִּי־יִלְדַתִּי לוֹ
 שִׁשָּׁה בָנִים וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ זְבוּלוֹן:

וְאַחַר יִלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ
 דִּינָה:

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֶלֶיהָ
 אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת־רַחֲמָהּ:

וַתַּהַר וַתֵּלֵד בֶּן וַתֹּאמֶר אֶסַף אֱלֹהִים
 אֶת־חַרְפְּתִי:

וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יִסַּף יִתְּנֶה
 לִי בֶן אַחֵר:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל אֶת־יוֹסֵף
 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לֶבֶן שְׁלַחְנִי וְאֵלֶיךָ
 אֶל־מְקוֹמִי וְלְאַרְצִי:

הִנֵּה אֶת־נַשִּׁי וְאֶת־יְלָדֵי אֲשֶׁר עַבְדְּתִי
 אַתָּה בָּהֶן וְאֵלֶיךָ כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
 אֶת־עַבְדְּתִי אֲשֶׁר עַבְדְּתֶיךָ:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֶבֶן אִם־נָא מִצְאָתִי חֵן
 בְּעֵינֶיךָ נַחֲשֵׁתִי וַיִּבְרַכְנִי וַיִּתְּנֶה בְּגִלְגָּלְךָ:

וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאַתָּה:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת אֲשֶׁר
 עַבְדְּתֶיךָ וְאַתָּה אֲשֶׁר־הִנֵּה מִקְנֶיךָ אִתִּי:

כִּי מַעֲט אֲשֶׁר־הִיָּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ
 לְרֹב וַיִּבְרַךְ וַיִּתְּנֶה אַתָּה לְרִגְלִי וְעַתָּה
 מְתִי אַעֲשֶׂה גַם־אֲנִי לְבֵיתִי:

וַיֹּאמֶר מֵה אַתָּן־לָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב
 לֹא־תִתֶּן־לִי מְאוּמָה אִם־תַּעֲשֶׂה־לִּי
 הַדָּבָר הַזֶּה אֲשׁוּבָה אֶרְעָה צֹאנְךָ
 אֲשִׁמּוֹר:

אֲעִבֹר בְּכָל־צֹאנְךָ הַיּוֹם הַסֹּר מִשָּׁם
 כְּל־שֶׁהוּא נִקְדָּ וְטָלוּא וְכָל־שֶׁהוּא־חוּם
 בְּכַבְּשִׁים וְטָלוּא וְנִקְדָּ בְּעֵזִים וְהִיָּה
 שְׂכָרִי:

חמישי

וְעָנְתָהּ בִּי צְדָקְתִי בְּיוֹם מִחָר כִּי־תִבְּאוּ
עַל־שִׁכְרֵי לְפָנַי כָּל אֲשֶׁר־אֵינְנִי נֹקֵד
וְטָלוּא בְּעֵזִים וְחוּם בַּכְּשָׁבִים גָּנוּב הוּא
אֵתִי:

לְבָן אָמַר לְבָן הֵן לֹא יֵהִי כַדְבָּרָךְ:
וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־הַתַּיִשִׁים הַעֲקָדִים
וְהַטָּלָאִים וְאֵת כָּל־הָעֵזִים הַנִּקְדָּוֹת
וְהַטָּלָאֵת כָּל אֲשֶׁר־לְבָן בּוֹ וְכָל־חוּם
בַּכְּשָׁבִים וַיִּתֵּן בְּיַד־בְּנָיו:

וַיֵּשֶׁם דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוֹ וּבֵין
יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב רָעָה אֶת־צֹאן לְבָן
הַנוֹתְרֹת:

וַיִּקַּח־לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לִבְנֵה לָח וְלוֹזוֹ
וְעֶרְמוֹן וַיַּפְצֵל בֵּהֶן פְּצָלוֹת לְכַנּוֹת
מִחֹשֶׁף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל־הַמַּקְלוֹת:

וַיַּצֵּן אֶת־הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֵהֻטִים
בְּשִׁקְתוֹת הַמָּוִם אֲשֶׁר תִּבְּאֵן הַצֹּאן
לְשִׁתוֹת לְנִכַח הַצֹּאן וַיַּחֲמֵנָה בַּבֹּאֵן
לְשִׁתוֹת:

וַיַּחֲמוּ הַצֹּאן אֶל־הַמַּקְלוֹת וַתִּלְדְּנָן הַצֹּאן
עֲקָדִים נִקְדִים וְטָלָאִים:

וְהַכְּשָׁבִים הַפְּרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פָּנָי הַצֹּאן
אֶל־עֵקֶד וְכָל־חוּם בְּצֹאן לְבָן וַיִּשְׁתַּלֵּךְ
עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל־צֹאן לְבָן:

וְהָיָה בְּכָל־יָחַם הַצֹּאן הַמַּקְשְׁרוֹת וְשָׁם
יַעֲקֹב אֶת־הַמַּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן
בְּרֵהֻטִים לִיַּחֲמֵנָה בַּמַּקְלוֹת:

וּבְהַעֲטִיף הַצֹּאן לֹא יֵשִׁים וְהָיָה
הַעֲטָפִים לְלָבָן וְהַקְשָׁרִים לְיַעֲקֹב:

וַיַּפְרִיץ הָאִישׁ מֵאֵד מֵאֵד וַיַּחֲרִלֵה צֹאן

וַיִּסַּר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־הַתַּיִשִׁים הַעֲקָדִים
וְהַטָּלָאִים וְאֵת כָּל־הָעֵזִים הַנִּקְדָּוֹת
וְהַטָּלָאֵת כָּל אֲשֶׁר־לְבָן בּוֹ וְכָל־חוּם
בַּכְּשָׁבִים וַיִּתֵּן בְּיַד־בְּנָיו:

וַיִּקַּח־לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לִבְנֵה לָח וְלוֹזוֹ
וְעֶרְמוֹן וַיַּפְצֵל בֵּהֶן פְּצָלוֹת לְכַנּוֹת
מִחֹשֶׁף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל־הַמַּקְלוֹת:

וַיַּצֵּן אֶת־הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֵהֻטִים
בְּשִׁקְתוֹת הַמָּוִם אֲשֶׁר תִּבְּאֵן הַצֹּאן
לְשִׁתוֹת לְנִכַח הַצֹּאן וַיַּחֲמֵנָה בַּבֹּאֵן
לְשִׁתוֹת:

וַיַּחֲמוּ הַצֹּאן אֶל־הַמַּקְלוֹת וַתִּלְדְּנָן הַצֹּאן
עֲקָדִים נִקְדִים וְטָלָאִים:

וְהַכְּשָׁבִים הַפְּרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פָּנָי הַצֹּאן
אֶל־עֵקֶד וְכָל־חוּם בְּצֹאן לְבָן וַיִּשְׁתַּלֵּךְ
עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל־צֹאן לְבָן:

וְהָיָה בְּכָל־יָחַם הַצֹּאן הַמַּקְשְׁרוֹת וְשָׁם
יַעֲקֹב אֶת־הַמַּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן
בְּרֵהֻטִים לִיַּחֲמֵנָה בַּמַּקְלוֹת:

וּבְהַעֲטִיף הַצֹּאן לֹא יֵשִׁים וְהָיָה
הַעֲטָפִים לְלָבָן וְהַקְשָׁרִים לְיַעֲקֹב:

וַיַּפְרִיץ הָאִישׁ מֵאֵד מֵאֵד וַיַּחֲרִלֵה צֹאן

רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים: צאן, ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים.

פרשת החזרה לארץ

יעקב שמע את דברי בני לבן שאמרו: יעקב לקח את כל מה ששייך לאבינו ומשל אבינו הוא עשה את כל הנכסים האלה.

יעקב ראה את פני לבן שהנה הוא כבר לא מתיחס אליו בחביבות כמו אתמול שלשום.

ה' אמר ליעקב: שוב לארץ אבותיך – לארץ מולדתך, ואהיה איתך.

יעקב שלח שליחים וקרא לרחל וללאה שתבאנה לשדה אל צאנו.

ואמר להן: אני רואה את פני אביכן הזעמות שכבר אינו מתיחס אלי כמו אתמול ושלשום, אבל אלהי אבי הנה אתי ועזר לי.

ואתן יודעות שעבדתי בכל כוחי בשביל אביכן.

ואביכן רמה אותי והחליף את משפرتי עשר פעמים ואלהים לא אפשר לו להרע לי.

בשואמר: שכרך יהיה מנקדים – כל הצאן יולדות מנקדים, ובשואמר: שכרך יהיה בעלי סימן בקרסול – כל הצאן יולדות בעלי סימן בקרסול.

ואלהים הוציא מתוך עדרי אביכן ונתן לי. ובעונת ההזדווגות של הצאן הרמתי עיני וראיתי בחלום והנה התנשים שמזדווגים עם הצאן הם בעלי סימן בקרסול ומנקדים ובעלי כתמים לבנים.

ומלאך האלהים אמר לי בחלום: יעקב! אמרת: הנה אני!

אמר: הרים את עיניך וראה, כל התנשים שעולים על הצאן להוליד, הם בעלי סימן בקרסול ומנקדים ובעלי כתמים לבנים וכך יהיו גם ולדותיהם, כי ראיתי את כל מה שלבן עושה לך.

וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה:

וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום:

ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך:

וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה אל צאנו:

ויאמר להן ראה אנכי את פני אביכן כיראיננו אלי כתמל שלשם ואלהי אבי הנה עמדי:

ואתנה ודעתן כי בכל כחי עבדתי את אביכן:

ואביכן התל בן והחלף את משפرتי עשרת מגים ולא נתנו אלהים להרע עמדי:

אם כה יאמר נקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן נקדים ואם כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו כל הצאן עקדים:

ויצל אלהים את מקנה אביכם ויתן לי:

ויהי בעת יחם הצאן ואשא עיני וראו בחלום והנה העתדים העלים על הצאן עקדים ונקדים ונקדים:

ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני:

ויאמר שאנא עיניך וראה כל העתדים העלים על הצאן עקדים ונקדים ונקדים כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך:

לא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

אני האל שנגלה אליך בבית אל – המקום שמרחת שם שמן על מצבה ושנדרת לי שם נדר, עכשיו קום צא מהארץ הזאת ושוב לארץ מולדתך.

רחל ולאה ענו ואמרו לו: וכי יש לנו עוד חלק ונחלה בבית אבינו?

הרי נחשבנו בעיניו כמו נשים זרות – שמכר אותנו, והשתמש בכספנו במקום לשמור אותו לנו.

הרי כל העושר שאלהים הוציא מאבינו הוא שלנו ושל בנינו, ועכשיו עשה כל מה שאלהים אמר לך.

יעקב קם, והעלה את בניו ואת נשיו על הגמלים.

והוביל את כל עדדיו, ואת כל שאר רכושו שרכש בפרץ ארם – מה שקנה תמורת הצאן, לבוא ליצחק אביו לארץ כנען.

ולבן הלך לגזוז את צאנו, ורחל גנבה את הפסלים של אביה.

יעקב הטעה את לבן הארמי ולא אמר לו שהוא בורח.

הוא ברח, הוא וכל המשפחה שלו, וקם ועבר את הנהר, ופנה אל הר הגלעד.

ספרו ללבן ביום השלישי שיעקב ברח.

הוא לקח אתו את קרוביו ורדף אחריו מרחק של שבעת ימי הליכה והשיג אותו בהר הגלעד.

אלהים התגלה אל לבן הארמי בחלום הלילה, ואמר לו: הנהר לך שלא תדבר עם יעקב להחזירו, לא בטוב ולא ברע.

לבן השיג את יעקב, ויעקב הקים את אהלו בהר, וגם לבן חנה עם קרוביו באותו ההר – בהר הגלעד.

לבן אמר ליעקב: מה עשית? הטעית אותי והובלת את בנותי כמו שביות מלחמה!

אנכי האל בית אל אשר משחת שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום צא מן הארץ הזאת ושוב לארץ מולדתך.

ותען רחל ולאה ותאמרנה לו העוד לנו חלק ונחלה בבית אבינו:

הלא נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל גם אכול את כספנו:

כי כל העושר אשר הציל אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אליך עשה:

ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו על הגמלים:

וינהג את כל מקנהו ואת כל רכשו אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש בפרץ ארם לבוא אל יצחק אביו ארצה כנען:

ולבן הלך לגזוז את צאנו ותגנב רחל את התרפים אשר לאביה:

ויגנב יעקב את לבן לבן הארמי על בלי הניד לו כי ברח הוא:

ויברח הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר וישם את פניו הר הגלעד:

ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב:

ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו הרף שבעת ימים וידבק אתו בהר הגלעד:

ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע:

וישג לבן את יעקב ויעקב תקע את אהלו בהר ולבן תקע את אחיו בהר הגלעד:

ויאמר לבן ליעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג את בנותי כשביות

למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא התגדת לי ואשלחת בשמחה ובשרים בתוך ובכנור: ולא נטשתני לנשק לבני ולבנתי עתה הסבלת עשוי: יש לאל ידי לעשות עמכם רע ואלהי אביכם אמש אמר אלי לאמר השמר לך מדבר עם יעקב משׁוב עד־רע: ועתה הליך הלכת כִּי־נכסף נכספתה לבית אביך למה גנבת את־אלהי: וניען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי אמרתי פן־תגזל את־בנותיך מעמי: עם אשר תמצא את־אלהיך לא יחיה נגד אחינו הבר־לך מה עמדי וקח־לך ולא־יבוע יעקב כי רחל גנבתם: ויבא לבן באהל יעקב ויבאה לאה ויבאה שתי האמהות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל: ורחל לקחה את־התרפים ותשם בכר הנמל ותשב עליהם וימשש לבן את־כל־האהל ולא מצא: ותאמר אל־אביה אל־יחר בעיני אדני כי לוא אוכל לקום מפניך כִּי־הרדך נשים לי ויחפש ולא מצא את־התרפים: ויחר ליעקב וירב בלבן וניען יעקב ויאמר ללבן מה־פשעי מה חטאתי כי דלקת אחרי: כי־מששתי את־כל־כלי מה־מצאת מכל כלי־ביתך שים פה נגד אחי ואחיד ויביחו בין שנינו: זה עשרים שנה אנכי עמך רחליך ועיניך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי: טרפה לא־הבאתי אליך אנכי אחטנה

למה ברחת בסתר והטעית אותי, ולא ספרת לי והייתי שולח אותך בשמחה ובשירים בתוך ובכנור. ולא אפשרת לי לנשק לבני ולבנתי, עכשיו נהגת בטפשות. יש בידי כח לעשות אתכם רע, אבל אלהי אביכם אמר לי הלילה: הזהר לך שלא תדבר עם יעקב להחזירו לא בטוב ולא ברע. ועכשיו הלכת כי התגעגעת לשוב למשפחת אביך, אבל למה גנבת את הפסלים שלי? ענה יעקב ואמר ללבן: ברחתי כי פחדתי כי רציני שלא תגזול ממני את בנותיך. ומי שתמצא את הפסלים אצלו – לא יחיה! מול קרובינו תזזה מה אצלי שלך וקח לך! ויעקב לא ידע שרחל גנבה אותם. לבן נכנס לאוהל של יעקב ולאוהל של לאה ולאוהל של שתי השפחות, ולא מצא, הוא יצא מהאוהל של לאה ויבא לאוהל של רחל. ורחל לקחה את הפסלים, ושמה אותם בכר של הגמל וישבה עליהם, לבן משש בכל האוהל ולא מצא. היא אמרה לאביה: שלא יבעיס את אדוני זה שלא אוכל לקום מפניך, כי יש לי מחזור בדרך הנשים, הוא חפש ולא מצא את הפסלים. הדיבר הכעיס את יעקב והוא רב עם לבן, יעקב ענה ואמר ללבן: מה פשעי מה חטאתי שרדפת אחרי?! כִּשְׂמֹשֶׁת את כל כלי – מה מצאת מכל כלי ביתך? שים פאן מול קרובי וקרוביך ויבררו מי הצודק בין שנינו! זה כבר עשרים שנה שאני אתך, שום ולד של כבשותיך ועיניך לא מת, ואפלו לא אכלתי במקבל מצאנך זכרים שאינם יולדים. לא הבאתי אליך שום בהמה שנטרפה, אני

הייתי משלם עליה, ממני היית מבקש אותה, וכך גם בהמה שנגנבה ביום או בלילה.

הייתי בשדה – ביום שרף אותי שרב, ובלילה הקפיא אותי קרח, ושנתי נדדה מעיני.

זה כבר עשרים שנה שאני בביתך, עבדתי עבורך ארבע עשרה שנה תמורת שתי בנותיך ושש שנים תמורת צאנך, ושנית את משפירתי עשר פעמים.

אלו אלהי אבי – אלהי אברהם ויראתו של יצחק – לא היה עוזר לי, היית עכשיו משחרר אותי בלי כלום! אלהים ראה את צערי ואת עמל כפי והוכיח הלילה.

לבן ענה ואמר לייעקב: הבנות שלך הן בנותי, והבנים שלך הם בני, והצאן שלך הוא צאני, וכל מה שאתה רואה – הוא שלי, ולבנותי – איזה רע אני יכול לעשות היום להן או לבניהן שילדו?

ועכשיו בא נעשה אני ואתה הסכם שלום, ויהיה סימן לתעוד ביני ובינך.

יעקב לקח אבן והרים אותה לעשות מצבה.

יעקב אמר לקרוביו: אספו אבנים! הם לקחו אבנים ועשו ערמה ואכלו שם על הערמה.

לבן קרא לה בארמית 'גַר שְהַדוּתָא', כלומר 'ערמת העדות', ויעקב קרא לה גל-עד.

לבן אמר: גל האבנים הזה ישמש כעד ביני ובינך היום, לבן נקרא שמו 'גלעד'.

ונקרא גם 'המצפה' כי אמר: ה' יביט ביני ובינך ויעיד בשלא נוכל לראות זה את זה,

אם תענה את בנותי ואם תקח נשים נוספות על בנותי, אמנם אין איש אתנו שרואה – אבל ראהו אלהים עד ביני ובינך!

לבן אמר לייעקב: הנה הערמה הזאת והנה המצבה שהקמתי ביני ובינך.

גל האבנים הזה יהיה עד והמצבה תהיה עדה, שאני לא אעבור את הגל הזה וגם אתה לא תעבור את הגל הזה ואת המצבה

מידי תבקשנה נגבתי יום ונגבתי לילה:

מ הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותהר שנתי מעיני:

מא זה-לי עשרים שנה בביתך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנותיך ושש שנים בצאנך ותחלף את-משפירתי עשרת מנים:

מב לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחנתי את-עניי ואת-יגיע כפי ראה אלהים ויכח אמש:

מג ויען לבן ויאמר אל-יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר-אתה ראה ליה-הוא ולבנותי מה-אעשה לאלה היום או לבניהן אשר ילדו:

מד ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד ביני ובינך:

מה ויקח יעקב אבן וירימה מצבה:

מו ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו-גל ויאכלו שם על-הגל:

מז ויקרא-לו לבן גל שְהַדוּתָא ויעקב קרא לו גלעד:

מח ויאמר לבן הגל הזה עד ביני ובינך היום על-כן קרא-שמו גלעד:

מט והמצפה אשר אמר יצף יהנה ביני ובינך כי נסתור איש מרעהו:

נ אם-תענה את-בנותי ואם-תקח נשים על-בנותי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני ובינך:

נא ויאמר לבן לייעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי ביני ובינך:

נב עד הגל הזה ועדה המצבה אם-אני לא-אעבר אליך את-הגל הזה ואם-אתה לא-תעבר אלי את-הגל

הזאת לעשות רע.
 אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו – הם
 אלהי אבותיהם, אבל יעקב נשבע רק בשם
 האלהים שיצחק אביו היה ירא.
 יעקב שחט שם בהר בהמה וקרא לקרוביו
 לאכול סעודה, הם סעדו וישנו בהר.
 לבן השבים בבוקר ונשק לבניו ולבנותיו
 וברך אותם, ולבן הלך ותזר למקומו.
 ויעקב הלך לדרך ופגשו אותו מלאכי
 אלהים.
 אמר יעקב בשראה אותם: זה מתנה אלהים!
 והוא קרא את שם המקום שהוא מחננים.

הנה ואת המצבה הזאת לרעה:
 אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו
 בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב
 בפרד אביו וצחק:
 ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו
 לאכל-לחם ויאכלו לחם וילינו בהר:
 וישכם לבן בפקר וינשק לבניו
 ולבנותיו ויברך אותם וילך וישב
 לבן למקומו:
 ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי
 אלהים:
 ויאמר יעקב כאשר ראם מתנה אלהים
 זה ויקרא שם המקום שהוא מחננים: פ

מפסוק
לב

וישלח

ד וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום:
 ה ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-לבן בְּרַתִּי ואחר עד-עֶתָּה:
 ו ויהי-לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-חן בעיניך:
 ז * וישבו המלאכים אל-יעקב לאמר באנו אל-אהיך אל-עשו וגם הלך לקראתך וארבע-מאות איש עמו:
 ח וירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את-העם אשר-אתו ואת-הצאן ואת-הבקר והגמלים לשני מחנות:
 ט ויאמר אם-יבוא עשו אל-המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה:
 י * ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצה ולמולדתך ואיטיבה עמך:
 יא קטנתי מכל החסדים ומכל-האמת אשר עשית את-עבדך כי במקלי עברתי את-הירדן הזה ועתה הגייתי לשני מחנות:
 יב הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי-ירא אנכי אתו פן-יבוא והכני אם על-בנים:
 יג ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתו את-זרעך כחול הים אשר לא-יספר מרב:
 יד * ויגלן שם בלילה ההוא ויקח מן-הבא בידו מנחה לעשו אחיו:
 טו עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים:
 טז גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות

פרשת ההכנות לפגישה עם עשו

יעקב שלח שליחים שילכו לפניו אל עשו אחיו לארץ שעיר - לשדה אדום.
 הוא צוה אותם ואמר: כך תאמרו לאדני לעשו: כך אמר עבדך יעקב - בְּרַתִּי אצל לבן והתעבבתי עד עכשיו.
 רכשתי שורים, חמורים, צאן, עבדים ושפחות, ושלחתי שליחים לספר את זה לאדני למצא חן בעיניך.
 השליחים חזרו אל יעקב ואמרו: באנו לאחיך עשו, וגם הוא הולך לקראתך לפגוש אותך, ויש אתו ארבע מאות איש.
 יעקב פחד מאוד והרגיש שהוא בצרה, הוא חלק את העם שאתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות.
 ואמר: אם יבוא עשו לשני מחנות אחד ויכה אותי - המחנה שנשאר ינצל.
 יעקב אמר: אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק - ה' שאמר לי חזור לארצה ולמולדתך ואיטיב לך.
 קטונתי מלהיות ראוי לקבל את כל החסדים ואת כל הטובות שעשית לעבדך, שהרי עברתי את הירדן הזה רק עם מקלי - ועכשיו נהייתי שני מחנות שלמים.
 הצילני בבקשה מיד אחי - מיד עשו, כי אני פחד ממנו, שלא יבוא ויכה אותנו את האמהות עם הבנים.
 ואתה אמרת: איטיב לך, וארבה את צאצאיך כמו חול הים - שלא יספר מרוב.
 הוא ישן שם בלילה ההוא, ולקח מהרכוש שבידו לתת מתנה לעשו אחיו.
 מאתים עזים, עשרים תישים, מאתים כבשים ועשרים אילים.
 שלושים גמלים נקבות עם בניהם, ארבעים

פְּרוֹת וְעִשְׂרֵה פְּרִים, עֲשִׂים אֶתֹנֹת וְעִשְׂרֵה חֲמוּרִים צְעִירִים.

הוא נתן ביד עבדיו כל עדר בנפרד, ואמר לעבדיו: עברו לפני ושימו רוח בין כל עדר ועדר!

הוא צוה את הראשון ואמר: כשעשו אחי יפגוש אותך וישאל אותך: של מי אתה ולאן אתה הולך ושל מי העדרים האלה שלפניך?

תאמר: אני של עבדך יעקב, וזאת מתנה במשלוח לאדני לעשו, ויעקב גם הוא אחרינו.

הוא צוה גם את השני גם את השלישי גם את כל ההולכים אחרי העדרים ואמר: כדבר הזה תדברו לעשו בשתפגשו אותו.

ותאמרו: גם עבדך יעקב הנה הוא אחרינו, כי אמר אפיס אותו במתנה שמובאת לפני ואחרי בן ארצה את פניו, אולי יקבל כף את פני ברצון.

המתנה עברה לפניו והוא ישן בלילה ההוא במחנה.

פרשת המאבק

הוא קם בלילה ההוא ולקח את שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת אחד עשר ילדיו ועבר את המעבר שבנחל יבוק.

הוא לקח אותם והעביר אותם את הנחל והעביר את הרכוש שלו.

יעקב נשאר לבדו, ואיש אחד נאבק אתו עד עלות השחר.

הוא ראה שאינו יכול לנצח אותו, והכה בכף ירכו, ונעשה נקע בכף ירך יעקב כשנאבק אתו.

אמר האיש: תן לי ללכת כי השחר עלה, אמר לו: לא אתן לך אלא אם תברך אותי.

אמר לו: מה שמך? אמר לו: יעקב.

ארבעים ופרים עשרה אתנת עשרים ועשרם עשרה:

ויתן ביד-עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל-עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר ובין עדר:

ויצו את-הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי-אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך:

ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה לאדני לעשו והנה גם-הוא אחרינו:

ויצו גם את-השני גם את-השלישי גם את-כל-ההולכים אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל-עשו במצאכם אתו:

ואמרתם גם הנה עבדך יעקב אחרינו כי-אמר וכפרה פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי-כן אראה פניו אולי ישא פני:

ותעבר המנחה על-פניו והוא לן בלילה-ההוא במחנה:

ויקם בלילה הוא ויקח את-שתי נשיו ואת-שתי שפחתיו ואת-אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבוק:

ויקחם ויעברם את-הנחל ויעבר את-אשר-לו:

וינתר יעקב לבדו ונאבק איש עמו עד עלות השחר:

וירא כי לא יכל לו ויגע בכף-ירכו ותקע כף-ירך יעקב בהאבקו עמו:

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם-ברכתני:

ויאמר אליו מה-שמך ויאמר יעקב:

אָמַר לוֹ: שְׁמֹךְ לֹא יִקְרָא יוֹתֵר יַעֲקֹב, אֲלֵא יִשְׂרָאֵל, כִּי שְׂרִית - בְּלוֹמֵר הַתְּכַבְּדֵת בְּמֵאֲבָק עִם מְלֵאךְ אֱלֹהִים וְעִם אֲנָשִׁים - וְנִצַּחְתָּ!

יַעֲקֹב שָׂאֵל וְאָמַר: הֲגַד בְּבִקְשָׁה אֵת שְׁמֹךְ! אָמַר לוֹ: לְמָה תִּשְׂאֵל לְשִׁמִּי? וְהוּא בִרְךְ אוֹתוֹ שָׁם.

יַעֲקֹב קָרָא אֵת שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל, כִּי אָמַר: רְאִיתִי מְלֵאךְ אֱלֹהִים פְּנִים אֶל פְּנִים וְנִצַּחְתִּי.

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה בְּשַׁעֲבֵר אֵת פְּנוּאֵל (פְּנִיאֵל), וְהוּא צוֹלַע עַל יָרְכוֹ.

לְכֹן עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא אוֹכְלִים אֵת 'גִּיד הַנְּשָׂה' - בְּלוֹמֵר הֲגִיד שֶׁהוּא מִמְקוֹמוֹ שְׁעַל כַּף הַיָּרֵךְ, כִּי הָאִישׁ הִבֵּה בְּכַף הַיָּרֵךְ שֶׁל יַעֲקֹב בְּגִיד הַנְּשָׂה.

פְּרַשְׁת הַפְּגִישָׁה עִם עֵשָׂו

יַעֲקֹב הָרִים אֵת מִבְּטוֹ, וְרָאָה שֶׁעֵשָׂו בָּא וְאֵתוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, הוּא חָלַק לְקְבוּצוֹת אֵת הַיְלָדִים עִם לֵאָה רַחֵל וְשְׁתֵי הַשְּׁפָחוֹת.

הוּא שָׁם אֵת הַשְּׁפָחוֹת וְאֵת יְלָדֵיהֶן רֵאשׁוֹנִים, וְאֵת לֵאָה וְיְלָדֶיהָ אַחֲרֵי כֵן, וְאֵת רַחֵל וְאֵת יוֹסֵף אַחֲרֵי כֵן.

וְהוּא עָבַר לְעֹמֹד לְפָנֵיהֶם וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל הָאָרֶץ שִׁבְעַת פְּעָמִים עַד שֶׁנִּגַּשׁ לְאַחִיו.

עֵשָׂו רָץ לְקִרְאתוֹ, חִבַּק אוֹתוֹ וְנִפְלַע עַל צוּאָרוֹ וְנִשַּׁק אוֹתוֹ, וְהֵם בָּכוּ.

הוּא הָרִים אֵת מִבְּטוֹ וְרָאָה אֵת הַנְּשִׁים וְאֵת הַיְלָדִים וְאָמַר: מִי אֵלֶּה עֲבוּרֶךְ? אָמַר לוֹ: אֵלֶּה הַיְלָדִים שְׂאֵלֵהֶם נָתַן בְּחֶסֶדּוֹ לְעַבְדֶּךָ.

הַשְּׁפָחוֹת וְיְלָדֵיהֶן נִגְשׂוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ.

גַּם לֵאָה וְיְלָדֶיהָ נִגְשׂוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ, וְאַחֵר כֶּךָ נִגְשׂוּ יוֹסֵף וְרַחֵל וְהִשְׁתַּחֲוּוּ.

אָמַר לוֹ: מַה כָּל הַמַּחֲנֶה הַזֶּה שֶׁלָּךְ שֶׁפָּגַשְׁתִּי

וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר עוֹד שְׁמֹךְ כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל כִּי-שְׂרִית עִם-אֱלֹהִים וְעִם-אֲנָשִׁים וְתוֹכַל:

וַיִּשְׂאֵל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הֲגִידָה-נָא שְׁמֹךְ וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׂאֵל לְשִׁמִּי וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ שָׁם:

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל כִּי-רְאִיתִי אֱלֹהִים פְּנִים אֶל-פְּנִים וְתִנְצַל נַפְשִׁי:

וַיִּזְרַח-לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עָבַר אֶת-פְּנוּאֵל וְהוּא צוֹלַע עַל-יָרְכוֹ:

עַל-כֵּן לֹא-אוֹכְלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-גִּיד הַנְּשָׂה אֲשֶׁר עַל-כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נִנְעַ בְּכַף-יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנְּשָׂה:

וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה עֵשָׂו בָּא וְעִמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיִּחַץ אֶת-הַיְלָדִים עַל-לֵאָה וְעַל-רַחֵל וְעַל שְׁתֵי הַשְּׁפָחוֹת:

וַיִּשֶׂם אֶת-הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת-יְלָדֵיהֶן רֵאשֻׁנָה וְאֶת-לֵאָה וְיְלָדֶיהָ אַחֲרָיִם וְאֶת-רַחֵל וְאֶת-יוֹסֵף אַחֲרָיִם:

וְהוּא עָבַר לְפָנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שִׁבְעַת פְּעָמִים עַד-נִשְׁתּוֹ עַד-אַחִיו:

וַיָּרֶץ עֵשָׂו לְקִרְאתוֹ וַיַּחֲבֹקְהוּ וַיִּפְלַע עַל-צוּאָרוֹ וַיִּשַׁקְהוּ וַיִּבְכוּ:

וַיִּשָּׂא אֶת-עֵינָיו וַיִּרְא אֶת-הַנְּשִׁים וְאֶת-הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי-אֵלֶּה לְךָ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים שְׂאֵלֵהֶם אֲשֶׁר-תִּנַּן אֱלֹהִים אֶת-עַבְדֶּךָ:

וַתִּגְשׁוּ הַשְּׁפָחוֹת הַנָּה וְיְלָדֵיהֶן וַתִּשְׁתַּחֲוּוּ:

וַתִּגְשׂוּ גַם-לֵאָה וְיְלָדֶיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ וְאַחֵר נִגְשׂוּ יוֹסֵף וְרַחֵל וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:

וַיֹּאמֶר מִי לְךָ כָּל-הַמַּחֲנֶה הַזֶּה אֲשֶׁר

שלישי

לג

רביעי

בַּדְרֹךְ? אָמַר לוֹ: לְמַצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָיו
אָמַר עֲשׂוּ: יֵשׁ לִי הַרְבֵּה, אָחִי – שִׁיחֵיהָ שְׁלֶךְ
הַרְכוּשׁ שֵׁישׁ לָךְ!

אָמַר יַעֲקֹב: בְּבִקְשָׁה אֵל תֹּאמַר כִּדּוּ אִם
מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ בְּבִקְשָׁה קַח אֶת מִתְּנַתִּי
מִיָּדִי, מִפְּנֵי שֶׁהִקְבַּלְתִּי אֶת פְּנִיךָ כְּמוֹ
שִׁמְקָבִילִים פְּנֵי אֱלֹהִים, וְתִקְבַּל אוֹתִי בְּרִצּוֹן.

קַח בְּבִקְשָׁה אֶת מִתְּנַתִּי שֶׁהוֹבֵאָה לָךְ בִּי
אֱלֹהִים הֵעֲנִיק לִי בַחֲסֵדוֹ וְיֵשׁ לִי מִסְפִּיק לְכָל
צָרְכֵי הוּא הַפְּצִיר בּוֹ, וְהוּא לִקַּח.

אָמַר עֲשׂוּ: נִסַּע וְנִלְךְ, וְאִלֶּךְ לִידְךָ.

אָמַר לוֹ: אֲדֹנָי יוֹדֵעַ שֶׁהַיְלָדִים חִלּוּשִׁים וְהֵצֵאן
וְהִבְקֵר יוֹנְקִים וְעָלִי הַהוֹבִילִם, וְאִם יִירוּ
אוֹתָם בְּמִשָּׁךְ יוֹם אֶחָד כָּל הַצֵּאָן יָמוּת.

בְּבִקְשָׁה, אֲדֹנָי יַעֲבֹר לִפְנֵי עַבְדּוֹ וְאֲנִי אוֹבִיל
אֶת עַצְמִי לֹאט כְּפִי צוֹרֵךְ הַמְּלֹאכָה הַמְּשַׁלֵּת
עָלַי וְכִפִּי צוֹרֵךְ הַיְלָדִים, עַד שֶׁאָבוּא אֵל
אֲדֹנָי לְשַׁעִיר.

אָמַר עֲשׂוּ: אֲשֶׁאִיר אֶתְךָ מִהֶאֱנָשִׁים שְׂאֵתִי,
אָמַר לוֹ: לְשֵׁם מָה זֶה נַחוּץ לִי? דִּי לִי שְׂאֲמַצָּא
חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָיו!

עֲשׂוּ חֹזֵר בַּיּוֹם הַהוּא לְדַרְכוֹ לְשַׁעִיר.

וְיַעֲקֹב נִסַּע לְסִפְתּוֹ, הוּא בְּנֵה לוֹ בַּיִת
וְלִבְהֻמּוֹתָיו עָשָׂה סִבּוֹת, לְכֵן הוּא קָרָא אֶת
שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא – סִבּוֹת.

יַעֲקֹב בָּא בְּשָׁלוֹם לְעִיר שְׁכֵם שְׁבַאֲרֵץ
כְּנַעַן, בְּבוֹאוֹ מִפְּדַן אֲרָם, וְהוּא חָנָה לִפְנֵי
הָעִיר.

הוּא קָנָה מִבְּנֵי חֲמוֹר אָבִי שְׁכֵם אֶת חֶלְקַת
הַשָּׂדֶה שֶׁהוּא הַקִּים שֵׁם אֶת אֶהְלוֹ, בְּמֵאָה
פְּנִינִים.

הוּא הַקִּים שֵׁם מִזְבֵּחַ, וְעַבַּד עָלָיו לְאֵל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל.

פְּרֶשֶׁת דִּינָה

דִּינָה, הַבַּת שְׁלֹאָה יְלֵדָה לְיַעֲקֹב, וַיִּצְאָה

פְּגַשְׁתִּי וַיֹּאמֶר לְמַצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי:

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יֵשׁ לִי רַב אָחִי וְהִי לָךְ
אֲשֶׁר-לָךְ:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-נָא אִם-נָא מְצֵאתִי חֵן
בְּעֵינֶיךָ וְלִקְחָתָּ מִנְּחִתִּי מִיָּדִי כִּי עַל-כֵּן
רְאִיתִי פְּנִיךָ כְּרֹאת פְּנֵי אֱלֹהִים
וְתִרְצָנִי:

קַח-נָא אֶת-בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבֵּאתָ לָךְ
כִּי-חֲנַנְנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלִי-כָל
וַיַּפְצֵר-בּוֹ וַיִּקַּח:

וַיֹּאמֶר נִסַּעָה וְנִלְכָה וְאִלְכָה לְנִגְדְךָ:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדֹנָי יָדַע כִּי-הַיְלָדִים
רַכִּים וְהֵצֵאן וְהִבְקֵר עֲלֹת עָלֶי
וְדִפְקוּם יוֹם אֶחָד וְמוֹתוֹ כָּל-הַצֵּאָן:

וַעֲבַר-נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עַבְדּוֹ וְאֲנִי
אֶתְחַנְנֶנּוּ לְאִפְסֵי לְרִגְלֵי הַמְּלֹאכָה
אֲשֶׁר-לִפְנֵי וְלִרְגְלֵי הַיְלָדִים עַד
אֲשֶׁר-אָבָא אֶל-אֲדֹנָי שְׁעִירָה:

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֲצִינָה-נָא עִמָּךְ מִן-הַעַם
אֲשֶׁר אֵתִי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אֲמַצָּא-חֵן
בְּעֵינֵי אֲדֹנָי:

וַיִּשָּׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֲשׂוּ לְדַרְכוֹ שְׁעִירָה:

וַיַּעֲקֹב נִסַּע סִפְתָּה וַיָּבֵן לוֹ בַּיִת
וְלִמְקַנְהוֹ עָשָׂה סִבְתָּ עַל-כֵּן קָרָא
שֵׁם-הַמְּקוֹם סִבּוֹת: ס

וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלוֹם עִיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֲרֵץ
כְּנַעַן בְּבוֹאוֹ מִפְּדַן אֲרָם וַיַּחַן אֶת-פְּנֵי
הָעִיר:

וַיִּקַּח אֶת-חֶלְקַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה-שָׁם
אֶהְלוֹ מִיַּד בְּנֵי-חֲמוֹר אָבִי שְׁכֵם בְּמֵאָה
קִשְׁיָטָה:

וַיַּצְבֵּשֶׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא-לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: ס

וַתֵּצֵא דִינָה בַת-שְׁלֹאָה אֲשֶׁר יְלֵדָה

חמישי

לד

לְיַעֲקֹב לְרֹאוֹת בְּבָנוֹת הָאָרֶץ:

ב וַיֵּרָא אֹתָהּ שָׁכֵם בֶּן־חַמּוֹר הַחִוִּי נָשִׂיא
הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנֶה:

ג וַתִּדְבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה בַת־יַעֲקֹב וַיֵּאָהֵב
אֶת־הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר עַל־לֵב הַנַּעֲרָ:

ד וַיֹּאמֶר שָׁכֵם אֶל־חַמּוֹר אָבִיו לֵאמֹר
קַח־לִי אֶת־הַיְלִידָה הַזֹּאת לְאִשָּׁה:

ה וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמְאָה אֶת־דִּינָה בִּתּוֹ
וּבְנָיו הָיוּ אֶת־מַקְנֵהוּ בַשָּׂדֶה וַהֲחַרֵּשׁ
יַעֲקֹב עַד־בָּאֵם:

ו וַיֵּצֵא חַמּוֹר אָבִי־שָׁכֵם אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר
אִתּוֹ:

ז וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה כְּשִׁמְעֵם
וַיִּתְעַצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחֲר לָהֶם מְאֹד
כִּי־נִבְלָה עָשָׂה בְיִשְׂרָאֵל לְשָׁכֵם
אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה:

ח וַיְדַבֵּר חַמּוֹר אִתָּם לֵאמֹר שָׁכֵם בְּנֵי
חַשְׂקָה נַפְשׁוֹ בְּבַחְכֶּם הִנּוּ נָא אֹתָהּ לּוֹ
לְאִשָּׁה:

ט וַהֲתַחַתְנוּ אִתְּנוּ בְנֹתֵיכֶם תַּחְנוּ־לָנוּ
וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ תִקְחוּ לָכֶם:

י וְאִתְּנוּ תִשְׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לַפְּנִיכֶם
שְׁבוּ וּסְחָרוּתָהּ וְהֶאֱחִזּוּ בָּהּ:

יא וַיֹּאמֶר שָׁכֵם אֶל־אָבִיהָ וְאֶל־אֲחִיהָ
אֲמָצָא־חַן בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי
אֶתֶּן:

יב הַרְבּוּ עָלַי מְאֹד מְהֵרָ וּמִתֵּן וְאֶתְנֶה
כְּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי וַתִּנּוּ־לִי אֶת־הַנַּעֲרָ
לְאִשָּׁה:

יג וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שָׁכֵם וְאֶת־חַמּוֹר
אָבִיו בְּמַרְמָה וַיְדַבְּרוּ אֲשֶׁר טָמְאָה אֶת
דִּינָה אֲחֹתָם:

יד וַיֹּאמְרוּ אֵלֵיהֶם לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת הַדָּבָר
הַזֶּה לְתַת אֶת־אֲחֹתְנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לּוֹ
עַרְלָה כִּי־חָרְפָה הוּא לָנוּ:

לְפָגוּשׁ אֶת בְּנוֹת הָאָרֶץ.

שָׁכֵם בֶּן חַמּוֹר הַחִוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ רָאָה אֹתָהּ,
חָטַף אֹתָהּ, שָׁכַב אִתָּהּ וַעֲנָה אֹתָהּ.

נַפְשׁוֹ דָּבְקָה בְּדִינָה בַת יַעֲקֹב, וְהוּא הִתְאַהֵב
בַּנַּעֲרָה, וַדַּבֵּר אִתָּהּ לְרִצּוֹת אֶת לְבָהּ.

אָמַר שָׁכֵם לְחַמּוֹר אָבִיו: קַח לִי אֶת הַיְלִידָה
הַזֹּאת לְאִשָּׁה!

וַיַּעֲקֹב שָׁמַע שֶׁשָׁכֵם טָמְאָה אֶת דִּינָה בִּתּוֹ
וּבְנָיו הָיוּ עִם בְּהֵמוֹתָיו בַּשָּׂדֶה, יַעֲקֹב שָׁתַק עַד
שָׁבָאוּ.

יֵצֵא חַמּוֹר אָבִי שָׁכֵם אֶל יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ.

כְּשִׁבְנֵי יַעֲקֹב שָׁמְעוּ זֹאת הֵם בָּאוּ מִהַשָּׂדֶה,
הֵם הִצְטַעְרוּ וְכָאֵב לָהֶם מְאֹד, שֶׁשָׁכֵם עָשָׂה
מַעֲשֵׂה חָרְפָה בְיִשְׂרָאֵל – לְשָׁכֵם עִם בַּת
יַעֲקֹב, וַזֶּהוּ מַעֲשֵׂה שְׂלֵא יַעֲשֶׂה.

חַמּוֹר דַּבֵּר אִתָּם וַאֲמַר: שָׁכֵם בְּנֵי חַשְׂקָה נַפְשׁוֹ
בְּבַחְכֶּם תִּנּוּ לוֹ אֹתָהּ בְּבִקְשָׁה לְאִשָּׁה.

וַתַּחַתְנוּ אִתְּנוּ – אֶת בְּנוֹתֵיכֶם תַּחְנוּ לָנוּ
וְאֶת בְּנוֹתֵינוּ תִקְחוּ לָכֶם.

וַתִּישְׁבוּ אִתְּנוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לַפְּנִיכֶם,
תִּתְיַשְׁבוּ וְתִסְחָרוּ בָּהּ וְתֶאֱחִזּוּ בָּהּ!

שָׁכֵם אָמַר לְאָבִיהָ וְלְאֲחִיהָ: אֲמָצָא חַן
בְּעֵינֵיכֶם, וְאֶתֶּן מַה שֶׁתֹּאמְרוּ לִי.

בְּקִשׁוֹ מִמֶּנִּי תִשְׁלוּם גְּבוּהָ מְאֹד עַל הַכְּלָה
וּמִתְנֹת – וְאֶתֶּן כָּל מַה שֶׁתֹּאמְרוּ לִי, וַתִּנּוּ לִי
אֶת הַנַּעֲרָה לְאִשָּׁה.

בְּנֵי יַעֲקֹב עָנוּ לְשָׁכֵם וּלְחַמּוֹר אָבִיו
בְּעַרְמוּמִיּוֹת וַדַּבְּרוּ אִתָּם, כִּי הוּא טָמְאָה אֶת
דִּינָה אֲחֹתָם.

וַאֲמָרוּ לָהֶם: לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת אֶת הַדָּבָר הַזֶּה
– לְתַת אֶת אֲחֹתְנוּ לְאִישׁ שֵׁיִשׁ לוֹ עַרְלָה, כִּי
זֶה בְּיֹזֵן לָנוּ.

טו אָבֵל נֹסְפִים לָכֶם בְּתַנְאֵי זֶה – אִם תִּהְיוּ כְּמוֹנוּ
שֶׁתְּמוּלוּ כָּל זָכָר מִכֶּם.

טז נָתַן לָכֶם אֶת בְּנוֹתֵינוּ וְאֶת בְּנוֹתֵיכֶם נִקַּח לָנוּ
וּנְשָׁב אֶתְכֶם וְנִהְיָה לָעַם אֶחָד:

יז וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֲלֵינוּ לְמוּל, נִקַּח אֶת בְּתוּנוּ
וְנִגְלֶה.

יח דְּבַרְיֵהֶם מִצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי חַמּוֹר וּבְעֵינֵי שָׂכָם בֶּן
חַמּוֹר.

יט הַנָּעַר לֹא הִתְעַבֵּב מִלַּעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר כִּי
הוּא חֶפֶץ בַּבַּת שֶׁל יַעֲקֹב, וְהוּא הָיָה הַמְּכַבֵּד
בְּיוֹתֵר מִכָּל מִשְׁפַּחָתוֹ.

כ חַמּוֹר וּשְׂכָם בְּנוּ בָאוּ לְשַׁעַר שֶׁל עִירָם וְדַבְּרוּ
אֶל אַנְשֵׁי עִירָם וְאָמְרוּ:

כא הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּשָׁלוֹם אָתָּנוּ וְהֵם יֹשְׁבוּ
בָאָרֶץ וְיִסְחָרוּ בָּהּ, וְהָאָרֶץ הַנְּהָה הִיא רַחֲבַת
יָדַיִם לַפְּנִיָּה, אֶת בְּנוֹתֵם נִקַּח לָנוּ לְנָשִׁים
וְאֶת בְּנוֹתֵינוּ נָתַן לָהֶם:

כב אָדָּם בְּזֹאת יֵאָתָּנוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשִׁבְתָּ
אֲתָנוּ לְהִיּוֹת לָעַם אֶחָד בְּתַנְאֵי שֶׁתְּמוּלוּ לָנוּ כָּל זָכָר
כְּמוֹ שֶׁהֵם נְמוּלִים.

כג עֲדַרְיָהֶם וּרְכוּשָׁם וְכָל בְּהֵמוֹתֵיהֶם הֲרִי הֵם
שָׁלָנוּ, רַק נִתְרַצָּה לָהֶם וְיֹשְׁבוּ אִתָּנוּ.

כד כָּל תּוֹשְׁבֵי הָעִיר שָׁמְעוּ בְּקוֹל חַמּוֹר וּבְקוֹל
שְׂכָם בְּנוֹ, וְהֵם מָלוּ כָּל זָכָר.

כה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּשְׂכָאֵב לָהֶם, שְׁנֵי בְנֵי יַעֲקֹב
שָׁמְעוּן וְלוֹי אַחֵי דִינָה לָקְחוּ כָּל אֶחָד אֶת
חֲרָבוֹ, וּבָאוּ לָעִיר שְׁוֹשְׁבַת בְּבִטְחָהּ, וְהֲרִגוּ
כָּל זָכָר.

כו וְאֶת חַמּוֹר וְאֶת שְׂכָם בְּנוֹ הֲרִגוּ
לְפָנֵי חֲרָב וְנִקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שְׂכָם
וַיֵּצְאוּ:

כז בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל־תְּחִלָּתָם וַיִּבְּזוּ
הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אֲחוֹתָם:

כח אֶת־צֹאֲנֵם וְאֶת־בְּקָרְכֶם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם

טו אָדָּם בְּזֹאת נֹאֲזֹת לָכֶם אִם תִּהְיוּ כְּמוֹנוּ
לְהַמְלִל לָכֶם כָּל־זָכָר:

טז וְנָתַנוּ אֶת־בְּנוֹתֵינוּ לָכֶם וְאֶת־בְּנוֹתֵיכֶם
נִקְחָה־לָנוּ וְיִשְׁבְּנוּ אִתְּכֶם וְהִיְיִנוּ לָעַם
אֶחָד:

יז וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ אֲלֵינוּ לְהַמְלוֹל וְלִקְחָנוּ
אֶת־בְּתוּנוּ וְהִלְכָנוּ:

יח וַיִּישְׁבוּ דְבַרְיֵיהֶם בְּעֵינֵי חַמּוֹר וּבְעֵינֵי
שְׂכָם בֶּן־חַמּוֹר:

יט וְלֹא־אָחַר הַנָּעַר לַעֲשׂוֹת הַדְּבָר כִּי
חֶפֶץ בַּבַּת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבֵּד מִכָּל בֵּית
אָבִיו:

כ וַיָּבֹא חַמּוֹר וּשְׂכָם בְּנוֹ אֶל־שַׁעַר עִירָם
וַיְדַבְּרוּ אֶל־אֲנָשֵׁי עִירָם לֵאמֹר:

כא הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם אֲתָנוּ וְיֹשְׁבוּ
בָאָרֶץ וְיִסְחָרוּ אִתָּהּ וְהָאָרֶץ הַנְּהָה
רַחֲבַת־יָדַיִם לַפְּנִיָּה אֶת־בְּנוֹתֵם
נִקְחָה־לָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בְּנוֹתֵינוּ נָתַן לָהֶם:

כב אָדָּם בְּזֹאת יֵאָתָּנוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשִׁבְתָּ
אֲתָנוּ לְהִיּוֹת לָעַם אֶחָד בְּהַמְלוֹל לָנוּ
כָּל־זָכָר כְּאֲשֶׁר הֵם נְמוּלִים:

כג מִקְנֵיהֶם וּקְנִינָם וְכָל־בְּהֵמָתָם הֲלוֹא לָנוּ
הֵם אִךְ נֹאזְתָה לָהֶם וְיֹשְׁבוּ אִתָּנוּ:

כד וַיִּשְׁמְעוּ אֶל־חַמּוֹר וְאֶל־שְׂכָם בְּנוֹ
כָּל־יִצְחָי שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלִו כָּל־זָכָר
כָּל־יִצְחָי שַׁעַר עִירוֹ:

כה וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאֲבִים
וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שָׁמְעוֹן וְלוֹי אַחֵי
דִינָה אִישׁ חֲרָבוֹ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר בְּטַח
וַיְהַרְגוּ כָּל־זָכָר:

כו וְאֶת־חַמּוֹר וְאֶת־שְׂכָם בְּנוֹ הֲרִגוּ
לְפָנֵי־חֲרָב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שְׂכָם
וַיֵּצְאוּ:

כז בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל־תְּחִלָּתָם וַיִּבְּזוּ
הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אֲחוֹתָם:

כח אֶת־צֹאֲנֵם וְאֶת־בְּקָרְכֶם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם

חמוריהם – את מה שבִּעִיר וְאֶת מַה שֶּׁבַּשָּׂדֶה. וְאֶת כָּל נִכְסֵיהֶם וְאֶת כָּל יְלִדֵיהֶם וְאֶת נְשֵׂיהֶם הֵם לָקְחוּ בַשָּׂבִי וּבַזּוֹן, וְאֶת כָּל מַה שֶּׁבַּבַּיִת. יַעֲקֹב אָמַר לְשִׁמְעוֹן וְלָלוֹי: הֲכַתְמַתֶּם אוֹתִי וְהוֹצֵאתֶם עָלַי שֵׁם רַע בְּעֵינַי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ – הַכְנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי, וְאֲנִי רַק עִם אֲנָשִׁים סְפוּרִים, וְהֵם יֹאסְפוּ עָלַי וַיִּכּוּ אוֹתִי וַיִּשְׂמְדוּ אֲנִי וּמִשְׁפַּחְתִּי! אָמְרוּ לוֹ: הֲאֵם הוּא יַעֲשֶׂה אֶת אַחֻזְתְּנוּ כִּמוֹ זֹנֶה?

פְּרַשְׁת קוּיִם הַנֶּדֶר

אֱלֹהִים אָמַר לְיַעֲקֹב קוּיִם עֲלֵה לְבַיִת אֵל וּתְתִישֵׁב שָׁם, וַעֲשֵׂה שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל שְׁהַתְגַּלָּה אֵלֶיךָ בְּשִׁבְרַחַת מַעֲשֵׂוֹ אַחִיד, כִּמוֹ שֶׁנִּדְרַתָּ. יַעֲקֹב אָמַר לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ וְלִכָּל מִי שְׂאֵתוֹ: הֲסִירוּ מֵאֲתֵכֶם אֶת הַפְּסָלִים שְׂאֵתְכֶם, וְהִטְהַרוּ, וְהַחֲלִיפוּ אֶת בַּגְּדֵיכֶם. וְנָקוּם וְנַעֲלֵה לְבַיִת אֵל, וְאֶעֱשֶׂה שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל שְׁעֲנָה לְתַפְלָתִי בַיּוֹם צָרְתִי וְהָיָה בְּעִזְרָתִי בְּדַרְךְ שְׁהֲלַכְתִּי. הֵם נָתְנוּ לְיַעֲקֹב אֶת כָּל הַפְּסָלִים שִׁבְדֵיהֶם וְאֶת הַנְּזָמִים שִׁבְאַזְנוֹיָהֶם, וַיַּעֲקֹב טָמַן אוֹתָם מִתַּחַת לְעֵץ הָאֵלוֹן שְׁלִיד שָׁכֶם.

הֵם נִסְעוּ מִשָּׁם וְהָיָה פַחַד אֱלֹהִים עַל הָעָרִים שֶׁסְּבִיבוֹתֵיהֶם וְהֵם לֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי יַעֲקֹב.

יַעֲקֹב בָּא לְלוֹו שְׁבָאָרֶץ כְּנַעַן הִיא בַיִת אֵל, הוּא וְכָל הָעָם שְׂאֵתוֹ.

הוּא בָּנָה שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם "הָאֵל שְׁבַבִּית-אֵל" כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו מְלֹאכֵי הָאֱלֹהִים בְּשִׁבְרַח מֵאֲחִיו.

דְּבֹרָה שֶׁהִיְתָה הַמְּנִיקָה שֶׁל רַבֵּקָה מֵתָה וְהִיא נִקְבְּרָה לְמַרְגְּלוֹת הַהָר שֶׁל בַּיִת אֵל מִתַּחַת לְאֵלוֹן, הוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹ אֵלוֹן הַבְּכִיָּה.

פְּרַשְׁת שֵׁם יִשְׂרָאֵל

אֱלֹהִים הִתְגַּלָּה אֵל יַעֲקֹב שׁוֹב בְּשָׂבָא מִפְּדָן

וְאֶת אֲשֶׁר-בְּעִיר וְאֶת-אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה לָקְחוּ: וְאֶת-כָּל-חֵילָם וְאֶת-כָּל-טַפָּם וְאֶת-נְשֵׂיהֶם שָׁבוּ וַיָּבִיזוּ וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר בַּבַּיִת: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-שִׁמְעוֹן וְאֶל-לוֹי עֲכַרְתֶּם אֹתִי לְהַבְאִישְׁנִי בַיִשָּׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעֲנִי וּבַפְּרָזִי וְאֲנִי מִתִּי מִסְפָּר וְנֹאסְפוּ עָלַי וְהִכּוּנִי וַיִּשְׂמְדוּנִי אֲנִי וּבֵיתִי: וַיֹּאמְרוּ הַכּוֹזֵנִה יַעֲשֶׂה אֶת-אַחֻזְתְּנוּ: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב קוּיִם עֲלֵה בֵּית-אֵל וְשָׁב שָׁם וַעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַנִּרְאָה אֵלֶיךָ בְּבִרְחַתְךָ מִפְּנֵי עֲשׂוֹ אַחִיד: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-בֵּיתוֹ וְאֵל כָּל-אֲשֶׁר עִמּוֹ הֲסִירוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנִּכְרֹת אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם וְהִטְהַרוּ וְהַחֲלִיפוּ שְׂמֹלְתֵיכֶם: וְנָקוּמָה וְנַעֲלֵה בֵּית-אֵל וְאֶעֱשֶׂה שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הָעֲנָה אֹתִי בַיּוֹם צָרְתִי וְהָיָה עִמָּדִי בְּדַרְךְ אֲשֶׁר הֲלַכְתִּי:

וַיִּתְּנוּ אֶל-יַעֲקֹב אֶת כָּל-אֱלֹהֵי הַנִּכְרֹת אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת-הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאָזְנוֹיָהֶם וַיִּטְמְנוּ אוֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עִם-שָׁכֶם:

וַיִּסְעוּ וַיְהִי חַתַּת אֱלֹהִים עַל-הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרַי בְּנֵי יַעֲקֹב:

וַיָּבֹא יַעֲקֹב לְיוֹזֵה אֲשֶׁר בְּאָרֶץ כְּנַעַן הוּא בֵּית-אֵל הוּא וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-עִמּוֹ:

וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית-אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אַחִיו:

וַתָּמַת דְּבֹרָה מִיִּנְקַת רַבֵּקָה וַתִּקְבַּר מִתַּחַת לְבֵית-אֵל תַּחַת הָאֵלוֹן וַיִּקְרָא שְׁמוֹ אֵלוֹן בְּכּוֹת: פ

וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאֵן

מִפְּנֵי אֲהָם נִבְרָךְ אֲתָוּ:

אָרַם וּבִרְךְ אֹתוֹ.

אָמַר לוֹ אֱלֹהִים: שְׁמֹךְ יַעֲקֹב, מֵעַכְשָׁיו שְׁמֹךְ לֹא יִקְרָא יוֹתֵר יַעֲקֹב אֲלֵא יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל, וְהוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל.

וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֹךְ יַעֲקֹב לֹא יִקְרָא שְׁמֹךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֹךְ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל:

אָמַר לוֹ אֱלֹהִים: אֲנִי אֶל-שְׂדֵי פָרְהָ וְתִתְרַבֶּהָ, וְצֵא מִמֶּךָ עִם וַחֲבוּרַת עַמִּים, וַיּוֹלְדוּ מִמֶּךָ מְלָכִים.

וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֶל שְׂדֵי פָרְהָ וּרְבֵהָ גוֹי וְקָהַל גּוֹיִם יִהְיֶה מִמֶּךָ וּמְלָכִים מִחֲלָצֶיךָ יֵצְאוּ:

וְאֵת הָאָרֶץ שָׁנַתְתִּי לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק אֶתֶּן אוֹתָהּ לְךָ, וְלִצְאָצְאֵיךָ אַחֲרַיִךְ אֶתֶּן אֶתֶּן הָאָרֶץ.

וְאֵת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק לְךָ אֶתְנַנֶּנָּה וְלִזְרַעְךָ אַחֲרַיִךְ אֶתֶּן אֶתֶּן הָאָרֶץ:

גְּלוּי הָאֱלֹהִים הִסְתַּלַּק מֵעֲלוּי בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂדֵבֵר אֲתוֹ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה.

נִיעַל מֵעֲלוּי אֱלֹהִים בְּמְקוֹם אֲשֶׁר־דָּבַר אֲתוֹ:

יַעֲקֹב הַעֲמִיד מִצְבֵּה בְּמְקוֹם שְׂדֵבֵר אֲתוֹ - מִצְבֵּה שֶׁל אָבֹן, הוּא מְזַג עֲלֶיהָ יַיִן וַיִּצַק עָלֶיהָ שְׁמֹן.

וַיִּצַּב יַעֲקֹב מִצְבֵּה בְּמְקוֹם אֲשֶׁר־דָּבַר אֲתוֹ מִצְבֹּת אָבֹן וַיִּסַּף עָלֶיהָ נֶסֶף וַיִּצַק עָלֶיהָ שְׁמֹן:

יַעֲקֹב קָרָא אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם שְׂאֵלֵהִים דָּבַר אֲתוֹ שֵׁם - בֵּית אֵל.

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת־שֵׁם הַמְּקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר אֲתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים בֵּית־אֵל:

פְּרַשְׁת לִידַת בְּנֵימִין

הֵם נִסְעוּ מִבֵּית אֵל, וּבִשְׁהִיָּתָה עוֹד דָּרָךְ אָרְבָּה לְבוֹא לְאַפְרַת רַחֵל יְלֵדָה וְהִתְקַשְׁתָּה לְלֵדָת.

וַיִּסְעוּ מִבֵּית אֵל וַיְהִי־עוֹד כְּבִרְת־הָאָרֶץ לְבוֹא אֶפְרַתָּה וְתִלְדַּר רַחֵל וְתִקַּשׁ בְּלִדְתָּהּ:

בִּשְׁהִתְקַשְׁתָּה בְּלִדְתָּהּ, אָמְרָה לָהּ הַמִּילְדָּת: אֵל תִּפְחָדִי כִּי גַם זֶה לְךָ בֶּן זָכָר.

וַיְהִי בְהִתְקַשְׁתָּהּ בְּלִדְתָּהּ וַתֹּאמֶר לָהּ הַמִּילְדָּת אֶל־תִּירָאִי כִּי־נִסְיָה לְךָ בֶּן:

בְּשִׁמְתָהּ וַיִּצְאָה נִפְשָׁהּ, הִיא קָרָאָה אֶת שְׁמוֹ בֶּן אָבִלִי, וְאָבִיו קָרָא לוֹ בְּנֵימִין - בֶּן הַדְּרוֹם.

וַיְהִי בְּצֵאת נִפְשָׁהּ כִּי מָתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶּן־אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא־לוֹ בְּנֵימִין:

רַחֵל מָתָה וְנִקְבְּרָה בְּדֶרֶךְ לְאַפְרַת הִיא בֵּית לָחֶם.

וְתָמַת רַחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדֶרֶךְ אֶפְרַתָּה הוּא בֵּית לָחֶם:

יַעֲקֹב הַעֲמִיד מִצְבֵּה עַל קְבוּרָתָהּ, הִיא מִצְבֹּת קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוֹמֶדֶת עַד הַיּוֹם.

וַיִּצַּב יַעֲקֹב מִצְבֵּה עַל־קְבֻרָתָהּ הוּא מִצְבֹּת קְבֻרַת־רַחֵל עַד־הַיּוֹם:

יִשְׂרָאֵל נִסַּע וְהָקִים אֶת אֶהְלוֹ בְּמִרְחָק אַחֲרֵי מִגְדַּל־עֵדֶר.

וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אֶהְלָה מִהַלְאָה לְמִגְדַּל־עֵדֶר:

בְּשִׁישְׂרָאֵל גַּר בְּאָרֶץ הַהִיא רְאוּבֵן הֵלָךְ וְשָׁכַב עִם בְּלָהָה שְׁפַחַת אָבִיו, וַיִּשְׂרָאֵל שָׁמַע עַל כֵּן.

וַיְהִי בִשְׁכֹן יִשְׂרָאֵל בְּאָרֶץ הַהִיא וַיִּלָּךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת־בְּלָהָה פִּילְגַּשׁ אָבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל כֵּן:

שש

טעם
תחתון
בסוף
הספר

בני יעקב היו שנים עשר.
 בני לאה: ראובן – בכור יעקב, ושמעון ולוי
 ויהודה ויששכר וזבולון.
 בני רחל: יוסף ובנימין.
 ובני בלהה שפחת רחל: דן ונפתלי.
 ובני זלפה שפחת לאה: גד ואשר, אלה בני
 יעקב שנולדו לו בפרדן ארם.

פרשת מות יצחק

יעקב בא אל יצחק אביו לממרא – לקרית
 ארבע, היא חברון שגרו שם אברהם ויצחק.
 מי יצחק היו מאה ושמונים שנה.
 נשמת יצחק יצאה והוא מת, נשמתו נאספה
 למקום הנשמות כשהוא זקן ושבע מרוב
 ימים, עשו ויעקב בניו קברו אותו.

פרשת תלדות עשו

ואלה צאצאי עשו הוא אדום.
 עשו לקח את נשיו מבנות כנען, את עדה
 בת אילון החתי, ואת אהליבמה בת ענה בת
 צבעון החוי.
 ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות.
 עדה ילדה לעשו את אליפז, ובשמת ילדה
 את רעואל.
 ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת
 קרח, אלה בני עשו שנולדו לו בארץ כנען.
 עשו לקח את נשיו ואת בנותיו ואת
 כל אנשי ביתו ואת עדריו ואת כל בהמותיו
 ואת כל רכושו שרכש בארץ כנען, והלך
 לארץ אחרת, להתרחק מיעקב אחיו.
 כי רכושם היה רב משבת יחדו ולא
 מגוריהם לא יכלה להכיל אותם בגלל גודל
 עדריהם.

ויהיו בני יעקב שנים עשר:
 בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון
 ולוי ויהודה ויששכר וזבולון:
 בני רחל יוסף ובנימין:
 ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי:
 ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה
 בני יעקב אשר ילדו לו בפרדן ארם:

ויבא יעקב אל יצחק אביו מממרא
 קרית הארבע הוא חברון
 אשר גר שם אברהם ויצחק:
 ויהיו ימי יצחק מאת שנה ושמונים שנה:
 וינעו יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן
 ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב
 בניו: פ

ואלה תלדות עשו הוא אדום:
 עשו לקח את נשיו מבנות כנען
 את עדה בת אילון החתי
 ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון
 החוי:
 ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות:
 ותלד עדה לעשו את אליפז ובשמת
 ילדה את רעואל:
 ואהליבמה ילדה את יעוש (יעיש)
 ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו
 אשר ילדו לו בארץ כנען:
 ויקח עשו את נשיו ואת בניו
 ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו
 ואת מקנהו ואת כל בהמותו ואת
 כל קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך
 אל ארץ מפני יעקב אחיו:
 כי היה רכושם רב משבת יחדו ולא
 יכלה ארץ מגוריהם לשאת אתם מפני
 מקניהם:

<p>עָשׂוּ הַתִּישָׁב בְּהַר שְׁעִיר, עָשׂוּ הוּא אָדוּם. וְאֵלֶּה תִּלְדוּת עָשׂוּ אָבִי אָדוּם בְּהַר שְׁעִיר.</p>	<p>ה וַיִּשָׁב עֹשֶׁל בְּהַר שְׁעִיר עֹשֶׁל הוּא אָדוּם: ב וְאֵלֶּה תִּלְדוּת עָשׂוּ אָבִי אָדוּם בְּהַר שְׁעִיר:</p>
<p>אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי-עֹשׂוֹ: אֶלְיָפֹז בֶּן-עֵדָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ רְעוּאֵל בֶּן-בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ: בְּנֵי אֶלְיָפֹז הָיוּ: תִּימָן, אֹמֶר, צָפוֹ וְגַעְתָּם וְקִנְזוֹ.</p>	<p>א אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי-עֹשׂוֹ אֶלְיָפֹז בֶּן-עֵדָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ רְעוּאֵל בֶּן-בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ: א הָיוּ בְּנֵי אֶלְיָפֹז תִּימָן אֹמֶר צָפוֹ וְגַעְתָּם וְקִנְזוֹ:</p>
<p>וַתִּמְנַע הַיְתֵּה שִׁפְחָה לְאֶלְיָפֹז בֶּן עֹשׂוֹ, וְהִיא יִלְדָה לְאֶלְיָפֹז אֶת עֲמֶלֶק, אֵלֶּה בְּנֵי עֵדָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ.</p>	<p>ב וַתִּמְנַע הַיְתֵּה פִּילַגֶּשׁ לְאֶלְיָפֹז בֶּן-עֹשׂוֹ וַתִּלְדַּר לְאֶלְיָפֹז אֶת-עֲמֶלֶק אֵלֶּה בְּנֵי עֵדָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ:</p>
<p>וְאֵלֶּה בְּנֵי רְעוּאֵל: נַחַת וְזָרַח וְשָׁמָּה וּמִזָּה, אֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ.</p>	<p>ג וְאֵלֶּה בְּנֵי רְעוּאֵל נַחַת וְזָרַח שָׁמָּה וּמִזָּה אֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ:</p>
<p>וְאֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי אֶהֱלִיבָמָה בַּת-עֵנָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ: הִיא יִלְדָה לְעֹשׂוֹ אֶת יַעֲוֹשׁ וְאֶת יַעֲלָם וְאֶת קָרַח.</p>	<p>ד וְאֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי אֶהֱלִיבָמָה בַּת-עֵנָה בַּת-צִבְעוֹן אִשֶׁת עֹשׂוֹ וַתִּלְדַּר לְעֹשׂוֹ אֶת-יַעֲוֹשׁ (יַעִישׁ) וְאֶת-יַעֲלָם וְאֶת-קָרַח:</p>
<p>אֵלֶּה שְׁלִיטֵי בְּנֵי עֹשׂוֹ: מִבְּנֵי אֶלְיָפֹז בְּכוֹר עֹשׂוֹ – שְׁלִיט תִּימָן, שְׁלִיט אֹמֶר, שְׁלִיט צָפוֹ, שְׁלִיט קִנְזוֹ.</p>	<p>ה אֵלֶּה אֶלְיָפִי בְּנֵי-עֹשׂוֹ בְּנֵי אֶלְיָפֹז בְּכוֹר עֹשׂוֹ אֶלְיָפֹז תִּימָן אֹמֶר אֶלְיָפֹז צָפוֹ אֶלְיָפֹז קִנְזוֹ:</p>
<p>שְׁלִיט קוֹרַח, שְׁלִיט גַּעְתָּם, שְׁלִיט עֲמֶלֶק, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי אֶלְיָפֹז בְּאָרֶץ אָדוּם, אֵלֶּה מִבְּנֵי עֵדָה.</p>	<p>ו אֶלְיָפֹז-קָרַח אֶלְיָפֹז גַּעְתָּם אֶלְיָפֹז עֲמֶלֶק אֵלֶּה אֶלְיָפִי אֶלְיָפֹז בְּאָרֶץ אָדוּם אֵלֶּה בְּנֵי עֵדָה:</p>
<p>וְאֵלֶּה מִבְּנֵי רְעוּאֵל בֶּן עֹשׂוֹ: שְׁלִיט נַחַת, שְׁלִיט זָרַח, שְׁלִיט שָׁמָּה, שְׁלִיט מִזָּה, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי רְעוּאֵל בְּאָרֶץ אָדוּם, אֵלֶּה מִבְּנֵי בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ.</p>	<p>ז וְאֵלֶּה בְּנֵי רְעוּאֵל בֶּן-עֹשׂוֹ אֶלְיָפֹז נַחַת אֶלְיָפֹז זָרַח אֶלְיָפֹז שָׁמָּה אֶלְיָפֹז מִזָּה אֵלֶּה אֶלְיָפִי רְעוּאֵל בְּאָרֶץ אָדוּם אֵלֶּה בְּנֵי בְּשֵׁמֶת אִשֶׁת עֹשׂוֹ:</p>
<p>וְאֵלֶּה מִבְּנֵי אֶהֱלִיבָמָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ: שְׁלִיט יַעֲוֹשׁ, שְׁלִיט יַעֲלָם, שְׁלִיט קָרַח, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי אֶהֱלִיבָמָה בַּת עֵנָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ.</p>	<p>ח וְאֵלֶּה בְּנֵי אֶהֱלִיבָמָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ אֶלְיָפֹז יַעֲוֹשׁ אֶלְיָפֹז יַעֲלָם אֶלְיָפֹז קָרַח אֵלֶּה אֶלְיָפִי אֶהֱלִיבָמָה בַּת-עֵנָה אִשֶׁת עֹשׂוֹ:</p>
<p>אֵלֶּה בְּנֵי עֹשׂוֹ וְאֵלֶּה שְׁלִיטֵיהֶם, עֹשׂוֹ הוּא אָדוּם.</p>	<p>ט אֵלֶּה בְּנֵי-עֹשׂוֹ וְאֵלֶּה אֶלְיָפִיהֶם הוּא אָדוּם: ס</p>

פְּרַשְׁת תִּלְדוּת שְׁעִיר

אֵלֶּה בְּנֵי שְׁעִיר מִהֶעָם הַחֹרִי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
הַקּוֹדְמִים: לוֹטָן וְשׁוּבָל וְצִבְעוֹן וְעֵנָה.
וְדָשׁוֹן וְאַצָּר וְדִישׁוֹן, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי הָעָם הַחֹרִי –

אֵלֶּה בְּנֵי-שְׁעִיר הַחֹרִי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
לוֹטָן וְשׁוּבָל וְצִבְעוֹן וְעֵנָה:
ב וְדָשׁוֹן וְאַצָּר וְדִישׁוֹן אֵלֶּה אֶלְיָפִי הַחֹרִי

בני שעיר בארץ אדום:

בני שעיר בארץ אדום.

כב ויהיו בני-לוטן חרי והימם ואחות לוטן תמנע:

בני לוטן היו: חרי והימם, ואחות לוטן תמנע.

כג ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם:

ואלה בני שובל: עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם.

כד ואלה בני-צבעון ואיה וענה הוא ענה אשר מצא את-הימם במדבר ברעתו את-החמרים לצבעון אביו:

ואלה בני צבעון: איה וענה, הוא ענה שגלה את הפרדים במדבר בשרעה את החמרים לצבעון אביו.

כה ואלה בני-ענה דשן ואהליבמה בת-ענה:

ואלה בני ענה: דשן ואהליבמה בת ענה.

כו ואלה בני דישן חמדן ואשבן ויתרון ויכרון:

ואלה בני דישן: חמדן ואשבן ויתרון ויכרון.

כז אלה בני-אצר בלהן וזעון ועקון:

אלה בני אצר: בלהן וזעון ועקון.

כח אלה בני-דישן עויז וארון:

אלה בני דישן: עויז וארון.

כט אלה אלופי החרי אלוף לוטן אלוף שובל אלוף צבעון אלוף ענה:

אלה שליטי העם החורי: שליט לוטן, שליט שובל, שליט צבעון, שליט ענה.

ל אלוף דשן אלוף אצר אלוף דישן אלה אלופי החרי לאלפיהם בארץ שעיר: פ

שליט דשון, שליט אצר, שליט דישן, אלה שליטי החורי, שליטיהם שבארץ שעיר.

פרשת מלכי אדום

לא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך-מלך לבני ישראל:

ואלה המלכים שמלכו בארץ אדום לפני שמלך מלך לבני ישראל.

לב וימלך באדום בלע בן-בעור ושם עירו דנהבה:

מלך באדום בלע בן בעור ושם עירו דנהבה.

לג וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן-זרח מבצרה:

בלע מת, ומלך במקומו יובב בן זרח מהעיר בצרה.

לד וימת יובב וימלך תחתיו השם מארץ התימני:

יובב מת, ומלך במקומו חושם מארץ הדרום.

לה וימת השם וימלך תחתיו החד בן-ברד המכה את-מרדן בשדה מואב ושם עירו עוית:

חושם מת, ומלך במקומו החד בן ברד שהרג את אנשי מרדן בשדה מואב ושם עירו עוית.

לו וימת החד וימלך תחתיו שמלה ממשרקה:

החד מת, ומלך במקומו שמלה מהעיר משרקה.

לז וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרחכות הנהר:

שמלה מת, ומלך במקומו שאול מרחכות שאל נהר פרת.

לח וימת שאול וימלך תחתיו בעל חנן

שאול מת, ומלך במקומו בעל חנן בן

בן-עקבור:

לש
וַיִּמָּתְוּ בְּעַל חֲנָן בֶּן-עֶקְבוֹר וַיִּמְלֹךְ
תַּחְתּוֹ הַדֵּר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ
מְהִיטְבָּאֵל בַּת-מְטָרָד בַּת מִי זָהָב:

מ
מפסיד
וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלוֹפֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחֹתָם
לְמַקְוֹתָם בְּשִׁמְתָם אֱלוֹף תִּמְנָע אֱלוֹף
עֲלוֹה אֱלוֹף יִתָּת:

מא
מב
מג
אֱלוֹף אֶהְלִיבְמָה אֱלוֹף אֵלֶּה אֱלוֹף פִּינּוֹן:
אֱלוֹף קִנּוֹ אֱלוֹף תִּימָן אֱלוֹף מִבְּצָר:

אֱלוֹף מַגְדִּיאֵל אֱלוֹף עֵירָם אֵלֶּה
אֱלוֹפֵי אֲדוּם לְמִשְׁבַּתָּם בְּאַרְצָ אַחְזָתָם
הוּא עֲשׂוֹ אָבִי אֲדוּם: פ

עקבור.

בְּעַל חֲנָן בֶּן עֶקְבוֹר מֵת, וּמְלֹךְ בְּמַקְוֹמוֹ הַדֵּר
וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת
מְטָרָד בַּת צוּרָף הַזָּהָב.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת שְׁלִיטֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחֹתֵיהֶם
שֶׁנִּקְרְאוּ לְפִי מַקְוֹמוֹת מַגְדִּיָּהֶם: שְׁלִיט תִּמְנָע,
שְׁלִיט עֲלוֹה, שְׁלִיט יִתָּת.

שְׁלִיט אֶהְלִיבְמָה, שְׁלִיט אֵלֶּה, שְׁלִיט פִּינּוֹן.
שְׁלִיט קִנּוֹ, שְׁלִיט תִּימָן, שְׁלִיט מִבְּצָר.

שְׁלִיט מַגְדִּיאֵל, שְׁלִיט עֵירָם, אֵלֶּה שְׁלִיטֵי
אֲדוּם בְּמוֹשְׁבֹתֵיהֶם בְּאַרְצָ אַחְזָתָם, הוּא עֲשׂוֹ
אָבִי הָעָם אֲדוּם.

וישב

לו *

א וישוב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען:

ב אלה תלרות יעקב יוסף בן-שבע-עשרה שנה הנה רעה את-אחיו בצאן ותוא נער את-בני בלחה ואת-בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:

ג וישראל אהב את-יוסף מכל-בניו כיון-זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים:

ד ויראו אחיו כיון-אביו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלם:

ה ויחלם יוסף חלום נגד לאחיו ויוספו עוד שנה אתו:

ו ויאמר אליהם שמעו-נא החלום הזה אשר חלמתי:

ז והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם-נצצה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוו לי אלמתי:

ח ויאמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו אם-משול תמשל בנו ויוספו עוד שנה אתו על-חלמתי ועל-דבריו:

ט ויחלם עוד חלום אחר ויוספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי:

י ויוספר אל-אביו ואל-אחיו ויגער-בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה שתלמתי? האם נראה לך שנבוא אני ונבוא אחי ואמך ואחידך להשתחות לך ארצה:

יא ויקרא-בו אחיו ואביו שמר את-הדבר:

פרשת חלומות יוסף

יעקב התישב בארץ שגר בה אביו - בארץ כנען.

אלה צאצאי יעקב: יוסף היה בן שבע עשרה שנה בשהיה רועה עם אחיו את הצאן, והוא גדל עם בני בלחה ועם בני זלפה נשות אביו, וכשעשו רע הוא הלשין עליהם לאביהם.

וישראל אהב את יוסף יותר מכל בניו כיון-זקנים הוא הבן שנולד לו לעת זקנותו, והוא עשה לו כתנת מצידת בפסים.

אחיו ראו שאהביהם אהב אותו יותר מכל אחיו וישנאו אותו, ולא יכלו לדברו לשלום.

יוסף חלם חלום נגד אחיו ויוספו עוד שנה אתו יותר.

ויאמר להם: שמעו בבקשה את החלום הזה שתלמתי.

ואנחנו בתוך השדה קושרים שבולים לאלמות, והנה אלמתי קמה וגם הנצצה, והנה תסבינה אלמתיכם הקיפו אותה והשתחוו לאלמתי.

אמרו לו אחיו: האם נראה לך שתמלוך עלינו או תמשול בנו? הם הוסיפו לשנוא אותו עוד יותר בגלל חלומותיו ובגלל דבריו.

הוא חלם עוד חלום אחר ויוספר אתו, ויאמר: הנה חלמתי עוד חלום והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי.

הוא ספר לאביו ולאחיו, אביו גער בו ויאמר לו: מה החלום הזה שתלמתי? האם נראה לך שנבוא אני ואמך ואחידך להשתחות לך על הארץ?

אחיו קראו בו, ואביו שמר את הדבר בזכרונו.

פרשת מכירת יוסף

אָחִיו הָלְכוּ לָרְעוּת אֶת-צָאן אַבְיָהֶם בְּשֹׁכֶם.

יִשְׂרָאֵל אָמַר לְיוֹסֵף: הֲרִי אֲחִיךָ רוּעִים בְּשֹׁכֶם בָּא וְאֶשְׁלַח אוֹתְךָ אֲלֵיהֶם, אָמַר לוֹ: הֲנֵה אֲנִי מוֹכֵן.

אָמַר לוֹ: לֵךְ בְּבִקְשָׁה לְרֵאוֹת מֵה שְׁלוֹם אֲחִיךָ וּמֵה שְׁלוֹם הַצָּאן וְהַשֶּׁב לִי תְּשׁוּבָה, הוּא שְׁלַח אוֹתוֹ מֵעֵמֶק חֲבֵרוֹן וְהוּא בָּא לְשֹׁכֶם.

אִישׁ אֶחָד מֵצֵא אוֹתוֹ וְרָאָה שֶׁהוּא אֶבֶד אֶת דַּרְכּוֹ בַּשָּׂדֶה, שָׁאַל אוֹתוֹ הָאִישׁ: מִה אַתָּה מְחַפֵּשׂ?

אָמַר לוֹ: אֲנִי מְחַפֵּשׂ אֶת אַחִי, הֲגַד לִי בְּבִקְשָׁה, אֵיפֹה הֵם רוּעִים?

אָמַר הָאִישׁ: הֵם נָסְעוּ מִכָּאן שְׁהָרִי שְׁמַעְתִּי אוֹתָם אוֹמְרִים גֵּלְךָ לְדוֹתְךָ, יוֹסֵף הֵלֵךְ אַחֵר אֲחִיו וּמֵצֵא אוֹתָם בְּדוֹתְךָ.

הֵם רָאוּ אוֹתוֹ מֵרְחוֹק, וּלְפָנָיו שָׁהוּא נֹגֵשׂ אֲלֵיהֶם, הֵם זָמְמוּ נִגְדוּ לְהַמִּיתוֹ.

הֵם אָמְרוּ אִישׁ לְאָחִיו: הֲנֵה בַעַל הַחֲלוּמוֹת הַזֶּה בָּא.

וְעַכְשָׁיו בּוֹא וְנִהְרֹג אוֹתוֹ וְנִזְרוֹק אוֹתוֹ בְּאֶחָד הַבְּרוֹת, וְנֹאמַר שְׁחִיָּה רָעָה אָכְלָה אוֹתוֹ, וְנִרְאָה מִה יֵצֵא מִחֲלוּמוֹתָיו.

רְאוּבֵן שָׁמַע וְהִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם, אָמַר: לֹא נִבֶּה אוֹתוֹ לְמוֹת.

אָמַר לָהֶם רְאוּבֵן, כִּדִּי לְהִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם וּלְהַחְזִירוֹ לְאֲבִיו: אֵל תִּשְׁפְּכוּ דָם, הַשְּׁלִיכוּ אוֹתוֹ לְבוֹר הַזֶּה שְׁבַמְדָּבָר וְאֵל תּוֹשִׁיטוּ יָד לְפָגוּעַ בּוֹ.

כְּשִׁיּוֹסֵף בָּא אֶל אֲחָיו הֵם הִפְשִׁיטוּ מִיּוֹסֵף אֶת הַכְּתוּנָת שְׁלוֹ – אֶת כְּתוּנַת הַפְּסִים שְׁעָלָיו.

הֵם לָקְחוּ אוֹתוֹ וְזָרְקוּ אוֹתוֹ לְבוֹר, וְהַבוֹר רֵק – אֵין בּוֹ מַיִם.

יב וַיֵּלְכוּ אֲחָיו לָרְעוּת אֶת-צָאן אַבְיָהֶם בְּשֹׁכֶם:

יג וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף הֲלוֹא אֲחִיךָ רוּעִים בְּשֹׁכֶם לָכֵה וְאֶשְׁלַחְךָ אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ הֲנִנִּי:

יד וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ-נָא רְאֵה אֶת-שְׁלוֹם אֲחִיךָ וְאֶת-שְׁלוֹם הַצָּאן וְהַשְּׁבִנִי דְבַר וַיִּשְׁלַחְהוּ מֵעֵמֶק חֲבֵרוֹן וַיָּבֹא שְׁכֵמָה:

טו וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲהָ בַשָּׂדֶה וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ לְאִמֵּר מַה-תִּבְקֹשׁ:

טז וַיֹּאמֶר אֶת-אֲחִי אֲנֹכִי מִבְּקֵשׁ הַגִּידָה-נָא לִּי אֵיפֹה הֵם רוּעִים:

יז וַיֹּאמֶר הָאִישׁ נָסְעוּ מִזֶּה כִּי שָׁמַעְתִּי אֲמָרִים גֵּלְכָה דִּתְנִינָה וַיֵּלֶךְ יוֹסֵף אַחֵר אֲחָיו וַיִּמְצְאֵם בְּדוֹתָן:

יח וַיִּרְאוּ אוֹתוֹ מֵרְחוֹק וּבָטְרָם יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַכְּלוּ אוֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ:

יט וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו הֲנֵה בַעַל הַחֲלוּמוֹת הַזֶּה בָּא:

כ וְעַתָּה וַלְכוּ וְנִהְרְגוּהוּ וְנִשְׁלַכְהוּ בְּאֶחָד הַבְּרוֹת וְנֹאמְרֵנוּ חִיָּה רָעָה אָכְלָתָהוּ וְנִרְאָה מִה-יֵהִיו חֲלוּמֵהֶי:

כא וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר לֹא נִכְפְּנוּ נַפְשׁ:

כב וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וַרְאוּבֵן אֶל-תִּשְׁפְּכוּ-דָם הַשְּׁלִיכוּ אוֹתוֹ אֶל-הַבוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר בְּמִדְבַּר וַיִּד אֶל-תִּשְׁלַחוּ-בּוֹ לְמַעַן הִצִּיל אוֹתוֹ מִיָּדָם לְהַשִּׁיב אֶל-אֲבִיו:

כג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר-בָּא יוֹסֵף אֶל-אָחִיו וַיִּפְשְׁטוּ אֶת-יוֹסֵף אֶת-כְּתוּנָתוֹ אֶת-כְּתוּנַת הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו:

כד וַיִּקְחֻהוּ וַיִּשְׁלְכוּ אוֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבוֹר רֵק אֵין בּוֹ מַיִם:

שני

ג

ד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

הם ישבו לאכול סעודה, והרימו את עיניהם וראו שירה של ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולט – הולכים להוריד מצרימה:

יהודה אמר לאחיו: מה נרויח אם נהרוג את אחינו ונסתיר את רציחתו!?

בואו ונמכור אותו לישמעאלים ולא נהרוג אותו בידינו, כי הוא אחינו כגופנו! אחיו שמעו בקולו.

אנשים מדינים סוחרים עברו, הם משכו והעלו את יוסף מהבור ומכרו את יוסף לישמעאלים במשקל עשרים שקלים (282 גרם) כסף, והם הביאו את יוסף למצרים.

ראובן חזר לבור והנה יוסף אינו בבור! הוא קרע את בגדיו.

הוא חזר לאחיו ואמר: הילד איננו ואני, מה אני עושה?

הם לקחו את הפתונת של יוסף, שחטו תיש וטבלו את הפתונת בדם.

הם שלחו את פתונת הפסים, והביאו לאביהם, ואמרו השליחים: את זה מצאנו! וזה בבקשה, האם זאת פתונת בנה או לא.

הוא זיהה אותה ואמר: זו פתונת בני חיה רעה אכלה אותי, יוסף נטרף!

יעקב קרע את בגדיו, שם שק במתניו, והתאבל על בנו ימים רבים.

כל בניו וכל בנותיו קמו לנחמו, הוא סרב להתנחם, ואמר: לא אתנחם אלא ארד אל בני אבל לקבר! ואביו בכה עליו.

והמדינים מכרו אותו למצרים לפוטיפר משרת פרעה שר הלוחמים.

פרשת תמר

בזמן ההוא, יהודה עזב את אחיו ופנה לגור עם איש מעדלם ששמו חירה.

יהודה ראה שם בת של איש כנעני ששמו

וישבו לאכול לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארתת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה:

ויאמר יהודה אל-אחיו מה-פצע פי נהרג את-אחינו וכסינו את-דמו:

לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל-תהייבו כי-אחינו בשקרנו הוא וישמעו אחיו:

ויעברו אנשים מדינים סוחרים וימשכו ויעלו את-יוסף מן-הבור וימכרו את-יוסף לישמעאלים בעשרים כסף ויביאו את-יוסף מצרימה:

וישב ראובן אל-הבור והנה אין-יוסף בבור ויקרע את-בגדיו:

וישב אל-אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני-בא:

ויקחו את-פתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את-הפתנת בדם:

וישלחו את-פתנת הפסים ויביאו אל-אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר-נא הפתנת בנה הוא אם-לא:

ויכירה ויאמר פתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף:

ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על-בנו ימים רבים:

ויקמו כל-בניו וכל-בנותיו לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי-ארד אל-בני אבל שאלה יגבד אתו אביו:

והמדינים מכרו אותו אל-מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים: פ

רביעי

א לח

ב

שוע ויקחה ויבא אליה:

ג ותהר ותלד בן ויקרא את־שמו ער:

ד ותהר עוד ותלד בן ויקרא את־שמו אוֹנָן:

ה ותסף עוד ותלד בן ויקרא את־שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו:

ו ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר:

ז ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהנה וימתהו יהנה:

ח ויאמר יהודה לאונן בא אל־אשת אחיך ויבם אתה ותקם זרע לאחיק:

ט ויבדע אונן כי לא לו יהנה הזרע והיה אם־בא אל־אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן־זרע לאחיו:

י וירע בעיני יהנה אשר עשה וימת גם־אתו:

יא ויאמר יהודה לתמר פלחו שבי אלמנה בית־אביך עד־יגדל שלח בני כי אמר פן־ימות גם־הוא כאחיו ותלד תמר ותשב בית אביה:

יב וירבו הימים ותמת בת־שוע אשת־יהודה וינחם יהודה וילעל על־גזוֹי צאנו הוא וחיכה רעהו העדלמי תמנתה:

יג ויגר לתמר לאמר הנה חמיק עליה תמנתה לני צאנו:

יד ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על־הדרך תמנתה כי ראתה כי־גדל שלח והוא לא־נתנה לו לאשה:

טו ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה:

שוע, לקח אותה לאשה ובא אליה.

היא נכנסה להריון וילדה בן, הוא קרא את שמו ער.

היא נכנסה שוב להריון וילדה בן וקראה את שמו אונן.

היא המשיכה וילדה עוד בן וקראה את שמו שלה, ויהודה היה בכזיב כשהיא ילדה אותו.

יהודה לקח אשה לער בכורו ושמה תמר.

ער בכור יהודה היה רע בעיני ה', וה' המית אותו.

יהודה אמר לאונן: בא אל אשת אחיך ותתחתן אתה במקום אחיך, ותוליד בן על שם אחיך.

אונן ידע שהבן לא יקרא על שמו, לכן כשבא אל אשת אחיו הוא שחת את זרעו לארץ, כדי שלא להוליד בן על שם אחיו.

הדבר שעשה היה רע בעיני ה', והוא המית גם אותו.

יהודה אמר לתמר פלחו: שבי אלמנה בבית אביך ואל תתחתני עד ששלח בני יגדל ותתחתני, כי אמר לעצמו שלא ימות גם שלח כאחיו, תמר הלכה וישבה בבית אביה.

עברו ימים רבים ובת שוע אשת יהודה מתה, יהודה התנחם מאבלו, והלך לתמנה לגזוֹי צאנו יחד עם חירה חברו מעדלם.

ספרו לתמר ואמרו: הנה חמיק עליה לתמנה לגזוֹי את צאנו.

היא הסירה את בגדי אלמנותה מעליה וכסתה את עצמה בצעיף והתעטפה, וישבה בצומת דרכים שבדרך לתמנה, כי היא ראתה ששלח גדל והיא לא נתנה לו לאשה.

יהודה ראה אותה, וחשב שהיא זונה כי היא כסתה את פניה כמו זונות.

הוא פנה אליה מהדרך, ואמר: בואי בבקשה ואבוא אליך, כי הוא לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה-תתן-לי כי תבוא אלי?
אמר לה: אני אשלח לך גדי עזים מהצאן, אמרה לו: אספים אם תתן לי משכון עד שתשלח.

אמר לה: איזה משכון אתן לך? אמרה לו: החותמת והטלית שלך והמקל שבידך, הוא נתן לה ובא אליה, והיא נכנסה להריון ממנו.

היא קמה והלכה, והסירה את צעיפה מעליה, ולבשה את בגדי אלמנותה.

יהודה שלח את גדי העזים ביד חברו שמעדרם כדי לקחת את המשכון מיד האשה, והוא לא מצא אותה.

הוא שאל את אנשי המקום: איפה הזונה שהייתה בצומת על יד הדרך? אמרו לו: לא הייתה כאן זונה.

הוא תזר ליהודה, ואמר: לא מצאתי אותה וגם אנשי המקום אמרו שלא הייתה כאן זונה.

אמר יהודה: נניח לה שתקח לה את המשכון, כדי שלא נתבזה, הרי שלחתי לה את הגדי הזה ואתה לא מצאת אותה.

אחרי בשלושה חדשים ספרו ליהודה ואמרו: תמר בלתיך ונתתה במקום להתניבם, והיא בהריון מזונתו! אמר יהודה: הוציאו אותה שתשרף.

בעוד שהיא מוצאת להשרף היא שלחה מסר לחמיה ואמרה: אני בהריון מהאיש שהחפצים האלה שביים לו, אמרה: זהה בבקשה, של מי החותמת והטלית והמקל האלה?

יהודה זהה ואמר: היא צודקת יותר ממני, וזנתה אתי להתניבם שבן לא נתתי אותה לשלה בניו והוא לא הוסיף לבוא אליה עוד.

בשהגיע זמן הלידה התברר שהנה תאומים בבטנה.

טז וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל-הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמֶר הֲכֹהֵנָּה אָבֹא אֵלֶיךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כִלְתּוֹ הוּא וַתֹּאמֶר מַה-תִּתֶּנְנִי לִי כִּי תָבוֹא אֵלַי:

יז וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי-עִזִּים מִן-הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם-תִּתֶּנְנִי עֶרְבוֹן עַד שְׁלַחְךָ:

יח וַיֹּאמֶר מַה הָעֶרְבוֹן אֲשֶׁר אֶתֶּן-לְךָ וַתֹּאמֶר חֲתָמְךָ וּפְתִילְךָ וּמַטְּךָ אֲשֶׁר בְּיָדְךָ וַיִּתֵּן-לָהּ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַתַּהַר לּוֹ:

יט וַתִּקֶּם וַתֵּלֶךְ וַתְּסַר צְעִיפָה מֵעַלֶיהָ וַתִּלְבֹּשׁ בְּגָדֵי אֲלֻמְנוֹתָהּ:

כ וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה אֶת-גְּדֵי הָעִזִּים בְּיַד רַעְיוֹ הַעֲדָרְלָמִי לְקַחַת הָעֶרְבוֹן מִיַּד הָאִשָּׁה וְלֹא מָצָאָהּ:

כא וַיִּשְׁאַל אֶת-אֲנָשֵׁי מִקְּמֹה לֵאמֹר אֵיזָה הַקְּדֻשָּׁה הוּא כְּעִינִים עַל-הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמְרוּ לֹא-הָיְתָה כֹּהֵה קְדֻשָּׁה:

כב וַיָּשָׁב אֶל-יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מָצָאתִיהָ וְגַם אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם אָמְרוּ לֹא-הָיְתָה כֹּהֵה קְדֻשָּׁה:

כג וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקַּח-לָהּ פֶּן נִהְיֶה לְבוֹז הַנֶּהַל שְׁלַחְתִּי הַגְּדִי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מָצָאתָהּ:

כד וַיְהִי כַּמִּשְׁלֹשׁ חֳדָשִׁים וַיֵּגֵד לִיהוּדָה לֵאמֹר וְנָתַתְּ תִמְרָה בְּלִיתְךָ וְגַם הַנֶּהַל הָרָה לְזַנּוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאוּהָ וַתִּשְׂרָף:

כה הוּא מוֹצֵאתָ וְהִיא שְׁלַחָה אֶל-חַמִּיהָ לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר-אֵלָה לּוֹ אֲנֹכִי הָרָה וַתֹּאמֶר הַכֹּרֶן-נָא לְמִי הַחֲתָמָה וְהַפְּתִילִים וְהַמַּטָּה הָאֵלֶּה:

כו וַיַּכֵּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי-עַל-כֵּן לֹא-נִתְתִּיחָ לְשִׁלְּחָה בְנֵי וְלֹא-יִסַּף עוֹד לְדַעְתָּהּ:

כז וַיְהִי בַעַת לְדָתָהּ וַהֲנֶה תְּאוּמִּים בְּבִטְנָהּ:

בְּשִׁילָדָה, הָרֵאשׁוֹן הוֹשִׁיט יָד, הַמִּילָדָת לַקַּחָה
 חוּט אָדוּם זוֹהַר צְבוּעַ מִתּוֹלְעַת שָׁנִי, וְקִשְׂרָה
 עַל יָדוֹ לְסִימֵן שָׁזָה יֵצֵא רֵאשׁוֹן.

הוא החזיר את ידו ואז יצא אחיו, אמרה: מה
 פרצת בכח? ושמו נקרא פֶּרֶץ.

אחר כך יצא אחיו שעל ידו החוט הזרח
 בצבע השני, ונקרא שְׂמוֹ זָרַח.

פְּרַשְׁת בֵּית פּוּטִיפֶר

יוסף הורד למצרים, ופוטיופר – איש מצרי
 משרת פרעה – שר הלחמים, קנה אותו
 מהישמעאלים שהורידו אותו לשם.

ה' היה עם יוסף ועזר לו, והוא היה איש
 מצליח, הוא היה בבית אדונו המצרי.

אדונו ראה שה' אתו וכל מה שהוא עושה ה'
 עוזר לו להצליח.

יוסף מצא חן בעיניו ושרת אותו, והוא מנה
 אותו להיות אחראי על ביתו, והפקיד
 באחריותו את כל מה שיש לו.

מאז שהוא מנה אותו על ביתו ועל כל מה
 שיש לו, ה' ברח את בית המצרי בזכות
 יוסף, ברבת ה' היתה בכל מה שיש לו,
 בבית ובשדה.

הוא הפקיד באחריות יוסף את כל מה שיש
 לו, ולא ידע בלום ממה שיש אצלו חוץ
 מהלחם שהוא אוכל, יוסף היה יפה בצורת
 גופו ובמראה פניו.

אחרי הדברים האלה אשת אדונו הרימה את
 מבטתה בחמדה אל יוסף – ואמרה: שכב אתי!

הוא סרב, ואמר לאשת אדונו: הרי אדוני
 אינו יודע מה קורה אתי בבית, וכל מה שיש
 לו הוא הפקיד באחריותי.

הוא לא שולט בבית הזה יותר ממני ולא
 מנע ממני בלום אלא רק אותך מפני שאת

וַיְהִי בַלְדָּתָהּ וַיִּתְּנָהּ נִתְקַח הַמִּילָדָת
 וְנִתְקַשֶּׁר עַל-יָדוֹ שָׁנִי לְאֹמֶר זֶה יֵצֵא
 רֵאשֹׁנָה:

וַיְהִי כַּמָּשִׁיב יָדוֹ וַהֲנִיחַ יֵצֵא אַחִיו
 וְנִתְאָמַר מִהַפְּרֻצָּת עָלָיו פֶּרֶץ וַיִּקְרָא
 שְׂמוֹ פֶּרֶץ:

וְאַחַר יֵצֵא אַחִיו אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ הַשָּׁנִי
 וַיִּקְרָא שְׂמוֹ זָרַח: ס

ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיופר
 סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי
 מנהל הישמעאלים אשר הורדהו שמה:

ויהי יהוה את-יוסף ויהי איש מצליח
 ויהי בבית אדוניו המצרי:

וַיֵּרָא אֲדֹנָיו כִּי יְהוּה אִתּוֹ וְכֹל
 אֲשֶׁר-הוּא עֹשֶׂה יְהוּה מַצְלִיחַ בְּיָדוֹ:

וַיִּמְצָא יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיִּשְׂרַת אֹתוֹ
 וַיִּפְקְדֵהוּ עַל-בֵּיתוֹ וְכָל-יִשְׁלֹוֹ נָתַן
 בְּיָדוֹ:

וַיְהִי מֵאִזּוֹ הַפְּקִיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל
 כָּל-אֲשֶׁר יִשְׁלֹוֹ וַיִּבְרַךְ יְהוּה אֶת-בֵּית
 הַמִּצְרִי בִגְלַל יוֹסֵף וַיְהִי בִרְכַת יְהוּה
 בְּכָל-אֲשֶׁר יִשְׁלֹו בְּבֵית וּבְשָׂדֵה:

וַיַּעֲזֹב כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ בְּיַד-יוֹסֵף וְלֹא-יָדַע
 אֹתוֹ מֵאֹמֶה כִּי אִם-תִּלְחַם אֲשֶׁר-הוּא
 אוֹכֵל וַיְהִי יוֹסֵף יָפֵה תָאֵר וַיְהִי
 מְרֻאָה:

ויהי אחר הדברים האלה ותשא
 אשת-אדוניו את-עיניה אל-יוסף ותאמר
 שכבה עמי:

וַיִּמָּאֵן וַיֹּאמֶר אֶל-אִשְׁתֹּ אֲדֹנָיו חֵן אֲדֹנִי
 לֹא-יָדַע אֹתִי מִהַפְּרֻצָּת וְכֹל
 אֲשֶׁר-יִשְׁלֹו נָתַן בְּיָדִי:

אִינְנוּ גְדוֹל בְּבֵית הַזֶּה מִמְּנֵי וְלֹא-חֲשָׁד
 מִמְּנֵי מֵאֹמֶה כִּי אִם-אוֹתְךָ בְּאֲשֶׁר

חמישי

ל

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

אֲשֶׁתוֹ, וְאִיךָ אַעֲשֶׂה אֶת הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וְאֶחָטָא לְאֱלֹהִים!

היא דברה אל יוסף יום יום, והוא לא שמע
בקולה לשכב אצלה להיות אתה.

באחד הימים, הוא בא הביתה לעשות את
עבודתו, ולא היה איש מאנשי הבית שם
בבית.

היא תפשה אותו בבגדו ואמרה: שכב אתי!
הוא עזב את בגדו בידה וברח ויצא החוצה.

כשהיא ראתה שהוא עזב את בגדו בידה
וברח החוצה,

קראה לאנשי ביתה ואמרה: ראו בעלי
הביא לנו איש עברי לצחוק עלינו הוא בא
אלי לשכב אתי וקראתי לעזרה בקול רם.

וכשהוא שמע שהרמתי את קולי וקראתי
לעזרה, הוא עזב את בגדו אצלי וברח ויצא
החוצה.

היא הניחה את בגדו אצלה עד שאדונו בא
לביתו.

היא דברה אליו כדברים האלה: בא אלי
העבד העברי שהבאת לנו לצחוק עלי.

וכשהרמתי את קולי וקראתי לעזרה, הוא
עזב את בגדו אצלי וברח החוצה.

כששמע אדונו את דברי אשתו שדברה
אליו ואמרה: כדברים האלה עשה לי עבדך
- הוא כעס.

אדונו של יוסף לקח אותו, ושם אותו בבית
הסוהר - המקום שאסירי המלך אסורים,
והוא נשאר שם בבית הסוהר.

ה' היה עם יוסף והשפיע אליו חסד, ועשה
שימצא חן בעיני שר בית הסוהר.

שר בית הסוהר הפקיד באחריותו של יוסף
את כל האסירים שבבית הסוהר, ואת כל

את־אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה
הזאת וחסאתי לאלהים:

ויהי כדברה אל־יוסף יום ו יום
ולא־שמע אליה לשכב אצלה להיות
עמה:

ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות
מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם
בבית:

ותתפשטהו בבגדו לאמר שכבה עמי
ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה:

ויהי פראותה כ־עזב בגדו בידה וינס
החוצה:

ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם
לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק
בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול
גדול:

ויהי כשמעו כ־הרמתי קולי ואקרא
ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה:

ותנח בגדו אצלה עד־בוא אדניו
אל־ביתו:

ותדבר אליו כדברים האלה לאמר
בא־אלי העבד העברי אשר־הבאת
לנו לצחק בי:

ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו
אצלי וינס החוצה:

ויהי כשמע אדניו את־דברי אשתו
אשר דברה אליו לאמר כדברים
האלה עשה לי עבדך ויחר אפו:

ויקח אדניו יוסף אתו ויתנהלו אל־בית
הסוהר מקום אשר־אסירי (אסורי)
המלך אסורים ויהי־שם בבית הסוהר:

ויהי יהנה את־יוסף ויט אליו חסד ויתן
חנו בעיני שר בית־הסוהר:

ויתן שר בית־הסוהר ביד־יוסף את
כל־האסירים אשר בבית הסוהר ואת

מה שעושים שם הוא הנה הוא האחראי שהדבר יעשה.

שר בית הסוהר אינו רואה בו שום פגם בזכות שה' אתו, ומה שהוא עושה - ה' מצלית.

פרשת חלומות השרים

אחרי הדברים האלה, הממנה על היין של מלך מצרים והאופה חטאו לאדונם - למלך מצרים.

פרעה בעס על שני משרתיו - על השר שממנה על היין ועל השר שממנה על האופים.

הוא שם אותם במעצר בביתו של שר הלוחמים, בבית הסוהר - המקום שבו יוסף כלוא.

שר הלוחמים מנה את יוסף להיות אתם והוא שרת אותם, והם היו שנה במעצר.

הממנה על היין והאופה של מלך מצרים שכלואים בבית הסוהר, שניהם חלמו חלום בלילה אחד, כל אחד את חלומו - כל אחד חלם חלום שמתאים לפתרון של חלומו.

יוסף בא אליהם בבוקר וראה אותם שהם מדאגים.

הוא שאל את משרתי פרעה שאתו במעצר בבית אדונו, ואמר: מדוע פניכם רעים היום?

אמרו לו: חלמנו חלום ואין מי שיפתור אותו! אמר להם יוסף: הרי לאלהים היכולת לפתור! ספרו לי בבקשה.

השר הממנה על היין ספר את חלומו ליוסף, ואמר לו: בחלומי - והנה לפני גפן.

ובגפן שלושה ענפים והיא בזמן פריחתה ולבלבו נצניה והבשילו אשכולותיה בענבים.

וכוס פרעה בידי, לקחתי את הענבים וסחטתי אותם לתוך כוס פרעה, ושמתתי את הכוס על כף ידו של פרעה.

כל אשר עשים שם הוא הנה עשה:

אין שר בית הסוהר ראה את כל מאומה בידו באשר יהנה אתו ואשר הוא עשה יהנה מצלית: פ

שביע

מ

ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם למלך מצרים:

ויקצר פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים:

ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסוהר מקום אשר יוסף אסור שם:

ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרת אתם ויהיו ימים במשמר:

וניתלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסוהר:

ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים:

וישאל את סריסיו פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום:

ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלוא לאלהים פתרים ספרו נא לי:

ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני:

ובגפן שלשה שריגים והוא כפרחת עלתה נצה הבשילו אשכולותיה ענבים:

וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואשחט אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה:

אָמַר לוֹ יוֹסֵף: זֶה פְּתוֹנֹנוּ – שְׁלוֹשֶׁת הָעֲנָפִים
הֵם שְׁלוֹשָׁה יָמִים.

בְּעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים פְּרַעַה יִזְכֵּיר אֶת שְׁמֶךָ
וְאֶת הַחֲזוֹרְתְּךָ לְמַעֲמָדְךָ, וְתִשֵּׂים אֶת הַכּוֹס
שֶׁל פְּרַעַה בְּיָדוֹ, כְּמוֹ הַחֹק הַקּוֹדֵם – שֶׁהֵייתָ
הַמְּמַנֶּה עַל הַיָּיִן.

אָבֵל תִּזְכּוֹר אוֹתִי לְהִיּוֹת אִתְּךָ בְּשִׂיהֵיךָ לְךָ
טוֹב וְתַעֲשֶׂה אִתִּי בְּבִקְשָׁה חֶסֶד, תִּזְכִּיר אוֹתִי
לְפְרַעַה וְתוֹצִיא אוֹתִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה.

כִּי גָנְבוּ אוֹתִי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים, וְגַם פֶּה לֹא
עָשִׂיתִי שׁוֹם חֲטָא שֶׁבִּגְלָלוּ שְׁמוֹ אוֹתִי בְּבוֹר.

שֶׁר הָאוֹפִים רָאָה שֶׁהוּא פֶתֶר לְטוֹבָה, וְאָמַר
לְיוֹסֵף: גַּם אֲנִי רִאִיתִי בְּחִלּוּמִי, וְהִנֵּה עַל
רֹאשִׁי שְׁלוֹשָׁה סְלֵי נֹצְרִים.

וּבִסֵּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁל פְּרַעַה
מַעֲשֶׂה אֹפֶה, וְהַעוֹף אוֹכֵל אוֹתָם מִן־הַסֵּל
שֶׁמַּעַל רֹאשִׁי.

עֲנֵה יוֹסֵף וְאָמַר: זֶה פְּתוֹנֹנוּ – שְׁלוֹשֶׁת הַסֵּלִים
הֵם שְׁלוֹשָׁה יָמִים.

בְּעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים פְּרַעַה יִסִּיר אֶת רֹאשְׁךָ
מֵעַל גּוֹפְךָ וְיִתְּלָה אוֹתְךָ עַל עֵץ, וְהַעוֹף יֹאכֵל
אֶת בְּשָׂרְךָ מֵעֲלִיּוֹךָ.

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הִיָּה יוֹם הַהִלְדָּת שֶׁל פְּרַעַה
וְהוּא עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל עַבְדָּיו, וְהִזְכִּיר אֶת
שְׁמוֹת הַשָּׂר הַמְּמַנֶּה עַל הַיָּיִן וְשֶׁר הָאוֹפִים אִם
לְהִזְמִינֵם עִם שְׂאֵר עַבְדָּיו.

הוּא הִחְזִיר אֶת הַשָּׂר שֶׁמְּמַנֶּה עַל הַיָּיִן
לְאַחֲרֵיתוֹ עַל הַיָּיִן, וְהוּא שָׂם אֶת הַכּוֹס עַל
כַּף יָד פְּרַעַה.

וְאֶת שֶׁר הָאוֹפִים הוּא תָּלָה, כְּמוֹ שְׂיוֹסֵף פֶּתֶר
לָהֶם.

וְהַשָּׂר הַמְּמַנֶּה עַל הַיָּיִן לֹא זָכַר אֶת יוֹסֵף אֶלָּא
שָׁכַח אוֹתוֹ.

וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פְּתוֹנֹנוּ שְׁלֹשֶׁת
הַשָּׂרִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם:

בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְּרַעַה
אֶת־רֹאשְׁהָ וְהִשִּׁיבָהּ עַל־כַּנְףָהּ וְנִתְּתָה
כּוֹס־פְּרַעַה בְּיָדוֹ כְּמִשְׁפַּט הַרְאִשׁוֹן
אֲשֶׁר הָיִיתָ מִשְׁקָהוּ:

כִּי אִם־זָכַרְתָּנִי אִתְּךָ כְּאֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ
וְעָשִׂיתָ־נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי
אֶל־פְּרַעַה וְהִזְבַּאתָנִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה:

כִּי־גָנַב גָּנַבְתִּי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים וְגַם־פֶּה
לֹא־עָשִׂיתִי מֵאוֹמָה כִּי־שָׂמוּ אֹתִי בְּבוֹר:

וַיֵּרָא שֶׁר־הָאֹפִים כִּי טוֹב פֶּתֶר וַיֹּאמֶר
אֶל־יוֹסֵף אֶף־אֲנִי בְּחִלּוּמִי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה
סְלֵי חֲרִי עַל־רֹאשִׁי:

וּבִסֵּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מַאֲכָל פְּרַעַה
מַעֲשֶׂה אֹפֶה וְהַעוֹף אֹכֵל אֹתָם מִן־הַסֵּל
מֵעַל רֹאשִׁי:

וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פְּתוֹנֹנוּ שְׁלֹשֶׁת
הַסֵּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם:

בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְּרַעַה
אֶת־רֹאשְׁהָ מֵעֲלִיּוֹהָ וְתָלָה אוֹתָהּ עַל־עֵץ
וְאֹכֵל הַעוֹף אֶת־בְּשָׂרָהּ מֵעֲלִיּוֹהָ:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַהִלְדָּת
אֶת־פְּרַעַה וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה לְכָל־עַבְדָּיו
וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁוֹ שֶׁר הַמְּשָׁקִים
וְאֶת־רֹאשׁ שֶׁר הָאֹפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו:

וַיֵּשֶׁב אֶת־שֶׁר הַמְּשָׁקִים עַל־מִשְׁקָהוּ
וַיִּתֵּן הַכּוֹס עַל־כַּף פְּרַעַה:

וְאֶת שֶׁר הָאֹפִים תָּלָה כְּאֲשֶׁר פֶּתֶר
לָהֶם יוֹסֵף:

וְלֹא־זָכַר שֶׁר־הַמְּשָׁקִים אֶת־יוֹסֵף
וַיִּשְׁכַּחְהוּ: פ

מפסיד

מקץ

מא

א וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעַה חָלַם
וַהֲנֵה עֹמֵד עַל-הַיָּאֵר:
ב וַהֲנֵה מִן-הַיָּאֵר עֹלֹת שִׁבְע פָּרוֹת יָפוֹת
מֵרָאה וּבְרִיאַת בָּשָׂר וַתִּרְעִינָה בְּאָחוּ:
ג וַהֲנֵה שִׁבְע פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת אַחֲרֵיהֶן
מִן-הַיָּאֵר רַעוֹת מֵרָאה וַדַּקּוֹת בָּשָׂר
וַתַּעֲמִדְנָה אֶצֶל הַפָּרוֹת עַל-שֵׁפֶת הַיָּאֵר:
ד וַתֹּאכְלֶנָה הַפָּרוֹת רַעוֹת הַמֵּרָאה וַדַּקַּת
הַבָּשָׂר אֶת שִׁבְע הַפָּרוֹת יָפֹת הַמֵּרָאה
וַתִּבְרִיאַת וַיִּיקֶץ פְּרַעַה:
ה וַיִּישָׁן וַיַּחֲלֵם שְׁנִית וַהֲנֵה שִׁבְע שְׂבָלִים
עֹלֹת בְּקִנְיָה אַחַד בְּרִיאוֹת וְטֹבוֹת:
ו וַהֲנֵה שִׁבְע שְׂבָלִים דַּקּוֹת וּשְׂדוּפּוֹת
קָדִים צִמְחוֹת אַחֲרֵיהֶן:
ז וַתִּבְלַעְנָה הַשְּׂבָלִים הַדַּקּוֹת אֶת שִׁבְע
הַשְּׂבָלִים הַבְּרִיאוֹת וַהֲמַלְאוֹת וַיִּיקֶץ
פְּרַעַה וַהֲנֵה חֲלוֹם:
ח וַיְהִי כִּבְקֹר וַתִּפְעֵם רֹחוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא
אֶת-כָּל-חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם וְאֶת-כָּל-
חֲכַמֵּיהֶם וַיִּסְפֹּר פְּרַעַה לָהֶם אֶת-חֲלֹמוֹ
וַאִין-פּוֹתֵר אוֹתָם לְפְרַעַה:
ט וַיַּדְבֵּר שֵׁר הַמִּשְׁקִים אֶת-פְּרַעַה לֵאמֹר
אֶת-חֲטָאֵי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם:
י פְּרַעַה קָצַף עַל-עַבְדָּיו וַיִּתֵּן אֹתִי
בְּמִשְׁמֵר בַּיִת שֵׁר הַטְּבָחִים אֹתִי וְאֶת
שֵׁר הָאֲפִים:
יא וַנַּחֲלֶמָה חֲלוֹם בְּלִילָה אַחַד אֲנִי וְהוּא
אִישׁ כְּפַתְרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמוֹ:
יב וְשֵׁם אֹתָנוּ נַעַר עֲבָדֵי עֶבֶד לְשֵׁר
הַטְּבָחִים וְנִסְפָּר-לֹו וַיִּפְתֹּר-לָנוּ
אֶת-חֲלֹמֹתֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פֶּתֵר:
יג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פִּתְרָנוּ לָנוּ כֵּן הָיָה אֹתִי
הַשִּׁיב עַל-כִּנְיָ וְאֹתוֹ תִּלְּהָ:

פרשת חלומות פרעה

בסוף שנתים, פרעה חלם שהוא עומד על יד
היאור.
ומהיאור עולות שבע פרות שנראות טוב
ושמנות, והן רעו במקום המרעה.
והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן
מהיאור, שנראות לא טוב ורזות, והן עמדו
על שפת היאור ליד הפרות הראשונות.
הפרות שנראות לא טוב והרזות אכלו את
שבע הפרות שנראות טוב והשמנות, ופרעה
התעורר.
הוא ישן וחלם שנית, והנה שבע שבולים
עולות בגבעול אחד – שמנות וטובות.
והנה שבע שבולים דקות ומיבשות ברוח
מזרחית צומחות אחריהן.
השבולים הדקות בלעו את שבע השבולים
השמנות והמלאות, פרעה התעורר והנה –
חלום.
בבוקר בשהתעורר הוא התרגש מאוד, הוא
שלח וקרא לכל מכשפי מצרים ולכל
חכמיה, פרעה ספר להם את חלומו, ולא היה
מי שידע לפתור אותם לפרעה.
פרשת פתרון יוסף
שר המשקים דבר אל פרעה ואמר: אני
מזכיר היום את חטאי.
פרעה פעס על עבדיו ושם אותי במעצר
בבית שר הלוחמים, אותי ואת שר האופים.
אני והוא חלמנו חלום בלילה אחד, כל אחד
חלם חלום שמתאים לפתרון חלומו.
ושם היה אתנו נער עבדי עבד לשר
הלוחמים, ספרנו לו והוא פתר לנו את
חלומותינו, לכל אחד פתרון מתאים לחלומו.
וכמו שפתר לנו כך היה – אותי פרעה החזיר
למעמדי, ואותו הוא תלה.

פרעה שלח שליחים וקרא ליוסף והוציאו אותו במהירות מהכלא, הוא הסתפר והחליף את בגדיו ובא אל פרעה.

פרעה אמר ליוסף: חלמתי חלום ואין מי שיודע לפתור אותו, ואני שמעתי עליך שאתה יודע להבין חלום ולפתור אותו.

יוסף ענה לפרעה ואמר: גם בלעדי, בעזרת אלהים ניתן פתרון לטובת שלום פרעה.

פרעה דבר אל יוסף: בחלומי הגה אני עומד על שפת היאור.

והנה מהיאור עולות שבע פרות שמנות שגראות טוב, והן רעו במקום המרעה.

והנה שבע פרות אחרות מסכנות שגראות מאוד לא טוב ורוות, עולות אחריהן, לא ראיתי כמותן בכל ארץ מצרים בכזה רוע.

הפרות הרזות והרעות אכלו את שבע הפרות הראשונות השמנות.

הן נבלעו בתוכן ולא היה אפשר לדעת שהן נבלעו בתוכן כי הן נראו רע כמו בהתחלה, והתעוררתי.

וראיתי בחלומי, והנה שבע שבולים צומחות בגבעול אחד מלאות וטובות.

והנה שבע שבולים רזות דקות מיבשות ברוח מזרחית צומחות אחריהן,

והשבולים הדקות בלעו את שבע השבולים הטובות, אמרתי למכשפים ואין אף אחד מהם שיודע להגיד לי את פתרון החלום.

יוסף אמר לפרעה: פרוש חלומות פרעה אחד הוא – האלהים הודיע לפרעה את מה שהוא עומד לעשות.

שבע הפרות הטובות הן שבע שנים, ושבע השבולים הטובות הן שבע שנים – חלום אחד הוא.

ושבע הפרות הרזות והרעות העולות אחריהן

נישלח פרעה ויקרא את-יוסף ויריצהו מן-הבור וינגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל-פרעה:

ויאמר פרעה אל-יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אתו:

ויען יוסף את-פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את-שלום פרעה:

וידבר פרעה אל-יוסף בחלמי הגני עמד על-שפת היאר:

והנה מן-היאר עלת שבע פרות בריאות בשר ויפת תאר ותדענה באחו:

והנה שבע-פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תאר מאד ורקות בשר לא-ראיתי כהנה בכל-ארץ מצרים לרע:

ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הראשונות הבריאות:

ותבאנה אל-קרבנה ולא נודע כי-באו אל-קרבנה ומראיתן רע כאשר בתחלה ואיקץ:

וארא בחלמי והנה שבע שבולים עלת בקנה אחד מלאת וטבות:

והנה שבע שבולים צנמות דקות שרפות קדים צמחות אחריהם:

ותבלען השבולים הדקת את שבע השבולים הטבות ואמר אל-החרטמים ואין מגיד לי:

ויאמר יוסף אל-פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה:

שבע פרת הטבת שבע שנים הנה ושבע השבולים הטבת שבע שנים הנה חלום אחד הוא:

ושבע הפרות הרקות והרעות העלת

שני

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

הן שבע שנים, ושבע השבולים הרקות המיבשות ברוח מזרחית יהיו שבע שנות רעב.

זהו הדבר שדברתי אל פרעה - את מה שהאלהים עומד לעשות הוא הראה לפרעה.

הנה שבע שנים באות, יהיה שבע גדול בכל ארץ מצרים.

ויבאו שבע שנות רעב אחריהן וישכח כל השבע שהיה בארץ מצרים - הרעב ישמיד את הארץ.

ואי אפשר יהיה להבחין שהיה שבע בארץ בגלל אותו רעב שאחר כך, כי הוא יהיה קשה מאוד.

ועל חזרת החלום אל פרעה פעמים - כי הדבר מוכן מאת האלהים והאלהים ממחר לעשות אותו.

ועכשיו, פרעה ימצא איש נבון וחכם וימנה אותו על ארץ מצרים.

פרעה יעשה בעצתי, וימנה ממנים על הארץ, ויגבה חמשית מכל תבואת ארץ מצרים בשבע שני השבע.

והם יאספו את כל האוכל של השנים הטובות האלה שבאות, ויאספו תבואה שתהיה אצל פרעה - שיהיה אוכל בערים, וישמרו אותה.

האוכל יהיה שמור לקיים ארץ בשבע שנות הרעב שתהיינה בארץ מצרים, וכך הארץ לא תאבד ברעב.

הדבר נראה טוב בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו.

פרשת מגוי יוסף

פרעה אמר לעבדיו: האם נמצא עוד איש כזה שרוח אלהים בו?

פרעה אמר ליוסף: אחרי שאלהים הודיע לך את כל זאת, אין נבון וחכם כמוך.

אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבולים הרקות שרפות הקדים יהיו שבע שני רעב:

הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה:

הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים:

וקמו שבע שני רעב אחריהן ונשכח כל השבע בארץ מצרים וכלה הרעב את הארץ:

ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב הנהא אחרי כן כי כבוד הוא מאד:

ועל השנות החלום אל פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים וממחר האלהים לעשתו:

ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים:

יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע:

ויקבצו את כל אכל השנים הטובות הבאת האלה ויצברו כר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו:

והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא תפרת הארץ ברעב:

וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו:

ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו:

ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

שליש

והקם כְּמוֹדָה:

אתה תהיה ממנה על ביתי ועל פי הוראותיך
יתפרנסו כל עמי, אהיה חשוב ממך רק
בכסא המלכות.

אתה תהנה על-ביתי ועל-פיך ישק
כל-עמי רק הכסא אנהל ממוך:

פרעה אמר ליוסף: ראה, מניתי אותך על כל
ארץ מצרים!

ויאמר פרעה אל-יוסף ראה נתתי אתך
על כל-ארץ מצרים:

פרעה הסיר מעל ידו את טבעתו שבה היה
חותם את פקדויותיו, ושם אותה על ידו של
יוסף, והלביש אותו בבגדי משוב, וישם
את מחרוזת הזהב על צוארו.

ויסר פרעה את-טבעתו מעל ידו ויתן
אתה על-יד יוסף וילבש אתו בגדי-שש
וישם רבד הזהב על-צוארו:

והרכיב אותו במרכבת הסגן שלו, והכריזו
לפניו: כרעו בדרך! ומנה אותו על כל ארץ
מצרים.

וירכב אתו במרכבת המשנה אשר-לו
ויקראו לפניו אברהם ונתון אתו על
כל-ארץ מצרים:

פרעה אמר ליוסף: אני פרעה המלך, ואני
מצוה שללא רשותך לא ימנה איש לשום
תפקיד בכל ארץ מצרים.

ויאמר פרעה אל-יוסף אני פרעה
ובלעדיך לא-יגרים איש את-ידו
ואת-רגלו בכל-ארץ מצרים:

פרעה קרא את שם יוסף מפענח הסודות,
ונתן לו את אסנת הבת של פוטי-פרע כהן
העיר און לאשה, יוסף יצא לשלוט על ארץ
מצרים.

ויקרא פרעה שם-יוסף צפנת פענח
ויתן-לו את-אסנת בת-פוטי פרע כהן
אן לאשה ויצא יוסף על-ארץ מצרים:

ויוסף היה בן שלושים שנה כשעמד לפני
פרעה מלך מצרים, יוסף יצא מלפני פרעה
ועבר בכל ארץ מצרים.

ויוסף בן-שלושים שנה בעמדו לפני
פרעה מלך-מצרים ויצא יוסף מלפני
פרעה ויעבר בכל-ארץ מצרים:

בשבע שני השבע גדלה הארץ תבואה רבה,
מספיק גם לאחסון.

ותעש הארץ בשבע שני השבע
לקמצים:

הוא אסף את כל האוכל של שבע השנים
הטובות שהיו בארץ מצרים, ושם את האוכל
בתוך הערים, האוכל של שדה העיר
שסביבותיה הכניס בתוכה.

ויקבץ את-כל-אכל שבע שנים אשר
היו בארץ מצרים ויתן-אכל בערים
אכל שדה-העיר אשר סביבותיה נתן
בתוכה:

יוסף אסף הרבה מאוד תבואה – כחול הים,
עד שהפסיקו לספור כי אי אפשר היה לספור.
ולפני שבאה שנת הרעב הראשונה נולדו
ליוסף שני בנים שילדה לו אסנת בת פוטי-
פרע כהן העיר און.

ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה
מאד עד כִּי-חדל לספר כִּי-אין מספר:
ויליוסף ילד שני בנים בתרם תבוא
שנת הרעב אשר ילדה-לו אסנת
בת פוטי פרע כהן און:

יוסף קרא את שם הבכור מנשה, כי אלהים
נשני – בלומר השכיח ממני את כל עבודותי

ויקרא יוסף את-שם הבכור מנשה
כִּי-נשני אלהים את-כל-עמלי ואת

כָּל־בֵּית אָבִי:

וְאֵת שֵׁם הַשְּׁנַי קָרָא אֶפְרַיִם כִּי־הִפְרֵנִי
 אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי:

וְאֵת שֵׁם הַשְּׁנַי קָרָא אֶפְרַיִם כִּי־הִפְרֵנִי
 אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי:

פְּרַשְׁת הָרַעֵב

שֶׁבַע שָׁנוֹת הִשְׁבַּע שָׁהָיוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם נִגְמְרוּ.

וַתִּכְלֶינָה שֶׁבַע שָׁנֵי הַשְּׁבַע אֲשֶׁר הָיָה
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַהֲתַחֲלִינוּ שֶׁבַע שָׁנוֹת הָרַעֵב לָבוֹא כְּמוֹ שְׁיוֹסֵף
 אָמַר, וְהָיָה רָעֵב בְּכָל הָאָרְצוֹת, וּבְכָל אֶרֶץ
 מִצְרַיִם הָיָה בְּמַחְסָנִים אוֹכֵל.

וַתַּחֲלִינָה שֶׁבַע שָׁנֵי הָרַעֵב לָבוֹא כְּאֲשֶׁר
 אָמַר יוֹסֵף וַיְהִי רָעֵב בְּכָל־הָאָרְצוֹת
 וּבְכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם הָיָה לֶחֶם:

כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם רָעֵבָה וְהָעָם צָעֵק אֶל פְּרַעֲה
 לְקַבֵּל לֶחֶם, פְּרַעֲה אָמַר לְכָל מִצְרַיִם: לָכוּ
 לְיוֹסֵף, וּמָה שְׂיֹאמַר לָכֶם – תַּעֲשׂוּ.

וַתִּרְעַב כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְעַק הָעָם
 אֶל־פְּרַעֲה לְלָחֶם וַיֹּאמֶר פְּרַעֲה
 לְכָל־מִצְרַיִם לָכוּ אֶל־יוֹסֵף אֲשֶׁר־יֹאמַר
 לָכֶם תַּעֲשׂוּ:

וְהָרַעֵב הָיָה בְּכָל שְׂטָחֵי הָאָזוּר, יוֹסֵף פָּתַח אֶת
 כָּל הַמַּחְסָנִים שֵׁישׁ בָּהֶם תְּבוּאָה וּמָכַר
 לְמִצְרַיִם, וְהָרַעֵב הִתְחַזַּק בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.

וַתִּרְעַב הָיָה עַל כָּל־פְּנֵי הָאֶרֶץ וַיִּפְתַּח
 יוֹסֵף אֶת־כָּל־אֲשֶׁר בָּהֶם וַיִּשְׁבֹּר
 לְמִצְרַיִם וַיִּחְזַק הָרַעֵב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָאָזוּר בָּאוּ לְמִצְרַיִם לְקִנּוֹת
 תְּבוּאָה מִיוֹסֵף כִּי הָרַעֵב הִתְחַזַּק בְּכָל הָאָזוּר.

וְכָל־הָאֶרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִמָּה לְשֹׁבֵר
 אֶל־יוֹסֵף כִּי־חִזַּק הָרַעֵב בְּכָל־הָאֶרֶץ:

פְּרַשְׁת יְרִידַת אַחֵי יוֹסֵף

יַעֲקֹב רָאָה שֵׁישׁ מְכִירַת תְּבוּאָה בְּמִצְרַיִם,
 וַאֲמַר יַעֲקֹב לְבָנָיו: לְמָה אַתֶּם מִפְּחִידִים אֶת
 עַצְמְכֶם לֵאלֹא סָבָה מִלְּלַכֵּת לְשָׂם?

וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יִשְׁשָׁבֵר בְּמִצְרַיִם
 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לְמָה תִּתְרָאוּ:

וַאֲמַר: הִנֵּה שָׁמַעְתִּי שֵׁישׁ מְכִירַת תְּבוּאָה
 בְּמִצְרַיִם, רְדוּ לְשָׂם וּקְנוּ לָנוּ מִשָּׂם, וְנַחֲיָה וְלֹא
 נָמוּת!

וַיֹּאמֶר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי כִּי יִשְׁשָׁבֵר
 בְּמִצְרַיִם רְדוּ־שָׁמָּה וּשְׁבְרוּ־לָנוּ מִשָּׂם
 וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוּת:

עֲשֶׂרַת אַחֵי יוֹסֵף יְרְדוּ לְקִנּוֹת תְּבוּאָה
 מִמִּצְרַיִם.

וַיֵּרְדוּ אַחֵי־יוֹסֵף עֲשָׂרָה לְשֹׁבֵר בָּר
 מִמִּצְרַיִם:

יַעֲקֹב לֹא שָׁלַח עִם אַחֵיו אֶת בְּנֵימִין אַחֵיו שֶׁל
 יוֹסֵף מִרְחֵל, כִּי אָמַר: שְׂלֵא יִקְרָה לוֹ אֲסוּן
 כְּמוֹ לְאַחֵיו.

וְאֶת־בְּנֵימִין אָתִי יוֹסֵף לֹא־שָׁלַח יַעֲקֹב
 אֶת־אַחֵיו כִּי אָמַר פֶּן־יִקְרָאנוּ אֲסוּן:

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְקִנּוֹת בֵּין שָׂאֵר הַבָּאִים, כִּי
 הָרַעֵב הָיָה גַם בְּאֶרֶץ בְּנֵעַן.

וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְשֹׁבֵר בְּתוֹף הַבָּאִים
 כִּי־הָיָה הָרַעֵב בְּאֶרֶץ בְּנֵעַן:

וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל־הָאֶרֶץ, הוּא מוֹכֵר אֶת
 הַמִּשְׁבִּיר לְכָל־עַם הָאֶרֶץ וַיָּבֹאוּ אַחֵי
 יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ אַפַּיִם אֲרָצָה:

וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל־הָאֶרֶץ הוּא
 הַמִּשְׁבִּיר לְכָל־עַם הָאֶרֶץ וַיָּבֹאוּ אַחֵי
 יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ אַפַּיִם אֲרָצָה:

רביע

מב

יוסף רָאָה אֶת אָחָיו וְהִכִּיר אוֹתָם, הוּא הִתְיַחֵס אֲלֵיהֶם כְּמוֹ זֶר וְדָבַר אֹתָם דְּבָרִים קָשִׁים, אָמַר לָהֶם: מֵאִיפֹה בָאתֶם? אָמְרוּ: מֵאֶרֶץ כְּנַעַן, לִקְנוֹת אוֹכֵל.

יוסף הִכִּיר אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִכִּירוּ אוֹתוֹ. יוסף זָכַר אֶת הַחֲלוּמוֹת שֶׁחָלַם עֲלֵיהֶם, וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם מֵרְגָלִים! בָּאתֶם לְרֹאוֹת אֶת מְקוֹמוֹת הַתְּרַפָּה שֶׁל הָאָרֶץ!

אָמְרוּ לוֹ: לֹא אֲדוּנִי, עֲבָדֶיךָ בָּאוּ רַק לִקְנוֹת אוֹכֵל!

בָּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד אֲנַחְנוּ, דוֹבְרֵי אִמַּת אֲנַחְנוּ – עֲבָדֶיךָ לֹא הָיוּ מֵרְגָלִים מֵעוֹלָם.

אָמַר לָהֶם: לֹא נִכּוּן! בָּאתֶם לְרֹאוֹת אֶת מְקוֹמוֹת הַתְּרַפָּה שֶׁל הָאָרֶץ!

אָמְרוּ: שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֲבָדֶיךָ – אַחִים אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד שֶׁבְּאֶרֶץ כְּנַעַן, וְהִנֵּה הִקְטַן עִם אֲבִינוּ הַיּוֹם וְאֶחָד אֵינְנוּ.

אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: זֶה שֶׁהִשְׁאֲרַתֶּם אוֹתוֹ בְּלִי סֶבֶה זֶה הוֹכַחָה לְמָה שֶׁאָמַרְתִּי לָכֶם: אַתֶּם מֵרְגָלִים!

כִּךְ תִּבְדְּקוּ: אֲנִי נִשְׁבַּע בְּחַיֵּי פְרַעֲה שְׁלֹא תִצְאוּ מִכָּאֵן אֲלָא כִּשְׂיבּוֹא הִנֵּה אַחִיכֶם הִקְטַן! שְׁלַחוּ מֵאִתְּכֶם אֶחָד שְׂיָבִיא אֶת אַחִיכֶם, וְאַתֶּם תִּהְיוּ בְּמַעְצָר, וְכִךְ יִבְדְּקוּ דְבָרֵיכֶם אִם אִמַּת בְּפִיכֶם, וְאִם לֹא יָבִיא – אֲנִי נִשְׁבַּע בְּחַיֵּי פְרַעֲה שֶׁאַתֶּם מֵרְגָלִים!

הוּא הִכְנִיס אוֹתָם לְמַעְצָר שְׁלוֹשָׁה יָמִים. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי אָמַר לָהֶם יוֹסֵף: אֲנִי מִכְבֵּד אֶת הָאֱלֹהִים, לָכֵן אֲנִי מֵרְשָׁה שֶׁתַּעֲשׂוּ כִּךְ בְּדֵי לְהִשָּׂאֵר בְּחַיִּים:

אִם אַתֶּם דוֹבְרֵי אִמַּת – אֶחָד מֵאַחֵיכֶם יֵאָסֵר בְּבֵית הַמַּעְצָר, וְאַתֶּם לָכוּ וְתִבְיֵאוּ אֶת הַתְּבוּאָה שֶׁקִּנִּיתֶם לְבְנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם הָרַעֲבִים.

וְתִבְיֵאוּ אֵלַי אֶת אַחֵיכֶם הִקְטַן וְכִךְ דְּבָרֵיכֶם יִתְאֲמְרוּ וְלֹא תִמּוֹתוּ, וְכִךְ הֵם עֲשׂוּ.

הֵם אָמְרוּ אִישׁ לְאָחָיו: אֲכַן אֲנַחְנוּ אֲשֵׁמִים

וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת אָחָיו וַיִּכְרָם וַיִּתְנַבֵּר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אֹתָם קָשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאֵין בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן לְשֹׁכְרֵי-אוֹכֵל:

וַיִּכֵּר יוֹסֵף אֶת-אָחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ: וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵרְגָלִים אַתֶּם לְרֹאוֹת אֶת-עֲרֻנוֹת הָאָרֶץ בָּאתֶם:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנָי וְעֲבָדֶיךָ בָּאוּ לְשֹׁכְרֵי-אוֹכֵל:

כָּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ-אֶחָד נִחְנוּ כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא-הָיוּ עֲבָדֶיךָ מֵרְגָלִים:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי-עֲרֻנוֹת הָאָרֶץ בָּאתֶם לְרֹאוֹת:

וַיֹּאמְרוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֲבָדֶיךָ אַחִים אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ-אֶחָד בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וְהִנֵּה הִקְטַן אֶת-אֲבִינוּ הַיּוֹם וְהָאֶחָד אֵינְנוּ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵכֶם לֵאמֹר מֵרְגָלִים אַתֶּם:

כִּי-זֹאת תִּבְחַנּוּ חֵי פְרַעֲה אִם-תִּצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם-כִּבּוֹא אַחֵיכֶם הִקְטַן הִנֵּה:

שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת-אֲחֵיכֶם וְאַתֶּם הֹאֲסְרוּ וַיִּבְחַנּוּ דְבָרֵיכֶם הֲאִמַּת אַתֶּם וְאִם-לֹא חֵי פְרַעֲה כִּי מֵרְגָלִים אַתֶּם:

וַיֹּאסֶף אֹתָם אֶל-מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בִּינּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עֲשׂוּ וְחַיּוּ אֶת-הָאֱלֹהִים אֲנִי יֵרָא:

אִם-כְּנִים אַתֶּם אַחֵיכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶּם וְאַתֶּם לָכוּ הִבְיֵאוּ שֹׁכֵר רַעֲבוֹן בְּתֵיכֶם:

וְאֶת-אֲחֵיכֶם הִקְטַן תִּבְיֵאוּ אֵלַי וַיֹּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְלֹא תִמּוֹתוּ וַיַּעֲשׂוּ-כֵן:

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחָיו אֲכַל אֲשֵׁמִים

חמישי

בגלל מה שעשינו לאחינו – שראינו את צרת נפשו בשהוא התחנן אלינו ולא שמענו עליו – לכן באה אלינו הצרה הזאת.

ענה להם ראובן ואמר: הרי אמרתי לכם: אל תחטאו בילד, ולא שמעתם בקולו וגם העונש על שפרכות דמו הנה נדרש מאתנו. והם לא ידעו שיוסף מבין, כי היה מתרגמן ביניהם בשדברו אליו.

הוא הסתובב מהם ובכה, וחזר אליהם ודבר אתם, ולקח מהם את שמעון ואסר אותו לעיניהם.

יוסף צוה למלא את פליהם בתבואה ולהחזיר את כספיהם – כל אחד לשקו, ולתת להם צדה להרד, וכך עשה להם.

פרשת שיבת אחי יוסף ארצה

הם סחבו את התבואה שקנו על חמוריהם והלכו משם.

האחד פתח את שקו לתת מספוא לחמורו בחנית הלילה, וראה את כספו והנה הוא בפתח שקו.

הוא אמר לאחיו: כספי חזר והנה הוא בשקו! הם השתוממו ופחדו ואמרו איש לאחיו: מה זה עשה לנו אלהים?

הם באו ליעקב אביהם לארץ כנען וספרו לו את כל מה שקרה להם, ואמרו:

האיש אדון הארץ דבר אתנו דברים קשים והאשים אותנו שאנחנו מרגלים בארץ.

אמרנו לו: אנחנו דוברי אמת, לא היינו מרגלים מעולם.

אנחנו שנים עשר אחים בני אבינו, האחד איננו, והקטן היום עם אבינו בארץ כנען.

אמר לנו האיש אדון הארץ: בזאת אדע אם דוברי אמת אתם – השאירו אצלי את אחד

אנחנו על-אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו עליו – לכן באה אלינו הצרה הזאת:

כב ויען ראובן אתם לאמר הלא אמרתי אליכם! לאמר אל-תחטאו בילד ולא שמעתם וגם-דמו הנה נדרש:

כג והם לא ידעו כי שמע יוסף כי המליץ ביניהם:

כד ויסב מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויגח מאתם את-שמעון ויאסר אתו לעיניהם:

כה ויצו יוסף וימלאו את-פליהם בר' ולהשיב כספיהם איש אל-שקו ולתת להם צדה להרד ויגשש להם כן:

כו וישאו את-שכרם על-חמוריהם וילכו משם:

כז ויפתח האחד את-שקו לתת מספוא לחמורו במלון וירא את-כספו והנה-הוא בפי אמתחתו:

כח ויאמר אל-אחיו הושב כספי וגם הנה באמתחתי ויצא לבם ויחרדו איש אל-אחיו לאמר מה-זאת עשה אלהים לנו:

כט ויבאו אל-יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל-הקרת אתם לאמר:

ל דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויתן אתנו כמרגלים את-הארץ:

לא ונאמר אליו כנים אנחנו לא היינו מרגלים:

לב שנים-עשר אנחנו אחים בני אבינו האחד איננו והקטן היום את-אבינו בארץ כנען:

לג ויאמר אלינו האיש אדני הארץ בזאת אדע כי כנים אתם אחיכם האחד

מֵאַחֲכֵם, וַיִּקְחוּ אֶת הַתְּבוּאָה שְׁקִנִּיתֶם לְבְנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם הָרַעֲבִים וְלָכוּ.

וְהֵבִיאוּ אֶת אַחֲכֵם הַקָּטָן אֵלַי וְאָדַע שְׂאֵתֶם לֹא מְרַגְלִים אֲלֵא דוֹבְרֵי אֱמֶת, וְאִזּוּ אֶתֵּן לָכֶם אֶת אַחֲכֵם וְתִסְחָרוּ עִם תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

בְּעוֹד הֵם מְרוֹקְנִים אֶת שְׁקִיָּהֶם, וְהִנֵּה נִמְצָא צְרוּר כֶּסֶף שֶׁל כָּל אֶחָד בְּשִׁקּוֹ, הֵם וְאֲבֵיהֶם רָאוּ אֶת צְרוּרוֹת כֶּסֶפֵיהֶם וַפָּחְדוּ.

וַעֲקֹב אֲבִיהֶם אָמַר לָהֶם: הִפְכַתֶּם אוֹתִי לְאֵב שְׂבוּלוֹ – יוֹסֵף אֵינְנִי, וְשִׁמְעוֹן אֵינְנִי, וְעִכְשָׁיו תִּקְחוּ אֶת בְּנֵימִי? כָּל הַצְּרוּת הָאֵלֶּה נָפְלוּ עָלַי!

רְאוּבֵן אָמַר לְאֲבִיו: אֶת שְׁנֵי בְנֵי תַמְתִּית אִם לֹא אָבִיא אוֹתוֹ אֵלַיךְ, תֵּן אוֹתוֹ בְּאַחֲרֵי־וֹתִי וְאֲנִי אַחֲזִיר אוֹתוֹ אֵלַיךְ.

אָמַר לוֹ: בְּנֵי לֹא יֵרֵד אִתְּכֶם, כִּי אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבַדּוֹ נִשְׁאָר לִי מִרְחֵל, וְאִם יִקְרָה לוֹ אֲסוֹן בְּדַרְדָּר שְׂתִלְכוּ בָּהּ – תּוֹרִידוֹ אוֹתִי בְּזִקְנוּתִי בְּצַעַר לִקְבֵר.

פְּרֶשֶׁת הַיְרִידָה הַשְּׁנִיָּה

וְהָרַעַב בְּאֲזוּר הָיָה קָשָׁה.

כְּשִׁגְמְרוּ לְאֹכֹל אֶת הַתְּבוּאָה שֶׁהֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם, אָמַר לָהֶם אֲבֵיהֶם: חֲזְרוּ וּקְנוּ לָנוּ מֵעֵט אוֹכֵל.

אָמַר לוֹ יְהוּדָה: הָאִישׁ הַזֶּהִיר אוֹתֵנּוּ וְאָמַר: לֹא תִרְאוּ אֶת פְּנֵי בְלֵי שְׂאֲחֵיכֶם יְהִי אִתְּכֶם.

אִם אֵתָּה שׁוֹלַח אֶת אַחֲיֵינוּ אִתְּנוּ – נֵרֵד וְנִקְנֶה לָךְ אוֹכֵל.

וְאִם אֵינְךָ שׁוֹלַח – לֹא נֵרֵד, כִּי הָאִישׁ אָמַר לָנוּ: לֹא תִרְאוּ אֶת פְּנֵי בְלֵי שְׂאֲחֵיכֶם יְהִי אִתְּכֶם!

יִשְׂרָאֵל אָמַר: לָמָּה עֲשִׂיתֶם לִי רָעָה – לְהַגִּיד לְאִישׁ אִם יֵשׁ לָכֶם עוֹד אַחַ? אָמְרוּ: הָאִישׁ שָׂאֵל עָלֵינוּ וְעַל מִשְׁפַּחַתֵּינוּ

הַנִּיחוּ אוֹתִי וְאֶת־רַעְבוֹן בְּתֵיכֶם קַחוּ וְלָכוּ:

וְהֵבִיאוּ אֶת־אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֵלַי וְאָדַעָה כִּי לֹא מְרַגְלִים אַתֶּם כִּי כְנִים אַתֶּם אֶת־אֲחֵיכֶם אַתֵּן לָכֶם וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְחָרוּ:

וַיְהִי הֵם מְרוֹקְיִים שְׁקִיָּהֶם וְהִנֵּה־אִישׁ צְרוּר־כֶּסֶף בְּשִׁקּוֹ וַיִּרְאוּ אֶת־צְרוּרוֹת כֶּסֶפֵיהֶם הִמָּה וְאֲבֵיהֶם וַיִּירְאוּ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם וַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֶתִּי שִׁפְלִיתֶם יוֹסֵף אֵינְנִי וְשִׁמְעוֹן אֵינְנִי וְאֶת־בְּנֵימִן תִּקְחוּ עָלַי הֲיִי כְלָנָה:

וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו לֵאמֹר אֶת־שְׁנֵי בְנֵי תַמְתִּית אִם־לֹא אָבִיאֲנִי אֵלַיךְ תִּנְהַ אֹתוֹ עַל־יְדֵי וְאֲנִי אֲשִׁיבֶנּוּ אֵלַיךְ:

וַיֹּאמֶר לֹא־יֵרֵד בְּנֵי עִמְכֶם כִּי־אֲחִיו מֵת וְהוּא לְבַדּוֹ נִשְׁאָר וּקְרָאֵהוּ אֲסוֹן בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר תִּלְכוּ־בָהּ וְהוֹרְדְתֶם אֶת־שִׁיבְתִי בְּיָגוֹן שְׂאוּלָה:

וְהָרַעַב כָּבֵד בְּאָרֶץ:

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ לְאֹכֵל אֶת־הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבֵיהֶם שִׁבוּ שְׁבְרוּ־לָנוּ מֵעֵט־אֹכֵל:

וַיֹּאמֶר אֲלֵינוּ יְהוּדָה לֵאמֹר הָעֵד הָעֵד בְּנֵי הָאִישׁ לֵאמֹר לֹא־תִרְאוּ פְנֵי בִלְתִי אַחֲיֵיכֶם אִתְּכֶם:

אִם־יִשְׁךָ מִשְׁלַח אֶת־אֲחֵינוּ אִתְּנוּ נִרְדָּה וְנִשְׁבַּרְהָ לָךְ אֹכֵל:

וְאִם־אֵינְךָ מִשְׁלַח לֹא נֵרֵד כִּי־הָאִישׁ אָמַר אֲלֵינוּ לֹא־תִרְאוּ פְנֵי בִלְתִי אַחֲיֵיכֶם אִתְּכֶם:

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל לָמָּה תִרְעַתֶּם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לָכֶם אַחַ:

וַיֹּאמְרוּ שְׂאוּל שְׂאֵל־הָאִישׁ לָנוּ

לד

לה

לו

לז

לח

מג

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

וְאָמַר: הֲאִם אַבִּיכֶם עוֹד חַי? הֲאִם יֵשׁ לָכֶם עוֹד אָח? וְסַפְּרֵנוּ לוֹ לְפִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁשָּׂאֵל, וְכִי יִדְעֵנוּ שִׁיאִמַּר: הוֹרִידוּ אֶת אַחֵיכֶם!?

יְהוּדָה אָמַר לְיִשְׂרָאֵל אָבִיו: שְׁלַח אֶת הַנְּעָר אֵתִי וְנָקִים וְנִלְדָּךְ וְנַחְיָה וְלֹא נָמוּת גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֶתָּה וְגַם יַלְדֵינוּ.

אֲנִי אֶהְיֶה עִרֵב עֲלֵיךְ – מִמֶּנִּי תִדְרוֹשׁ אוֹתוֹ, אִם לֹא אָבִיא אוֹתוֹ אֵלֶיךָ וְאֶעֱמִיד אוֹתוֹ לְפָנֶיךָ – אַחֲשָׁב לְחוֹטֵא בְלִפְנֵיךָ כָּל הַיָּמִים הָרִי אִלוֹ לֹא הֵינּוּ מֵתֵעֶכְבִּים, כִּבֵּר יִכּוֹלְנוּ לִלְכֵת וְלַחְזוֹר פַּעַמִּים.

אָמַר לָהֶם יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם: אִם כֵּן, עֲשׂוּ כֵּן – קַחוּ בְכָלֵיכֶם מִשְׁבַּח הָאָרֶץ וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִתְּנָה – מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָּבֵשׁ, שְׁעוּה, בּוֹשֵׁם הַלוּטִם, פִּסְטוּקִים וּשְׂקָדִים.

וְקַחוּ בִידֵיכֶם כֶּסֶף כְּפוֹל – אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהַחֲזוֹר בְּפִתְחֵי שַׂקֵּיכֶם תַּחֲזִירוּ בִידֵיכֶם, אוֹלֵי זוֹ טְעוּת.

וְקַחוּ אֶת אַחֵיכֶם וְקוּמוּ וְחִזְרוּ אֶל הָאִישׁ.

וְאֵל-שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים בְּעֵינֵי הָאִישׁ וְיִשְׁתַּחֲרַר לָכֶם אֶת אַחֵיכֶם הָאֲחֵר וְאֶת בְּנֵימִין, וְאֲנִי – אִם נִגְדוּר עָלַי לְהִיּוֹת אָב שְׂכוֹל – אֶהְיֶה אָב שְׂכוֹל.

הָאֲנָשִׁים לָקְחוּ אֶת הַמִּתְנָה הַזֹּאת, וְלָקְחוּ בְיָדָם כֶּסֶף כְּפוֹל וְאֶת בְּנֵימִין, וְהֵם קָמוּ וַיֵּרְדוּ לְמִצְרַיִם וַעֲמְדוּ לְפָנֵי יוֹסֵף.

יוֹסֵף רָאָה אֶתֶּם אֶת בְּנֵימִין וְאָמַר לְמַמְנָה עַל בֵּיתוֹ: הִבֵּא אֶת הָאֲנָשִׁים הַבְּיָתָה וּשְׁחוֹט בְּהֵמָה וְהִכֵּן סַעֲדָה, כִּי הָאֲנָשִׁים יֹאכְלוּ אֶתִּי בְּצִהָרִים.

הָאִישׁ עָשָׂה כְּמוֹ שִׁוְסֵף אָמַר, הָאִישׁ הֵבִיא אֶת הָאֲנָשִׁים לְבֵית יוֹסֵף.

הָאֲנָשִׁים פָּחְדוּ כִּי הֵם הוֹבְאוּ לְבֵית יוֹסֵף, וְאָמְרוּ: מִבֵּיאִים אוֹתָנוּ לְפָהּ בְּגִלְל הַכֶּסֶף

וְלִמּוֹלְדָתָנוּ לְאָמַר הַעוֹד אַבִּיכֶם חַי הֵיִשׁ לָכֶם אָח וְנִגְדָה לוֹ עַל-פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַיְדוּעַ גִּדְעַ כִּי יֹאמַר הוֹרִידוּ אֶת אַחֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל-יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלַח הַנְּעָר אֵתִי וְנָקִימָה וְנִלְכָּה וְנַחְיָה וְלֹא נָמוּת גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֶתָּה גַּם-טַפְּנוּ:

אָנֹכִי אֶעֱרֹבְנִי מִיָּדֶי תִבְקַשְׁנוּ אִם-לֹא תִבְיָאתִי אֵלֶיךָ וְהִצַּנְתִּי לְפָנֶיךָ וְחָטַאתִי לָךְ כָּל-הַיָּמִים:

כִּי לֹא-הָתַמְהָמְהָנוּ כִּי-עָתָה שָׁבְנוּ זֶה פַּעַמִּים:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אָבִיהֶם אִם-כֵּן אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קַחוּ מִזְמַרְתַּת הָאָרֶץ בְּכָלֵיכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִמִּנְחָה מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דָּבֵשׁ נְכֹאת וְלוֹט בְּטָנִים וּשְׂקָדִים:

וְכֶסֶף מִשְׁנֵה קַחוּ בִידֵיכֶם וְאֶת-הַכֶּסֶף הַמוֹשָׁב בְּפִי אִמְתַּחֲתֵיכֶם תִּשְׁיִבוּ בִידֵיכֶם אוֹלֵי מִשְׁנֵה הוּא:

וְאֶת-אַחֵיכֶם קַחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל-הָאִישׁ:

וְאֵל שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים לְפָנֵי הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת-אַחֵיכֶם אַחֵר וְאֶת-בְּנֵימִין וְאֲנִי כַּאֲשֶׁר שְׂכַלְתִּי שְׂכַלְתִּי:

וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת-הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֵה-כֶסֶף לָקְחוּ בִידָם וְאֶת-בְּנֵימִין וַיָּקָמוּ וַיֵּרְדוּ מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לְפָנֵי יוֹסֵף:

וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתֶם אֶת-בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר לְאֲשֶׁר עַל-בֵּיתוֹ הִבֵּא אֶת-הָאֲנָשִׁים הַבְּיָתָה וּטְבַח טְבַח וְהִכֵּן כִּי אֵתִי יֹאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בְּצִהָרִים:

וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת-הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף:

וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוֹבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל-דְּבַר הַכֶּסֶף הַשֶּׁב

שֶׁחָזַר בְּשָׂקֵינוּ כְּשִׁבְנוּ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה, כְּדִי לְהַעֲלִיל עָלֵינוּ וּלְצַעֲקוֹ עָלֵינוּ וּלְקַחַת אוֹתָנוּ לְעֲבָדִים וְגַם אֶת חֲמוּרֵינוּ.

הֵם נָגְשׁוּ לְאִישׁ שְׁמֻמָּה עַל בֵּית יוֹסֵף וּדְבָרוֹ אֵלָיו בְּפֶתַח הַבַּיִת.

וְאָמְרוּ: בְּבִקְשָׁה אֲדוֹנָיו יִרְדְּנוּ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה לְקִנּוֹת אוֹכֵל.

וּכְשִׁבְאָנוּ לַחֲנִית הַלַּיְלָה, פָּתַחְנוּ אֶת שְׂקֵינוּ וְהִנֵּה הַכֶּסֶף שֶׁל כָּל אִישׁ בְּפֶתַח שָׂקוֹ – בְּסַפְנוֹ בְּדִיק בְּמִשְׁקָלוֹ – וְהִחֲזַרְנוּ אוֹתוֹ עֲכָשׁוּ בְיַדְנוּ.

וְהוֹרְדָנוּ בְיַדְנוּ כֶּסֶף אַחַר לְקִנּוֹת אוֹכֵל, אֵינְנוּ יוֹדְעִים מִי שֵׁם אֶת כְּסַפְנוֹ בְּשָׂקֵינוּ.

אָמַר לָהֶם: שְׁלוֹם לָכֶם, אֵל תִּפְחָדוּ, אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם אוֹצֵר בְּשָׂקֵיכֶם, כְּסַפְכֶם שֶׁשְׁלַמְתֶּם הִגִּיעַ אֵלָיו וְהוּא הוֹצִיא אֵלֵיהֶם אֶת שְׁמֵעוֹן.

הָאִישׁ הֵבִיא אֶת הָאֲנָשִׁים לְבֵית יוֹסֵף וְשֵׁם לַפְּנִיָּהּ מִיִּם וְהֵם רָחְצוּ אֶת רַגְלֵיהֶם, וְהוּא שָׁם מִסְפּוֹא לְחֲמֹרֵיהֶם.

הֵם הִכִּינוּ אֶת הַמִּתְנָה עַד שְׁיוֹסֵף יָבֹא בְּצַהָרִים, כִּי הֵם שָׁמְעוּ שֵׁשֶׁם יֹאכְלוּ לֶחֶם:

יוֹסֵף בָּא הַבַּיְתָה וְהֵם הֵבִיאוּ לוֹ אֶת הַמִּתְנָה שֶׁבְיָדָם הַבַּיְתָה, וְהִשְׁתַּחֲווּ לוֹ לָאָרֶץ.

הוּא שָׁאַל לָהֶם לְשְׁלוֹם, וְאָמַר: מַה שְׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן שְׁאַמְרָתֶם? הַאֵם הוּא עַדִּין חַי? אָמְרוּ: שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוּ, הוּא עַדִּין חַי, וְהֵם קָדוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ.

הוּא הִרִים אֶת עֵינָיו וַרְאָה אֶת בְּנֵימִין אָחִיו בֶּן אֲמוֹ, וְאָמַר: הַאֵם זֶה אָחִיכֶם הַקָּטָן שְׁאַמְרָתֶם אֵלָי? וְאָמַר: שְׁאַלְהֵם יַחֲוֹן אוֹתָךְ מִטּוֹב בְּנִי!

יוֹסֵף מָהַר כִּי רַחֲמָיו בְּעָרוּ עַל אָחִיו וְהוּא רָצָה לְבַכּוֹת, הוּא בָּא לְחַדֵּר הַפְּנִימִי וּבָכָה שָׁם.

הוּא רָחַץ אֶת פְּנָיו וַיֵּצֵא, וְהִתְאַפֵּק מִלְּבַבּוֹת וְאָמַר: הִגִּישׁוּ אוֹכֵל!

בְּאִמְתַּחַתֵּינוּ בַּתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוֹכְאִים לְהַתְגַּלֵּל עָלֵינוּ וּלְהַתְנַפֵּל עָלֵינוּ וּלְקַחַת אֹתָנוּ לְעֲבָדִים וְאֶת-חֲמוּרֵינוּ:

וַיִּגְשׁוּ אֶל-הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל-בֵּית יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו בְּתַח הַבַּיִת:

וַיֹּאמְרוּ כִּי אֲדֹנָי יִרְדְּנוּ בַּתְּחִלָּה לְשִׁבְר-אֹכֵל:

וַיְהִי כִּי-בָאנוּ אֶל-הַמְּלֹךְ וְנִפְתַּחְתָּה אֶת-אִמְתַּחַתֵּינוּ וְהִנֵּה כֶּסֶף-אִישׁ בְּכַף אִמְתַּחַתוֹ כְּסַפְנוֹ בְּמִשְׁקָלוֹ וְנִגְשַׁב אֹתוֹ בְיַדְנוּ:

וּכְסֵף אַחַר הוֹרְדָנוּ בְיַדְנוּ לְשִׁבְר-אֹכֵל לֹא יָדַעְנוּ מִי-שֵׁם כְּסַפְנוֹ בְּאִמְתַּחַתֵּינוּ:

וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֶל-תִּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מִטְמוֹן בְּאִמְתַּחַתֵּיכֶם כְּסַפְכֶם בָּא אֵלָי וַיֹּצֵא אֱלֹהִים אֶת-שְׁמֵעוֹן:

וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת-הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֵּן-מִיִּם וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא לְחֲמֹרֵיהֶם:

וַיִּכְיִנוּ אֶת-הַמִּתְנָה עַד-בּוֹא יוֹסֵף בְּצַהָרִים כִּי שָׁמְעוּ כִּי-שֵׁם יֹאכְלוּ לֶחֶם:

וַיָּבֵא יוֹסֵף הַבַּיְתָה וַיִּבְיֵאוּ לוֹ אֶת-הַמִּתְנָה אֲשֶׁר-בְיָדָם הַבַּיְתָה וַיִּשְׁתַּחֲווּ-לוֹ אֶרֶצָה:

וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשְׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשְׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם הַעוֹדְנוּ חַי:

וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוּ עוֹדְנוּ חַי וַיִּקְרוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ (וַיִּשְׁתַּחֲווּ):

וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַרְאָה אֶת-בְּנֵימִין אָחִיו בֶּן-אֲמוֹ וַיֹּאמֶר הֲזֶה אָחִיכֶם הַקָּטָן אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם אֵלָי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יַחֲנֶךָ בְּנִי:

וַיַּמְהַר יוֹסֵף כִּי-נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל-אָחִיו וַיִּבְקֹשׁ לְבַכּוֹת וַיָּבֵא הַחֲדָרָה וַיִּבֶךְ שָׁמָּה:

וַיִּרְחֹץ פְּנָיו וַיֵּצֵא וַיִּתְאַפֵּק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לָחֶם:

הגישו לו בנפרד, ולהם בנפרד, ולמצרים שאוכלים אתו בנפרד, כי המצרים אינם יכולים לאכול לחם עם העברים, כי זה תועבה למצרים.

הם ישבו לפניו הבכור קרוב לראש השלחן והצעיר רחוק יותר לפי גילו, האנשים הביטו זה אל זה בתמיהה.

הוא חלק להם מנות מלפניו, והמנה של בנימין היתה גדולה פי חמש מהמנות של בלם, והם שתו והשתפרו אתו.

פרשת גביע הכסף

הוא צוה את הממנה על ביתו ואמר לו: מלא את שקי האנשים אוכל בכמות שהם יכולים לסחוב, ושים את הכסף של כל אחד בפתח של שקו.

ואת גביעי - גביע הכסף תשים בפתח השק של הקטן, וגם את הכסף שקנה בו, והוא עשה כמו שיוסף דבר.

הבוקר האיר והאנשים יצאו הם וחמוריהם.

הם יצאו מהעיר ועוד לא התרחקו, ויוסף אמר לממנה על ביתו: קום רדוף אחרי האנשים, השיג אותם ואמור להם: למה שלמתם רעה במקום טובה?

הרי גביע זה - הוא זה שאדוני שותה בו והוא קוסם קסמים בו, רע מאוד מה שעשיתם!

הוא השיג אותם ודבר אליהם את הדברים האלה.

אמרו לו: למה אדוני מדבר דברים כאלה? חלילה שעבדיך יעשו דבר כזה!

הרי הכסף שמצאנו בפתחי שקינו החזרנו אליך מארץ כנען, ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב?

זה שהגביע ימצא אצלו מעבדיך - ימות, ואז

וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האכלים אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם כִּי-תועבה הוא למצרים:

וישבו לפניו הבכור בככרתו והצעיר כצערתו ויתמהו האנשים איש אל-רעהו:

וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימן ממשאת כלם חמש ידות וישתו וישכרו עמו:

ויצו את-אשר על-ביתו לאמר מלא את-אמתחת האנשים אכל כֹּסֶף יוכלון שאת ושים כֶּסֶף-איש בפי אמתחתו:

ואת-גביעי גביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כֶּסֶף שכרו ויעש כדבר יוסף אשר דבר:

הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם:

הם יצאו את-העיר לא הרחיקו ויוסף אמר לאשר על-ביתו קום רדף אחרי האנשים והשנתם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה תחת טובה:

הלוא זה אשר ישתה אדני בו והוא נחש ונחש בו הרעתם אשר עשיתם:

וישגם וידבר אליהם את-הדברים האלה:

ויאמרו אליו למה לדבר אדני בדברים האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה:

הן כֶּסֶף אשר מצאנו בפי אמתחתינו השיבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדניך כסף או זהב:

אשר ימצא אתו מעבדיך ומת

וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לְאֲדֹנָי לְעֹבְדִים:

י וַיֹּאמֶר גַּם־עַתָּה כְּדַבְרֵיכֶם כִּן־הוּא אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתוֹ יִהְיֶה־לִּי עֹבֵד וְאַתֶּם תִּהְיוּ נִקְיִים:

יא וַיִּמְהָרוּ וַיּוֹרְדוּ אִישׁ אֶת־אֲמֹתַתְּחָו וַאֲרָצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֲמֹתַתְּחָו:

יב וַיַּחֲפֹשׂ בְּגָדוֹל הַחֹל וּבִקְטָן כְּלֵה וַיִּמְצָא הַנְּבִיעַ בְּאֲמֹתַתְּחַת בְּנִימָן:

יג וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חַמְרֹו וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

יד וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאֶחָיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹרְדָנוּ שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרָצָה:

טו וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־נַחֲשׁ יִנְחֹשׂ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמוֹנִי:

טז וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה־נִּדְבַר וּמַה־נִּצְטַדֵּק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֵינָיו עִבְדֶּיךָ הַגֵּנוּ עֹבְדִים לְאֲדֹנָי גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲשֶׁר־נִמְצָא הַנְּבִיעַ בִּידֹו:

יז וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַנְּבִיעַ בִּידֹו הוּא יִהְיֶה־לִּי עֹבֵד וְאַתֶּם עָלוּ לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם: ס

גם אנחנו נהיה לאדוני לעבדים.

אמר להם: למרות שנכון שיהיה כדבריכם – אבל רק האיש שהגביע ימצא אצלו יהיה לי עבד, ואתם תהיו זכאים.

הם מהרו והורידו כל אחד את שקו לארץ ופתחו כל אחד את שקו.

הוא חפש, התחיל בגדול וסיים בקטן, והגביע נמצא בשקו של בנימן.

הם קרעו את בגדיהם, כל אחד העמיס את שקו על חמורו והם חזרו לעיר.

יהודה ואחיו באו לבית יוסף והוא עדין היה שם, ונפלו לפניו לארץ.

אמר להם יוסף: מה המעשה הזה שעשיתם, הרי ידעתם שאיש כמוני יודע לנחש בקסמיו ולגלות מי הגנב!

יהודה אמר: מה נאמר לאדני, מה נדבר, ובמה נצטדק, האלהים מצא אידך להעניש את עבדיך בעונש של עונסו – נהיה עבדים לאדוני גם אנחנו וגם זה שהגביע נמצא בידו.

אמר יוסף: חלילה לי מלעשות כן! רק האיש שהגביע נמצא בידו יהיה לי עבד, ואתם עלו לשלום אל אביכם.

מפסוק

ויגש

פרשת דברי יהודה

יהודה נגש אליו ואמר: בבקשה אדוני, עבדך ידבר דבר באזני אדוני בבקשה ואל תכעס על עבדך, שהרי אתה חשוב כמו פרעה.

אדוני שאל את עבדיו ואמר: האם יש לכם אב או אח?

אמרנו לאדוני: יש לנו אב זקן ויש לו ילד קטן שנולד לעת זקנותו, ואחיו מאמו מת והוא נשאר לבדו מבניה, ואביו אוהב אותו.

אמרת לנו – לעבדך: הורידו אותו אלי ואראה אותו.

אמרנו לאדוני: הנער לא יוכל לעזוב את אביו, אם יעזוב את אביו, אביו עלול למות.

אמרת לעבדך: אם אחיכם הקטן לא ירד אתכם – לא תוכלו יותר לפגוש אותי.

כשעלינו אל עבדך – אבי, אמרנו לו את דברי אדוני.

אמר אבינו: שובו וקנו לנו מעט אוכל:

אמרנו: לא נוכל לרדת, אלא רק אם אחינו הקטן יהיה אתנו נרד, כי לא נוכל לפגוש את האיש בשאחינו הקטן איננו אתנו.

עבדך אבי אמר לנו: הרי ידעתם שאשתי ילדה לי שני בנים.

אחד מהם הלך ממני, ואמרתי שבנראה נטרף, ואכן לא ראיתי אותו עד עכשיו.

ואם תקחו גם אותו ממני ויקרה לו אסון – תורידו אותי בזקנותי בצער לקבר.

ועכשיו כשאבוא אל עבדך אבי, והנער איננו אתנו ונפשו קשורה בנפשו:

כשיראה שהנער איננו, הוא ימות! ועבדך יורידו את עבדך אבינו בזקנותו בצער לקבר.

הרי אני עבדך נעשיתי ערב על הנער

ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדני ידבר-נא עבדך דבר באזני אדני ואל-יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה:

אדני שאל את-עבדיו לאמר היש-לכם אב או-אח:

ונאמר אל-אדני יש-לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת וניתר הוא לבדו לאמו ואביו אוהבו:

ותאמר אל-עבדך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו:

ונאמר אל-אדני לא-יוכל הנער לעזוב את-אביו ועזב את-אביו ומת:

ותאמר אל-עבדך אם-לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות פני:

ויהל כי עלינו אל-עבדך אבי ונגד-לו את דברי אדני:

ויאמר אבינו שבו שברו-לנו מעט-אכל: ונאמר לא נוכל לרדת אם-יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי-לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו:

ויאמר עבדך אבי אלינו אתם ידעתם כי שנים ילדה-לי אשתי:

ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו עד-הנה:

ולקחתם גם-את-זה מעם פני וקרהו אסון והורדתם את-שיבתי ברעה שאלה:

ועתה כבא אל-עבדך אבי והנער איננו אתנו ונפשו קשורה בנפשו:

והיה כראותו כי-אין הנער ומת והורידו עבדך את-שיבת עבדך אבינו בנינו שאלה:

כי עבדך ערב את-הנער מעם אבי

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

בְּשִׁלְקַחְתִּי אוֹתוֹ מֵאֲבִי, וְאָמַרְתִּי לוֹ: אִם לֹא אֲבִיא אוֹתוֹ אֵלַיךָ אַחֲשָׁב חוֹטָא לְאֲבִי לְעוֹלָם. וְעַכְשָׁיו עֲבַדְךָ יִשָּׂאֵר בְּבִקְשָׁה בְּמִקוֹם הַנֶּעַר כְּעַבְדֵי לַאֲדוֹנָיו, וְהַנֶּעַר יַעֲלֶה עִם אֲחָיו. כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אֲבִי וְהַנֶּעַר אֵינְנו אִתִּי, שְׁלֹא אֶרְאֶה בְּרַע יִמְצָא אֶת־אֲבִי.

פְּרֻשַׁת הַתּוֹדָעוֹת יוֹסֵף לְאֲחָיו

יוֹסֵף לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנּוֹצְבִים עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל־אִישׁ מֵעָלָי וְלֹא־עָמַד אִישׁ אִתּוֹ בְּהִתְנוּקַע יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו:

וַיִּתֵּן אֶת־קִלְוֹ בְּכַבִּי וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם וַיִּשְׁמַע בַּיִת פְּרַעְהָ:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אָבִי חַי וְלֹא־יָכְלוּ אֲחָיו לַעֲנוֹת אִתּוֹ כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנָיו:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו גִּשׁוּ אֵלַי בְּבִקְשָׁה הֵם נִגְשׁוּ. וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אֲחֵיכֶם שְׂמַכְרְתֶם אוֹתִי אֲשֶׁר־מְכַרְתֶּם אִתִּי מִצְרַיִמָּה:

וַעֲתָה אֶל־תַּעֲצְבוּ וְאֶל־יַחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי־מְכַרְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי לְמַחֲזָה שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם:

כִּי־זֶה שְׁנַתִּים הָרַעֵב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חֲמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין־חֵרִישׁ וְקֶצִיר:

וַיִּשְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם לְשׁוּם לֶכֶם שְׂאֵרִית בְּאָרֶץ וְלִהְיוֹת לָכֶם לְפָלִיטָה גְדוֹלָה:

וַעֲתָה לֹא־אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמְנֵי לָאֵב לְפִרְעָה וּלְאֲדוֹן לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־אָרֶץ מִצְרַיִם:

מִהָרֹד וְעַלֹּי אֶל־אָבִי וְאִמְרְתֶם אֵלָיו כֹּה אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתִי אָדוֹן שָׁל כָּל מִצְרַיִם, רַד אֵלַי, אֵל תַּתְּעַבּוּ:

וַיִּשְׁכַּת בְּאָרֶץ־גֹּשֶׁן וְהָיָה קְרוֹב אֵלַי אֶתֶּה

לֹא־יָכֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנּוֹצְבִים עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל־אִישׁ מֵעָלָי וְלֹא־עָמַד אִישׁ אִתּוֹ בְּהִתְנוּקַע יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו:

וַיִּתֵּן אֶת־קִלְוֹ בְּכַבִּי וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם וַיִּשְׁמַע בַּיִת פְּרַעְהָ:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אָבִי חַי וְלֹא־יָכְלוּ אֲחָיו לַעֲנוֹת אִתּוֹ כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנָיו:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו גִּשׁוּ־נָא אֵלַי בְּבִקְשָׁה הֵם נִגְשׁוּ. וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אֲחֵיכֶם שְׂמַכְרְתֶם אוֹתִי אֲשֶׁר־מְכַרְתֶּם אִתִּי מִצְרַיִמָּה:

וַעֲתָה אֶל־תַּעֲצְבוּ וְאֶל־יַחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי־מְכַרְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי לְמַחֲזָה שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם:

כִּי־זֶה שְׁנַתִּים הָרַעֵב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חֲמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין־חֵרִישׁ וְקֶצִיר:

וַיִּשְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְשׁוּם לְשׁוּם לֶכֶם שְׂאֵרִית בְּאָרֶץ וְלִהְיוֹת לָכֶם לְפָלִיטָה גְדוֹלָה:

וַעֲתָה לֹא־אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמְנֵי לָאֵב לְפִרְעָה וּלְאֲדוֹן לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־אָרֶץ מִצְרַיִם:

מִהָרֹד וְעַלֹּי אֶל־אָבִי וְאִמְרְתֶם אֵלָיו כֹּה אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתִי אָדוֹן שָׁל כָּל מִצְרַיִם, רַד אֵלַי, אֵל תַּתְּעַבּוּ:

וַיִּשְׁכַּת בְּאָרֶץ־גֹּשֶׁן וְהָיָה קְרוֹב אֵלַי אֶתֶּה

וְעַתָּה לֹא־אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמְנֵי לָאֵב לְפִרְעָה וּלְאֲדוֹן לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־אָרֶץ מִצְרַיִם:

מִהָרֹד וְעַלֹּי אֶל־אָבִי וְאִמְרְתֶם אֵלָיו כֹּה אָמַר בְּנֵךְ יוֹסֵף אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתִי אָדוֹן שָׁל כָּל מִצְרַיִם, רַד אֵלַי, אֵל תַּתְּעַבּוּ:

וַיִּשְׁכַּת בְּאָרֶץ־גֹּשֶׁן וְהָיָה קְרוֹב אֵלַי אֶתֶּה

וְעַתָּה לֹא־אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אִתִּי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמְנֵי לָאֵב לְפִרְעָה וּלְאֲדוֹן לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־אָרֶץ מִצְרַיִם:

מה

שליש

וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ וְצִאֲנֶךָ וּבְקַרְדֶּךָ וְכָל מַה שִּׁשְׁנִיד לְךָ.

וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ וְצִאֲנֶךָ וּבְקַרְדֶּךָ וְכָל מַה שִּׁשְׁנִיד לְךָ. וְכַלְפִּלְתֵּי אֹתְךָ שֶׁם כִּי-עוֹד חֲמֹשׁ שָׁנִים רָעַב פֶּן-תִּנְרָשׁ אֶתְּךָ וּבֵיתְךָ וְכָל-אֲשֶׁר-לְךָ:

וְהִנֵּה עֵינֶיכֶם רֹאוֹת וְעֵינֵי אֲחֵי בְנֵימִין שְׂאֵנִי מְדַבֵּר אֵלֵיכֶם בְּפִי בִשְׁפָתְכֶם.

סִפְרוּ לְאָבִי עַל כָּל כְּבוֹדֵי בְּמִצְרַיִם, וְאֵת כָּל מַה שִּׁרְאִיתֶם, וּמִהָרוּ וְהוֹרִידוּ אֶת אָבִי לְכָאֵן.

הוּא נָפַל עַל צֹארוֹ שֶׁל בְּנֵימִין אָחִיו וּבְכָה, וּבְנֵימִין בָּכָה עַל צֹארוֹ.

הוּא נָשַׁק אֶת כָּל אָחָיו וּבְכָה עֲלֵיהֶם, וְרַק אַחַר כֵּךְ אָחִיו דָּבְרוּ אִתּוֹ.

פְּרֶשֶׁת הַזְּמַנֵּת יִשְׂרָאֵל

הַשְּׂמוּעָה נִשְׁמָעָה בְּבֵית פְּרַעֲהַ שְׂאֵחֵי יוֹסֵף בָּאוּ וְהִדְבֵּר מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי פְּרַעֲהַ וּבְעֵינֵי עַבְדָּיו.

פְּרַעֲהַ אָמַר לְיוֹסֵף: אֲמֹר אֶל-אֲחֵיךָ: כִּךְ עָשׂוּ – הַעֲמִיסוּ אֶת בְּהֵמוֹתֵיכֶם בְּתַבּוּאָה וּלְכוּ וּבֹאוּ לְאֶרֶץ כְּנָעַן.

וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֵת בְּנֵי מִשְׁפּוֹחֹתְכֶם, וּבֹאוּ אֵלַי, וְאֶתֵּן לָכֶם אֶת טוֹב אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶכְלוּ מִהַדְּבָרִים הַמַּעֲלִים שְׂבָאֲרֵץ.

וְאֵנִי מַצִּיחַ אוֹתְךָ: כִּךְ עָשׂוּ – קְחוּ לָכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְיִלְדֵיכֶם וּלְנַשִּׁיכֶם, וּקְחוּ אֶת אֲבִיכֶם וּבֹאוּ.

וְאֵל תִּצְטַעְרוּ עַל כְּלִיכֶם שֶׁקִּשָּׁה לְהַבִּיאֵם, כִּי טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלָכֶם הוּא.

כִּךְ עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, יוֹסֵף נָתַן לָהֶם עֲגָלוֹת עַל פִּי פְקֻדֹת פְּרַעֲהַ, וְנָתַן לָהֶם צִדָּה לְדֶרֶךְ.

לְכֻלָּם נָתַן לְכָל אִישׁ בְּגָדִים לְהַחֲלִפָּה וּלְבִנְיָמִין נָתַן כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים (4.230 קילו) וְחֲמֵשׁ בְּגָדִים לְהַחֲלִפָּה.

אֹתְךָ וּבְנֵיךָ וּבְנֵי בְנֵיךָ וְצִאֲנֶךָ וּבְקַרְדֶּךָ וְכָל-אֲשֶׁר-לְךָ:

וְכַלְפִּלְתֵּי אֹתְךָ שֶׁם כִּי-עוֹד חֲמֹשׁ שָׁנִים רָעַב פֶּן-תִּנְרָשׁ אֶתְּךָ וּבֵיתְךָ וְכָל-אֲשֶׁר-לְךָ:

וְהִנֵּה עֵינֶיכֶם רֹאוֹת וְעֵינֵי אֲחֵי בְנֵימִין כִּי-פִי הַמְּדַבֵּר אֵלֵיכֶם:

וְהִנְדַּתֶּם לְאָבִי אֶת-כָּל-כְּבוֹדֵי בְּמִצְרַיִם וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר רִאִיתֶם וּמִהָרַתֶּם וְהוֹרִדְתֶּם אֶת-אָבִי הִנֵּה:

וַיִּפֹּל עַל-צֹאֲרָיו בְּנֵימִין-אָחִיו וַיִּבְכֶּה וּבְנֵימִין בָּכָה עַל-צֹאֲרָיו:

וַיִּנָּשֶׁק לְכָל-אָחָיו וַיִּבְכֶּה עֲלֵיהֶם וְאַחֲרָיו כֵּן דָּבְרוּ אָחִיו אִתּוֹ:

וְהִקְלַל נִשְׁמָע בְּבֵית פְּרַעֲהַ לְאֲמֹר בָּאוּ אֲחֵי יוֹסֵף וַיִּיטָב בְּעֵינֵי פְּרַעֲהַ וּבְעֵינֵי עַבְדָּיו:

וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ אֶל-יוֹסֵף אֲמֹר אֶל-אֲחֵיךָ זֹאת עָשׂוּ טַעֲנוּ אֶת-בְּעִירְכֶם וּלְכוּ-בָאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן:

וּקְחוּ אֶת-אֲבִיכֶם וְאֵת-בְּתִיכֶם וּבָאוּ אֵלַי וְאֶתֵּנָה לָכֶם אֶת-טוֹב אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶכְלוּ אֶת-חֶלֶב הָאָרֶץ:

וְאֵתָה צִוִּיתָה זֹאת עָשׂוּ קְחוּ-לָכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְטַפְּכֶם וּלְנַשִּׁיכֶם וּנְשֹׂאתֶם אֶת-אֲבִיכֶם וּבֹאתֶם:

וְעֵינֵיכֶם אֶל-תַּחֲסוּ עַל-כְּלִיכֶם כִּי-טוֹב כָּל-אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא:

וַיַּעֲשׂוּ-כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף עֲגָלוֹת עַל-פִּי פְּרַעֲהַ וַיִּתֵּן לָהֶם צִדָּה לְדֶרֶךְ:

לְכֻלָּם נָתַן לְאִישׁ חֲלָפוֹת שְׁמֹלֶת וּלְבִנְיָמִין נָתַן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כֶּסֶף וְחֲמֵשׁ חֲלָפוֹת שְׁמֹלֶת:

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב

רביעי

וּלְאָבִיו שָׁלַח מְצֻיָּב מִצָּרִים כַּמּוֹת שֶׁעָשָׂה
 חַמּוּרִים נוֹשָׂאִים, וּלְאָבִיו לְדַרְדֵּךְ – כַּמּוֹת שֶׁל
 תְּבוּאָה וְלַחֵם וּמִזֶּן שֶׁעָשָׂר אֶתֹנּוֹת נוֹשָׂאוֹת.

הוא שלח את אחיו והם הלכו, אמר להם:
 אל תרבו בדִרְדֵּךְ!

הם עלו ממצרים ובאו לארץ כנען ליעקב
 אביהם.

ספרו לו: יוסף עדין חי, והוא מושל בכל ארץ
 מצרים! פעימת לבו פסקה כי הוא לא האמין
 להם.

הם אמרו לו את כל דברי יוסף שהוא דבר
 אתם, הוא ראה את העגלות שיוסף שלח
 כדי להביא אותו, ומצב רוחו של יעקב
 אביהם קם לתחייה.

ישראל אמר: שמחה גדולה – יוסף בני עדין
 חי! אלף ואראה אותו לפני שאמות.

פרשת ירידת ישראל

ישראל נסע עם כל מה ששייך לו ובא לבאר
 שבע, והקריב זבחים לאלהי אביו יצחק.

אלהים אמר לישראל בנבואה בחלום
 הלילה – אמר: יעקב יעקב! אמר לו: הנה
 אני!

אמר: אני האל – אלהי אביך, אל תפחד
 מלדת למצרים, כי שם אעשה ממך עם
 גדול.

אני ארד אתך למצרים ואני גם אעלה אותך
 משם, ויוסף ידאג לך צרכיך.

יעקב קם מבאר שבע, ובני ישראל לקחו את
 יעקב אביהם ואת ילדיהם ואת נשיהם
 בעגלות שפרעה שלח כדי לקחת אותם.

הם לקחו את עדריהם ואת רכושם שרכשו
 בארץ כנען ובאו למצרים – יעקב וכל
 צאצאיו אתו.

את בניו ובני בנותיו ואת בנות בניו וכל

וּלְאָבִיו שָׁלַח כְּזֹאת עֲשָׂה חַמּוּרִים
 נֹשָׂאִים מְצֻיָּב מִצָּרִים וְעָשָׂר אֶתֹנּוֹת
 נֹשָׂאת בָר וְלַחֵם וּמִזֶּן לְאָבִיו לְדַרְדֵּךְ:

וַיִּשְׁלַח אֶת־אָחִיו וַיֵּלְכוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
 אַל־תִּרְבְּזוּ בַדֶּרֶךְ:

וַיַּעֲלוּ מִמִּצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן
 אֶל־יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

וַיִּגְדּוּ לוֹ לֵאמֹר עֹד יוֹסֵף חַי וְכִי־הוּא
 מִשָּׁל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְגַּע לְבֹו כִי
 לֹא־הָאֱמִין לָהֶם:

וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו אֵת כָּל־דְּבָרֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר
 דִּבֶּר אֲלֵהֶם וַיֵּרָא אֶת־הָעֲגֻלוֹת
 אֲשֶׁר־שָׁלַח יוֹסֵף לְשֵׂאת אֹתוֹ וַתְּחִי רוּחַ
 יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עֹד־יוֹסֵף בְּנֵי חַי
 אֵלָיָה וְאֵרְאֶנּוּ בְּטָרֵם אָמוֹת:

וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּבֹא בְּאֶרֶה
 שֶׁבַע וַיַּזְבַּח זְבָחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו יִצְחָק:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת
 הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 הִנְנִי:

וַיֹּאמֶר אָנֹכִי הָאֵל אֱלֹהֵי אָבִיךָ
 אֶל־תִּירָא מִרְדָּה מִצְרַיִמָה כִּי־לִנְוִי
 גָדוֹל אֲשִׁימְךָ שָׁם:

אָנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרַיִמָה וְאָנֹכִי אֵעֲלֶךְ
 גַּם־עִלָּה וַיֹּסֵף יֵשִׁית יָדוֹ עַל־עֵינָיִךְ:

וַיָּקָם יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיִּשְׂאוּ
 בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יַעֲקֹב אָבִיהֶם
 וְאֶת־טָפְסָם וְאֶת־נְשֵׂיהֶם בְּעֲגֻלוֹת
 אֲשֶׁר־שָׁלַח פְּרַעֲה לְשֵׂאת אֹתוֹ:

וַיִּקְחוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם וְאֶת־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר
 רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרַיִמָה
 יַעֲקֹב וְכָל־זָרְעוֹ אִתּוֹ:

בָּנָיו וּבְנֵי בָנָיו אִתּוֹ בְּנֹתָיו וּבְנֹת בָּנָיו

כ
כד
כה
כו
כז
כח
חמישי
מ
ב
ג
ד
ה
ו
ז

וְכַל־זָרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ מִצְרַיִם: ס

צִאֲצָאִיו, הֵבִיא אִתּוֹ לְמִצְרַיִם.

פְּרֹשֶׁת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

וְאֵלֶּה הַשְּׁמוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאִים לְמִצְרַיִם, יַעֲקֹב וּבָנָיו: בְּכוֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם יַעֲקֹב וּבָנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן:

וּבְנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ וּפְלוּא וַחֲצֹרֶן וְכֹרְמִי: וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יִמּוֹאֵל וְיִמִּין וְאֶהֱד וְיִכִּין וְצֹחֵר וְשָׂאוּל בֶּן־הַכְּנַעֲנִית:

וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קָהָת וּמֵרָרִי:

וּבְנֵי יְהוּדָה עֵר וְאוֹנָן וְשִׁלָּה וּפְרָעַץ וְזָרַח וְיִמְתָּ עֵר וְאוֹנָן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְהִי בְנֵי־פְרָעַץ חֲצֹרֶן וַחֲמוּל:

וּבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר תּוֹלַע וּפְנֹה וַיֹּזֵב וְשִׁמְרוֹן:

וּבְנֵי זְבֻלֹן סֹרַד וְאַלְלוֹן וַיְחִלְאֵל:

אֵלֶּה בְּנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָרָן אֲרָם וְאֵת דִּינָה בִּתּוֹ כָּל־גַּפְשׁ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ:

וּבְנֵי גָד צַפְיֹן וַחֲגִי שׁוּנִי וְאַצְבֵּן עָרִי וְאַרְוֵדִי וְאַרְאֵלִי:

וּבְנֵי אֲשֶׁר יִמְנָה וַיִּשׁוּה וַיִּשׁוּי וּבְרִיעָה וְשֵׁרָח וְאֶחָתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֲבֵר וּמַלְכִּיאֵל:

אֵלֶּה בְּנֵי זֵלְפָּה אֲשֶׁר־נָתַן לָבֶן לְלֵאָה בִּתּוֹ וַתֵּלֶד אֶת־אֵלֶּה לְיַעֲקֹב שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה נָפֶשׁ:

בְּנֵי רַחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנִימִן:

וַיִּוָּלֶד לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה־לוֹ אֶסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כֶּתֵן אֵן אֶת־מְנַשֶּׁה וְאֶת־אֶפְרַיִם:

וּבְנֵי בְנִימִן בְּלַע וְכָהֵר וְאַשְׁבֵּל גֵּרָא וְנַעֲמָן אַחִי וְרֹאשׁ מַפִּים וַחֲפִים וְאַרְדִּי:

אֵלֶּה בְּנֵי רַחֵל אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב כָּל־גַּפְשׁ אַרְבַּעַה עָשָׂר:

וּבְנֵי־דָן חַשִּׁים:

וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחֲצִאל וְגוּנִי וְנַצֵּר וְשִׁלֹּם:

וּבְנֵי רְאוּבֵן: חֲנוּךְ וּפְלוּא וַחֲצֹרֶן וְכֹרְמִי.

וּבְנֵי שִׁמְעוֹן: יִמּוֹאֵל וְיִמִּין וְאֶהֱד וְיִכִּין וְצֹחֵר וְשָׂאוּל שֶׁהָיָה בֶּן אִשָּׁה כְּנַעֲנִית.

וּבְנֵי לֵוִי: גֵרְשׁוֹן קָהָת וּמֵרָרִי.

וּבְנֵי יְהוּדָה: עֵר וְאוֹנָן וְשִׁלָּה וּפְרָעַץ וְזָרַח, עֵר וְאוֹנָן מֵתוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, בְּנֵי פְרָעַץ הָיוּ חֲצֹרֶן וַחֲמוּל.

וּבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר: תּוֹלַע וּפְנֹה וַיֹּזֵב וְשִׁמְרוֹן.

וּבְנֵי זְבֻלֹן: סֹרַד וְאַלְלוֹן וַיְחִלְאֵל.

אֵלֶּה בְּנֵי לֵאָה שֶׁיָּלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָרָן אֲרָם, וַיְחַדֵּר עִם דִּינָה בִּתּוֹ, מִסְפֵּר נִפְשׁוֹת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו שְׁלוֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ.

וּבְנֵי גָד: צַפְיֹן וַחֲגִי שׁוּנִי וְאַצְבֵּן עָרִי וְאַרְוֵדִי וְאַרְאֵלִי.

וּבְנֵי אֲשֶׁר: יִמְנָה וַיִּשׁוּה וַיִּשׁוּי וּבְרִיעָה וְשֵׁרָח אַחֲוָתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֲבֵר וּמַלְכִּיאֵל.

אֵלֶּה בְּנֵי זֵלְפָּה שֶׁנָּתַן לָבֶן לְלֵאָה בִּתּוֹ, הֵיא וַיְלֶדָה אֶת אֵלֶּה לְיַעֲקֹב, שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה נָפֶשׁ.

בְּנֵי רַחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב: יוֹסֵף וּבְנִימִן.

לְיוֹסֵף נִוָּלְדוּ מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁיָּלְדָה לוֹ אֶסְנַת בַּת פּוֹטִי—פֶּרַע הַכֹּהֵן שֶׁל הָעִיר אוֹן.

וּבְנֵי בְנִימִן: בְּלַע וְכָהֵר וְאַשְׁבֵּל גֵּרָא וְנַעֲמָן אַחִי וְרֹאשׁ מַפִּים וַחֲפִים וְאַרְדִּי.

אֵלֶּה בְּנֵי רַחֵל שֶׁנִּוָּלְדוּ לְיַעֲקֹב, מִסְפֵּר הַנִּפְשׁוֹת אַרְבַּעַה עָשָׂר.

וּבְנֵי דָן: חַשִּׁים.

וּבְנֵי נַפְתָּלִי: יַחֲצִאל וְגוּנִי וְנַצֵּר וְשִׁלֹּם.

אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו, היא ילדה את אלה ליעקב, מספר הנפשות – שבעה.

כל הנפשות של יעקב שבאים למצרים, צאצאיו, חוץ מהנשים של בני יעקב – מספר הנפשות – ששים ושש.

ובני יוסף שנולדו לו במצרים – שתי נפשות, מספר נפשות משפחת יעקב שבאו למצרים – שבעים.

פרשת ביאת יעקב למצרים

ויעקב שלח לפניו את יהודה אל יוסף להראות לפניו את הדרך גושן, והם באו לארץ גושן.

יוסף קשר את הסוסים למרכבתו ועלה לקראת ישראל אביו לארץ גושן, הוא הופיע לפניו, נפל על צווארו ובכה עוד על צווארו.

ישראל אמר ליוסף: עכשיו אני מוכן למות אחרי שראיתי את פניך שאתה עדין חיו.

יוסף אמר לאחיו ולמשפחת אביו: אעלה ואגיד לפרעה ואומר לו שאחי ומשפחת אחי שבארץ כנען באו אלי.

ושהאנשים רועי צאן כי היו בעלי עדרים, והם הביאו את צאנם ובקדם וכל מה שיש להם.

וכשיקרא לכם פרעה, ויאמר: מה מעשיכם?

תאמרו: עבדיך היו אנשים בעלי עדרים מנעורינו ועד עכשיו, גם אנחנו גם אבותינו, אמרו כך כדי שתשב בארץ גושן, כי מצרים שונאים כל רועה צאן.

יוסף בא וספר לפרעה, ואמר: אבי ואחי וצאנם ובקדם וכל מה ששיד להם באו מארץ כנען, והם בארץ גושן.

ומעט מאחיו לקח – חמשה אנשים, והעמיד אותם לפני פרעה.

פרעה אמר לאחיו: מה מעשיכם? אמרו

אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את-אלה ליעקב כל-נפש שבעה:

כל-הנפש הבאה ליעקב מצרימה יצאי ירכו מלבד נשי בני-יעקב כל-נפש ששים ושש:

ובני יוסף אשר-ילד-לו במצרים נפש שנים כל-הנפש לבית-יעקב הבאה מצרימה שבעים: ס

וּאֶת-יְהוּדָה שָׁלַח לִפְנֵי יוֹסֵף וְהָיוּ הָלוֹחֹת לִפְנֵי הַשְּׂנֵה וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה גֹשֶׁן:

וַיֹּסֶר יוֹסֵף מִרְכַּבְתּוֹ וַיַּעַל לִקְרַאת-יִשְׂרָאֵל אָבִיו וַשְּׂנֵה וַיִּקְרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל-צְוָארָיו וַיִּבְךְ עַל-צְוָארָיו עוֹד:

וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף אֲמוּתָה הַפַּעַם אַחֲרַי רְאוּתִי אֶת-פְּנֵיךָ כִּי עוֹדָה חַי:

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל-אָחִיו וְאֶל-בְּיַת אָבִיו אֲעֹלָה וְאֶגִּיד לְפַרְעֹה וְאִמְרָה אֵלָיו אַחִי וּבֵית-אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ-כְּנַעַן בָּאוּ אֵלָי:

וְהָאֲנָשִׁים רְעֵי צֹאן כִּי-אֲנָשֵׁי מִקְנֵה הַיָּדוּ וְצֹאנָם וּבִקְרָם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם הֵבִיאוּ:

וְהָיָה כִּי-יִקְרָא לָכֶם פַּרְעֹה וְאָמַר מַה-מַּעֲשֵׂיכֶם:

וְאָמַרְתֶּם אָנָּשֵׁי מִקְנֵה הַיָּדוּ עַבְדֵיךָ מִנְעוּרֵינוּ וְעַד-עַתָּה גַם-אֲנַחְנוּ גַם-אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹתֵינוּ בַּעֲבוּר הַשָּׁבוּר תִּשְׁבּוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי-תֹעֵבֶת מִצְרַיִם כָּל-רֹעֵה צֹאן:

וַיָּבֹא יוֹסֵף וַיִּגַּד לְפַרְעֹה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאָחִי וְצֹאנָם וּבִקְרָם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן וְהֵנּוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן:

וּמִקְצֵה אָחִיו לָקַח חֲמִשָּׁה אָנָּשִׁים וַיַּצְגֵם לִפְנֵי פַרְעֹה:

וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל-אָחִיו מַה-מַּעֲשֵׂיכֶם

כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
מז
מח
מט

לְפָרְעָה: עֲבָדֶיךָ רוּעֵי צֶאֱן, גַּם אֲנַחְנוּ גַם אֲבוֹתֵינוּ.

הם אָמְרוּ לְפָרְעָה: בְּאֵנוּ לְגֹר כְּתוֹשְׁבִים וּמְנַיִם בְּאֶרֶץ, כִּי אֵין מִרְעָה לְצֹאן שְׂשֻׁךְ לְעֲבָדֶיךָ, כִּי הָרֶעִב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן קָשָׁה, וְעַכְשָׁיו עֲבָדֶיךָ יִתְיַשְׁבוּ בְּבִקְשָׁה בְּאֶרֶץ גּוֹשׁן.
פָּרְעָה אָמַר לְיוֹסֵף: אֲבִיךָ וְאֶחִיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ.

אֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ, הוֹשֵׁב אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אֶחִיךָ בְּאֶזְרַח הַטּוֹב בְּיֹתֵר בְּאֶרֶץ, וְגִירוֹ בְּאֶרֶץ גּוֹשׁן, וְאִם יָדוּעַ לְךָ שֵׁשׁ בָּהֶם אֲנָשִׁים מְכֻשָּׁרִים תִּמְנַח אוֹתָם לְאַחֲרָאִים עַל עֲדָרִים שְׁלִי.

יוֹסֵף הֵבִיא אֶת יַעֲקֹב אֲבִיו וְהֶעֱמִיד אוֹתוֹ לְפָנָיו פָּרְעָה, וַיַּעֲקֹב בִּרְךָ אֶת פָּרְעָה.

פָּרְעָה אָמַר לְיַעֲקֹב: בֶּן כַּמָּה שָׁנִים אַתָּה?

יַעֲקֹב אָמַר לְפָרְעָה: שְׁנוֹת חַיֵּי מֵאָה וּשְׁלוֹשִׁים שָׁנִים וְהָיִיתִי בְּהֵן מִהַגֵּר, יְמֵי שְׁנוֹת חַיֵּי הָיוּ מְעַטִּים וְרַעִים, וְלֹא הִגִּיעוּ לְיָמַי שְׁנוֹת חַיֵּי אֲבוֹתַי שֶׁהָיוּ מִהַגְרִים.

יַעֲקֹב בִּרְךָ אֶת פָּרְעָה, וַיֵּצֵא מִלְּפָנָיו פָּרְעָה.

יוֹסֵף הוֹשִׁיב אֶת אֲבִיו וְאֶת אֶחָיו, וְנָתַן לָהֶם אֶחָזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶזְרַח הַטּוֹב בְּיֹתֵר בְּאֶרֶץ שְׁבַאֲרָץ רַעְמֶסֶס, כְּמוֹ שֶׁפָּרְעָה צִוָּה.

יוֹסֵף פָּרַנֵס אֶת אֲבִיו וְאֶת אֶחָיו וְאֶת כָּל מִשְׁפַּחַת אֲבִיו, וְנָתַן לָהֶם כְּפִי צֹרֶךְ הַיְלָדִים.

פרשת קניית מצרים

לֹא הָיָה לָהֶם בְּכָל הָאָזֶר כִּי הָרֶעִב קָשָׁה מְאֹד, תוֹשְׁבֵי אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן נִחְלְשׁוּ בְּגִלְלַת הָרֶעִב.

יוֹסֵף אָסַף אֶת כָּל הַכֶּסֶף שֶׁנִּמְצָא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן עַל יַד מְכִירַת הָאוֹכֵל שֶׁהֵם קוֹנִים, וַיּוֹסֵף הֵבִיא אֶת הַכֶּסֶף לְבַיִת

וַיֹּאמְרוּ אֶל־פָּרְעָה רַעֵה צֹאן עֲבָדֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־אֲבוֹתֵינוּ:

וַיֹּאמְרוּ אֶל־פָּרְעָה לְגֹר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן כִּי־אֵין מִרְעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעֲבָדֶיךָ כִּי־כָבֵד הָרֶעִב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה יִשְׁבוּ־נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גּוֹשׁן:

וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אֲבִיךָ וְאֶחִיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ:

אֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הִוא בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אֶחִיךָ יִשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גּוֹשׁן וְאִם־יָדוּעַתָּ וַיִּשְׁבְּכֶם אֲנָשִׁי־חַיִל וְשִׁמְתֶם שָׂרֵי מִקְנֵה עַל־אֲשֶׁר־לִי:

וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־יַעֲקֹב אֲבִיו וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנָיו פָּרְעָה וַיִּבְרְךְ יַעֲקֹב אֶת־פָּרְעָה:

וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֶל־יַעֲקֹב כַּמָּה יְמֵי שָׁנֵי חַיֶּיךָ:

וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־פָּרְעָה יְמֵי שָׁנֵי מְנוּחָי שְׁלֹשִׁים וּמֵאת שָׁנָה מְעַט וְרַעִים הָיוּ יְמֵי שָׁנֵי חַיֵּי וְלֹא הִשִּׁיגוּ אֶת־יְמֵי שָׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי בְּיָמֵי מְנוּחָיהֶם:

וַיִּבְרְךְ יַעֲקֹב אֶת־פָּרְעָה וַיֵּצֵא מִלְּפָנָיו פָּרְעָה:

וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת־אֲבִיו וְאֶת־אֶחָיו וַיִּתֵּן לָהֶם אֶחָזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ בְּאֶרֶץ רַעְמֶסֶס כַּאֲשֶׁר צִוָּה פָּרְעָה:

וַיַּכְלִיל יוֹסֵף אֶת־אֲבִיו וְאֶת־אֶחָיו וְאֶת כָּל־בֵּית אֲבִיו לָחֵם לְפִי הַטָּף:

וְלָחֵם אֵין בְּכָל־הָאֶרֶץ כִּי־כָבֵד הָרֶעִב מְאֹד וַתִּלָּה אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן מִפְּנֵי הָרֶעִב:

וַיִּלְקֹט יוֹסֵף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן בַּשֶּׁבֶר אֲשֶׁר־הֵם שֹׁבְרִים וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־הַכֶּסֶף

ביתה פרעה:

טו ויתם הפסך מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל-מצרים אל-יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגידך כי אפס פסך:

טז ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם-אפס פסך:

יז ויביאו את-מקניהם אל-יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסיים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל-מקניהם בשנה ההוא:

יח ונתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכתד מאדני כי אם-תם הפסך ומקנה הבהמה אל-אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם-גוינתנו ואדמתנו:

יט למה נמות לעיניך גם-אנחנו גם אדמתנו קנה-אתנו ואת-אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם:

כ ויכן יוסף את-כל-אדמת מצרים לפרעה כי-מכרו מצרים איש שדהו כי-תנוק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה:

כא ואת-העם העביר אתו לערים מקצה גבול-מצרים ועד-קצהו:

כב רק אדמת הפתנים לא קנה פי חק לפתנים מאת פרעה ואכלו את-חקם אשר נתן להם פרעה על-כן לא מכרו את-אדמתם:

כג ויאמר יוסף אל-העם הן קניתי אתכם היום ואת-אדמתכם לפרעה הא-לכם זרע וזרעתם את-האדמה:

כד והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה

פרעה.

הפסך נגמר בארץ מצרים ובארץ כנען, וכל תושבי מצרים באו אל יוסף ואמרו לו: תן לנו לחם, ולמה נמות מולך, כי נגמר הפסך!

יוסף אמר: תנו את עדריכם, ואתן לכם תמורת עדריכם, אם נגמר הפסך.

הם הביאו את עדריהם אל יוסף, ויוסף נתן להם לחם תמורת הסוסים ועדרי הצאן ועדרי הבקר והחמורים, ופרנס אותם בלחם תמורת כל עדריהם באותה שנה.

השנה ההיא נגמרה, הם באו אליו בשנה השניה ואמרו לו: לא נסתיר מאדוני אלא נגלה שנגמרו הפסך ועדרי הבהמה מלאת לאדוני, לא נשאר לפני אדוני אלא רק גופנו ואדמתנו.

למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו? קנה אותנו ואת אדמתנו תמורת הלחם, ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה, ותן לנו גם זרע לזרוע, ונחיה ולא נמות והאדמה לא תהיה שממה!

יוסף קנה את כל אדמת מצרים לפרעה, כי תושבי מצרים מכרו כל אחד את שדהו, כי הרעב היה להם קשה, והארץ נהיתה שיבת לפרעה.

כדי להמחיש זאת – הוא העביר את העם לערים אחרות, מקצה גבול מצרים ועד הקצה השני.

רק את אדמת הפתנים לא קנה, כי היתה קצבה לפתנים מפרעה, והם אכלו את הקצבה שלהם שפרעה נתן להם, לכן לא מכרו את אדמתם.

יוסף אמר לעם: הרי קניתי היום אתכם ואת אדמתכם לפרעה, הנה לכם זרע ותזרעו את האדמה.

וכך יהיה בקציר שתביאו: חמישית תתנו

וְאַרְבַּע הַיָּדוֹת יִהְיֶה לָכֶם לְזֵרַע הַשָּׂדֶה וְלֹאֲכַלְכֶם וְלֹאֲשֵׁר בְּבִתְיֶכֶם וְלֹאֲכַל לְטַפְכֶם:

וַיֹּאמְרוּ הַחִיתָנוּ נִמְצָא־חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי וְהִינֵנוּ עֲבָדִים לַפְרָעָה:

וַיֹּשֶׁם אֹתָהּ יוֹסֵף לְחֹק עַד־הַיּוֹם הַזֶּה עַל־אֲדָמַת מִצְרָיִם לַפְרָעָה לְחֹמֶשׁ רֶקֶת אֲדָמַת הַכְּנָעִים לְכֹדֶם לֹא הָיְתָה לַפְרָעָה:

וַיָּשָׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם בְּשָׁנָה גֹשׁוֹן וַיֵּאָחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד:

כה מפטור

כו

כו

ויחי

פרשת השבעת יוסף

יעקב חי בארץ מצרים שבע עשרה שנה, ימי יעקב - שנות חייו היו מאה ארבעים ושבע שנה.

ימי מותו של ישראל התקרבו, הוא קרא לבנו ליוסף ואמר לו: בבקשה, אם מצאתי חן בעיניך, שים בבקשה את ידך מתחת לירכי כמנהג הנשבעים לאדונם, ותעשה אתי חסד אמת - בבקשה, אל תקבור אותי במצרים.

אשכב במותי עם אבותי, ותקח אותי ממצרים ותקבור אותי בקבריהם. אמר לו: אני אעשה את בקשתך.

אמר לו: השבע לי והוא נשבע לו, וישראל השתחוה על ראש המטה.

פרשת ברכת אפרים ומנשה

אחרי הדברים האלה אמרו ליוסף: הנה אביך חולה. הוא לקח את שני בניו אתו את מנשה ואת אפרים.

ספרו ליעקב, ואמרו: הנה בנך יוסף בא אליך, ישראל התחזק והתישב על המטה.

יעקב אמר ליוסף: אל-שדי התגלה אלי בלוי בארץ כנען וברך אותי.

ואמר לי: אתן לך בנים וארבה את צאצאיך ואעשה ממך חבורת עמים, ואתן את הארץ הזאת לצאצאיך אחריך לאחזה לעולם.

ועשיו, שני בנים שנולדו לך בארץ מצרים לפני שבאתי אליך למצרים נחשבים הם לי כבני, אפרים ומנשה יהיו שני שבטים וירשו כמו ראובן ושמעון.

והילדים שתוליד אחריהם יהיו כבנים שלך - הם יקבלו נחלה מתוך החלק של אחיהם.

ואני בשבאתי מפדן, רחל מתה לצערי בארץ כנען בדרך, בשעוד היתה דרך ארבה להגיע לאפרת, לכן קברתי אותה שם בדרך

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי-יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה:

ויקרב וימי-ישראל למוות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אסנא מצאתי חן בעיניך שיםנא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אלנא תקברני במצרים:

ושכבתי עם-אבותי ונשאאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך:

ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על-ראש המטה: פ

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה וייקח את שני בניו עמו את-מנשה ואת-אפרים:

ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על-המטה:

ויאמר יעקב אל-יוסף אל שדי נראה-אלי בלוי בארץ כנען ויברך אתי:

ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את-הארץ הזאת לזרעך אחריך אחנת עולם:

ועתה שני-בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד-באי אליך מצרימה ליהם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו-לי:

ומולדתך אשר-הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם וקראו בנחלתם:

ואני בשבתי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת-ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך

כח

כט

ל

לא

*[1]

מח א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

אָפֶּלֶת הוּא בֵּית לָחֶם:

ח נִרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּנֵי יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה:

ט וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו בְּנֵי הֵם אֲשֶׁר־נָתַן־לִי אֱלֹהִים בְּזֶה וַיֹּאמֶר קָחֶם־נָא אֵלַי וְאֶבְרַכְכֶם:

י וַעֲיַנֵּי יִשְׂרָאֵל כִּבְדּוֹ מִזְקֵן לֹא יוּכַל לִרְאוֹת וַיַּגֵּשׁ אֹתָם אֵלָיו וַיִּשָּׂק לָהֶם וַיַּחַבֵּק לָהֶם:

יא וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף רְאֵה פָנַיִךְ לֹא כָלְלֵתִי וְהִנֵּה הִרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים גַּם אֶת־זְרַעֲךָ:

יב וַיֵּצֵא יוֹסֵף אֹתָם מֵעַם בְּרַכְּיוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ לְאִפְּיוֹ אֶרְצָה:

יג וַיִּקַּח יוֹסֵף אֶת־שְׁנֵיהֶם אֶת־אֶפְרַיִם בְּיָמֵינוּ מִשְׁמָאל יִשְׂרָאֵל וְאֶת־מְנַשֶּׁה כִּשְׁמָאלוֹ מִיָּמִין יִשְׂרָאֵל וַיַּגֵּשׁ אֵלָיו:

יד וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת־יָמֵינוּ וַיָּשֶׁת עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וְהוּא הִצְעִיר וְאֶת־שְׁמָאלוֹ עַל־רֹאשׁ מְנַשֶּׁה שְׁכַל אֶת־יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה הִבְכוּר:

טו וַיִּבְרַךְ אֶת־יוֹסֵף וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְהַלְכּוּ אִבְתִּי לִפְנֵי אֲבֹתָהֶם וַיִּצְחַק הָאֱלֹהִים הִרְעָה אֹתִי מֵעוֹדֵי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה:

טז הַמַּלְאָךְ הַגָּאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע וַיְבָרֶךְ אֶת־הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתִי אֲבֹרָתָם וַיִּצְחַק וַיִּדְבְּרוּ לְרַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

יז נִרְא יוֹסֵף כִּי־יָשִׁית אָבִיו וַדִּי־יָמִינוּ עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם נִרְעַע בְּעֵינָיו וַיִּתְמַךְ יַד־אָבִיו לְהִסִּיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ־אֶפְרַיִם עַל־רֹאשׁ מְנַשֶּׁה:

יח וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו לֹא־כֵן אָבִי כִי־זֶה הִכְבֵּר שֵׁם יָמִינְךָ עַל־רֹאשׁוֹ:

יט וַיִּמָּאֵן אָבִיו וַיֹּאמֶר וַדַּעְתִּי בְנֵי יַדְעֹתִי

לְאֶפְרַת – הִיא בֵּית לָחֶם.

יִשְׂרָאֵל רָאָה אֶת בְּנֵי יוֹסֵף, וַאֲמַר: מִי אֵלֶּה?

אָמַר יוֹסֵף לְאָבִיו: אֵלֶּה בְנֵי שְׂאֵלֵהִים נָתַן לִי כֹּאֵן בְּמִצְרַיִם, אָמַר לוֹ: הִבֵּא אוֹתָם אֵלַי בְּבִקְשָׁה וְאֶבְרַךְ אוֹתָם.

וַעֲיַנֵּי יִשְׂרָאֵל נִחְלְשׁוּ מְרֹב זְקֵנָה וְהוּא לֹא הָיָה יָכוֹל לִרְאוֹת הַיֵּטֵב, הוּא הִגִּישׁ אוֹתָם אֵלָיו וְהוּא נָשַׁק וַחֲבַק אוֹתָם.

יִשְׂרָאֵל אָמַר לְיוֹסֵף: לֹא תִאֲרָתִי לְעַצְמִי שְׂאֵזְבָּה לִרְאוֹת אֶת פָּנַיִךְ, וְהִנֵּה אֱלֹהִים הִרְאָה לִי גַם אֶת צְאֵצְאֵיךָ!

יוֹסֵף הוֹרִיד אוֹתָם מִבְּרַכְּיוֹ, וְהִשְׁתַּחוּהוּ עַל פָּנָיו עַל הָאָרֶץ.

יוֹסֵף לָקַח אֶת שְׁנֵיהֶם – אֶת אֶפְרַיִם בְּיָמֵינוּ – מִשְׁמָאל יִשְׂרָאֵל, וְאֶת מְנַשֶּׁה בְּשְׁמָאלוֹ – מִיָּמִין יִשְׂרָאֵל, וְהִגִּישׁ אוֹתָם אֵלָיו.

יִשְׂרָאֵל הוֹשִׁיט אֶת יָד יָמֵינוּ וְשָׁם עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם – וְהוּא הִצְעִיר, וְאֶת שְׁמָאלוֹ עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה, הוּא הַחֲלִיף אֶת יָדָיו כִּי יָדַע שְׁמַנְשֶׁה הִבְכוּר וְיוֹסֵף יַעֲמִידוֹ לְיָמֵינוּ.

הוּא בָּרַךְ אֶת יוֹסֵף וַאֲמַר: הָאֱלֹהִים שְׂאֵבוֹתִי אֲבֹרָתָם וַיִּצְחַק הִתְהַלְכּוּ בְּדַרְכֵי – הָאֱלֹהִים שְׁמַנְהִיג אוֹתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,

יִשְׁלַח אֶת הַמַּלְאָךְ שְׂגוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע, שְׂיִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים, וְכִשְׂזִנְכִירוֹ אֶת יַחוּסָם וְזִנְכִירוֹ אֶת שְׁמֵי וְאֶת שֵׁם אֲבוֹתִי אֲבֹרָתָם וַיִּצְחַק, וְהֵם וַיִּלְדוּ וַיִּתְרַבּוּ בְּתוֹךְ הָאָרֶץ.

יוֹסֵף רָאָה שְׂאָבִיו שָׁם אֶת יָד יָמֵינוּ עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וְזֶה נִרְאָה לוֹ לֹא טוֹב, הוּא תָמַךְ בְּיַד אָבִיו כְּדֵי לְהִסִּיר אוֹתָהּ מֵעַל הֶרֶאשׁ שֶׁל אֶפְרַיִם וְלָשִׁים אוֹתָהּ עַל הֶרֶאשׁ שֶׁל מְנַשֶּׁה.

יוֹסֵף אָמַר לְאָבִיו: לֹא כֵּן אָבִי, אֵלֶּא זֶה הִבְכוּר, שִׁים אֶת יָמִינְךָ עַל רֹאשׁוֹ.

אָבִיו סָרַב וַאֲמַר: יָדְעֹתִי בְנֵי יַדְעֹתִי, גַּם הוּא

יְהִי לְעַם וְגַם הוּא יִגְדַל, אָבֵל אָחִיו הַקָּטָן יִגְדַל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, וְצִאֲצָאִיו יִהְיוּ רַבִּים בְּעַמִּים שְׁלָמִים.

הוא ברך אותם ביום ההוא ואמר: אתכם יקחו ישראל בדוגמה לברכה, ויאמרו: אלהים יעשה אותך כמו אפרים וכמו מנשה, והוא הזכיר את אפרים לפני מנשה.

ישראל אמר ליוסף: הנה אני עומד למות, ואלהים יהיה אתכם ויחזיר אתכם לארץ אבותיכם.

ואני נתתי לך חלק אחד על אחיך אשר בנחלה שאקח מיד האמורי בחרבי ובקשתי.

פרשת ברכות השבטים

יעקב קרא לבניו ואמר: התכנסו ואספר לכם את מה שיקרה לכם באחרית הימים.

התכנסו ושמעו בני יעקב, שמעו את ישראל אביכם.

ראובן אתה בכורי, אתה פוחי – הראשון שנולד מבוחי, לכן היה ראוי לך יותר נשיאות ויותר עוז.

אל תוסיף להתנהג בקלות דעת ופזיזות כמו המים, כמו שעלית על משכבי אביך, אז טמאת את מטתי בעלידתך עליה.

שמעון ולוי אחים, התחברותם זה לזה מביאה לגזל.

לא אשתתף בהתעצויותיהם, וכבודי לא יושפל להיות בחברתם, כי בכעסם הם הרגו איש ובהיותם מרוצים הם עקרו עיר חומה.

בעסם ארור כי הוא עז, ורוגזם מקולל כי הוא קשה, אחלק אותם בין שבטי יעקב ואפוא אותם בין נחלות בני ישראל.

יהודה, אתה – יודו אחיך שלך ראוי המלכות, ידך מכה בעורף אויביך שבורחים, בני אביך ישתחוו לך.

גַּם-הוּא יִהְיֶה-לְעַם וְגַם-הוּא יִגְדַל וְאוּלָּם אָחִיו הַקָּטָן יִגְדַל מִמֶּנּוּ וְזָרְעוֹ יִהְיֶה מְלֹא-הַגּוֹיִם:

ב ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את-אפרים לפני מנשה:

כא ויאמר ישראל אל-יוסף הנה אנכי מת והנה אלהים עמכם והשיב אתכם אל-ארץ אבותיכם:

כב ואני נתתי לך שכם אחד על-אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי: פ

רבי

מט

א ויקרא יעקב אל-בניו ויאמר האספו ואנידה לכם את אשר-יקרא אתכם באחרית הימים:

ב הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל-ישראל אביכם:

ג ראובן בכרי אתה פוחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז:

ד פחו כמים אל-תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת וצויעי עליה: פ

ה שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם:

ו בסדם אל-תבא נפשי בקהלם אל-תחד ככרי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו-שור:

ז ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם בייעקב ואפיצם בישראל: פ

ח יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך ישתחוו לך בני אביך:

יהודה, כשאתה עולה מלטרון טרף אתה כמו גור אריה, בני; כורע ורובץ באריה, וכמו אריה - מי יכול להקימו.

לא יסור שרביט המלוכה מידי יהודה והמחוקק יהיה תמיד מצאצאיו, עד שתבוא שלוח וישתעבדו לו גם העמים.

הוא קושר לגפן את העיר שלו - בני קושר את אתונו לענף הגפן, כבס ביין את לבושו ובמיץ ענבים את בגדו, מרוב גפנים בנחלתו. אדום עינים מרוב יין, ובעל שנים לבנות מרוב חלב.

ובולון ישבון לחוף ימים, והוא יפליג לחופים באניות, וגבול נחלתו יהיה על יד צידון.

יששכר כמו חמור בעל עצמות חזקות, שרובץ בשלוח בין גבולות נחלות אחיו.

הוא ראה את המנוחה שהיא טובה, ואת הארץ שהיא נעימה, והטה את שכמו להיות סבל, ונהיה עובד נאמן כמו מי שחייב מס.

דן ידון וישפוט את עמו כמו שאר שבטי ישראל, למרות שהוא מבני השפחות.

דן יהיה כמו נחש שזוחל על דרך, כמו נחש השפיפון על שביל, שנושף עקבי סוס ורוכבו נופל אחורנית.

לישועתך קייתי ה'!

גד ישלח גדוד לקרב, וישוב בשלום לביתו.

מארצו של אשר תצמח תבואה שמנה, והיא תצמיח מעדני מלכים.

נפתלי מהיר כמו אילה שלוחה, ומבשר בשורות טובות של נצחון.

יוסף הוא בן מגדל ילדים, כמו גפן נטועה על מעון, הבנות של מצרים צעדו על החומה לראות את יפיו.

מדרו את חיו ורבו אתו, ובעלי חצים של ריב שנאו אותו.

קשתו נמתחה בחזקה עד שרעדו זרועות

גור אריה יהודה מטטרף בני עליה כרע רבץ באריה וכלביא מי יקימנו:

לא יסור שרביט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כייבא שילה ולו יקתת עמים:

אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם ענבים סותה:

חכלילי עינים מגין ולבן שנים מחלב:

זבולן לחוף ימים ישפן והוא לחוף אנית וירכתו על צידו: פ

יששכר חמר גרם רבץ בין המושפטים:

נירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ונט שכמו לסבל ויהי למס עבד: ס

דן ידון עמו כאחד שבטי ישראל:

יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארץ הנשף עקבי סוס ויפל רכבו אחרו:

לישועתך קייתי יהנה: ס

גד גדוד יגודנו והוא יגד עקב: ס

מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך: ס

נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר: ס

בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צערה עלי שור:

נימר רהו ורבו וישטמהו בעלי חצים:

ותשב באיתן קשתו ויפזו זרעי ידיו

יְדִיו, בּוֹחוּ בֵּא לֹא מִיַּדֵּי ה' – הַמְנַהֵיג שֶׁל יַעֲקֹב, מִשָּׁם – מִהַמְנַהֵיג שֶׁל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל.

מִהֶאֱלָ שֶׁל אָבִיךָ הֵיטָה הַצְּלִתְךָ וְהוּא יַעֲזֹר לְךָ, עִם שְׂדֵי הַיֵּיתָ וְהוּא יִבְרַךְ אוֹתְךָ, בְּרִכּוֹת שָׁמַיִם מִמְרוֹמִים וּבְרִכּוֹת שְׁנוּבְעוֹת מִהַתְּהוֹם שְׂרוּבְצָת מִתַּחַת, בְּרִכּוֹת שֶׁל שְׂדֵיִם נוֹבְעוֹת חֶלֶב וְרַחֵם שְׁתוּלִיד יְלָדִים.

בְּרִכּוֹת אָבִיךָ שֶׁמְבָרַךְ אוֹתְךָ חֲזָקוֹת יוֹתֵר מִבְּרִכּוֹת הוֹרֵי שְׁבִירְכּוּ אוֹתִי, הֵן מַגִּיעוֹת עַד לַגְּבֻעוֹת שֶׁבְּסוֹף הָעוֹלָם, הֵן יַחֲלוּ עַל רֹאשׁ יוֹסֵף וְעַל הַקְּדוּד שֶׁל הַמְּבַחֵר מִבֵּין אֶחָיו.

בְּנִימִין הוּא זָאב טוֹרֵף, בְּבוֹקֵר יֹאכַל בָּזָה וּבְעֵרֵב יַחֲלַק שְׁלָל.

כָּל אֱלֹהִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, וְזֶה מֵה שֶׁאָמַר לָהֶם אָבִיהֶם וּבְרַךְ אוֹתָם, הוּא בִרְךָ כָּל אֶחָד בַּבְּרִכָּה שֶׁמֵּתְאִימָה לוֹ.

וַיְצַו אוֹתָם וַאֲמַר לָהֶם: אֲנִי נֹאסֵף אֶל מְקוֹם הַנְּשֻׁמוֹת, קִבְּרוּ אוֹתִי עִם אֲבוֹתַי, בְּמַעְרָה שֶׁבַשְׂדָּה עֶפְרוֹן הַחַתִּי.

בְּמַעְרָה שֶׁבַשְׂדָּה הַמְּכַפְלָה שְׁמוֹל הַמִּישוֹר שֶׁל מְמַרָא בְּאַרְצָא כְּנַעַן – הַשְּׂדָּה שֶׁקְּנָה אַבְרָהָם מִעֶפְרוֹן הַחַתִּי לְאַחֲזוֹת קִבְּרָה.

שֵׁם קִבְּרוּ אֶת אַבְרָהָם וְאֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, שֵׁם קִבְּרוּ אֶת יִצְחָק וְאֶת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ, וְשֵׁם קִבְּרַתִּי אֶת לָאָה.

קִנְיַן הַשְּׂדָּה וְהַמַּעְרָה שָׁבוּ הֵיטָה מֵאֵת בְּנֵי חַת.

יַעֲקֹב סִים לְצוּוֹת אֶת בְּנָיו וַאֲסָף אֶת רִגְלָיו לַמַּטָּה, נִשְׁמַתוּ יַצְאָה וַנֹּאסְפָה לְמְקוֹם הַנְּשֻׁמוֹת.

פְּרֻשַׁת קְבוּרַת יַעֲקֹב

יוֹסֵף נִפְלַע עַל פְּנֵי אָבִיו וּבָכָה עָלָיו וְנִשְׁקָ לוֹ.

יוֹסֵף צִוָּה אֶת עַבְדָּיו אֶת הַרוֹפְאִים לְחַנּוּט אֶת אָבִיו, הַרוֹפְאִים חֲנַטּוּ אֶת יִשְׂרָאֵל.

מִיַּדֵּי אָבִיר יַעֲקֹב מִשָּׁם רָעָה אֶבֶן יִשְׂרָאֵל:

כח מֵאֵל אָבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ וְאֵת שְׂדֵי וּבְרִכְךָ בְּרִכַּת שָׁמַיִם מִעַל בְּרִכַּת תְּהוֹם רִבְצָת תַּחַת בְּרִכַּת שְׂדֵיִם וְרַחֵם:

כו בְּרִכַּת אָבִיךָ גִּבְרָו עַל-בְּרִכַּת הוֹרֵי עַד-תַּאֲוֹת גְּבֻעַת עוֹלָם תִּהְיֶינָה לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקִדְקֹד נְגִיר אֶחָיו: פ

כז בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף בְּבֹקֵר יֹאכַל עַד וּלְעֵרֵב יַחֲלַק שְׁלָל:

כח כָּל-אֱלֹהִים שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר וְזֹאת אֲשֶׁר-דִּבֶּר לָהֶם אָבִיהֶם וּבְרַךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְּרַכְתּוֹ בִּרְךָ אִתָּם:

כט וַיְצַו אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאסֵף אֶל-עַמִּי קִבְּרוּ אִתִּי אֶל-אֲבֹתַי אֶל-הַמַּעְרָה אֲשֶׁר בַּשְּׂדָּה עֶפְרוֹן הַחַתִּי:

ל במַּעְרָה אֲשֶׁר בַּשְּׂדָּה הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי-מְמַרָא בְּאַרְצָא כְּנַעַן אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת-הַשְּׂדָּה מֵאֵת עֶפְרוֹן הַחַתִּי לְאַחֲזוֹת-קִבְּרָה:

לא שְׁמָה קִבְּרוּ אֶת-אַבְרָהָם וְאֵת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ שְׁמָה קִבְּרוּ אֶת-יִצְחָק וְאֵת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וְשְׁמָה קִבְּרַתִּי אֶת-לָאָה:

לב מְקַנְהַ הַשְּׂדָּה וְהַמַּעְרָה אֲשֶׁר-בּוֹ מֵאֵת בְּנֵי-חַת:

לז וַיִּכַּל יַעֲקֹב לְצַוֹּת אֶת-בְּנָיו וַיֹּאסֵף רִגְלָיו אֶל-הַמַּטָּה וַיִּגּוּעַ וַיֹּאסֵף אֶל-עַמִּיו:

נ א וַיִּפֹּל יוֹסֵף עַל-פְּנֵי אָבִיו וַיִּבֶךְ עָלָיו וַיִּשְׁקֵל-לוֹ:

ב וַיְצַו יוֹסֵף אֶת-עַבְדָּיו אֶת-הַרְפָּאִים לְחַנּוּט אֶת-אָבִיו וַיַּחֲנְטוּ הַרְפָּאִים

את־ישראל:

נשְׁלַמוּ לוֹ אַרְבַּעִים יוֹם כִּי כָף הֵם יְמֵי הַחֲנִיטָה
בְּמִלּוּאָם, מִצְרִים בָּכוּ עָלָיו שִׁבְעִים יוֹם.
עָבְרוּ יְמֵי בְּכִיתוֹ, יוֹסֵף דִּבֶּר אֶל אֲנָשֵׁי פְרֹעָה
וְאָמַר: בְּבִקְשָׁה, אִם מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֵיכֶם
דַּבְּרוּ בְּבִקְשָׁה בְּאֲזְנֵי פְרֹעָה וְאָמְרוּ:

אָבִי הַשְּׂבִיעַ אוֹתִי וְאָמַר: הִנֵּה אֲנִי מֵת,
בְּקַבְרֵי שְׁחִפְרֵתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן – שֵׁם תְּקַבֹּר
אוֹתִי, וְעַכְשָׁיו אֵעֲלֶה בְּבִקְשָׁה וְאֶקְבֹּר אֶת
אָבִי וְאֶשׁוּב.

פְּרֹעָה אָמַר: עֲלֶה וְקַבֹּר אֶת אָבִיךָ כְּמוֹ שֶׁהוּא
הַשְּׂבִיעַ אוֹתְךָ.

יוֹסֵף עָלָה לְקַבֹּר אֶת אָבִיו, וְעָלוּ אִתּוֹ כָּל
עַבְדֵי פְרֹעָה הַיּוֹעֲצִים הַחֲכָמִים שִׁבְבֵיתוֹ, וְכָל
חֲכָמֵי אֶרֶץ מִצְרַיִם,

וְכָל מִשְׁפַּחַת יוֹסֵף וְאֶחָיו וּמִשְׁפַּחַת אָבִיו, רַק
אֶת יְלָדֵיהֶם וְצִאֲנָם וּבְקָרָם הֵם הִשְׁאִירוּ בְּאֶרֶץ
גּוֹשֵׁן.

עָלוּ אִתּוֹ גַּם מִרְכָּבוֹת וְגַם פָּרָשִׁים, הַמְחַנָּה
הַיְהִי גָדוֹל מְאֹד.

הֵם בָּאוּ עַד 'גּוֹרֵן הַקּוֹצִים' שֶׁבַעֲבַר הַיַּרְדֵּן,
וְסִפְדוּ שֵׁם מִסְפַּד גָּדוֹל וּמְכַבֵּד מְאֹד, הוּא
עָשָׂה לְאָבִיו אֲבָל שִׁבְעָה יָמִים.

יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִים רָאוּ אֶת הָאֲבֵל בְּגוֹרֵן
הַקּוֹצִים, וְאָמְרוּ: זֶה אֲבֵל גָּדוֹל לְמִצְרַיִם! לִבְנֵי
נִקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם 'אֲבֵל מִצְרַיִם' שֶׁבַעֲבַר
הַיַּרְדֵּן.

כִּף עָשׂוּ לוֹ בְּנָיו, כְּמוֹ שֶׁהוּא צִוָּה אוֹתָם.

בְּנָיו סָחְבוּ אוֹתוֹ לְאֶרֶץ כְּנָעַן, וְקַבְּרוּ אוֹתוֹ
בְּמַעְרָה שִׁבְשֻׁדָה הַמְּכַפְלָה, בַּשָּׂדֶה שְׁמוֹל
מִמְרָא שְׂאֲבָרָהּם קָנָה לְאַחֲזַת קָבֵר מֵעַפְרוֹן
הַחֲתָי.

פְּרֹשֶׁת בְּקִשְׁתַּת הַסְּלִיחָה

יוֹסֵף חָזַר לְמִצְרַיִם הוּא וְאֶחָיו וְכָל הָעוֹלָם

וַיִּמְלֵאוּ-לוֹ אַרְבַּעִים יוֹם כִּי כֹן יִמְלָאוּ יְמֵי
הַחֲנִטִּים וַיִּבְכוּ אֹתוֹ מִצְרַיִם שִׁבְעִים יוֹם:

וַיַּעֲבְרוּ יְמֵי בְכִיתוֹ וַיִּדְבֶּר יוֹסֵף
אֶל-בֵּית פְּרֹעָה לֵאמֹר אִם-נָא מִצְּאֵתִי
חֵן בְּעֵינֵיכֶם דַּבְּרוּ-נָא בְּאֲזְנֵי פְרֹעָה
לֵאמֹר:

אָבִי הַשְּׂבִיעַנִי לֵאמֹר הִנֵּה אֲנִכִּי מֵת
בְּקַבְרֵי אֲשֶׁר כְּרִיתִי לִי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
שְׁמָה תְּקַבְּרֵנִי וְעִתָּה אֵעֲלֶה-נָא וְאֶקְבְּרָה
אֶת-אָבִי וְאֶשׁוּבָה:

וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה עֲלֶה וְקַבֵּר אֶת-אָבִיךָ
כְּאֲשֶׁר הַשְּׂבִיעַךָ:

וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבֵּר אֶת-אָבִיו וַיַּעֲלוּ אִתּוֹ
כָּל-עַבְדֵי פְרֹעָה זְקֵנֵי בֵיתוֹ וְכָל זְקֵנֵי
אֶרֶץ-מִצְרַיִם:

וְכָל בֵּית יוֹסֵף וְאֶחָיו וּבֵית אָבִיו רַק
טַפָּם וְצִאֲנָם וּבְקָרָם עָזְבוּ בְּאֶרֶץ גּוֹשֵׁן:

וַיַּעַל עִמּוֹ גַם-רֶכֶב גַּם-פָּרָשִׁים וַיְהִי
הַמְחַנָּה כְּבֹד מְאֹד:

וַיָּבֹאוּ עַד-גּוֹרֵן הָאֲטָד אֲשֶׁר בְּעֶבֶר
הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ-שֵׁם מִסְפַּד גָּדוֹל וְכַבֵּד
מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֲבָל שִׁבְעַת יָמִים:

וַיָּרָא יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת-הָאֲבֵל
בְּגוֹרֵן הָאֲטָד וַיֹּאמְרוּ אֲבֵל-כְּבֹד זֶה
לְמִצְרַיִם עַל-כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אֲבֵל
מִצְרַיִם אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן:

וַיַּעַשׂוּ בְנָיו לוֹ כֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּם:

וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ בְּנָיו אֶרְצָה כְּנָעַן וַיִּקְבְּרוּ
אִתּוֹ בְּמַעְרַת שְׂדֵה הַמְּכַפְלָה אֲשֶׁר קָנָה
אֲבֹרָהֶם אֶת-הַשָּׂדֶה לְאַחֲזַת-קָבֵר מֵאֵת
עַפְרוֹן הַחֲתָי עַל-פְּנֵי מִמְרָא:

וַיָּשָׁב יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה הוּא וְאֶחָיו

אתו לקבור את אביו, אחרי שקבר את אביו.

אחי יוסף ראו שאביהם מת ואמרו: אולי יוסף ישנא אותנו ויחזיר לנו על כל הרעה שעשינו לו!

הם צוו לשליחים לומר ליוסף: אביך צוה לפני מותו ואמר:

כך תאמרו ליוסף: אנא סלח בבקשה לפשע אחיך וחטאתם ששלמו לך רעה, ועכשיו סלח בבקשה לפשע עבדי אלהי יוסף בכה בשם דברו אליו.

גם אחיו הלכו בעצמם ונפלו לפניו, ואמרו: הנה אנחנו לך לעבדים!

יוסף אמר להם: אל תפחדו! וכי אני במקום אלהים שאעניש אתכם?!

אמנם אתם חשבתם עלי רעה, אבל אלהים חשב את זה לטובה כדי להביא למצב הזה – להחיות אנשים רבים.

ועכשיו אל תפחדו, אני אפרנס אתכם ואת ילדיכם, הוא נחם אותם ודבר אליהם דברים שיתקבלו בלבם.

פרשת סוף חיי יוסף

יוסף התישב במצרים הוא ומשפחתו, יוסף חי מאה ועשר שנים.

יוסף זכה לראות את בני נכדיו של אפרים, וגם בני מכיר בן מנשה נולדו וגדלו בידי יוסף.

יוסף אמר לאחיו: אני עומד למות, ואלהים יזכור אתכם ויעלה אתכם מהארץ הזאת לארץ שנשבע לאברהם ליצחק וליעקב.

יוסף השביע את בני ישראל ואמר: בשאלהים יזכור אתכם, תעלו את עצמותי מבאן.

יוסף מת בן מאה ועשר שנים, חנטו אותו, ושמו אותו בארון קבורה במצרים.

וכל־העלים אתו לקבר את־אביו אחרי קברו את־אביו:

טו וַיֵּרְאוּ אַחֲרֵי־יוֹסֵף כִּי־מֵת אָבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ וַיִּשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וַהֲשִׁיב יָשִׁיב לָנוּ אֵת כָּל־הָרָעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ:

טז וַיִּצְוֵה אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר:

יז כֹּה־תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנָא שָׂא נָא פֶשַׁע אַחִיךָ וְחַטָּאתֶם כִּי־רָעָה גָּמְלוּךָ וְעַתָּה שָׂא נָא לִפְשַׁע עַבְדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ וַיִּבְרַךְ יוֹסֵף בְּדַבְרָם אֵלָיו:

יח וַיִּלְכְּלוּ גַם־אֲחָיו וַיִּפְּלוּ לִפְנָיו וַיֹּאמְרוּ הִנְנוּ לְךָ לְעַבְדִּים:

יט וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף אַל־תִּירְאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים אָנִי:

כ וְאַתֶּם חִשַּׁבְתֶּם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים חִשְׁבָה לְטוֹבָה לְמַעַן עֲשֶׂה כִּי־זֶה הָיָה לְהַחֲיֹת עַם־רַב:

כא וְעַתָּה אַל־תִּירְאוּ אֲנִי אֶכְלָל אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְכֶם וַיְנַחֵם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עֲלֵיהֶם:

כב וַיִּשָּׁב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו וַיְחִי יוֹסֵף מֵאָה וְעֶשְׂרֵ שָׁנִים:

כג וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי מְכִיר בֶן־מְנַשֶּׁה יָלְדוּ עַל־בְּרֵכֵי יוֹסֵף:

כד וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחָיו אֲנִי מֵת וְאֱלֹהִים פֶּקֶד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהֵעִלָּה אֶתְכֶם מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב:

כה וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֵעִלְתֶם אֶת־עַצְמוֹתַי מִזֶּה:

כו וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרֵ שָׁנִים וַיַּחְנְטוּ אוֹתוֹ וַיִּישֶׂם בְּאֲרוֹן בְּמִצְרַיִם:

שמות

פְּרַשְׁת שְׁמוֹת הַבָּאִים
 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שָׁבָאוּ לְמִצְרַיִם עִם
 יַעֲקֹב, הֵם בָּאוּ כָּל אֶחָד עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ:
 רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן לֹוִי וַיהוּדָה.
 יִשָּׁשְׁכָר זְבוּלוֹן וּבְנֵימִן.
 דָּן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר.
 מִסְפֵּר כָּל הָאָנָשִׁים צְאֲצְאֵי יַעֲקֹב הָיָה
 שִׁבְעִים, יָחַד עִם יוֹסֵף שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם.
 יוֹסֵף וְכָל אָחִיו וְכָל אוֹתוֹ הַדּוֹר מֵתוּ.
 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הוֹלִידוּ צְאֲצְאִים רַבִּים וַהֲתַרְבוּ
 וַהֲתַחַזְקוּ מְאֹד מְאֹד, הָאָרֶץ הִתְמַלְאָה מֵהֶם.

פְּרַשְׁת הַגְּזֵרוֹת

מִלֶּךְ בְּמִצְרַיִם מִלֶּךְ חָדָשׁ שְׁלֹא הַכִּיר אֶת
 יוֹסֵף.
 וְאָמַר לְעַמּוֹ: הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גָּדוֹל וְחָזָק
 יוֹתֵר מֵאַתָּנּוּ.
 בּוֹאוּ נִפְעַל נִגְדוּ בְּחֻכְמָה כְּדֵי שְׁלֹא יִתְרַבֶּה,
 וְאִזּוּ אִם תִּהְיֶה מִלְחָמָה הוּא יִצְטָרֵף אֶל
 שׁוֹנְאֵינוּ וְיִלְחֶם בָּנוּ וְיַעֲלֶה מֵהָאָרֶץ.
 מִצְרַיִם מִנּוּ עָלָיו שׁוֹטְרִים שִׁיעֲבִידוּ אוֹתוֹ כְּדֵי
 לְהַשְׁפִּיל אוֹתוֹ בְּשַׁעֲבוֹד, הוּא בָּנָה עָרִים שֶׁל
 מַחֲסָנִים לַפְרָעָה, אֶת פְּתוֹם וְאֶת רַעֲמֶסֶס.
 וּכְכֹל שֶׁהִשְׁפִּילוּ אוֹתוֹ כִּף הַתְּרַבָּה וְכִף
 הַתַּפְּשֵׁט, וְנִמְאָס לְמִצְרַיִם בְּגִלְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 מִצְרַיִם הִעֲבִידוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲבוּדָה
 קָשָׁה וְשׁוֹבְרָת.
 הֵם מִרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבוּדָה קָשָׁה בְּמִלֵּט
 וּבִלְבָנִים וּבְכָל מִינֵי עֲבוּדָה בְּשֹׁדָה – בְּכָל
 עֲבוּדוֹתֵיהֶם שִׁעֲבָדוּ בְּהֵם עֲבוּדָה קָשָׁה וְשׁוֹבְרָת.
 מִלֶּךְ מִצְרַיִם אָמַר לְמִלְדוֹת הָעִבְרִיּוֹת שֵׁשׁ
 הָאֲחֹת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה פּוּעָה.

הוּא אָמַר: כִּשְׂאֲתָן מִלְדוֹת אֶת הַנְּשִׁים

א * וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
 מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ:
 ב רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן לֹוִי וַיהוּדָה:
 ג יִשָּׁשְׁכָר זְבוּלוֹן וּבְנֵימִן:
 ד דָּן וּנְפֹתְלִי גָד וְאָשֶׁר:
 ה וַיְהִי כָּל־נֶפֶשׁ יִצְאֵי יִרְדְּ-יַעֲקֹב שִׁבְעִים
 נֶפֶשׁ וַיּוֹסֶף הֵנָּה בְּמִצְרַיִם:
 ו וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל־אָחִיו וְכָל הַדּוֹר הַהוּא:
 ז וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ
 בְּמֵאֵד מְאֹד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֹתָם: פ

ח וַיָּקָם מֶלֶךְ־חָדָשׁ עַל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר
 לֹא־יָדַע אֶת־יוֹסֵף:
 ט וַיֹּאמֶר אֶל־עַמּוֹ הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:
 י הִבֵּה נְתַחֲכֶמָה לֹוִי פֹן־יִרְבֶּה וַהֲיָה
 כִּי־תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֶף נִם־הוּא
 עַל־שְׁנָאֵינוּ וְנִלְחֶם־בָּנוּ וְעָלָה
 מִן־הָאָרֶץ:
 יא וַיִּשְׁמְרוּ עָלָיו שָׂרֵי מִסִּים לְמַעַן עַנְתּוֹ
 בְּסִבְלָתָם וַיָּבִין עָרֵי מִסְכְּנוֹת לַפְרָעָה
 אֶת־פְּתָחַם וְאֶת־רַעֲמֶסֶס:
 יב וְכֹאשֶׁר יַעֲנֵנוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ
 וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 יג וַיַּעֲבִדוּ מִצְרַיִם אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּפְּרָד:
 יד וַיִּמְרְרוּ אֶת־חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֹמֶר
 וּבִלְבָנִים וּבְכָל־עֲבֹדָה בְּשֹׁדָה אֶת
 כָּל־עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־עֲבָדוּ בָּהֶם בַּפְּרָד:
 טו וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמִלְדוֹת הָעִבְרִיּוֹת
 אֲשֶׁר שֵׁם הָאֲחֹת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּה
 פּוּעָה:
 טז וַיֹּאמֶר בְּיַלְדֵּךְ אֶת־הָעִבְרִיּוֹת וּרְאִיתָן

הַעֲבָרִיּוֹת רָאוּ עַל מְקוֹם מוֹשֵׁב הַיְלֻדָּת, אִם
הוא בן – הרגו אותו, ואם היא בת – תחיה.

הַמֵּיֻלְדוֹת כִּבְדוּ אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כְמוֹ
שִׁמְלֵךְ מִצְרַיִם דִּבֶּר אֶתְךָ, וְהֵן הַשְּׂאִירוּ אֶת
הַיְלָדִים בְּחַיִּים.

מִלֶּךְ מִצְרַיִם קָרָא לַמֵּיֻלְדוֹת וְאָמַר לָהֶן: מִדּוּעַ
עָשִׂיתֶן אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְהַשְּׂאִרְתֶּן אֶת הַיְלָדִים
בְּחַיִּים?

אָמְרוּ הַמֵּיֻלְדוֹת לְפָרְעָה: כִּי הַנְּשִׁים הַעֲבָרִיּוֹת
אֵינָן כְּמִצְרַיִת, הֵן מְכִירוֹת אֶת מִקְצוֹעַ
הַמֵּיֻלְדוֹת, הֵן יוֹלְדוֹת לִפְנֵי שֶׁתְּבוֹא אֲלֵהֶן
הַמֵּיֻלְדָּת.

אֱלֹהִים הֵטִיב לַמֵּיֻלְדוֹת, וְהָעַם הִתְרַבּוּ
וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד.

בֵּינָן שֶׁהַמֵּיֻלְדוֹת כִּבְדוּ אֶת הָאֱלֹהִים הוּא נָתַן
לָהֶן בָּנִים מְכַבְּדִים.

פָּרְעָה צִוָּה לְכָל עַמּוֹ וְאָמַר: כָּל בֶּן שֶׁנּוֹלָד
תְּשַׁלְּכוּ אוֹתוֹ לַיָּאֹר, וְכָל בַּת תַּחֲיֶינָהּ.

פרשת לידת משה

הָלַךְ אִישׁ מִמִּשְׁפַּחַת לוֹי וְנִשָּׂא לְאִשָּׁה אֶת
הַבַּת שֶׁל לוֹי.

הָאִשָּׁה נִכְנְסָה לְהַרְיוֹן וַיֻּלְּדָה בֶּן, הִיא רָאֲתָה
שֶׁהוּא בְּרִיא וְהִחְבִּיֵּאָה אוֹתוֹ שְׁלוֹשָׁה חֳדָשִׁים.

הִיא לֹא יָכְלָה לְהַחְבִּיֵּא אוֹתוֹ עוֹד, לָקַחְתָּ לוֹ
אֲרָגוֹ מִנְּצִרִים, צִפְתָּה אוֹתוֹ בַּחֲמֶר וּבְצִפְתָּ,
וְשָׂמָה בוֹ אֶת הַיְלֵד, וְהִנִּיחָה אוֹתוֹ בֵּין צַמְחֵי
הַסּוּף שֶׁעַל שִׁפְתַּי הַיָּאֹר.

אֲחוֹתוֹ נִעְמְדָה מְרַחֵק כְּדֵי לִדְעַת מַה יִּקְרָה
לוֹ.

בַּת פָּרְעָה יָרְדָה לְרַחוּץ בַּיָּאֹר וְנִעְרַוְתִּיהָ
הוֹלְכוֹת לִיד הַיָּאֹר, הִיא רָאֲתָה אֶת הָאֲרָגוֹ
בֵּין צַמְחֵי הַסּוּף, וְשָׁלַחָה אֶת שִׁפְחָתָהּ וְלָקַחְתָּ
אוֹתוֹ.

הִיא פָּתְחָה וּרְאֲתָה אֶת הַיְלֵד וְהִנֵּה תִּינוּק

עַל-הָאֲבָנִים אִם-בֶּן הוּא וְהַמָּתֵן אוֹתוֹ
וְאִם-בַּת הוּא וְחִיָּה:

וְתִירְאֵן הַמֵּיֻלְדָּת אֶת-הָאֱלֹהִים וְלֹא
עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיָּהֶן מִלֶּךְ מִצְרַיִם
וְתַחֲיֶינָן אֶת-הַיְלָדִים:

וַיִּקְרָא מִלֶּךְ-מִצְרַיִם לַמֵּיֻלְדָּת וַיֹּאמֶר
לָהֶן מִדּוּעַ עָשִׂיתֶן הַדְּבָר הַזֶּה וְתַחֲיֶינָן
אֶת-הַיְלָדִים:

וְתֹאמְרֶינָן הַמֵּיֻלְדָּת אֶל-פָּרְעָה כִּי לֹא
כְּנָשִׁים הַמִּצְרַיִת הַעֲבָרִיּוֹת כִּי-חַיֹּנוֹת
הֵנָּה בְּטָרִם תְּבוֹא אֲלֵהֶן הַמֵּיֻלְדָּת
וַיֻּלְּדוּ:

וַיֵּשֶׁב אֱלֹהִים לַמֵּיֻלְדָּת וַיִּרְבֶּה הָעָם
וַיִּעֲצָמוּ מְאֹד:

וַיְהִי כִּי-יִרְאוּ הַמֵּיֻלְדָּת אֶת-הָאֱלֹהִים
נִעֲשֶׂה לָהֶם בָּתִּים:

וַיִּצְוֶה פָּרְעָה לְכָל-עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל-בֶּן-בֵּן
הַיְלֹד הַיָּאֲרָה תְּשַׁלְּכֵהוּ וְכָל-בַּת-הַבַּת
תַּחֲיֶינָן: פ

וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לוֹי וַיִּקַּח אֶת-בַּת-
לוֹי:

וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֶּן וַתֵּרֶא אוֹתוֹ כִּי-
טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים:

וְלֹא-יָכְלָה עוֹד הַצִּפְיִנָּה וַתִּקַּח-לוֹ תִּבְת
גְּמָא וַתַּחְמֶרָה בַּחֲמֶר וּבְצִפְתָּ וַתִּשֶׂם בָּהּ
אֶת-הַיְלֵד וַתִּשֶׂם בְּסוּף עַל-שִׁפְתַּי
הַיָּאֲר:

וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מְרַחֵק לִדְעָה מַה-יַּעֲשֶׂה
לוֹ:

וַתִּרְדַּ בַּת-פָּרְעָה לְרַחֵץ עַל-הַיָּאֲר
וְנִעְרַוְתִּיהָ הִלְכַת עַל-יַד הַיָּאֲר וַתֵּרֶא
אֶת-הַתִּבְּיָה בַּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח
אֶת-אִמָּתָהּ וַתִּקַּחְתָּ:

וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת-הַיְלֵד וְהִנֵּה-נֶעֱרַ

בוכה, היא רחמה עליו ואמרה: הוא מילדי העברים!

אחותו אמרה לבת פרעה: האם אלף ואקרא לאשה מניקה מהעבריות שתיניק בשבילך את הילד?

אמרה לה בת פרעה לבני הנערה הלכה וקראה לאם הילד.

אמרה לה בת פרעה הובילי את הילד הזה ותניקי אותו עבורי, ואני אתן לך את שכרך! האשה לקחה את הילד והניקה אותו.

הילד גדל והיא הביאה אותו לבת פרעה, והוא היה לה כמו בן; היא קראה את שמו משה, ואמרה: כי משכתי אותו מהמים.

פרשת מעשי משה

בימים ההם משה גדל ויצא אל אחיו וראה בסבלם, הוא ראה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו.

הוא הביט לכאן ולכאן וראה שאין איש, הוא הרג את המצרי וקבר אותו בחול.

הוא יצא ביום השני והנה שני אנשים עברים רבים, הוא אמר לרשע: למה אתה מכה את חברך!

אמר לו: מי מנה אותך לשר ושפט עלינו, האם אתה חושב להרוג אותי כמו שהרגת את המצרי? משה פחד ואמר: אכן הדבר התפרסם!

פרעה שמע את הדבר הזה ורצה להרוג את משה, משה ברח מפרעה והתישב בארץ מדן וישב על יד הבאר.

לכומר של מדן היו שבע בנות, הן באו, שאבו, ומלאו את השקתות כדי להשקות את צאן אביהן.

באו הרועים וגרשו אותן, משה קם והושיע אותן והשקה את צאנן.

בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה:

ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף וקראתי לך אשה מינקת מן העבריות ותינק לך את הילד:

ותאמר-לה בת-פרעה לכי ותלדי העלמה ותקרא את-אם הילד:

ותאמר לה בת-פרעה היליכי את הילד הזה והיניקהו לי ואני אתן את שכרך ותקח האשה הילד ותניקהו:

ויגדל הילד ותבא-הו לבת-פרעה ויהי-לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן-המים משיתהו:

ויהי | בימים ההם ויגדל משה ויצא אל-אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה איש-עברי מאחיו:

ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויד | את-המצרי ויטמנהו בחול:

ויצא ביום השני והנה שני-אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעה:

ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר כאשר הרגת את-המצרי וירא משה ויאמר אכן נודע הדבר:

וישמע פרעה את-הדבר הזה ויבקש להרג את-משה ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ-מדן וישב על-הבאר:

ולכתו מדן שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את-הרהטים להשקות צאן אביהן:

ויבאו הרעים ויגרשו וינקם משה וישען וישק את-צאנם:

א' שלישי

ב'

ג'

ד'

ה'

ו'

ז'

הז באו לרעואל אביהן, אמר להן: מדוע מהרתן לבוא היים?

אמרו לו: איש מצרי הציל אותנו מהרועים וגם שאב לנו והשקה את הצאן.

הוא אמר לבנותיו: והיכן הוא? למה עזבתן את האיש? קראו לו ויאכל סעודה!

משה הסכים לגור עם האיש, והוא נתן את צפורה בתו למשה.

היא ילדה בן והוא קרא את שמו גרשום, כי אמר: הייתי גר שם – בארץ זרה.

פרשת זעקת ישראל

בימים הרבים ההם מלך מצרים מת, ובני ישראל נאנחו מהעבודה וזעקו, ותפלתם להצלה מהעבודה עלתה אל האלהים.

אלהים שמע את צעקתם, ואלהים זכר את ההסבם שעשה עם אברהם עם יצחק ועם יעקב.

אלהים ראה את מצבם של בני ישראל, אלהים הבין והשתתף בצערם.

פרשת הסנה

ומשה היה רועה את צאן יתרו חותנו הכומר של מדין, הוא הוביל את הצאן לעבר המדבר, ובא אל הר האלהים – לחורב.

מלאך ה' נראה אליו בלהבת אש מתוך הסנה, הוא ראה והנה הסנה בוער באש והסנה לא נשרף.

משה אמר: אסטה מדרבי ואראה את המראה הגדול הזה, למה הסנה לא בוער.

ה' ראה שהוא סטה כדי לראות, אלהים קרא לו מתוך הסנה ואמר: משה משה! הוא אמר: הנה אני.

אמר: אל תגש לכאן! חלוץ את נעליך מעל

ותבאנה אל-רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום:

והאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים ונס-דלה דלה לנו וישק את-הצאן:

ויאמר אל-בנותיו ואין למה זה עזבתן את-האיש קראן לו ויאכל לחם:

ויאזל משה לשבת את-האיש ויתן את-צפורה בתו למשה:

ותלד בן ויקרא את-שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: פ

ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני-ישראל מן-העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל-האלהים מן-העבודה:

וישמע אלהים את-נאקתם ויזכר אלהים את-בריתו את-אברהם את-יצחק ואת-יעקב:

וירא אלהים את-בני ישראל וידע אלהים: ס

ומשה היה רעה את-צאן יתרו חתנו כהן מדין וינהג את-הצאן אחר המדבר ויבא אל-הר האלהים חרבה:

וירא מלאך יהוה אליו בלהבת-אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל:

ויאמר משה אסרה-נא ואראה את-המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה:

וירא יהוה כי סר לראות אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני:

ויאמר אל-תקרב הלם של-נעליך

מַעַל רַגְלֶיךָ בִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמְתָּ קוֹדֶשׁ.

וַיֹּאמֶר: אֲנִי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, מִשָּׁה הִסְתִּיר אֶת פְּנֵיו בִּי פָחַד לִהְבִּיט אֶל הַתְּגִלוֹת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים.

ה' אָמַר: רְאִיתִי אֶת הַשְּׁפֶלֶת עִמִּי שְׁבַמְצָרִים, וְשָׁמַעְתִּי אֶת צַעֲקוֹתְךָ שֶׁצָּעָקוּ בְּגִלְגַל מִעֲבִידֶיךָ הֲרִי אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת פְּאֻבֶיךָ.

וְהַחֲלַטְתִּי לְרַדֹּת לְהַצִּיל אוֹתוֹ מִהַמְצָרִים וְלִהְעֹלוֹת אוֹתוֹ מִהָאָרֶץ הַזֹּאת לְאָרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה, לְאָרֶץ שׁוֹפְעַת חֶלֶב וְדִבְשׁ, אֶל מָקוֹם הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמֹרִי הַפְּרָזִי הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי.

וְעַכְשָׁיו, הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם רְאִיתִי אֶת הַלַּחֲץ שֶׁמְצָרִים לוֹחֲצִים אוֹתָם.

וְעַכְשָׁיו לֶךְ וְאֶשְׁלַח אוֹתְךָ אֶל פְּרַעֲה וְהוֹצֵא אֶת עַמִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.

מִשָּׁה אָמַר לְאֱלֹהִים: מִי אֲנִי שְׂאֵלְךָ אֶל פְּרַעֲה? וְכִי אֶצְלִיחַ לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם!

אָמַר: אַתָּה תִּצְלִיחַ בִּי אֲהִיָּה אוֹתְךָ, וְזֶה הַסִּימָן שֶׁלְּךָ – שְׂאֵנִי שֶׁשְׁלַחְתִּי אוֹתְךָ! כִּשְׁתּוֹצִיא אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּ אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה.

מִשָּׁה אָמַר לְאֱלֹהִים: הִנֵּה אֲנִי בָּא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאוֹמֵר לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַח אוֹתִי אֵלֵיכֶם, יֹאמְרוּ לִי: בְּאִיזָה שֵׁם הוּא הַתְּגִלָּה אֵלֶיךָ? מָה אוֹמֵר לָהֶם?

אָמַר אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה: שְׁמִי 'אֲהִיָּה' בִּי אֲהִיָּה תְּמִיד, וְאָמַר: כִּךָ תֹּאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: 'אֲהִיָּה' שְׁלַח אוֹתִי אֵלֵיכֶם!

אֱלֹהִים אָמַר עוֹד לְמֹשֶׁה: כִּךָ תֹּאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַח אוֹתִי אֵלֵיכֶם, זֶה יְהִיָּה שְׁמִי לְעוֹלָם, וּבִשֵׁם הַזֶּה יִזְכְּרוּ אוֹתִי

מַעַל רַגְלֶיךָ בִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמְתָּ קֹדֶשׁ הוּא:

וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתֵּר מִשָּׁה פְּנֵיו כִּי יָרָא מִהִבִּיט אֶל-הָאֱלֹהִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה רָאָה רְאִיתִי אֶת-עַנְי עִמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת-צַעֲקוֹתְךָ שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו כִּי יָדַעְתִּי אֶת-מַכְאֲבוֹ:

וְאָרַד לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלִהְעֹלֹתוֹ מִן-הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל-אָרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אֶל-אָרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ אֶל-מָקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחֲתִי וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּרָזִי וְהַחֲוִי וְהַיְבוּסִי:

וְעַתָּה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם-רְאִיתִי אֶת-הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם:

וְעַתָּה לֵכָה וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל-פְּרַעֲה וְהוֹצֵא אֶת-עַמִּי בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָאֱלֹהִים מִי אֲנִכִּי כִי אֵלְךָ אֶל-פְּרַעֲה וְכִי אוֹצִיא אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר כִּי-אֲהִיָּה עִמָּךְ וְזֶה-לְטֹן הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת-הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת-הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִכִּי בָּא אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאוֹמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְתִּנִּי אֵלֵיכֶם וְאוֹמְרוּ-לִי מִה-שְׁמוֹ מָה אֹמֵר אֲלֵהֶם:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה אֲהִיָּה אֲשֶׁר אֲהִיָּה וַיֹּאמֶר כִּךָ תֹּאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיָּה שְׁלַחְתִּנִּי אֵלֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה כִּךָ תֹּאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְתִּנִּי אֵלֵיכֶם וְהָשְׁמִי

לְעֹלָם וְזֶה זִכְרִי לְדֹר דָּר:

לֵךְ וְאֶסְפַּתְּ אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי פֶּקֶד פְּקֻדֹתַי אֵתְכֶם וְאֶת־הַעֲשׂוֹי לְכֶם בְּמִצְרַיִם:

וְאָמַר אֵעֲלֶה אֶתְכֶם מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְתַחְתָּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִי וְתַחְתָּי וְהַיְבוּסִי אֶל־אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבְשׁ:

וְשָׁמְעוּ לְקִלְקֹל וּבִאֵת אֶתְּךָ וּזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאָמַרְתֶּם אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי הַעֲבָרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ וְעַתָּה גִלְכַּה־נָּא הַרְדּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבַּחַה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:

וְאָנִי יֹדַעְתִּי כִּי לֹא־יִתֶּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהִלָּךְ וְלֹא בְנֵד חֲזָקָה:

וְשַׁלַּחְתִּי אֶת־יָדִי וְהַפִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכֹל נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאַחֲרֵי־כֵן יִשְׁלַח אֶתְכֶם:

וְנִתַּתִּי אֶת־חֶן הָעַם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וְהָיָה כִּי תִלְכּוּן לֹא תִלְכוּ רִיקָם:

וְשָׁאַלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִנְּרַת בֵּיתָהּ כְּלֵי־כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב וְשִׁמְלֹת וְשִׁמְטוֹת עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת־מִצְרַיִם:

וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וַתֵּן לֹא־יֵאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְּקֹלִי כִּי יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֱלֹהֶיךָ יְהוָה:

וַיֹּאמֶר אֲלָיו יְהוָה מַה־זֶּה (מִזֶּה) בְּיַדְךָ וַיֹּאמֶר מִטָּה:

וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכֵהוּ אֶרְצָה וַיִּשְׁלַכְהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנַחֵשׁ וַיִּנְגַּס מֹשֶׁה מַפְגְּיוֹ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה שְׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזוּ בַזְּנָבוֹ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּחַזְקוּ בּוֹ וַיְהִי לְמַטָּה לְכַפּוֹ:

בְּכֹל דֹּר וְדוֹר.

לֵךְ וְאֶסְפַּף אֶת חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם - אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, הַתְּגַלָּה אֵלַי וְאָמַר: אֲנִי זֹכֵר אֶתְכֶם וְרוֹאֶה מַה עוֹשִׂים לָכֶם בְּמִצְרַיִם.

וְאָמַרְתִּי: אֵעֲלֶה אֶתְכֶם מִהַשְּׁפֹלוֹת בְּמִצְרַיִם אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֱמֹרִי הַפְּרִזִי הַחֲתִי וְהַיְבוּסִי, אֶל אֶרֶץ שׁוֹפַעַת חֶלֶב וְדִבְשׁ.

הֵם יִקְבְּלוּ אֶת דְּבַרְיָךְ, וְתִבּוֹא אֵתָּה וְחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם, וְתֹאמְרוּ לוֹ: ה' אֱלֹהֵי הַעֲבָרִים הַתְּגַלָּה אֵלֵינוּ, וְעַכְשָׁיו נִלְךְ בְּבִקְשָׁה לְדַרְדֵּךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים בַּמִּדְבָּר, וְנִקְרִיב קֶרְבָּנוֹת לָהּ אֱלֹהֵינוּ.

וְאָנִי יוֹדַע שְׁמֶלֶךְ מִצְרַיִם לֹא יִתֵּן לָכֶם לְלַכַּת, הוּא לֹא יִתֵּן לְמִרוֹת שְׂאֵבָה אוֹתוֹ בְּיַד חֲזָקָה.

אוֹשִׁיט אֶת יָדִי וְאֶבְּה אֶת מִצְרַיִם בְּכֹל הַמַּכּוֹת הַמִּפְלְאוֹת שְׂאֲעֲשֶׂה אֲצִלוֹ, וְרַק אַחֲרָי כֵּן הוּא יִשְׁחַרֵּר אֶתְכֶם.

אֲעֲשֶׂה שְׂהָעַם הַזֶּה יִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי מִצְרַיִם, וְכִשְׁתִּלְכּוּ לֹא תִלְכּוּ רִיקִים מִרְבוּשׁ.

כָּל אִשָּׁה תִּבְקַשׁ מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִמִּי שְׂגָרָה לְיָד בֵּיתָהּ כֵּלֵי כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב וּבָגָדִים וְתִשְׁמְרוּ עַל בְּנֵיכֶם וְעַל בְּנֹתֵיכֶם, וְתִצְלוּ מִמִּצְרַיִם אֶת שִׁכְר שְׂעַבְדְּכֶם.

מֹשֶׁה עָנָה וְאָמַר: וְהָרִי לֹא יֵאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי אֲלֵא יֹאמְרוּ: ה' לֹא הַתְּגַלָּה אֵלַיךָ.

ה' אָמַר לוֹ: מַה זֶה בְּיַדְךָ? אָמַר: מִקָּל.

אָמַר: הַשְּׁלַךְ אוֹתוֹ לְאֶרֶץ! הוּא הַשְּׁלִיךְ אוֹתוֹ לְאֶרֶץ, וְהוּא נִהַפֵּךְ לְנַחֵשׁ, מֹשֶׁה בָּרַח מִפְּנֵיו.

אָמַר ה' לְמֹשֶׁה: הוֹשֵׁט אֶת יָדְךָ וְהַחֲזַק בַּזְּנָבוֹ! הוּא הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ וְהַחֲזִיק בּוֹ, וְהוּא נִהַפֵּךְ לְמִקָּל בְּיָדוֹ.

עֲשֵׂה כַּךְ כְּדֵי שְׂאֵמִינוּ שֶׁה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הַתְּגַלָּה אֵלֶיךָ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב!

ה' אָמַר לוֹ עוֹד: הַכֵּן אֶת יָדְךָ תַּחַת זְרוּעֶךָ,
הוּא הַכֵּנִים אֶת יָדוֹ תַּחַת זְרוּעוֹ, הוּא הוֹצִיא
אוֹתָהּ וְהִנֵּה יָדוֹ מִצּוֹרֶעַת כְּשֶׁלֶג.

אָמַר: הֲשִׁב אֶת יָדְךָ אֶל תַּחַת זְרוּעֶךָ, הוּא
הֲשִׁיב אֶת יָדוֹ אֶל תַּחַת זְרוּעוֹ, וְהוֹצִיא אוֹתָהּ
וְהִיא חֲזָרָה לְהִיּוֹת כְּבִשְׂרוֹ הַבְּרִיא.

אִם לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִקְבְּלוּ אֶת הַסִּמְנָה
הַרְאֵשׁוֹן – יֵאֱמִינוּ בְּגִלְגַּל הַסִּמְנָה הָאֲחֵר.

וְאִם לֹא יֵאֱמִינוּ גַם לְשֵׁנֵי הַסִּמְנִים הָאֵלֶּה וְלֹא
יִשְׁמְעוּ לְקוֹלְךָ, תִּקַּח מִמִּימֵי הַיָּאֹר וְתִשְׁפּוֹף
לְיַבֹּשָׁה וְהַמִּים שֶׁתִּקַּח מִהַיָּאֹר יִהְיוּ לְדָם
בַּיַּבֹּשָׁה.

מֹשֶׁה אָמַר לֵה': בְּבִקְשָׁה ה', אֲנִי לֹא אִישׁ
דְּבֹרִים גַּם מֵאֲתֻמוֹל גַּם מִשְׁלֹשׁוֹם גַּם מֵאִז
שׁוֹדְבֶרֶת עִם עַבְדְּךָ, כִּי אֲנִי מִגִּמְגֹם וְקִשָּׁה לִי
לְדַבֵּר.

ה' אָמַר לוֹ: מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם? אוֹ מִי בָרָא
אֱלֹם אוֹ חֲרַשׁ אוֹ רוֹאֵה אוֹ עוֹר? הֲרִי רַק אֲנִי –
ה'!

וְעַכְשָׁיו לָךְ, וְאֲנִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְאֶדְרִיךְ אוֹתְךָ
מִה לְדַבֵּר.

אָמַר: בְּבִקְשָׁה ה', שְׁלַח בְּבִקְשָׁה אָדָם אֲחֵר
שֶׁתּוֹכֵל לְשַׁלּוֹחַ.

ה' בָּעַס עַל מֹשֶׁה וְאָמַר: הֲרִי אֶהְרֵן אֲחִיךָ
הַלְוִי יִדְעֵתִי שֶׁהוּא מְטִיב לְדַבֵּר וְגַם הִנֵּה הוּא
יוֹצֵא לְקִרְאֹתֶךָ, וְהוּא יִרְאֶה אוֹתְךָ וְיִשְׁמַח
בְּלִבּוֹ.

דַּבֵּר אֵלָיו וְאָמַר לוֹ אֶת הַדְּבָרִים שֶׁאָמַר,
וְאֲנִי אֶעֱזֹר לְפִיךָ וּלְפִי וְאֶדְרִיךְ אֶתְכֶם מִה
לְעֲשׂוֹת.

הוּא יְדַבֵּר עִבּוֹרְךָ אֶל הָעָם, הוּא יִהְיֶה לָךְ

לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי־נִרְאָה אֵלֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲבֹתֶם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב:

וַיֹּאמֶר יְהוָה לוֹ עוֹד הַבֹּא־נָא יָדְךָ
בְּחִיקֶךָ וְנִבֵּא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וְנִוְצָאָה וְהִנֵּה
יָדוֹ מִצּוֹרֶעַת כְּשֶׁלֶג:

וַיֹּאמֶר הֲשִׁב יָדְךָ אֶל־חִיקֶךָ וְנִשְׁבַּח יָדוֹ
אֶל־חִיקוֹ וְנִוְצָאָה מִחִיקוֹ וְהִנֵּה־שָׁבָה
כְּבִשְׂרוֹ:

וְהִיָּה אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ לָךְ וְלֹא יִשְׁמְעוּ
לְקַל הָאֵת הַרְאֵשׁוֹן וְהֵאֱמִינוּ לְקַל הָאֵת
הָאֲחֵרוֹן:

וְהִיָּה אִם־לֹא יֵאֱמִינוּ גַם לְשֵׁנֵי הָאֲתוֹת
הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן לְקוֹלְךָ וְלִקְחֹתָ
מִמִּימֵי הַיָּאֹר וְשִׁפְכֹתָ הַיַּבֹּשָׁה וְהָיוּ
הַמִּים אֲשֶׁר תִּקַּח מִן־הַיָּאֹר וְהָיוּ לְדָם
בַּיַּבֹּשָׁה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה כִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ
דְּבָרִים אֲנִכִּי גַם מִתְּמוֹל גַּם מִשְׁלֹשׁוֹם
גַּם מֵאִז דְּבַרְךָ אֶל־עַבְדְּךָ כִּי כְּבֹד־פֶּה
וְכְּבֹד לְשׁוֹן אֲנִכִּי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם אוֹ
מִי־יִשׁוֹם אֱלֹם אוֹ חֲרַשׁ אוֹ פִקֵּחַ אוֹ עוֹר
הֲלֹא אֲנִכִּי יְהוָה:

וְעַתָּה לָךְ וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה עִם־פִּיךָ
וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר:

וַיֹּאמֶר כִּי אֲדֹנָי שְׁלַח־נָא בְיַד־תְּשַׁלַּח:

וַיַּחֲרֹ־אֵף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא
אֶהְרֵן אֲחִיךָ הַלְוִי יִדְעֵתִי כִּי־דַבֵּר
יִדְבֵּר הוּא וְגַם הִנֵּה־הוּא יֹצֵא לְקִרְאֹתֶךָ
וְרִאָּה וְשִׁמַּח בְּלִבּוֹ:

וְדַבֵּרְתָּ אֵלָיו וְשִׁמַּתְּ אֶת־הַדְּבָרִים בְּפִיו
וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה עִם־פִּיךָ וְעִם־פִּיהוֹ
וְהוֹרִיתִי אֶתְכֶם אֶת־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:

וְדַבֵּר־הוּא לָךְ אֶל־הָעָם וְהִיָּה הוּא

לָפֶה וְאַתָּה תִּהְיֶה לוֹ לְמַפְקֵד.

וְאַתְּ הַמְקַל הִנֵּה תִקַּח בְּיָדְךָ, שְׁתַּעֲשֶׂה בּוֹ אֶת הַסִּימָנִים.

פְּרֹשֶׁת הַיְצִיָּאָה מִמִּדְבָּר

מֹשֶׁה הֵלַךְ וַחֲזֹר לִיתְרוֹ חֹתְנֹו, וְאָמַר לוֹ: אֵלֶיךָ בִּבְקִשָּׁה וְאֶחָזֹר אֶל אַחֵי שְׁבַמְצֵרִים וְאֶרְאֶה אִם הֵם עוֹד חַיִּים, אָמַר יְתְרוֹ לְמֹשֶׁה: לֵךְ לְשָׁלוֹם!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה בְּמִדְבָּר: לֵךְ חֲזֹר לְמִצְרַיִם, כִּי מִתּוֹ כָּל הָאֲנָשִׁים שְׂרוּצִים לְהִרְדּוּג אוֹתְךָ.

מֹשֶׁה לָקַח אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בָּנָיו וְהִרְכִּיב אוֹתָם עַל הַחֲמֹר וַחֲזֹר לָאָרֶץ מִצְרַיִם, מֹשֶׁה לָקַח אֶת מִקְלֵ הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בְּשֵׂאתָה חֲזֹר לְמִצְרַיִם, שֵׁם לָב, אֶת כָּל הַנְּסִים שֶׁנִּתְּתִי לָךְ לַעֲשׂוֹת – עֲשֵׂה אוֹתָם לִפְנֵי פְרַעֲה, וְאֲנִי אֶקְשִׁיחַ אֶת לְבָבוֹ וְהוּא לֹא יִשְׁחַרֵּר אֶת הָעַם.

תֹּאמַר לְפְרַעֲה – כִּךָ אָמַר ה': בְּנֵי בְכוּרֵי – יִשְׂרָאֵל.

אֲמַרְתִּי לָךְ שִׁחַרֵּר אֶת בְּנֵי שִׁיעֲבוֹד אוֹתִי! וְסַרְבַּת לְשַׁחֵרֵר אוֹתוֹ – הִנֵּה אֲנִי הוֹרֵג אֶת בְּנֶיךָ בְּכוּרֶיךָ.

בְּדַרְךָ בַּחֲנִית הַלֵּילָה ה' פָּגַשׁ אוֹתוֹ וְרָצָה לְהִרְדּוּג אוֹתוֹ.

צְפוּרָה לָקַחָה אֶבֶן צוּר, וַחֲתֹכָה אֶת עֶרְלַת בְּנֶה וְהִנִּיחָה אוֹתָה לְרַגְלֵי מֹשֶׁה, וְאָמְרָה: אֶתָּה בַּעֲלִי בְּסַכַּנְת מוֹת.

ה' הִנִּיחַ לוֹ וְלֹא הִרְגוּ, אִזּוֹ אָמְרָה: אֶתָּה בַּעַל שְׁהַתְּחִיב בְּמוֹת בְּגִלְל בְּרִית הַמִּילָה.

פְּרֹשֶׁת הַשִּׁיבָה לְמִצְרַיִם

ה' אָמַר לְאַהֲרֹן לֵךְ לְקִרְאֵת מֹשֶׁה לְמִדְבָּר, הוּא הֵלַךְ וּפָגַשׁ אוֹתוֹ בְּהַר הָאֱלֹהִים, וְהוּא

יְהִי־לָךְ לָפֶה וְאַתָּה תִּהְיֶה־לוֹ לְאֱלֹהִים:

וְאַתְּ הַמְקַל הִנֵּה תִקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֶת־הָאֹתוֹת: פ

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיָּשָׁב | אֶל־יְתֵר חֹתְנֹו וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלֶיךָ נָא וְאִשׁוּכָה אֶל־אַחֵי אֲשֶׁר־בְּמִצְרַיִם וְאֶרְאֶה הַעוֹדֵם חַיִּים וַיֹּאמֶר יְתְרוֹ לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשָׁלוֹם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי־מִתּוֹ כָּל־הָאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים אֶת־נַפְשְׁךָ:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־בָּנָיו וַיִּרְכַּבְם עַל־הַחֲמֹר וַיָּשָׁב אֶרְצָה מִצְרַיִם וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־מִטְּהַ הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּלִבְתְּךָ לְשׁוּב מִצְרַיִמָּה רְאֵה כָּל־הַמְּפֹתִים אֲשֶׁר־שַׁמְתִּי בְיָדְךָ וַעֲשִׂיתָם לִפְנֵי פְרַעֲה וְאֲנִי אֶחַזֵּק אֶת־לְבָבוֹ וְלֹא יִשְׁלַח אֶת־הָעַם:

וְאָמַרְתָּ אֶל־פְרַעֲה כֹה אָמַר יְהוָה בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאָמַר אֵלֶיךָ שְׁלַח אֶת־בְּנֵי וַיַּעֲבֹדְנִי וַתִּמְאַן לְשַׁלְּחוֹ הִנֵּה אֲנִכִּי הִרְגֵּ אֶת־בְּנֶיךָ בְּכַרְךָ:

וַיְהִי בְדַרְךָ בַּמִּלּוֹן וַיִּפְגַּשְׁהוּ יְהוָה וַיִּבְקַשׁ מִמֵּיתוֹ:

וַתִּקַּח צְפוּרָה צֹר וַתְּכַרֵּת אֶת־עֶרְלַת בְּנֶה וַתַּגֵּעַ לְרַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי חֲתַן־דָּמִים אַתָּה לִּי:

וַיִּרְף מִמֶּנּוּ אִזּוֹ אָמְרָה חֲתַן דָּמִים לְמוּלְתָּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לֵךְ לְקִרְאֵת מֹשֶׁה הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלֶךְ וַיִּפְגַּשְׁהוּ בְּהַר

הַאֱלֹהִים וַיִּשְׁקֶלְוּ:

כח וַיַּגֵּד מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אֶת כָּל־דִּבְרֵי יְהוָה אֲשֶׁר שָׁלַח וְאֵת כָּל־הָאֹתוֹת אֲשֶׁר צִוְּהוּ:

כט וַיִּלְךָ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֵּאסְפוּ אֶת־כָּל־זִקְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

ל וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיַּעַשׂ הָאֹתוֹת לְעֵינֵי הָעָם:

לא וַיֵּאמְרוּ הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי־פָקֵד יְהוָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת־עֲנָנִים וַיִּקְרְאוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ:

א וְאַחַר בָּאוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל־פְּרַעֲהַ כַּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיְהוּנוּ לִי בַמִּדְבָּר:

ב וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ מִי יְהוָה אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלְוֵי לְשַׁלַּח אֶת־יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַעְתִּי אֶת־יְהוָה וְגַם אֶת־יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלַּח:

ג וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי הָעִבְרִים נִקְרָא עַלְיֵנוּ גִלְכָּה נָא דַרְךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבַּחָהּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ פֶּן־יַפְגִּיעֵנוּ בַדֶּבֶר אוֹ בַחֲרֹב:

ד וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מַלְאָךְ מִצְרַיִם לְמַה מֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן תִּפְרָעוּ אֶת־הָעָם מִמַּעֲשָׂיו לָכוּ לְסַבְּלַתֵיכֶם:

ה וַיֹּאמֶר פְּרַעֲהַ הֵן־רַבִּים עִתָּה עַם הָאָרֶץ וְהִשְׁבַּתְתֶּם אֹתָם מִסַּבְּלַתְתֶּם:

ו וַיֵּצֵא פְרַעֲהַ בְּיָוֵם הַהוּא אֶת־הַנְּגִשִׁים בָּעָם וְאֶת־שֹׁטְרָיו לֵאמֹר:

ז לֹא תֹאסְפוּן לְתַת תְּבֹן לְעָם לְלַבֵּן הַלְבַנִּים כַּתְמוּל שְׁלֹשָׁם הֵם יִלְכוּ וּקְשִׂוּ לָהֶם תְּבֹן:

ח וְאֶת־מַתְכַּנֶּת הַלְבַנִּים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תְמוּל שְׁלֹשָׁם תְּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם לֹא תִגְרָעוּ מִמֶּנּוּ כִּי־נִרְפִים הֵם עַל־פֶּן הֵם צְעָקִים

נִשְׁקֶלְוּ.

מֹשֶׁה סִפֵּר לְאַהֲרֹן אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' שָׁלַח אוֹתוֹ לֹמַר וְאֵת כָּל הַסִּימָנִים שֶׁהוּא צִוָּה אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הִלְכוּ וַאֲסָפוּ אֶת כָּל זִקְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאַהֲרֹן דִּבֶּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה, וּמֹשֶׁה עָשָׂה אֶת הַסִּימָנִים לְעֵינֵי הָעָם.

הָעָם הֵאמְרוּ, וַיִּשְׁמְעוּ שֶׁה' זָכַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשֶׁהוּא רָאָה אֶת הַשְּׂפֹלְתָם, הֵם קָדוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ.

וְאַחַר בָּרַךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בָּאוּ וַאֲמְרוּ לְפְרַעֲהַ: בָּרַךְ אֱמֶר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: שְׁחַרְר אֶת עַמִּי שְׁיַחַגְּגוּ לִי בַמִּדְבָּר.

פְּרַעֲהַ אָמַר: מִי הוּא ה' שֶׁאֲשַׁמַּע בְּקוֹלוֹ לְשַׁחֲרַר אֶת יִשְׂרָאֵל! אֵינְנִי מִכִּיר אֶת ה' וְגַם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁחֲרַר!

אָמְרוּ לוֹ: אֱלֹהֵי הָעִבְרִים הִתְגַּלָּה אֲלֵינוּ, נִלְךָ בְּבַקְשָׁה לְדַרְךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִקְרִיב לַה' אֱלֹהֵינוּ, שֶׁלֹּא יִהְרֹג אוֹתָנוּ בַּדֶּבֶר אוֹ בַּמַּלְחָמָה.

אָמַר לָהֶם מַלְאָךְ מִצְרַיִם: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, לְמַה אַתֶּם מִפְּרָעִים לְעָם מִמַּעֲשָׂיו? לָכוּ לַעֲבוֹדַתְכֶם!

פְּרַעֲהַ אָמַר: הֲרֵי תוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ רַבִּים עִבְשָׂיו, וְכִי תִבְשְׁלוּ אוֹתָם מִעֲבוֹדַתְתֶּם?

פְּרַעֲהַ צִוָּה בְּיוֹם הַהוּא אֶת הַשׁוֹטְרִים הַמִּצְרַיִם שֶׁמַּשְׁעֲבָדִים אֶת הָעָם, וְאֶת הַשׁוֹטְרִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַאֲמַר:

אֵל תוֹסִיפוּ לְתַת קֶשׁ לְעָם לִיצֵר מִמֶּנּוּ אֶת הַלְבַנִּים כְּמוֹ אֶתְמוּל וְשִׁלְשׁוּם, הֵם בְּעֲצָמָם יִלְכוּ וַאֲסָפוּ לַעֲצָמָם קֶשׁ.

וְאֶת מַסְפַּר הַלְבַנִּים שֶׁעָשׂוּ אֶתְמוּל וְשִׁלְשׁוּם תְּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם לְחֻבָּה, אֵל תִּמְעִיטוּ מִמֶּנּוּ, כִּי הֵם בְּטָלָנִים לָכֵן הֵם צוֹעֲקִים: נִלְךָ נִקְרִיב

כח

כט

ל

לא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

קרבנות לאלהינו.
 וכך תקשה העבודה לאנשים והם יעסקו בה
 ולא ינסו להנצל באמצעות דברים בטלים.
 השוטרים המצרים שמשעבדים את העם
 והשוטרים מבני ישראל יצאו ואמרו לעם –
 כך אמר פרעה: אינני נותן לכם קש.
 אתם לכו קחו לכם קש ממקום שתמצאו כי
 לא מתמעט שום דבר מחובת עבודתכם.
 העם התפאר בכל ארץ מצרים לאסוף קש
 במקום הקש שהיה נתן להם.
 והשוטרים המצרים מאיצים בהם ואומרים:
 השלימו את מעשיכם כמו שעשיתם בכל יום
 בזמן שקבלתם את הקש!
 השוטרים מבני ישראל ששוטרי פרעה מנו
 על בני ישראל הכו, בטענה: למה גם אתמול
 וגם היום לא השלמתם את חובתכם ליצר
 לבנים כמו שלשום?
 השוטרים מבני ישראל באו וצעקו אל פרעה
 ואמרו: למה אתה עושה ככה לעבדיך?
 לא נותנים לעבדיך קש, ואומרים לנו: עשו
 לבנים, והנה אנו עבדיך מפים, ועמך
 נחשבים חוטאים!
 אמר להם: אתם בטלנים – בטלנים! לכן
 אתם אומרים: נלך ונקריב קרבנות לה'!
 ועכשיו, לכו עבדו, ולא ינתן לכם קש,
 ותספקו את כמות הלבנים.
 שוטרי בני ישראל ראו את עצמם במצבם
 הרע – שנאמר להם: אל תמעטו מליצר את
 מכסת הלבנים היומית.
 והם פגשו את משה ואת אהרן עומדים
 לקראתם כשיצאו מפרעה.
 הם אמרו להם: ה' יראה את מעשיכם ויעניש
 אתכם על שהסרתם את ריחנו בעיני פרעה
 ובעיני עבדי, כאלו לתת להם חרב להרוג
 אותנו.

לאמר נלכה נזבחה לאלהינו:
 הכבד העבדה על-האנשים ויעשו-בה
 ואל-ישעו בדברי שקר:
 ויצאו נגשי העם ושוטריו ויאמרו
 אל-העם לאמר כה אמר פרעה אינני
 נתן לכם תבן:
 אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו
 כי אין נגרע מעבדתכם דבר:
 ויפץ העם בכל-ארץ מצרים לקשש
 קש לתבן:
 והנגשים אצים לאמר פלו מעשיכם
 דבר-יום ביומו כאשר בהיות התבן:
 ויכו שטרי בני ישראל אשר-שמו
 עליהם נגשי פרעה לאמר מדוע לא
 כלייתם חקכם ללבן כתמול שלשם
 גם-תמול גם-היום:
 ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו
 אל-פרעה לאמר למה תעשה כה
 לעבדיך:
 תבן אין נתן לעבדיך ולבנים אמרים
 לנו עשו והנה עבדיך מקים וחסאת
 עמך:
 ויאמר נרפים אתם נרפים על-כן אתם
 אמרים נלכה נזבחה ליהוה:
 ועתה לכו עבדו ותבן לא-ינתן לכם
 ותכן לבנים תתנו:
 ויראו שטרי בני-ישראל אתם ברע
 לאמר לא-תגרעו מלבניכם דבר-יום
 ביומו:
 ויפגועו את-משה ואת-אהרן נצבים
 לקראתם בצאתם מאת פרעה:
 ויאמרו אלהם ירא יהוה עליכם
 וישפט אשר הבאשתם את-ריחנו בעיני
 פרעה ובעיני עבדי ליתת-חרב בידם
 להרגנו:

פרשת שמות

מִשֶׁה חָזַר לְדַבֵּר אֶל ה' וַאֲמַר: הֲ לִמָּה
הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה, לִמָּה שְׁלַחְתָּ אוֹתִי?
וּמֵאֵז שִׁבַּאתִי לְפָרְעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמּוֹךְ נְהִיָּה
יוֹתֵר רַע לְעַם הַזֶּה, וְלֹא הִצַּלְתָּ אֶת עַמּוֹךְ.

אָמַר ה' לְמֹשֶׁה: עֲכָשׂוּ תִרְאֶה אֶת מֶה
שָׂאֲעֲשֶׂה לְפָרְעָה, שְׁבַגְלִל יָד חֲזֻקָה שְׁתַּכְּבֶּה בוֹ
הוּא יִשְׁחַרֵּר אוֹתָם – בְּגִלְלֵי יָד חֲזֻקָה הוּא
יִגְרֹשׁ אוֹתָם מֵאֶרֶץ צוּר.

וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לִמָּה
הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה לִמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי:
וּמֵאֵז בָּאתִי אֶל־פָּרְעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמּוֹךְ
הִרַע לְעַם הַזֶּה וְהִצַּל לֹא־הִצַּלְתָּ
אֶת־עַמּוֹךְ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲתָה תִרְאֶה
אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לְפָרְעָה כִּי בְיַד חֲזֻקָה
יִשְׁלַחֶם וּבְיַד חֲזֻקָה יִגְרֹשֶׂם מֵאֶרֶץ צוּר: ס

כב מפטיר
כג
ו *

פְּרַשְׁת לְשׁוֹנוֹת הַגְּאֻלָּה

אֱלֹהִים דִּבֶּר עִם מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לוֹ: אֲנִי ה'.

אֲנִי הַתְּגִלְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב בְּשֵׁם
אֵל-שְׂדֵי כְלֹמֵר בְּעַל הַבַּח לְקַיֵּם אֶת
הַבְּטָחוֹתַי, אֲבָל לֹא הוֹדַעְתִּי לָהֶם אֶת שְׁמִי
הַעֲקָרִי: יְהוָה - מֵהוּנָה אֶת הָעוֹלָם וּמִשְׁנָה אוֹתוֹ.

וְגַם עֲשִׂיתִי אִתְּם הַסֵּכֶם שְׂאֵתָן לָהֶם אֶת אֶרֶץ
כְּנָעַן - אֶת הָאֶרֶץ שֶׁגָּרוּ בָּהּ כְּתוּשָׁבִים זְמַנִּים.

וְגַם שָׁמַעְתִּי אֶת הַזְעָקוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שֶׁמִּצְרַיִם מַעֲבִידִים אוֹתָם, וְזָכַרְתִּי אֶת
הַהֲסָכָם.

לְכֹן אֲמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אֲנִי ה', אוֹצִיא
אֶתְכֶם מִהַסֵּבֶל שֶׁל מִצְרַיִם, וְאֶצִּיל אֶתְכֶם
מִלַּעֲבוֹד אוֹתָם, וְאֶגְאֵל אֶתְכֶם בְּזֹרֵעַ מוֹנֶפֶת
לְהַכּוֹת, וּבְעוֹנָשִׁים קָשִׁים.

אֶקַּח אֶתְכֶם לִי לְעַם וְאֶהְיֶה לָכֶם לֵאלֹהִים
שֶׁתַּעֲבֹדוּ אוֹתִי, וְתִדְעוּ שֶׁאֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם
שֶׁמוֹצִיא אֶתְכֶם מִהַסֵּבֶל שֶׁל מִצְרַיִם.

וְאֵבִיא אֶתְכֶם לְאֶרֶץ שְׁנֹשְׁבַעְתִּי לְתַת
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב, וְאֵתָן אוֹתָהּ לָכֶם
לְיִרוּשָׁה - אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם זֹאת!

מֹשֶׁה סִפֵּר דְּבָרִים אֵלֶּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם
לֹא הִקְשִׁיבוּ לְמֹשֶׁה בְּגִלְלֵי קוֹצֵר רוּחַ וְעַבְדָּה
קָשָׁה.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר:

בֹּא דַבֵּר אֶל פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם שִׂישְׁחָרֵר
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶצוֹ.

מֹשֶׁה דִּבֶּר לְפָנָיו ה' וַיֹּאמֶר: הֲרִי אֶפְלוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי, וְאִיךָ פְּרַעֲה יִקְשִׁיב
לִי, וְהֲרִי אֲנִי קָשָׁה דְּבוּר!

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אַהֲרֹן וַיְצַו אוֹתָם

וַיֹּאמֶר

ב וַיִּדְבֹר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו
אֲנִי יְהוָה:

ג וַיֹּאמֶר אֶל-אַבְרָהָם אֶל-יִצְחָק וְאֶל-
יַעֲקֹב בְּאֵל שְׂדֵי וּשְׁמִי יְהוָה לֹא נִודַעְתִּי
לָהֶם:

ד וְגַם הִקְמַתִי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּם לְתַת לָהֶם
אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִנְרִיָּהם
אֲשֶׁר-גָּרוּ בָּהּ:

ה וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת-נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר מִצְרַיִם מַעֲבִידִים אֶתָם וְאֶזְכֹּר
אֶת-בְּרִיתִי:

ו לְכֹן אֲמַר לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם
וְהִצַּלְתִּי אֶתְכֶם מִעַבְדֹתָם וְנִאֲלַתִּי
אֶתְכֶם בְּזֹרֵעַ נְטוּיָה וּבִשְׁפָטִים גְּדִלִים:

ז וְלִקְחַתִּי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְהָיִיתִי לָכֶם
לֵאלֹהִים וְיִדַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת
מִצְרַיִם:

ח וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי
אֶת-יְדֵי לְתַת אֹתָהּ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
וְלְיַעֲקֹב וְנִתַּתִּי אֹתָהּ לָכֶם מוֹרְשָׁה אֲנִי
יְהוָה:

ט וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה בֵּן אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא
שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמִעַבְדָּה
קָשָׁה: פ

י וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

יא בֹּא דַבֵּר אֶל-פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם
וַיִּשְׁלַח אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶצוֹ:

יב וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה לְפָנָיו יְהוָה לֵאמֹר הֲן
בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֹא-שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ
יִשְׁמְעֵנִי פְּרַעֲה וְאֲנִי עֶרְל שְׁפָתַיִם: פ

יג וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן

לדבר אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים, כדי להוציא את בני ישראל מארץ מצרים.

פרשת ראשי האבות

אלה ראשי משפחות בני ישראל: בני ראובן בכור ישראל: חנוך, פלוא, חצרן וקרמי, אלה משפחות ראובן.

ובני שמעון: ימואל, ימין, אהד, יכין, צוחר, ושואל בן הכנענית, אלה משפחות שמעון.

ואלה שמות בני לוי בסדר לידתם: גרשון, קהת, ומררי, ומספר שנות חיי לוי – מאה שלושים ושבע שנים.

משפחות בני גרשון: לבני ושמעני.

ובני קהת: עמרם, יצהר, חברון, ועזיאל, ומספר שנות חיי קהת – מאה שלושים ושלוש שנים.

ובני מררי: מחלי ומושי, אלה משפחות הלוי בסדר לידתם.

עמרם נשא לאשה את יוכבד דודתו, והיא ילדה לו את אהרן ואת משה, ומספר שנות חיי עמרם – מאה ושלושים ושבע שנים.

ובני יצהר: קורח, נפג, וזכרי.

ובני עזיאל: מישאל, אלצפן, וסתרי.

אהרן נשא לאשה את אלישבע בת עמינדב אחותו של נחשון, והיא ילדה לו את נדב אביהוא אלעזר ואיתמר.

ובני קרח: אסיר ואלקנה ואביאסף, אלה משפחות קרח.

ואלעזר בן אהרן נשא לו לאשה את אחת מבנות פוטיאל והיא ילדה לו את פינחס, אלה ראשי אבות משפחות הלויים.

ויצונו אל-בני ישראל ואל-פרעה מלך מצרים להוציא את-בני-ישראל מארץ מצרים: ס

אלה ראשי בית-אבתם בני ראובן בכור ישראל חנוך ופלוא חצרן וקרמי אלה משפחת ראובן:

ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצוחר ושואל בן-הכנענית אלה משפחות שמעון:

ואלה שמות בני-לוי לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני חני לוי שבע ושלושים ומאת שנה:

בני גרשון לבני ושמעני למשפחתם:

ובני קהת עמרם ויצהר וחברון ועזיאל ושני חני קהת שלש ושלושים ומאת שנה:

ובני מררי מחלי ומושי אלה משפחת הלוי לתלדתם:

ויקח עמרם את-יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את-אהרן ואת-משה ושני חני עמרם שבע ושלושים ומאת שנה:

ובני יצהר קרח ונפג וזכרי:

ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי:

ויקח אהרן את-אלישבע בת-עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את-נדב ואת-אביהוא את-אלעזר ואת-איתמר:

ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת הקרחי:

ואלעזר בן-אהרן לקח-לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את-פינחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחתם:

יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה

הם אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם
הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים
על צבאתם:

הם המדברים אל פרעה מלך-
מצרים להוציא את בני ישראל
ממצרים הוא משה ואהרן:

ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ
מצרים: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה
דבר אל פרעה מלך מצרים את
כל אשר אני דבר אליך:

ויאמר משה לפני יהוה הן אני עבד
שפתיים ואיך ישמע אלי פרעה: פ

פרשת שליחת משה ואהרן

ה' אמר למשה: ראה מניתי אותך שתהיה
שופט מעניש לפרעה, ואהרן אחיך יהיה
הדובר שלך.

אתה תדבר את כל מה שאצוה אותך,
ואהרן אחיך ידבר אל פרעה, והוא ישחרר
את בני ישראל מארצו.

ואני אקשיח את לב פרעה, ואעשה סימנים
רבים לבוחי ונסים רבים בארץ מצרים.

ופרעה לא ישמע לכם, ואכה את מצרים,
ואוציא את קהלותי את עמי בני ישראל
מארץ מצרים על ידי עונשים גדולים
למצרים.

מצרים ידעו שאני ה' בשארים את ידי על
מצרים להכות אותם, ואוציא את בני
ישראל מתוכם.

משה ואהרן בצעו – כמו שה' צוה אותם כך
הם עשו.

משה היה בן שמונים שנה ואהרן בן שמונים
ושלוש שנים בשהם דברו אל פרעה.

ה' אמר למשה ולאהרן:

בשפרעה ידבר אלכם ויאמר: עשו נס לסימן

הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם
הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים
על צבאתם:

הם המדברים אל פרעה מלך-
מצרים להוציא את בני ישראל
ממצרים הוא משה ואהרן:

ויהי ביום דבר יהוה אל משה בארץ
מצרים: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר אני יהוה
דבר אל פרעה מלך מצרים את
כל אשר אני דבר אליך:

ויאמר משה לפני יהוה הן אני עבד
שפתיים ואיך ישמע אלי פרעה: פ

ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך
אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה
נביאך:

אתה תדבר את כל אשר אצוה ואהרן
אחיך ידבר אל פרעה ושלח
את בני ישראל מארצו:

ואני אקשה את לב פרעה והרביתי
את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים:

ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את-
ידי במצרים והוצאתי את צבאתי
את עמי בני ישראל מארץ מצרים
בשפטים גדולים:

וידעו מצרים כי אני יהוה בנטתי
את ידי על מצרים והוצאתי את בני-
ישראל מתוכם:

ניעש משה ואהרן כאשר צוה יהוה
אתם פן עשו:

ומשה בן שמונים שנה ואהרן בן שלש
ושמונים שנה בדברם אל פרעה: פ

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:

כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לכם

שליש

ז

רביעי

שאתם שליחיה, תאמר לאהרן: קח את המקל שלך וזרוק לפני פרעה והוא יהפך לתנין.

משה ואהרן באו לפרעה ועשו כן – כמו שה' צוה, אהרן זרק את מקלו לפני פרעה ולפני עבדיו והוא נהפך לתנין.

גם פרעה קרא לחכמים ולמכשפים, וגם הם – מכשפי מצרים, עשו כן בכשפיהם.

הם השליכו כל אחד את מקלו והם הפכו לתנינים, ומקלו של אהרן בלע את מקלותיהם.

פרעה התעקש ולא שמע להם, כמו שה' דבר.

פרשת מפת הדם

ה' אמר למשה: פרעה עקשן ומסרב לשחרר את העם.

לך לפרעה בבוקר הנה הוא יוצא למים, תעמוד לקראתו על שפת היאור ותקח בידך את המקל שנהפך לנחש.

ואמור לו: ה' אלהי העברים שלח אותי אליך לומר לך: שחרר את עמי ועבדו לפני במדבר, ולא שמעת בקולי עד עכשיו.

כן אמר ה': כן תדע שאני ה' – הנה אני מכה במקל שבדי על המים שביאור והם יהפכו לדם.

והדגים שביאור ימותו והיאור יסרית, ומצרים יתעיפו מנסיונותיהם לשתות מים מהיאור.

ה' אמר למשה: אמור לאהרן – קח את המקל שלך והנף את ידך על מימי מצרים, על נהרותיהם על ערוצי היאור ועל אגמיהם ועל כל מאגרי המים שלהם, והם יהפכו לדם, ויהיה דם בכל ארץ מצרים ובכלי העץ והאבן שמלאים מים.

מופת ואמרת אל-אהרן קח את-מטף והשלך לפני-פרעה והי לתנין:

ויבא משה ואהרן אל-פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה וישלך אהרן את-מטהו לפני פרעה ולפני עבדיו והי לתנין:

ויקרא גם-פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו גם-הם חרטומי מצרים בלהטיהם כן:

וישליכו איש מטהו ויהיו לתנינים ויבלע מטה אהרן את-מטתם:

ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה: ס

ויאמר יהוה אל-משה כבד לב פרעה מאן לשלח העם:

לך אל-פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת לקראתו על-שפת היאור והמטה אשר-נהפך לנחש תקח בידך:

ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אליך לאמר שלח את-עמי ויעבדני במדבר והנה לא-שמעת עד-כה:

כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה ו במטה אשר-בידי על-המים אשר ביאור ונהפכו לדם:

והדגה אשר-ביאור תמות וכאש היאור ונלאו מצרים לשתות מים מן-היאור: ס

ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-אהרן קח מטף ונשה-ידך על-מימי מצרים על-נהרותם ו על-ארייתם ועל-אגמיהם ועל-כל-מקוה מימיהם ויהיו-דם והיה דם בכל-ארץ מצרים ובעצים ובאבנים:

מִשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ כַּךְ כְּמוֹ שֶׁהָ צִוָּה, אַהֲרֹן
הִנִּיף אֶת יָדוֹ עִם הַמַּקֵּל, וְהִכָּה בַּמַּיִם שְׂבִיאוֹר
לְעֵינֵי פִרְעֹה וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו, וְכָל הַמַּיִם
שְׂבִיאוֹר נִהְפְּכוּ לְדָם:

וְהִדְגִּים שְׂבִיאוֹר מִתּוֹ, וְהִיאֹר הַסְּרִיחַ
וְהַמְצָרִים לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִיַּם מִהִיאֹר,
הַדָּם הָיָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם.

גַּם מִכְשָׁפֵי מִצְרַיִם עָשׂוּ כַּךְ בְּכִשְׁפֵיהֶם, וּפִרְעֹה
הִתְעַקֵּשׁ וְלֹא שָׁמַע לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁהָ דִּבֶּר.

פִּרְעֹה הִתְעַלֵּם וּבָא לְבֵיתוֹ וְלֹא הִתְיַחַס גַּם
לָזֶה.

כָּל מִצְרַיִם חָפְרוּ בַסִּבִּיבוֹת הִיאֹר כְּדֵי לְמַצֵּא
מַיִם לְשִׁתּוֹת, כִּי הֵם לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמַּיְמֵי
הִיאֹר.

עֲבָרוּ שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי שֶׁהָ הִכָּה אֶת הִיאֹר.

פרשת מכת צפרדע

וְה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בֹּא לְפִרְעֹה וְאָמַר לוֹ – כַּךְ
אָמַר ה': שַׁחֲרַר אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנָי.

וְאִם אַתָּה מִסְרַב לְשַׁחֲרַר, הִנֵּה אֲנִי מִכָּה אֶת
כָּל הַשְּׁטַח שְׁלֹךְ בְּצַפְרָדַעִים.

הִיאֹר יִשְׂרוּץ צַפְרָדַעִים, וְהֵם יַעֲלוּ וַיִּבְאוּ
בְּבֵיתָךְ וּבַחֲדָר הַשְּׁנָה שְׁלֹךְ וְעַל מִטְתְּךָ וּבְבֵית
עַבְדֶּיךָ וּבְעַמֻּךָ וּבַתְּנוּרֶיךָ וּבַבְּצֶק שְׁלֹךְ.

וּבָךְ וּבְעַמֻּךָ וּבְכָל עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ הַצַּפְרָדַעִים.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אָמַר לְאַהֲרֹן הִנֵּף אֶת יָדְךָ
עִם הַמַּקֵּל שְׁלֹךְ עַל הַנְּהָרוֹת עַל עַרוֹצֵי הִיאֹר
וְעַל הָאֲגָמִים, וְהִעֲלָה אֶת הַצַּפְרָדַעִים עַל
אֶרֶץ מִצְרָיִם.

אַהֲרֹן הִנִּיף אֶת יָדוֹ עַל מַיְמֵי מִצְרַיִם,
וְהַצַּפְרָדַעִים עָלוּ וַכְּסוּ אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם.

וַיַּעֲשׂוּכֶן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר ו צִוָּה
יְהוָה וַיִּגְרַם בַּמַּטֵּה וַיַּךְ אֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר
בַּיָּאֵר לְעֵינֵי פִרְעֹה וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו
וַיִּהְפְּכוּ כָּל־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר לְדָם:

וְהִדְגָּה אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר מִתּוֹ וַיִּכְאֵשׁ הַיָּאֵר
וְלֹא־יָכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן־
הַיָּאֵר וַיְהִי הַדָּם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיַּעֲשׂוּכֶן חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִטְיֵיהֶם
וַיִּחְזַק לִב־פִּרְעֹה וְלֹא־שָׁמַע אֲלֵהֶם
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וַיִּפֶן פִּרְעֹה וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁת
לְבוֹ גַם־לְזֹאת:

וַיַּחֲפְרוּ כָּל־מִצְרַיִם סְבִיבֹת הַיָּאֵר מַיִם
לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמַּיְמֵי
הַיָּאֵר:

וַיִּמָּלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת־יְהוָה
אֶת־הַיָּאֵר: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פִּרְעֹה
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת־
עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּנִי:

וְאִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח הַנֵּה אֲנֹכִי נֹגֵף
אֶת־כָּל־גְּבוּלְךָ בְּצַפְרָדַעִים:

וְשַׁרְץ הַיָּאֵר צַפְרָדַעִים וְעָלוּ וַיָּבֹאוּ
בְּבֵיתְךָ וּבַחֲדָר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל־מִטְתְּךָ
וּבְבֵית עַבְדֶּיךָ וּבְעַמֻּךָ וּבַתְּנוּרֶיךָ
וּבַמִּשְׁאֲרוֹתֶיךָ:

וּבְכָךְ וּבְעַמֻּךָ וּבְכָל־עַבְדֶּיךָ יַעֲלוּ
הַצַּפְרָדַעִים:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אַהֲרֹן
נִטֵּה אֶת־יָדְךָ בַּמַּטֵּה עַל־הַנְּהָרוֹת עַל־
הַיָּאֵרִים וְעַל־הָאֲגָמִים וְהִעֲלֵ אֶת־
הַצַּפְרָדַעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיִּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מַיְמֵי מִצְרַיִם
וַתַּעַל הַצַּפְרָדַע וַתִּכַּס אֶת־אֶרֶץ

מצרים:

בְּךָ עָשׂוּ גַם הַמְכַשְׁפִּים בְּכַשְׁפֵיהֶם, וְהֵם הֶעֱלוּ צַפְרָדַיִם עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

פְּרַעַה קָרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וְאָמַר: הַתְּפַלְלוּ אֵלַי ה' וְיִסֹּר אֶת הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁחֲרֶה אֶת הָעָם וְהֵם יִשְׁחָטוּ קַרְבָּנוֹת לַה'.

מֹשֶׁה אָמַר לְפְרַעַה: הֲתִכְפַּד, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנִּי – לְמַתִּי אֶתְּפַלֵּל בְּשִׁבְלֶךָ וּבְשִׁבִיל עֲבָדֶיךָ וְעַמְּךָ לְהַשְׁמִיד אֶת הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ, שִׁישְׂאָרוֹ רַק בִּיאֹר?

אָמַר: לְמַחֵר, אָמַר: כְּדַבְּרְךָ! כְּדִי שְׂתַדַּע שְׂאִין בְּה' אֱלֹהֵינוּ.

הַצַּפְרָדַיִם יִסּוּרוּ מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמֵעֲבָדֶיךָ וּמֵעַמְּךָ, וְיִשְׂאָרוֹ רַק בִּיאֹר.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יָצְאוּ מֵאֶצֶל פְּרַעַה, וּמֹשֶׁה זָעַק בַּתְּפִלָּה אֵל ה' עַל עַנְיֵן הַצַּפְרָדַיִם שֶׁהוּא שֵׁם לְפְרַעַה.

ה' עָשָׂה כְּדַבַּר מֹשֶׁה, וְהַצַּפְרָדַיִם מָתוּ מִהַבָּתִּים מִהַחֲצֹרוֹת וּמִהַשְּׂדוֹת.

אָסְפוּ אוֹתָם עֲרֻמוֹת עֲרֻמוֹת, וְהָאֶרֶץ הִסְרִיחָה.

פְּרַעַה רָאָה שֶׁהִיָּתָה הַקְּלָה, וְהוּא הִתְעַקֵּשׁ וְלֹא שָׁמַע לָהֶם – כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

פרשת מכת הכנים

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אָמֹר לְאַהֲרֹן – הֲנֵף אֶת הַמַּקֵּל שְׁלֹךְ וְהִבָּה אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ, וְהוּא יִהְיֶה לְכַנֵּם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

הֵם עָשׂוּ כֵּן, אַהֲרֹן הִנִּיף אֶת יָדוֹ עִם מַקְלוֹ, וְהִבָּה אֶת עֵפֶר הָאָרֶץ, וְהִיָּתָה מִכַּת הַכְּנִים בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה, כָּל עֵפֶר הָאָרֶץ הָפֵךְ לְכַנִּים בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

בְּךָ עָשׂוּ גַם הַמְכַשְׁפִּים בְּכַשְׁפֵיהֶם כְּדִי לַעֲשׂוֹת

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־הַצַּפְרָדַיִם עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּקְרָא פְּרַעַה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הַעֲתִירוּ אֵל־יְהוָה וְיִסֹּר הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֲשַׁלַּחָה אֶת־הָעָם וְיִזְבְּחוּ לַיהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפְרַעַה הַתְּפַאֵר עָלֶיךָ לְמַתִּי | אֶעֱתִיר לָךְ וְלַעֲבָדֶיךָ וְלַעַמְּךָ לְהַכְרִית הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ רַק בִּיאֹר תִּשְׂאָרְנָה:

וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּדַבְּרְךָ לְמַעַן תִּדַּע כִּי־אִין כִּיהִנֵּה אֱלֹהֵינוּ:

וְיָסְרוּ הַצַּפְרָדַיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתִיךָ וּמֵעֲבָדֶיךָ וּמֵעַמְּךָ רַק בִּיאֹר תִּשְׂאָרְנָה:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מַעַם פְּרַעַה וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֵל־יְהוָה עַל־דְּבַר הַצַּפְרָדַיִם אֲשֶׁר־שָׁם לְפְרַעַה:

וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיָּמָתוּ הַצַּפְרָדַיִם מִן־הַבָּתִּים מִן־הַחֲצֹרוֹת וּמִן־הַשְּׂדוֹת:

וַיִּצְבְּרוּ אֹתָם חֲמָרִם חֲמָרִם וַתִּבְאֵשׁ הָאָרֶץ:

וַיִּרְא פְּרַעַה כִּי הִיָּתָה הַרְוָחָה וַתִּכְבַּד אֶת־לִבּוֹ וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל־מֹשֶׁה אָמַר אֵל־אַהֲרֹן נִטֵּה אֶת־מַטְּךָ וְהָד אֶת־עֵפֶר הָאָרֶץ וְהָיָה לְכַנֵּם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן וַיִּטֵּ אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ בְּמַטְהוֹ וַיִּדֹּ אֶת־עֵפֶר הָאָרֶץ וַתְּהִי הַכְּנִים בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה כָּל־עֵפֶר הָאָרֶץ הָיָה כַנִּים בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם לְהוֹצִיא

חמיש

בָּנִים - וְלֹא הִצְלִיחוּ, מִכַּת הַבָּנִים הִיטָה בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה.

הַמְכַשְׁפִּים אָמְרוּ לְפָרְעָה: אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא! פָּרְעָה הִתְעַקֵּשׂ וְלֹא שָׁמַע בְּקוֹלָם - כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

פְּרַשַׁת מִכַּת הָעָרוֹב

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִשָּׁכֵם בְּבֹקֶר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי פָרְעָה, הִנֵּה הוּא יוֹצֵא לְמִים, וְאָמַר לוֹ: כֹּף אָמַר ה': שַׁחֲרַר אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ לִפְנֵי.

כִּי אִם אֵינְךָ מִשַּׁחֲרַר אֶת עַמִּי, הִנֵּה אֲנִי שׁוֹלֵחַ כֹּף וּבַעֲבָדֶיךָ וּבַעֲמָךָ וּבַבְּתוּרָה וּבַבְּתוּרָה שֶׁל חַיִּוֹת רְעוּת, וּבְתֵי מִצְרַיִם יִתְמַלְאוּ בַתְּעַרְוֹת חַיִּוֹת, וְגַם הָאָדָמָה שֶׁהֵם עֲלֶיהָ תִתְמַלֵּא.

בְּאוֹתוֹ יוֹם אֲבַדִּיל אֶת אֶרֶץ גּוֹשׁן שְׁעֵמִי נִמְצָא עֲלֶיהָ שְׁלֹא תִהְיֶה שֵׁם תְּעַרְוֹת חַיִּוֹת, כִּדֵּי שֶׁתִּדְעַ שְׂאֲנִי ה' שׁוֹלֵט בַּתּוֹךְ הָאָרֶץ.

וְאֶעֱשֶׂה רוּחַ וְהִצְלָה בֵּין עַמִּי לְבֵין עַמָּךְ, מִחֵר יִהְיֶה הַסִּימָן הַזֶּה.

ה' עָשָׂה כֹּף, וְתְעַרְוֹת גְּדוֹלָה שֶׁל חַיִּוֹת הִגִּיעָה לְבַיִת פָּרְעָה וּלְבַיִת עַבְדָּיו, וּבְכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם הָאָרֶץ נִהְרָסָה בְּגִלְלַת תְּעַרְוֹת חַיִּוֹת.

פָּרְעָה קָרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וְאָמַר: לָכוּ וְתִשְׁחַטוּ לְאֱלֹהֵיכֶם בְּאֶרֶץ.

אָמַר מֹשֶׁה: לֹא נִכּוֹן לַעֲשׂוֹת כֹּף, כִּי אֲנַחְנוּ נִשְׁחַט לַה' אֱלֹהֵינוּ כְּבָשִׂים וְהֵם עֹבְדֵי זָרָה לְמִצְרַיִם, חֲרִי כִשְׁנִשְׁחַט אֶת הָעֹבְדֵי הָזָרָה שֶׁל מִצְרַיִם מֹל עֵינֵיהֶם - וְכִי לֹא יִסְקְלוּ אוֹתָנוּ! נִלְךְ בַּמִּדְבָּר דֶּרֶךְ שֶׁל שְׁלוֹשָׁה יָמִים, וְנִשְׁחַט לַה' אֱלֹהֵינוּ כְּמוֹ שִׂיאֵמַר לָנוּ.

פָּרְעָה אָמַר: אֲנִי אֲשַׁחֲרַר אֶתְכֶם וְתִשְׁחַטוּ לַה' אֱלֹהֵיכֶם בַּמִּדְבָּר, רַק אַל תֵּלְכוּ רְחוֹק; הַתְּפַלְלוּ עֲלַי!

אֶת-הַבָּנִים וְלֹא יָכְלוּ וְתִהְיֶה הַכֶּנֶס בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטָמִים אֶל-פָּרְעָה אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הוּא וַיַּחֲזֹק לְבַב-פָּרְעָה וְלֹא-שָׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הִשָּׁכֵם בַּבֹּקֶר וְהִתְיַצַּב לִפְנֵי פָרְעָה הִנֵּה יוֹצֵא הַמַּיִמָּה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ:

כִּי אִם-אֵינְךָ מוֹשְׁלַח אֶת-עַמִּי הַנְּנִי מוֹשְׁלִיחַ כֹּף וּבַעֲבָדֶיךָ וּבַעֲמָךָ וּבַבְּתוּרָה אֶת-הָעָרֹב וּמְלֹאוּ בְתֵי מִצְרַיִם אֶת-הָעָרֹב וְגַם הָאָדָמָה אֲשֶׁר-הֵם עֲלֶיהָ:

וְהַפְּלִיטִי בַיּוֹם הַהוּא אֶת-אֶרֶץ גּוֹשׁן אֲשֶׁר עַמִּי עֹמֵד עֲלֶיהָ לְבִלְתִּי הַיּוֹתֵר שֵׁם עָרֹב לְמַעַן תִּדְעַ כִּי אֲנִי יְהוָה בְּקִרְבֵי הָאָרֶץ:

וְשִׁמַּתִּי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמָּךְ לְמַחֲר יִהְיֶה הָאֵת הַזֶּה:

וַיַּעַשׂ יְהוָה כֵּן וַיָּבֵא עָרֹב כְּבֹד בֵּיתָה פָּרְעָה וּבֵית עַבְדָּיו וּבְכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם תִּשְׁחַת הָאָרֶץ מִפְּנֵי הָעָרֹב:

וַיִּקְרָא פָרְעָה אֶל-מֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר לָכוּ וּזְבַחוּ לְאֱלֹהֵיכֶם בְּאֶרֶץ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נִכּוֹן לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּי תוֹעֵבַת מִצְרַיִם נִזְבַּח לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ הֵן נִזְבַּח אֶת-תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלוּנוּ:

דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים נִלְךְ בַּמִּדְבָּר וּזְבַחְנוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר יֹאמֶר אֱלֹהֵינוּ:

וַיֹּאמֶר פָּרְעָה אֲנִכִּי אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וּזְבַחְתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם בַּמִּדְבָּר כִּקַּח הַרְחֹק לֹא-תִרְחִיקוּ לְלַכֵּת הַעֲתִירוּ בְעַדִּי:

מִשֶׁה אָמַר: הֲנֵה אֲנִי יוֹצֵא מִמֶּךָ, וְאֶת־פֶּלֶל אֵל ה', וְתַעְרוּבֹת הַחַיִּיתִים תִּסְתַּלֵּק מִחֵר מִפְּרַעַה וּמַעֲבָדָיו וּמַעֲמוֹ; רַק שְׁפָרַעַה לֹא יִמְשִׁיךְ לְצַחוּק עֲלֵינוּ - שְׂלֹא לְשַׁחֵר אֶת הָעַם לְשַׁחוּט לָהּ.

מִשֶׁה יוֹצֵא מִלִּפְנֵי פְרַעַה וְהַתְּפִלָּל אֵל ה'. ה' עָשָׂה כְּדַבְרֵי מִשֶׁה וְתַעְרוּבֹת הַחַיִּיתִים הִסְתַּלְּקָה מִפְּרַעַה וּמַעֲבָדָיו וּמַעֲמוֹ, לֹא נִשְׁאַר אָף אַחַד.

פְּרַעַה הִתְעַקֵּשׂ גַּם בַּפֶּעַם הַזֹּאת וְלֹא שַׁחֵר אֶת הָעַם.

פְּרַשַׁת מִכַּת הַדְּבָר

ה' אָמַר לְמִשֶׁה בֹּא לְפָרַעַה וְדַבֵּר אֵלָיו: כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִים: שַׁחֵר אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנֵי.

כִּי אִם אַתָּה מְסָרֵב לְשַׁחֵר וְאַתָּה עַדִּין מִחַזִּיק בָּהֶם.

הַמִּכְבָּה שֶׁל ה' תִּהְיֶה עַל בְּהֵמוֹתֶיךָ שִׁבְשֻׁדָה - הַסּוֹסִים, הַחֲמוֹרִים, הַגְּמֵלִים, הַבָּקָר, וְהַצֹּאן - בְּדַבֵּר כְּבֹד מְאוֹד.

ה' יַבְדִּיל בֵּין בְּהֵמוֹת יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּהֵמוֹת מִצְרַיִם, וּמִכָּל הַשִּׁיחַ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל - שׁוּם דְּבָר לֹא יָמוּת.

ה' קָבַע זְמַן וְאָמַר: מִחֵר ה' יַעֲשֶׂה בְּאַרְץ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה.

לְמַחֲרַת ה' יַעֲשֶׂה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה וְכָל הַבְּהֵמוֹת שֶׁל מִצְרַיִם מֵתוּ, וּמִהַבְּהֵמוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא מֵת אֶף אֶחָד.

פְּרַעַה שָׁלַח לְבַדּוּק וְהֵנָּה לֹא מֵת מִהַבְּהֵמוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אָף אֶחָד, פְּרַעַה הִתְעַקֵּשׂ, וְלֹא שַׁחֵר אֶת הָעַם.

פְּרַשַׁת מִכַּת הַשְּׁחִין

ה' אָמַר לְמִשֶׁה וְלֵאחֶרָן: קַחוּ לָכֶם מְלֵא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כְּבָשָׂן וּמִשֶׁה יִרְדּוּק אוֹתוֹ לְשָׂמִים לְעֵינֵי פְרַעַה.

כ"ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הֲנֵה אֲנֹכִי יוֹצֵא מִמֶּךָ וְהִעֲתַרְתִּי אֶל־יְהוָה וְסָר הָעָרֹב מִפְּרַעַה מִעֲבָדָיו וּמַעֲמוֹ מִחֵר רַק אֶל־יֹסֵף פְּרַעַה הִתַּל לְבִלְתִּי שַׁלַּח אֶת־הָעַם לְזִבְחַת לַיהוָה:

כ"ו וַיֹּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעַה וַיַּעֲתֵר אֶל־יְהוָה: כ"ז וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיִּסָּר הָעָרֹב מִפְּרַעַה מִעֲבָדָיו וּמַעֲמוֹ לֹא נִשְׁאַר אַחַד:

כ"ח וַיִּכְבַּד פְּרַעַה אֶת־לְבָבוֹ גַּם בַּפֶּעַם הַזֹּאת וְלֹא שַׁלַּח אֶת־הָעַם: פ

א" וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעַה וְדַבַּרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ:

ב" כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח וְעוֹדָךְ מִחַזִּיק בָּם:

ג" הֲנֵה יַד־יְהוָה הַזֹּהָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בַּסּוֹסִים בַּחֲמֹרִים בַּגְּמֵלִים בַּבָּקָר וּבַצֹּאן הִבֵּר כְּבֹד מְאוֹד:

ד" וְהַפְּלִיחַ יְהוָה בֵּין מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֵה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִכָּל־לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבָר:

ה" וַיִּשֶׂם יְהוָה מוֹעֵד לְאֹמֶר מִחֵר יַעֲשֶׂה יְהוָה הַדְּבָר הַזֶּה בְּאַרְץ:

ו" וַיַּעַשׂ יְהוָה אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה מִמְּחֻרַת וְלָמָּת כָּל מִקְנֵה מִצְרַיִם וּמִמִּקְנֵה בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־מֵת אֶחָד:

ז" וַיִּשְׁלַח פְּרַעַה וְהֵנָּה לֹא־מֵת מִמִּקְנֵה יִשְׂרָאֵל עַד־אַחַד וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעַה וְלֹא שַׁלַּח אֶת־הָעַם: פ

ח" וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַחֶרָן קַחוּ לָכֶם מְלֵא חֲפְנֵיכֶם פִּיחַ כְּבָשָׂן וַיִּרְדּוּ מֹשֶׁה הַשְּׂמִימָה לְעֵינֵי פְרַעַה:

והיה לאֲבִיבָהּ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרָיִם וְהָיָה
עַל־הָאָדָם וְעַל־הַבְּהֵמָה לְשַׁחֵן פֶּרֶחַ
אֲבַעְבֻּעֵת בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיִּקְחוּ אֶת־פִּיחַ הַכִּבְשָׁן וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי
פֶרְעָה וַיִּזְרַק אֹתוֹ מֹשֶׁה הַשְּׂמַיְמָה וַיְהִי
שַׁחִין אֲבַעְבֻּעֵת פֶּרֶחַ בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

וְלֹא־יָכְלוּ הַחֲרָטְמִים לַעֲמֹד לִפְנֵי מֹשֶׁה
מִפְּנֵי הַשַּׁחִין כִּי־הִנֵּה הַשַּׁחִין בַּחֲרָטְמָם
וּבְכָל־מִצְרָיִם:

וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פֶּרְעָה וְלֹא שָׁמַע
אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה: ס

פְּרַשְׁת מַכַּת הַבְּרָד

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הַשָּׁכֵם בְּבוֹקֵר וַעֲמוּד לִפְנֵי
פֶרְעָה וְאָמַר לוֹ: כִּךְ אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים –
שַׁחֲרַר אֶת עַמִּי וְהֵם יַעֲבֹדוּ לִפְנָי.

כִּי בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שׁוֹלַח מַכָּה שְׂכוּלֹת אֶת
כָּל סוּגֵי מִכּוֹתֵי אֵל לְבָרָךְ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֹדָךְ,
כְּדֵי שֶׁתִּדַּע שְׂאִין כְּמוֹנֵי בְּכָל הָאָרֶץ.

הָרֵי עֹבְשָׁיו אֲנִי יוֹכֵל לְהוֹשִׁיט אֶת יָדִי וְלַהֲכּוֹת
אוֹתָךְ וְאֶת עַמֶּךָ בְּדַבַּר וּתְעַלֵּם מִהָאָרֶץ.

וְאוֹלָם בְּשִׁבִיל זֶה הַשְּׂאֲרָתִי אוֹתָךְ בַּחַיִּים –
כְּדֵי לְהַרְאוֹת לְךָ אֶת בּוֹחִי, וּכְדֵי לְסַפֵּר אֶת
שְׁמִי בְּכָל הָאָרֶץ.

אֲתָה עֲדִין מִשְׁעַבְדֵּךְ אֶת עַמִּי וְאֵינְךָ מִשְׁחַרְרֵם,
הִנֵּה אֲנִי מִמְטִיר בְּשַׁעַה זֹאת מַחַר בְּרָד חֲזָק
מְאֹד שֶׁלֹּא הָיָה כְּמוֹהוּ בְּמִצְרַיִם מִהַיּוֹם
שֶׁנּוֹסְדָה וְעַד עַכְשָׁיו.

וְעֹבְשָׁיו שׁוֹלַח וְהִכַּסְתָּ אֶת בְּהֵמוֹתֶיךָ וְאֶת כָּל־
מֵה שֶׁשִּׁיךְ לְךָ שֶׁנִּמְצָא בַשָּׂדֶה, כָּל הָאָדָם
וְהַבְּהֵמָה שִׁיחֵי בַשָּׂדֶה וְלֹא יִכְנסוּ הַבַּיְתָה –
הַבְּרָד יֵרֵד עֲלֵהֶם וְהֵם יָמוּתוּ.

מִי שֶׁפָּחַד מִדְּבַר ה' מִעַבְדֵי פֶרְעָה, הַבְּרִיחַ
אֶת עַבְדָּיו וְאֶת בְּהֵמוֹתָיו אֶל הַבָּתִּים.

וַיִּקְחוּ אֶת־פִּיחַ הַכִּבְשָׁן וַיַּעֲמְדוּ לִפְנֵי
פֶרְעָה וַיִּזְרַק אֹתוֹ מֹשֶׁה הַשְּׂמַיְמָה וַיְהִי
שַׁחִין אֲבַעְבֻּעֵת פֶּרֶחַ בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

וְלֹא־יָכְלוּ הַחֲרָטְמִים לַעֲמֹד לִפְנֵי מֹשֶׁה
מִפְּנֵי הַשַּׁחִין כִּי־הִנֵּה הַשַּׁחִין בַּחֲרָטְמָם
וּבְכָל־מִצְרָיִם:

וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פֶּרְעָה וְלֹא שָׁמַע
אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה: ס

וַיִּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשָּׁכֵם בְּבוֹקֵר
וְהַתִּינַח לִפְנֵי פֶרְעָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים שַׁלַּח
אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּנִי:

כִּי ׀ בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שׁוֹלַח אֶת־כָּל־
מִגְפְּתֵי אֱלֹהֵי לְבָרָךְ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֹדָךְ
בַּעֲבוּר תִּדַּע כִּי אֵין כְּמוֹנֵי בְּכָל־
הָאָרֶץ:

כִּי עַתָּה שֶׁלַּחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָךְ אוֹתָךְ
וְאֶת־עַמֶּךָ בְּדַבַּר וּתִכְחַד מִן־הָאָרֶץ:

וְאוֹלָם בַּעֲבוּר זֹאת הַעֲמֹדֶיךָ בַּעֲבוּר
הַרְאוֹתָ אֶת־כּוֹחִי וְלִמְעַן סַפֵּר שְׁמִי
בְּכָל־הָאָרֶץ:

עוֹדָךְ מִסְתּוֹלָל בְּעַמִּי לְבַלְתִּי שְׁלַחֵם:
הִנֵּנִי מִמְטִיר כְּעַת מַחַר בְּרָד כָּבֵד
מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כְּמוֹהוּ בְּמִצְרָיִם
לְמוֹתֵי הַיּוֹם הַזֶּה וְעַד־עַתָּה:

וְעַתָּה שׁוֹלַח הַעֲזוּ אֶת־מִקְנֶיךָ וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר לְךָ בַשָּׂדֶה כָּל־הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר־יִמְצָא בַשָּׂדֶה וְלֹא יֵאָסֵף הַבַּיְתָה
וַיִּרֵד עֲלֵהֶם הַבְּרָד וּמָתוּ:

הַרְאוּ אֶת־דְּבַר יְהוָה מִעַבְדֵי פֶרְעָה
הַנִּים אֶת־עַבְדָּיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ

אל־הַבְּתִיּוֹת:

וּמִי שֶׁלֹּא שָׁם לְבוֹ אֶל־דְּבַר יְהוָה ה' הַשָּׂאִיר אֶת עַבְדֵּי וְאֶת בְּהֵמוֹתָיו בַּשָּׂדֶה.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הֲנִיף אֶת יָדָךְ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיְהִי בָרָד בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם, עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה וְעַל כָּל עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.

מֹשֶׁה הֲנִיף אֶת מַקְלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה עֲשָׂה קוֹלוֹת וּבָרָד, וְאֵשׁ הִלְכָה לְאֶרֶץ, וְהָיָה הַמַּטֵּיִר בָּרָד עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם.

הָיָה בָרָד, וְאֵשׁ נִדְלַקַת בְּתוֹךְ הַבָּרָד, בָּרָד כְּבֵד מְאֹד שֶׁלֹּא הָיָה כְּמוֹהוּ בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאִזְ שֶׁהָיְתָה עִם.

הַבָּרָד הָכָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל מֵה שֶׁבַּשָּׂדֶה מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה, וְאֶת כָּל הַעֲשָׂבִים בַּשָּׂדֶה הַבָּרָד הָכָה, וְשִׁבַר אֶת כָּל הָעֵצִים בַּשָּׂדֶה.

רַק בְּאֶרֶץ גּוֹשֵׁן שָׁשׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בָרָד.

פָּרַעַה שָׁלַח וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַאֲמַר לָהֶם: הַפַּעַם אֲנִי מוֹדֶה שְׁחָטָאתִי, ה' הוּא הַצַּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הַרְשָׁעִים.

הַתְּפִלָּלוּ אֵל ה' שְׁהִי מִסְפִּיק קוֹלוֹת אֱלֹהִים וּבָרָד, וְאֲשַׁחֲרַר אֶתְכֶם וְלֹא תִמְשָׁכּוּ לְהַתְּעַבֵּב.

מֹשֶׁה אָמַר אֵלָיו: כִּשְׂאֵצָא מִהָעִיר אֲרִים אֶת יָדִי בַתְּפִלָּה אֵל ה', הַקּוֹלוֹת יִפְסְקוּ וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַבָּרָד כִּדִּי שֶׁתִּדַע שֶׁהָאֶרֶץ שִׁכַּחַת לָהּ.

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה וְעַבְדֶּיךָ עֲדִין אֵינְכֶם מִפְּחָדִים מִפְּנֵי ה' אֱלֹהִים.

הַפְּשִׁתֵּן וְהַשְּׁעוּרָה נִהְרָסוּ בַּבָּרָד, כִּי הַשְּׁעוּרָה כְּבֵר הַתְּחִילָה לְצִמּוֹחַ וּלְפִשְׁתָּן יֵשׁ גְּבֻעוּלִים קָשִׁים וְשִׁבִירִים.

וְהַחֲטָה וְהַכְּסָמַת לֹא נִהְרָסוּ כִּי הֵן גְּדוּלוֹת מְאוּחָר.

וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לְבוֹ אֶל־דְּבַר יְהוָה וַיִּעֲזֹב אֶת־עַבְדֵּיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטֵּה אֶת־יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי כָבֵד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־הָאָדָם וְעַל־הַבְּהֵמָה וְעַל־כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּט מֹשֶׁה אֶת־מַטְּהוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי נִתָּן קֹלֹת וּבָרָד וְנִתְחַלַּף אֵשׁ אֶרְצָה וַיִּמְטֵר יְהוָה בָּרָד עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיְהִי כָבֵד וְאֵשׁ מִתְחַלֶּקֶת בְּתוֹךְ הַבָּרָד כְּבֵד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כְּמוֹהוּ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאִזְ הָיְתָה לְגוֹי:

וַיִּךְ הַבָּרָד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וְאֶת כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הָכָה הַבָּרָד וְאֶת־כָּל־עֵץ הַשָּׂדֶה שִׁבַּר:

רַק בְּאֶרֶץ גּוֹשֵׁן אֲשֶׁר־שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בָרָד:

וַיִּשְׁלַח פָּרַעַה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם חָטָאתִי הַפַּעַם יְהוָה הַצַּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הַרְשָׁעִים:

הַעֲתִירוּ אֶל־יְהוָה וְרַב־מַהֲיֵת קֹלֹת אֱלֹהִים וּבָרָד וְאֲשַׁלַּחָה אֶתְכֶם וְלֹא תִסְפּוּן לְעַמֵּד:

וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כִּצְאֹתִי אֶת־הָעִיר אֲפָרֵשׁ אֶת־כַּפֵּי אֶל־יְהוָה הַקּוֹלוֹת יִחְדָּלוּן וְהַבָּרָד לֹא יִהְיֶה־עוֹד לְמַעַן תִּדַּע כִּי לִיהוָה הָאֶרֶץ:

וְאַתָּה וְעַבְדֶּיךָ יוֹדְעֵי כִּי טָרַם תִּירְאוּן מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים:

וְהַפְּשִׁתָּה וְהַשְּׁעוּרָה נִכְתָּה כִּי הַשְּׁעוּרָה אֲכִיב וְהַפְּשִׁתָּה גְּבֻעָל:

וְהַחֲטָה וְהַכְּסָמַת לֹא נִכְּפוּ כִּי אֲפִילֹת הָנָה:

פרשת וארא

מִשֶׁה יָצָא מִלִּפְנֵי פַרְעֹה וּמִהָעִיר וּפָרַשׂ אֶת יָדָיו אֶל ה' בְּתַפְלָה, הַקּוֹלוֹת וְהַבְּרָד נִפְסְקוּ וְלֹא נִשְׁפָּךְ עוֹד גֶּשֶׁם לָאָרֶץ.

פַּרְעֹה רָאָה שֶׁהַגֶּשֶׁם וְהַבְּרָד וְהַקּוֹלוֹת נִפְסְקוּ וְהוּא הוֹסִיף לַחֲטוֹא, וְהוּא וְעַבְדָּיו הִתְעַקְּשׁוּ.

פַּרְעֹה הִתְעַקֵּשׂ וְלֹא שָׁחַרַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁה' אָמַר עַל יְדֵי מֹשֶׁה.

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פַּרְעֹה אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׂ כַּפָּיו אֶל־יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ הַקּוֹלוֹת וְהַבְּרָד וּמָטָר לֹא־נָתַךְ אַרְצָה:

וַיִּרְא פַרְעֹה כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבְּרָד וְהַקּוֹלֹת נִיָּסָף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לִבּוֹ הוּא וְעַבְדָּיו:

וַיַּחֲזֹק לֵב פַּרְעֹה וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: פ

לג מפטיר

לד

לה

בא

פְּרַשְׁת מִכַּת הָאֲרֶבֶה
 ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי
 הִקְשַׁחְתִּי אֶת לִבּוֹ וְאֶת לֵב עַבְדִּי כְּדִי
 שְׂאֵעֲשֶׂה בְּהֵם אֶת הַסִּימָנִים הָאֵלֶּה לְכוּחִי.

וְכִדִי שִׁתְּסַפֵּר לְבִנְךָ וְנִכְדְּךָ אֵיךְ הִתְעַלְלֵתִי
 בְּמִצְרַיִם וְעַל הַסִּימָנִים לְכוּחִי שֶׁהִרְאֵתִי בְּכַף
 שְׁהַכִּיתִי אוֹתָם, וְתִדְעוּ שְׂאֵנִי ה'.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בָּאוּ לְפָרַעֲהַ וְאָמְרוּ לוֹ: כִּף אָמַר
 ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִים: עַד מָתִי אֲתָה מְסַרְב
 לְהִבְנֹעַ בְּפָנָי? שִׁחַרְרֵר אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדוּ לִפְנָי.

כִּי אִם אֲתָה מְסַרְב לְשַׁחֲרֵר אֶת עַמִּי הִנֵּה אֲנִי
 מֵבִיא מַחֵר חֲגָבִים בְּאַרְצְךָ.

הֵם יָכְסוּ אֶת מְרֹאֵה הָאָרֶץ עַד שְׁלֹא יוּכַל
 אָדָם לְרֹאוֹת אֶת הָאָרֶץ, וְהֵם יֹאכְלוּ אֶת מֵה
 שֶׁנִּשְׁאָר לָכֶם מִהַבְּרֹד, וַיֹּאכְלוּ אֶת כָּל הָעֵצִים
 שֶׁצֹּמְחִים לָכֶם בַּשָּׂדֶה.

וַיִּתְּמְלֹאוּ בְּתִיבָהּ וּבְתִיבָהּ כָּל עַבְדֵיךָ וּבְתִיבָהּ כָּל
 מִצְרַיִם בְּאוֹפֶן שְׁלֹא רָאוּ אֲבוֹתֶיךָ וְאֲבוֹת
 אֲבוֹתֶיךָ מִיּוֹם שֶׁהָיוּ עַל הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 מֹשֶׁה פָּנָה וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעֲהַ.

עַבְדֵי פְּרַעֲהַ אָמְרוּ אֵלָיו: עַד מָתִי הָאִישׁ הַזֶּה
 יִהְיֶה לָנוּ לְמַכְשׁוֹל! שִׁחַרְרֵר אֶת הָאֲנָשִׁים
 וַיַּעֲבֹדוּ לִפְנָי ה' אֱלֹהֵיהֶם! וְכִי עַדִּין אֵינְךָ יוֹדֵעַ
 שְׂמִצְרַיִם אֲבָדְהָ!

הַחֲזִירוּ אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן אֶל פְּרַעֲהַ, וְהוּא
 אָמַר לָהֶם: לָכוּ עַבְדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם, מִי וּמִי
 הַחֹלְכִים?

אָמַר מֹשֶׁה: גִּלְךָ עִם נַעֲרֵינוּ וּזְקֵנֵינוּ, גִּלְךָ עִם
 בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵנוּ, עִם צִאֲנֵנוּ וּבְקִרְנֵנוּ, כִּי יֵשׁ לָנוּ
 חֵג לָה'.

אָמַר לָהֶם: לוֹ יִהְיֶה כִּף וְה' יַעֲזֹר לָכֶם
 כְּשֶׁאֲשַׁחֲרֵר אֶתְכֶם וְאֶת יְלָדֵיכֶם, בְּרוּר
 שְׂאֵתֶם זֹמְמִים רָעָה – לְבְרוּחוֹ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעֲהַ
 כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב
 עַבְדִּיו לִמְעַן שְׂתִי אֶתְּחִי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ:

וְלִמְעַן תְּסַפֵּר בְּאָזְנֵי בִנְךָ וּבִן־בְּנֶךָ אֶת
 אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֶתְחִי
 אֲשֶׁר־שְׂמֵתִי בָּם וַיִּדְעֶתֶם כִּי־אֲנִי יְהוָה:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲהַ וַיֹּאמְרוּ
 אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים
 עַד־מָתִי מֵאֲנֶת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי
 וַיַּעֲבֹדֵנִי:

כִּי אִם־מֵאֵן אֲתָה לְשַׁלַּח אֶת־עַמִּי הַנְּחִי
 מִבֵּיא מַחֵר אֲרֶבֶה בְּבִגְדְךָ:

וְכִסְהוּ אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ וְלֹא יוּכַל לְרֹאֵת
 אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל אֶת־יִתְרַת הַפְּלִטָּה
 הַנִּשְׁאָרֶת לָכֶם מִן־הַבְּרֹד וְאָכַל
 אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצֹּמֵחַ לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה:

וּמִלֹּאוּ בְּתִיבָהּ וּבְתִיבָהּ כָּל־עַבְדֵיךָ וּבְתִיבָהּ
 כָּל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבוֹתֶיךָ
 וְאֲבוֹת אֲבוֹתֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתֵם עַל־
 הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפֶּן וַיֵּצֵא מֵעַם
 פְּרַעֲהַ:

וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי פְּרַעֲהַ אֵלָיו עַד־מָתִי
 יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח אֶת־
 הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
 הַטֵּרֶם תִּדְעַ כִּי אֲבָדְהָ מִצְרַיִם:

וַיּוֹשֶׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲהַ
 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לָכוּ עַבְדוּ אֶת־יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם מִי וּמִי הַחֹלְכִים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ גִלְךָ
 בְּבָנֵינוּ וּבְבָנוֹתֵנוּ בְּצִאֲנֵנוּ וּבְבָקִרְנֵנוּ גִלְךָ
 כִּי חֵג־יְהוָה לָנוּ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יְהִי כֵן יְהוָה עִמָּכֶם
 כְּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־שְׂפָכְכֶם רָאוּ
 כִּי רָעָה נִגַּד פְּנֵיכֶם:

לא כָּךְ, לְכוּ נָא רַק הַגְּבֵרִים וְעַבְדוּ אֶת ה',
הָרִי רַק אֶת הָעֲבוּדָה אֲתֶם רוֹצִים לַעֲשׂוֹת!
פְּרַעַה גֵרַשׁ אוֹתָם מִלְּפָנָיו.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הֲנִף אֶת יָדְךָ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם
לְהִבִּיא חֲגָבִים וַיַּעֲלוּ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּאכְלוּ
אֶת כָּל הָעֵשֶׂב בְּאֶרֶץ – אֶת כָּל מַה שֶּׁהִבְרִד
הַשָּׂאִיר.

מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת מַקְלוֹ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם וְה'
הִנְהִיג רוּחַ מִזְרָחִית בְּאֶרֶץ כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל
הַלַּיְלָה, הַבּוֹקֵר הִגִּיעַ וְהַרְוִחַ הַמִּזְרָחִית הִרִימָה
אֶת הַחֲגָבִים.

הַחֲגָבִים עָלוּ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם וְנָחוּ בְּכָל
שִׁטַּח מִצְרַיִם, לְהִקָּה גְדוֹלָה מְאֹד, לְפָנֶיהָ לֹא
הָיָה כָּךְ – כַּמּוֹת חֲגָבִים בּוֹז, וְאַחֲרֶיהָ לֹא יִהְיֶה
כָּךְ.

הֵם כָּסּוּ אֶת מְרֹאֵה כָּל הָאָרֶץ וְנִעֲשְׂה חוֹשֶׁךְ
בְּאֶרֶץ, הֵם אָכְלוּ אֶת כָּל הָעֵשֶׂב וְאֶת כָּל
הַפְּרוֹת שֶׁהַשָּׂאִיר הִבְרִד, לֹא נִשְׁאָר שׁוּם דָּבָר
יְרוֹק בְּעֵצִים וּבְעֵשְׂבֵי הַשָּׂדֶה בְּכָל אֶרֶץ
מִצְרַיִם.

פְּרַעַה מֵהָרַ לְקֹרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן, וְאָמַר:
חֲטָאתִי לַה' אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם.

וְעַכְשָׁיו סָלַח בְּבִקְשָׁה עַל חֲטָאתִי, רַק הַפְּעַם,
וְהִתְפַּלְלוּ לַה' אֱלֹהֵיכֶם, שְׂיָסִיר מֵעָלַי רַק אֶת
הַמּוֹת הַזֶּה.

מֹשֶׁה יָצָא מִלְּפָנֵי פְּרַעַה וְהִתְפַּלֵּל אֶל ה'.

ה' הִפָּךְ אֶת כּוּוֹן הַרוּחַ לְרוּחַ מַעֲרָבִית חֲזָקָה
מְאֹד, הִיא לְקַחָה אֶת הַחֲגָבִים וְתִקְעָה אוֹתָם
בַּיָּם סוּף, וְלֹא נִשְׁאָר חֲגָב אֶחָד בְּכָל שִׁטַּח
מִצְרַיִם.

ה' הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְּרַעַה וְהוּא לֹא שִׁחַרַר אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

פְּרַשַׁת מִבְּת הַחוֹשֶׁךְ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הֲנִף אֶת יָדְךָ אֶל הַשָּׁמַיִם
וְיִהְיֶה חוֹשֶׁךְ עַל אֶרֶץ מִצְרַיִם, וְהַחוֹשֶׁךְ שֶׁל

א' לֹא כֵן לְכוּ-נָא הַגְּבֵרִים וְעַבְדוּ אֶת-
יְהוָה כִּי אֲתֶה אֲתֶם מִבְּקָשִׁים וַיִּגְרַשׁ
אֲתֶם מֵאֶת פְּנֵי פְּרַעַה: ס

ב' וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה נִטְהַר יָדְךָ עַל-
אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאַרְבֶּה וַיַּעַל עַל-אֶרֶץ
מִצְרַיִם וַיֹּאכַל אֶת-כָּל-עֵשֶׂב הָאָרֶץ אֶת
כָּל-אֲשֶׁר הַשָּׂאִיר הִבְרִד:

ג' וַיִּט מֹשֶׁה אֶת-מַטְהוֹ עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיִּהְיֶה נִתְגַּן רְיַח-קָדִים בְּאֶרֶץ כָּל-הַיּוֹם
הַהוּא וְכָל-הַלַּיְלָה תִּבְקַר הָיָה וְרוּחַ
הַקָּדִים נִשָּׂא אֶת-הָאַרְבֶּה:

ד' וַיַּעַל הָאַרְבֶּה עַל כָּל-אֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיִּנַּח בְּכָל גְּבוּל מִצְרָיִם כְּבַד מְאֹד
לְפָנָיו לֹא-הָיָה כֵן אַרְבֶּה כְּמֹהוּ וְאַחֲרָיו
לֹא יִהְיֶה-כֵּן:

ה' וַיִּכַּס אֶת-עֵינָיו כָּל-הָאָרֶץ וַתִּחַשְׂךְ הָאָרֶץ
וַיֹּאכַל אֶת-כָּל-עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאֶת
כָּל-פְּרֵי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הִבְרִד
וְלֹא-נֹתַר כָּל-יֵרֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב
הַשָּׂדֶה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם:

ו' וַיִּמְתַּר פְּרַעַה לְקֹרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:

ז' וְעַתָּה שָׂא נָא חֲטָאתִי אֶךְ הַפְּעַם
וְהַעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וַיִּסַּר מֵעָלַי
רַק אֶת-הַמּוֹת הַזֶּה:

ח' וַיִּצָא מֵעַם פְּרַעַה וַיַּעֲתַר אֶל-יְהוָה:

ט' וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה רְיַח-קָדִים חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא
אֶת-הָאַרְבֶּה וַיִּתְקַעְהוּ יָמָה סוּף לֹא
נִשְׁאָר אַרְבֶּה אֶחָד בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם:

כ' וַיִּחַזַּק יְהוָה אֶת-לֵב פְּרַעַה וְלֹא שָׁלַח
אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

כא' וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה נִטְהַר יָדְךָ עַל-
הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם

וימש חֲשֹׁד:

הַלִּילָה יִמְשֹׁךְ אֶל הַיּוֹם.
מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם, וַהֲיָה חוֹשֶׁךְ
אֶפְלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים.

כב וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ עַל-הַשָּׁמַיִם וַיְהִי
חֲשֹׁךְ-אֶפְלָה בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת
יָמִים:

לֹא רָאוּ אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי וְאֶף אֶחָד לֹא זָו
מִמְקוֹמוֹ שְׁלוֹשֶׁה יָמִים, וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה
אוֹר בַּמְּקוֹם מִגּוֹרֵיהֶם.

כג לֹא-רָאוּ אִישׁ אֶת-אָחִיו וְלֹא-קָמוּ אִישׁ
מִתַּחַתָּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים וּלְכָל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בַּמּוֹשְׁבֹתָם:

פְּרַעַה קָרָא לַמֹּשֶׁה וַאֲמַר: לָכוּ עִבְדוּ אֶת ה',
רַק עֲאֻנְכֶם וּבִקְרַכֶם יִשְׂאָר כְּאֵן, אֲבָל גַּם
יִלְדִיכֶם יִלְכוּ אִתְּכֶם.

כד וַיִּקְרָא פְּרַעַה אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָכוּ
עִבְדוּ אֶת-יְהוָה רַק עֲאֻנְכֶם וּבִקְרַכֶם
יִצְנָן גַּם-טַפְכֶם יִלְךְ עִמָּכֶם:

אָמַר מֹשֶׁה: לְהַפְדּוּ! גַּם אֶתָּה תִתֵּן לָנוּ זְבָחִים
וְעוֹלוֹת וְנִקְרִיב לַה' אֱלֹהֵינוּ.

כה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַּם-אֶתָּה תִתֵּן בְּיַדְנוּ
זְבָחִים וְעֹלֹת וְעֹשֵׂינִי לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:

וְגַם בְּהִמּוֹתֵינוּ יִלְכוּ אִתָּנוּ, לֹא תִשְׂאָר אֶפְלוֹ
פְּרֹסָה שֶׁל בְּהֵמָה, כִּי מֵהֶם נִקַּח לַעֲבֹד אֶת ה'
אֱלֹהֵינוּ, כִּי אֲנַחְנוּ לֹא נִדְעַ בְּמָה נַעֲבֹד אֶת ה'
עַד שְׁנִגִּיעַ לְשֵׁם.

כו וְגַם-מִקְנֵנוּ יִלְךְ עִמָּנוּ לֹא תִשְׂאָר פְּרֹסָה
כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֲנַחְנוּ לֹא-נִדְעַ מַה-נַּעֲבֹד אֶת-יְהוָה
עַד-בְּאֵנוּ שְׁמָה:

ה' הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְּרַעַה וְהוּא לֹא הִסְפִּים
לְשַׁחֲרַר אוֹתָם.

כז וַיִּחַזַּק יְהוָה אֶת-לֵב פְּרַעַה וְלֹא אָבָה
לְשַׁלְּחָם:

פְּרַעַה אָמַר לוֹ: לֵךְ מִמֶּנִּי הַזֹּהָר לֵךְ וְאֵל
תְּבוּא עוֹד לַפְּגוֹשׁ אוֹתִי, כִּי בַיּוֹם שֶׁתְּבוּא
לַפְּגוֹשׁ אוֹתִי תָמוּת.

כח וַיֹּאמֶר-לוֹ פְּרַעַה לֵךְ מֵעַלֵּי הַשָּׁמֶר לֵךְ
אֶל-הַתְּסֹף רְאוֹת פְּנֵי כִּי בַיּוֹם רֵאתָךְ פְּנֵי
תָמוּת:

אָמַר מֹשֶׁה: אָמֵת דְּבַרְתָּ, לֹא אוֹסִיף עוֹד
לְבוֹא לַפְּגוֹשׁ אוֹתָךְ.

כט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֵּן דְּבַרְתָּ לֹא-אֶסְפֶּה עוֹד
רְאוֹת פְּנִידָךְ פ:

פְּרַשַׁת אוֹזֶהֶרֶת מַכַּת בְּכוֹרוֹת

ה' אָמַר לַמֹּשֶׁה: עוֹד מַכָּה אַחַת אָבִיָא עַל
פְּרַעַה וְעַל מִצְרַיִם אַחֲרַי בֵּן הוּא יִשְׁחַרֵּר
אֶתְכֶם מִכָּאן, וּכְשִׁיִּשְׁחַרֵּר אֶתְכֶם הוּא יִגְרַשׁ
אֶתְכֶם מִכָּאן סוֹפִית.

יא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עוֹד נִגַע אֶחָד
אָבִיָא עַל-פְּרַעַה וְעַל-מִצְרַיִם אַחֲרַי-
כֵּן יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשֶׁלַּחוּ כְּלָה
גְּרִשׁ וַיִּגְרַשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה:

דַּבֵּר בְּבִקְשָׁה בְּאֲזֵנֵי הָעָם וַיִּבְקְשׂוּ כָל אֶחָד
מִחִבְרוֹ וְכָל אִשָּׁה מִחִבְרָתָהּ כְּלֵי כֶסֶף וְכֵלֵי
זָהָב.

יב דַּבְרָנָא בְּאֲזֵנֵי הָעָם וַיִּשְׂאֲלוּ אִישׁ מֵאֵת
רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רֵעוּתָהּ כְּלֵי-כֶסֶף
וְכֵלֵי זָהָב:

ה' עָשָׂה שֶׁהָעָם מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי מִצְרַיִם, גַּם
הָאִישׁ מֹשֶׁה חָשׁוּב מְאוֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי
עַבְדֵי פְּרַעַה וּבְעֵינֵי הָעָם.

יג וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת-חֵן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם גַּם
הָאִישׁ מֹשֶׁה נְדוּל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
בְּעֵינֵי עַבְדֵי-פְּרַעַה וּבְעֵינֵי הָעָם: ס

מֹשֶׁה אָמַר: כִּף אָמַר ה' בְּשִׁיגִיעַ חַצוֹת הַלִּילָה

יד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצוֹת

הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם:

ה וּמַת כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר פְּרֹעָה הַיּוֹשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשֹּׁפֵחַ אֲשֶׁר אַתָּה הֹרִיתָ וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה:

ו וְהִיתָה צִעֲקָה גְדוֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמֹהוּ לֹא נִהְיִתָּה וְכִמֹּהוּ לֹא תִסָּף:

ז וְלִכָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרֶץ־כָּלֵב לִשְׁנוֹ לְמַאִישׁ וְעַד־בְּהֵמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל:

ח וַיִּרְדּוּ כָל־עַבְדֵיךָ אֵלֶּה אֵלֶּי וְהִשְׁתַּחֲוִי־לִי לֵאמֹר צֵא אִתָּה וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־בְּרַגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי־כֵן אֵצֵא וַיֵּצֵא מֵעַם־פְּרֹעָה בְּחַר־יָאָף: ס

ט וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹא־יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם פְּרֹעָה לְמַעַן רַבּוֹת מוֹפְתָי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

י וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת־כָּל־הַמּוֹפְתִים הָאֵלֶּה לִפְנֵי פְרֹעָה וַיַּחֲזֶק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרֹעָה וְלֹא־שָׁלַח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצוֹ: ס

אֵצֵא לְתוֹךְ מִצְרַיִם.

וְכָל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם יָמוּת, מִבְּכוֹר פְּרֹעָה שְׂאֵמוֹר לְרִשְׁתֹּת אוֹתוֹ וּלְשִׁבֹת עַל כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשֹּׁפֵחַ שְׂעוֹמֵד מֵאַחֲרֵי הַרְחִים לְטַחוֹן, וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה.

תְּהִיָּה צִעֲקָה גְדוֹלָה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂכֵמוֹתֶיהָ לֹא הִיְתָה וְכִמּוֹתֶיהָ לֹא תְהִיָּה עוֹד.

וְאֵצֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִפְלוּ כָּלֵב לֹא יִנְבַח – לֹא אִישׁ יִצְרַח וְלֹא בְהֵמָה, כְּדֵי שֶׁתִּדְעוּן שֶׁהַ מַבְדִּיל בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל.

וַיִּרְדּוּ כָּל עַבְדֵיךָ אֵלֶּה אֵלֶּי וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִי לֵאמֹר לִי: צֵא אִתָּה וְכָל הָעָם הַמִּתְלַוִּים אֵלֶיךָ, וְאַחֲרָי כֵּן אֵצֵא וְהוּא יֵצֵא מֵאֶצֶל פְּרֹעָה בְּכַעַס.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: פְּרֹעָה לֹא יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם כְּדֵי שְׂאוּכַל לְהַרְבּוֹת אֶת הַזְּכוּתִי לְכוּחִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם.

וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּה לִפְנֵי פְרֹעָה, וְהוּא הִקְשִׁיחַ אֶת לֵב פְּרֹעָה וְהוּא לֹא שִׁחַרַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצוֹ.

פרשת החודש

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וְלֵאחֲרָיו בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִהְיֶה לָכֶם רֹאשׁ הַחֲדָשִׁים – הוּא הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן שֶׁלָּכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה.

דַּבְּרוּ אֵל כָּל הַעַבְדִּים שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ: בְּעִשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם, כָּל אִישׁ גְּדִי אוֹ טֹלָה לְכָל בֵּית אָב – שֶׁהָ לְכָל מִשְׁפָּחָה.

וְאִם הַמִּשְׁפָּחָה תִּהְיֶה קְטַנָּה וְלֹא תוּכַל לְאָכּוֹל לְבַדָּה שֶׁהָ שְׁלָם, יִקְחוּ הֵם וּשְׁכֵנֵיהֶם הַקְּרוֹבִים לְבֵיתָם לְפִי מִסְפַּר הָאֲנָשִׁים וּלְפִי יְכוּלַת הָאֲכִילָה שֶׁל כָּל אֶחָד, וַיְהִיּוּ מְנוּיִים עַל הַשָּׂה.

יִהְיֶה לָכֶם שֶׁהָ שְׁלָם בְּלִי מוֹם, זָכַר שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה, תִּקְחוּ אוֹ מִהַכֹּבְשִׁים אוֹ מִהָעִזִּים.

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:

ב הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה:

ג דַּבְּרוּ אֶל־כָּל־עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּעִשְׂרֵי לַחֲדָשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָ לְבֵית־אָבִתָּה שֶׁהָ לְבֵית:

ד וְאִם־יִמְעַט הַבַּיִת מִתְּנוֹת מֹשֶׁה וְלִקַּח הוּא וּשְׁכֵנֵי הַקְּרֹבִים אֶל־בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נִפְשֹׁת אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ תִכְסּוּ עַל־הַשָּׂה:

ה שֶׁהָ תְּמִים זָכַר בֶּן־שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן־הַכֹּבְשִׁים וּמִן־הָעִזִּים תִּקְחוּ:

וַתִּשְׁמְרוּ אוֹתוֹ עַד אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה, וַיִּשְׁחַטּוּ אוֹתוֹ כָּל קָהָל הַצָּבוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל אַחַר הַצִּהָרִים.

וַיִּקְחוּ מֵהֶדֶם וַיְשִׁימוּ עַל שְׁנֵי צַדֵּי פֶתַח הַדֶּלֶת וְעַל הַמִּשְׁקוּף שֶׁבַּבְתִּים שִׁיאָכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם.

וַיֹּאכְלוּ אֶת הַבָּשָׂר בְּלִילָה הַזֶּה, יֹאכְלוּ אוֹתוֹ צְלוּי בָּאֵשׁ עִם מִצּוֹת וַיִּרְקוּת מְרִים.

אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ כִּשְׂאִינוֹ צְלוּי מִסְפִּיק אוֹ כִּשְׂהוּא מִבָּשָׂל בְּמִים, אֲלֵא צְלוּי בָּאֵשׁ הֵיטֵב רֹאשׁוֹ עִם רִגְלָיו וְעִם אַבְרָיו הַפְּנִימִיִּים.

וְאֵל תִּשְׂאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד הַבּוֹקֵר, וּמָה שִׁישְׂאָר מִמֶּנּוּ עַד הַבּוֹקֵר תִּשְׂרְפוּ בָּאֵשׁ.

וְכַבֵּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ: מִתְּנִיכֵם חֲגוּרִים, נַעֲלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם, וּמִקְלַכֶּם בְּיַדְכֶם, וְתֹאכְלוּ אוֹתוֹ בַּחֲפֹזָה, זֶהוּ קֶרֶבֶן פֶּסַח לֵה.

וְאֵעֲבוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְאֶהְרֹג כָּל בְּכוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד בַּהֲמָה, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶתֵּן עֲנָשִׁים, אֲנִי ה'.

הֶדֶם יִהְיֶה לָכֶם סִימָן עַל הַבְּתִים שְׂאתֶם שָׁם, אֲרָאָה אֶת הֶדֶם וְאֶדְלַג עֲלֵיכֶם וְלֹא תִהְיֶה בְּכֶם מִגִּפָּה מִשְׁחִיתָה כִּשְׂאֵבָה בְּאַרְץ מִצְרַיִם.

הַיּוֹם הַזֶּה יִהְיֶה לָכֶם לְזִכְרוֹן, תִּחַגְּגוּ אוֹתוֹ חֵג לֵה' בְּכָל הַדּוֹרוֹת – חוֹק לְעוֹלָם שֶׁתִּחַגְּגוּ אוֹתוֹ.

שִׁבְעָה יָמִים תֹּאכְלוּ מִצּוֹת, וְאֵלוּ בְּצֶק שֶׁחֲמִיץ שֶׁמֶתְפִּיחַ שֶׁמֶתְפִּיחַ בְּצֶק אַחַר תִּעֲלִימוּ מִבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, כִּי כָּל מִי שִׁיאָכַל חֲמֵץ מִיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד יוֹם הַשְּׁבִיעִי – הַנֶּפֶשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִיִּשְׂרָאֵל.

וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מֵאֲדָרַע קְדוֹשׁ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם מֵאֲדָרַע קְדוֹשׁ – אֲסוּר לַעֲשׂוֹת שׁוּם מִלֵּאכָה בָּהֶם, רַק מִה שֶׂרְאוּי לֹאכִילָה לְכָל אָדָם – אוֹתוֹ בְּלֶבֶד מִתֵּר לָכֶם לַעֲשׂוֹת.

וַיִּהְיֶה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַשְׁחַטּוּ אוֹתוֹ כָּל קָהָל עַד־יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרָבִים:

וְלָקְחוּ מִן־הֶדֶם וְנָתְנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל־הַמִּשְׁקוּף עַל הַבְּתִים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם:

וְאָכְלוּ אֶת־הַבָּשָׂר בְּלִילָה הַזֶּה צְלוּי־אֵשׁ וּמִצּוֹת עַל־מְרָרִים יֹאכְלֵהוּ:

אֶל־תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ זָא וּבָשָׂל מִבָּשָׂל בְּמִים כִּי אִם־צְלוּי־אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כַּרְעָיו וְעַל־קַרְבּוֹ:

וְלֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֵר וְהִנְתֵּר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֵר בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ:

וְכַבֵּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגוּרִים נַעֲלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם וּמִקְלַכֶּם בְּיַדְכֶם וְאֹכַלְתֶּם אוֹתוֹ בַּחֲפֹזֹן פֶּסַח הוּא לִיהְיֶה:

וְעִבְרָתִי בְּאַרְץ־מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהִכִּיתִי כָּל־בְּכוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד־בַּהֲמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:

וְהָיָה הֶדֶם לָכֶם לְאֵת עַל הַבְּתִים אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם וְרֹאִיתִי אֶת־הֶדֶם וּפִסַּחְתִּי עֲלֵיכֶם וְלֹא־יִהְיֶה בְּכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בַּהֲבִיתִי בְּאַרְץ מִצְרַיִם:

וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכְרוֹן וְחַגְתֶּם אוֹתוֹ חֵג לִיהוָה לְדַרְתֵּיכֶם חֲקַת עוֹלָם תִּחַגְּגוּ:

שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֵךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֵר מִבְּתֵיכֶם כִּי כָּל־אָכַל חֲמֵץ וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשׁוֹן עַד־יוֹם הַשְּׁבִיעִי:

וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלֵּאכָה לֹא־יַעֲשֶׂה בָּהֶם אֵךְ אֲשֶׁר יֹאכְל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם:

זכרו לקיים את מצות המצות כי ביום הזה עצמו הוצאתי את קהלותיכם מארץ מצרים במהירות ובצקכם לא החמיץ, שמרו את היום הזה לדורות, חוק לעולם.

בחודש הראשון בארבעה עשר יום לחודש בערב תאכלו מצות, עד יום העשרים ואחד לחודש בערב.

שבעה ימים לא ימצא בבתים בצק שהחמיץ שמתפית בצק אחר, כי מי שיאכל חמץ – בין גר ובין אזרח הארץ – הנפש ההיא תאבד מהעבור של ישראל.

אל תאכלו שום מאכל מבצק שהחמיץ, בכל מקומות מגוריכם תאכלו מצות.

פרשת משיכת הפסח

משה קרא לכל זקני ישראל ואמר להם: משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ותשחטו את הפסח.

ותקחו חבילת ענפי זעתר ותטבלו בדם שבבלי, ותעשו שיגע במשקוף ובשני צדי הדלת מהדם שבבלי, ואתם אל תצאו אף אחד מפתח ביתו עד הבוקר.

ה' יעבור להביא מגפה במצרים, ויראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות, וה' ידלג על הפתח ולא יתן למשחית לבוא לבתים להביא מגפה.

הקפידו על הדבר הזה ותקבעו אותו לחוק לכם ולבניכם לעולם.

בשתבואו לארץ שה' יתן לכם כמו שדבר, תקפידו על עבודה זו של הקרבת הקרבן.

וכשיאמרו לכם בניכם: מה העבודה הזאת לכם?

תאמרו: זה קרבן פסח לה' שדלג על בתי בני ישראל במצרים כשהביא מגפה במצרים והציל את בתינו. העם קדו והשתחו.

ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדורותיכם חקת עולם:

בראשון בארבעה עשר יום לחודש בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחודש בערב:

שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים כי כל אכל מחמץ ונכרתה הנפש ההוא מערת ישראל בגר ובאזרח הארץ:

כל מחמץ לא תאכלו בכל מושבותיכם תאכלו מצות: פ

ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח:

ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והנעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר:

ועבר יהוה לנגף את מצרים ויראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף:

ושמרתם את הדבר הזה לחק לה ולבני עד עולם:

והיה כיתבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבודה הזאת:

והיה כייאמרו אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם:

ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים ונפשו את מצרים ואת בתינו הציל

חמיש

ויקד העם וישתחוו:

בני ישראל הלכו ובצעו – כמו שה' צוה את משה ואהרן כד הם עשו.

כח וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואהרן כן עשו: ס

פרשת מפת בכורות

בחצות הלילה ה' הכה כל בכור בארץ מצרים, מהבכור של פרעה שאמור לרשת אותו ולשבת על כסאו עד בכור של שבו שבבית הסוהר, וכל בכור בהמה.

כט ויהי בחצי הלילה ויהוה הכה כל-בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה:

פרעה קם בלילה, הוא וכל עבדיו וכל מצרים, והיתה צעקה גדולה במצרים, כי אין בית שאין שם מת.

ל ויקם פרעה לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כראין בית אשר אין-שם מת:

פרעה קרא למשה ולאהרן בלילה ואמר: קומו צאו מתוך עמי, גם אתם גם בני ישראל, ולכו עבדו את ה' כמו שדברתם!

לא ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם-אתם גם-בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם:

קחו גם את צאנכם וגם את בקרכם כמו שדברתם ולכו, ותתפללו גם עלי.

לב גם-צאנכם גם-בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גם-אתי:

מצרים לחצו על העם למהר לגרש אותם מהארץ, כי אמרו: בלנו עומדים למות!

לג ותחוק מצרים על-העם למהר לשלחתם מן-הארץ כי אמרו בלנו מתים:

העם לקח את בצקו במהירות לפני שהחמיץ, בצקם ארוז בתוף בגדיהם על כתפם.

לד וישא העם את-בצקו טרם יחמץ משארתם צררת בשמלתם על-שכמם:

ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי-כסף וכלי זהב ושמלת:

לה ובני-ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי-כסף וכלי זהב ושמלת:

וה' עשה שהעם מצא חן בעיני מצרים והם נענו לבקשתם והם רוקנו את מצרים מרכוש.

לו ויהוה נתן את-חן העם בעיני מצרים וישאלום וינצלו את-מצרים: פ

פרשת יציאת מצרים

בני ישראל נסעו מרעמסס לסכות, בשש מאות אלף הולכי רגל – הגברים חוץ מילדים.

לז ויסעו בני-ישראל מרעמסס סכתה בשש-מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף:

וגם נכרים רבים עלו אתם, וצאן ובקר – בהמות רבות מאוד.

לח ונסע רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד:

הם אפו מהבצק שהוציאו ממצרים פתות שלא החמיצו, כי הוא לא הספיק לתפות, כי הם גורשו ממצרים ולא יכלו להתעכב, וגם

לט ויאפו את-הבצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצות כי לא חמץ כיר גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה

וּגַם-צִדְקָה לֹא-עָשׂוּ לָהֶם:

וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה:

וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה וַיְהִי בַעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה יִצְאוּ כָל-
צְבָאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

לֵיל שְׁמֵרַיִם הוּא לַיהוָה לְהוֹצִיאֵם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא-הַלַּיְלָה הַזֶּה לַיהוָה
לְשֵׁמֵרַיִם לְכָל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם: פ

לֹא עָשׂוּ לָהֶם צִדְקָה לְדָרְךָ.

זְמַן הַמִּגֻּרִים שְׁבַע יִשְׂרָאֵל גָּרוּ בְּמִצְרַיִם הָיָה
אַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׁלוֹשִׁים שָׁנָה.

בְּסוֹף אַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׁלוֹשִׁים שָׁנָה, בְּאוֹתוֹ יוֹם
עָצְמוּ יִצְאוּ כָל הַקְּהָלוֹת שֶׁל ה' מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם.

לַיְלָה זֶה ה' יִיעַד לְהוֹצִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם, לַיְלָה זֶה שֶׁה' יִיעַד, כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְדוֹרוֹתֵיהֶם מֵעַדִּים אוֹתוֹ לְעַבְדוֹת ה'.

פְּרֻשַׁת מִצְוֹת הַפֶּסַח

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: אֵלֶּה חֻקֵּי הַפֶּסַח: כָּל
נֹכְרֵי לֹא יֵאכְל מִמֶּנּוּ.

וְכָל עֶבֶד שֶׁל אִישׁ שֶׁנִּקְנָה בְּכֶסֶף - תְּמוּל
אוֹתוֹ וְרַק אִזּוֹ הוּא יֵאכְל מִמֶּנּוּ.

בֶּן מִיעוּטִים וְשֹׁכֵר לֹא יֵאכְלוּ מִמֶּנּוּ.

הוּא יֵאכְל בְּחֹדֶר אֶחָד, אֵל תּוֹצִיאוּ מִהַבְּשָׂר
מִחוּץ לַחֹדֶר, וְאֵל תִּשְׁבְּרוּ בּוֹ עֵצִים.

כָּל הַצְּבוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ.

וְאִם יְגוּר אֶתְךָ גֵר הוּא יַעֲשֶׂה פֶסַח לֹה' - כָּל
גֵר זָכָר יְמוּל וְרַק אִזּוֹ הוּא יֵצֵא לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ
וַיְהִי בְּאַזְרַח הָאָרֶץ, וְכָל מִי שְׂאִינּוּ מִהוּל לֹא
יֵאכְל מִמֶּנּוּ.

דֵּין אֶחָד יְהִי לְאַזְרַח וְלִגֵּר שֶׁגֵּר בֵּינֵיכֶם.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעָעוּ - כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה
וְאֶת אַהֲרֹן כִּף הֵם עָשׂוּ.

בְּאוֹתוֹ יוֹם עָצְמוּ ה' הוֹצִיֵא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְכָל קְהָלוֹתֵיהֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

פְּרֻשַׁת קֹדֶשׁ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

קֹדֶשׁ לִי אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל -
כָּל מִי שִׁיָּצֵא רִאשׁוֹן מִהָרְחֵם בְּאָדָם וּבְבַהֲמָה,
הוּא שְׁלִי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קֹדֶשׁ-לִי כָל-בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל-לְחֵם
בְּבִנְיַי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבְבַהֲמָה לִי הוּא:

שביעי

יג

א

ב

מִשֶׁה אָמַר לָעָם: זָכְרוּ אֶת הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁיִּצְאֲתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים – שֶׁה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מִכְּבָן בְּיַד חֲזָקָה, וְלֹא יֵאָכֵל בּוֹ חֶמֶץ.

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בַּחֹדֶשׁ הָאָבִיב. בְּשֶׁה' יָבִיא אוֹתְךָ לָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחֲתִי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי שְׁנֹשְׁבֵעַ לְאֲבוֹתֶיךָ לָתֵת לָךְ – אֶרֶץ שׁוֹפֵעַת חֶלֶב וְדָבָשׁ, תַּעֲבֹד אֶת הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה.

שִׁבְעָה יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לֵה'.

בְּשִׁבְעַת הַיָּמִים יֵאָכְלוּ מִצֹּת, וְלֹא יִהְיֶה אֶצְלֶךָ חֶמֶץ, וְלֹא יִהְיֶה אֶצְלֶךָ בָּצֵק שֶׁחֲמִיץ שְׁמַתְפִּיחַ בָּצֵק, בְּכֹל מְקוֹמְךָ.

סֵפֶר לִבְנֵיךָ בַּיּוֹם הַהוּא וְתֹאמַר: בְּשִׁבִיל שֶׁאֲעֹשֶׂה עֲבוֹדָה זוֹ ה' גָּאַל אוֹתִי בְּשִׁיִּצְאָתִי מִמִּצְרַיִם.

כְּתוּב לָךְ אֶת הַדְּבָרִים לְסִימָן עַל יָדְךָ וּלְזִכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ כִּי בְיַד חֲזָקָה הוֹצֵאתָ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: וְשָׁמַרְתָּ אֶת-הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֲדָה מִיָּמִים יְמִימָה: פ

פְּרֻשַׁת וְהִיָּה כִּי יִבְאֵךְ

בְּשֶׁה' יָבִיא אוֹתְךָ לָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי כְּמוֹ שְׁנֹשְׁבֵעַ לָךְ וְלְאֲבוֹתֶיךָ, וַיִּתֵּן לָךְ אוֹתָהּ.

תִּתֵּן אֶת כָּל מִי שֶׁיִּצְאָ רֵאשׁוֹן מִהַרְחָם לֵה', וְכֹל בְּכוֹר וְלֹד בְּהֵמָה זָכָר שֶׁיִּהְיֶה לָךְ – תִּקְדִּישׁ לֵה'.

וְכֹל בְּכוֹר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְּשֶׁה וְאִם לֹא תִפְדֶּה תַעֲרוֹף אוֹתוֹ, וְכֹל בְּכוֹר אָדָם מִבְּנֵיךָ תִפְדֶּה.

וּכְשֶׁבִנְךָ יִשְׁאַל אוֹתְךָ מָחָר וַיֹּאמֶר: מַה זֶה? תֹּאמַר לוֹ: ה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים בְּיַד חֲזָקָה.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם זָכְרוּ אֶת-הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם מִכְּבָן: וְלֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ:

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בַּחֹדֶשׁ הָאָבִיב: וְהָיָה כִּי-יָבִיאֲךָ יְהוָה אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחֲתִי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר נֹשְׁבֵעַ לְאֲבוֹתֶיךָ לָתֵת לָךְ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ וְעֲבַדְתָּ אֶת-הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה:

שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חַג לִיהוָה:

מִצֹּת יֵאָכֵל אֶת שִׁבְעַת הַיָּמִים וְלֹא-יִרְאֶה לָךְ חֶמֶץ וְלֹא-יִרְאֶה לָךְ שָׂאֵר בְּכֹל-וְגִבְלֶךָ:

וְהִגַּדְתָּ לְבְנֶיךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם:

וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל-יָדְךָ וּלְזִכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ כִּי בְיַד חֲזָקָה הוֹצֵאתָ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: וְשָׁמַרְתָּ אֶת-הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֲדָה מִיָּמִים יְמִימָה: פ

וְהָיָה כִּי-יָבִיאֲךָ יְהוָה אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כְּאֲשֶׁר נֹשְׁבֵעַ לָךְ וְלְאֲבוֹתֶיךָ וַיִּתְּנָה לָךְ: וְהָעֲבָרָת כָּל-פֶּטֶר-הַחֵם לִיהוָה וְכָל-פֶּטֶר וְשֹׁגֵר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ תִּזְכְּרִים לִיהוָה:

וְכָל-פֶּטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְּשֶׁה וְאִם-לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוּ וְכֹל בְּכוֹר אָדָם מִבְּנֵיךָ תִפְדֶּה:

וְהָיָה כִּי-יִשְׁאַלְךָ בְּנֶיךָ מָחָר לֵאמֹר מַה-זֶּאת וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

וְהָיָה כִּי יִבְאֵךְ מִסִּיר

וּבְשִׁפְרָעָה הִתְעַקֵּשׁ לֹא לְשַׁחֲרַר אוֹתָנוּ, ה' הָרַג כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר אָדָם וְעַד בְּכוֹר בְּהֵמָה, לִכֵּן אֲנִי שׁוֹחֵט לְה' כָּל זָכָר שְׂוִיָּצָא רֵאשׁוֹן מִהַרְחֵם, וְאֲנִי פוֹדֶה כָּל בְּכוֹר בְּבִנִי.

כְּתוּב לְךָ אֵת הַדְּבָרִים לְסִימָן עַל יָדְךָ וּלְתַכְשִׁיט בֵּין עֵינֶיךָ שֶׁה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה.

טו נִיְהִי כִי־הִקְשָׁה פְרַעֲהַ לְשַׁלְּחֵנוּ וַיַּהֲרֹג יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־כֵּן אֲנִי זֹבֵחַ לַיהוָה כָּל־פֶּטֶר רֵחֶם הַזְּכָרִים וְכָל־בְּכוֹר בְּנֵי אִפְדָּה:

טז וַתִּהְיֶה לְאוֹת עַל־יַדְּכָה וּלְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: ס

בשלח

פְּרַשְׁתָּה הַהִסְבָּה לַיָּם סוּף
בְּשִׁפְרָעָה שְׁחָרָר אֶת הָעָם, אֱלֹהִים לֹא הוֹבִיל
אוֹתָם דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי זֶה קָרוֹב, כִּי
אֱלֹהִים חִשַּׁשׁ שְׁהָעָם יִתְחַרְטוּ בְּשִׂדְאוֹ
מִלַּחְמָה וַיַּחְזְרוּ לְמִצְרַיִם.

אֱלֹהִים סוֹבֵב אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר לַיָּם סוּף,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם חֲמוּשִׁים
בְּנִשְׁקָם.

מִשֶּׁה לָקַח אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף אִתּוֹ, כִּי יוֹסֵף
הִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: כִּשְׂאֵלֵהֶם
יִזְכּוּר אֶתְכֶם וַיֹּצִיא אֶתְכֶם תֵּעָלוּ אֶת עֲצֻמוֹתַי
מִכַּאֲן אֶתְכֶם.

הֵם נִסְעוּ מִסִּבּוֹת וַחֲנוּ בְּאֶתֶם שְׁבַקְצָה
הַמִּדְבָּר.

וְהִ' הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם בַּיּוֹם בְּעַמּוּד עָנָן לְהַדְרִיךְ
אוֹתָם בַּדֶּרֶךְ, וּבַלַּיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר
לָהֶם, כַּדִּי שִׁיבְכֻלוּ לַלַּיְלָה בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה.

עַמּוּד הָעָנָן בַּיּוֹם וְעַמּוּד הָאֵשׁ בַּלַּיְלָה לֹא עֲזָבוּ
אֶת מְקוֹמָם לִפְנֵי הָעָם.

פרשת מרדף פרעה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיחְזְרוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי פְתַח
הַחַיְרוֹת, שְׁבִין מִגְדוֹל וּבֵין הַיָּם, לִפְנֵי אֲפֵעַל
צְפוּן - תַּחֲנוּ מוּלֹו לְיַד הַיָּם.

וּפְרָעָה יֹאמֵר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: "הֵם תּוֹעִים
בַּדֶּרֶךְ בְּאֶרֶץ - הַמִּדְבָּר מִקִּיף אוֹתָם!"

וְאִקְשִׁית אֶת לֵב פְּרָעָה וְהוּא יִרְדּוּף אַחֲרֵיהֶם,
וְאֶתְפַּבֵּד בְּכַף שְׂאֵהְרוֹג אֶת פְּרָעָה וְאֶת כָּל
צְבָאוֹ, וּמִצְרַיִם יִדְעוּ שְׂאֵנִי ה', בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עָשׂוּ כֵךְ.

סִפְרוּ לְמַלְךְ מִצְרַיִם שֶׁהָעָם בְּרָחוּ, יַחֲסֵם שֶׁל
פְּרָעָה וְעִבְדֵי לָעָם הַתְּהַפֵּךְ, הֵם אָמְרוּ: מַה
עָשִׂינוּ שֶׁשְׁחַרְרְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִלְּעֲבוּד
עִבְרָנוּ!

הוּא רָתַם אֶת מַרְכָּבָתוֹ, וְלָקַח אִתּוֹ אֶת עַמּוֹ.

וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרָעָה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָתַם
אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב
הוּא כִּי ו אָמַר אֱלֹהִים פְּרוּ־נַחֲמָם הָעָם
בְּרֹאֲתָם מִלַּחְמָה וּשְׁבוּ מִצְרַיְמָה:

וַיִּסַּב אֱלֹהִים ו אֶת־הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר
יַם־סוּף וַחֲמוּשִׁים עָלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי
הִשְׁבִּיעַ הַשְּׁבִיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֵעֲלִיתֶם
אֶת־עֲצֻמֹתַי מִזֶּה אֶתְכֶם:

וַיִּסְעוּ מִסִּבּוֹת וַיַּחֲנוּ בְּאֶתֶם בְּקִצְצָה
הַמִּדְבָּר:

וַיְהִי הַיּוֹם הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן
לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וּלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ
לְהָאִיר לָהֶם לַלַּיְלָה יוֹמָם וּלַיְלָה:

לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ
לַיְלָה לִפְנֵי הָעָם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי
פִי הַחַיְרוֹת בֵּין מִגְדָּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי
בְּעַל צְפוֹן נִכְחוּ תַחֲנוּ עַל־הַיָּם:

וְאָמַר פְּרָעָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִים הֵם
בְּאֶרֶץ סָגַר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר:

וַיַּחְזְקֵנִי אֶת־לֵב־פְּרָעָה וַרְחַף אַחֲרֵיהֶם
וְאֶכְפַּדָּה בַּפְּרָעָה וּבְכָל־חֵילוֹ וַיִּרְעוּ
מִצְרַיִם כִּי־אֵנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן:

וַיַּגֵּד לְמַלְךְ מִצְרַיִם כִּי בָּרַח הָעָם
וַיְהַפֵּךְ לִבָּב פְּרָעָה וְעִבְדֵי אֱלֹהִים
וַיֹּאמְרוּ מַה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי־שַׁלַּחְנוּ אֶת־
יִשְׂרָאֵל מֵעִבְרָנוּ:

וַיֹּאסֵר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ:

הוא לקח שש מאות מרכבות מברכות ואת כל המרכבות של מצרים ומנה מפקדים על כלם.

ה' הקשיח את לב פרעה מלך מצרים והוא רדף אחרי בני ישראל, ובני ישראל יוצאים ביד מורמת בגאון.

מצרים רדפו אחריהם והשיגו אותם חונים על יד הים, כל סוסי מרכבות פרעה ופרשיו וצבאו, על יד פתח החירות לפני בעל צפון.

ופרעה התקרב, בני ישראל הרימו את עיניהם והנה מצרים נוסעים אחריהם, הם פחדו מאוד, ובני ישראל צעקו אל ה'.

הם אמרו למשה: וכי בגלל מחסור בקברים במצרים לקחת אותנו למות במדבר? מה זה עשית לנו להוציא אותנו ממצרים!

חרי זה הדבר שדברנו אליך במצרים, אמרנו: עזוב אותנו ונעבוד עבור מצרים, כי עדיף לנו לעבוד עבור מצרים מאשר למות במדבר!

משה אמר לעם: אל תפחדו! עמדו וראו את הישועה שה' יציל אתכם היום, כי מה שראיתם את מצרים היום – לא תראו אותם עוד שוב לעולם!

ה' ילחם עבורכם, ואתם תשתקו.

פרשת בקיעת הים

ה' אמר למשה: מה אתה צועק אלי, דבר אל בני ישראל ויסעו!

ואתה, הנף את המקל שלך והנף את ידך אל הים ובקע אותו, ובני ישראל יבואו לתוך הים ביבשה.

ואני הנה אני מקשיח את לב המצרים והם יבואו אחריהם, ואתפכד בכך שאהרוג את פרעה ואת כל צבאו עם רכבו ופרשיו.

ומצרים ידעו שאני ה', כשאתפכד בנקמתי

ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשם על-כלו:

ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה:

וירדפו מצרים אחריהם ושיגו אותם חנים על-הים כל-סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על-פי החירת לפני בעל צפון:

ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים ונסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל-יהוה:

ויאמרו אל-משה המבלי אין-קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים:

תלאנה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממחננו במדבר:

ויאמר משה אל-העם אל-תיראו התיצבו וראו את-ישועת יהוה אשר-יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את-מצרים היום לא תספו לראתם עוד עד-עולם:

יהוה ילחם לכם ואתם תחשונו: פ

ויאמר יהוה אל-משה מה-תצעק אלי דבר אל-בני ישראל ויסעו:

ואתה תבם את-מטף ונטה את-ידך על-הים ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה:

ואני הנני מחזק את-לב מצרים ויבאו אחריהם ואפכדה בפרעה ובכל-חילו ברכבו ובפרשיו:

וידעו מצרים כי-אני יהוה בהפכתי

בַּפְּרָעָה בָּרַכְבוּ וּבִפְרָשָׁיו:

וַיִּסַּע מִלֶּאדָּה הָאֱלֹהִים תְּהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךָ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֲנַן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם:

וַיָּבֹא בֵּין אֶל מַחֲנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנַן וַתִּחַשְׁדַּךְ וַיֵּאָר אֶת־הַלְּלִיָּהּ וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלְּלִיָּהּ:

וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיִּזְלַךְ יְהוָה אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֲזָה כָּל־הַלְּלִיָּהּ וַיִּשָּׂם אֶת־הַיָּם לַחֲרֹבָה וַיִּבְקְעוּ הַמַּיִם:

וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֻּשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם:

וַיִּרְדּוּ־פֹי מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל־סוּס פְּרָעָה רָכְבוּ וּפָרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם:

וַיְהִי בַּאֲשֶׁמֶת הַבֶּקָר וַיִּשְׁקַף יְהוָה אֶל־מַחֲנֵה מִצְרַיִם בַּעֲמוּד אֵשׁ וְעָנַן וַיִּהְיֶה אֶת מַחֲנֵה מִצְרַיִם:

וַיִּסַּר אֶת אַפָּן מִרְכַּבְתָּיו וַיִּנְהַגְהוּ בַּכְּבֹּדֶת וַיֵּאמֶר מִצְרַיִם אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְהוָה נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם:

פ

בַּפְּרָעָה בָּרַכְבוּ וּבִפְרָשָׁיו.

שְׁלִיחַ הָאֱלֹהִים שֶׁהוֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל נָסַע וְהוֹלֵךְ מֵאַחֲרֵיהֶם לְשֹׁמֵר אוֹתָם – עִמּוֹד הָעֲנַן נָסַע מִלְּפָנֵיהֶם וְעִמּוֹד מֵאַחֲרֵיהֶם.

הוא בא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, הענן החשיך למצרים – שעמוד האש שהאיר את הלילה לא יאיר להם, ולא התקרב מחנה זה למחנה זה כל הלילה.

משה הניף את ידו על הים, וה' העביר על הים רוח מזרחית חזקה כל הלילה והפך את הים ליבשה, והמים נבקעו.

בני ישראל הלכו בתוך הים ביבשה, והמים היו להם כמו חומה מימינם ומשמאלם.

מצרים רדפו ובאו אחריהם – כל סוסי פרעה מרכבותיו ופרשיו, אל תוך הים.

לפנות בוקר, ה' פנה אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ועשה מהומה במחנה מצרים.

הוא הסיר את גלגלי מרכבותיו והוביל אותם בכבודות, מצרים אמרו: נברח מבני ישראל כי ה' נלחם עבורם במצרים.

פְּרַשְׁת טְבִיעַת מִצְרַיִם

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם, וְהַמַּיִם יִחְזְרוּ עַל מִצְרַיִם עַל רָכְבוֹ וְעַל פָּרָשָׁיו.

מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְהַיָּם חָזַר לִפְנוֹת בּוֹקֵר לְמַצְבוֹ הַקְּבוּעַ, וּמִצְרַיִם בּוֹרְחִים לִקְרֹאתוֹ, וְה' נָעַר אֶת מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם.

הַמַּיִם חָזְרוּ וַיִּכְסּוּ אֶת הַרְכָּב וְאֶת הַפָּרָשִׁים – כָּל צְבֵא פְּרָעָה שָׁבְאוּ אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם – לֹא נִשְׁאָר מֵהֶם אֶף אֶחָד.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֻּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם, וְהַמַּיִם

וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נָטָה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם עַל־מִצְרַיִם עַל־רָכְבוֹ וְעַל־פָּרָשָׁיו:

וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת בֶּקָר לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרֹאתוֹ וַיִּנְעַר יְהוָה אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם:

וַיִּשְׁבוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת־הַרְכָּב וְאֶת־הַפָּרָשִׁים לְכֹל־חֵיל פְּרָעָה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׁאָר בָּהֶם עַד־אֶחָד:

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֻּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם

והמים להם חמיה מימינם ומשמאלם: **ב**
 וישע יהנה ביום ההוא את־ישראל **ג**
 מנד מצרים וירא ישראל את־מצרים **ד**
 מת על־שפת הים:

וירא ישראל את־הינד הגדלה אשר **ה**
 עשה יהנה במצרים ויראו העם את־ **ו**
 יהנה ויאמינו ביהנה ובמשה עבדו: **ז**

פרשת שירת הים

אז משה ובני ישראל שרו את השירה הזאת **ח**
 לה, ואמרו כך: אשר לה' כי הוא הראה את **ט**
 גדלתו – הוא השליך בים סוס ורכבו **י**

ה' הוא העזו שלי והזמרה שלי והוא הושיע **יא**
 אותי, זה אלי ואספר את שבחו, הוא אלהי **יב**
 אבי וארומם אותו.

ה' לוחם מומחה – ה' שמו.

הוא השליך בים את מרכבות פרעה ואת **יג**
 צבאו, הטובים שבמפקדיו הטבעו בים סוף.

התהומות כסו אותם, הם שקעו כמו אבן **יד**
 במעמקי הים.

ימינה ה' אדירה בפת, ימינה ה' תשבור אויב.

וברוב רוממותך תהרוס את הקמים על עמך, **יז**
 תשלח את בעסך שיאכל אותם כמו אש **יח**
 ששורפת קש.

ומהרות שנשבת נעשו ערמות של מים, **יט**
 והנזלים עמדו כמו חומה, התהומות צפו **כ**
 בלב הים לבלוע אותם.

האויב אמר: ארדוף, אשיג אותם, אחלק **כא**
 שלל, נפשי תתמלא מהשלל, אשלוף את **כב**
 חרבי, אכבוש אותם בכוחי.

נשפת בהם ברוח שלף והים כסה אותם, **כג**
 צללו כמו עופרת במים אדירים.

ה! אין עוד אל אמתי כמוך בין האלים, אין **כד**
 עוד כמוך שקדשתו אדירה, שמהללים את

אז ישיר־משה ובני ישראל את־ **כה**
 השירה הזאת ליהנה ויאמרו לאמר **כו**
 אשריה ליהנה כירגאה נאה סוס ורכבו **כז**
 רמה בים:

עזי וזמרת יה ויהי־לי לישועה זה אלי **כח**
 ואננהו אלהי אבי וארממנהו:

יהנה איש מלחמה יהנה שמו:

מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר **כט**
 שלשיו טבעו בים־סוף:

תהמת וכסימו ירדו במצולת כמו־ **ל**
 אבן:

ימינה יהנה נאדרי בפת ימינה יהנה **לא**
 תרעץ אויב:

וברב גאונה תהרס קמוך תשלח תרנגל **לב**
 יאכלמו כקש:

וברוח אפיה נערמו מים נצבו כמו־נד **לג**
 נזלים קפאו תהמת בלב־ים:

אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל **לד**
 תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו **לה**
 ידי:

נשפת ברוחה כסמו ים צללו כעופרת **לו**
 במים אדירים:

מי־כמכה באלם יהנה מי כמכה נאדר **לז**
 כקדש נורא תהלת עשה פלא:

נִרְאוּתֵינוּ, עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת!

הַנִּפְתָּ אֶת יַד יְמִינְךָ – בְּלַעַת אוֹתָם הָאָרֶץ.

הַדְּרִכְתָּ בְּחִסְדְּךָ אֶת הָעַם שֶׁגָּאֵלְתָּ, הוֹבַלְתָּ אוֹתָם בְּעוֹז שְׁלֹךְ אֶל בֵּית מִקְדָּשְׁךָ.

שָׁמְעוּ עַמִּים וְרָעְדוּ, פָּחַד אַחֲזוּ אֶת יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים.

אִז נִבְהַלּוּ שְׁלִישֵׁי אָדָם, יַאֲחֹזוּ רָעַד אֶת גְּבוּרֵי מוֹאָב, נִמַּס לִבָּם שֶׁל כָּל יוֹשְׁבֵי כְּנָעַן.

תִּפּוּל עֲלֵיהֶם אֵימָה וּפְחַד, בַּחֲזֹק הַכּוֹחַ שְׁלֹךְ הֵם יִשְׁתַּקּוּ כְּמוֹ אֲבָן, עַד שֶׁעַמְדָּה יַעֲבוֹר, ה', עַד שֶׁיַּעֲבוֹר הָעַם שֶׁשִּׁיךְ לָךְ.

תָּבִיא אוֹתָם וְתִשַׁע אוֹתָם בְּהַר נַחֲלֹתְךָ – בְּמִקּוֹם שֶׁהַכֹּהֵן לְעֲצֻמְךָ לִשְׁכּוֹן בּוֹ, ה', בְּמִקְדָּשׁ שִׁיךְ הַכִּינּוּ, ה'.

ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

בְּשִׁהְסוּסֵי שֶׁל פְּרָעָה נִכְנַס עִם רִכְבּוֹ וּפְרָשָׁיו בָּיִם, ה' הִחְזִיר עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם.

מָרִים הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אַהֲרֹן לָקַחַה אֶת הַתּוֹף בְּיָדָהּ, וְכָל הַנָּשִׁים יֵצְאוּ אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְרִקּוּדִים לְצִלְיֵי חֲלִיל.

עָנְתָה לָהֶם מָרִים: שִׁירוּ לַה' כִּי הוּא הִרְאָה אֶת גְּדֻלָּתוֹ – הוּא הִשְׁלִיךְ בָּיָם סוּס וְרוֹכְבָו!

פְּרַשְׁת מִרְה

מִשָּׁה הִסִּיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף וְהֵם יֵצְאוּ אֶל-מִדְבַר-שׁוּר, הֵם הִלְכוּ שְׁלוֹשָׁה יָמִים בְּמִדְבַר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם.

הֵם בָּאוּ לְמִרְה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיַּם מִמִּרְה כִּי הֵם מָרִים, לָכֵן נִקְרָא שְׁמָהּ מִרְה.

הָעַם הִתְלוֹנְנוּ עַל מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: מַה נִּשְׁתַּהֲ? הוּא צָעַק אֶל ה', ה' הִרְאָה לוֹ עֵץ, הוּא הִשְׁלִיךְ אוֹתוֹ לְמַיִם וְהַמַּיִם הִתְמַתְּקוּ, שֵׁם ה' חִקַּק לוֹ חוֹק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נֹסֶה אֶת הָעַם. אָמַר: אִם תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְתַעֲשֶׂה

ב' נְטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ:

ג' נְחִיתָ בְּחִסְדְּךָ עִמָּנוּ גָּאֵלְתָּ גִּתְלָתָ בְּעֹזָה אֶל-נִגְוָה קְדוּשָׁה:

ד' שָׁמְעוּ עַמִּים וְרָעְדוּן חִיל אַחֲזוּ יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים:

ה' אִז נִבְהַלּוּ אֱלֹפֵי אָדָם אֵילֵי מוֹאָב יַאֲחֹזְמוּ רָעַד נִמְנוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְּנָעַן:

ו' תִּפּוּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָהּ וּפְחַד בְּגִדְלָהּ זְרוּעָה יְדָמּוּ כְּאֲבָן עַד- יַעֲבֹר עַמְדָּה יְהִי עַד-יַעֲבֹר עִמָּנוּ קִנְיָתָ:

ז' תִּבְאֲמוּ וְתִשְׁלַעְמוּ בְּהַר נַחֲלֹתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלָּתָהּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כוֹנֵנוּ יְדִיךָ:

ח' יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ט' כִּי בָא סוּס פְּרָעָה בְּרִכְבּוֹ וּבִפְרָשָׁיו בָּיִם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת-מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: פ

כ' וַתִּקַּח מָרִים הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אַהֲרֹן אֶת-הַתּוֹף בְּיָדָהּ וַתִּצְאֵן כָּל-הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְרִקּוּדֹת:

כ"א וַתַּעַן לָהֶם מָרִים שִׁירוּ לַיהוָה כִּי-נִגְאָה גָּאָה סוּס וְרוֹכְבּוֹ רָמָה בָּיָם: ס

כ"ב וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּם-סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל-מִדְבַר-שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת-יָמִים בְּמִדְבַר וְלֹא-מָצְאוּ מַיִם:

כ"ג וַיָּבֹאוּ מִרְהָהּ וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיַּם מִמִּרְהָהּ כִּי מָרִים הֵם עַל-כֵּן קְרָא-שְׁמָהּ מִרְהָהּ:

כ"ד וַיִּלְנוּ הָעַם עַל-מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה-נִּשְׁתַּהֲ:

כ"ה וַיִּצַּעַק אֶל-יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל-הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חִק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נֹסֶהוּ:

כ"ו וַיֹּאמֶר אִם-שְׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יְהוָה

אֶת־הַיָּד וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כְּלַחֲקָיו כְּל־הַמִּחְלָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ: ס

פְּרַשְׁת הַמּוֹן

הֵם בָּאוּ לְאֵילִים וְהָיוּ שָׁם שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה מֵיָמֵינוּ וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם עַל־הַמַּיִם:

הֵם נָסְעוּ מֵאֵילִים וְכָל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְמִדְבַּר סִין שְׁבִין אֵילִים וּבֵין סִינִי בַיּוֹם הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי מִצֵּאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

כָּל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוֹנְנוּ עַל מִשָּׁה וְעַל אֶהְרֹן בַּמִּדְבָּר:

אָמְרוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הַלֹּאִי שֶׁהֵינּוּ מֵתִים בְּיַד־יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם כְּשִׁישַׁבְנוּ סְמוּךְ לְסִיר הַבֶּשֶׂר, כְּשֶׁאֲכַלְנוּ לֶחֶם לְשׁוֹבַע, הֲרֵי הוֹצֵאתֶם אוֹתָנוּ לְמִדְבָּר הַזֶּה לְהָמִית אֶת כָּל הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעָב!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּה אֲנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִהַשָּׁמַיִם וְהָעֵם יֵצְאוּ וַיֹּאסְפוּ בְּכָל יוֹם לְאוֹתוֹ הַיּוֹם, כִּדֵּי שֶׁאֲנִסָּה אוֹתָם אִם יִלְכוּ בְּדַרְךְ תּוֹרַתִי וַיִּבְטְחוּ בִּי שֶׁאַתָּן לָהֶם לֶחֶם, אוֹ לֹא:

בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי יָכִינוּ אֶת הַלֶּחֶם שֶׁיִּבְיֵאוּ, וַיְהִי פִּי שְׁנַיִם מִמֶּה שֶׁיֹּאסְפוּ בְּכָל יוֹם:

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אָמְרוּ לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הָעָרֵב יִתְבַּרֵּר לָכֶם שֶׁה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא אֲנַחְנוּ:

וּבְבוֹקֵר תִּרְאוּ אֶת כְּבוֹד ה' שֶׁשָּׁמַע אֶת תְּלוֹנְתֵיכֶם עַל ה', וְאַנְחָנוּ, מִי אֲנַחְנוּ שֶׁתְּלוֹנְנוּ עָלֵינוּ:

אָמַר מֹשֶׁה: זֶה יְהִי בְּשֵׁה' יִתֵּן לָכֶם בְּעָרֵב בֶּשֶׂר לֶאֱכֹל וְלֶחֶם בְּבֹקֵר לְשִׁבְעָה בְּשִׁמְעָה יְהוָה אֶת־תְּלוֹנְתֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם מְלִינִים עָלָיו וְנַחְנוּ מִה' לֹא־עָלֵינוּ תְּלוֹנְתֵיכֶם אֲלֵא

אֶת־הַיָּד וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כְּלַחֲקָיו כְּל־הַמִּחְלָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ: ס

וַיָּבֹאוּ אֵילִמָּה וְשָׁם שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה עֵינַת מֵיָמֵם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם עַל־הַמַּיִם:

וַיִּסְעוּ מֵאֵילִים וַיָּבֹאוּ כְּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַּר־סִין אֲשֶׁר בֵּין־אֵילִים וּבֵין סִינִי בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְצֵאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיִּלְוְנוּ (וַיִּלְוִנוּ) כְּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּמִּדְבָּר:

וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִי־יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּיַד־יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם כְּשֶׁבָחְנוּ עַל־סִיר הַבֶּשֶׂר בְּאֲכַלְנוּ לֶחֶם לְשִׁבְעָה כִּי־הוֹצֵאתֶם אֹתָנוּ אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְהָמִית אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַזֶּה בְּרָעָב: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲנִנִּי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם וַלְקַטּוּ דְבַר־יּוֹם בַּיּוֹמוֹ לְמַעַן אֲנִסְנוּ תִּגְלַף בְּתוֹרַתִי אִם־לֹא:

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַכִּינּוּ אֶת אֲשֶׁר־יָבִיאוּ וְהָיָה מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר־יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָרֵב וַיִּדְעֻתֶם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וּבִקֵּר וּרְאִיתֶם אֶת־כְּבוֹד יְהוָה בְּשִׁמְעוּ אֶת־תְּלוֹנְתֵיכֶם עַל־יְהוָה וְנַחְנוּ מִה' כִּי תִלְוִנוּ (תִּלְוִנוּ) עָלֵינוּ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יְהוָה לָכֶם בְּעָרֵב בֶּשֶׂר לֶאֱכֹל וְלֶחֶם בְּבֹקֵר לְשִׁבְעָה בְּשִׁמְעָה יְהוָה אֶת־תְּלוֹנְתֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם מְלִינִים עָלָיו וְנַחְנוּ מִה' לֹא־עָלֵינוּ תְּלוֹנְתֵיכֶם כִּי

כז חמישי

א טז

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

על־יהוה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן אָמַר אֶל־כָּל־
עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְרְבוּ יְהוָה כִּי
שָׁמַע אֶת תַּלְוֹנֹתֵיכֶם:

וַיְהִי כַדְבַר אַהֲרֹן אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ אֶל־הַמִּדְבָּר וַהֲנִיחַ כְּבוֹד
יְהוָה נִרְאָה בְּעֵינָיו: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שָׁמַעְתִּי אֶת־תַּלְוֹנֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר
אֱלֹהִים לֵאמֹר בֵּין הָעֲרָבִים תֹּאכְלוּ
בָשָׂר וּבִבְקָר תִּשְׁבְּעוּ־לָחֶם וַיַּדְעֹתֶם כִּי
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיְהִי בַעֲרָב וַתַּעַל הַשֶּׁלֶו וַתִּכַּס אֶת־
הַמַּחֲנֶה וּבִבְקָר הִיִּתָּה שְׂכַבְת הַטֹּל
סָבִיב לַמַּחֲנֶה:

וַתַּעַל שְׂכַבְת הַטֹּל וַהֲנִיחַ עַל־פְּנֵי
הַמִּדְבָּר דָּק מְחֹסֶפֶס דָּק כַּכֶּפֶר עַל־
הָאָרֶץ:

וַיִּרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־
אָחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה־הוּא
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים הוּא הַלָּחֶם אֲשֶׁר
נָתַן יְהוָה לָכֶם לֶאֱכֹלָה:

זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לִקְטוּ מִמֶּנּוּ
אִישׁ לְפָנָי אֶכְלוּ עֹמֶר לַגִּלְגָּלֹת מִסֹּפֶר
נִפְשֹׁתֵיכֶם אִישׁ לְאִשֶׁר בְּאָהֳלוֹ תִקְחוּ:

וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמִּרְבָּה
וַהֲמַמְעִיט:

וַיִּמְדוּ בְעֹמֶר וְלֹא הָעֵדִיף הַמִּרְבָּה
וַהֲמַמְעִיט לֹא הִחְסִיר אִישׁ לְפָנָי־אֶכְלוּ
לִקְטוּ:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל־יֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד־בְּקָר:

וְלֹא־שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּתֵרוּ אַנְשִׁים
מִמֶּנּוּ עַד־בְּקָר וַיִּרְם תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ
וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה:

וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבְּקָר בַּבְּקָר אִישׁ כְּפִי

על ה'.

משה אמר לאהרן: אמור לכל קהל בני
ישראל: גשו לפני גילוי של כבוד ה', כי הוא
שמע את תלונותיכם.

וכשאהרן דבר אל כל צבור בני ישראל הם
פנו אל המדבר, והנה כבוד ה' נראה בעיניו.

ה' דבר אל משה ואמר:

שמעתי את תלונות בני ישראל, דבר אלהם
ואמור: אחר הצהריים תאכלו בשר ובבוקר
תשבועו מלחם, ותדעו שאני ה' אלהיכם.

בערב עלה העוף הנקרא שלו וכסה את
המחנה, ובבוקר היתה שכבת טל סביב
למחנה.

שכבת הטל עלתה, והנה ראו על פני
המדבר על הארץ דבר דק וחשוף, דק כמו
ברד.

בני ישראל ראו ואמרו אחד לשני: זוהי מנה!
כי לא ידעו מה הוא, משה אמר להם: זה
הלחם שה' נתן לכם לאכול.

זה הדבר שה' צוה: אספו ממנו כל אחד לפי
צורך אבילתו – עומר (2.163 ליטר) לכל גלגולת
כמספר אנשיכם, כל אחד יקח לאלה שבאָהלו.

בני ישראל עשו כך, הם אספו – המרבה
והממעט.

הם מדדו בכלי שמכיל מדת עומר, והמרבה
לא הוסיף, והממעט לא החסיר, אלא כל
איש אסף לפי יכולת אבילתו.

משה אמר להם: שום איש שלא ישאיר ממנו
עד הבוקר!

ולא שמעו בקול משה, ואנשים השאירו
ממנו עד הבוקר, ונהיו בו תולעים והסריח,
משה בעס עליהם.

הם אספו אותו מוקדם בבוקר – כל אחד לפי

אָכְלוּ וַחַם הַשֶּׁמֶשׁ וַנָּמָס׃

אֲכִילְתוּ, וּבִשְׂהַשְּׁמֶשׁ הִתְחַמְמָה – הוּא נָמָס.
בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי אָסְפוּ פִּי שְׁנַיִם לֶחֶם – שְׁנֵי עֲמֻרִים
לְכָל אֶחָד, כָּל נִשְׂאֵי הַצִּבּוֹר בָּאוּ וְסִפְרוּ
לְמֹשֶׁה.

כב וַיְהִי ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לָקְטוּ לֶחֶם מִשָּׁנָה
שְׁנֵי הָעֹמֶר לְאֶחָד וַיָּבֹאוּ כָּל־נִשְׂאֵי
הָעֵדָה וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה׃

אָמַר לָהֶם׃ זֶה מַה שֶּׁה' דִּבֶּר – מִחֵר שְׁבֵתוֹן
שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ לַה', אֵת מַה שֶּׁתֹּאפוּ – אָפוּ,
וְאֵת מַה שֶּׁתִּבְשְׁלוּ – בִּשְׁלוּ, וְאֵת כָּל מַה
שִׁישָׂאָר – הִנִּיחוּ לָכֶם לְשִׁמּוּרָה עַד הַבּוֹקֵר.

כג וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
שְׁבֵתוֹן שֶׁבֶת־קֹדֵשׁ לַיהוָה מִחֵר אֵת
אֲשֶׁר־תֹּאפוּ אָפוּ וְאֵת אֲשֶׁר־תִּבְשְׁלוּ
בִשְׁלוּ וְאֵת כָּל־הַעֲדָף הִנִּיחוּ לָכֶם
לְמִשְׁמֶרֶת עַד־הַבֹּקֵר׃

הֵם הִנִּיחוּ אוֹתוֹ עַד הַבּוֹקֵר כְּמוֹ שִׁמּוּשׁ צֹהַר,
וְהוּא לֹא הִסְרִיחַ, וְלֹא הָיוּ בוֹ תוֹלְעִים.

כד וַיִּנְיָחוּ אוֹתוֹ עַד־הַבֹּקֵר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה
וְלֹא הִבָּאִישׁ וְרִמָּה לֹא־הָיְתָה בוֹ׃

אָמַר מֹשֶׁה׃ אֲכָלוּ אוֹתוֹ הַיּוֹם כִּי־שֶׁבֶת
הַיּוֹם לַיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה׃

כה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכָלְתֶּהוּ הַיּוֹם כִּי־שֶׁבֶת
הַיּוֹם לַיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה׃

שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקֹטְתֶהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה בוֹ מֶן.

כו שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקֹטְתֶהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה בוֹ׃

בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִצְאוּ אַנְשֵׁים מִהָעָם לְאֶסּוּף וְלֹא
מִצְאוּ.

כז וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִצְאוּ מִן־הָעָם
לְלָקֵט וְלֹא מִצְאוּ׃

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה׃ עַד מָתַי אֲתֶם מְסָרְבִים
לְשִׁמּוֹר אֵת מִצְוֹתַי וְהוֹרָאוֹתַי?

כח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אֵנָה מְאֲנֶתֶם
לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתַי וְתוֹרֹתַי׃

רְאוּ שֶׁה' נָתַן לָכֶם אֵת הַשֶּׁבֶת לִכֵּן הוּא נֹתֵן
לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם בְּכַמּוֹת שָׁל יוֹמִים, שְׁבוּ
אִישׁ בְּבֵיתוֹ – שְׁלֹא יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי.

כט רְאוּ כִּי־יְהוָה נָתַן לָכֶם הַשֶּׁבֶת עַל־כֵּן
הוּא נֹתֵן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמִים
שְׁבוּ ׀ אִישׁ תַּחְתּוֹתָיו אַל־יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃

הָעָם שִׁבְתוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃

ל וַיִּשְׁבְּתוּ הָעָם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃

בֵּית יִשְׂרָאֵל קָרְאוּ אֵת שְׁמוֹ מֶן, וְהוּא בְּצוּרַת
זָרַע בְּסִפְרָה, וְלִבֵּן, וְטַעְמוֹ כְּבֶצֶק מְטֻגָּן בְּדִבְשׁ.
מֹשֶׁה אָמַר׃ זֶה הַדָּבָר שֶׁה' צִוָּה – מִלֵּא הָעוֹמֵר
מִמֶּנּוּ יִהְיֶה לְשִׁמּוּרָה לְדוֹרוֹת, כִּדְבַר שִׁירָאוֹ אֵת
הַלֶּחֶם שֶׁהֵאכְלִיתִי אֲתֶכֶם בַּמִּדְבָּר בְּשִׂהוּצָאתִי
אֲתֶכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

לא כְּזָרַע גֹּד לִבֵּן וְטַעְמוֹ כְּצִפְיַחַת בְּדִבְשׁ׃

לב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
מִלֵּא הָעוֹמֶר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם
לְמַעַן ׀ יִרְאוּ אֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הֵאכְלִיתִי
אֲתֶכֶם בַּמִּדְבָּר בַּהוֹצִיאִי אֲתֶכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם׃

מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן׃ קַח צִנְצֻנֹת אַחַת
שֵׁם מִלֵּא הָעוֹמֶר מֶן, וְהִנַּח אוֹתוֹ לְפָנָי ה' לְשִׁמּוּרָה
לְדוֹרוֹת הַבָּאִים.

לג וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח צִנְצֻנֹת אַחַת
וְתִן־שֵׁמָה מִלֵּא־הָעוֹמֶר מִן וְהִנַּח אוֹתוֹ
לְפָנָי יְהוָה לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם׃

כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה – אַהֲרֹן הִנִּיחַ אוֹתוֹ
לְפָנָי לוחות הַבְּרִית, לְמִשְׁמֶרֶת.

לד כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וַיִּנְיָחְהוּ
אַהֲרֹן לְפָנָי הָעֵדֻת לְמִשְׁמֶרֶת׃

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת־הַמָּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד שָׁבְאוּ לְאֶרֶץ מִישָׁבֶת - אֶת הַמָּן אָכְלוּ עַד שָׁבְאוּ לְקִצֵּה אֶרֶץ כְּנָעַן.
וְהָעוֹמֵר הוּא נֶפֶח שֶׁל עֲשִׂירִית אֵיפָה (כפ. 2.16 לטר).

פְּרַשְׁת מִימֵי הַצּוֹר

כָּל צָבוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִמִּדְבַּר סִין לְמִסְעוֹתֵיהֶם עַל פִּי ה', הֵם חָנוּ בְּרִפְיִים וְלֹא הָיָה מִיַּם לָעַם לְשִׁתּוֹת.

הָעַם רָבוּ עִם מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: תָּנוּ לָנוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה! אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: לְמָה תִּרְיָבוּ אֵתִי? לְמָה תִּנְסּוּ אֶת ה'?

הָעַם צָמְאוּ שֵׁם לַמַּיִם, הָעַם הִתְלוֹנְנוּ עַל מֹשֶׁה, וְאָמְרוּ: לְמָה הֵעֲלִית אֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהִרְגוֹ אֹתָנוּ וְאֶת בְּנֵינוּ וְאֶת בְּהֵמוֹתָנוּ בְּצָמָא?

מֹשֶׁה צָעַק אֶל ה' וְאָמַר: מָה אֲעֲשֶׂה לָּעַם הַזֶּה? עוֹד מַעֲט יִסְקְלוּ אוֹתִי!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲבוֹר לִפְנֵי הָעַם וְקַח אֶתֶּךָ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְקַח בְּיָדְךָ אֶת הַמַּקֵּל שֶׁלְּךָ שֶׁהַכִּיתָ בוֹ אֶת הַיַּאֲוֹר וְלָךְ.

הִנֵּה אֲנִי עוֹמֵד לִפְנֶיךָ שָׁם עַל יַד הַסַּלַּע בַּחֹרֵב, הִבֵּה בַּסַּלַּע וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְהָעַם יִשְׁתֶּה, מֹשֶׁה עָשָׂה כַּךְ לְעֵינֵי וְקִנֵּי יִשְׂרָאֵל.

הוּא קָרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם נְסִיוֹן וּמְרִיבָה - עַל רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל שִׁנְסוּ אֶת ה' בְּאִמְרָם: הֲאֵם ה' נִמְצָא בְּתוֹכָנוּ אוֹ לֹא.

פְּרַשְׁת עֲמֶלֶק

עֲמֶלֶק בָּא וְנָלַחַם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיִים. מֹשֶׁה אָמַר לַיהוָשֻׁעַ: בַּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וַיָּצֵא הַלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק, מִחֹר אֲנִי עוֹמֵד עַל רֹאשׁ הַגְּבְעָה וּמִקַּל הָאֱלֹהִים בְּיָדִי.

יְהוָשֻׁעַ עָשָׂה כִּמוֹ שֶׁאָמַר לוֹ מֹשֶׁה - לְהִלָּחֵם בְּעֲמֶלֶק, וּמֹשֶׁה אֶהְרֵן וְחֹר עָלוּ לְרֹאשׁ הַגְּבְעָה.

כְּשִׁמֹּשֶׁה הָיָה מְרִים אֶת יָדוֹ הָיָה יִשְׂרָאֵל גּוֹבֵר,

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת־הַמָּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד־בָּאֵם אֶל־אֶרֶץ נוֹשָׁבֶת אֶת־הַמָּן אָכְלוּ עַד־בָּאֵם אֶל־קִצֵּה אֶרֶץ כְּנָעַן: וְהָעוֹמֵר עֲשִׂירִית הָאֵיפָה הוּא: פ

שביעי

וַיִּסְעוּ כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּדְבַּר־סִין לְמִסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְהוָה וַיַּחֲנוּ בְּרִפְיִים וְאִין מַיִם לְשִׁתּוֹת הָעַם:

וַיִּרְבּ הָעַם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ הַנּוֹלָדוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה וַיֹּאמֶר לָהֶם מֹשֶׁה מַה־תִּרְיָבוּן עִמָּדִי מַה־תִּנְסּוּן אֶת־יְהוָה:

וַיֵּצְמֵא שָׁם הָעַם לַמַּיִם וַיִּלְלֵן הָעַם עַל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה הֵעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהַמִּית אֹתִי וְאֶת־בְּנֵי וְאֶת־מִקְנֵי בְּצָמָא:

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר מָה אֲעֲשֶׂה לָּעַם הַזֶּה עוֹד מַעֲט יִסְקְלוּנִי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעַם וְקַח אִתְּךָ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִטֶּף אֲשֶׁר הַכִּיתָ בוֹ אֶת־הַיַּאֲוֹר קַח בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ:

הִנְנִי עוֹמֵד לִפְנֶיךָ שָׁם וְעַל־הַצּוֹר בַּחֹרֵב וְהַכִּיתָ בַּצּוֹר וַיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וּשְׁתֶּה הָעַם וַיַּעַשׂ כִּן מֹשֶׁה לְעֵינֵי וְקִנֵּי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מְסָה וּמְרִיבָה עַל־רִיב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נִסְתָּם אֶת־יְהוָה לֵאמֹר הִנֵּה יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ אִם־אִין: פ

וַיָּבֹא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיִים:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָשֻׁעַ בַּחֲר־לָנוּ אֲנָשִׁים וַיָּצֵא הַלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק מִחֹר אֲנִי נֹצֵב עַל־רֹאשׁ הַגְּבְעָה וּמִטֶּף הָאֱלֹהִים בְּיָדִי:

וַיַּעַשׂ יְהוָשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר אָמַר־לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֶם בְּעֲמֶלֶק וּמֹשֶׁה אֶהְרֵן וְחֹר עָלוּ לְרֹאשׁ הַגְּבְעָה:

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וַיִּגְבֵּר

וּבְשֵׁהִיא מְנִיחַ אֶת יָדוֹ הֲיֵה עִמָּלֶק גּוֹבֵר.
 יְדֵי מֹשֶׁה הִתְעִיפוּ, לְקַחוּ אֲבָן וְשִׂמוּ תַחְתֵּי
 וְהוּא יֹשֵׁב עָלֶיהָ, וְאַהֲרֹן וְחֹזֵר תִּמְכּוּ בְיָדָיו
 אֶחָד מִצַּד זֶה וְאֶחָד מִצַּד זֶה, וְיָדָיו הָיוּ
 פְּרוּשׁוֹת בַּתְּפִילָה עַד לְשִׁקִּיעַת הַשָּׁמֶשׁ.
 יְהוֹשֻׁעַ הִכְנִיעַ אֶת עִמָּלֶק וְאֶת עַמּוֹ בְּלֶהֱב
 הַחָרֶב.
 ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: כְּתוֹב זֹאת לְזִכְרוֹן בְּסֵפֶר
 וְתִשְׁמִיעַ בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁאֲמַחָה אֶת זִכְרֵ
 עִמָּלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם.
 מֹשֶׁה בָּנָה מִזְבֵּחַ וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ: 'ה' עָשָׂה לִי
 נִסִּי'.
 אָמַר: יְדוֹ שֶׁל ה' מוֹרַמַת בְּשָׁבוּעָה בְּכֶסֶאֱוֹ,
 שֶׁתִּהְיֶה מִלְחָמָה לָהּ בְּעִמָּלֶק, בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.

יִשְׂרָאֵל וּכְאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגִבֹר עִמָּלֶק:
 יְדֵי מֹשֶׁה כְּבֹדִים וַיִּקְחוּ אֲבָן וַיִּשְׂמִימוּ
 תַחְתֵּי וַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ וְאַהֲרֹן וְחֹזֵר תִּמְכּוּ
 בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו
 אֲמוֹנָה עַד־בֹּא הַשָּׁמֶשׁ:
 וַיַּחֲלֵשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת־עִמָּלֶק וְאֶת־עַמּוֹ
 לְפִי־חָרֶב: פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זִכְרוֹן
 בְּסֵפֶר וְשִׂים בְּאָזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי־מַחָה
 אֲמַחָה אֶת־זִכְרֵ עִמָּלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם:
 וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה ו
 נִסִּי:
 וַיֹּאמֶר כִּי־יִדַל עַל־כֶּסֶׁ זֶה מִלְחָמָה
 לִיהוָה בְּעִמָּלֶק מְדַר דָּר: פ

ב

ג

ד

מפסיד

ה

ו

יתרו

א יח

וַיִּשְׁמַע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים:

ב וַיִּקַּח יתרו חתן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחיה:

ג ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה:

ד ושם האחד אליעזר כי אלהי אביו בעזרי ויצלני מתרוב פרעה:

ה וַיבֹא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה שם הר האלהים:

ו וַיֹּאמֶר אל משה אני חתנה יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה:

ז וַיֵּצֵא משה לקראת חתנו וישתחו וישקלו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבאו האלה:

ח וַיִּסַּפֵּר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יהוה:

ט וַיַּחַד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר הצילו מיד מצרים:

י וַיֹּאמֶר יתרו ברוך יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים:

יא עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם:

ב וַיִּקַּח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אתו וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים:

פרשת ביאת יתרו

יתרו הכומר של מדין חמיו של משה שמע את כל מה שאלהים עשה למשה ולישראל עמו בשה הוציא את ישראל ממצרים.

לקח יתרו חמיו של משה את צפורה אשתו של משה, אחרי שמושה שלח אותה למדין.

ואת שני בניו ששם אחד מהם גרשום, כי אמר משה גר הייתי בארץ נכריה.

ושם השני אליעזר, כי אמר משה: אלהי אביו עזר לי והציל אותי מהתרוב של פרעה.

יתרו חמיו של משה ובניו ואשתו באו אל משה למדבר שהוא חונה שם – ליד הר האלהים.

הוא אמר למשה: אני חמיו יתרו בא אליך, וגם אשתך באה ושני בניה איתה.

משה יצא לקראת חמיו, השתחוה לו ונשק אותו, הם שאלו זה את זה לשלומם ובאו לאוהל.

משה ספר לחמיו את כל מה שה' עשה לפרעה ולמצרים בענין ישראל, ואת כל הצרות שקרו להם בדרך וה' הציל אותם.

יתרו שמח על כל הטובה שה' עשה לישראל – שהציל אותם מיד מצרים.

יתרו אמר: ברוך ה' שהציל אתכם ממצרים ומפרעה – שהציל את העם מהשעבוד למצרים.

עכשיו אני יודע שה' גדול יותר מכל המכונים "אלהים", שהרי מצרים נענשו במים – באותו הדבר שעשו לישראל ברשעות.

יתרו חמיו של משה לקח עלה וזבחים והקריב לאלהים, אהרן וכל זקני ישראל באו עם חמיו של משה לסעודת הודיה לפני האלהים.

למחרת, משה ישב לשפוט את העם, העם עמד בתור למשה מהבוקר עד הערב.

חמיו של משה ראה את כל מה שהוא עושה עם העם ואמר: מה הדבר הזה שאתה עושה לעם? מדוע אתה יושב לבדך וכל העם עומדים לפניך מבוקר עד ערב!?

אמר משה לחמיו: כי העם בא אלי לבקש דברי אלהים.

כשייש להם דבר לברר הם באים אלי, ואני שופט בין איש ובין חברו, ואני מודיע את חקי האלהים ואת מצוותיו.

חמיו של משה אמר לו: לא טוב הדבר שאתה עושה.

תתעורר ותשחק גם אתה וגם העם הזה שאתך, כי הדבר הזה קשה מדי עבורך – לא תוכל לעשות אותו לבדך!

עכשיו שמע בקולי ואיעץ לך ואלהים יעזור לך, אתה תהיה שליח של העם לפני האלהים, ותביא אתה את הדברים שברצונם להפנות לאלהים.

ותזהיר אותם את החקים ואת המצוות, ותודיע להם את הדרך שילכו בה ואת המעשים שיעשו.

ואתה תבחר מכל העם אנשים גבורים יראי אלהים אנשי אמת שונאי שוחד, ותמנה אותם על העם – לשרים הממונים על אלפים, שרים הממונים על מאות, שרים הממונים על חמשים, ושרים הממונים על עשרות.

וכך יוכלו לשפוט את העם בכל זמן שיצו, כל דבר גדול יביאו אליך וכל דבר קטן הם ישפטו, וזה יקל עליך והם יבצעו את המשימה אתך.

אם תעשה את הדבר הזה תוכל לעמוד בצווי האלהים, וגם כל העם הזה יבוא אל

ויהי ממחרת וישב משה לשפוט את העם ויעמד העם על-משה מן-הבקר עד-הערב:

וירא חתן משה את כל-אשר-הוא עשה לעם ויאמר מה-הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל-העם נצב עליך מן-בקר עד-ערב:

ויאמר משה לחתנו כיי-בא אלי העם לדרש אלהים:

כיי-הנה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתני את-חקי האלהים ואת-תורתיו:

ויאמר חתן משה אליו לא-טוב הדבר אשר אתה עשה:

נכל תבל גם-אתה גם-העם הזה אשר עמך כיי-כבר מן-הדבר לא-תוכל עשהו לכהן:

עתה שמע בקלי איעצך ויהי אלהים עמך הנה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה את-הדברים אל-האלהים:

והזהרת אתהם את-החקים ואת-התורת והודעת להם את-הדרך ילכו בה ואת-המעשה אשר יעשון:

ואתה תחנה מכל-העם אנשי-חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות:

ושפטו את-העם בכל-עת והנה כל-הדבר הגדל יביאו אליך וכל-הדבר הקטן ישפטוהם והקל מעליך ונשאו אתך:

אם את-הדבר הזה תעשה וצוון אלהים ויכלת עמד וגם כל-העם הזה

על־מקמו יבא בשלום:

כד וישמע משה לקול חתנו ויעש כל אשר אמר:

שלישי

כה ויבחר משה אנשי־חיל מכל־ישראל ויתן אתם ראשים על־העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות:

כו ושפטו את־העם בכל־עת את־הדבר הקשה וביאון אל־משה וכל־הדבר הקטן ושפטו הם:

כז וישלח משה את־חתנו ויגיד לו אל־ארצו: פ

רביעי

פרשת ההגבלה

בראש החודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, באותו היום באו למדבר סיני.

א בחדש השלישי לצאת בני־ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני:

יט

הם נסעו מרפידים ובאו למדבר סיני וחנו במדבר, ישראל חנו שם מול ההר.

ב ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן־שם ישראל נגד ההר:

ומשה עלה אל האלהים, ה' קרא לו מההר ואמר: כך תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:

ג ומשה עלה אל־האלהים ויקרא אליו יהוה מן־ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל:

אתם ראיתם את מה שעשיתי למצרים, ושלקחתי אתכם כמו על פני נשרים והבאתי אתכם אלי.

ד אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על־כנפי נשרים ואבא אתכם אלי:

ועכשיו, אם תשמעו בקולי ותשמרו את ההסבם אתי – תהיו העם המיוחד והמקורב אלי יותר מכל העמים, שהרי כל הארץ שלי. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים ועם קדוש. אלה הדברים שתדבר אל בני ישראל.

ה ועתה אם־שמעו תשמעו בקלי ושמרתם את־בריתי והייתם לי סגולה מכל־תעמים כילי כל־הארץ:

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים ונוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל־בני ישראל:

ו ואתם תהיו־לי ממלכת כהנים ונוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל־בני ישראל:

משה בא וקרא לזקני העם, והסביר להם את כל הדברים האלה שה' צוה אותו.

ז ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל־הדברים האלה אשר צוהו יהוה:

חמישי

בַּל הָעַם עָנּוּ יַחַד וַאֲמָרוּ: כָּל מֵה שֶׁה' דִּבֶּר
נַעֲשֶׂה! מֹשֶׁה הֵשִׁיב אֶת דְּבַרֵי הָעַם אֵל ה'.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַרְפֶּל
שֶׁל הָעָנָן כְּדֵי שֶׁהָעַם יִשְׁמַע שְׂאֲנִי מְדַבֵּר
אִתְּךָ, וַיֵּאֱמִינוּ לְעוֹלָם גַּם בְּךָ שֶׁאַתָּה שְׁלִיחִי,
מֹשֶׁה סִפֵּר אֶת דְּבַרֵי הָעַם לֵה'.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: לֵךְ לְעַם וְתַכִּין אוֹתָם הַיּוֹם
וּמָחָר שִׁיטְבְּלוּ וּיִכְבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם.

וַיְהִיו מוֹכְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, בִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
ה' יִתְגַּלֶּה לְעֵינָי כָּל הָעַם עַל הַר סִינַי.

וְתִסְמָן מִסְבִּיב לְהָר גְּבוּל לְעַם, וְתֹאמַר:
הִזְהָרוּ לָכֶם מִלַּעֲלוֹת בְּהָר וּמִלְנַגֹּעַ בְּקַצְהוּ –
כָּל מִי שֶׁנֹּגַע בְּהָר יוּמָת.

אֵל תִּגַּע בּוֹ יָד בִּי הַנּוֹגַע יִסְקַל אוֹ יוֹשְׁלֵךְ
מִגּוּבָה, בֵּין אִם בְּהִמָּה בֵּין אִם אִישׁ – לֹא
יִחִיה, כִּשְׂתִּיהֶיךָ תִּקְיַעַת הַשּׁוֹפָר הֵם יַעֲלוּ בְּהָר.
מֹשֶׁה יָרַד מִהָהָר אֵל הָעַם וְהַכִּין אֶת הָעַם וְהֵם
טָבְלוּ וּכְבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם.

אָמַר לְעַם: הִיוּ מוֹכְנִים לְעוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים –
אֵל תִּגָּשׁוּ לְשָׁכֵב עִם אִשָּׁה.

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּשְׁעָלָה הַבּוֹקֵר, הִיוּ עַל הָהָר
קוֹלוֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כְּבֹד וְהָיָה קוֹל שׁוֹפָר חֲזָק
מְאֹד, כָּל הָעַם שָׁבַמְחָנָה נִחְרְדוּ.

מֹשֶׁה הוֹצִיא אֶת הָעַם מִהַמְּחִנָּה לִקְרֹאת
הָאֱלֹהִים, וְהֵם הִתְיַצְּבוּ לְמַרְגְּלוֹת הָהָר.

וְהָר סִינַי בָּלוֹ הָעֲלָה עֵשָׂן מִפְּנֵי שֶׁה' יָרַד עָלָיו
בְּאֵשׁ, וְעֵשָׂנוּ עָלָה כְּעֵשָׂן הַכֹּבֵשֶׁן, כָּל הָהָר
הִזְדַּעְזַע מְאֹד.

קוֹל הַשּׁוֹפָר הָיָה הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק מְאֹד, מֹשֶׁה
מְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים עוֹנָה לוֹ בְּקוֹל.

ה' הִתְגַּלֶּה עַל הַר סִינַי עַל רֹאשׁ הָהָר, ה'
קָרָא לְמֹשֶׁה אֵל רֹאשׁ הָהָר, מֹשֶׁה עָלָה.

וַיַּעֲנוּ כָּל-הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-
דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁבַּע מֹשֶׁה אֶת-
דְּבַרֵי הָעָם אֶל-יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא
אֵלֶיךָ בְּעָב הָעָנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעַם
בְּדַבְרֵי עֲמֶיךָ וְגַם-בְּךָ וַיֵּאֱמִינוּ לְעוֹלָם
וַיַּגִּד מֹשֶׁה אֶת-דְּבַרֵי הָעַם אֶל-יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵךְ אֶל-הָעָם
וּקְדַשְׁתֶּם הַיּוֹם וּמָחָר וּכְבְּסוּ שְׂמֹלֹתֶם:

וְהָיוּ נֹכְחִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי אֲבִי
הַשְּׁלִישִׁי יִרְדַּ וְהוֹתָ לְעֵינָי כָּל-הָעַם
עַל-הַר סִינַי:

וְהִנְבַּלְתָּ אֶת-הָעַם סְבִיב לֹאמֹר הַשְּׁמָרוּ
לָכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע בְּקַצְהוּ כָּל-הַנּוֹגַע
בְּהָר מוֹת יוּמָת:

לֹא-תִגַּע בּוֹ יָד כִּי-יִסְקַל אוֹ-
יִלָּה יִיָּרֶה אִם-בְּהִמָּה אִם-אִישׁ לֹא
יִחִיה בַּמִּשְׁחָה הַזֶּה יַעֲלוּ בְּהָר:

וַיָּרַד מֹשֶׁה מִן-הָהָר אֶל-הָעַם וַיְקַדְּשׁ
אֶת-הָעַם וּכְבְּסוּ שְׂמֹלֹתֶם:

וַיֹּאמֶר אֶל-הָעַם הָיוּ נֹכְחִים לְשִׁלְשֵׁת
יָמִים אֶל-תִּגָּשׁוּ אֶל-אִשָּׁה:

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִנֵּת הַבֹּקֵר וַיְהִי
קוֹלוֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כְּבֹד עַל-הָהָר וְקוֹל
שׁוֹפָר חֲזָק מְאֹד וַיִּחְרַד כָּל-הָעַם אֲשֶׁר
בְּמַחֲנֶה:

וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת-הָעַם לִקְרֹאת הָאֱלֹהִים
מִן-הַמְּחִנָּה וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחְתִּית הָהָר:

וְהָר סִינַי עֵשָׂן כָּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד
עָלָיו יְהוָה בְּאֵשׁ וַיַּעֲלֵ עֵשָׂנוּ כְּעֵשָׂן
הַכֹּבֵשֶׁן וַיִּחְרַד כָּל-הָהָר מְאֹד:

וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֲזָק מְאֹד מֹשֶׁה
דֹּבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל:

וַיָּרַד יְהוָה עַל-הָר סִינַי אֶל-רֹאשׁ הָהָר
וַיְקַרָּא יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל-רֹאשׁ הָהָר
וַיַּעֲלֵ מֹשֶׁה:

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: רַד הַזֶּהר אֶת הָעַם שְׁלֵא יִתְפָּרְצוּ לְעִלוֹת אֶל ה' לְרֵאוֹת וַיְמוֹתוּ מֵהֶם אַנְשִׁים רַבִּים.

וְגַם הַכֹּהֲנִים שִׁנְגָּשִׁים תְּמִיד אֶל ה' יִזְהָרוּ לְהִשָּׂאֵר בְּמִקְוָמָם, כְּדִי שֶׁה' לֹא יִהְרֹג אוֹתָם.

מֹשֶׁה אָמַר לֵה: הָרִי הָעַם לֹא יוּכַל לְעִלוֹת אֶל הַר סִינַי כִּי אַתָּה הַזֹּהֲרָת אוֹתָנוּ וְאָמַרְתָּ: "סַמְּן אֶת גְּבוּל הָהָר, וְהִכְרֹז עַל קִדְשָׁתוֹ!"

אָמַר לוֹ ה': בְּכָל זֹאת לָךְ רַד, וְתַעֲלֶה רַק אַתָּה וְאַהֲרֹן אֲתָךְ, וְהַכֹּהֲנִים וְהָעַם לֹא יִתְפָּרְצוּ לְעִלוֹת אֶל ה' שְׁלֵא יִהְרֹג אוֹתָם.

מֹשֶׁה יָרַד לְעַם וְאָמַר לָהֶם:

עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרוֹת

אֱלֹהִים דִּבֶּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאָמַר:

אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁהוֹצֵאתִי אוֹתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים. לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים חַיִּים מִמֶּנִּי.

אֵל תַּעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְשׁוֹם דְמוֹת שֵׁל דְבַר שִׁבְשָׁמִים לְמַעַל אוֹ שִׁבְאָרֶץ מִתַּחַת, אוֹ שִׁבְמִים – שִׁנְמוּכִים מֵהִיבֶשֶׁה.

אֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְאֵל תַּעֲבֹד אוֹתָם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל נֹקֵם, לְשׁוֹנְאִים אוֹתִי אֲנִי זֹכֵר עֲוֹן שֵׁל אָבוֹת – לְבָנִים לְנִכְדִים וְלִנְיָנִים וּמַעֲנִישׁ אוֹתָם.

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֶּפֶי דוֹרוֹת – לְאוֹהֲבֵי וּלְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתַי.

אֵל תִּזְכֹּר אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְחֹנֵם, כִּי ה' לֹא יִסַּח לְמִי שִׁזְכִּיר אֶת שְׁמוֹ לְחֹנֵם.

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְתַעֲשֶׂה אֶת כָּל מְלֶאכֶתֶךָ.

יוֹם הַשַּׁבְּעִי יוֹם שְׁבִיתָה לֵה' אֱלֹהֶיךָ – אֵל תַּעֲשֶׂה שׁוֹם מְלֶאכֶה, אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתְךָ עִבְדְּךָ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רַד הָעַד בְּעַם פְּוִי־יִהְרְסוּ אֶל־יְהוָה לְרֵאוֹת וְנִפְּל מִמֶּנּוּ רַב:

וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנְּגָשִׁים אֶל־יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פְוִי־יִפְרֹץ בְּהֶם יְהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֹא־יוּכַל הָעַם לְעִלוֹת אֶל־הַר סִינַי כִּי־אַתָּה הַעֲדַתָּה בְּנֹו לְאֹמֶר הַנִּבֵּל אֶת־הָהָר וְקִדְשָׁתוֹ:

וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹי יְהוָה לָךְ־רַד וְעֲלִיתָ אַתָּה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעַם אֶל־יְהִרְסוּ לְעִלוֹת אֶל־יְהוָה פְוִי־יִפְרֹץ־בָּם:

וַיָּרַד מֹשֶׁה אֶל־הָעַם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ס

כ

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֶר: ס

אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֹא־יְהוָה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי:

לֹא־תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:

לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֲוֹן אָבֵת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלֵשִׁים וְעַל־רַבְעִים לְשָׁנָאִי:

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלֶּפֶים לְאוֹהֲבֵי וּלְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתַי: ס

לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוֹא: פ

זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד תַּעֲבֹד וְעֲשִׂיתָ כָּל־מְלֶאכֶתֶךָ:

יוֹם הַשַּׁבְּעִי שְׁבִית לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֶאכֶה אַתָּה וּבִנְךָ

טעם
עליון
בסוף
הספר

וּשְׁפַחְתָּךְ וּבְהִמַּתָּךְ וּגְרַף שְׂבַעֲרִיף.

כי ששה ימים ה' עשה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל מה שבהם, והוא נח ביום השביעי, לכן ה' ברח את יום השבת וקדש אותו.

כבוד את אביך ואת אמך כדי שיתארכו חייך על האדמה שה' אלהיך נותן לך.

אל תרצח, אל תשכב עם אשה נשואה, אל תגנוב, אל תעיד נגד חברך עדות שקר.

אל תחמוד את בית חברך, אל תחמוד את אשת חברך ועבדו ושפחתו ושורו וחמורו וכל מה ששייך לחברך.

פרשת יראת מעמד הר סיני

וכל העם רואים ושומעים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר, ואת החר מעלה עשן, העם ראו והם זזו ועמדו מרחוק.

הם אמרו למשה: דבר אתנו ונוכל לשמוע, ולא ידבר אתנו אלהים, שלא נמות.

אמר משה לעם: אל תפחדו! כי האלהים בא בשביל לרומם אתכם, וכדי שתהיה נפרת ובעבור תהיה יראתו על פניכם כדי שלא תחטאו.

העם עמד מרחוק, ומשה נגש אל הערפל ששם התגלות האלהים.

ה' אמר למשה: כך תאמר לבני ישראל: אתם ראיתם שדברתי אתכם מהשמים.

לכן, אל תעשו לכם בנוסף עלי שום אלהי כסף ואלהי זהב.

עשה לי מזבח מאדמה, ותקריב עליו את עולותיך ואת שלמיך את צאנך ואת בקרך, בכל מקום שאתגלה בו – אבוא אליך

ובתך עבדך ונאמתך ובהמתך וגרף אשר בשעריך:

כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי על כן ברח יהוה את יום השבת ויקדשהו: ס

כבוד את אביך ואת אמך למען יארכו ימיה על האדמה אשר יהנה אלהיך נתן לך: ס

לא תרצח ס לא תנאף ס לא תגנב ס לא תענה ברעך עד שקר: ס

לא תחמוד בית רעך ס לא תחמוד אשת רעך ועבדו ונאמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך: פ

וְכָל-הָעַם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלְפִידִים וְאֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר וְאֶת-הַהָר עֹשֵׁן וְיֵרָא הָעַם וַיִּנְעֻזוּ וַיַּעֲמִדוּ מֵרָחֵק:

וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה דַּבֵּר-אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל-יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן-נָמוּת:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעַם אַל-תִּירְאוּ כִּי לִבְעֹבוֹר נִסוּת אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבְעֹבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל-פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ:

וַיַּעֲמֵד הָעַם מֵרָחֵק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל-הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר-שָׁם הָאֱלֹהִים: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רֹאִיתֶם כִּי מִן-הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם:

לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהִי כֶסֶף וְאֱלֹהִי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם:

מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה-לִּי וְזָבַחַת עָלָיו אֶת-עֹלֹתֶיךָ וְאֶת-שְׁלֹמֶיךָ אֶת-צֹאנְךָ וְאֶת-בְּקָרְךָ בְּכָל-מְקוֹמֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר

י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ

אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ:

כא וְאִם־מִזְבֵּחַ אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֶתְהֶן גִּזִּית כִּי חֲרַבְךָ הִנֵּפֶת עָלַיָּה וְתַחֲלֶלְתָּ:

כב וְלֹא־תַעֲלֶה בַּמַּעֲלֹת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגְלֶה עֲרוֹתֶךָ עָלָיו: פ

וְאַבְרָךְ אוֹתְךָ.

וְכִשְׁתַּעֲשֶׂה לִּי מִזְבֵּחַ מֵאֲבָנִים, אֵל תִּבְנֶה אוֹתָן מִסֵּתֵתוֹת בְּכָלִי מִתְכַּת, כִּי אֵת חֲרַבְךָ הִנֵּפֶת עָלָיו – וְחָלַלְתָּ אוֹתוֹ.

וְאֵל תַּעֲלֶה בַּמַּדְרָגוֹת עַל מִזְבְּחִי, כִּדֵּי שְׁלֹא יִתְגַּלֶּה עָלָיו הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שְׁלֶךְ.

מִשְׁפָּטִים

כא

א ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם:

ב כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם:

ג אם-בגפו יבא בגפו יצא אם-בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו:

ד אם-אדניו יתן-לו אשה וילדה-לו בנים או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא בגפו:

ה ואם-אמר יאמר העבד אהבתי את-אדני את-אשתי ואת-בני לא אצא חפשי:

ו והגישו אדניו אל-האלהים והגישו אל-הדלת או אל-המזוזה ורצע אדניו את-אזנו במרצע ועבדו לעלם: ס

ז וכי-ימכר איש את-בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים:

ח אם-רעה בעיני אדניה אשר-לו (לא) יעדה והפדה לעם נכרי לא-ימשל למכרה בכנדי-בה:

ט ואם-לבנו ייענה כמשפט הבנות יעשה-לה:

י אם-אחרת יקח-לו שארה כסותה וענתה לא יגרע:

יא ואם-שלש-אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף: ס

יב מכה איש נמת מות יומת:

יג ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתו לך מקום אשר יגוס שמה: ס

יד וכי-יזד איש על-רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות: ס

טו ומכה אביו ואמו מות יומת: ס

פְּרֻשַׁת הָעֵבֶדִים

אלה הדינים שתסדר לפניהם.

אם תקנה עבד עברי הוא יעבוד שש שנים, ובשנה השביעית יצא לחפשי בחנם.

אם הוא יגיע לבדו – יצא לבדו, ואם הוא בעל אשה – אשתו תצא אתו.

אם אדונו יתן לו אשה והיא תלד לו בנים או בנות – האשה עם ילדיה יהיו של האדון שלה, והעבד יצא לבדו.

ואם יאמר העבד: אני אוהב את אדוני את אשתי ואת בני, לא אצא לחפשי!

אדונו יביא אותו לבית הדין ויביא אותו לדלת או למזוזה הדלת וינקוב את אזנו במרצע, והוא יעבוד אותו לעולם.

ואם איש ימכור את בתו לשפחה, היא לא תצא לחפשי ביציאת שאר העבדים.

אם אינה מוצאת חן בעיני אדונה שאינו רוצה לשאת אותה לאשה, עליו לאפשר שיפדו אותה, ולא יבגוד בה לשלוט בה ולמכור אותה לאיש אחר.

ואם הוא ייחד אותה שתהיה אשה לבנו – יעשה לה כדון כל בנות ישראל.

אם יקח לו אשה אחרת – הוא לא יחסיר ממזונה, בגדיה, וזמני השכיבה אתה.

ואם לא יעשה לה אחת משלוש האפשרויות האלה, היא תצא בחנם בלי לשלם כסף.

פְּרֻשַׁת הַמִּכּוֹת

מי שמכה איש והוא מת – יומת.

ומי שלא התפונ להרוג והאלהים אנה לידו אסון בטעות, איעד לך מקום שיברח לשם.

ואם איש יתכנן ברשעות על חברו להרגו בערמומיות, אפלו אם יברח למזבחי תקח אותו למות.

ומי שמכה את אביו או את אמו – יומת.

וְגֹנֵב אִישׁ וּמִכְרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוּמָת: ס

וּמִי שֶׁמְקַלֵּל אֶת אָבִיו אוֹ אֶת אִמּוֹ – יוּמָת.

וְאִם אֲנָשִׁים יְרִיבוּ וְאֶחָד יִבֶּה אֶת הַשְּׁנַי בְּאֶבֶן אוֹ בְּאֶגְרוֹף וְהוּא לֹא יָמוּת אֲלֵא יִחַלֶּה.

אִם הוּא יָקוּם וְיִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ אֶפְלוּ עַל מַקְל, הַמִּבֵּה יִפְטָר מַמּוֹת, הוּא יִשְׁלַם רַק פְּצוּיִים עַל שְׂלֵא הִיָּה יָכוֹל לְעֵבוֹד, וְאֶת הוֹצְאוֹת הַרְפוּי.

וְאִם אִישׁ יִבֶּה אֶת עַבְדּוֹ אוֹ אֶת שִׁפְחָתוֹ בַּמַּקְל וְהוּא יָמוּת מִמִּפְתּוֹ – יִנְקְמוּ בּוֹ וְיִהְרָגוּהוּ.

אֲבָל אִם הוּא יַעֲמוֹד יוֹם אוֹ יוֹמִים בַּחַיִּים – לֹא יִנְקְמוּ בּוֹ, כִּי הָעֶבֶד הוּא רְכוּשׁוֹ.

וְאִם אֲנָשִׁים יְרִיבוּ וְיִדְחֲפוּ אִשָּׁה בְּהַרְיוֹן וְעַבְרִיָּה יִצְאוּ אֲבָל לֹא יָמוּת אָדָם חַי – הַדוֹחֵף יִחַיֵּב כְּשִׁיתַּבַּע אוֹתוֹ בְּעַל הָאִשָּׁה, וְהוּא יִשְׁלַם כַּפְסַק בֵּית הַדִּין.

וְאִם יָמוּת אִזּוֹ אָדָם חַי, הוּא יוּמָת בְּגִלְגַּל הַנֶּפֶשׁ שָׂרִיצַת.

וְיִשְׁלַם עֶרְוֹת שֶׁל עֵינַי עַל הַשְּׁחַתַּת עֵינַי, עֶרְוֹת שֶׁל שֵׁן עַל הַשְּׁחַתַּת שֵׁן, שֶׁל יָד עַבּוּר הַשְּׁחַתַּת יָד, וְשֶׁל רֶגֶל עַבּוּר הַשְּׁחַתַּת רֶגֶל,

עֶרְוֹת שֶׁל צַעַר כּוֹיָה עַבּוּר כּוֹיָה, עֶרְוֹת שֶׁל צַעַר פְּצַע עַבּוּר פְּצַע, עֶרְוֹת שֶׁל צַעַר חַבּוּרָה עַבּוּר חַבּוּרָה.

וְאִם אִישׁ יִבֶּה אֶת עֵינַי עַבְדּוֹ אוֹ אֶת עֵינַי שִׁפְחָתוֹ וְיִשְׁחַתֵּה אוֹתָהּ, הוּא יוֹצֵיא אוֹתוֹ לַחֲפְשֵׁי עַבּוּר עֵינוֹ.

וְאִם יִפִּיל אֶת שֵׁן עַבְדּוֹ אוֹ אֶת שֵׁן שִׁפְחָתוֹ – הוּא יוֹצֵיא אוֹתוֹ לַחֲפְשֵׁי עַבּוּר שְׁנוֹ.

פְּרֻשַׁת שׁוֹר הַמְזִיק

וְאִם שׁוֹר יִנְגַח אִישׁ אוֹ אִשָּׁה וְיִהְרָג אוֹתָם, הַשׁוֹר יִסְקַל וְאִסּוּר לְאֹכֹל מִבְּשָׂרוֹ, וּבֵעַל הַשׁוֹר יִהְיֶה פְּטוּר מֵעוֹנֵשׁ.

וְגֹנֵב אִישׁ וּמִכְרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוּמָת: ס

וּמִי שֶׁמְקַלֵּל אֶת אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת: ס

וְכִי יְרִיבוּ אֲנָשִׁים וְהִבֵּה אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְּאֶגְרוֹף וְלֹא יָמוּת וְנִפְל לְמִשְׁכָּב:

אִם־יָקוּם וְיִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל־מִשְׁעָנָתוֹ וְנִקְּה הַמִּבֵּה רַק שִׁבְתּוֹ יִתֵּן וְרִפְּא וְרִפְּא: ס

וְכִי יִבֶּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמְתּוֹ בַּשֶּׁבֶט וְיָמָת תַּחַת יָדוֹ נָקָם וְנָקָם:

אִךְ אִם־יָוִם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֹד לֹא יָקָם כִּי כַסְפּוֹ הוּא: ס

וְכִי יִנְצִוּ אֲנָשִׁים וְנִגְפוּ אִשָּׁה הַרְהוּ וְיִצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אֶסּוּן עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ כַּאֲשֶׁר יִשִּׁית עָלָיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בַּפְּלָלִים:

וְאִם־אֶסּוּן יִהְיֶה וְנִתְּתָה נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ:

עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֵׁן תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל:

כּוֹיָה תַּחַת כּוֹיָה פְּצַע תַּחַת פְּצַע חַבּוּרָה תַּחַת חַבּוּרָה: ס

וְכִי יִבֶּה אִישׁ אֶת־עֵינַי עַבְדּוֹ אוֹ־אֶת־עֵינַי אִמְתּוֹ וְיִשְׁחַתֵּה לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת עֵינָיו:

וְאִם־שֵׁן עַבְדּוֹ אוֹ־שֵׁן אִמְתּוֹ יִפִּיל לַחֲפְשֵׁי יִשְׁלַחְנוּ תַּחַת שְׁנוֹ: פ

וְכִי יִנְגַח שׁוֹר אֶת־אִישׁ אוֹ אֶת־אִשָּׁה וְיָמָת סָקוּל יִסְקַל הַשׁוֹר וְלֹא יֵאָכַל אֶת־בְּשָׂרוֹ וּבֵעַל הַשׁוֹר נָקִי:

ואם הוא שור נגחן מאתמול ושלשום, והזהירו את בעליו והוא לא שמר אותו, והוא הרג איש או אשה – השור יסקל וגם לבעליו מגיע מות.

אבל אם בית הדין יטיל עליו תשלום לכפרה, הוא ישלם את פדיון נפשו ככל שיטילו עליו.

גם אם יגחן ילד או ילדה – בדין הזה יעשו לו.

אם השור יגחן עבד או שפחה, יתן לאדונו כסף במשקל שלושים שקלים (423 גרם), והשור יסקל.

ואם איש יפתח בור, או אם איש יחפור בור ולא יכסה אותו, ושור או חמור יפלו לשם,

בעל הבור ישלם ויחזיר כסף לבעליו, והנבלה תהיה של בעל הבור.

ואם שור של איש ידחוף שור של חברו ויהרוג אותו, ימכרו את השור החי ויחלקו ביניהם את כספו ויחלקו גם את הנבלה.

אם ידוע שהוא שור נגחן מאתמול ושלשום ובעליו לא שמר אותו, בעליו ישלם שור עבור השור, והנבלה תהיה שלו.

פרשת גנב ומזיק

אם איש יגנב שור או שה וישחט אותו או ימכור אותו, הוא ישלם חמשה שורים עבור שור וארבע שנים עבור שה.

אם הגנב יתפש בחפירה אל תוך בית – מתר להכותו ולהרגו, אין בו אסור שפיכות דמים.

אם השמש זרחה בשנכנס, יש אסור שפיכות דמים בהריגתו והוא ישלם את הגניבה, ואם אין לו לשלם הוא ימכר לעבד עבור גנבתו.

אם הגנבה תמצא בידו, שור או חמור או שה חי – ישלם פי שנים.

אם איש ישחית שדה או כרם בכך שיטלח את

כס ואם שור נגחן הוא מתמל שלשם והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל ונמבעליו יומת:

ל אם-כפר יושת עליו ונתן פדיון נפשו ככל אשר-יושת עליו:

לא או-בן יגח או-בת יגח כמשפט הזה יעשה לו:

לב אם-עבד יגח השור או אמה כסף ו שלשים שקלים יתן לאדניו והשור יסקל: ס

לג וכי-יפתח איש בור או כיר-יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל-שמה שור או חמור:

לד בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו והמת יהיה-לו: ס

לה וכי-ינף שור-איש את-שור רעהו ומת ומכרו את-השור החי וחצו את-כספו וגם את-המת יחצו:

לו או נודע כי שור נגחן הוא מתמול שלשם ולא ישמרנו בעליו שלם ישלם שור תחת השור והמת יהיה-לו: ס

לז כי יגנב-איש שור או-שה וטבח או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע-צאן תחת השה:

כב אם-במחירת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים:

ב אם-זרחה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם-אין לו ונמכר בגנבתו:

ג אם-המצא תמצא בידו הגנבה משור עד-חמור עד-שה חיים שנים ישלם: ס

ד כי יבער-איש שדה או-כרם ושלח

שליש

בהמתו שתאכל בשדה של איש אחר, הוא ישלם את שדהו המבחר ואת פרמו המבחר.

אם תצא אש ותגיע לקוצים וישרפו ערמת שבולים קצורה או שבולים מחברות או אדמת השדה, המבעיר ישלם את נזק השרפה.

פרשת השומרים

אם איש יתן לחברו לשמור כסף או בלים ויגנב מבית השומר, אם הגנב יתפש הוא ישלם פי שנים.

אם הגנב לא יתפש, בעל הבית יגיש לבית הדין וישבע שלא הושיט את ידו לגנוב או להשתמש ברכוש חברו.

על כל דבר שישבע עליו לשקר – על שור, על חמור, על שה, על בגד, על כל אבדה – מה שיעידו העדים שנמצא עדין אצלו – דין שניהם יבוא לבית הדין, האיש שבית הדין יחייבוהו ישלם פי שנים לחברו.

אם איש יתן לחברו חמור או שור או שה או כל בהמה אחרת לשמור, ומת או נפצע או נחטף, ואין רואה.

שבועת ה' תהיה בין שניהם שלא הושיט את ידו לגנוב או להשתמש ברכוש חברו; בעליו יוכל לדרוש שישבע, ואז לא ישלם כסף.

ואם יגנב ממנו ישלם לבעליו.

אם יטרף – יביא את הנבלה לראיה שנטרפה, ולא ישלם על הטרפה.

ואם איש יקח מחברו בהמה בהשאלה והיא תפצע או תמות, אם בעליו לא אתו – ישלם.

אם בעל הבהמה אתו – לא ישלם, וכן אם הבעלים שכיר של השואל, כי הוא כפר קבל את הפצוי על הנזק בשכרו.

פרשת דיני חוטאים

ואם איש יפתה בתולה שאיננה מאורסת וישכב אתה – ישלם לאביה כנהוג כדי שתהיה לו לאשה.

את בעירה ובער בשדה אחר מיטב שדהו ומיטב פרמו ישלם: ס

כי תצא אש ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבער את הבערה: ס

כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור ונגב מבית האיש אם ימצא הגנב ישלם שנים:

אם לא ימצא הגנב ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו:

על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו: ס

כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וכל בהמה לשמור ומת או נשבר או נשבה אין ראה:

שבועת יהוה תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם:

ואם יגנב יגנב מעמו ישלם לבעליו:

אם יטרף יטרף יבאהו עד הטרפה לא ישלם: פ

וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר או מת בעליו אין עמו שלם ישלם:

אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא בא בשכרו: ס

וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה:

אם אביה יסרב לתת לו אותה, יתן לו משקל של כסף כנהוג בכתובת הבתולות. אל תשאיר מכשפה בחיים. כל שוכב עם בהמה – יומת. המקריב לכל אלהות חוץ מלה' בלבד – יומת. ואל תצער גר ואל תציק לו, הרי הייתם גרים בארץ מצרים. אל תשפילו שום אלמנה ויתום. אם תשפיל אותו, כשיצעק אלי בתפלה אשמע את צעקתו. ואכעס ואהרוג אתכם בחרב, ונשיכם תהיינה אלמנות ובניכם יתומים. אם תלוה כסף לאדם מעמי – לעני שאתך, אל תגבה ממנו בחזקה, ואל תגבה ממנו רבית. אם תקח את בגד חברך למשכון תחזיר לו אותו עד שקיעת השמש. פי בגד זה הוא לבושו היחיד, הוא בגדו לעורו, עם מה ישכב? ואז, אם יצעק אלי בתפלה אשמע, פי אני רחמן. אל תבזה דין, ואל תקלל מנהיג בעמך. אל תאחר להפריש את הבכורים והתרומה שלך, את בכור בניך תתן לי. וכך תעשה גם לשורך ולצאנך – שבעה ימים יהיה עם אמו וביום השמיני תתן לי אותו. ותהיו לי אנשים קדושים, אל תאכלו בשר בהמה שנטרפה בשרה, אלא השליכו אותו לכלב. אל תאמין לשמועת שקר, אל תושיט את ירך לסניע לרשע – להיות עד שקר. אל תמשך אחרי רבים לעשות רע, ואל תספיק בוכות לנטות מדעתך ולהמשך אחרי רבים, לשנות דין. ואל תתן לעני עדיפות במשפטו.

אם־מאן ומאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולת: ס
 ז' מוכשפה לא תחיה:
 י"ח כל־שכב עם־בהמה מות יומת: ס
 ט"ז זבח לאלהים יחרם בלתי ליהנה ללבדו:
 כ וגר לא־תונה ולא תלחצנו כיהגרים הייתם בארץ מצרים:
 כא כל־אלמנה ויתום לא תענון:
 כב אם־ענה תענה אתו כי אם־צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו:
 כג וחרה אפי וחרנתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתמים: פ
 כד אם־כסף | תלוה את־עמי את־העני עמך לא־תהנה לו כנשה לא־תשימון עליו נשך:
 כה אם־חבל תחבל שלמת רעה עד־בא השמש תשיבנו לו:
 כו כי הוא כסותה לבדה הוא שמלתו לערו במה ישכב והיה כיי־צעק אלי ושמעתי כיי־חנן אני: ס
 כז אלהים לא תקלל ונשיא בעמך לא תאר: מלאתך ודמעך לא תאחר בכור בניך תתן־לי:
 כט כן־תעשה לורך לצאנך שבעת ימים יהיה עם־אמו ביום השמיני תתנו־לי:
 ל ואנשי־קדש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכו אתו: ס
 כא לא תשא שמע שוא אל־תשת ירך עם־רשע להיות עד חמס:
 כב לא־תהנה אחרי־רבים לרעת ולא־תענה על־רב לנטת אחרי רבים להטת:
 ג ודל לא תהדר בריבו: ס

אם תפגוש שור של אויב שלך או חמור שלו תועה בדרך - החזר לו אותו.

אם תראה חמור של שונא שלך רובץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב שנאתך ועזר לו.

אל תענות משפט עני מישראל במשפטו.

התרחק מדבר שקר, אל תהרוג חף מפשע ואת מי שיצא זכאי בדין, כי אני לא אצדיק בדין את מי שבאמת רשע.

ואל תקח שוחד כי השוחד יעור פקחים מלראות את האמת, ויעות דברי צדיקים ואל תציק לגר, ואתם מכירים את נפש הגר שהרי הייתם גרים בארץ מצרים.

פרשת מועדים

ושש שנים תזרע את ארצך ותאסוף את התבואה שלך.

ובשנה השביעית תפקיר את השדה ותעזוב את פרותיה ויאכלו אותם עניי עמך, ואת מה שנשאר יאכלו חיות השדה, כך תעשה גם לכרמך ולעצי הזית שלך.

ששה ימים תעשה את מעשיך וביום השביעי תשבות, כדי ששורך וחמורך ינוחו ולבן שפחתך ולגר תהיה מנוחה.

ותזהרו בכל המצוות שצויתי אתכם, ואל תזכירו שם אלהים אחרים - לא ישמע מפיך.

תחגוג לי שלוש פעמים בשנה:

את חג המצות תשמור - שבועה ימים תאכל מצות כמו שצויתי אותך - בזמן חודש האביב, כי בו יצאת ממצרים; ואל תבוא לפני לבית המקדש בלי קרבן.

ואת חג הקציר בזמן תחלת קצירת תבואתך שתזרע בשדה, ואת חג האסיף בצאת שנת היבול, בשתאסף את תבואתך מהשדה.

שלוש פעמים בשנה יראו כל הזכרים שלכם

כי תפגע שור איבך או חמורו תעה השב תשיבנו לו: ס

כי תראה חמור שנאף רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו: ס

לא תטה משפט אבינך בריבו:

מדבר שקר תרחק ונני וצדיק אל-תהרג כי לא אצדיק רשע:

ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים:

וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את-נפש הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים:

ושש שנים תזרע את-ארצך ואספת את-תבואתה:

והשביעית תשמטנה ונטשתה ואלו אביני עמך ויתרם תאכל חנת השדה כן-תעשה לכרמך לזיתך:

ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת למען ינוח שורך וחמורך וינפש בן-אמתך והגר:

ובכל אשר-אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על-פיך:

שלוש רגלים תחג לי בשנה:

את-חג המצות תשמור שבועת ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב כי-בו יצאת ממצרים ולא-יראו פני ריכם:

וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסיף בצאת השנה באספת את-מעשיך מן-השדה:

שלוש פעמים בשנה יראה כל-זכורך

חמישי

אֶל־פְּנֵי הָאֲדֹנָי וַיְהִיָּה:

יח לא־תִזְבַּח עַל־חֶמֶץ דָּם־זִבְחִי וְלֹא־ יִלֵּין חֶלֶב־חַגִּי עִד־בְּקָר:

יט רֵאשִׁית בַּכּוֹרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשֵׁל גְּדִי בַחֶלֶב אִמּוֹ: פ

כ הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח מִלְאָךְ לְפָנֶיךָ לְשַׁמְרֶךָ בְּהַרְדֹּךָ וְלִהְבִּיאֲךָ אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִכְנַתִּי:

כא הַשְּׁמֵר מִפְּנֵי וּשְׁמַע בְּקוֹלִי אֶל־תִּמְרָר בּוֹ כִּי לֹא יִשָּׂא לְפִשְׁעֵכֶם כִּי שָׁמִי בְּקַרְבּוֹ:

כב כִּי אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹלִי וְעָשִׂיתָ כָּל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר וְאִיבַתִּי אֶת־אִיבֶיךָ וְצַרְתִּי אֶת־צָרְרֶיךָ:

כג כִּי־יִגְלַךְ מִלְאָכִי לְפָנֶיךָ וְהִבִּיאֲךָ אֶל־ הָאָמָרִי וְתַחֲתִי וְהַפְּרֹזִל וְהַפְּנֻעֵי הַחַוִּי וְהַיְבוּסִי וְהַכַּחֲחָתִּיּוֹ:

כד לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם וְלֹא תַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיהֶם כִּי הָרַס תְּהַרְסֵם וּשְׁבַר תִּשְׁבַּר מִצַּבְתֵּיהֶם:

כה וְעַבְדֵּיהֶם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּבְרַךְ אֶת־לַחֲמֶךָ וְאֶת־מִימֶיךָ וְהִסַּרְתִּי מִחֲלָה מִקְּרַבְּךָ: ס

כו לֹא תִהְיֶה מִשְׁכַּלְהָ וְעַקְרָהּ בְּאַרְצְךָ אֶת־מִסְפַּר יְמֶיךָ אִמְלֵא:

כז אֶת־אִמְתִּי אֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ וְתַמְתִּי אֶת־כָּל־הָעָם אֲשֶׁר תָּבִיא בְּהֶם וְנַתַּתִּי אֶת־כָּל־אִיבֶיךָ אֵלֶיךָ עֹרֶף:

כח וְשַׁלַּחְתִּי אֶת־הַצֹּרְעָה לְפָנֶיךָ וְגֵרְשָׁה אֶת־הַחַוִּי אֶת־הַפְּנֻעֵי וְאֶת־הַחַתִּי מִלְּפָנֶיךָ:

לְפָנֵי הָאֲדֹנָי ה'.

אל תשחט את קרבן הפסח שדמו נזרק למזבח כשיש אצלך חמץ, ואל תשאיר עד הבוקר את חלב קרבן החג שקרב למזבח.

את התחלת בכורי אדמתך תביא לבית ה' אלהיך, אל תבשל ואל תאכל בשר בהמה בשרה בחלב בהמה בשרה.

פרשת ההכנה לפניסה לארץ

הנה אני שולח מלאך לפניך לשמור אותך בדרך ולהביא אותך למקום שהכנתני.

הזהר ממנו ושמע בקולו ואל תסרב לצויו, כי הוא לא יסלח לפשעכם כי אני מתגלה דרכו.

אלא שמע בקולו ותעשה את כל מה שאדבר, ואהיה אויב לאויביך ואעשה צרות לשונאיך.

כשילך מלאכי לפניך הוא יביא אותך אל האמורי ותחתי והפרוזי והפנעני החוי והיבוסי, ואני אשמיד אותם.

אל תשתחוה לאלהיהם ואל תעבוד אותם, ואל תעשה כמעשיהם, אלא תהרוס אותם ותשבור את מצבותיהם.

עבדו את ה' אלהיכם וה' יברך את מזונך ואת מימך, ואסלק ממך מחלות.

לא תהיה בארץ אשה שבנה ימות או שאינה יולדת, אשלים את מספר השנים המגיעות לך.

את פחדי אשלח לפניך - אעשה את כל העם שתבוא בארצם המומים, ואעשה שכל אויביך יברחו ויפנו אליך עורף.

אשלח את הצרעה לפניך והיא תגרש את החוי את הפנעני ואת החתי מלפניך.

לא אגרש אותו מפניך בשנה אחת פן
שהארץ לא תהיה שממה ולא יתרבו עליך
חיות השדה.

אגרש אותו מפניך לאט לאט, עד שתוליד
בנים ותתרבה ותנחל את הארץ.

ואשים את גבולך מים סוף ועד הים התיכון
וממדבר ערב עד נהר פרת, כי אתן בידיכם
את יושבי הארץ ותגרש אותם מפניך.

אל תעשה אתם ועם אלהיהם הסכם.

הם לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי
נגדי בכך שתעבוד את אלהיהם וזה יהיה לך
למכשול.

פרשת עבודת האלהים

ולמשה ה' אמר: עלה אל ה' אתה ואהרן
נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל
ותשתחוו מרחוק.

ומשה לבדו יגש אל ה' והם לא יגשו, והעם
לא יעלו אתו.

משה בא וספר לעם את כל דברי ה' ואת כל
המשפטים, כל העם ענו יחד ואמרו: כל
הדברים שה' דבר – נעשה.

משה כתב את כל דברי ה', והשכים בבוקר
ובנה למרגלות ההר מזבח ושתיים עשרה
מצבות לשנים עשר שבטי ישראל.

הוא שלח את נערי בני ישראל הבכורים והם
העלו עולות, ושחטו פרים זבחי שלמים לה'.

משה לקח חצי מהדם ושם בכוסות, וחצי
מהדם זרק על המזבח.

הוא לקח את כתב ההסכם שכתב בו את
דברי ה', וקרא באזני העם, והם אמרו: כל
מה שה' דבר נעשה ונשמע!

כס לא אגרשנו מפניך בשנה אחת פן
תהיה הארץ שממה ורבה עליך חיות
השדה:

ל מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר
תפרה ונחלת את הארץ:

לא ושתי את גבולך מים סוף ועד הים
פלשתיים וממדבר ערב הנהר כי אתן
בידיכם את יושבי הארץ ונגרשתמו
מפניך:

לב לא תכרת להם ולא להיהם ברית:

לג לא ישבו בארצך פן יחטיאו אתך לי
כי תעבד את אלהיהם כיהיה לך
למקש: פ

כד

א ואל משה אמר עלה אליהנה אתה
ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני
ישראל והשתחויתם מרחוק:

ב ונש משה לבדו אליהנה והם לא
יגשו והעם לא יעלו עמו:

ג ויבא משה ויספר לעם את כל דברי
יהוה ואת כל המשפטים ויען כל
העם קול אחד ויאמרו כל הדברים
אשר דבר יהוה נעשה:

ד ויכתב משה את כל דברי יהוה
וישכם בבוקר ויבן מזבח תחת ההר
ושתיים עשרה מצבות לשנים עשר
שבטי ישראל:

ה וישלח את נערי בני ישראל ויעלו
עלת ויזבחו זבחים שלמים ליהוה
פרים:

ו ויקח משה חצי הדם וישם באונות וחצי
הדם זרק על המזבח:

ז ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם
ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה
ונשמע:

מִשֶׁה לָקַח אֶת הַדָּם וְזָרַק עַל הָעַם וַאֲמַר: הִנֵּה דַם כְּרִיתַת הַבְּרִית וְהִהְסַבְתֶּם שָׁהּ עוֹשֶׂה אִתְּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

מִשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל עָלוּ.

וְהֵם רָאוּ אֶת כְּבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִתַּחַת לְרַגְלָיו כְּמוֹ לְבָנָה עֹשׂוּיָה מֵאַבֶּן סַפִּיר, וְהוּא צָלוּל כַּמְרָאָה הַשָּׁמַיִם.

וְאֵל אוֹתָם הַחֹשׁוֹבִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּא לֹא הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ לִפְגוּעַ בָּהֶם לְמַרְוֹת שְׂרָאוֹ אֶת כְּבוֹד הָאֱלֹהִים וְאָכְלוּ וְשָׁתוּ.

פְּרֻשַׁת הָעֲלִיָּה לַהֲרַ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲלֵה אֵלַי לַהֲרַ וְתַהֲיֶה שָׁם, וְאֶתְּנֶן לְךָ אֶת לוֹחֹת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה שֶׁכָּתַבְתִּי לְצִוּוֹת אוֹתָם.

מֹשֶׁה וַיהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ קָמוּ, וּמֹשֶׁה עָלָה לַהֲרַ הָאֱלֹהִים.

וּלְזִקְנֵים אָמַר: שָׁבוּ וּחִפּוּ לָנוּ כְּאֵן עַד שְׁנַחֲזוֹר אֲלֵיכֶם, וְהִנֵּה אַהֲרֹן וְחֹזֵר אִתְּכֶם, מִי שֵׁיִשׁ לוֹ תִּבְעֶה יָגֵשׁ אֵלֵיכֶם.

מֹשֶׁה עָלָה לַהֲרַ וְהֶעֱנַן כֶּסֶה אֶת הָהָרַ.

כְּבוֹד ה' שָׁכַן עַל הַר סִינַי – הֶעֱנַן כֶּסֶה אוֹתוֹ שִׁשָּׁה יָמִים, וְה' קָרָא לְמֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֲנָן.

וּמִרְאֵה כְּבוֹד ה' הָיָה כְּמוֹ אֵשׁ שׁוֹרֶפֶת בְּרֹאשׁ הָהָרַ לְעֵינַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה נִכְנַס בְּתוֹךְ הָעֲנָן וְעָלָה לַהֲרַ, מֹשֶׁה הָיָה בְּהַר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרַק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֵּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנְתַּת הַסַּפִּיר וּכְעֵצֵם הַשָּׁמַיִם לְטָהַר:

וְאֵל-אַצִּילֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדוֹ וַיִּחַזּוּ אֶת-הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הָהָרַ וְהִהְיֶה שָׁם וְאֶתְּנֶה לְךָ אֶת-לְחֹת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרָתָם:

וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הַר הָאֱלֹהִים:

וְאֵל-הַזִּקְנִים אָמַר שָׁבוּ-לָנוּ כְּזֶה עַד אֲשֶׁר-נָשׁוּב אֲלֵיכֶם וְהִנֵּה אַהֲרֹן וְחֹזֵר עִמָּכֶם מִי-בַעַל דְּבָרִים יָגֵשׁ אֲלֵהֶם:

וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָרַ וַיִּכַּס הָעֲנָן אֶת-הָהָרַ:

וַיִּשְׁכֵּן כְּבוֹד-יְהוָה עַל-הָהָרַ סִינַי וַיִּכְסְהוּ הָעֲנָן שִׁשֶּׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל- מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֲנָן:

וּמִרְאֵה כְּבוֹד יְהוָה כָּאֵשׁ אֹכֶלֶת בְּרֹאשׁ הָהָרַ לְעֵינַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן וַיַּעַל אֶל-הָהָרַ וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהַר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: פ

מפסטר

תְּרוּמָה

כה

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ־לִי תְרוּמָה
מֵאֵת כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִקְחוּ
אֶת־תְּרוּמָתִי:

ג וְזֹאת תְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וְנִחֹשֶׁת:

ד וְהַכֶּלֶת וְהָרִנָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים:

ה וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעֵצֵי שִׁטִּים:

ו שָׁמֶן לַמָּאֵר בְּשָׂמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסָּמִים:

ז אֲבִי־שֵׁהֶם וְאֲבֵנֵי מִלֵּאִים לְאָפֶד וְלַחֹשֶׁן וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכָם:

ח כָּכֹל אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ אֵת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת תְּבִנֹת כָּל־כֵּלָיו וְכֹן תַּעֲשׂוּ: ס

פְּרֻשַׁת הַתְּרוּמָה

ה' דַּבֵּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיקְחוּ לִי תְרוּמָה, אֵת הַתְּרוּמָה עֲבוּרֵי תִקְחוּ מִכָּל אִישׁ שִׁיתְנַדֵּב בְּטוֹב לְבוֹ.

וְזֹאת הַתְּרוּמָה שֶׁתִּקְחוּ מֵאֲתָם – זָהָב וְכֶסֶף וְנִחֹשֶׁת.

וְצִמְרָצִים צְבוּעַ בְּתַכְלֵת וְאַרְנָמָן מִנֹּזֶל שֶׁל חֵלְזוֹן וּבְצֻבַע אָדוּם מִתּוֹלַעַת, וּפְשֵׁתָן וּשְׁעָר עִזִּים.

וְעוֹרוֹת אֵילִים צְבוּעִים בְּאָדוּם וְעוֹרוֹת שֶׁל הַחִיָּה תַחֲשׁ וְעֵצֵי שִׁטָּה.

שָׁמֶן לַתְּאוֹרָה בְּשָׂמִים לְשֶׁמֶן שְׂמֹרֶחִים בּוֹ וְלִקְטֹרֶת הַבְּשָׂמִים.

אֲבֵנֵי שֹׁהַם וְאֲבֵנֵי חֵן לְשִׁבּוּץ, לְאָפוֹד וְלַחֹשֶׁן. וַיַּעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְאִשְׁבּוֹן בְּתוֹכָם.

כָּכֹל מַה שֶׁאֲנִי מֵרְאֶה לְךָ אֵת מִבְּנֵי הַמִּשְׁכָּן וְאֵת מִבְּנֵי כָּל כֵּלָיו – כִּדְּתַעֲשׂוּ.

פְּרֻשַׁת הָאָרוֹן

וְעָשׂוּ אָרוֹן עֵצֵי שִׁטִּים אֲמֹתָיִם וְחֻצֵי אֲרָכּוֹ וְאִמָּה וְחֻצֵי רַחְבּוֹ וְאִמָּה וְחֻצֵי (70 ס"מ) וְגִבְהוֹ אִמָּה וְחֻצֵי.

וְתַצְפֶּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר מִבְּפָנָיִם וּמִבְּחוּץ, וְתַעֲשֶׂה עָלָיו מִסְבֵּיב זָר מְזָהָב.

וְתַתִּיף וְתִיצוֹק עֲבוּרוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת מְזָהָב, וְתִשִּׂים עַל אַרְבַּע זְוִיזוֹתָיו – שְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל צִדּוֹ הָאֶחָד וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל צִדּוֹ הַשֵּׁנִי.

עֲשֵׂה מוֹטוֹת מֵעֵצֵי שִׁטָּה וְתַצְפֶּה אוֹתָם בְּזָהָב.

וְתַכְנִיס אֵת הַמוֹטוֹת בְּטַבְּעוֹת שֶׁעַל דְּפָנוֹת הָאָרוֹן כְּדֵי לְהָרִים בֵּהֶם אֵת הָאָרוֹן.

הַמוֹטוֹת יִהְיוּ בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן וְלֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ:

וְתִשִּׂים בְּאָרוֹן אֵת לִוְחוֹת הַבְּרִית, שֶׁאֵתָּן לְךָ.

וְעָשׂוּ אָרוֹן עֵצֵי שִׁטִּים אֲמֹתָיִם וְחֻצֵי אֲרָכּוֹ וְאִמָּה וְחֻצֵי רַחְבּוֹ וְאִמָּה וְחֻצֵי קַמְתּוֹ:

א וְצִפִּיתָ אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִבַּיִת וּמִחוּץ תַּצְפֶּנּוּ וְעָשִׂיתָ עָלָיו זָר זָהָב סָבִיב:

ב וַיִּצְקֶתָ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב וַנִּתְּתָה עַל אַרְבַּע פְּעֻמֹּתָיו וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הָאֶחָת וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל־צִלְעוֹ הַשֵּׁנִית:

ג וְעָשִׂיתָ כֵּדֵי עֵצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אוֹתָם זָהָב:

ד וְהִבַּאתְּ אֶת־הַבָּדִים בְּטַבְּעוֹת עַל צִלְעוֹת הָאָרוֹן לְשֵׂאת אֶת־הָאָרוֹן בֵּהֶם:

ה בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן יִהְיוּ הַבָּדִים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ:

ו וַנִּתְּתָ אֶל־הָאָרוֹן אֵת הַעֲדוֹת אֲשֶׁר אֵתָּן

אליה:

עשה כפי מזהב טהור, ארכו שתיים וחצי אמות ורחבו אמה וחצי.

ותעשה שתי צורות של מלאכים עשויות זהב, תעשה אותן מגוש אחד, משני קצות הכסוי.

ועשה צורת מלאך אחת בקצה הזה, וצורת מלאך אחת בקצה השני, את צורות המלאכים תעשו מגוף הכסוי על שני קצותיו.

ויהיו צורות המלאכים פורשות בנפים למעלה מסבכות בכנפיהן על הכסוי ופניהן אחת לשניה, פני צורות המלאכים יהיו לכוון מרבו הכסוי.

תשים את הכסוי על הארון מלמעלה, ותשים בארון את לוחות הברית שאתן לך.

ואפגש אתך שם, ואדבר אתך מעל הכסוי מבין שתי צורות המלאכים שעל ארון לוחות הברית, את כל מה שאצוה אותך אל בני ישראל.

פרשת השלחן

עשה שלחן מעצי שטה, ארכו שתי אמות רחבו אמה וגבהו אמה וחצי.

ותצפה אותו בזהב טהור ותעשה לו זר זהב מסביב.

ותעשה לו מסגרת טפח מסביב בגובה טפח, ותעשה זר מזהב למסגרתו מסביב.

ותעשה לו ארבע טבעות זהב, ותשים את הטבעות על ארבע הפנות שליד ארבע רגליו.

הטבעות תהיינה מול המסגרת, כבתים למוטות להרים את השלחן.

ותעשה את המוטות מעצי שטה ותצפה אותם בזהב, וירימו בהם את השלחן.

ותעשה את קצרותיו וכפותיו, ואת המקלות שהלחם מונח עליהם והעמודים שתומכים

ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:

ועשית שנים כרבים זהב מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת:

ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו את הכרבים על שני קצותיו:

והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים:

ונתת את הכפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את הערת אשר אתן אליה:

ונעדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרבים אשר על ארון הערת את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל: פ

ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:

וצפית אותו זהב טהור ועשית לו זר זהב סביב:

ועשית לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו סביב:

ועשית לו ארבע טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו:

לעמת המסגרת תהיינן הטבעות לבתים לברדים לשאת את השלחן:

ועשית את הברדים עצי שטים וצפית אתם זהב ונשאבם את השלחן:

ועשית קצרותיו וכפותיו וקשותיו ומנקיותיו אשר יסד בהן זהב טהור

תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

מהצדדים - שסוככים על השלחן, מזהב טהור תעשה אותם.

ותשים על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

וְנָתַתְּ עַל-הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לִפְנֵי תָמִיד: פ

פרשת המנורה

עשה מנורה מזהב טהור, המנורה - הבסיס שלה והקנה המרכזי שלה יעשו מגוש אחד, גביעיה כפתוריה ופרחיה יהיו בחלק מגופה.

וששה קנים יוצאים מצדיה, שלושה קני מנורה מצד אחד ושלושה קני מנורה מצד שני.

וְעָשִׂית מְנֹרֶת זָהָב טָהוֹר מִקִּשָּׁה תַעֲשֶׂה הַמְּנֹרֶה יִרְכָּה וְקָנָה גְבִיעֶיהָ כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמְּנָה יִהְיוּ:

וְשֵׁשׁ קָנִים יֵצְאוּ מִצְדֶּיהָ שְׁלֹשָׁה וּקְנֵי מְנֹרֶה מִצְדֶּה הָאֶחָד וּשְׁלֹשָׁה קְנֵי מְנֹרֶה מִצְדֶּה הַשֵּׁנִי:

בקנה אחד יהיו שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, ובקנה אחר יהיו שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, כך יהיה בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי של המנורה.

שְׁלֹשָׁה גְבִיעִים מְשֻׁקָּדִים בַּקָּנָה הָאֶחָד כַּפְתֹּר וּפְרָח וּשְׁלֹשָׁה גְבִיעִים מְשֻׁקָּדִים בַּקָּנָה הָאֶחָד כַּפְתֹּר וּפְרָח בֵּן לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיּוֹצְאִים מִן-הַמְּנֹרֶה:

ובקנה המרכזי של המנורה ארבעה גביעים, ותבליטי כפתורים ופרחים.

וּבַמְּנֹרֶה אַרְבָּעָה גְבִיעִים מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ:

וכפתור תחת שני קנים שיוצאים מגוף המנורה וכפתור תחת שני קנים נוספים שיוצאים ממנה, וכפתור תחת שני קנים נוספים שיוצאים ממנה - כך לששת הקנים שיוצאים מגוף המנורה.

וּכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמְּנָה וּכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמְּנָה וּכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמְּנָה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיּוֹצְאִים מִן-הַמְּנֹרֶה:

הכפתורים והקנים יהיו חלק ממנה - בלה עשויה מגוש אחד של זהב טהור.

כַּפְתֹּרֵיהֶם וּקְנֹתָם מִמְּנָה יִהְיוּ כְּלָה מִקִּשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר:

ותעשה את נרותיה שבעה, וידליקו את נרותיה שיהיו מאירים אל מול פניה.

וְעָשִׂית אֶת-נְרוֹתֶיהָ שֶׁבַעָה וְהַעֲלֶה אֶת-נְרוֹתֶיהָ וְהָאִיר עַל-עֵבֶר פְּנֵיהָ:

והמלקחים והיעים שמנקים אותה בהם יהיו מזהב טהור.

וּמִלְקָחֶיהָ וּמַחֲתֹתֶיהָ זָהָב טָהוֹר:

מכפר זהב טהור יעשו אותה ואת כל הכלים האלה.

כִּפָּר זָהָב טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ אֵת כָּל-הַכֵּלִים הָאֵלֶּה:

וראה ועשה בצורתם שהראו לך בהר.

וּרְאֵה וַעֲשֶׂה כְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר-אֹתָהּ מִרְאֵה בְּהָר: ס

פרשת היריעות

ואת כסוי המשכן תעשה מעשר יריעות

וְאֶת-הַמִּשְׁכָּן תַעֲשֶׂה עֶשֶׂר יִרְעֵת שֵׁשׁ

שליש

כו

עשויות מפשתן שזור ותכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת, תעשה אותם במלאכת אֲמֵנוֹת שִׁירָאוּ בָהֶם צִוּוֹת מְלָאכִים.

אֲרֹךְ הַיְרִיעָה הָאֶחָת עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה אַמּוֹת וְרוֹחֵב אַרְבַּע אַמּוֹת - מִדָּה אֶחָת לְכָל הַיְרִיעוֹת.

חֹמֶשׁ יְרִיעוֹת תַּהַיִינָה מִחֲבֵרוֹת יְרִיעָה לְחֲבֵרָתָהּ, וְחֹמֶשׁ יְרִיעוֹת אַחֲרוֹת תַּהַיִינָה מִחֲבֵרוֹת יְרִיעָה לְחֲבֵרָתָהּ.

וְתַעֲשֶׂה לְלוֹאוֹת מִתְּכֵלֶת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקְצֵה בַחֲבֵרַת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשֵׁפֶת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִחֲבֵרַת הַחֲבוּר.

חֹמֶשִׁים לְלוֹאוֹת תַּעֲשֶׂה בַיְרִיעָה הָאֶחָת וְחֹמֶשִׁים לְלוֹאוֹת תַּעֲשֶׂה בַקְצֵה הַיְרִיעָה שֶׁבְּצַד הַשְּׁנַי שֶׁל הַחֲבוּר, הַלְלוֹאוֹת תַּהַיִינָה מִקְבִּילוֹת - לְלוֹאֵה מוֹל חֲבֵרָתָהּ.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים קְרָסֵי זָהָב, וְתַחְבֵּר אֶת הַיְרִיעוֹת יְרִיעָה לְחֲבֵרָתָהּ בַּקְרָסִים וְכֵן הַמִּשְׁכָּן יִהְיֶה רֹצֵף אֶחָד.

וְעֹשֶׂה יְרִיעוֹת מִשְׁעָר עֲזִים לְאוֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן, אֶחָת עֲשָׂרָה יְרִיעוֹת תַּעֲשֶׂה אוֹתָם.

אֲרֹךְ כָּל יְרִיעָה שְׁלוֹשִׁים אַמָּה וְרוֹחֵב כָּל יְרִיעָה אַרְבַּע אַמּוֹת - מִדָּה אֶחָת לְאֶחָת עֲשָׂרָה הַיְרִיעוֹת.

וְתַחְבֵּר חֹמֶשׁ יְרִיעוֹת לְבָד וְשֵׁשׁ יְרִיעוֹת לְבָד, וְתַקְפֵּל אֶת הַיְרִיעָה הַשְּׁשִׁית שֶׁתִּשְׁתַּלְשֵׁל מוֹל פֶּתַח הָאוֹהֶל.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים לְלוֹאוֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִקּוֹם שֶׁל הַחֲבוּר, וְחֹמֶשִׁים לְלוֹאוֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה בְּצַד הַשְּׁנַי שֶׁל הַחֲבוּר.

וְתַעֲשֶׂה חֹמֶשִׁים קְרָסֵי נְחוֹשֶׁת, וְתַעֲבִיר אֶת הַקְרָסִים בְּלוֹאוֹת וְתַחְבֵּר אֶת הָאוֹהֶל וְהוּא יִהְיֶה רֹצֵף אֶחָד.

וְיֵהָרֵץ עוֹדֵף בַּיְרִיעוֹת הָאוֹהֶל יָתֵר עַל יְרִיעוֹת

מִשְׁזָר וְתַכְלֵת וְאֲרֹגְמָן וְתַלְעֵת שְׁנַי כְּרָבִים מִעֲשֵׂה חֹשֶׁב תַּעֲשֶׂה אוֹתָם:

אֲרֹךְ | הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים בְּאֵמָה וְרוֹחֵב אַרְבַּע בְּאֵמָה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְכָל-הַיְרִיעוֹת:

חֹמֶשׁ הַיְרִיעוֹת תַּהַיִינָן חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ וְחֹמֶשׁ יְרִיעוֹת חֲבֵרַת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ:

וְעֹשֶׂת לְלוֹאֹת תְּכַלֵּת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקְצֵה בַחֲבֵרַת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשֵׁפֶת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמִחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת:

חֹמֶשִׁים לְלוֹאֹת תַּעֲשֶׂה בַיְרִיעָה הָאֶחָת וְחֹמֶשִׁים לְלוֹאֹת תַּעֲשֶׂה בַקְצֵה הַיְרִיעָה אֲשֶׁר בְּמִחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת מִקְבִּילוֹת הַלְלוֹאֹת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ:

וְעֹשֶׂת חֹמֶשִׁים קְרָסֵי זָהָב וְתַחְבֵּרְתִי אֶת-הַיְרִיעוֹת אִשָּׁה אֶל-אֶחָתָהּ בַּקְרָסִים וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד:

וְעֹשֶׂת יְרִיעוֹת עֲזִים לְאוֹהֶל עַל-הַמִּשְׁכָּן עֲשֶׂת־עֲשָׂרָה יְרִיעוֹת תַּעֲשֶׂה אוֹתָם:

אֲרֹךְ | הַיְרִיעָה הָאֶחָת שְׁלוֹשִׁים בְּאֵמָה וְרוֹחֵב אַרְבַּע בְּאֵמָה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אֶחָת לְעֲשֶׂת־עֲשָׂרָה יְרִיעוֹת:

וְתַחְבֵּרְתִי אֶת-חֹמֶשׁ הַיְרִיעוֹת לְבָד וְאֶת-שֵׁשׁ הַיְרִיעוֹת לְבָד וְכַפַּלְתִּי אֶת-הַיְרִיעָה הַשְּׁשִׁית אֶל-מוֹל פְּנֵי הָאוֹהֶל:

וְעֹשֶׂת חֹמֶשִׁים לְלוֹאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת הַקִּיצוֹנָה בַחֲבֵרַת וְחֹמֶשִׁים לְלוֹאֹת עַל שְׁפַת הַיְרִיעָה הַחֲבֵרַת הַשְּׁנַיִת:

וְעֹשֶׂת קְרָסֵי נְחוֹשֶׁת חֹמֶשִׁים וְתַחְבֵּרְתִי אֶת-הַקְרָסִים בְּלוֹאֹת וְתַחְבֵּרְתִי אֶת-הָאוֹהֶל וְהָיָה אֶחָד:

וְיִסְרַח הָעוֹדֵף בַּיְרִיעוֹת הָאוֹהֶל חֲצִי

הַמִּשְׁכָּן – אוֹתָהּ חֲצִי יָרִיעָה הַעוֹדֶפֶת תִּמְשֹׁךְ
עַל הַקֶּרֶקַע מֵאַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן.

וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְּעוֹדֶךָ בְּאוֹרֶךְ
יָרִיעוֹת הָאוֹהֶל – שֶׁהֵן אַרְבּוּבוֹת מִיָּרִיעוֹת
הַמִּשְׁכָּן, יִשְׁתַּלְּשְׁלוּ עַל צְדֵי הַמִּשְׁכָּן מִכָּאן
וּמִכָּאן לְכַסּוֹתוֹ.

וְתַעֲשֶׂה כִסּוּי לְאוֹהֶל מַעוֹרוֹת אֵילִים צְבוּעִים
בְּאֶדָּוִם וְכִסּוּי מַעוֹרוֹת הַחִיָּה תַחַשׁ מִלְּמַעְלָה.

פְּרֹשֶׁת הַקְּרָשִׁים

עֲשֵׂה קְרָשִׁים עוֹמְדִים לַמִּשְׁכָּן מֵעֲצֵי שִׁטָּה.

עֲשֵׂר אַמּוֹת אֹרֶךְ הַקְּרֶשׁ, וְאַמָּה וְחֲצִי רֹחֵב
כָּל קְרֶשׁ.

וְתַעֲשֶׂה שְׁתֵּי יָדָיוּת בּוֹלְטוֹת לְכָל קְרֶשׁ,
מִכּוֹנְנוֹת אַחַת מוֹל אַחַת, כִּי תַעֲשֶׂה לְכָל
קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן.

וְתַעֲשֶׂה אֶת הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲשָׂרִים קְרָשִׁים
לְצַד הַנֶּגֶב – לְדָרוֹם.

וְאַרְבָּעִים בְּסִיסִים מִכֶּסֶף תַּעֲשֶׂה מִתַּחַת
לְעֲשָׂרִים הַקְּרָשִׁים, שְׁנֵי בְּסִיסִים מִתַּחַת לְכָל
קְרֶשׁ – לְשְׁתֵּי יָדָיוּתָיו.

וְלְדוֹפָן הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן – לְצַד צָפוֹן,
תַּעֲשֶׂה עֲשָׂרִים קְרָשִׁים.

וְאַרְבָּעִים בְּסִיסֵיהֶם מִכֶּסֶף – שְׁנֵי בְּסִיסִים
מִתַּחַת לְכָל קְרֶשׁ.

וּבִקְצֵה הַמִּשְׁכָּן לְצַד מַעֲרֵב תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קְרָשִׁים.

וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְפָנוֹת הַמִּשְׁכָּן שְׁבַקְצָה.

וְהַקְּרָשִׁים יִהְיוּ מִקְבִּילִים מִלְּמַטָּה, וְיִהְיוּ
מִצְּמִדִּים יָחַד עַל רְאֲשֵׁיהֶם בְּטַבְעַת אַחַת,
וְכִי יִהְיֶה גַם לְשְׁנֵי הַקְּרָשִׁים שְׁבַפְּנוֹת.

הַיָּרִיעָה הַעוֹדֶפֶת תִּסְרָח עַל אַחֲרֵי
הַמִּשְׁכָּן:

וְהָאֵמָה מִזֶּה וְהָאֵמָה מִזֶּה בְּעוֹרֶךָ בְּאוֹרֶךְ
יָרִיעוֹת הָאוֹהֶל יִהְיֶה סְרוּחַ עַל-צְדֵי
הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַסּוֹתוֹ:

וְעֲשִׂיתָ מִכְּסֵה לְאוֹהֶל עֶרְת אֵילִם
מֵאֲדָמִים וּמִכְּסֵה עֶרְת תַּחֲשִׁים
מִלְּמַעְלָה: פ

וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטָּים
עֹמְדִים:

עֲשֵׂר אַמּוֹת אֹרֶךְ הַקְּרֶשׁ וְאַמָּה וְחֲצִי
הָאֵמָה רֹחֵב הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד:

שְׁתֵּי יָדָיוּת לְקְרֶשׁ הָאֶחָד מְשַׁלְּבֹת אִשָּׁה
אֶל-אַחַתָּהּ כִּי תַעֲשֶׂה לְכָל קְרָשֵׁי
הַמִּשְׁכָּן:

וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲשָׂרִים
קְרָשׁ לְפָאֵת נֶגֶבָה תִּימְנָה:

וְאַרְבָּעִים אֲדָנִי-כֶּסֶף תַּעֲשֶׂה תַּחַת
עֲשָׂרִים הַקְּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת-הַקְּרֶשׁ
הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיוּתָיו וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת-
הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד לְשְׁתֵּי יָדָיוּתָיו:

וּלְצַלַּע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִיָּת לְפָאֵת צָפוֹן
עֲשָׂרִים קְרָשׁ:

וְאַרְבָּעִים אֲדָנִיהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים
תַּחַת הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד וְשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת
הַקְּרֶשׁ הָאֶחָד:

וּלְיָרְכָתַי הַמִּשְׁכָּן יְמָה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה
קְרָשִׁים:

וְשְׁנֵי קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לְמַקְצַעַת הַמִּשְׁכָּן
בְּיָרְכָתָיִם:

וְיִהְיוּ תֵּאֵמָם מִלְּמַטָּה וְיִנְחָדוּ יִהְיוּ תַּמִּים
עַל-רֵאשׁוֹ אֶל-טַבְעַת הָאַחַת כִּי יִהְיֶה
לְשְׁנֵיהֶם לְשְׁנֵי הַמַּקְצַעַת יִהְיוּ:

יחד הם יהיו שמונה קרשים במערב, ובסיסיהם מכסף – ששה עשר בסיסים, שני בסיסים מתחת לקרש אחד ושני בסיסים מתחת לקרש אחר.

ותעשה חמשה בריחים מעצי שטה לקרשי דופן המשכן האחת.

וחמשה בריחים לקרשי דופן המשכן השני, וחמשה בריחים לקרשי דופן המשכן לאחוריו במערב.

והברית האמצעי בתוך הקרשים עובר מהקצה אל הקצה.

ואת הקרשים תצפה בזהב ואת טבעותיהם תעשה מזהב כבתים לבריחים, ותצפה את הבריחים בזהב.

תקים את המשכן בהלכתו, כמו שהראיתי לך בהר.

פרשת הפרוכת

תעשה פרוכת מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, יעשו אותה במלאכת אֲמָנוֹת, שִׁירָאוּ בָּהּ צוּרוֹת מְלֹאכִים.

ותשים אותה על ארבעה עמודים מעצי שטה מצפים זהב וגם וויהם מזהב, על ארבעה בסיסי כסף.

ותשים את הפרוכת מתחת לקרסים ותביא לשם – פנימה מעבר לפרוכת, את ארון לוחות הברית, והפרוכת תבדיל לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים.

ותשים את הכסוי על ארון לוחות הברית, בקודש הקדשים.

ותשים את השלחן מעבר לפרוכת מבחוץ, ואת המנורה מול השלחן על יד דופן המשכן הדרומית, ואת השלחן תשים על יד הדופן הצפונית.

ותעשה מסך לפתח האוהל מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת

כה והיו שמונה קרשים ואדניהם כסף ששה עשר אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחר:

כו ועשית בריחים עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד:

כז וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן לירכתים ומה:

כח והברית התיכן בתוך הקרשים מברית מן הקצה אל הקצה:

כט ואת הקרשים תצפה זהב ואת טבעותיהם תעשה זהב בתים לבריחים וצפית את הבריחים זהב:

ל ותקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר: ס

לא חמיש ועשית פרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה חשב יעשה אותה קרבים:

לב ונתתה אתה על-ארבעה עמודי שטים מצפים זהב וויהם זהב על-ארבעה אדני-כסף:

לז ונתתה את הפרוכת תחת הקרסים והבאת שמה מבית לפרוכת את ארון העדות והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים:

לד ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים:

לה ושמת את השלחן מבחוץ לפרוכת ואת המנורה נכח השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן תתן על-צלע צפון:

לו ועשית מסך לפתח האוהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה

רַקְמָה.
וַתַּעֲשֶׂה לַמִּסְדָּה חֲמֹשֶׁה עֲמוּדֵי שֹׁטִים
אוֹתָם בְּזָהָב, וְוִיהֶם זָהָב, וְתַתִּיד וְתִיּוֹק
בְּשִׁבְלֵם חֲמֹשֶׁה בְּסִיסֵי נְחוֹשֶׁת.

פְּרֻשַׁת הַמִּזְבֵּחַ

וַתַּעֲשֶׂה אֶת הַמִּזְבֵּחַ מֵעֲצֵי שֹׁטֵה, הַמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה
בְּצוּרֵת רְבוּעַ – חֲמֵשׁ אַמּוֹת אוֹרֶךְ וְחֲמֵשׁ
אַמּוֹת רֹחֵב, וְשְׁלוֹשׁ אַמּוֹת גְּבוּהוּ.

וַתַּעֲשֶׂה אֶת קַרְנוֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו,
קַרְנוֹתָיו תִּהְיֶינָה חֵלֶק מִמֶּנּוּ, וַתַּצְפֶּה אוֹתוֹ
בְּנְחוֹשֶׁת.

וַתַּעֲשֶׂה אֶת הַסִּירִים שְׁמוֹצִיאִים בָּהֶם אֶת
הָאָפֶר, וְאֶת הַמַּגֵּרְפוֹת לְנִקּוּי הָאָפֶר, וְאֶת
הַכּוֹסוֹת לְקַבְּלַת הַדָּם וְזִרְיָקָתוֹ, וְאֶת
הַקְּלִשׁוֹנִים לְהַפִּיכַת הַבָּשָׂר, וְהַיַּעִים לְלִקְיַחַת
הַגְּחָלִים – אֶת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ תַּעֲשֶׂה
מִנְחוֹשֶׁת.

וַתַּעֲשֶׂה לוֹ קִישׁוּט בְּצוּרֵת רֶשֶׁת מִנְחוֹשֶׁת,
וַתַּעֲשֶׂה עַל הָרֶשֶׁת אַרְבַּע טַבְּעוֹת נְחוֹשֶׁת עַל
אַרְבַּע קְצוֹתָיו.

וְתָשִׂים אוֹתָהּ מִתַּחַת לְבִלְיָטָה שְׁסָבִיב
הַמִּזְבֵּחַ, מִלְּמַטָּה, וְהָרֶשֶׁת תִּהְיֶה עַד חֲצֵי
הַמִּזְבֵּחַ.

וַתַּעֲשֶׂה מוֹטוֹת לַמִּזְבֵּחַ – מוֹטוֹת מֵעֲצֵי שֹׁטֵה,
וְתַצְפֶּה אוֹתָם בְּנְחוֹשֶׁת.

הַמוֹטוֹת יוֹכְנְסוּ בְּטַבְּעוֹת – הַמוֹטוֹת יִהְיוּ עַל
שְׁתֵּי דְפְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּשִׂירֵימוֹ אוֹתוֹ.

עֲשֵׂה אוֹתוֹ חֲלוּל מִקֶּף בְּלוּחוֹת, כְּמוֹ שֶׁ'
הָרָאָה לָךְ בְּהַר כֶּן יַעֲשׂוּ.

פְּרֻשַׁת הַחֲצֵר

עֲשֵׂה אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן, לְצַד נֶגֶב לְדָרוֹם
תַּעֲשֶׂה לְחֲצֵר גֹּדֵר קְלוּעָה מִפְּשָׁתָן שְׂזוּר,
מֵאָה אַמָּה אוֹרֶךְ צַד אֶחָד.

וְעַמּוּדָיו עֲשָׂרִים וּבְסִיסֵיהֶם עֲשָׂרִים מִנְחוֹשֶׁת,
וְוִי הָעַמּוּדִים וְהַטַּבְּעוֹת הַמְקִיפוֹת אוֹתָם

רַקְמָה:

וְעֲשִׂיתָ לַמִּסְדָּה חֲמֹשֶׁה עֲמוּדֵי שֹׁטִים
וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב וְוִיהֶם זָהָב וְיִצְקֶתָ
לָהֶם חֲמֹשֶׁה אֲדָנֵי נְחוֹשֶׁת: ס

שש

כז

וְעֲשִׂיתָ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ עֲצֵי שֹׁטִים חֲמֵשׁ
אַמּוֹת אוֹרֶךְ וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת רֹחֵב רְבוּעַ
יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשְׁלֹשׁ אַמּוֹת קְמָתוֹ:
וְעֲשִׂיתָ קַרְנוֹתָיו עַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו מִמֶּנּוּ
תִּהְיֶינָן קַרְנוֹתָיו וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחוֹשֶׁת:

ב

וְעֲשִׂיתָ סִירְתוֹ לְדָשָׁנוּ וְיַעֲיוּ וּמִזְרְקָתוֹ
וּמִזְלַנְתּוֹ וּמַחַתְתּוֹ לְכָל־כְּלֵי תַעֲשֶׂה
נְחוֹשֶׁת:

ג

וְעֲשִׂיתָ לוֹ מִכְבָּר מַעֲשֵׂה רֶשֶׁת נְחוֹשֶׁת
וְעֲשִׂיתָ עַל־הָרֶשֶׁת אַרְבַּע טַבְּעוֹת נְחוֹשֶׁת
עַל אַרְבַּע קְצוֹתָיו:

ד

וְנִתְתָה אֹתָהּ תַּחַת כַּרְכַּב הַמִּזְבֵּחַ
מִלְּמַטָּה וְהִתְתָה הָרֶשֶׁת עַד חֲצֵי
הַמִּזְבֵּחַ:

ה

וְעֲשִׂיתָ בָדִים לַמִּזְבֵּחַ בְּהֵי עֲצֵי שֹׁטִים
וְצִפִּיתָ אֹתָם נְחוֹשֶׁת:

ו

וְהוּבֵא אֶת־בְּרָדֵי בְּטַבְּעוֹת וְהָיוּ הַבָּדִים
עַל־שְׁתֵּי צְלָעוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּשֵׂאת אוֹתוֹ:

ז

נָכוֹב לַחַת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כְּאֲשֶׁר הָרָאָה
אֹתָךְ בְּהַר כֶּן יַעֲשׂוּ: ס

ח

וְעֲשִׂיתָ אֶת חֲצֵר הַמִּשְׁכָּן לְפָאֵת נֶגֶב־
הַיַּמִּנָּה קְלָעִים לְחֲצֵר שֵׁשׁ מִשְׁזָר מֵאָה
בְּאַמָּה אוֹרֶךְ לְפָאֵת הָאַחַת:

ט

וְעַמּוּדָיו עֲשָׂרִים וְאֲדָנֵיהֶם עֲשָׂרִים נְחוֹשֶׁת
וְוִי הָעַמּוּדִים וְהַטַּבְּעוֹת הַמְקִיפֵיהֶם כְּסָף:

י

לקשוט, מכסף.

וכן לאורך צד צפון, תעשה גדר קלועה באורך מאה אמות, ועמודיו עשרים ובסיסיהם עשרים מנחושת, ווי העמודים והטבעות המקיפות אותם לקשוט, מכסף.

ורחב החצר לצד מערב, גדר קלועה באורך חמשים אמה, עמודיהם עשרה ובסיסיהם עשרה.

ורחב החצר לצד מזרח, חמשים אמה.

וחמש עשרה אמה גדר קלועה לצד-הפתח, עמודיהם שלושה ובסיסיהם שלושה.

ולצד-הפתח השני חמש עשרה אמות גדר קלועה, עמודיהם שלושה ובסיסיהם שלושה.

ולשער החצר מסד עשרים אמה עשוי מתכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת רקמה. עמודי השער והמסד ארבעה, ובסיסיהם ארבעה.

כל עמודי החצר מסביב מקפים בטבעות כסף וגם וויהם מכסף, ובסיסיהם מנחושת.

אורך החצר מאה אמה, ולכל ארבה - רחב חמשים אמה, וגובה הגדר חמש אמות פשתן שזור, ובסיסי עמודיה מנחושת.

כל כלי המשכן לכל עבודותיו, וכל יתדותיו וכל יתדות החצר - מנחושת.

א' וכן לפאת צפון באורך קלעים מאה ארך ועמדו עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי העמודים וחשקיהם כסף:

ב' ורחב החצר לפאת-זם קלעים חמשים אמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה:

ג' ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה:

ד' וחמש עשרה אמה קלעים לפתח עמודיהם שלושה ואדניהם שלושה:

ה' ולפתח השנית חמש עשרה קלעים עמודיהם שלושה ואדניהם שלושה:

ו' ולשער החצר מסד ו עשרים אמה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר מעשה רקם עמודיהם ארבעה ואדניהם ארבעה:

ז' כל-עמודי החצר סביב מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם נחשת:

ח' ארך החצר מאה באמה ורחב ו חמשים בחמשים וקמה חמש אמות שש משזר ואדניהם נחשת:

ט' לכל כלי המשכן בכל עבודתו וכל- יתדותיו וכל יתדת החצר נחשת: ס

מפסיד

תצוה

ב ואתה תצוה | את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד:

כא באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על-הערת יערך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדרתם מאת בני ישראל: ס

פרשת השמן למאור

ואתה תצוה את בני ישראל שיביאו אליך שמן זית זך כתיב לתאורה – להדליק נר קבוע.

אהרן ובניו יערכו אותו באהל ההתכנסות מעבר לפרכת שעל יד ארון לוחות הברית מבחוץ, שידלוק מהערב עד הבוקר לפני ה', חוק לעולם לדורות שינתן מבני ישראל.

פרשת בגדי הכהנה

ואתה תקרב אליך מתוך בני ישראל את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן:

ותעשה בגדי קודש לאהרן אהיך לכבוד ולתפארת.

ואתה תדבר אל כל החכמים שמלאתי אותם ברוח חכמה שיעשו את בגדי אהרן לקדש אותו שיהיה בהן לעבודתי.

ואלה הבגדים שיעשו: חושן ואפוד ומעיל וכתונת משבצת, מצנפת וחגורה, ויעשו את בגדי הקודש האלה לאהרן אחיך ולבניו שיהיו בהנים לעבודתי.

והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת הצבע האדום מהתולעת ואת הפשתן.

פרשת האפוד

יעשו את האפוד מחוטי זהב תכלת וארגמן, צבע אדום מתולעת ופשתן שזור, במלאכת אמונות.

יהיו לו שתי כתפיות מחברות אליו בשני קצותיו, ויחברו אותן בתפירה.

וחגורת אפדתו שעליו תעשה כמחוץ ותהיה חלק ממנו, מזהב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור.

ותקח את שתי אבני השוהם ותחקוק עליהן

כח א

ואתה תקרב אליך את-אהרן אחיך ואת-בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן:

ב ועשית בגדי-קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת:

ג ואתה תדבר אל-כל-חכמי-לב אשר מלאתי רוח חכמה ועשו את-בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי:

ד ואלה הבגדים אשר יעשו חושן ואפוד ומעיל וכתונת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי-קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי:

ה והם יקחו את-הזהב ואת-התכלת ואת-הארגמן ואת-תולעת השני ואת-השש: פ

י

ועשו את-האפוד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב:

ז

שתי כתפית חברת יהיה-לו אל-שני קצותיו וחבר:

ח

וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר:

ט

ולקחת את-שתי אבני-שוהם ופתחת

עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

שֵׁשֶׁה מְשֻׁמָּתָם עַל הָאֶבֶן הָאֶחָת וְאֶת־
שְׁמוֹת הַשֵּׁשֶׁה הַנּוֹתְרִים עַל־הָאֶבֶן
הַשְּׁנִיית כְּתוּלְדָתָם:

מַעֲשֵׂה חֶרֶשׁ אֶבֶן פְּתוּחֵי חֹתָם תִּפְתַּח
אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִסִּבַּת מִשְׁבְּצוֹת זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם:

וְשִׁמְתָּ אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתֻפֹת
הָאֶפֶד אֶבְנֵי זָכָרָן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאָ
אֶהְרֹן אֶת־שְׁמוֹתָם לְפָנָי יְהוָה עַל־שְׁתֵּי
כְּתֻפֵי לְזָכָרָן: ס

וַעֲשִׂיתָ מִשְׁבְּצַת זָהָב:

וְשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרֹת זָהָב טְהוֹר מְגֻבְּלוֹת
תַּעֲשֶׂה אֹתָם מַעֲשֵׂה עֶבֶת וְנִתְּתָה אֶת־
שְׂרָשְׁרֹת הָעֶבֶת עַל־הַמִּשְׁבְּצַת: ס

וַעֲשִׂיתָ חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֶשֶׁב
כְּמַעֲשֵׂה אֶפֶד תַּעֲשֶׂנוּ זָהָב תְּכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר תַּעֲשֶׂה
אֹתוֹ:

רְבוע יְהִיָּה כְּפֹל זָרֵת אָרְכוֹ וְזָרֵת
רְחֹבוֹ:

וּמְלֵאֲתָ בּוֹ מְלֵאֲתָ אֶבֶן אַרְבַּעַה טוּרִים
אֶבֶן טוּר אֶדָם פְּטָדָה וּבְרֻקַּת הַטּוּר
הָאֶחָד:

וְהַטּוּר הַשְּׁנַי נֶפֶד סָפִיר וַיְהִלֵּם:

וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שָׁבוּ וְאֶחָלְמָה:

וְהַטּוּר הַרְבִּיעִי תְּרִישִׁי וְשֵׁהָם וַיִּשְׁפָּה
מִשְׁבָּצִים זָהָב יְהִי בְּמֵלֹאֲתָם:

וְהָאֲבָנִים תִּהְיֶינָּה עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל־שְׁמוֹתָם פְּתוּחֵי חוֹתָם
אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תִּהְיֶינָּה לְשֵׁנֵי עֶשֶׂר שָׁבֹט:

וַעֲשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֵׁת גְּבֻלַת מַעֲשֵׂה
עֶבֶת זָהָב טְהוֹר:

אֵת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

שֵׁשֶׁה מְשֻׁמָּתָם עַל אֶחָת הָאֲבָנִים וְאֵת שְׁמוֹת
הַשֵּׁשֶׁה הַנּוֹתְרִים עַל הָאֶבֶן הַשְּׁנִיָּה, כְּסֹדֵר
לַיְדָתָם.

תַּחְקוֹק בְּשְׁתֵּי הָאֲבָנִים אֵת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
חֻקִּים כְּחוֹתֶמֶת בְּמֵלֵאכֶת אֲמֵנוֹת שֶׁל אֲבָנֵי
חֵן, תַּעֲשֶׂה אוֹתָן מִקְפּוֹת בְּמִשְׁבְּצוֹת זָהָב.

תִּשִׂים אֵת שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתֻפֵי הָאֶפֶד
– אֲבָנֵי זָכָרָן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶהְרֹן יִשָּׂא אֵת
שְׁמוֹתָם עַל שְׁתֵּי כְּתֻפֵי לְזָכָרָן לְפָנָי ה'.

תַּעֲשֶׂה מִשְׁבְּצוֹת זָהָב.

וְשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרוֹת מְזָהָב טְהוֹר – תַּעֲשֶׂה אוֹתָן
בְּקָצָה, שְׂזוֹרוֹת כְּחֶבֶל, וְתִשִׂים אֵת שְׂרָשְׁרוֹת
הַשְּׂרוּכִים עַל הַמִּשְׁבְּצוֹת.

פְּרֻשַׁת הַחֹשֶׁן

תַּעֲשֶׂה בְּמֵלֵאכֶת אֲמֵנוֹת חוֹשֶׁן שְׁמוּדִיעַ מֵהַ
לַעֲשׂוֹת, תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ כְּמוֹ מְלֵאכֶת הָאֶפֶד –
תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ מְזָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצִבְעַ
אֶדָם מִתּוֹלַעַת וּפְשִׁתָּן שְׂזוּר.

הוא יְהִיָּה רְבוע מִקְפָּל לְשָׁנִים, חֲצִי אִמָּה
אָרְכוֹ וְחֲצִי אִמָּה רְחֹבוֹ (243 ס"מ).

תִּקְבַּע בּוֹ אֲבָנִים – אַרְבַּעַה טוּרִים שֶׁל
אֲבָנִים, הַטּוּר הָרִאשׁוֹן: אֶדָם פְּטָדָה וּבְרֻקַּת.

וְהַטּוּר הַשְּׁנַי נֶפֶד סָפִיר וַיְהִלֵּם.

וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שָׁבוּ וְאֶחָלְמָה.

וְהַטּוּר הַרְבִּיעִי תְּרִישִׁי וְשֵׁהָם וַיִּשְׁפָּה – הֵם
יְהִיּוּ מִקְפִּים בְּמִשְׁבְּצוֹת זָהָב הַמְּמַלְאוֹת
בְּאוֹתֵי הָאֲבָנִים.

וְהָאֲבָנִים תִּהְיֶינָּה עַל שֵׁם שְׁתֵּים עָשָׂרָה בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וְשְׁמוֹתֵיהֶם חֻקִּים עֲלֵיהֶן כְּחוֹתֶמֶת,
לְכָל אֶחָד מִשְׁנֵים עָשָׂר הַשְּׁבָטִים – אֵת שְׁמוֹ.

וְתַעֲשֶׂה עַל הַחוֹשֶׁן בְּקָצָהוּ שְׂרָשְׁרוֹת שְׂזוֹרוֹת
כְּחֶבֶל, מְזָהָב טְהוֹר.

וַתַּעֲשֶׂה עַל הַחוּשָׁן שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אֶת שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת עַל שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן הָעֲלִיוֹנוֹת.

וְתָשִׂים אֶת שְׁתֵּי חֲבָלֵי הַזָּהָב עַל שְׁתֵּי הַטַּבְעוֹת עַל קְצוֹת הַחוּשָׁן.

וְאֵת שְׁנֵי קְצוֹת שְׁנֵי הַשְּׂרוּכִים תָּשִׂים עַל שְׁתֵּי הַמְּשַׁבְּצוֹת וְתָשִׂים עַל כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד בְּלָפִי חוּץ.

וַתַּעֲשֶׂה שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אוֹתָן עַל שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן עַל שְׂפָתוֹ הַתַּחְתּוֹנָה, בְּצַד הַפְּנִימִי שֶׁל הָאֶפֶוד.

תַּעֲשֶׂה שְׁתֵּי טַבְעוֹת זָהָב וְתָשִׂים אוֹתָן עַל שְׁתֵּי כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד מִלְּמַטָּה בְּלָפִי חוּץ, מוֹל מְקוֹם הַתַּחְבְּרוֹתָן לְגוֹף הָאֶפֶוד, מֵעַל לַחֲגוּרַת הָאֶפֶוד.

וַיַּחֲבִרוּ אֶת הַחוּשָׁן מִטַּבְּעוֹתָיו אֶל טַבְּעוֹת הָאֶפֶוד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת כְּדִי שִׁיְהִיָּה עַל חֲגוּרַת הָאֶפֶוד וְכַף הַחוּשָׁן לֹא יִתְנַתֵּק מֵהָאֶפֶוד.

אֶהְרֹן יִשָּׂא עַל לְבוֹ בְּבֹאוֹ לְקֹדֵשׁ אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּחוּשָׁן שְׂמוּדִיעַ מַה לַּעֲשׂוֹת, לְזַכְּרוֹן לְפָנָיו ה' תָּמִיד.

וְתָשִׂים בַּחוּשָׁן שְׂמוּדִיעַ מַה לַּעֲשׂוֹת אֶת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת שְׂעוֹנוֹת לְשֵׂאוֹת, וְהֵן תִּהְיֶינָה עַל לֵב אֶהְרֹן בְּבֹאוֹ לְפָנָיו ה', וְאֶהְרֹן יִשָּׂא עַל לְבוֹ לְפָנָיו ה' אֶת הַהוֹרָאוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, תָּמִיד.

פְּרֶשֶׁת הַמְּעִיל

תַּעֲשֶׂה אֶת הַמְּעִיל שְׁעָלָיו הָאֶפֶוד, בְּלוֹ מִתְּכֵלֶת.

קִצְחוֹ הָעֲלִיּוֹן יִהְיֶה מִקְּפֹל לְתוֹכוֹ, וְכַף תִּנְצֹר שְׂפָה מְסֻבֵּב לְפָתחוֹ מִחֲבַרְתּוֹ בְּאַרְיֵגָה וְיִהְיֶה לוֹ כְּמוֹ צְנַאוֹן הַשְּׂרִיזִין כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרַע.

וַתַּעֲשֶׂה עַל שׂוּלְיֹו רְמוֹנִים מִתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצַבַּע אָדוּם מִתּוֹלְעַת עַל שׂוּלְיֹו סָבִיב, וּפַעְמוֹנֵי זָהָב בִּינְיָהֶם מְסֻבִּיב.

וַעֲשִׂיתָ עַל-הַחוּשָׁן שְׁתֵּי טַבְּעוֹת זָהָב וְנָתַתָּ אֶת-שְׁתֵּי הַטַּבְּעוֹת עַל-שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן:

וְנָתַתָּה אֶת-שְׁתֵּי עֲבֹתֵת הַזָּהָב עַל-שְׁתֵּי הַטַּבְּעוֹת אֶל-קְצוֹת הַחוּשָׁן:

וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֲבֹתֹת תִּתֵּן עַל-שְׁתֵּי הַמְּשַׁבְּצוֹת וְנָתַתָּה עַל-כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד אֶל-מוֹל פְּנֵיו:

וַעֲשִׂיתָ שְׁתֵּי טַבְּעוֹת זָהָב וְשִׂמְתָה אֹתָם עַל-שְׁנֵי קְצוֹת הַחוּשָׁן עַל-שְׂפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל-עֵבֶר הָאֶפֶוד בֵּיתָה:

וַעֲשִׂיתָ שְׁתֵּי טַבְּעוֹת זָהָב וְנָתַתָּה אֹתָם עַל-שְׁתֵּי כְּתֻפֹּיֹת הָאֶפֶוד מִלְּמַטָּה מִמוֹל פְּנֵיו לְעַמֹּת מַחְבְּרָתוֹ מִמֵּעַל לְחֻשָּׁב הָאֶפֶוד:

וַיִּרְכְּסוּ אֶת-הַחוּשָׁן מִטַּבְּעוֹתָיו אֶל-טַבְּעוֹת הָאֶפֶוד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהִיּוֹת עַל-חֻשָּׁב הָאֶפֶוד וְלֹא יִנָּח הַחוּשָׁן מֵעַל הָאֶפֶוד:

וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת-שְׁמוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּחוּשָׁן הַמְּשַׁפֵּט עַל-לְבוֹ בְּבֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֶשׁ לְזַכְּרוֹן לְפָנָיו יְהוָה תָּמִיד:

וְנָתַתָּה אֶל-חֻשָׁן הַמְּשַׁפֵּט אֶת-הָאוּרִים וְאֶת-הַתְּמִיּוֹם וְהָיוּ עַל-לֵב אֶהְרֹן בְּבֹאוֹ לְפָנָיו יְהוָה וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת-מְשַׁפֵּט בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל עַל-לְבוֹ לְפָנָיו יְהוָה תָּמִיד:

שליש

וַעֲשִׂיתָ אֶת-מְעִיל הָאֶפֶוד כְּלִיל תְּכֵלֶת:

וְהָיָה פִּי-רֵאשׁוֹ בְּתוֹכוֹ שְׂפָה יְהִיָּה לְפָנָיו סָבִיב מֵעֲשֶׂה אֹרֶג כְּפִי תַחְרָא יְהִיָּה-לוֹ לֹא יִקְרַע:

וַעֲשִׂיתָ עַל-שׂוּלְיֹו רְמוֹנֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלְעַת שְׁנֵי עַל-שׂוּלְיֹו סָבִיב וּפַעְמוֹנֵי זָהָב בְּתוֹכָם סָבִיב:

פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן עַל שׁוּלֵי
הַמַּעֲיֵל מִסָּבִיב.

וַיְהִי עַל אֲהָרֹן כַּדֵּי שִׁישְׁרֵת אֹתוֹ, וַיִּשְׁמַע
קוֹלוֹ בְּבוֹאוֹ לְקוֹדֵשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצֵאתוֹ, וְלֹא
יָמוּת.

פְּרֻשַׁת הַצִּיץ

תַּעֲשֶׂה צִיץ מִזָּהָב טָהוֹר וּתְחַקֹּק בוֹ בְּחֻקֵּי
כְּמוֹ בְּחֻתְמַת: קוֹדֵשׁ לַה'.

תִּקְשׁוֹר אוֹתוֹ עַל יְדֵי חוּט תְּכֵלֶת, וַיְהִי עַל-
הַמְּצַנֶּפֶת, מוֹל קִדְמַת הַמְּצַנֶּפֶת יְהִי.

וַיְהִי עַל מִצַּח אֲהָרֹן, וַיִּכְפֹּר בוֹ אֲהָרֹן עַל עוֹן
טְמֵאת הַקֹּדְשִׁים שִׁקְדִישׁוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – כָּל
מִתְנֹת קֹדְשֵׁיהֶם, וַיְהִי עַל מִצְחוֹ תָּמִיד כַּדֵּי
שִׁיחֵי רְצוּיִים לִפְנֵי ה'.

פְּרֻשַׁת בְּגְדֵי הַכֹּהֲנִים

תַּעֲשֶׂה מִשְׁבְּצוֹת לְכַתֹּנֶת מִפְּשֵׁתָן וְתַעֲשֶׂה
מִצְנֶפֶת מִפְּשֵׁתָן, וְתַעֲשֶׂה אֲבִנֹת בְּמִלְאֶכֶת
רִקְמָה.

תַּעֲשֶׂה לְבָנֵי אֲהָרֹן כְּתֹנֶת וְתַעֲשֶׂה לָהֶם
אֲבִנֹתִים וּמִגְבְּעוֹת תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְכַבֹּד
וְלִתְפָאֶרֶת.

תִּלְבִּישׁ אוֹתָם עַל אֲהָרֹן אַחִיד וְעַל בְּנָיו אֹתוֹ,
וְתִמְרַח עֲלֵיהֶם שֶׁמֶן וְתִמְנֶה אוֹתָם לְתַפְקִיד,
וְתִקְדַּשׁ אוֹתָם, וַיְהִי לִי לְכֹהֲנִים.

וְעֲשֵׂה לָהֶם מְכַנְסֵי בֶד לְכִסּוֹת מְקוּם צָנוּעַ, הֵם
יִהְיוּ מִמֵּתְנִים עַד יְרֵכֵים.

וַיְהִי עַל אֲהָרֹן וְעַל בְּנָיו בְּבוֹאֵם לְאוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת אוֹ בְּגִשְׁתֶּם לְמִזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת
בְּקוֹדֵשׁ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹן וְיָמוּתוּ, חוּק
לְעוֹלָם לוֹ וּלְצִאֲצָאֵיו אַחֲרָיו.

פְּרֻשַׁת הַמְּלוּאִים

זֶה הַדָּבָר שֶׁתַּעֲשֶׂה לָהֶם לְקֹדֵשׁ אוֹתָם לְכֹהֵן
לִי – קַח פֶּר אֶחָד וּשְׁנֵי אֵילִים לְלֹא מוֹם.

וְלָחֶם שְׁלֵא הַחֲמִיץ, וְחֻלוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ

פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן פַּעֲמוֹן זָהָב וְרִמּוֹן
עַל-שׁוּלֵי הַמַּעֲיֵל סָבִיב:

וַיְהִי עַל-אֲהָרֹן לְשֵׁרֵת וּנְשַׁמַּע קוֹלוֹ
בְּבוֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וּבְצֵאתוֹ
וְלֹא יָמוּת: ס

וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו
פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֵשׁ לַיהוָה:

וְשַׁמְתָּ אוֹתוֹ עַל-פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל-
הַמְּצַנֶּפֶת אֶל-מוֹל פְּנֵי-הַמְּצַנֶּפֶת יְהוָה:

וְהָיָה עַל-מִצַּח אֲהָרֹן וְנִשָּׂא אֲהָרֹן אֶת-
עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְכָל-מִתְנֵת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל-מִצְחוֹ
תָּמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה:

וּשְׁבֻצַת הַכְּתֹנֶת שֵׁשׁ וְעֲשִׂיתָ מִצְנֶפֶת שֵׁשׁ
וְאֲבִנֹת תַּעֲשֶׂה מִעֲשֵׂה רִקְמָה:

וּלְבָנֵי אֲהָרֹן תַּעֲשֶׂה כְּתֹנֶת וְעֲשִׂיתָ לָהֶם
אֲבִנֹתִים וּמִגְבְּעוֹת תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְכַבֹּד
וְלִתְפָאֶרֶת:

וְהִלְבַּשְׁתָּ אֹתָם אֶת-אֲהָרֹן אַחִיד וְאֶת-
בְּנָיו אֹתוֹ וּמְשַׁחְתָּ אֹתָם וּמִלֵּאתָ אֶת-
יָדָם וְקִדַּשְׁתָּ אֹתָם וְכֹהֲנוּ לִי:

וְעֲשֵׂה לָהֶם מְכַנְסֵי-בֶד לְכִסּוֹת בִּשְׂר
עֲרוֹת מִמֵּתְנִים וְעַד-יְרֵכֵים יִהְיוּ:

וְהָיוּ עַל-אֲהָרֹן וְעַל-בְּנָיו בְּבוֹאֵם אֶל-
אֹהֶל מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל-הַמִּזְבֵּחַ
לְשֵׁרֵת בְּקֹדֵשׁ וְלֹא-יִשְׂאוּ עוֹן וְיָמוּתוּ חֻקַּת
עוֹלָם לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו: ס

לד
לה
לו
לז
מ
מא
מב
מג
מז
רביעי
כט
כ

מֵעֲרֵבְבוֹת בַּשֶּׁמֶן, וּפְתוֹת דְּקוֹת שֶׁלֹּא הִחְמִיצוּ מְרוּחִים בַּשֶּׁמֶן – וְתַעֲשֶׂה אוֹתָם מְסוּלֹת שֶׁל חֲטִיִּם.

תָּשִׂים אוֹתָם בְּסֵל אֶחָד וְתַגִּישׁ אוֹתָם בְּסֵל, וְאֵת הַפֶּר וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים.

וְאֵת אֶהֱרֵן וְאֵת בְּנָיו תִּקְרַב לְפֶתַח אוֹהֶל הַהֲתַכַּנְסוֹת וְתִרְחֹץ אוֹתָם בַּמַּיִם.

תִּקַּח אֵת הַבְּגָדִים וְתִלְבִּישׁ אֵת אֶהֱרֵן אֵת הַכֹּהֲנֹת וְאֵת הַמַּעִיל שְׁעָלוּ הָאֵפוֹד וְאֵת הָאֵפוֹד וְאֵת הַחוּשֵׁן, וְתַחְגוֹר אוֹתוֹ בַּחֲגוֹרַת הָאֵפוֹד.

וְתָשִׂים אֵת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ, וְתָשִׂים אֵת הַצִּיץ – כְּתֹרֶת הַקּוֹדֵשׁ, עַל הַמִּצְנֶפֶת.

וְתִקַּח אֵת הַשֶּׁמֶן שְׁמוֹרֵחִים בּוֹ וְתִיַצֵּק עַל רֹאשׁוֹ וְתִמְרַח עָלָיו.

וְאֵת בְּנָיו תִּקְרַב וְתִלְבִּישׁ אוֹתָם בַּתּוֹנוֹת.

וְתַחְגוֹר אוֹתָם בְּאַבְנֵי־טִיִּם – אֵת אֶהֱרֵן וּבְנָיו, וְתַחְבוֹשׁ לָהֶם מִגְּבְעוֹת, וְהַכְהִינָה תַהֲיֶיהָ לָהֶם חוֹק לְעוֹלָם, וְתִמְנְנָה אֵת אֶהֱרֵן וְאֵת בְּנָיו לְתַפְקִידָם.

תַּגִּישׁ אֵת הַפֶּר אֶל פֶּתַח אוֹהֶל הַהֲתַכַּנְסוֹת וְאֶהֱרֵן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ אֵת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הַפֶּר.

תִּשְׁחַט אֵת הַפֶּר לִפְנֵי ה' מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַהֲתַכַּנְסוֹת.

תִּקַּח מִדַּם הַפֶּר וְתָשִׂים עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבַּע שְׁלֹף, וְאֵת כָּל הַדָּם תִּשְׁפּוֹף עַל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ.

תִּקַּח אֵת כָּל הַחֵלֶב שֶׁמִּכֶּסֶה אֵת הַמַּעִים וְאֵת הַתּוֹסֶפֶת שְׁעַל הַכֶּבֶד וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת הַחֵלֶב שְׁעַלִּיהֶן, וְתִקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ.

וְאֵת בֶּשֶׂר הַפֶּר וְאֵת עוֹרוֹ וְאֵת צוֹאָתוֹ תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה – הוּא קָרְבַּן חֲטָאֹת.

תִּקַּח אֵת הָאֵיל הָרֹאשׁוֹן, וְאֶהֱרֵן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ אֵת יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל.

וְרִקְיָי מִצוֹת מְשָׁחִים בַּשֶּׁמֶן סֵלֶת חֲטִיִּם תַּעֲשֶׂה אוֹתָם:

וְנָתַתְּ אוֹתָם עַל־סֵל אֶחָד וְהִקְרַבְתָּ אוֹתָם בְּסֵל וְאֵת־הַפֶּר וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים:

וְאֵת־אֶהֱרֵן וְאֵת־בְּנָיו תִּקְרִיב אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְרִחַצְתָּ אוֹתָם בַּמַּיִם:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־הַבְּגָדִים וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶת־אֶהֱרֵן אֶת־הַכֹּהֲנֹת וְאֵת מַעִיל הָאֵפוֹד וְאֵת־הָאֵפוֹד וְאֵת־הַחוּשֵׁן וְאֶפְדַּת לֹו בַּחֲשֵׁב הָאֵפוֹד:

וְשִׁמַּתְּ הַמִּצְנֶפֶת עַל־רֹאשׁוֹ וְנָתַתְּ אֶת־גִּזְרֵת הַקֹּדֶשׁ עַל־הַמִּצְנֶפֶת:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־שֶׁמֶן הַמְשָׁחָה וַיִּצְקֶתָ עַל־רֹאשׁוֹ וּמְשַׁחְתָּ אוֹתוֹ:

וְאֵת־בְּנָיו תִּקְרִיב וְהִלְבַּשְׁתָּם כְּתֵנֹת:

וְחִגְרַתְּ אוֹתָם אֲבָנֵי אֶהֱרֵן וּבְנָיו וְהִבַּשְׁתָּ לָהֶם מִגְּבְעוֹת וְהִיַּתְּהָ לָהֶם כְּהֵנָה לַחֲקֵת עוֹלָם וּמִלֹּאֲתָ יְד־אֶהֱרֵן וְיְד־בְּנָיו:

וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַפֶּר לִפְנֵי אוֹהֶל מוֹעֵד וְסִמְדָה אֶהֱרֵן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפֶּר:

וְשַׁחַטְתָּ אֶת־הַפֶּר לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

וְלִקַּחְתָּ מִדַּם הַפֶּר וְנָתַתְּהָ עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעֶךָ וְאֵת כָּל־הַדָּם תִּשְׁפּוֹף אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ:

וְלִקַּחְתָּ אֶת־כָּל־הַחֵלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־הַקָּרֶב וְאֵת הַיִּתְרָתָה עַל־הַכֶּבֶד וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת וְאֵת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־יְהֵן וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַ:

וְאֶת־בֶּשֶׂר הַפֶּר וְאֶת־עוֹרוֹ וְאֶת־פְּרָשׁוֹ תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה חֲטָאֹת הוּא:

וְאֶת־הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח וְסִמְכוּ אֶהֱרֵן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

תִּשְׁחַט אֶת הָאֵיל וְתִקַּח אֶת דָּמוֹ וְתִזְרוֹק עַל
הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב.

וְתִחַלַּק אֶת הָאֵיל לַחֲלָקָיו וְתִרְחֵץ אֶת מַעְיו
וְרַגְלָיו וְתִשֵּׂים אוֹתָם עַל שָׂאֵר אַבְרָיו וְעַל
רֹאשׁוֹ.

וְתִקְטֹר אֶת כָּל הָאֵיל עַל הַמִּזְבֵּחַ, הוּא קֶרֶבֶן
עוֹלָה לַה' – הוּא עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנֶחֱת רוּחַ לַה'.

תִּקַּח אֶת הָאֵיל הַשְּׁנַי וְאֶהְרֶן וּבְנָיו יִשְׁעִינוּ אֶת
יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל.

תִּשְׁחַט אֶת הָאֵיל וְתִקַּח מִדָּמוֹ וְתִשֵּׂים עַל
תַּנּוּד אוֹזֵן אֶהְרֶן הַיְמָנִית וְעַל תַּנּוּד אוֹזֵן בְּנָיו
הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בּוֹהֵן רַגְלָם
הַיְמָנִית, וְתִזְרוֹק אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ מִסָּבִיב.

תִּקַּח מִהַדָּם שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ וּמֵהַשֶּׁמֶן שְׂמוֹרְחִים
בוֹ, וְתִתֵּיו עַל אֶהְרֶן וְעַל בְּגָדָיו וְעַל בְּנָיו וְעַל
בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ, וְיִתְקַדְּשׁוּ הוּא וּבְגָדָיו וְאֹתוֹ
בְּנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו.

תִּקַּח מִהָאֵיל אֶת הַחֶלֶב וְאֶת שׂוֹמֵן הַזָּגֵב וְאֶת
הַחֶלֶב שֶׁמִּכְסֶּה אֶת הַמַּעֲסִים וְאֶת הַתּוֹסֶפֶת
שֶׁעַל הַכֶּבֶד וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת וְאֶת הַחֶלֶב
שֶׁעֲלִיהֶן וְאֶת שׂוֹק הַיְמִינִי, עֲשֵׂה כִּד כִּי אֵיל זֶה
הוּא קֶרֶבֶן מִנֵּי לַתְּפִקִּיד.

וְתִקַּח כֶּפֶר לְחֶם אַחַת, וְחִלַּת לְחֶם אַחַת
מִטֶּגֶן בְּשֶׁמֶן, וּפְתַח דָּקָה אַחַת מִסַּל הַלְחֶם
שֶׁלֹּא הֶחֱמִיץ שְׁלִפְנֵי ה'.

תִּשֵּׂים אֶת הַכֹּל עַל כַּפּוֹת יָדֵי אֶהְרֶן וְעַל
כַּפּוֹת יָדֵי בְנָיו וְתִנִּיף אוֹתָם לִפְנֵי ה'.

תִּקַּח אוֹתָם מִיָּדָם וְתִקְטֹר עַל הַמִּזְבֵּחַ עַל
הָעוֹלָה, לְנֶחֱת רוּחַ לִפְנֵי ה' – זֶה קֶרֶבֶן עוֹלָה
בָּאֵשׁ לַה'.

תִּקַּח אֶת הַחֹזֶה מֵהָאֵיל שֶׁל קֶרֶבֶן הַמִּנּוּי שֶׁל
אֶהְרֶן, וְתִנִּיף אוֹתוֹ לִפְנֵי ה', וְהוּא יִהְיֶה הַמִּנְהָ
שֶׁלָּךְ.

וְשָׁחַט אֶת הָאֵיל וְלָקַחְתָּ אֶת־דָּמוֹ
וְזָרַקְתָּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָּבִיב:

וְאֶת־הָאֵיל תִּנְתַּח לְנִתְחָיו וְרַחֲצֶתָ קֶרְבוֹ
וּכְרָעָיו וְנִתַּח עַל־נִתְחָיו וְעַל־רֹאשׁוֹ:

וְהִקְטַרְתָּ אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ
הוּא לִיהִנּוּחַ רֵיחַ נִיחּוּחַ אִשָּׁה לִיהִנּוּחַ
הוּא:

וְלָקַחְתָּ אֶת הָאֵיל הַשְּׁנַי וּסְמָךְ אֶהְרֶן
וּבְנָיו אֶת־יָדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

וְשָׁחַטְתָּ אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ מִדָּמוֹ וְנִתְחָתָה
עַל־תַּנּוּד אוֹזֵן אֶהְרֶן וְעַל־תַּנּוּד אוֹזֵן בְּנָיו
הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֶן יָדָם הַיְמָנִית
וְעַל־בֶּהֶן רַגְלָם הַיְמָנִית וְזָרַקְתָּ
אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָּבִיב:

וְלָקַחְתָּ מִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ
וּמִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְהַזֵּית עַל־אֶהְרֶן וְעַל־
בְּגָדָיו וְעַל־בְּנָיו וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ
וְקִדְּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו
אֹתוֹ:

וְלָקַחְתָּ מִן־הָאֵיל הַחֶלֶב וְהָאֲלִיָּה וְאֶת־
הַחֶלֶב | הַמִּכְסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרַת
הַכֶּבֶד וְאֶת | שְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת וְאֶת הַחֶלֶב
אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן וְאֶת שׂוֹק הַיְמִינִי כִּי אֵיל
מִלְּאִים הוּא:

וּכְפֹר לְחֶם אַחַת וְחִלַּת לְחֶם שֶׁמֶן אַחַת
וְרָקִיק אַחַד מִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי
יְהוָה:

וְשִׂמְתָּ הַכֹּל עַל כַּפְּי אֶהְרֶן וְעַל כַּפְּי
בְּנָיו וְהִנִּפַּתְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה:

וְלָקַחְתָּ אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַה
עַל־הָעוֹלָה לְרֵיחַ נִיחּוּחַ לִפְנֵי יְהוָה
אִשָּׁה הוּא לִיהִנּוּחַ:

וְלָקַחְתָּ אֶת־הַחֹזֶה מֵאֵיל הַמִּלְּאִים אֲשֶׁר
לְאֶהְרֶן וְהִנִּפַּתְתָּ אוֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
וְהָיָה לָךְ לְמִנְהָ:

תִּקְדָּשׁ אֶת הַחֹהַל הַמּוֹנֵף וְאֶת הַשּׁוֹק שֶׁהוּרָם, שֶׁהוּנְפוּ וְשֶׁהוּרָמוּ מֵהָאֵיל שֶׁל קָרְבַּן הַמִּנְחָה, מֵהַשֵּׁיף לְאַהֲרֹן וּמֵהַשֵּׁיף לְבָנָיו.

וּמֵעַכְשָׁיו הַחֹהַל וְהַשּׁוֹק יִהְיוּ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קִצְבָה לְעוֹלָם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם מִפְּרָשִׁים מֵהַקָּרְבָּן, וְהַמִּפְרָשׁ מִזְבְּחֵי שְׁלֹמִיָּהִם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּא תְרוּמָתָם לַיהוָה.

וּבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אַהֲרֹן יִהְיוּ גַם לְבָנָיו אַחֲרָיו, יִמְרָחוּ עֲלֵיהֶם אֶת שֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ בְּשִׁילְבָשׁוֹ אוֹתָם וְכַף יָמֵנו אוֹתָם לְכַהֵן גָּדוֹל.

הַכֹּהֵן מִבְּנֵי שִׁיתְמַנָּה בְּמִקְוֵה יִלְבַּשׁ אוֹתָם שִׁבְעָה יָמִים בְּשִׁיבּוֹא לְאוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת לְשֵׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ.

וְתִקַּח אֶת אֵיל הַמִּנְחָה לְתַפְקִיד, וְתִבְשַׁל אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִקְוֵה קָדוֹשׁ.

וְאַהֲרֹן וּבָנָיו יֹאכְלוּ אֶת בֶּשֶׂר הָאֵיל וְאֶת הַלֶּחֶם שֶׁבִּשַׁל בְּפֶתַח אוֹהֶל הַהֵתְכַנְּסוֹת –

יֹאכְלוּ אוֹתָם אֵלֶּה שֶׁהֵתְכַפְּרוּ בָהֶם בְּדֵי לְמִנּוּתָם לְתַפְקִידָם וּלְקִדְשׁ אוֹתָם, וְאָדָם זָר לֹא יֹאכַל אוֹתָם כִּי הֵם קֹדֶשׁ.

וְאִם יִשְׂאָר מִבְּשַׂר קָרְבַּן הַמִּנְחָה וּמֵהַלֶּחֶם עַד הַבֹּקֶר, תִּשְׂרֹף אֶת הַנּוֹתֵר בָּאֵשׁ, הוּא לֹא יֹאכַל כִּי הוּא קֹדֶשׁ.

תַּעֲשֶׂה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כְּכֹהֵן כָּכָל מַה שֶׁצִּוִּיתִי אוֹתָךְ, שִׁבְעָה יָמִים תִּמְנַּה אוֹתָם לְתַפְקִיד.

וְתַעֲשֶׂה כָּל יוֹם פַּר חֲטָאת לְכַפֵּרָה וְתִטְהַר אֶת הַמִּזְבֵּחַ בְּכַף שֶׁתִּזְהַר עָלָיו לְכַפֵּרָה, וְתִמְרַח עָלָיו מֵהַשֶּׁמֶן בְּדֵי לְקִדְשׁוֹ.

שִׁבְעָה יָמִים תִּזְהַר עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּרָה וּתְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, וְהַמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים – כָּל מִי שֶׁנוֹגֵעַ בַּמִּזְבֵּחַ צָרִיךְ לְהִתְקַדֵּשׁ.

פְּרֻשַׁת הַתָּמִיד

וְזֶה מַה שֶׁתִּקְרִיב עַל הַמִּזְבֵּחַ: כְּבָשִׂים שְׁגִילִם

וּקְדָשָׁתְךָ אֶת הַחֹהַל הַמּוֹנֵף וְאֶת שּׁוֹק הַתְרוּמָה אֲשֶׁר הוּנְפוּ וְאֲשֶׁר הוּרָם מֵאֵיל הַמִּנְחָה מֵאֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבָנָיו:

וְהָיָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו לְחֶק-עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְרוּמָה הִיא וְתְרוּמָה יִהְיֶה מֵאֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִזְבְּחֵי שְׁלֹמִיָּהִם תְרוּמָתָם לַיהוָה:

וּבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָנָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁתַּח כֹּהֵם וּלְמִלְאָכָם אֶת-יָדָם:

שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשׂם הַכֹּהֵן תַּחֲתוֹ מִבְּנֵי אֲשֶׁר יָבֹא אֶל-אוֹהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ:

וְאֶת אֵיל הַמִּנְחָה תִּקַּח וּבִשַׁלְתָּ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמִקְוֵה קָדוֹשׁ:

וְאָכַל אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת-בֶּשֶׂר הָאֵיל וְאֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בִּשַׁל בְּפֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

וְאָכְלוּ אוֹתָם אֲשֶׁר כִּפְּרוּ בָהֶם לְמִלְאָכָם אֶת-יָדָם לְקִדְשׁ אֶתָם וְזָר לֹא-יֹאכַל כִּי-קֹדֶשׁ הֵם:

וְאִם-יִנָּתֵר מִבְּשַׂר הַמִּנְחָה וּמִן-הַלֶּחֶם עַד-הַבֹּקֶר וְשִׂרַפְתָּ אֶת-הַנּוֹתֵר בָּאֵשׁ לֹא יֹאכַל כִּי-קֹדֶשׁ הוּא:

וַעֲשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כְּכֹהֵן כָּכָל מַה שֶׁצִּוִּיתִי אֹתְךָ שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא הַמִּלְאָכָם:

וּפַר חֲטָאת תַּעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל-הַכֹּפָרִים וְחֲטָאתָ עַל-הַמִּזְבֵּחַ בְּכַפֵּרָה עָלָיו וּמִשְׁחַת אֹתוֹ לְקִדְשׁוֹ:

שִׁבְעַת יָמִים תִּכְפֹּר עַל-הַמִּזְבֵּחַ וּתְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים כָּל-הַנּוֹגֵעַ בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: ס

וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים

בני־שנה שנים ליום תמיד:

ל ט את־הכֹּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֹּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים:

מ וְעִשְׂרֵן סֹלֶת בְּלוֹל בְּשֶׁמֶן כְּתִית רִבַּע הַהַיּוֹן וְנִסְדָּ רִבִיעֵת הַהַיּוֹן יָיִן לַכֹּבֶשׂ הָאֶחָד:

מא וְאֵת הַכֹּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנֹסְפָה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לִרְיִחַח נִיחַח אֲשֶׁה לַיהוָה:

מב עֲלֵת תְּמִיד לְדִרְתִּיכֶם פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֲנֹעַד לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם:

מג וְנִעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבֹּדִי:

מד וְקִדַּשְׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־אֹתֵרֶן וְאֶת־בְּגָדֵי אֶקְדָּשׁ לְכַתֵּן לִי:

מה וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיְתִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

מו וַיְדַעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵי בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: פ

שביע

ל

א וְעִשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקָּטָר קִטְרַת עֲצֵי שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ:

ב אֹמֶה אֲרָכּוּ וְאֹמֶה רָחְבוֹ רְבִיעַ יְהִיָּה וְאֹמֶתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ קִרְנֹתָיו:

ג וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּבּוֹ וְאֶת־ קִירֹתָיו סָבִיב וְאֶת־קִרְנֹתָיו וְעָשִׂיתָ לוֹ זָר זָהָב סָבִיב:

ד וְשִׁתִּי טַבַּעַת זָהָב תַּעֲשֶׂה־לוֹ ׀ מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צַלְעֹתָיו תַּעֲשֶׂה עַל־שְׁנֵי צַדָּיו וְהָיָה לְכַתֵּימִים לְבָדִים לְשֹׂאת אֹתוֹ

עד שנה, שנים לכל יום, תמיד.

את הכֹּבֶשׂ הָרִאשׁוֹן תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֹּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה אַחַר הַצֹּהֲרִים.

וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֹלֶת (כֶּפֶץ 2.166 לִיטָר) מְעוֹרָב בְּרִבַּע הַהַיּוֹן שְׁמֹן זֵית כְּתוּשׁ (כֶּפֶץ 900 מ"ל), וְרִבִיעֵת הַהַיּוֹן יָיִן (כֶּפֶץ 900 מ"ל), לְהַגִּישָׁה לַמִּזְבֵּחַ עֹבוֹר כָּל כֹּבֶשׂ.

וְאֵת הַכֹּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַקְרִיב אַחַר הַצֹּהֲרִים, תַּעֲשֶׂה לוֹ כְּמוֹ הַמִּנְחָה שֶׁל הַבֶּקֶר וּשְׁפִיכַת הַיַּיִן שָׁלָה - לְקַרְבֵּן עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַיהוָה.

עוֹלָה הַמִּקְרֶבֶת תְּמִיד חוֹק לְדוֹרוֹת, בְּפִתַח אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לִפְנֵי ה', שְׁאִפְגֹּשׁ אֹתְכֶם שָׁם לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם.

אִפְגֹּשׁ שָׁם עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַמָּקוֹם יִתְקַדֵּשׁ בְּכַבֹּדִי.

אֶקְדָּשׁ אֶת אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וְאֵת הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵת אֹתֵרֶן וְאֵת בְּגָדֵי אֶקְדָּשׁ לְכַתֵּן לִי.

וְאֲשַׁכֵּן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֶהְיֶה לָהֶם לְאֱלֹהִים.

וַיְדַעוּ שְׂאֵנֵי ה' אֱלֹהֵיהֶם שֶׁהוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כְּדֵי לְהַשְׁרוֹת אֶת שְׁכִינָתִי בְּתוֹכָם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיהֶם.

פְּרַשַׁת מִזְבֵּחַ הַזָּהָב

תַּעֲשֶׂה מִזְבֵּחַ לְהַקְטִיר קְטוֹרֶת, תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ מְעַצֵּי שֵׁטָה.

הוא יהיה בצורת רבוע - אמה ארכו ואמה רחבו (כֶּפֶץ 47 ס"מ), וְשִׁתִּי אֲמוֹת גְּבָהוּ, קִרְנֹתָיו יַעֲשׂוּ כַחֲלָק מִמֶּנּוּ.

תַּצְפֶּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר - אֵת גִּבּוֹ וְאֵת קִירֹתָיו מְסָבִיב וְאֵת קִרְנֹתָיו, וְתַעֲשֶׂה לוֹ זָר מִזָּהָב מְסָבִיב.

וְתַעֲשֶׂה לוֹ שְׁתֵּי טַבַּעוֹת מִזָּהָב מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי דְפְנֹתָיו - תַּעֲשֶׂה אוֹתָם עַל שְׁנֵי צַדָּיו, וְהֵם יִהְיוּ מְקוֹם הַמוֹטוֹת לְהָרִים אוֹתוֹ

בְּהֵמָה:

וַעֲשִׂיתָ אֶת־הַבְּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב:

וַנִּתְּתָה אֹתוֹ לִפְנֵי הַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל־ אֲרֹן הָעֵדֻת לִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־ הָעֹרֹת אֲשֶׁר אֲנֹעַד לָךְ שָׁמָּה:

וְהַקָּטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קִטְרֵת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־הַנִּגְלוֹת יַקְטִירֶנָּה:

וּבַהֲעֵלֹת אֶהְרֹן אֶת־הַנִּגְלוֹת בֵּין הָעַרְבֹּיִם יַקְטִירֶנָּה קִטְרֵת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

לֹא־תֵעָלוּ עָלָיו קִטְרֵת זָרָה וְעֹלָה וּמִנְחָה וְנִסְחָךְ לֹא תִסְכוּ עָלָיו:

וּכְפָר אֶהְרֹן עַל־קַרְנֹתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲטָאת הַכַּפֹּרִים אַחַת בַּשָּׁנָה יַכְפֹּר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ־קֹדְשִׁים הוּא לִיתְהַנָּה: פ

בָּהֶם.

תַּעֲשֶׂה אֶת הַמוֹטוֹת מֵעֲצֵי שִׁטָּה, וְתִצְפֶּה אוֹתָם זָהָב.

תָּשִׂים אוֹתוֹ לִפְנֵי הַפְּרוֹכֶת שֶׁעַל יַד אֲרוֹן לְוַחֹת הַבְּרִית – לִפְנֵי הַכֹּסֵי שֶׁעַל אֲרוֹן לְוַחֹת הַבְּרִית, שֶׁאֲתַגִּילָה אֵלֶיךָ בְּדַבְּרֵי שֵׁם.

אֶהְרֹן יַקְטִיר עָלָיו קִטְרֵת בְּשָׂמִים מוֹקְדִים בַּבֶּקֶר, בַּזְּמַן הַכְּנָתוֹ אֶת הַנִּגְלוֹת יַקְטִיר אוֹתָהּ.

וּכְשֶׁאֶהְרֹן יִדְלִיק אֶת הַנִּגְלוֹת אַחַר הַצִּהָרִים, הוּא יַקְטִיר אוֹתָהּ שׁוֹב – קִטְרֵת תָּמִיד בְּכָל יוֹם לִפְנֵי ה' לְדוֹרוֹת.

אֵל תֵּעָלוּ עָלָיו קִטְרֵת אַחֶרֶת וְעוֹלָה וּמִנְחָה, וְלֹא תִסְכּוּ עָלָיו יַיִן.

אֶהְרֹן יִזֶּה דָם לְכַפֵּרָה עַל קַרְנֹתָיו פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה, הוּא יִזֶּה עָלָיו לְכַפֵּרָה מִדָּם חֲטָאת הַכַּפֹּרִים פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הוּא קוֹדֵשׁ קֹדְשִׁים לָהּ.

מפסיר

כִּי תִשָּׂא

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ב כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בַּפֶּקֶד אַתֶּם וְלֹא־יְהִי בָהֶם גִּנּוּף בַּפֶּקֶד אַתֶּם:

ג זֶה וַיִּתְּנוּ כָל־הָעֵבֶר עַל־הַפְּקֻדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:

ד כָּל הָעֵבֶר עַל־הַפְּקֻדִים מִגֹּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה יִתֵּן תְּרוּמַת יְהוָה:

ה הָעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

ו וּלְקַחְתֶּם אֶת־כֶּסֶף הַכֹּפָרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתְּ אֹתוֹ עַל־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לְפָנַי יְהוָה לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: פ

פְּרֻשַׁת שְׁקָלִים

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

בְּשִׁתְּמִנָּה אֶת מִסְפַּר אַנְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל אִישׁ יִתֵּן כּוֹפֵר נֶפֶשׁ לַה' בְּשִׁיִּסְפְּרוֹ אוֹתָם, וְכֹדֵף לֹא תִהְיֶה בָהֶם מִגִּפְהָ בְּשִׁסּוּפְרִים אוֹתָם.

אֵת זֶה יִתֵּן כָּל מִי שְׁעוֹבֵר לְהִסְפֵּר – כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל מַחְצִית הַשֶּׁקֶל (כֶּסֶף 7 גֵּרָם) בְּשִׁקְלֵי הַקּוֹדֶשׁ, מִשְׁקַל הַשֶּׁקֶל הוּא עֲשָׂרִים גֵּרָה (14.1 גֵּרָם) – יִתְּנוּ מַחְצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַה'.

כָּל מִי שְׁעוֹבֵר לְהִסְפֵּר – מִגִּיל עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה – יִתֵּן אֶת תְּרוּמַת ה'.

הָעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהָעֲנִי לֹא יִמְעִיט מַחְצִי שֶׁקֶל – לְתַת תְּרוּמָה לַה' לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

קַח מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַכֶּסֶף שֶׁמִּכְפָּר וְתֵן אוֹתוֹ לְצוֹרֶף עֲבוֹדַת אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְהוּא יִזְכֹּר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנַי ה' כְּדֵי לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

פְּרֻשַׁת הַבִּיּוֹר

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

תַּעֲשֶׂה בִּיּוֹר מִנְחוֹשֶׁת וּבִסִּיסוֹ מִנְחוֹשֶׁת לְרַחֲצָהּ, וְתָשִׂים אוֹתוֹ בֵּין אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ, וְתָשִׂים שָׁם מִים.

וְאֶהְרֵן וּבְנָיו יִרְחֲצוּ מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם.

כְּשִׁיכְנִסוּ לְאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת יִרְחֲצוּ בְּמִים וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ כְּשִׁיגִשׁוּ לְמִזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת לְהַקְטִיר קֶרֶבַן עוֹלָה בְּאֵשׁ לַה'.

הֵם יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם וּרְגְלֵיהֶם וְלֹא יָמוּתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חוֹק לְעוֹלָם לוֹ וּלְצִאֲצָאֵיו לְדוֹרוֹת.

פְּרֻשַׁת שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

אֶתָּה קַח לָךְ בְּשָׂמִים חֲשׁוּבִים: מוֹר־דְּרׁוֹר –

ז וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ח וְעֲשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָה וְנָתַתְּ אוֹתוֹ בֵּין־אוֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתְּ שָׂמֶה מִים:

ט וְרַחֲצוּ אֶהְרֵן וּבְנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם:

כ כַּבָּאִם אֶל־אוֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מִים וְלֹא יָמוּתוּ אוֹ כִּגְשַׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת לְהַקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה:

כא וְרַחֲצוּ יְדֵיהֶם וּרְגְלֵיהֶם וְלֹא יָמוּתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חֻק־עוֹלָם לוֹ וּלְזֵרְעוֹ לְדוֹרָתָם: פ

כב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כג וְאֶתָּה קַח־לָךְ בְּשָׂמִים רֹאשׁ מוֹר־דְּרׁוֹר

בַּמִּשְׁקַל חֲמֵשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים (כִּ7 קילו), וּבוֹשֶׁם קְנָמֹן - מִחֲצִיתוֹ בַּמִּשְׁקַל מֵאֲתַיִם וְחֲמִשִּׁים שְׁקָלִים (כִּ3.5 קילו), וְקִנִּים שֶׁל בּוֹשֶׁם בַּמִּשְׁקַל מֵאֲתַיִם וְחֲמִשִּׁים שְׁקָלִים.

וְקִדָּה - בַּמִּשְׁקַל חֲמֵשׁ מֵאוֹת שְׁקָלֵי קוֹדֶשׁ, וְשֶׁמֶן זַיִת - הֵינן (כִּ3.6 ליטר).

וְתַעֲשֶׂה אֹתָם שֶׁמֶן לְמִרְיָחָה כְּדֵי לְקַדֵּשׁ, תַּעְרוֹבֵת שֶׁל בְּשָׂמִים טְחוּנִים כְּדָרְךְ הַרוֹקְחִים, וְיִהְיֶה שֶׁמֶן לְמִרְיָחָה כְּדֵי לְקַדֵּשׁ.

וְתִמְרָח בּוֹ אֶת אוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת וְאֶת אַרְוֶן לוחות הַבְּרִית.

וְאֶת הַשִּׁלְחָן וְאֶת כָּל כֵּלָיו וְאֶת הַמִּנְרָה וְאֶת כֵּלָיָהּ וְאֶת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת.

וְאֶת מִזְבַּח הָעוֹלָה וְאֶת כָּל כֵּלָיו וְאֶת הַכִּיֹּר וְאֶת בְּסִיסוֹ.

תִּקְדֹּשׁ אוֹתָם וְהֵיוּ קוֹדֶשׁ קְדָשִׁים, כָּל מִי שְׂנוּגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ לִפְנֵי כֵן.

וְאֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו תִּמְרָח וְתִקְדֹּשׁ אוֹתָם לְהִיּוֹת לִי כֹהֲנִים.

וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר וְתֹאמַר: זֶה יִהְיֶה שֶׁמֶן לְמִרְיָחָה כְּדֵי לְקַדֵּשׁ בְּשִׁבְלִי, לְדוֹרוֹת.

לֹא יִסּוּכוּ מִמֶּנּוּ עַל בֶּשֶׂר אָדָם זָר, וְאֵל תַּעֲשׂוּ כַּמּוֹהוּ - הוּא קוֹדֶשׁ, קוֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם.

אִישׁ שִׁירְקָח כַּמּוֹהוּ אוֹ שִׁיתֵן מִמֶּנּוּ עַל אָדָם זָר - יִשְׂמַד מֵעַמּוֹ.

פְּרֻשַׁת הַקְּטוֹרֶת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: קַח בְּשָׂמִים - נָטָף וְשַׁחֲלֵת וְחִלְבֵּנָה - בְּשָׂמִים, וְלִבְנָה זָכָה, כָּלֶם יִהְיוּ בְּאוֹתוֹ מִשְׁקָל.

וְתַעֲשֶׂה מֵהֶם קְטוֹרֶת, טְחוּנִים כְּדָרְךְ הַרוֹקְחִים, מֵעַרְבָב, טְהוֹר, קוֹדֶשׁ.

תִּטְחוֹן אוֹתָהּ דֵק דֵק, וְתִשִּׂים מִמֶּנָּה לִפְנֵי אַרְוֶן לוחות הַבְּרִית בְּאוֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת שְׂאֵפָגֵשׁ אֹתָךְ שָׁם, הִיא תִּהְיֶה לָכֶם קוֹדֶשׁ קְדָשִׁים.

חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְקְנָמֹן-בְּשָׂם מִחֲצִיתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתַיִם וְקִנִּיה-בְּשָׂם חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתַיִם:

כד וְקִדָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת בַּשִּׁקָל הַקֹּדֶשׁ וְשֶׁמֶן זַיִת הֵינן:

כה וְעֲשִׂיתָ אֹתוֹ שֶׁמֶן מִשְׁחַת-קֹדֶשׁ רֶקַח מִדְּקַחַת מַעֲשֶׂה רֶקַח שֶׁמֶן מִשְׁחַת-קֹדֶשׁ יִהְיֶה:

כו וּמִשְׁחַת כּוֹ אֶת-אוֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת אַרְוֶן הָעֵדוּת:

כז וְאֶת-הַשִּׁלְחָן וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְאֶת-הַמִּנְרָה וְאֶת-כֵּלָיָהּ וְאֶת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת:

כח וְאֶת-מִזְבַּח הָעוֹלָה וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְאֶת-הַכִּיֹּר וְאֶת-כְּנֹו:

כט וְקִדְשַׁת אֹתָם וְהֵיוּ קְדָשׁ קְדָשִׁים כָּל-הַנֹּגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ:

ל וְאֶת-אוֹהֶרֶן וְאֶת-בְּנָיו תִּמְשַׁח וְקִדְשַׁת אֹתָם לְכַהֵן לִי:

לא וְאֵל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר שֶׁמֶן מִשְׁחַת-קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם:

לב עַל-בֶּשֶׂר אָדָם לֹא יִיָּסַף וּבְמַתְכַנְּתוֹ לֹא תַעֲשׂוּ כַּמּוֹהוּ קְדָשׁ הוּא קְדָשׁ יִהְיֶה לָכֶם:

לג אִישׁ אֲשֶׁר יִרְקַח כַּמּוֹהוּ וְאֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ עַל-זָר וּנְכַרְתָּ מֵעַמּוֹ: ס

לד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח-לָךְ סָמִים נָטָף וְשַׁחֲלֵת וְחִלְבֵּנָה סָמִים וְלִבְנָה זָכָה כֹּד בְּכֹד יִהְיֶה:

לה וְעֲשִׂיתָ אוֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח מַעֲשֶׂה רוֹקַח מִמְּלַח טְהוֹר קְדָשׁ:

לו וְשַׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הַדֵּק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדוּת בְּאוֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֶנְעֵד לָךְ שְׂמֹה קְדָשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם:

והקטורת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם כמותה. היא תהיה מיוחדת לך רק לעבודת ה'. איש אשר יעשה כמותה להריח בזה – ישמד מעמו.

והקטורת אשר תעשה במתכנתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה: איש אשר יעשה כמותה להריח בזה ונכרת מעמיו: ס

פרשת חכמי הלב

ה' דבר אל משה ואמר:

ראה, הכרזתי על בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה.

ומלאתי אותו ברוח אלהים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכשרון לכל מלאכה.

לתכנן תכניות, לעשות בזהב ובכסף ובנחשת.

ובחריתת אבני חן לשבוע, ובנגרות עץ – לעשות בכל מלאכה.

והנה שמתי אתו את אהליאב בן אחיסמך משבט דן, ובלב כל חכם לב נתתי חכמה והם יעשו את כל מה שצויתי אותך:

את אוהל ההתכנסות, ואת הארון ללווחות הברית ואת הכסוי שעליו, ואת כל בלי האוהל.

ואת השלחן ואת בליו ואת המנורה הטהורה ואת כל בליה ואת מזבח הקטורת.

ואת מזבח העולה ואת כל בליו ואת הכיור ואת בסיסו.

ואת כסויי בלי המשכן, ואת בגדי הקודש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן.

ואת השמן שמן שמורחים בו, ואת קטורת הבשמים להקטיר בקודש, בכל מה שצויתי אותך – יעשו.

פרשת השבת

ה' אמר למשה:

אתה, דבר אל בני ישראל ותאמר: אבל תשמרו את שבתותי ואל תעשו בשבת את המשכן, כי היא סימן ביני וביניכם לדורות,

וידבר יהוה אל משה לאמר:

ראה קראתי בשם בצלאל בן-אורי בן-חור למטה יהודה:

ומלא אותו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל-מלאכה:

לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת:

ובחרשת אבן למלאות ובחרשת עץ לעשות בכל-מלאכה:

ואני הנה נתתי אתו את אהליאב בן-אחיסמך למטה-דן ובלב כל-חכם-לב נתתי חכמה ועשו את כל-אשר צויתך:

את אוהל מועד ואת-הארן לעדת ואת-הכפרת אשר עליו ואת כל-כלי האהל:

ואת-השלחן ואת-כליו ואת-המנורה הטהורה ואת-כל-בליה ואת מזבח הקטורת:

ואת-מזבח העולה ואת-כל-כליו ואת-הכיור ואת-כפו:

ואת בגדי השרד ואת-בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת-בגדי בניו לכהן:

ואת שמן המשחה ואת-קטורת הסמים לקדש ככל אשר-צויתך יעשו: פ

ויאמר יהוה אל-משה לאמר:

ואתה דבר אל-בני ישראל לאמר אך את-שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדרתיתכם לדעת כי אני יהוה

מקדשכם :

וּשְׁמֵרְתֶם אֶת־הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לְכֶם מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוֹמָת כִּי כָל־הַעֲשָׂה בָהּ מְלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרָב עִמּוּיָהּ :

שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן קֹדֶשׁ לַיהוָה כָּל־הַעֲשָׂה מְלֹאכָה בַיּוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוֹמָת :

וּשְׁמֵרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֶרְתָּם בְּרִית עוֹלָם :

בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת נִיָּבֶשׁ : ס

פרשת העגל

ה' נתן למשה, כשסים לדבר אתו בהר סיני, את שני לוחות הברית – לוחות אבן בתובים באצבע אלהים.

העם ראה שמשה מאחר לרדת מההר, העם התקהל לפני אהרן, ואמרו לו: קום עשה לנו אלהים שינהיגו אותנו, כי משה האיש הזה שהעלה אותנו מארץ מצרים – איננו יודעים מה קרה לו.

אמר להם אהרן: הסירו את נזמי הזהב שבאזני נשיכם בניכם ובנותיכם והביאו אלי.

כל העם הסירו את נזמי הזהב שבאזניהם והביאו לאהרן.

הוא לקח מידם ויצר מהזהב צורה בכלי חריטה, ועשה אותו ביציקה בדמות של עגל, והם אמרו: אלה אלהיך ישראל שהעלו אותך מארץ מצרים!

אהרן ראה זאת, ובנה לפניו מזבח, אהרן

יד

ש

א

לב

ב

ג

ד

ה

וַיִּתֵּן אֶל־מֹשֶׁה כְּכֹל־תּוֹ לְדַבֵּר אֹתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לַחַת הָעֵדוּת לַחַת אֲבָן בְּתוֹבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים :

וַיֵּרָא הָעָם כִּי־בִשֵׁשׁ מִשָּׁה לָרֶדֶת מִן־הַהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם | עֲשֵׂה־לָּנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי־זָה | מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה־הָיָה לוֹ :

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַהֲרֹן פָּרְקוּ נְזָמֵי הַזֹּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשִׁיכֶם בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהָבִיאוּ אֵלָי :

וַיִּתְּפְּרוּ כָל־הָעָם אֶת־נְזָמֵי הַזֹּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיִּבְיֹאוּ אֶל־אַהֲרֹן :

וַיִּקַּח מִיָּדָם וַיַּצַּר אֹתוֹ בְּחֶרֶט וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל מִסַּכָּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלִיפוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם :

וַיֵּרָא אַהֲרֹן וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ לִפְנֵי וַיִּקְרָא

אָהֲרֹן וַיֹּאמֶר חַג לַיהוָה מִקֶּחֶר:

וַיִּשְׁכַּיְמוּ מִמַּחֲרַת וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּגְשׂוּ
שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֵאכֹל וְשָׂתוּ וַיִּקְמוּ
לְצַחֵק: פ

קָרָא וַאֲמַר: מִקֶּחֶר חַג לַה'!

הֵם הִשְׁכִּימוּ לַמַּחֲרַת, הָעֹלוֹת וְהַגִּישׁוּ
שְׁלָמִים, הָעָם יָשֵׁב לֵאכֹל וְלִשְׁתּוֹת, וְקָמוּ
לְהִתְלוּצֵץ.

פְּרֻשַׁת תְּפִלַּת מֹשֶׁה

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה: לֵךְ רַד כִּי עַמְךָ שֶׁהֵעֵלִית
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַשְּׁחִית.

הֵם סָטוּ מִהֵר מִהַדְרֹךְ שְׂצוּיֹתֵי אוֹתָם – עָשׂוּ
לָהֶם יִצְיָקָה בְּדַמוֹת שֶׁל עֵגֶל, הִשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ
וְהִקְרִיבוּ לִפְנָיו, וַאֲמָרוּ: אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל
שֶׁהֵעֵלוּ אוֹתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: רְאִיתִי אֶת הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה
הוּא עֹקֵשׁן וְסָרְבֵן.

וְעַכְשָׁיו עֹזֹב אוֹתִי וְאֶכְעַס עֲלֵיהֶם וְאֲשַׁמֵּד
אוֹתָם, וְאֶעֱשֶׂה מִמֶּךָ עִם גְּדוֹל.

מֹשֶׁה הִתְפַּלֵּל לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיו, וַאֲמַר: ה' לְמָה
תִּכְעַס עָלַי עַמְךָ שֶׁהוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח
גְּדוֹל וּבִיד וּבִיד חֲזָקָה!

לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם שֶׁהוּא הוֹצִיא אוֹתָם בְּרַע
– כִּדֵּי לְהַרוֹג אוֹתָם בַּהַרִּים וּלְכַלּוֹת אוֹתָם
מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה! חֲזוֹר בְּךָ מִכַּעֲסֶךָ וּתְתַחַרְט
עַל הָרַעָה שֶׁחֲשַׁבְתָּ לַעֲשׂוֹת לְעַמְךָ!

זְכוֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ
שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּשֵׁמֶךָ, וַאֲמַרְתָּ לָהֶם: אַרְבֵּה
אֶת צְאֲצְאֵיכֶם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, וְכָל הָאָרֶץ
הַזֹּאת שְׂאֻמְרֵי שְׂאֻתָן לְצְאֲצְאֵיכֶם – וְהֵם
יִנְחֲלוּ אוֹתָהּ לְעוֹלָם.

ה' הִתְחַרְט עַל הָרַעָה שֶׁחֲשַׁב לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ.

פְּרֻשַׁת הַיְרִידָה מִהַר

מֹשֶׁה פָּנָה וַיֵּרַד מִהַר וַיִּשְׁנֵי לוחות הַבְּרִית
בְּיָדוֹ – לוחות כְּתוּבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם – הֵם
כְּתוּבִים מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה.

וְהַלוחות – הֵם מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים, וְהַכְּתָב – הוּא

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּדַרְדֹּר כִּי שָׁחַת
עַמְךָ אֲשֶׁר הֵעֵלִית מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

סָרוּ מִהֵר מִן־הַדְרֹךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עָשׂוּ
לָהֶם עֵגֶל מִסִּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ־לוֹ וַיִּזְבְּחוּ־
לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הֵעֵלִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת־הָעָם
הַזֶּה וְהִנֵּה עִם־קִשָּׁה־עָרְפָה הוּא:

וַעֲתָה הִנֵּיחָה לִּי וַיִּחַר־אַפִּי בָהֶם
וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְּדוֹל:

וַיַּחַל מֹשֶׁה אֶת־פָּנָיו יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר
לְמָה יְהוָה יִחַרֶה אַפְּךָ בְּעַמְךָ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גְּדוֹל וּבִיד
חֲזָקָה:

לְמָה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרַעָה
הוֹצִיאָם לְהַרְג אוֹתָם בַּהַרִּים וּלְכַלּוֹתָם
מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפְּךָ
וַהֲנַחֶם עַל־הָרַעָה לְעַמְךָ:

זְכוֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל
עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתְּדַבֵּר
אֵלֶּהם אַרְבֵּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכּוֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
אִתְּךָ לְזַרְעֲכֶם וְנִחְלוּ לְעוֹלָם:

וַיִּנַּחֶם יְהוָה עַל־הָרַעָה אֲשֶׁר דִּבַּר
לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: פ

וַיִּפֹּן וַיֵּרַד מֹשֶׁה מִן־הַהָר וַיִּשְׁנֵי לַחַת
הָעֵדוּת בְּיָדוֹ לַחַת כְּתוּבִים מִשְׁנֵי
עֲבָרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתוּבִים:

וְהַלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְּכָתֵב

בְּתִיבַת אֱלֹהִים, חֲרוּת עַל הַלּוּחֹת.
 יְהוֹשֻׁעַ שָׁמַע אֶת קוֹל הָעַם שֶׁהֲרִיעוּ, וְאָמַר
 לְמֹשֶׁה: יֵשׁ קוֹל שֶׁל מַלְחָמָה בְּמַחֲנֶה!
 אָמַר לוֹ: אֵין קוֹל צְעָקוֹת שֶׁל גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל
 צְעָקוֹת שֶׁל תְּבוּסָה, אֲנִי שׁוֹמֵעַ קוֹל צְעָקוֹת
 שֶׁל הַתְּלוּצְצוֹת.

בְּשֶׁהִתְקָרַב לְמַחֲנֶה הוּא רָאָה אֶת הָעֵגֶל וְאֶת
 הַרְקוּדִים לְצִלְיֵי הַחֲלִילִים, מֹשֶׁה בָּעַס
 וְהִשְׁלִיךְ מִדְּוִי אֶת הַלּוּחֹת וְשִׁבַר אֹתָם
 לְמַרְגְּלוֹת הַהָר.

הוּא לָקַח אֶת הָעֵגֶל שֶׁעָשׂוּ וְשָׂרַף אוֹתוֹ בָּאֵשׁ,
 וְטָחַן עַד שֶׁנִּשְׁעֶשֶׂה דָק, וְזָרַק עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
 וְנָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְשִׁתּוֹת.

מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן: מַה עָשָׂה לָךְ הָעַם הַזֶּה
 שֶׁהִבְאֵת עָלָיו חַטָּאת גְּדוֹלָה!

אָמַר אַהֲרֹן: שָׂאֲדוּנִי לֹא יִכְעַס! אֵתָּה מְכִיר
 אֶת הָעַם שֶׁהוּא שְׁקוּעַ בַּיִצָר רָע.

אָמְרוּ לוֹ: עָשָׂה לָנוּ אֱלֹהִים שִׁנְיָהֵנוּ אוֹתָנוּ, כִּי
 מֹשֶׁה הָאִישׁ הַזֶּה שֶׁהֶעֱלָה אוֹתָנוּ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם, אֵינָנוּ יוֹדְעִים מַה קָרָה לוֹ.

אָמַרְתִּי לָהֶם: לְמִי יֵשׁ זֶהָב? וְהֵם הִסִּירוּ
 מֵעֵצָמָם וְנָתַנוּ לוֹ, הַשְּׁלֹכֶתִי אוֹתוֹ לְאֵשׁ וַיִּצָא
 הָעֵגֶל הַזֶּה.

מֹשֶׁה רָאָה אֶת הָעַם שֶׁהוּא חָסֵר עוֹל, כִּי
 אַהֲרֹן הִסִּיר אֶת עֹלֹ, וְהֲרִיחֵו מִשְׁמַחַן בְּפִי כָל
 מִי שֶׁקָּם נִגְדוּ.

מֹשֶׁה עָמַד בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה, וְאָמַר: מִי שֶׁנֶּאֱמָן
 לְהִיָּתוֹת אֵלַי וַיִּאֲסָפוּ אֵלָיו וְהִתְאָסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לֹוִי.

אָמַר לָהֶם: כִּן אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל – שִׁימוּ
 כָּל אֶחָד אֶת חֲרָבּוֹ עַל יָרְכוֹ, עִבְרוּ וּשְׁבוּ
 מִבֵּית דִּין לְבֵית דִּין בְּמַחֲנֶה וְהֲרִגוּ אֶת
 הַחוּטָאִים, אִפְלוּ אִישׁ אֶת אָחִיו וְאִישׁ אֶת
 חֲבֵרוֹ וְאִישׁ אֶת קְרֹבּוֹ!

בְּנֵי לֹוִי עָשׂוּ כְּדַבְרֵי מֹשֶׁה, וְנִפְלוּ מִהָעַם בַּיּוֹם
 הַהוּא בְּשִׁלּוֹשֶׁת אֲלָפִים אָנָּשִׁים.

מֹשֶׁה אָמַר: הֲבִנְסוּ הַיּוֹם לְתַפְקִידְכֶם לַעֲבוֹדַת

מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל-הַלְחָת:

י' וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת-קוֹל הָעַם בְּרִיעָה
 וַיֹּאמֶר אֶל-מֹשֶׁה קוֹל מַלְחָמָה בְּמַחֲנֶה:

י"ח וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוֹת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל
 עֲנוֹת חֲלוּשָׁה קוֹל עֲנוֹת אָנָּכִי שָׁמַע:

י"ט וַיְהִי כַאֲשֶׁר קָרַב אֶל-הַמַּחֲנֶה וַיִּרְא
 אֶת-הָעֵגֶל וּמַחֲלַת וַיִּחַר-אַף מֹשֶׁה
 וַיִּשְׁלֹךְ מִדְּוִדוֹ אֶת-הַלְחָת וַיִּשְׁבַּר אֹתָם
 תַּחַת הַהָר:

כ' וַיִּקַּח אֶת-הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּשְׂרַף בָּאֵשׁ
 וַיִּטָּחֵן עַד אֲשֶׁר-הָקַ נִזְרַל עַל-פְּנֵי הַמַּיִם
 וַיִּשֶׁק אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

כ"א וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן מַה עָשָׂה לָךְ הָעַם
 הַזֶּה כִּי-הִבְאֵת עָלָיו חַטָּאת גְּדוֹלָה:

כ"ב וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל-יְהוָה אֵף אֲדַבֵּר אֵתָּה
 יְדַעַת אֶת-הָעַם כִּי בָרַע הוּא:

כ"ג וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲשֵׂה-לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ
 לְפָנֵינוּ כִּי-זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה-הָיָה לוֹ:

כ"ד וַאֲמַר לָהֶם לְמִי זֶהָב הַתַּפְקִידוֹ וַיִּתְּנוּ-
 לוֹ וַאֲשַׁלְּכֵהוּ בָאֵשׁ וַיִּצָא הָעֵגֶל הַזֶּה:

כ"ה וַיִּרְא מֹשֶׁה אֶת-הָעַם כִּי פָרַע הוּא
 כִּי-פָרַעַה אַהֲרֹן לְשִׁמְצָה בְּקִמְיָהֶם:

כ"ו וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי
 לִיהְיֶה אֵלַי וַיִּאֲסָפוּ אֵלָיו כָּל-בְּנֵי לֹוִי:

כ"ז וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל שִׁימוּ אִישׁ-חֲרָבּוֹ עַל-יָרְכוֹ
 עִבְרוּ וּשְׁבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר בְּמַחֲנֶה
 וְהֲרִגוּ אִישׁ-אֶת-אָחִיו וְאִישׁ אֶת-רֵעֵהוּ
 וְאִישׁ אֶת-קְרֹבּוֹ:

כ"ח וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי-לֹוִי כְּדַבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּפְּלּוּ מִן-
 הָעַם בַּיּוֹם הַהוּא כְּשִׁלְשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ:

כ"ט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִלֹּאֵו יָדְכֶם הַיּוֹם לִיהְיֶה

ה', כי כל איש הרג אפלו את בנו ואת אחיו, ותנתן עליכם היום ברכה.

למחרת משה אמר לעם: אתם חטאתם חטא גדול, ועכשיו אעלה אל ה' אולי אכפר על חטאתכם.

משה חזר אל ה' ואמר: אנא, העם הזה חטא חטא גדול ועשו להם אלהי זהב.

ועכשיו, אם תוכל לשאת את כובד חטאתם ולסלוח – שא, ואם לא – מחוק אותי בבקשה מספר הצדיקים שכתבתו.

ה' אמר למשה: מי שחטא לי – אותו אֶמְחוק מספרי.

ועכשיו לך הנהג את העם אל המקום שאמרתי לך, הנה מלאכי בלבד ילך לפניך, ובבוא היום אזכור להעניש אותם על חטאתם.

ה' הכה את העם במגפה, על שעשו את העגל שאהרן עשה.

פרשת הסתר הפנים

ה' דבר למשה: לך עלה מכאן, אתה והעם שהעלית מארץ מצרים, לארץ שנשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב שאאתן אותה לצאצאים שלהם.

ואשלח לפניך מלאך, ואגרש את הכנעני האמורי, והחתי והפרזי, החוי והיבוסני.

עלה אתו לארץ זבת חלב ודבש, כי לא אעלה בעצמי בתוךך כי אתה עם עקשן וסרבן – שלא אשמיד אותך בדרך.

העם שמע את הדבר הרע הזה והתאבלו, ואף אחד לא שם את תכשיטו עליו.

ה' אמר למשה: אמור לבני ישראל – אתם עם עקשן וסרבן! אם אעלה בתוךך בכעסי רגע אחד – אשמיד אותך! ועכשיו הורד את תכשיטך מעליך, וידוע לפני איך להעניש אותך.

כי איש בכנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה:

ויהי מחרת ויאמר משה אל-העם אתם חטאתם חטאה גדלה ועתה אעלה אל-יהוה אולי אכפרה בעד חטאתכם:

וישב משה אל-יהוה ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי זהב:

ועתה אם-תשא חטאתם ואם-אין מחני נא מספרך אשר כתבת:

ויאמר יהוה אל-משה מי אשר חטא-לי אֶמְחֶנּוּ מספרי:

ועתה לך ונתה את-העם אל אשר-דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם:

וינף יהוה את-העם על אשר עשו את-העגל אשר עשה אהרן: ס

וידבר יהוה אל-משה לך עלה מזה אתה והעם אשר העלית מארץ מצרים אל-הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתנה:

ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי את-הכנעני האמורי והחתי והפרזי החוי והיבוסני:

אל-ארץ זבת חלב ודבש כי לא אעלה בקרבך כי עם-קשה-עֶרְף אתה פן-אכלה בדרך:

וישמע העם את-הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא-שתו איש עֶדְיו עליו:

ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-בני-ישראל אתם עם-קשה-עֶרְף הגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עֶדְיך מעליך ואדעה מה אעשה-לך:

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לז

א

ב

ג

ד

ה

בני ישראל הסירו את תכשיטיהם שהתקשטו בהם מאז מעמד הר סיני.

ומשה לקח את האוהל והקים אותו לעצמו מחוץ למחנה הרחק מהמחנה, וקרא לו אוהל ההתבנסות, כל מי שרוצה את ה' יוצא אל אותו אוהל ההתבנסות שמחוץ למחנה.

בשמשה היה יוצא לאוהל כל העם היו קמים ועומדים, כל אחד בפתח אוהלו, והביטו אחרי משה עד שנכנס לאוהל.

ובשמשה היה בא לאוהל, עמוד הענן ירד ועמד בפתח האוהל, ודבר עם משה.

כל העם ראה את עמוד הענן עומד בפתח האוהל, וכל העם נעמדו והשתחוו, כל אחד בפתח אוהלו.

ה' דבר אל משה פנים אל פנים כמו שאיש מדבר אל חברו, ומשה חזר למחנה, ומשרתו יהושע בן נון – משרת, לא יז מתוך האוהל.

פרשת בקשת גלוי הפנים

משה אמר לה': ראה, אתה אומר לי "העלה את העם הזה לארץ", ולא הודעת לי שתשלח אתי רק מלאך, להפוך, אמרת: "אתגלה אליך בשמי המיוחד, וגם מצאתי חן בעיני".

ועכשיו בבקשה אם מצאתי חן בעיניך למד אותי בבקשה את דרכי ההנהגה שלך, ואכיר אותך כדאי שאמצא חן בעיניך, והרי העם הזה הוא עמך, לכן אל תעזוב אותם.

ה' אמר: אלף בעצמי עד שאאתן לכם מנוחה בארץ.

אמר לו: אם אינך הולך בעצמך אל תעלה אותנו מכאן.

שאל לא כן – במה אם כן יודע שמצאתי חן בעיניך אני ועמך? הרי רק בהליכת שכינתך

ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב:

ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אוהל מועד והיה כל מבקש יהיה יצא אל אוהל מועד אשר מחוץ למחנה:

והיה כצאת משה אל האהל יקימו כל העם וינצבו איש פתח אוהלו והביטו אחרי משה עד באו האהלה:

והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה:

וראה כל העם את עמוד הענן עמד פתח האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אוהלו:

ודבר יהיה אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון יער לא ימיש מתוך האהל: פ

ויאמר משה אל יהוה ראה אתה אמר אלי העל את העם הזה ואתה לא הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתוך בשם וגם מצאתי חן בעיני:

ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך וארבעך למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך תגוי הזה:

ויאמר פני ילכו והנחתני לך:

ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה:

ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך עמנו

שליש

אֶתְנֶנּוּ וְכָדַד אֲנִי וְעַמְּךָ נְהִיָּה מִבְּדָלִים מִכָּל
הָעַמִּים שֶׁעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.

פְּרֻשַׁת י"ג הַמִּדּוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: גַּם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה שֶׁבִקְשָׁתָּ
אֲעִשֶׂה בִּי מִצְוַת חַן בְּעֵינַי וְהִתְגַּלִּיתִי אֵלֶיךָ
בְּשְׁמִי הַמְּפֹרָשׁ.

אָמַר: הֲרֵאֵנִי בְּבִקְשָׁה אֶת כְּבוֹדְךָ!

אָמַר: אֲנִי אֶעֱבִיר אֶת כָּל מִדּוֹתֵי הַטּוֹבוֹת
לְפָנֶיךָ, וְאֶסְבֵּר אֶת הַתְּגִלוֹת ה' לְפָנֶיךָ,
וּבְהִתְגַּלוֹתוֹ אֶתְּנֶנּוּ חֲנִינָה לְמִי שְׂאֵתָה, וְאֶרְחַם
עַל מִי שְׂאֶרְחַם.

אָמַר: לֹא תוּכַל לְרַאֲוֹת אֶת גְּלוֹי שְׂכִינָתִי, בִּי
אָדָם לֹא יִכּוֹל לְרַאֲוֹת אוֹתִי וְלִהְיוֹת לְחַיּוֹת.
ה' אָמַר: הִנֵּה יֵשׁ לִי מְקוֹם לְכָד, תַּעֲמֹד עַל
הַסֵּלַע.

כְּשֶׁכְּבוֹדִי יַעֲבוֹר אֲשִׁים אוֹתְךָ בְּמַעֲרַת הַסֵּלַע,
וְאֶגֶן בְּיַדִּי עֲלֶיךָ עַד שְׂאֶעֱבֹר.

וְאֶסִּיר אֶת יָדֶי וְתִרְאֶה אֶת גְּלוֹי מַעֲשֵׂי, אֲבָל
גְּלוֹי שְׂכִינָתִי עֲצָמָה לֹא יִרְאֶה.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: פְּסוּל לְךָ שְׁנֵי לוּחוֹת אֲבָנִים
כְּמוֹ הָרֵאשׁוֹנִים וְאֶכְתּוֹב עַל הַלוּחוֹת אֶת
הַדְּבָרִים שֶׁהָיוּ עַל הַלוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנִים
שֶׁשִׁבַּרְתָּ.

וְתִהְיֶה מוֹכֵן לְבוֹקֵר וְתַעֲלֶה בְּבוֹקֵר לְהַר סִינַי
וְתַעֲמֹד אֲצִלֵּי שֵׁם עַל רֹאשׁ הַהָר.

וְאִישׁ לֹא יַעֲלֶה אִתְּךָ וְגַם אִישׁ אֵל יִרְאֶה בְּכָל
הָהָר, גַּם הַצֵּאֵן וְהַבְּקָר לֹא יִרְעוּ מוֹל אוֹתוֹ
הָהָר.

הוא פְּסוּל שְׁנֵי לוּחוֹת אֲבָנִים כְּמוֹ הָרֵאשׁוֹנִים,
מֹשֶׁה הִשְׁכִּים בְּבוֹקֵר וְעָלָה לְהַר סִינַי כְּמוֹ שֶׁה'
צִוָּה אוֹתוֹ, וְהוא לָקַח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לוּחוֹת אֲבָנִים.

ה' יָרַד בְּעָנָן וְעָמַד אוֹתוֹ שֵׁם וְהִסְבִּיר אֶת
הַתְּגִלוֹת ה' -

ה' עָבַר עַל פְּנֵי שַׁל מֹשֶׁה וְקָרָא: ה' ה' אֵל

וְנִפְלִינֵנוּ אֲנִי וְעַמְּךָ מִכָּל-הָעַם אֲשֶׁר
עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה גַּם אֶת-הַדָּבָר
הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֲעִשֶׂה בִּי-מִצְוַת חַן
בְּעֵינַי וְאֲדַעְךָ בְּשֵׁם:

וַיֹּאמֶר הֲרֵאֵנִי נָא אֶת-כְּבוֹדְךָ:

וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל-טוֹבוֹי עַל-פְּנֵיךָ
וְקָרָאתִי בְּשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ וְחִנַּתִּי אֶת-
אֲשֶׁר אַחֲרָי וְרַחַמְתִּי אֶת-אֲשֶׁר אֶרְחַם:

וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לְרַאֲוֹת אֶת-פְּנֵי כִּי
לֹא-יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחַי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי וְנִצַּבְתָּ
עַל-הַצֹּר:

וְהָיָה בְּעֵבֶר כְּבִדִּי וְשָׁמַתִּיךָ בְּנֻקְתַּת
הַצֹּר וְשִׁכַּתִּי כְּפִי עֲלֶיךָ עַד-עֶבְרָי:

וְהִסְרַתִּי אֶת-כְּפִי וְרִאִיתָ אֶת-אַחֲרָי וּפְנֵי
לֹא יִרְאוּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה פְּסוּל-לְךָ שְׁנֵי-
לְחֹת אֲבָנִים כְּרֵאשׁוֹנִים וְכִתְבֹתִי עַל-
הַלְּחֹת אֶת-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל-
הַלְּחֹת הָרֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ:

וְהָיָה נִכּוֹן לְבַקֵּר וְעָלִיתָ בְּבַקֵּר אֶל-
הַר סִינַי וְנִצַּבְתָּ לִּי שֵׁם עַל-רֹאשׁ הַהָר:

וְאִישׁ לֹא יַעֲלֶה עִמָּךָ וְגַם-אִישׁ אֵל-יִרְאֶה
בְּכָל-הָהָר גַּם-הַצֵּאֵן וְהַבְּקָר אֵל-יִרְעוּ
אֶל-מוֹל הַהָר הַהוּא:

וַיִּפְסַל שְׁנֵי-לְחֹת אֲבָנִים כְּרֵאשׁוֹנִים
וַיִּשְׁכֶּם מֹשֶׁה בְּבַקֵּר וַיַּעַל אֶל-הַר סִינַי
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי
לְחֹת אֲבָנִים:

וַיִּרַד יְהוָה בְּעָנָן וַיִּתְנַצֵּב עִמּוֹ שֵׁם
וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה | עַל-פְּנֵי וַיִּקְרָא יְהוָה |

יז רביעי

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

חמיש
לד

רחמן ומעניק חנינה, סבלן מלכעוס, ומרבה
בחסד ומתנהג באמת.

זוכר להטיב לטובים - עד אלפי דורות,
יותר בינתים מלהעניש על עוון על פשע
ועל חטא, אבל לא ימחוק אותם, זוכר עוון
אבות להעניש בנים ובני בנים - נכדים ונינים.

משה מהר וקד ארצה והשתחוה.

ואמר: ה', בבקשה אם מצאתי חן בעיניך,
שה' ילך בתוכנו בבקשה, כי הוא עם עקשן
וסרבן, ותסלח לעוננו ולחטאתנו ותתן לנו
נחלה.

אמר: הנה אני עושה הסכם, מול כל עמך
אעשה נפלאות שלא נבראו בכל הארץ
ובכל העמים, וכל העם שאטה בתוכו יראה
את מעשה ה' שאני עושה אתך - שהוא
נורא.

פרשת המצוות

זכור לך את מה שאני מצוה אותך היום,
אגרש מלפניך את האמורי והכנעני והחתי
והפריז והחוי והיבوسی.

הזהר לך שלא תעשה הסכם עם יושבי
הארץ שאטה בא אליה, כדי שלא יהיה
מכשול בתוכך.

אלא, תנפצו את מזבחותיהם ותשברו את
מצבותיהם ותכרתו את אשדותיהם.

כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה' - שמו
"נקמן" - הוא אל נוקם.

הזהר שלא תעשה הסכם עם יושבי הארץ,
והם יבגדו בי וילכו אחרי אליליהם ויזבחו
לאיליליהם ויקראו לך ותאכל מזבחייהם.

ותקח מבנותיו לבניך ובנותיו יבגדו בי וילכו
אחרי אליליהן ומשכו את בניך אחרי
אליליהן.

אל תעשה לך פסלי מתכת.

יהיה אל רחום וחנון ארך אפים
ורב חסד ואמת:

נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע
וחטאה ונקדה לא ינקח פקר | עון אבות
על-בנים ועל-בני בנים על-שלישים
ועל-רבעים:

וימהר משה ויקד ארצה וישתחו:

ויאמר אסנא מצאתי חן בעיניך אדני
ילך-נא אדני בקרבנו כי עם-קשה-
ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו
ונחלתנו:

ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד
כל-עמך אעשה נפלאות אשר לא-
נבראו בכל-הארץ ובכל-הגוים וראה
כל-העם אשר-אתה בקרבך את-
מעשה יהוה פי-נוקא הוא אשר אני
עשה עמך:

שמר-לך את אשר אנכי מצוה היום
הנני גרש מפניך את האמורי והכנעני
והחתי והפריז והחוי והיבוסי:

השמר לך פן-תכרת ברית ליושב
הארץ אשר אתה בא עליה פן-יהיה
למוקש בקרבך:

כי את-מזבחתם תתצון ואת-מצבתם
תשברון ואת-אשרי תכרתון:

כי לא תשתחוה לאל אחר כי יהוה
קנא שמו אל קנא הוא:

פן-תכרת ברית ליושב הארץ וזנו
אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא
לך ואכלת מזבחיו:

ולקחת מבנותיו לבניך וזנו בנותיו אחרי
אלהיהן והזנו את-בניך אחרי
אלהיהן:

אלהי מסכה לא תעשה-לך:

שש

זכור לקיים את חג המצות, שבועה ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים.

כל בכור הוא שלי, וכן בכל מקנה – בשבכור שור ושה יהיה זכר הוא יהיה שלי.

ובכור חמור תפדה תמורת טלה או שה, ואם לא תחליף – תערוף את ראשו, כל בכור מבניך תפדה, ואל תראה את פני בעליה לרגל ללא קרבן.

ששה ימים תעבוד וביום השביעי לא תעבוד, גם בזמן החריש והקציר החשובים תשבות.

ותעשה לך חג שבועות בזמן תחלת קציר חטים, וחג האסיף בסוף שנת אסוף הפרות.

שלוש פעמים בשנה יראו כל זכריך לפני האדון ה' אלהי ישראל.

בשאכבוש גוים לפניך וארחיב את גבולך, אף אחד לא ירצה לקחת ממך את ארצך בשתעלה להראות לפני ה' אלהיך שלוש פעמים בשנה.

אל תשחט את קרבן הפסח שדמו נזרק למזבח כשיש לך חמץ, ואל תשאיר עד הבוקר את זבח חג הפסח.

את תחלת בכורי אדמתך תביא לבית ה' אלהיך, אל תבשל ואל תאכל בשר בהמה כשרה בחלב בהמה כשרה.

פרשת המסוה

ה' אמר למשה: כתוב לך את הדברים האלה, כי על הדברים האלה עשיתי אתך ועם ישראל הסכם בריתי.

משה היה שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, לא אכל לחם ולא שתה מים, הוא כתב על הלוחות את דברי ההסכם – את עשרת הדברות.

כשמשנה ירד מהר סיני – שני לוחות הברית

את-חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים:

כל-פטר רחם לי וכל-מקנה תזכר פטר שור ושה:

ופטר חמור תפדה בשה ואם-לא תפדה וערפתו כל בכור בניך תפדה ולא-יראו פני ריגם:

ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת:

וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה:

שלוש פעמים בשנה יראה כל-זכורך את-פני האדון | יהוה אלהי ישראל:

כי-אוריש גוים מפניך והרחבתי את-גבולך ולא-יחמד איש את-ארצך בעלתך לראות את-פני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה:

לא-תשחט על-חמץ דם-זבחי ולא-ילין לבקר זבח חג הפסח:

ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא-תבשל גדי בחלב אמו: פ

ויאמר יהוה אל-משה כתב-לך את-הדברים האלה כי על-פי | הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת-ישראל:

ויהי-שם עם-יהוה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה וכתב על-הלוחות את דברי הברית עשרת הדברים:

ויהי בחדת משה מחר סיני ושני לחת

הָיוּ בְיַד מֹשֶׁה בְּשִׁירָד מִהָהָר, וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע
שְׁעוֹר פָּנָיו זָרַח כְּשֶׁה' דִּבֶּר אֵתָו.

אֶהְרֵן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רָאוּ אֵת מֹשֶׁה וְהִנֵּה
זָרַח עוֹר פָּנָיו, וּפָתְחוּ לְגִשְׁת אֵלָיו.

מֹשֶׁה קָרָא לָהֶם, וְאֶהְרֵן וְכָל הַנְּשִׂאִים
שִׁבְצָבוֹר חִזְרוּ אֵלָיו, וּמֹשֶׁה דִּבֶּר אֵלֵיהֶם.

וְאַחֲרֵי כֵן נִגְשׂוּ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא צִוָּה
אוֹתָם אֵת כָּל מַה שֶׁה' דִּבֶּר אֵתָו בְּהַר סִינַי.

מֹשֶׁה סִים לְדַבֵּר אֵתָם וְשֵׁם מַסְכָּה עַל פָּנָיו.

בְּשִׁמְשָׁה נִכְנַס לְפָנָיו ה' לְדַבֵּר אֵתָו, הוּא מְסִיר
אֵת הַמַּסְכָּה עַד צִאתָו, וְהוּא יוֹצֵא וּמְדַבֵּר אֵל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת מַה שֶׁהוּא מְצִוָּה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רֹאִים אֵת פָּנָיו מֹשֶׁה שְׁעוֹר פָּנָיו
שֶׁל מֹשֶׁה זֹרַח, וּמֹשֶׁה מַחְזִיר אֵת הַמַּסְכָּה אֵל
פָּנָיו עַד שֶׁהוּא נִכְנַס לְדַבֵּר עִם ה'.

הָעֵדֻת בְּיַד־מֹשֶׁה בְּרִדְתָו מִן־הָהָר
וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו
בְּדַבְּרוֹ אֵתָו:

וַיֵּרָא אֶהְרֵן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה
וְהִנֵּה קָרַן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֵלָיו:

וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיָּשְׁבוּ אֵלָיו אֶהְרֵן
וְכָל־הַנְּשִׂאִים בְּעֵדֻת וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם:

וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְוֶם
אֵת כָּל־אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵתָו בְּהַר סִינַי:

וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אֵתָם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו
מַסְכָּה:

וּבִבֹא מֹשֶׁה לְפָנָיו יְהוָה לְדַבֵּר אֵתָו
יִסִּיר אֶת־הַמַּסְכָּה עַד־צִאתָו וַיִּצֵא וְדַבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יִצְוָה:

וַרְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנָיו מֹשֶׁה כִּי קָרַן
עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסְכָּה
עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אֵתָו: ס

ל

לא

לב

לג

מססיר

לד

לה

ויקהל

לה *

א ויקהל משה את־כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֹתָם:

ב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קָדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיהוָה כָּל־הַעֲשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה יוּמָת:

ג לֹא־תַבְעִירוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁכַּתֵּיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: פ

*

ד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר:

ה קָחוּ מֵאֹתְכֶם תְּרוּמָה לַיהוָה כֹּל נָדִיב לִבּוֹ יָבִיֵא אֹתָהּ אֶת תְּרוּמַת יְהוָה זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת:

ו וּתְכַלֶּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים:

ז וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת תַּחֲשִׁים וְעִצֵּי שִׁטִּים:

ח [א] וְשֶׁמֶן לַמָּאֹר וּבִשְׂמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים:

ט וְאַבְנֵי־שֹהַם וְאַבְנֵי מַלְאִים לְאַפֹּד וְלַחֹשֶׁן:

י וְכָל־חֹכֶם־לֵב בְּכֶם יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:

יא * אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶת־אֹהֶלוֹ וְאֶת־מִכְסֵהוּ אֶת־קַרְסָיו וְאֶת־קַרְשָׁיו אֶת־בְּרִיחֵי אֶת־עַמֻּדָיו וְאֶת־אֲדָנָיו:

יב אֶת־הָאָרֶן וְאֶת־בַּדָּיו אֶת־הַכַּפֹּרֶת וְאֵת פַּרְכַּת הַמִּסְדָּ:

יג אֶת־הַשֻּׁלְחָן וְאֶת־בַּדָּיו וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים:

יד וְאֶת־מִנְרַת הַמָּאֹר וְאֶת־כְּלִיָּהּ וְאֶת־נֹרְתֶיהָ וְאֵת שֶׁמֶן הַמָּאֹר:

טו וְאֶת־מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת וְאֶת־בַּדָּיו וְאֵת שֶׁמֶן

פרשת השבת

מֹשֶׁה הִקְהִיל אֵת כָּל קְהַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לָהֶם: אֵלֶּה הַדְּבָרִים שֶׁה' צִוָּה לַעֲשׂוֹת אוֹתָם:

בּמִשְׁךְ שֵׁשֶׁה יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִהְיֶה לָכֶם קְדֻשַׁת שַׁבַּת – מְנוּחָה לָהּ, כֹּל מִי שִׁיעֲשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה – יוּמָת.

אֵל תַּבְעִירוּ אֵשׁ בְּכָל מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת.

פרשת התרומה

מֹשֶׁה אָמַר לְכָל צַבּוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה:

קְחוּ מֵעַצְמְכֶם תְּרוּמָה לָה' – כֹּל נָדִיב לֵב יָבִיֵא אוֹתָהּ אֶת תְּרוּמַת ה': זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת.

וּתְכַלֶּת וְאַרְגָּמָן וְצַבֵּעַ אֲדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֵׁתָן וְשֵׁעַר עִזִּים.

וְעוֹרוֹת אֵיל צְבוּעִים בְּאֲדוּם, וְעוֹרוֹת שֵׁל הַחִיָּה תַחַשׁ וְעִצֵּי שִׁטָּה.

וְשֶׁמֶן לַתְּאֹרָה וּבִשְׂמִים לְשֶׁמֶן שְׁמוֹרֶחִים בּוֹ וְלִקְטֹרֶת הַבִּשְׂמִים.

וְאַבְנֵי שׁוֹהַם וְאַבְנֵי חֹן לְשִׁבּוּץ, לְאַפֹּד וְלַחֹשֶׁן.

וְכָל הַמוֹכְשָׁרִים שְׂבָכְכֶם יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֵת כָּל מַה שֶׁה' צִוָּה:

אֵת הַמִּשְׁכָּן אֵת אֹהֶלוֹ וְאֵת הַכִּסִּי שְׁלוֹ, אֵת הַקַּרְסִים הַקַּרְשִׁים הַבְּרִיחִים הָעַמּוּדִים וְהַבְּסִיסִים שְׁלוֹ.

אֵת הָאָרֶן וְאֵת הַמוֹטוֹת לְהִרְמָתוֹ, אֵת הַכִּסִּי וְאֵת הַפְּרוֹכֶת.

אֵת הַשֻּׁלְחָן וְאֵת הַמוֹטוֹת לְהִרְמָתוֹ וְאֵת כָּל כְּלָיו, וְאֵת הַלֶּחֶם הַמְּכַבֵּד.

וְאֵת מִנְרַת הַתְּאֹרָה וְאֵת כְּלִיָּהּ וְאֵת נֹרְתֶיהָ וְאֵת הַשֶּׁמֶן לַתְּאֹרָה.

וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת וְאֵת הַמוֹטוֹת לְהִרְמָתוֹ,

וְאֵת הַשֶּׁמֶן שְׁמוֹרְחִים בוֹ וְאֵת קְטוֹרֶת הַבִּשְׁמִים וְאֵת מִסַּךְ הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן.

את מזבח העולה ואת רשת הנחשת שלו את המוטות להרמתו ואת כל כליו, את הכיור ואת בסיסו.

את הגדרות הקלועות לחצר את עמודיה ואת בסיסיה ואת מסך שער החצר.

את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת המיתרים שלהם.

את כסויי הכלים שמשרתים בהם בקודש, את בגדי הקודש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לבקו.

כל צבור בני ישראל יצאו מלפני משה.

כל האנשים המוכשרים לעשות מלאכה באו, וכל אלה שהתנדבו לתרום הביאו את תרומת ה' למלאכת אוהל ההתכנסות ולכל עבודתו ולבגדי הקודש.

האנשים באו בנוסף לנשים, כל נדיבי הלב הביאו עגיל ונזם וטבעת ומחוד – כל כלי זהב, וכל איש שתרום תרומת זהב לה'.

וכל איש שנמצא אצלו תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן ושער עזים ועורות איל צבועים באדום ועורות החיה תחש – הביאו.

כל תורם תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת ה', וכל מי שנמצא אצלו עצי שטה לבל מלאכת העבודה – הביאו.

וכל הנשים המוכשרות טוו בידיהן, והביאו חוטים טוויים – את התכלת ואת הארגמן את הצבע האדום מהתולעת ואת הפשתן.

וכל הנשים שהתעלו בכשרון טוו את שער העזים.

והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני החן לשובץ, לאפוד ולחושן.

ואת הבושם ואת השמן, לתאורה ולשמן שמורחים בו ולקטורת הבשמים.

המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן:

את מזבח העולה ואת-מכבד הנחשת אשר-לו ואת-כדיו ואת-כל-כליו ואת-הכיור ואת-כנו:

את קלעי החצר את-עמדיו ואת-אדניה ואת מסך שער החצר:

את-יתדת המשכן ואת-יתדת החצר ואת-מיתריהם:

את-בגדי השָׂרָד לְשָׂרָת בְּקֹדֶשׁ אֶת-בגדי הקֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת-בגדי בניו לְכַהֵן:

וַיֵּצְאוּ כָל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה:

וַיָּבֹאוּ כָל-אִישׁ אֲשֶׁר-נִשְׂאוֹ לְבוֹ וְכָל אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת-תְּרוּמַת יְהוָה לְמִלְאֲכַת אֹהֶל מוֹעֵד וְלִכְל-עֲבֹדָתוֹ וְלִבְגְדֵי הַקֹּדֶשׁ:

וַיָּבֹאוּ הָאָנָשִׁים עַל-הַנָּשִׁים כָּל וְנָדִיב לֵב הֵבִיאוּ תַּח וְנָזָם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל-כְּלֵי זָהָב וְכָל-אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף הַנּוֹפֵת זָהָב לַיהוָה:

וְכָל-אִישׁ אֲשֶׁר-נִמְצָא אֹתוֹ תַּכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרֹת אֵילִם מְאֹדָמִים וְעֹרֹת תַּחֲשִׁים הֵבִיאוּ:

כָּל-מְרוֹם תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנַחֲשֶׁת הֵבִיאוּ אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְכָל אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי שֵׁטִים לְכָל-מִלְאֲכַת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ:

וְכָל-אִשָּׁה חַכְמַת-לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מִטְנֵה אֶת-הַתַּכְלֵת וְאֶת-הָאֲרָגְמָן אֶת-הַתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת-הַשֵּׁשׁ:

וְכָל-הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן אֲתָנָה בְּחֻכְמָה טָווּ אֶת-הָעִזִּים:

וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אַבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אַבְנֵי הַמַּלְאִים לְאַפּוֹד וְלַחֹשֶׁן:

וְאֶת-הַבוֹשֶׂם וְאֶת-הַשֶּׁמֶן לְמְאוֹר וְלַשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלַקְטֹרֶת הַסַּמִּים:

כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדְבָה לְבָם לְבָם נָדְבָה אוֹתָם לְהֵבִיא לְכָל־הַמְּלָאכָה שֶׁהִ' צִוָּה בְּאֲמֻצְעוֹת מֹשֶׁה לַעֲשׂוֹת - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ נְדָבָה לָהּ.

פְּרֻשֶׁת בְּצַלָּאֵל

מֹשֶׁה אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: רְאוּ, הִ' הִכְרִיז עַל בְּצַלָּאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר מִשִּׁבְטֵי יְהוּדָה.

וּמֵלֵא אֹתוֹ בְּרוּחַ אֱלֹהִים, בְּחֻקְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת לַעֲסוֹק בְּכָל־מְלָאכָה.

וּלְתַכְנֵן תְּכֻנֹּיֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחוֹשֶׁת.

וּבְאֲמֵנוֹת חֲרִיטַת אֲבָנִים מִשְׁבְּצוֹת וּבַנְּגָרוֹת עֵץ, לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכַת אֲמֵנוֹת.

וְנָתַן בְּלָבוּ גַם בְּשֵׁרוֹן לְהוֹרוֹת לְאֶחָרִים, הוּא וְאֶהֱלִיאֵב בֶּן אַחִיסַמֶּדֶד מִשִּׁבְטֵי דָן.

הוּא מֵלֵא אוֹתָם בְּחֻקְמָה לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכַת אֲמֵנוֹת וְתַכְנִינֵן, וְרוֹקְמָה בְּתַכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן בְּצַבֵּעַ הָאֲדוּם מֵהַתּוֹלַעַת וּבַפִּשְׁתָּן, וּבְמֵלֵאכַת אֲרִיגָה - הֵם עוֹשִׂים כָּל־מְלָאכָה וּמִתְכַנְנִים תְּכֻנֹּיֹת.

בְּצַלָּאֵל וְאֶהֱלִיאֵב וְכָל־אִישׁ חֶכֶם לֵב שֶׁהִ' נָתַן לָהֶם חֻקְמָה וְתַבּוּנָה לְדַעַת לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל־מְלָאכַת עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ עָשׂוּ לְצוּרָךְ כָּל־מֵה שֶׁהִ' צִוָּה.

מֹשֶׁה קָרָא לְבְצַלָּאֵל וְלְאֶהֱלִיאֵב, וְלִכָּל־אִישׁ חֶכֶם לֵב שֶׁהִ' נָתַן חֻקְמָה בְּלָבוּ - כָּל־מִי שֶׁהִתְנַדָּב לְגִשְׁתׁ לַעֲשׂוֹת הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ.

הֵם לָקְחוּ מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה אֵת כָּל־הַתְּרוּמָה שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ לְמֵלֵאכַת עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ לְמֹשֶׁה עוֹד נְדָבָה מִקֶּדֶם בְּבוֹקֵר.

כָּל־הַחֻקִּים שֶׁעוֹשִׂים אֵת כָּל־מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ בָּאוּ - כָּל־אֶחָד מִמְּלָאכְתוֹ שֶׁהוּא

כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדְבָה לְבָם אוֹתָם לְהֵבִיא לְכָל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּיַד־מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לַיהוָה: פ

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא יְהוָה בְּשֵׁם בְּצַלָּאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה:

וַיִּמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻקְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה:

וּלְחַשֵּׁב מַחְשְׁבֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחוֹשֶׁת:

וּבַחֲרֻשֶׁת אֲבָן לְמֵלֵא וּבַחֲרֻשֶׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכַת מַחְשְׁבֹת:

וּלְהוֹרוֹת נָתַן בְּלָבוּ הוּא וְאֶהֱלִיאֵב בֶּן־אַחִיסַמֶּדֶד לְמִטָּה־דָן:

מֵלֵא אוֹתָם חֻקְמַת־לֵב לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכַת חֲרָשׁ וְחֹשֶׁב וְרוֹקֵם בְּתַכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ וְאַרְגַּ עֲשִׂי כָל־מְלָאכָה וְחֹשְׁבֵי מַחְשְׁבֹת:

וַעֲשֵׂה בְצַלָּאֵל וְאֶהֱלִיאֵב וְכָל־אִישׁ חֶכֶם־לֵב אֲשֶׁר־נָתַן יְהוָה חֻקְמָה וְתַבּוּנָה בְּהִמָּה לְדַעַת לַעֲשׂוֹת אֵת־כָּל־מְלָאכַת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לְכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה:

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־בְּצַלָּאֵל וְאֶל־אֶהֱלִיאֵב וְאֵל־כָּל־אִישׁ חֶכֶם־לֵב אֲשֶׁר־נָתַן יְהוָה חֻקְמָה בְּלָבוּ כָּל־אֲשֶׁר נִשְׁאוּ לָבוּ לְקַרְבָּה אֶל־הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:

וַיִּקְחוּ מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה אֵת כָּל־הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הֵבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמֵלֵאכַת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהֵם הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בְּבֹקֵר בְּבֹקֵר:

וַיָּבִאוּ כָּל־תְּחֻמָּוִים הַעֹשִׂים אֵת כָּל־מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ אִישׁ־אִישׁ מִמְּלָאכְתוֹ

שליש (כ)

אֲשֶׁר-הָמָּה עֲשִׂים:

ה וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר מִרְבִּים הָעָם
לְהֵבִיא מִדֵּי הָעֵבֶדְהָ לְמִלְאכָה אֲשֶׁר-
צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ:
וַיֵּצֵאוּ מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמַחֲנֵה לֵאמֹר
וַיֵּצֵאוּ מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמַחֲנֵה לֵאמֹר
אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל-יַעֲשׂוּ-עוֹד מִלְאכָה
לְתַרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וַיִּכְלָא הָעָם מִהֵבִיא:
וַתִּמְלֹאכֶה הַיְהוָה דָּוִם לְכָל-הַמִּלְאכָה
לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ וְהוֹתֵר: ס

מִמַּחֲה לַעֲשׂוֹת.

וַיֹּאמְרוּ לְמֹשֶׁה: הָעָם מִרְבִּים לְהֵבִיא יוֹתֵר
מִהֵנְצֵרְךָ לְעִבּוּדָה עֲבוּר הַמִּלְאכָה שֶׁהִ' צִוָּה
לַעֲשׂוֹת.
מֹשֶׁה צִוָּה וְהִכְרִיזוּ בְּמַחֲנֵה: אִישׁ וְאִשָּׁה לֹא
יַעֲשׂוּ עוֹד מִלְאכָה עֲבוּר תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ,
וְהָעָם הִפְסִיקוּ לְהֵבִיא.
וְהַחוֹמְרִים הַמְעַבְדִּים שֶׁכָּבַר הֵבִיאוּ הִסְפִּיקוּ
עֲבוּר עֲשִׂית כָּל הַמִּלְאכָה וַיֹּתֵר.

פְּרֻשַׁת הִירֵעוֹת

כָּל חֲכָמֵי הַלֵּב שֶׁבְּעוֹשֵׂי הַמִּלְאכָה עָשׂוּ אֶת
הַמְשָׁכָן מֵעֵשֶׂר יְרֵיעוֹת, מִפְּשֵׁתַן שׁוֹר וְתַכְלַת
וְאַרְגָּמָן וְצִבְעֵ אָדוּם מִתּוֹלְעַת, עִם צִוּרוֹת שֶׁל
מִלְאָכִים, הֵם נַעֲשׂוּ בְּמִלְאכַת אֲמָנוֹת.

אֹרֶךְ כָּל יְרֵיעָה עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה אַמּוֹת,
וְרוֹחַב אַרְבַּע אַמּוֹת כָּל יְרֵיעָה, מִדָּה אַחַת
לְכָל הִירֵעוֹת.

הוא חבר את חמש היריעות אחת לאחת,
וְחֲמֵשׁ יְרֵיעוֹת נֹסְפוֹת חֵבֵר אַחַת לְאַחַת.

הוא עֲשָׂה לוֹלְאוֹת מִתַּכְלַת עַל שִׁפְתֵי הִירֵיעָה
הָאֶחָת בִּקְצֵה בְּמִקּוֹם שֶׁל הַחֲבוּר, וְכַךְ עֲשָׂה
בְּשִׁפְתֵי הִירֵיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּצַד הַשְּׁנַי שֶׁל
הַחֲבוּר.

חֲמִשִּׁים לוֹלְאוֹת עֲשָׂה בִּירֵיעָה הָאֶחָת
וְחֲמִשִּׁים לוֹלְאוֹת עֲשָׂה בִּקְצֵה הִירֵיעָה שֶׁבְּצַד
הַשְּׁנַי שֶׁל הַחֲבוּר – הַלוֹלְאוֹת מִקְבִּילוֹת אַחַת
לְשֻׁנָּה.

הוא עֲשָׂה חֲמִשִּׁים קְרָסֵי זָהָב, וְחֵבֵר אֶת
הִירֵיעוֹת אַחַת לְאַחַת בְּקְרָסִים, וְאוֹהֵל
הַמְשָׁכָן הָיָה לְרֹצֵף אֶחָד.

הוא עֲשָׂה יְרֵיעוֹת מִשְׁעָר עֹזִים לְאוֹהֵל מֵעַל
הַמְשָׁכָן, אַחַת עֲשָׂרָה יְרֵיעוֹת עֲשָׂה אוֹתָם.

אֹרֶךְ כָּל יְרֵיעָה שְׁלוֹשִׁים אַמָּה וְרוֹחַב שֶׁל
כָּל יְרֵיעָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִדָּה אַחַת לְאַחַת
עֲשָׂרָה הִירֵיעוֹת.

וַיַּעֲשׂוּ כָל-חֲכָמֵי-לֵב בְּעֵשִׂי הַמִּלְאכָה
אֶת-הַמְשָׁכָן עֵשֶׂר יְרֵיעַת שֵׁשׁ מְשֻׁרָר
וְתַכְלַת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלְעַת שְׁנַי כְּרָבִים
מֵעֲשָׂה חֹשֶׁב עֲשָׂה אֹתָם:

אֹרֶךְ הִירֵיעָה הָאֶחָת שְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים
בְּאַמָּה וְרוֹחַב אַרְבַּע בְּאַמָּה הִירֵיעָה
הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל-הִירֵיעַת:

וַיַּחֲבֵר אֶת-חֲמֵשׁ הִירֵיעֹת אַחַת אֶל-אַחַת
וְחֲמֵשׁ יְרֵיעֹת חֵבֵר אַחַת אֶל-אַחַת:

וַיַּעֲשׂ לְלֹאֵת תַּכְלַת עַל שִׁפְתֵי הִירֵיעָה
הָאֶחָת מִקְצֵה בְּמַחֲבַרְתּוֹ כֵּן עֲשָׂה
בְּשִׁפְתֵי הִירֵיעָה הַקִּיצוֹנָה בְּמַחֲבַרְתּוֹ
הַשְּׁנַיִת:

חֲמִשִּׁים לְלֹאֵת עֲשָׂה בִּירֵיעָה הָאֶחָת
וְחֲמִשִּׁים לְלֹאֵת עֲשָׂה בִּקְצֵה הִירֵיעָה
אֲשֶׁר בְּמַחֲבַרְתּוֹ הַשְּׁנַיִת מִקְבִּילוֹת
הַלִּלְלוֹת אַחַת אֶל-אַחַת:

וַיַּעֲשׂ חֲמִשִּׁים קְרָסֵי זָהָב וַיַּחֲבֵר אֶת-
הִירֵיעֹת אַחַת אֶל-אַחַת בְּקְרָסִים וַיְהִי
הַמְשָׁכָן אֶחָד: פ

וַיַּעֲשׂ יְרֵיעַת עֹזִים לְאוֹהֵל עַל-הַמְשָׁכָן
עֲשָׂרֵי-עֲשָׂרָה יְרֵיעֹת עֲשָׂה אֹתָם:

אֹרֶךְ הִירֵיעָה הָאֶחָת שְׁלוֹשִׁים בְּאַמָּה
וְאַרְבַּע אַמּוֹת רֹחַב הִירֵיעָה הָאֶחָת
מִדָּה אַחַת לַעֲשָׂרָה עֲשָׂרָה יְרֵיעֹת:

הוא חבר את חמש הידיעות לבד ואת שש הידיעות לבד.

הוא עשה חמשים לולאות על שפת הידיעה הקיצונה במקום של החבור, וחמשים לולאות עשה על שפת הידיעה בצד השני של החבור.

הוא עשה חמשים קרסי נחושת כדי לחבר את האוהל שיהיה מאוחד.

הוא עשה פסוי לאוהל מעורות אילים צבועים באדום, וכסוי מעורות החיה תחש מלמעלה.

פרשת הקרשים

הוא עשה את הקרשים למשכן מעצי שטה עומדים.

אורך כל קרש עשר אמות ורוחב כל קרש אמה וחצי.

לכל קרש שתי ידיים מקבילות אחת לשנייה – כך עשה לכל קרשי המשכן.

הוא עשה את הקרשים למשכן, עשרים קרשים לצד דרום.

וארבעים בסיסי כסף עשה מתחת לעשרים הקרשים, שני בסיסים מתחת לכל קרש לשתי ידיותיו.

ובדופן השנייה של המשכן – לצד צפון, עשה עשרים קרשים.

וארבעים בסיסיהם עשויים מכסף, שני בסיסים מתחת לכל קרש.

ובסוף המשכן לצד מערב עשה ששה קרשים.

ושני קרשים עשה בזויות המשכן בקצוות.

והקרשים היו מקבילים מלמטה, והיו מצמידים יחד על ראשיהם בטבעת אחת,

ויחבר את חמש הידיעות לבד ואת שש הידיעות לבד:

ויעש ללאת חמשים על שפת הידיעה הקיצונה במחברת וחמשים ללאת עשה על שפת הידיעה החברת השנייה:

ויעש קרסי נחושת חמשים לחבר את האוהל להיות אחד:

ויעש מכסה לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה: ס

ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים:

עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד:

שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן:

ויעש את הקרשים למשכן עשרים קרשים לפאת נגב תימנה:

וארבעים אדני כסף עשה תחת עשרים הקרשים שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידותיו ושני אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידותיו:

ולצלע המשכן השנייה לפאת צפון עשה עשרים קרשים:

וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחד:

ולירכתי המשכן ימה עשה ששה קרשים:

ושני קרשים עשה למקצעת המשכן בירכתיים:

והיו תואמם מלמטה ויחדיו יהיו תמים אל ראשו אל הטבעת האחת כן עשה

לְשֵׁנֵיהֶם לְשָׁנֵי הַמְקַצֵּעַת:

וְהָיוּ שְׂמֹנֶה קַרְשִׁים וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שֵׁשָׁה עֶשֶׂר אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאַחֵד:

וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי שֵׁטִים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד:

וַחֲמֹשֶׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִי וַחֲמֹשֶׁה בְּרִיחֵם לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן לְיַרְכְּתוֹם יָמָה:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַבְּרִיחַ הַתִּיכָן לְבֵרֶחַ בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה:

וְאֶת־הַקַּרְשִׁים צִפָּה זָהָב וְאֶת־טַבְּעוֹתָם עָשָׂה זָהָב בְּתִים לְבְּרִיחֵם וַיִּצְרַף אֶת־הַבְּרִיחִים זָהָב:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַפְּרִכֵּת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מֵעֵשֶׂה חֹשֶׁב עָשָׂה אֹתָהּ כְּרִבִּים:

וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבָּעָה עֲמוּדֵי שֵׁטִים וַיִּצְפֹּם זָהָב וַיַּיָּהֵם זָהָב וַיִּצַק לָהֶם אַרְבָּעָה אַדְנֵי־כֶסֶף:

וַיַּעַשׂ מִסְדָּה לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר מֵעֵשֶׂה רָקִים:

וְאֶת־עֲמוּדָיו חֲמֹשֶׁה וְאֶת־נְוֵיהֶם וְצִפָּה רְאִישֵׁיהֶם וַחֲשָׁקֵיהֶם זָהָב וְאַדְנֵיהֶם חֲמֹשֶׁה נְחֹשֶׁת: פ

פְּרֶשֶׁת הָאָרוֹן

וַכֹּד עָשָׂה גַם לְשָׁנֵי הַקַּרְשִׁים שְׂבֻפָּנוֹת. יַחַד הֵם הָיוּ שְׂמוֹנֶה קַרְשִׁים בַּמַּעְרָב, וּבְסִיסֵיהֶם מִכֶּסֶף שֵׁשָׁה עֶשֶׂר בְּסִיסִים, שְׁנֵי בְּסִיסִים תַּחַת כָּל קַרֵּשׁ.

הוא עָשָׂה חֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים מֵעֲצֵי שֵׁטָה לְקַרְשֵׁי אַחַת מִדְּפָנוֹת הַמִּשְׁכָּן.

וַחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי הַדּוֹפָן הַשְּׁנִי שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, וַחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן שֶׁבְּקֶצֶה הַמַּעְרָבִי.

הוא עָשָׂה אֶת הַבְּרִיחַ הָאֲמֻצְעִי שֶׁיַּעֲבֹר בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים מִקֶּצֶה לְקֶצֶה.

וְאֶת הַקַּרְשִׁים צִפָּה בְּזָהָב וְאֶת טַבְּעוֹתֵיהֶם עָשָׂה מִזָּהָב - מְקוֹם לְבְּרִיחִים, וְצִפָּה אֶת הַבְּרִיחִים בְּזָהָב.

הוא עָשָׂה אֶת הַפְּרִיכֵת מִתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצִבְעֵ אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֵׁתָן שָׁזוּר, בַּמְּלֹאכֶת אֲמֻנּוֹת עָשָׂה אֹתָהּ, בְּצִוּרוֹת שֶׁל מְלֹאכִים.

הוא עָשָׂה לָהּ אַרְבָּעָה עֲמוּדֵי שֵׁטָה וְצִפָּה אֹתָם בְּזָהָב וְעָשָׂה אֶת וַיָּהֵם מִזָּהָב, וַיִּצַק לָהֶם אַרְבָּעָה בְּסִיסִים מִכֶּסֶף.

הוא עָשָׂה מִסְדָּה לְפֶתַח הָאֹהֶל מִתְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְצִבְעֵ אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֵׁתָן שָׁזוּר, בַּמְּלֹאכֶת רִקְמָה.

וְעָשָׂה אֶת חֲמֹשֶׁת עֲמוּדָיו וְאֶת וַיָּהֵם, וְהוּא צִפָּה אֶת רְאִישֵׁיהֶם וְאֶת חֲשָׁקֵיהֶם בְּזָהָב, וְעָשָׂה אֶת בְּסִיסֵיהֶם חֲמֹשֶׁה מִנְּחֹשֶׁת.

בְּצִלְאֵל עָשָׂה אֶת הָאָרוֹן מֵעֲצֵי שֵׁטָה, אֲמֹתִים וַחֲצִי אַרְכּוֹ וְאֲמָה וַחֲצִי רַחְבּוֹ וְאֲמָה וַחֲצִי גְבָחוֹ.

וְצִפָּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, וְעָשָׂה לוֹ זָר זָהָב מְסָבִיב.

הוא יִצַק לוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת מִזָּהָב עַל אַרְבַּע זְוִיּוֹתָיו - שְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל דּוֹפָן אַחַת וְשְׁתֵּי טַבְּעוֹת עַל הַדּוֹפָן הַשְּׁנִיָּה.

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לז

ב

ג

הוא עֲשֵׂה מוֹטוֹת מַעֲצֵי שֹׁטָה וְצִפָּה אוֹתָם בְּזָהָב.
הוא הַכְּנִיס אֶת הַמוֹטוֹת בַּטְּבָעוֹת עַל הַדְּפָנוֹת
הָאָרוֹן כְּדֵי לְשִׂאת אֶת הָאָרוֹן.

הוא עֲשֵׂה כֶּסֶף מִזָּהָב טָהוֹר, אֲרָכּוֹ שְׁתֵּי אַמּוֹת
וְחֻצֵי וְרַחְבּוֹ אִמָּה וְחֻצֵי.

הוא עֲשֵׂה שְׁתֵּי צוּרוֹת שֶׁל מַלְאָכִים מִזָּהָב, הוא
עֲשֵׂה אוֹתָן מְגוּשׁ אֶחָד מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכֶּסֶף.

צוּרָה אַחַת בְּקִצֵּה אֶחָד וְצוּרָה אַחַת בְּקִצֵּה
הַשְּׁנִי, הוא עֲשֵׂה אֶת צוּרוֹת הַמַּלְאָכִים מִשְׁנֵי
הַקְּצוֹת כְּחֶלֶק מִהַכֶּסֶף.

הַמַּלְאָכִים הֵיוּ פּוֹרְשֵׁי כַּנְפִים לְמַעַלָּה סוֹכְכִים
בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכֶּסֶף וּפְנִיָּהֶם אֶחָד אֶל הַשְּׁנִי,
פְּנֵי צוּרוֹת הַמַּלְאָכִים הֵיוּ לְעֵבֶר הַכֶּסֶף.

פְּרֹשֶׁת הַשְּׁלַחַן

הוא עֲשֵׂה אֶת הַשְּׁלַחַן מַעֲצֵי שֹׁטָה, שְׁתֵּי
אַמּוֹת אֲרָכּוֹ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֻצֵי גְבוּהוֹ.

הוא צִפָּה אוֹתוֹ בְּזָהָב טָהוֹר וְעֲשֵׂה לוֹ זָר וְזָהָב
מִסְבִּיב.

הוא עֲשֵׂה לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וַיַּעַשׂ זֶרֶךְ־
זָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ סְבִיב:

הוא יִצַק לוֹ אַרְבַּע טְבָעוֹת מִזָּהָב, וְשָׂם אֶת
הַטְּבָעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּנוֹת שֶׁלִיד אַרְבַּע
רִגְלָיו.

הַטְּבָעוֹת הֵיוּ מוֹל הַמִּסְגֶּרֶת – מְקוֹם לַמוֹטוֹת
לְשִׂאת אֶת הַשְּׁלַחַן.

הוא עֲשֵׂה אֶת הַמוֹטוֹת מַעֲצֵי שֹׁטָה וְצִפָּה
אוֹתָם בְּזָהָב, לְשִׂאת בָּהֶם אֶת הַשְּׁלַחַן.

הוא עֲשֵׂה מִזָּהָב טָהוֹר אֶת הַכְּלִים שֶׁעַל
הַשְּׁלַחַן, אֶת קְצוֹתָיו וְאֶת כְּפוֹתָיו וְאֶת
הָעֲמוּדִים שֶׁתּוֹמְכִים מֵהַצְּדָדִים, וְאֶת הַמְּקוֹלוֹת
שֶׁסּוֹכְכִים מֵעַל הַשְּׁלַחַן שֶׁעֲלֵיהֶם מוֹנַח הַלֶּחֶם.

פְּרֹשֶׁת הַמְּנוֹרָה

הוא עֲשֵׂה אֶת הַמְּנוֹרָה מִזָּהָב טָהוֹר, מְגוּשׁ
אֶחָד עֲשֵׂה אֶת הַמְּנוֹרָה – רִגְלָהּ וְהַקְּנָה שְׁלֵהּ

וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שֹׁטָים וַיִּצַּף אֹתָם זָהָב:

וַיָּבֵא אֶת־הַבְּדִים בַּטְּבָעוֹת עַל צִלְעוֹת
הָאָרוֹן לְשִׂאת אֶת־הָאָרוֹן:

וַיַּעַשׂ כַּפֹּרֶת זָהָב טָהוֹר אַמְתִּים וְחֻצֵי
אֲרָכָה וְאַמָּה וְחֻצֵי רַחְבָּהּ:

וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְרָבִים זָהָב מִקְשָׁה עֲשֵׂה
אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכַּפֹּרֶת:

כְּרוֹב־אֶחָד מִקְצֵה מִזָּה וְכְרוֹב־אֶחָד
מִקְצֵה מִזָּה מִן־הַכַּפֹּרֶת עֲשֵׂה אֶת־
הַכְּרָבִים מִשְׁנֵי קְצוֹתָיו (קְצוּוֹתוֹ):

וַיְהִיו הַכְּרָבִים פְּרָשֵׁי כַּנְפִים לְמַעַלָּה
סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפֹּרֶת וּפְנִיָּהֶם
אִישׁ אֶל־אָחִיו אֶל־הַכַּפֹּרֶת הֵיוּ פְּנֵי
הַכְּרָבִים: פ

וַיַּעַשׂ אֶת־הַשְּׁלַחַן עֲצֵי שֹׁטָים אַמְתִּים
אֲרָכּוֹ וְאַמָּה רַחְבּוֹ וְאַמָּה וְחֻצֵי קְמָתוֹ:

וַיִּצַּף אוֹתוֹ זָהָב טָהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זָר וְזָהָב
סְבִיב:

וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְבִיב וַיַּעַשׂ זֶרֶךְ־
זָהָב לְמִסְגֶּרֶתוֹ סְבִיב:

וַיִּצַק לוֹ אַרְבַּע טְבָעוֹת זָהָב וַיִּתֵּן אֶת־
הַטְּבָעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּאוֹת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע
רִגְלָיו:

לְעַמֹּת הַמִּסְגֶּרֶת הֵיוּ הַטְּבָעוֹת בְּתִים
לְבָדִים לְשִׂאת אֶת־הַשְּׁלַחַן:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַבְּדִים עֲצֵי שֹׁטָים וַיִּצַּף אֹתָם
זָהָב לְשִׂאת אֶת־הַשְּׁלַחַן:

וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּלִים וְאֲשֶׁר עַל־הַשְּׁלַחַן
אֶת־קְצוֹתָיו וְאֶת־כְּפוֹתָיו וְאֶת מְנַקְיָתָיו
וְאֶת־הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר יִסֹּף בָּהֶן זָהָב
טָהוֹר: פ

וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנוֹרָה זָהָב טָהוֹר מִקְשָׁה
עֲשֵׂה אֶת־הַמְּנוֹרָה וְרַכָּהּ וְקִנָּהּ גְּבִיעֵיהָ

שש
(שליש)

כפתריה ופרחיה ממנה היו:

יח ושלשה קנים יוצאים מצדיה שלשה קני מנרה מצדה האחד ושלשה קני מנרה מצדה השני:

יט שלשה גבעים משקלים בקנה האחד כפתור ופרח ושלשה גבעים משקלים בקנה אחד כפתור ופרח בן לששת הקנים היוצאים מן המנרה:

כ ובמנרה ארבעה גבעים משקלים כפתריה ופרחיה:

כא וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה וכפתור תחת שני הקנים ממנה לששת הקנים היוצאים ממנה:

כב כפתריהם וקנתם ממנה היו כלה מקשה אחת זהב טהור:

כג ויעש את נרתיה שבעה ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור:

כד כפר זהב טהור עשה אתה ואת כליה פ

וגביעיה כפתוריה ופרחיה – היו חלק ממנה. ושלשה קנים יוצאים מצדיה, שלושה קני מנרה מצד אחד ושלשה קני מנרה מצד שני.

בקנה אחד יש שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, ובקנה אחר שלושה תבליטים של גביעים וכפתור ופרח, כך בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי של המנרה.

ובקנה המרכזי של המנרה ארבעה גביעים, ותבליטי כפתורים ופרחים.

וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה, וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה, וכפתור מתחת לשני הקנים שיוצאים ממנה – כך בששת הקנים שיוצאים מהקנה המרכזי.

הכפתורים והקנים היו חלק ממנה – כלה עשויה מגוש אחד של זהב טהור.

הוא עשה את נרתיה שבעה, ואת המלקחים והמחתות שלה, מזהב טהור.

הוא עשה אותה ואת כל כליה מכפר אחת של זהב טהור.

פרשת מזבח הקטורת

הוא עשה את מזבח הקטורת מעצי שטה, בצורת רבוע שארכו אמה ורחבו אמה, וגבהו שתי אמות, קרנותיו היו חלק ממנו.

הוא צפה אותו בזהב טהור – את גגו ואת קירותיו מסביב ואת קרנותיו, הוא עשה לו זר מזהב מסביב.

ועשה לו שתי טבעות מזהב מתחת לזרו על שתי הדפנותיו על שני צדיו, למקום למוטות לשאת אותו בהם.

הוא עשה את המוטות מעצי שטה, וצפה אותם בזהב.

הוא עשה את השמן שמורחים בו – קודש, ואת קטורת הבשמים – טהור, מעשה ריקחה.

פרשת מזבח העולה

יח ויעש את מזבח הקטורת עצי שטים אמה ארכו ואמה רחבו רבוע ואמתים קמטו ממנו היו קרנותיו:

יט ויצף אותו זהב טהור את גגו ואת קירותיו סביב ואת קרנותיו ויעש לו זר זהב סביב:

כ ושתו טבעת זהב עשה לו מתחת לזרו על שתי צלעותיו על שני צדיו לבתים לבדים לשאת אתו בהם:

כא ויעש את הברדים עצי שטים ויצף אתם זהב:

כב ויעש את שמן המשחה קדש ואת קטורת הסמים טהור מעשה רקח: ס

הוא עשה את מזבח העולה מעצי שטה, בצורת רבוע שארפו חמש אמות ורחבו חמש אמות, וגבהו שלוש אמות.

הוא עשה את קרנותיו על ארבע פנותיו קרנותיו היו חלק ממנו, וצפה אותו בנחושת.

הוא עשה את כל כלי המזבח: את הסירים להוציא את האפר, המגרפות לנקוי האפר, הכוסות לקבלת הדם וזריקתו, הקלשונים להפיכת הבשר, והייעים ללקיחת הגחלים – את כל כליו עשה מנחושת.

הוא עשה למזבח קשוט בצורת רשת מנחושת, מתחת לבליטה ששביבו – מלמטה עד אמצעיתו.

הוא יצק ארבע טבעות בארבע קצוות רשת הנחושת – מקום למוטות.

הוא עשה את המוטות מעצי שטה וצפה אותם בנחושת.

הוא הכניס את המוטות בטבעות שעל צדי המזבח כדי לשאת אותו בהם, הוא עשה אותו חלול מקף בלוחות.

פרשת הכיור

הוא עשה את הכיור מנחושת ואת בסיסו מנחושת ממראות הנשים שהתקהלו בפתח אוהל ההתבנסות כדי לתרום.

פרשת החצר

הוא עשה את החצר, לצד נגב לדרום – גדרות קלועות לחצר מפשתן שזור באורך מאה אמה.

עמודיהם עשרים ובסיסיהם עשרים מנחושת, ווי העמודים וחשוקיהם מכסף.

ולצד צפון מאה אמה, עמודיהם עשרים ובסיסיהם עשרים מנחושת, ווי העמודים וחשוקיהם מכסף.

ולצד מערב חמשים אמה גדרות קלועות, עמודיהן עשרה ובסיסיהן עשרה, ווי

ויעש את-מזבח העלה עצי שטים חמש אמות ארכו וחמש-אמות רחבו רבוע ושלוש אמות קמתו:

ויעש קרנתיו על ארבע פנתיו ממנו הני קרנתיו ויצף אתו נחשת:

ויעש את-כל-כלי המזבח את-הסירות ואת-הייעים ואת-המזרקות את-המזולגת ואת-המחתת כל-כליו עשה נחשת:

ויעש למזבח מכבד מעשה רשת נחשת תחת כרכבו מלמטה עד-הציו:

ויוצק ארבע טבעות בארבע הקצוות למכבד הנחשת בתים לבדים:

ויעש את-הבדים עצי שטים ויצף אתם נחשת:

ויבא את-הבדים בטבעת על צלעת המזבח לשאת אתו בהם נבוב לחת עשה אתו: ס

ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת במראת הצבאות אשר צבאו פתח אוהל מועד: ס

ויעש את-החצר לפאת נגב תימנה קלעי החצר שש משור מאה באמה:

עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי העמודים וחשוקיהם כסף:

ולפאת צפון מאה באמה עמודיהם עשרים ואדניהם עשרים ווי העמודים וחשוקיהם כסף:

ולפאת-ים קלעים חמשים באמה עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה ווי

לח

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

הַעֲמֹדִים וְחֲשׂוּקֵיהֶם כָּסֶף:

י וְלַפָּאֵת קַדְמָה מִזְרְחָהּ חֲמִשִּׁים אַמָּה:

ד קַלְעִים חֲמֵשׁ-עָשָׂרָה אַמָּה אֶל-הַכֶּתֶף
עֲמֹדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וָאֲדָנִיהֶם שְׁלֹשָׁה:

טו וְלַכֶּתֶף הַשְּׂנִית מִזֶּה וּמִזֶּה לְשַׁעַר הַחֲצָר
קַלְעִים חֲמֵשׁ עָשָׂרָה אַמָּה עֲמֹדֵיהֶם
שְׁלֹשָׁה וָאֲדָנִיהֶם שְׁלֹשָׁה:

טז כָּל-קַלְעֵי הַחֲצָר סָבִיב שֵׁשׁ מִשְׁזָר:

יז וְהָאֲדָנִים לְעֲמֹדִים נְחֹשֶׁת וְנֵי הַעֲמֹדִים
וְחֲשׂוּקֵיהֶם כָּסֶף וְצִפּוּי רְאֵשֵׁיהֶם כָּסֶף
וְהֵם מִחֲשָׁקִים כָּסֶף כָּל עֲמֹדֵי הַחֲצָר:

יח וּמִסָּף שַׁעַר הַחֲצָר מַעֲשֶׂה רִקְם תְּכֵלֶת
וָאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזָר
וְעֹשְׂרִים אַמָּה אֶרֶץ וְקוֹמָה כְּרֹחַב חֲמֵשׁ
אַמּוֹת לְעַמֹּת קַלְעֵי הַחֲצָר:

יט וְעֲמֹדֵיהֶם אַרְבָּעָה וָאֲדָנִיהֶם אַרְבָּעָה
נְחֹשֶׁת וְנִיֵּיהֶם כָּסֶף וְצִפּוּי רְאֵשֵׁיהֶם
וְחֲשָׁקֵיהֶם כָּסֶף:

כ וְכָל-הַיְתוּדֹת לְמִשְׁכָּן וּלְחֲצָר סָבִיב
נְחֹשֶׁת: ס

הַעֲמֹדִים וְחֲשׂוּקֵיהֶם מְכָסֶף.

וְלִצַד מִזְרַח חֲמִשִּׁים אַמָּה.

חֲמֵשׁ עָשָׂרָה אַמָּה גְדֵרוֹת קְלוּעוֹת לְדוֹפָן שֶׁלִצַד
הַפֶּתַח, עֲמֹדֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה וּבִסְסִיהֶן שְׁלוֹשָׁה.

וְכֵן לְדוֹפָן הַשְּׂנִיָּה, מִצַד זֶה וּמִצַד זֶה שֶׁל שַׁעַר
הַחֲצָר - חֲמֵשׁ עָשָׂרָה אַמָּה גְדֵרוֹת קְלוּעוֹת,
עֲמֹדֵיהֶן שְׁלוֹשָׁה וּבִסְסִיהֶן שְׁלוֹשָׁה.

כָּל הַגְּדֵרוֹת הַקְלוּעוֹת שֶׁל הַחֲצָר סָבִיב
עֲשׂוּיֹת מִפְּשֶׁתָן שְׂזוּר.

וְהַבִּסְסִים לְעֲמֹדִים מִנְחֹשֶׁת, וְנֵי הַעֲמֹדִים
וְחֲשׂוּקֵיהֶם מְכָסֶף וְצִפּוּי רְאֵשֵׁיהֶם מְכָסֶף, וְהֵם
- כָּל עֲמֹדֵי הַחֲצָר, מִחֲשָׁקִים בְּחֲשׂוּקֵי כָסֶף.

וּמִסָּף שַׁעַר הַחֲצָר בְּמִלְאֲכַת רִקְמָה מִתְּכֵלֶת
וָאֲרָגְמָן וְצִבְעֵי אָדוּם מִתּוֹלַעַת וּפְשֶׁתָן שְׂזוּר,
הָאֶרֶץ עֹשְׂרִים אַמָּה, וְהָרוּחַב חֲמֵשׁ אַמּוֹת -
לְגוּבָה, בְּגוּבַה הַגְּדֵרוֹת הַקְלוּעוֹת שֶׁל הַחֲצָר.

וְעֲמֹדֵי הַשַּׁעַר וְהַמִּסָּף אַרְבָּעָה, וּבִסְסִיהֶם
אַרְבָּעָה מִנְחֹשֶׁת, וְנִיֵּיהֶם מְכָסֶף וְצִפּוּי
רְאֵשֵׁיהֶם וְחֲשָׁקֵיהֶם מְכָסֶף.

וְכָל הַיְתוּדוֹת לְמִשְׁכָּן וּלְחֲצָר מְסָבִיב
מִנְחֹשֶׁת.

מפסטר

פקודי

פרשת פקודי המשכן

אלה חשבונות המשכן - משכן לוחות הברית, שהצטוו עליו באמצעות משה: עבודת הלויים בהנהגת איתמר בן אהרן הכהן.

ובצלאל בן אוּרִי בן חור משבט יהודה עשה את כל מה שה' צוה את משה.

ואתו היה אהליאב בן אחיסמך משבט דן, שהיה אמן ומתכנן ורוקם בתכלת ובארגמן ובצבע האדום מתולעת ובפשתן.

חשבון כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקודש: זהב התרומה היה משקל עשרים ותשע כפרות ושבע מאות ושלושים שקל, בשקלי הקודש (פ' קילו) 1,237.

והכסף שנאסף מספירת הצבור - מאה כפרות, ואלף ושבע מאות ושבעים וחמשה שקלי קודש (פ' קילו) 4,255.

תרומת חצי שקל לגזולת - שהוא מחצית שקל משקלי הקודש (פ' גרם), תרומת כל מי שנספר מגיל עשרים שנה ומעלה - שש מאות אלף ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים איש.

מאה כפרות הכסף היו כדי לצקת את בסיסי משכן הקודש ואת בסיסי הפרוכת - מאה כפרות עבור מאה בסיסים - כפר לכל בסיס.

וימשקל אלף ושבע מאות ושבעים וחמשה השקלים הנותרים הוא עשה ויום לעמודים וצפוי לראשי העמודים וחשוקים עבורם.

ותרומת הנחשת - שבעים כפרות ואלפים וארבע מאות שקלים (פ' קילו) 2,995.

הוא עשה בה את בסיסי פתח אוהל ההתבנסות ואת מזבח הנחשת ואת קשוט רשת הנחשת שלו ואת כל כלי המזבח.

ואת בסיסי החצר מסביב ואת בסיסי שער החצר ואת כל יתדות המשכן ואת כל

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על-פי משה עבדת הלויים ביד איתמר בן-אהרן הכהן:

ובצלאל בן-אורי בן-חור למטה יהודה עשה את כל-אשר-צוה יהוה את-משה:

ואתו אהליאב בן-אחיסמך למטה-דן חקש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובשש: ס

כל-הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש ויהי זהב התרומה תשע ועשרים כפר ושבע מאות ושלושים שקל בשקל הקדש:

וכסף פקודי העדה מאת כפר ואלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל בשקל הקדש:

בקע לגזולת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העבר על-הפקדים מן עשרים שנה ומעלה לשש-מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:

ויהי מאת כפר הכסף לצקת את אדני הקדש ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת הכפר כפר לארון:

ואת-האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וחשק אתם:

ונחשת התרומה שבעים כפר ואלפים וארבע-מאות שקל:

ויעש בה את-אדני פתח אוהל מועד ואת מזבח הנחשת ואת-מכבר הנחשת אשר-לו ואת כל-כלי המזבח:

ואת-אדני החצר סביב ואת-אדני שער החצר ואת כל-יתדת המשכן

וְאֶת־כָּל־יְתֹדֹת הַחֹצֵר סָבִיב:

וּמִן־הַתְּכֵלֶת וְהָאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְנֵי־שָׂרָד לְשָׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־בְּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

לט

א

יְתֹדֹת הַחֹצֵר מִסָּבִיב.

וּמִהַתְּכֵלֶת וְהָאֲרָגְמָן וְהַצְּבַע הָאָדוּם מִהַתּוֹלַעַת עָשׂוּ בְּסוּיִים לְכָלִי הַשָּׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ, הֵם עָשׂוּ אֶת בְּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אַהֲרֹן כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הָאֵפוֹד

הוא עשה את האפוד מזהב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור.

הם רדדו את הזהב לפחים דקים, והוא קצץ מהם פתילים להשחיל בחוטי התכלת ובחוטי הארגמן ובחוטי הצבע האדום מהתולעת ובחוטי הפשתן, במלאכת אִמְנוּת.

עשו לאפוד כתפיות מתחברות, וחברו אותן לשיני קצותיו.

וחגורת אפדתו שעליו היא חלק ממנו, ועשויה כמוהו – מזהב תכלת וארגמן וצבע אדום מתולעת ופשתן שזור, כמו שה' צוה את משה.

הם עשו את אבני השוהם מקפות במשבצות זהב, מגלפות באותיות חקוקות כמו בחותמת, בשמות בני ישראל.

הוא שם אותן על כתפיות האפוד – אבני זכרון לבני ישראל, כמו שה' צוה את משה.

פְּרֻשַׁת הַחֹשֶׁן

הוא עשה את החושן במלאכת אִמְנוּת כמו במלאכת האפוד – מזהב, תכלת, ארגמן, צבע אדום מתולעת, ופשתן שזור.

עשו את החושן רבוע מקפל לשניים, חצי אמה (קרוב 23.5 ס"מ) ארכו וחצי אמה רחבו כשהוא מקפל.

ומלאו בו ארבעה טורי אבן – הטור הראשון: אודם פטודה וברקת.

והטור השני: נופך ספיר ויהלום.

וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֵפוֹד זֶהָב תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׂזָר:

וַיִּרְקְעוּ אֶת־פָּתָי הַזֶּהָב וְקָצַץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאֲרָגְמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹךְ הַשֵּׁשׁ מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב:

כְּתַפֵּת עָשׂוּ־לוֹ חִבְרֹת עַל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו (קְצוּוֹתוֹ) חִבְר:

וְחֹשֶׁב אִפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו מִמְּנוֹ הוּא כְּמַעֲשֵׂהוּ זֶהָב תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׂזָר כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיַּעֲשׂוּ אֶת־אֲבְנֵי הַשְּׁוֹהֵם מִסְבְּצַת זֶהָב מִפְּתַחַת פְּתוּחֵי חוּתָם עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּשֶׂם אֹתָם עַל כְּתַפֵּת הָאֵפוֹד אֲבְנֵי זִכְרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

טו
(חמישי)

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

וַיַּעַשׂ אֶת־הַחֹשֶׁן מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב כְּמַעֲשֵׂה אֵפוֹד זֶהָב תְּכֵלֶת וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׂזָר:

רְבִיעַ הָיָה כְּפוּל עָשׂוּ אֶת־הַחֹשֶׁן זֵרֵת אָרְכּוֹ וְזֵרֵת רְחִבּוֹ כְּפוּל:

וַיִּמְלְאוּ־בּוֹ אַרְבַּעַת טוּרֵי אֲבָן טוּר אֹדֶם פְּטוּדָה וּבִרְקַת הַטּוּר הָאֶחָד:

וְהַטּוּר הַשֵּׁנִי נֹפֶךְ סַפִּיר וַיְהִלֵּם:

והטור השלישי לשם שבו ואחלמה.
והטור הרביעי: תרשיש שוהם וישפה, מקפות
במשבצות זהב שממלאות באותן האבנים.
והאבנים הן על שמות בני ישראל – שתיים
עשרה אבנים בשמותם, אותיות חקוקות כמו
בחותמת, לכל שבט יש אבן על שמו –
לשנים עשר השבטים.

עשו על החושן בקצהו שרשרות שזורות
כחבל מזהב טהור.

עשו שתי משבצות זהב ושתי טבעות זהב,
ושמו את שתי הטבעות על שני קצות
החושן.

שמו את שני השרוכים העשויים מזהב על
שתי הטבעות על קצות החושן.

ואת שני קצות שני השרוכים שמו על שתי
המשבצות, ושמו אותם על כתפיות האפוד
כלפי חוץ.

עשו שתי טבעות זהב ושמו על שני קצות
החושן, על שפתו הפנימית שקרובה לאפוד.

עשו שתי טבעות זהב ושמו אותן על שתי
כתפיות האפוד מלמטה כלפי חוץ ליד מקום
חבורם לאפוד, מעל חגורת האפוד.

חברו את החושן מטבעותיו אל טבעות
האפוד בפתיל תכלת כדי שיהיה על חגורת
האפוד, שלא יתנתק החושן מעל האפוד,
כמו שה' צוה את משה.

פרשת המעיל

הוא עשה את מעיל האפוד במלאכת
אריגה, בלו מצמר צבוע בתכלת.

ובפתח המעיל הבד מקפל לתוכו כמו
צנארון השריון, יש שפה מסביב לפתחו כדי
שלא יקרע.

עשו על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן
וצבע אדום מתולעת, שזורים.

יב והטור השלישי לשם שבו ואחלמה:

יג והטור הרביעי תרשיש שוהם וישפה
מוספת משבצת זהב במלאכתם:

יד והאבנים על-שמות בני-ישראל הנה
שתיים עשרה על-שמותם פתוחי חתם
איש על-שמו לשנים עשר שבט:

טו ויעשו על-החושן שרשרת נבלת מעשה
עבת זהב טהור:

טז ויעשו שתי משבצות זהב ושתי טבעת
זהב ויתנו את-שתי הטבעת על-שני
קצות החושן:

יז ויתנו שתי העבתות הזוהב על-שתי
הטבעת על-קצות החושן:

יח ואת שתי קצות שתי העבתות נתנו על-
שתי המשבצות ויהגם על-כתפת האפוד
אל-מול פניו:

יט ויעשו שתי טבעת זהב וישימו על-שני
קצות החושן על-שפתו אשר אל-עבר
האפוד ביתה:

כ ויעשו שתי טבעת זהב ויהגם על-שתי
כתפת האפוד מלמטה ממול פניו
לעמת מחברתו מפעל לחשב האפוד:

כא וירכסו את-החושן מטבעותיו אל-
טבעת האפוד בפתיל תכלת להיות
על-חשב האפוד ולא ינתח החושן מעל
האפוד כאשר צוה יהוה את-משה: פ

כב ויעש את-מעיל האפוד מעשה ארג
כליל תכלת:

כג ופיה-המעיל בתוכו כפי תחרא שפה
לפיו סביב לא יקרע:

כד ויעשו על-שולי המעיל רמוני תכלת
וארגמן ותולעת שני משזר:

שליש
(שש)

עָשׂוּ פְּעֻמוֹנִים מִזָּהָב טָהוֹר, וְשָׂמוּ אֶת
הַפְּעֻמוֹנִים בְּתוֹךְ הָרְמוֹנִים עַל שׁוּלֵי הַמַּעִיל
מִסְבִּיב בְּתוֹךְ הָרְמוֹנִים.

פְּעֻמוֹן וְרִמּוֹן פְּעֻמוֹן וְרִמּוֹן עַל שׁוּלֵי הַמַּעִיל
מִסְבִּיב, כְּדֵי לְשָׂרֵת, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת בְּגֵדֵי הַכֹּהֲנִים

עָשׂוּ אֶת הַבְּתוּנוֹת לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִפְּשֵׁטָן,
בְּמִלְאֶכֶת אַרְיָגָה.

וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת מִפְּשֵׁטָן וְאֵת הַמַּגְבָּעוֹת
הַמְּפֹאָרוֹת מִפְּשֵׁטָן וְאֵת מִכְנְסֵי הַבֶּדֶד מִפְּשֵׁטָן
שִׁזּוֹר.

וְאֵת הָאֲבִגְנֹת מִפְּשֵׁטָן שִׁזּוֹר וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְצִבְעֵ אֲדוּם מִתּוֹלְעֵת, בְּמִלְאֶכֶת רִקְמָה, כְּמוֹ
שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הַצִּיץ

עָשׂוּ אֶת הַצִּיץ – כְּתֹר הַקּוֹדֵשׁ, מִזָּהָב טָהוֹר,
וְכִתְבוּ עָלָיו כְּתָב חֻקֹּק כְּמוֹ בְּחוֹתֶמֶת –
קוֹדֵשׁ לַה'.

חִבְרוּ לוֹ פְּתִיל תְּכֵלֶת שִׁיִּיָּהּ עַל הַמִּצְנֶפֶת
מִלְּמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

כָּל עֲבוֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת הַשְּׁלֵמָה,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּצֵּעוּ – כְּכֹל מַה שֶׁה' צִוָּה אֶת
מֹשֶׁה כִּף הֵם עָשׂוּ.

פְּרֻשַׁת הַבָּאֵת הַמִּשְׁכָּן

הֵבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן לְמֹשֶׁה – אֶת הָאוֹהֶל וְאֵת
כָּל בְּלָיו, קְרָסָיו קְרָשָׁיו בְּרִיחָיו וְעַמּוּדָיו
וּבִסִּסָּיו.

וְאֵת בְּסוּי עוֹרוֹת הָאֵיל שְׁצִבּוּעִים בְּאֲדוּם,
וְאֵת בְּסוּי עוֹרוֹת הַחִיָּה תַחֲשׂוּ וְאֵת הַפְּרוֹכֵת.

אֶת אַרְוֹן לִוְחוֹת הַבְּרִית וְאֵת הַמוֹטוֹת
לְנִשְׂאֹתָהּ, וְאֵת הַכְּסוּי.

אֶת הַשְּׁלַחַן אֶת כָּל בְּלָיו וְאֵת הַלֶּחֶם הַמְּכַבֵּד.

וַיַּעֲשׂוּ פְּעֻמוֹנֵי זָהָב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־
הַפְּעֻמוֹנִים בְּתוֹךְ הָרְמוֹנִים עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעִיל סְבִיב בְּתוֹךְ הָרְמוֹנִים:

פְּעֻמוֹן וְרִמּוֹן פְּעֻמוֹן וְרִמּוֹן עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעִיל סְבִיב לְשָׂרֵת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפְּתִיל שֶׁשׁ מִעֲשֵׂה אֲרָג
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת שֶׁשׁ וְאֶת־פְּאָרֵי הַמַּגְבָּעוֹת
שֶׁשׁ וְאֶת־מִכְנְסֵי הַבֶּדֶד שֶׁשׁ מְשֻׁזָּר:

וְאֶת־הָאֲבִגְנֹת שֶׁשׁ מְשֻׁזָּר וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וּתּוֹלְעֵת שְׁנֵי מִעֲשֵׂה רִקְמָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיץ גִּזְר־הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר
וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ
לַיהוָה:

וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל תְּכֵלֶת לְתֵת עַל־
הַמִּצְנֶפֶת מִלְּמַעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַתְּכַל כָּל־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד
וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ: פ

וַיָּבִיאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶל־מֹשֶׁה אֶת־
הָאוֹהֶל וְאֶת־כָּל־בְּלָיו קְרָסָיו קְרָשָׁיו
בְּרִיחָו וְעַמּוּדָיו וְאַדְנָיו:

וְאֶת־מִכְסֵּה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֻדָּמִים
וְאֶת־מִכְסֵּה עֶרְת הַתְּחָשִׁים וְאֵת פְּרֹכֵת
הַמָּסָךְ:

אֶת־אַרְוֹן הָעֵדוּת וְאֶת־בְּדָיו וְאֵת
הַכְּפָרֵת:

אֶת־הַשְּׁלַחַן אֶת־כָּל־בְּלָיו וְאֵת לֶחֶם

הַפָּנִים:

את המנורה הטהורה את נרותיה – הנרות הערוכים, ואת כל כליה ואת שמן התאורה.

את המנורה הטהורה את נרותיה נרת המערכה ואת כל כליה ואת שמן המאור:

ואת מזבח הזהב ואת השמן שמורחים בו ואת קטורת הסמים ואת מסך פתח האהל:

ואת מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת קטורת הסמים ואת מסך פתח האהל:

את מזבח הנחושת ואת קשוט רשת הנחושת שלו, את המוטות לנשיאתו, ואת כל כליו, את הכיור ואת בסיסו.

את מזבח הנחושת ואת מכבד הנחושת אשר-לו את-בדיו ואת-כל כליו את-הכיור ואת-כנו:

את הגדרות הקלועות של החצר, את עמודי החצר ואת בסיסי החצר, ואת המסך לשער החצר, את מיתריו ויתדותיה ואת כל כלי עבודת המשכן של אוהל ההתכנסות.

את קלעי החצר את-עמדיה ואת-אדניה ואת-המסך לשער החצר את-מיתריו ויתדותיה ואת כל-כלי עבדת המשכן לאהל מועד:

את בסווי הכלים שמשרתים בהם בקודש, את בגדי הקודש של אהרן הכהן ואת בגדי בניו שהם לובשים כדי לכהן.

את-בגדי השרד לשרת בקדש את-בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת-בגדי בניו לכהן:

כמו כל מה שה' צוה את משה – כך בני ישראל עשו את כל העבודה.

ככל אשר-צוה יהוה את-משה בן עשו בני ישראל את כל-העבודה:

משה ראה את כל המלאכה והנה עשו אותה – כמו שה' צוה כך עשו, ומשה ברך אותם.

וירא משה את-כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה יהוה בן עשו ויברך אתם משה: פ

פְּרֹשֶׁת צִוּוּי הַקַּמַת הַמִּשְׁכָּן

ה' דבר אל משה ואמר:

בחודש הראשון ביום הראשון לחודש תקים את משכן אוהל ההתכנסות.

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ביום-החדש הראשון באחד לחודש תקים את-משכן אהל מועד:

תשים שם את ארון לוחות הברית, ותסבך על הארון בפרוכת.

ושמת שם את ארון העדות וספת עליה הארון את-הפרכת:

תביא את השלחן ותערוך את עריכתו, ותביא את המנורה ותדליק את נרותיה.

והבאת את-השלחן וערכת את-ערכו והבאת את-המנורה והעלית את-נרותיה:

תשים את מזבח הזהב לקטורת לפני ארון לוחות הברית, ותשים את מסך הפתח למשכן.

ונתתה את-מזבח הזהב לקטרת לפני ארון העדת ושמת את-מסך הפתח למשכן:

תשים את מזבח העולה לפני פתח

ונתתה את מזבח העולה לפני פתח

חמיש (שביעי)

מ

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

מִשְׁכַּן אֹהֶל-מוֹעֵד:

וַנִּתֵּן אֶת-הַכִּיֹּר בֵּין-אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וַנִּתֵּן שָׁם מִים:

וְשִׁמַּתְּ אֶת-הַחֹצֵר סָבִיב וַנִּתַּתְּ אֶת-מִסְדָּ
שַׁעַר הַחֹצֵר:

וְלִקְחַתְּ אֶת-שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחַתְּ אֶת-
הַמִּשְׁכָּן וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר-בּוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ
וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְהִיָּה קֹדֶשׁ:

וּמִשְׁחַתְּ אֶת-מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת-כָּל-
כֵּלָיו וּקְדַשְׁתָּ אֶת-הַמִּזְבֵּחַ וְהִנֵּה הַמִּזְבֵּחַ
קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים:

וּמִשְׁחַתְּ אֶת-הַכִּיֹּר וְאֶת-כִּנּוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ:
וְהִקְרַבְתָּ אֶת-אֹהֶרֶן וְאֶת-בָּנָיו אֶל-פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד וּרְחַצְתָּ אֹתָם בַּמַּיִם:

וְהִלַּבַשְׁתָּ אֶת-אֹהֶרֶן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
וּמִשְׁחַתְּ אֹתוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְכִהֵן לִי:

וְאֶת-בָּנָיו תִּקְרִיב וְהִלַּבַשְׁתָּ אֹתָם כְּתַנְתָּ:

וּמִשְׁחַתְּ אֹתָם כַּאֲשֶׁר מִשְׁחַתְּ אֶת-
אֲבִיהֶם וְכִהֵנוּ לִי וְהִיָּתָה לְהִיֵּת לָהֶם
מִשְׁחַתָּם לְכַהֵנַת עוֹלָם לְדֹרֹתָם:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ
כִּן עָשָׂה: ס

וַיְהִי בַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה
בְּאַתֵּר לַחֹדֶשׁ הַיּוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן:

וַיָּקָם מֹשֶׁה אֶת-הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן אֶת-אֲדָנָיו
וַיִּשֶׂם אֶת-קַרְשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת-בְּרִיחָיו וַיָּקָם
אֶת-עַמּוּדָיו:

וַיַּפְרֹשׂ אֶת-הָאֹהֶל עַל-הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם
אֶת-מַכְסֵה הָאֹהֶל עָלָיו מִלְמַעְלָה
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: ס

וַיִּקַּח וַיִּתֵּן אֶת-הָעֵדֻת אֶל-הָאָרֶץ וַיִּשֶׂם
אֶת-הַבַּדִּים עַל-הָאָרֶץ וַיִּתֵּן אֶת-
הַכַּפָּרֹת עַל-הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה:

וַיָּבֵא אֶת-הָאָרֶץ אֶל-הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם אֶת

אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

תָּשִׂים אֶת הַכִּיֹּר בֵּין אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וְתָשִׂים שָׁם מִים.

תִּקַּם אֶת הַחֹצֵר מִסָּבִיב, וְתַעֲמִיד אֶת מִסְדָּ
שַׁעַר הַחֹצֵר.

תִּקַּח אֶת הַשֶּׁמֶן שְׁמֹרֶתִים בּוֹ וְתִמְרַח עַל
הַמִּשְׁכָּן וְעַל כָּל מַה שְׁבּוֹ, וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ וְאֹת
כָּל כֵּלָיו וְהוּא יִהְיֶה קֹדֶשׁ.

תִּמְרַח אֶת הַשֶּׁמֶן עַל מִזְבַּח הָעוֹלָה וְעַל כָּל
כֵּלָיו, וְתִקְדַּשׁ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּזְבֵּחַ יִהְיֶה קֹדֶשׁ
קֹדָשִׁים.

תִּמְרַח עַל הַכִּיֹּר וְעַל בְּסִיסוֹ וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ.
תִּקְרַב אֶת אֹהֶרֶן וְאֶת בָּנָיו לְפֶתַח אֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְתִטְבִּיל אֹתָם בַּמַּיִם.

תִּלְבִּישׁ אֶת אֹהֶרֶן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ, וְתִמְרַח
עָלָיו אֶת הַשֶּׁמֶן וְתִקְדַּשׁ אֹתוֹ וְהוּא יִכְהֵן לִי.

וְתִקְרַב אֶת בָּנָיו וְתִלְבִּישׁ אֹתָם בְּתוֹנוֹת.

וְתִמְרַח עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שְׁמֵרַחְתָּ עַל אֲבִיהֶם וְהֵם
יִכְהֵנוּ לִי, כְּדֵי שְׁמֵרִיחָתֶם תִּכְשִׁיר אֹתָם
שְׁתִּהְיֶה לָהֶם כְּהַנֵּת עוֹלָם לְדוֹרוֹת.

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה בְּצַע – כְּכֹל מַה שֶׁה' צִוָּה אֹתוֹ, כִּן הוּא
עָשָׂה.

פְּרֻשַׁת הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן

בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן
לַחֹדֶשׁ הַיּוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן.

מֹשֶׁה הִקָּם אֶת הַמִּשְׁכָּן הוּא הֵנִיחַ אֶת
בְּסִיסוֹ, שָׂם אֶת קַרְשָׁיו, שָׂם אֶת בְּרִיחָיו,
וְהִקָּם אֶת עַמּוּדָיו.

הוּא פָּרַשׂ אֶת יְרִיעוֹת הָאֹהֶל עַל הַמִּשְׁכָּן וְשָׂם
אֶת בְּסוּי הָאֹהֶל עָלָיו מִלְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁה'
צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

הוּא לָקַח אֶת לוחוֹת הַבְּרִית וְהַכְּנִיס אֹתָן
לְתוֹךְ הָאָרֶץ, שָׂם אֶת הַמוֹטוֹת עַל הָאָרֶץ,
וְשָׂם אֶת הַכְּסוּי עַל הָאָרֶץ מִלְמַעְלָה.

הוּא הֵבִיא אֶת הָאָרֶץ לַמִּשְׁכָּן, שָׂם אֶת מִסְדָּ

הַפְּרוֹכֹת וּסְכָף בּוֹ עַל אֲרוֹן לוחות הברית,
כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

הוא שם את השלחן באוהל ההתכנסות
בסוף המשכן לצד צפון, מחוץ לפרוכת.

הוא ערוך עליו עריכת לחם לפני ה', כמו שה'
צוה את משה.

הוא שם את המנודה באוהל ההתכנסות
ממול השלחן, בסוף המשכן לצד דרום.

הוא הדליק את הנרות לפני ה', כמו שה'
צוה את משה.

הוא שם את מזבח הזהב באוהל ההתכנסות,
לפני הפרוכת.

הוא הקטיר עליו קטורת בשמים, כמו שה'
צוה את משה.

הוא שם את מסך הפתח למשכן.

ואת מזבח העולה הוא שם בפתח משכן
אוהל ההתכנסות, והעלה עליו את העולה
ואת המנחה, כמו שה' צוה את משה.

הוא שם את הכיור בין אוהל ההתכנסות ובין
המזבח, ושם שם מים לרחיצה.

כדי שידחצו ממנו משה ואהרן ובניו את
ידיהם ואת רגליהם.

בשיבאו לאוהל ההתכנסות וכשיגשו למזבח
– ירחצו, כמו שה' צוה את משה.

הוא הקים את החצר מסביב למשכן
ולמזבח, והעמיד את מסך שער החצר, משה
השלים את המלאכה.

הענן כסה את אוהל ההתכנסות, וכבוד ה'
מלא את המשכן.

משה לא היה יכול לבוא אל אוהל ההתכנסות
כי הענן שכן עליו, וכבוד ה' מלא את
המשכן.

וכשהענן עולה מעל המשכן בני ישראל

פָּרַכְתָּ הַמָּסָךְ וַיָּסֹךְ עַל אֲרוֹן העדות
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיִּתֵּן אֶת־הַשְּׁלֶחָן בְּאוֹהֶל מוֹעֵד עַל יַרְדֵּךְ כב
הַמִּשְׁכָּן צִפְנָה מִחוּץ לַפְּרוֹכֶת:

וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו עֲרֹךְ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כג
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיִּשֶׂם אֶת־הַמְּנֹדָה בְּאוֹהֶל מוֹעֵד נֹכַח כד
הַשְּׁלֶחָן עַל יַרְדֵּךְ הַמִּשְׁכָּן נֹכַח:

וַיַּעַל הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה כה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיִּשֶׂם אֶת־מִזְבַּח הַזָּהָב בְּאוֹהֶל מוֹעֵד כו
לִפְנֵי הַפְּרוֹכֶת:

וַיִּקְטֹר עָלָיו קְטֹרֶת סַמִּים כְּאֲשֶׁר צִוָּה כז
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס

וַיִּשֶׂם אֶת־מָסַךְ הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן: כח

וְאֵת מִזְבַּח הָעֹלָה שֵׁם פֶּתַח מִשְׁכָּן כט
אוֹהֶל־מוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת־הָעֹלָה
וְאֶת־הַמְּנֹחָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה: ס

וַיִּשֶׂם אֶת־כִּיּוֹר בֵּין־אוֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין ל
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שָׁמָּה מַיִם לְרַחֲצָה:

וַיִּרְחֲצוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵיהֶם אֶת־
יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: לא

כְּבֹאֵם אֶל־אוֹהֶל מוֹעֵד וּבְקִרְבְּתֶם אֶל־
הַמִּזְבֵּחַ יִרְחֲצוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה: ס לב

וַיִּקֶּם אֶת־הַחֲצָר סְבִיב לַמִּשְׁכָּן לג
וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת־מָסַךְ שַׁעַר הַחֲצָר
וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת־הַמְּלָאכָה: פ

וַיִּכַּס הָעֲנָן אֶת־אוֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה לד
מָלָא אֶת־הַמִּשְׁכָּן:

וְלֹא־יָכַל מֹשֶׁה לָּבוֹא אֶל־אוֹהֶל מוֹעֵד לה
כִּי־שָׁכַן עָלָיו הָעֲנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלָא
אֶת־הַמִּשְׁכָּן:

וּבַהֲעֹלֹת הָעֲנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בני

שביעי

מפסוד

פרשת פקודי

ישראל בכל מסעיהם:

לז ואם-לא יעלה הענן ולא יסעו עד-יום העלתו:

לח כי ענן יהנה על-המשכן יומם ואש תהנה לילה בו לעיני כל-בית-ישראל בכל-מסעיהם:

נוסעים, כך הִיָּה בְּכֹל מִסְעוֹתֵיהֶם.

ואם הענן לא עולה – לא נוסעים, עד ליום עליתו.

כי ענן ה' נמצא על המשכן ביום, ואש נמצאת בו בלילה, לעיני כל בית ישראל בכל מסעותיהם.

ויקרא

פרשת העולה

ה' קרא אל־מֹשֶׁה, וַדַּבֵּר אֵלָיו מֵאוֹהֶל הַהִתְכַנְּפוֹת, וַאֲמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כִּשְׂאֵדָם מִכֶּם יִקְרִיב קָרְבָּן לַה' – תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם מִהַבְּהֵמֹת: מִהַבֶּקֶר, וּמִהֶצְאֵן.

אם קרבנו קרבן עולה מהבקר, יקריב זכר שלם ללא מום, ויגיש אותו אל מול פתח אוהל ההתכנסות בדי שה' יתרצה לו.

הוא ישעין את ידיו על ראש העולה, וה' יתרצה לו ויכפר על עוונותיו.

הוא ישחט את בן הבקר לפני ה', והכהנים בני אהרן יגישו את הדם ויזרקו אותו מסביב על המזבח שמול פתח אוהל ההתכנסות.

הוא יפשיט את העולה מהעור, ויחלק אותה לחלקים.

בני אהרן הכהן יניחו אש על המזבח ויסדרו עצים על האש.

הכהנים בני אהרן יסדרו את החלקים – את הראש ואת שומן החלב, על העצים שעל האש שעל המזבח.

ואת מעיו ורגליו ירחץ במים, והכהן יקטיר את הכל על המזבח, שיעלה באש לנחת רוח לה'.

ואם קרבנו מהצאן – מהכבשים או מהעזים לעולה, יקריב זכר שלם ללא מום.

הוא ישחט אותו בקצה המזבח שלצד צפון לפני ה', והכהנים בני אהרן יזרקו את דמו על המזבח מסביב.

הוא יחלק אותו לחלקים – את ראשו ואת שומן החלב שלו, והכהן יערוף אותם על העצים שעל האש שעל המזבח.

א * ויקרא אל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאוֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר:

ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַיהוָה מִן־הַבְּהֵמָה מִן־הַבֶּקֶר וּמִן־הֶצְאֵן תִּקְרִיבוּ אֶת־קָרְבַּנְכֶם:

ג אם־עֹלָה קָרְבָּנוּ מִן־הַבֶּקֶר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לָרְצוֹנוֹ לִפְנֵי יְהוָה:

ד וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו:

ה * וְשָׁחַט אֶת־בֶּן הַבֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם וְזָרְקוּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

ו וְהַפְּשִׁיט אֶת־הָעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ לִנְתָחֶיהָ:

ז וְנָתַח בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֲצִים עַל־הָאֵשׁ:

ח וְעָרְכוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנְּתָחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפָּדֵר עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

ט וְקָרְבוּ וַיִּכְרְעוּ וַיִּרְתְּץ בְּמַיִם וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַה עֹלָה אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה: ס

י * וְאִם־מִן־הֶצְאֵן קָרְבָּנוּ מִן־הַכְּשָׁבִים אוֹ מִן־הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ:

יא וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

יב וְנָתַח אֹתוֹ לִנְתָחוֹ וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־הַפָּדֵר וְעָרַךְ הַכֹּהֵן אֹתָם עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר

על־המזבח:

וְאֵת הַמַּעִים וְאֵת הַרְגָלִים יִרְחֹץ בַּמַּיִם, וְהִכְהִין יִקְרִיב אֶת הַכֹּל וְיִקְטֵיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, קֶרֶבן עוֹלָה הוּא – עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנֶחֱת רוּחַ לַה'.

וְאִם קֶרֶבֶן לַה' הוּא עוֹלָה מִהָעוֹף – יִקְרִיב אֶת קֶרֶבֶנוּ מִהַתּוֹרִים אוֹ מִבְּנֵי הַיּוֹנָה.

הִכְהִין יָגִישׁ אוֹתוֹ לְמִזְבֵּחַ וַיַּחֲתוֹף אֶת רֹאשׁוֹ בְּצִפּוֹרֵן הַבּוֹהֶן, וְיִקְטֵיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְדָמוֹ יִסְחַט עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ.

הוּא יִסִּיר אֶת הַזֶּפֶק שְׁלוֹ עִם הַמַּעִים שְׁמֵלָאִים בְּאוֹכַל מַעְבֵּל, וַיִּשְׁלִיף אוֹתָם קְרוֹב לְמִזְבֵּחַ בְּצַד מִזְרָח – לַמָּקוֹם הַשְּׁלֵכַת הָאָפֶר.

הוּא יִתְפּוֹס בְּכַנְפָיו וַיִּקְרַע אוֹתוֹ אֲבָל לֹא יִפְרִיד לְגִמְרֵי, וְהִכְהִין יִקְטֵיר אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵצִים שֶׁעַל הָאֵשׁ, קֶרֶבֶן עוֹלָה הוּא – עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנֶחֱת רוּחַ לַה'.

פְּרֻשַׁת הַמִּנְחָה

וּכְשֶׁאָדָם יִקְרִיב קֶרֶבֶן מִנְחָה לַה' – קֶרֶבֶנוּ יִהְיֶה סוּלַת, הוּא יִצוּק עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וַיִּשִׂים עֲלֶיהָ לְבוֹנָה.

הוּא יִבְיֵא אוֹתָהּ לִכְהֹנִים בְּנֵי אֹהֶלן, וְהִכְהִין יִקַּח מִשֶּׁם חוֹפֵן מִלֵּא מִהַסּוּלַת וּמִהַשֶּׁמֶן שְׁלֵה בְּנוֹסֶף עַל כָּל הַלְּבוֹנָה שְׁלֵה, וְיִקְטֵיר עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הַחוֹפֵן הַזֶּה שְׁגוֹרֵם לְהַזְכֵּר לְפָנֵי ה', כְּדֵי שִׁיעֲלָה בָּאֵשׁ וַיִּגְרוֹם נַחַת רוּחַ לַה'.

וְיֵמָּה שֶׁנִּשְׁאָר מִהַמִּנְחָה יִנְתֵּן לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו – קוֹדֵשׁ קִדְשִׁים מִקְרָבָנוֹת ה'.

וּכְשֶׁתִּקְרִיב קֶרֶבֶן מִנְחָה מֵאֶפֶה תַנּוּר – תִּבְיֵא חֲלוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ עֲשׂוּיוֹת מִסּוּלַת וּמֵעֲרֵבּוֹת בְּשֶׁמֶן, וּפְתוֹת דְּקוֹת שְׁלֵא הַחֲמִיצוֹ מֵרוּחוֹת בְּשֶׁמֶן.

וְאִם קֶרֶבֶן מִנְחָה עַל מַחֲבַת שְׁטוּחָה, הִיא תִהְיֶה מִסּוּלַת שְׁלֵא הַחֲמִיצָה מֵעֲרֵבּוֹת בְּשֶׁמֶן.

חֲתוּף אוֹתָהּ לְחַתִּיכוֹת קִטְנוֹת וּשְׁפוּף עֲלֶיהָ

וְהִקְרִיב וְהִפְרָעִים יִרְחֹץ בַּמַּיִם וְהִקְרִיב הִכְהִין אֶת־הַכֹּל וְהִקְטֵיר הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָ הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לַיהוָה: פ

וְאִם מִן־הָעוֹף עַל־הָ קֶרֶבֶנוּ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן־הַתּוֹרִים אוֹ מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קֶרֶבֶנוּ:

וְהִקְרִיבוּ הִכְהִין אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק אֶת־רֹאשׁוֹ וְהִקְטֵיר הַמִּזְבֵּחַ וּנְמַצָּה דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ:

וְהִסִּיר אֶת־מְרָאתוֹ בְּנִצְתָהּ וְהִשְׁלִיף אֹתָהּ אֲצֵל הַמִּזְבֵּחַ קְדָמָה אֶל־מָקוֹם הַדָּשָׁן:

וְשָׁסַע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְהִקְטֵיר אֹתוֹ הִכְהִין הַמִּזְבֵּחַ עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עַל־הָ הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לַיהוָה: ס

ב

וּנְפֹשׁ כִּי־תִקְרִיב קֶרֶבֶן מִנְחָה לַיהוָה סֹלֶת יִהְיֶה קֶרֶבֶנוּ וַיִּצַק עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וַיִּתֵּן עֲלֶיהָ לְבוֹנָה:

וְהִבְיֵאָה אֶל־בְּנֵי אֹהֶלן הַכֹּהֲנִים וְקִמְצוּ מִשֶּׁם מִלֵּא קִמְצוּ מִסּוּלַת וּמִשֶּׁמֶן עַל כָּל־לְבוֹנָתָהּ וְהִקְטֵיר הִכְהִין אֶת־אִזְכָּרָתָהּ הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לַיהוָה:

וְהַנּוֹתֵרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קִדְשׁ קִדְשִׁים מֵאֲשֵׁי יְהוָה: ס

וְכִי תִקְרֶב קֶרֶבֶן מִנְחָה מֵאֶפֶה תַנּוּר סֹלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלַת בְּשֶׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן: ס

וְאִם־מִנְחָה עַל־הַמַּחֲבַת קֶרֶבֶן סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה:

פְּתוֹת אֹתָהּ פְּתִים וַיִּצַקְתָּ עֲלֶיהָ שֶׁמֶן

מנחה הוא: ס

וְאִם־מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת קִרְבָּנְךָ סֵלֶת בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה:

וְהִבֵּאת אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה וְהִקְרִיבָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁה אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְהַרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזֵכָרֶתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַתָּה אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְהִנֹּתְרַת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מֵאִשֵּׁי יְהוָה:

כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֶמֶץ כִּי כָל־שֶׂאֵר וְכָל־דָּבָשׁ לֹא־תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה:

קִרְבָּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ:

וְכָל־קִרְבָּן מִנְחָתְךָ בַּמֶּלַח וְלֹא תִשְׁפִּית מֶלַח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתְךָ עַל כָּל־קִרְבָּנְךָ תִּקְרִיב מֶלַח:

וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחַת בְּכוֹרִים לַיהוָה אֲבִיב קְלוּי בָּאֵשׁ גֵּרֶשׁ כַּרְמֶל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בְּכוֹרֶיךָ:

וְנָתַת עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָ עֲלֶיהָ לְבֹנָה מִנְחָה הוּא:

וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אֲזֵכָרֶתָהּ מִגֵּרְשָׁהּ וּמִשְׁמֶנֶהּ עַל כָּל־לְבִנְתָּהּ אִשָּׁה לַיהוָה:

שליש

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

פ

רביעי

ג

ב

שֶׁמֶן, הִיא מִנְחָה.

וְאִם קִרְבָּנְךָ מִנְחָה מְטֻגָּנַת בְּמַחְבַּת עֲמוּקָה, הִיא תַעֲשֶׂה מִסֹּלֶת בְּשֶׁמֶן.

תָּבִיא אֶת הַמִּנְחָה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּאֶחַת מֵהָאֲפֻשְׁרוּיֹת הָאֵלֶּה לָּהּ, הַמְבִיֵּא יָגִישׁ אוֹתָהּ לְכֹהֵן שְׂגִישׁ אוֹתָהּ לְמִזְבֵּחַ.

הַכֹּהֵן יָרִים מֵהַמִּנְחָה אֶת הַחוּפֹן שְׂגוּרָם לְהִזְכֹּר לְפָנָיו ה', וְיִקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, קִרְבָּן עוֹלָה בָּאֵשׁ רִיחַ לְנִחַח רִיחַ לָּהּ.

וְיֵמָּה שְׂנִשְׂאָר מִהַמִּנְחָה יִנָּתֵן לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו, קוֹדֶשׁ קֳדָשִׁים מִקִּרְבָּנוֹת ה'.

כָּל הַמִּנְחוֹת שֶׁתִּקְרִיבוּ לָּהּ לֹא יַעֲשׂוּ חֶמֶץ, כִּי שׁוּם בְּצֶק תּוֹפֵחַ שֶׁמֶתְפִּיחַ בְּצֶק אַחַר אוֹ דָּבָשׁ אָסוּר לָכֶם לְהִקְטִיר בָּאֵשׁ לָּהּ.

רַק לְקִרְבָּן רֵאשִׁית הַתְּבוּאָה שֶׁמִּקְרִיבִים בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת תִּקְרִיבוּ חֶמֶץ וְדָבָשׁ לָּהּ, וְגַם אִזּוֹ לֹא יַעֲלוּ אוֹתָם לְמִזְבֵּחַ לְנִחַח רִיחַ.

וְתִשִּׂים מֶלַח עַל כָּל קִרְבָּנוֹת הַמִּנְחָה שֶׁתִּקְרִיב, וְלֹא תִבְטֵל מִמִּנְחָתְךָ אֶת הַמֶּלַח שֶׁמִּסְמַל בְּעִמְדוּתוֹ אֶת נִצְחוּיֹת הַבְּרִית עִם אֱלֹהֶיךָ – עַל כָּל קִרְבָּנוֹתֶיךָ תִּקְרִיב מֶלַח.

וְכֹאֲשֶׁר תִּקְרִיב מִנְחַת בְּכוֹרִים לָּהּ – לְמִחְרַת הַפֶּסַח, תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת הַבְּכוֹרִים שְׁלֶךְ גְּרִיסִים רַפִּים מִתְבוּאָה צַעֲיָה קְלוּיָהּ בָּאֵשׁ.

תִּשִּׂים עֲלֶיהָ שֶׁמֶן וְתִשִּׂים עֲלֶיהָ לְבֹנָה – הִיא מִנְחָה.

וְהַכֹּהֵן יִקְטִיר מֵהַגְּרִיסִים וּמֵהַשֶּׁמֶן שְׁלָהּ אֶת הַחוּפֹן שְׂגוּרָם לְהִזְכֹּר לְפָנָיו ה', בְּנוֹסֵף לְכָל הַלְּבֹנָה שְׁלָהּ, קִרְבָּן עוֹלָה בָּאֵשׁ לָּהּ.

פְּרֶשֶׁת הַשְּׁלָמִים

וְאִם קִרְבָּנוֹ זִבַּח שְׁלָמִים: אִם הוּא מִקְרִיב מִהַבְּקָר בֵּין זָכָר בֵּין נִקְבָּה – יִקְרִיב אוֹתוֹ לְפָנָיו ה' שְׁלָם לְלֹא מוּם.

הוּא יִשְׁעִין אֶת יָדָיו עַל רֹאשׁ קִרְבָּנוֹ וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ מִוֶּלַּת פֶּתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּפוֹת, וְהִכְהִינִים

וְאִם־זִבַּח שְׁלָמִים קִרְבָּנוֹ אִם מִן־הַבְּקָר הוּא מִקְרִיב אִם־זָכָר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבֵנּוּ לְפָנָיו יְהוָה:

וְסִמְךָ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ קִרְבָּנוֹ וְשָׁחֲטוּ פֶתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים

בני אהרן יזרקו את הדם על המזבח מסביב.
הוא יקריב מזבח השלמים לאש לה' – את
החלב שמכסה את המעים ואת כל החלב
שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל
המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שישיר
אותה עם הפליות.

בני אהרן יקטירו אותם על המזבח, על
העולה שעל העצים שעל האש, קרבן עולה
באש לנחת רוח לה'.

ואם קרבנו לה' לזבח שלמים מהצאן –
יקריב אותו זכר או נקבה שלם ללא מום.

אם הוא מקריב כבש לקרבנו – יקריב אותו
לפני ה'.

וישעין את ידיו על ראש קרבנו וישחט אותו
לפני אוהל ההתכנסות, ובני אהרן יזרקו את
דמו על המזבח מסביב.

הוא יקריב מזבח השלמים קרבן עולה באש
לה' – את שומן הגזב שישיר בשלמות ממול
עצם הגזב, ואת החלב שמכסה את המעים
ואת כל החלב שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל
המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שישיר
אותה עם הפליות.

הכהן יקטיר אותו על המזבח, מאכל לאש –
לה'.

ואם קרבנו עז – יקריב אותו לפני ה'.

וישעין את ידיו על ראשו וישחט אותו לפני
אוהל ההתכנסות, ובני אהרן יזרקו את דמו
על המזבח מסביב.

ויקריב ממנו את קרבנו לאש לה', את
החלב שמכסה את המעים ואת כל החלב
שעל המעים.

ואת שתי הפליות ואת החלב שעליהן ועל
המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שישיר
אותה עם הפליות.

אתה הם על המזבח סביב:

והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה
את החלב המכסה את הקרב ואת
כל החלב אשר על הקרב:

ואת שתי הפליות ואת החלב אשר
עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת
על הכבד על הפליות וסירנה:

והקטירו אתו בני אהרן המזבחה
על העלה אשר על העצים אשר
על האש אשה ריח ניחח ליהוה: פ

ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים
ליהוה זכר או נקבה תמים יקריבנו:

אם כבש הוא מקריב את קרבנו
והקריב אתו לפני יהוה:

וסמך את ידו על ראש קרבנו ושחט
אתו לפני אוהל מועד וזרקו בני אהרן
את דמו על המזבח סביב:

והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה
חלב האליה תמימה לעמת העצה
וסירנה ואת החלב המכסה את הקרב
ואת כל החלב אשר על הקרב:

ואת שתי הפליות ואת החלב אשר
עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת
על הכבד על הפליות וסירנה:

והקטירו הפהן המזבחה לחם אשה
ליהוה: פ

ואם עז קרבנו והקריבו לפני יהוה:

וסמך את ידו על ראשו ושחט אתו
לפני אוהל מועד וזרקו בני אהרן
את דמו על המזבח סביב:

והקריב ממנו קרבנו אשה ליהוה
את החלב המכסה את הקרב ואת
כל החלב אשר על הקרב:

ואת שתי הפליות ואת החלב אשר
עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת
על הכבד על הפליות וסירנה:

הִכְהִין יִקְטִיר אוֹתָם עַל הַמִּזְבֵּחַ, כָּל חֶלֶב הוּא מֵאֵכֶל לְאֵשׁ לְנִחַת רוּחַ לַה'.

חוק לעולם לדורות בכל מקומות מגוריהם, אל תאכלו שום חלב ושום דם.

פְּרֻשֶׁת חֻטָּאת הִכְהִין הַמְּשִׁיחַ

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר: אם אדם יחטא בשגגה ויעבור על אחת מכל מצוות ה' שאסור לעשותן –

אם הכהן הגדול יחטא ויגרום אשמה לעם, הוא יקריב לה' על חטאו שחטא פר שלם ללא מום לקרבן חטאת.

הוא יביא את הפר לפני ה' אל מול פתח אוהל ההתכנסות, וישעין את ידיו על ראש הפר וישחט את הפר לפני ה'.

הכהן הגדול יקח מדם הפר ויביא אותו לאוהל ההתכנסות.

הכהן יטביל את אצבעו בדם ויזה מהדם שבע פעמים לפני ה' לעבר הפרוכת שלפני הקודש.

הכהן ישים מהדם על קרנות מזבח קטורת הבשמים שלפני ה' באוהל ההתכנסות, ואת כל שאר דם הפר הוא ישפוך על יסוד מזבח העולה שמול פתח אוהל ההתכנסות.

ויפריש ממנו את כל חלב פר החטאת – את החלב שמכסה על המעים ואת כל החלב שעל המעים.

ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן ועל המתנים, ואת התוספת שעל הכבד שישיר אותה עם הכליות.

כמו שמפרש משור זבח השלמים, הכהן יקטיר אותם על מזבח העולה.

ואת עור הפר ואת כל בשרו עם ראשו ועם רגליו ומעיו, והאוכל המעכל שבו.

והקטירים הכהן המזבחה לחם אשה לרית נידח כל-חלב ליהוה:

חַקֵּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֵיכֶם כָּל-חֶלֶב וְכָל-דָּם לֹא תֹאכְלוּ: פ

חמיש

ד

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נֶפֶשׁ כִּי-תִחַטָּא בְּשִׁגְגָה מִכֹּל מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֶׂינָהּ וַעֲשֶׂה מֵאֲחַת מֵהֵנָּה:

אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן-בקר תמים ליהוה לחטאת:

והביא את-הפר אל-פתח אוהל מועד לפני יהוה וסמך את-ידו על-ראש הפר ושחט את-הפר לפני יהוה:

ולקח הכהן המשיח מדם הפר והביא אתו אל-אוהל מועד:

וטבל הכהן את-אצבעו בדם והזה מן-הדם שבע פעמים לפני יהוה את-פני פרכת הקדש:

ונתן הכהן מן-הדם על-קרנות מזבח קטורת הסמים לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל-דם הפר ישפוך אל-יסוד מזבח העולה אשר-פתח אוהל מועד:

ואת-כל-חלב פר החטאת ירים ממנו את-החלב המכסה על-הקרב ואת כל-החלב אשר על-הקרב:

ואת שתי הכליות ואת-החלב אשר עליהן אשר על-הכסלים ואת-היתרת על-הכבד על-הכליות יסירנה:

כאשר יורם משור זבח השלמים והקטירים הכהן על מזבח העולה:

ואת-עור הפר ואת-כל-בשרו על-ראשו ועל-כרעיו וקרבו ופרשו:

– את כל הפר יוציא אל מחוץ למחנה למקום טהור – למקום שפיכת האפר, וישרוף אותו על עצים באש – הוא ישרף במקום ששופכים את האפר.

פרשת חטאת הקהל

ואם כל קהל ישראל יטעו כי מנהיגי הקהל ישבחו דבר, ויעברו על אחת מכל מצוות ה' שאסור לעשותן ויהיו אשמים,

ויודע להם החטא שחטאו והתחייבו עליו, הקהל יקריבו פר לקרבן חטאת ויביאו אותו אל לפני אהל ה' והתבנסות.

וקני הצבור ישעינו את ידיהם על ראש הפר לפני ה', וישחטו את הפר לפני ה'.

הכהן הגדול יביא מדם הפר לאהל ה' והתבנסות.

הכהן יטביל את אצבעו ויקח מהדם, ויזה שבע פעמים לפני ה' לעבר הפרזכת.

הוא ישים מהדם על קרנות המזבח שלפני ה' שבאהל ה' והתבנסות, ואת כל שאר הדם ישפוך על יסוד מזבח העולה שמול פתח אהל ה' והתבנסות.

ואת כל חלבו יפריש ממנו ויקטיר אותו על המזבח.

ועשה לפר כמו שעשה לפר החטאת – בך עשה לו, והכהן יכפר על הקהל ויסלח להם.

הוא יוציא את הפר אל מחוץ למחנה וישרוף אותו כמו ששרף את הפר הראשון, זה קרבן החטאת של הקהל.

פרשת חטאת הנשיא

כאשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצוות ה' אלהיו שאסור לעשות אותן ויהיה אשם,

בשיתגלה לו חטאו שחטא בו, יביא את

והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן ושרף: פ

ואם כל עדת ישראל ישגו וינעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצוות יהוה אשר לא תעשינה ואשמו:

ונודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו תקחל פר בן בקר לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד:

וסמכו וקני העדה את ידיהם על ראש הפר לפני יהוה ושחט את הפר לפני יהוה:

והביא הכהן המשיח מהם הפר אל אהל מועד:

וטבל הכהן אצבעו מן הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני הפרזכת:

ומן הדם יתן | על קרנות המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל הדם ישפוך אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

ואת כל חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה:

ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן ועשה לו וכפר עליהם הכהן ונסלח להם:

והוציא את הפר אל מחוץ למחנה ושרף אתו כאשר שרף את הפר הראשון חטאת הקהל הוא: פ

אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצוות יהוה אלהיו אשר לא תעשינה בשנגנה ואשם:

או הודע אליו חטאתו אשר חטא בה

קָרְבָּנוּ – תִּישׁ זָכַר לְלֹא מוֹם.

הוא ישעין את ידיו על ראש התיש וישחט אותו במקום ששוחטים את העולה לפני ה', הוא קרבן חטאת.

הכהן יקח מדם החטאת באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת שאר הדם ישפוך על יסוד מזבח העולה.

ואת כל חלבו יקטיר על המזבח כמו חלב זבח השלמים, הכהן יכפר עליו מחטאו ויסלח לו.

פְּרֹשֶׁת חֲטָאת אָדָם פְּשוּט

ואם אדם פשוט יחטא בטעות ויעבור על אחת ממצוות ה' שאסור לעשות אותן ויהיה אשם.

בשיתגלה לו חטאו שחטא, הוא יביא את קרבנו על חטאו שחטא – עז נקבה ללא מום.

הוא ישעין את ידיו על ראש החטאת וישחט את החטאת במקום ששוחטים את העולה.

הכהן יקח מדמה באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת כל שאר הדם הוא ישפוך על יסוד המזבח.

ויסיר את כל החלב שלה כמו שהוסר החלב מתוך קרבן השלמים והכהן יקטיר אותו על המזבח לנחת רוח לה', והכהן יכפר עליו ויסלח לו.

אם יביא כבש לקרבנו לחטאת, יביא נקבה ללא מום.

הוא ישעין את ידיו על ראש קרבן החטאת, וישחט אותה לקרבן חטאת במקום ששוחטים את קרבן העולה.

הכהן יקח מדם החטאת באצבעו וישים על קרנות מזבח העולה, ואת כל שאר הדם ישפוך על יסוד המזבח.

והביא את־קרבנו שעיר עזים זכר תמים:

כד וְסַמְדָּ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הַשְּׁעִיר וְשָׁחַט אֹתוֹ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה לְפָנָי יְהוָה חֲטָאת הוּא:

כה וּלְקַח הַכֹּהֵן מִדָּמָה הַחֲטָאתָ בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־דָּמָו יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוּד מִזְבֵּחַ הָעֹלָה:

כו וְאֶת־כָּל־חֲלָבֹו יִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה כַּחֲלָב זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן מִחֲטָאתוֹ וְנִסְלַח לוֹ: פ

כז וְאִם־נַפֵּשׁ אַחַת תַּחֲטָא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֻׂתָהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־תַעֲשִׂינָהּ וְאָשָׁם:

כח אֹו הוֹדֵעַ אֵלָיו חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהִבִּיא קָרְבָּנוֹ שְׁעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקִיָּה עַל־חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא:

כט וְסַמְדָּ אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשָׁחַט אֶת־הַחֲטָאת בַּמָּקוֹם הָעֹלָה:

ל וּלְקַח הַכֹּהֵן מִדְּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־דְּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוּד מִזְבֵּחַ:

לא וְאֶת־כָּל־חֲלָבֶיהָ יִסִּיר כַּאֲשֶׁר הוֹסֵר חֲלָב־מֵעַל זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַה לַרִּיחַ נִיחַח לַיהוָה וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לוֹ: פ

לב וְאִם־כֶּבֶשׂ יָבִיא קָרְבָּנוֹ לַחֲטָאת נְקִיָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָהּ:

לב וְסַמְדָּ אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשָׁחַט אֹתָהּ לַחֲטָאת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה:

לד וּלְקַח הַכֹּהֵן מִדָּמָה הַחֲטָאתָ בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־דְּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוּד מִזְבֵּחַ:

וְיָסִיר אֶת כָּל הַחֶלֶב שֶׁלָּה כְּמוֹ שְׂמִסִּירִים אֶת חֶלֶב הַכֶּבֶשׂ מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים וְהִכְהֵן יִקְטִיר אֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ עִם הַקָּרְבָּנוֹת הָעֹלִים בְּאֵשׁ לַה', וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עֲלָיו עַל חֲטָאוֹ שֶׁחָטָא, וְיִסְלַח לוֹ.

פְּרֻשַׁת חֲטָאת עוֹלָה וְיִוֵּד

וְאִם אָדָם יִחֲטָא – שֶׁהִשְׁבִּיעוּ אוֹתוֹ לְהַעֲדִיד וְהוּא אֲכָן הִיָּה עַד – אוֹ שָׂרָאָה אוֹ שִׁדְעָה, אִם הוּא לֹא יַעֲדִיד הוּא יִקְבַּל עוֹנֵשׁ עַל עוֹוֹנוֹ.

אוֹ אָדָם שִׁיגַע בְּכָל דְּבַר טָמֵא אוֹ בְּנִבְלָה שֶׁל חַיָּה טָמְאָה אוֹ בְּנִבְלָה שֶׁל בְּהֵמָה טָמְאָה אוֹ בְּנִבְלָה שֶׁל שְׂרָץ טָמֵא, וְהוּא שָׁכַח וְחָטָא וְנִכְנַס לְמִקְדָּשׁ אוֹ אֲכַל קִדְשִׁים בְּעוֹדוֹ טָמֵא.

אוֹ אִם יָגַע בְּטַמְאָת אָדָם – בְּאַחַת הַטַּמְאוֹת שִׁישְׂמָא בְּהוּן, וְהוּא יָדַע וְשָׁכַח וְחָטָא וְנִכְנַס לְמִקְדָּשׁ אוֹ אֲכַל קִדְשִׁים.

אוֹ אִם אָדָם יִבְטֵא שְׂבוּעָה בְּפִיו לְהִרְעֵ לְעַצְמוֹ אוֹ לְהִיטִיב – כָּל מַה שֶּׁאָדָם יִבְטֵא בְּשְׂבוּעָה, וְהוּא יָדַע וְשָׁכַח וְחָטָא בְּאַחַת מִשְׂבוּעוֹת אֱלֹהִים.

אִם יִחֲטָא בְּאַחַת מִהֶעֱבֵרוֹת הָאֵלֶּה – יִתְוַדָּה עַל הַחֲטָא שֶׁחָטָא בוֹ.

וְיָבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ לַה' עַל חֲטָאוֹ שֶׁחָטָא: נִקְבָּה מִהֶצֶאֱן – כְּבִשָּׂה אוֹ עֵזָה לְחֲטָאתָה, וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עֲלָיו מִחֲטָאוֹ.

וְאִם לֹא יִהְיֶה לוֹ מִסְפִּיק בְּסָף לְקִנּוֹת כְּבִשָּׂה אוֹ עֵזָה, יָבִיא לַה' אֶת קָרְבָּן אֲשָׁמוֹ עַל חֲטָאוֹ שֶׁחָטָא – שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה, אֶחָד לְחֲטָאתָה וְאֶחָד לְעוֹלָה.

הוּא יָבִיא אוֹתָם לַכְּהֵן וְיִקְרִיב אֶת שֶׁל הַחֲטָאת תַּחֲלָה, וְיַחֲתוֹךְ אֶת רֹאשׁוֹ מִצַּד עֶרְפוֹ בְּצַפּוֹרֵן הַבּוֹהֵן וְלֹא יִפְרִיד אֶת הָרֹאשׁ לְגִמְרֵי.

וְיִזְהַר מִדָּם הַחֲטָאת עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ, וְיִמָּה שְׁנִשְׂאָר מִדָּם יִסְחַט עַל יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ – הוּא חֲטָאתָה.

וְאֶת-כָּל-חֶלְבָּה יִסִּיר כַּאֲשֶׁר יוֹסֵר חֶלֶב-הַכֶּשֶׂב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים וְהִקְטִיר הִכְהֵן אֹתָם הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה וְכִפֹּר עֲלָיו הִכְהֵן עַל-חֲטָאתוֹ וְאֲשֶׁר-חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: פ

וְנִפְשׁ כִּי-תִחֲטָא וְשָׂמַעְהָ קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא יָדַע אִי רָאָה אִי יָדַע אִם-לֹא יִגִּיד וְנִשְׂא עוֹנוֹ:

אוֹ נִפְשׁ אֲשֶׁר הִנֵּעַ בְּכָל-דְּבַר טָמֵא אוֹ בְּנִבְלַת חַיָּה טָמְאָה אוֹ בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טָמְאָה אוֹ בְּנִבְלַת שְׂרָץ טָמֵא וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאֲשָׁם:

אוֹ כִּי יִנֵּעַ בְּטַמְאָת אָדָם לְכָל טַמְאוֹתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא בָּהּ וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאֲשָׁם:

אוֹ נִפְשׁ כִּי תִשְׁבַּע לְבַטָּא בְּשִׁפְתָיו לְהִרְעֵ אוֹ לְהִיטִיב לְכָל אֲשֶׁר יִבְטֵא הָאָדָם בְּשְׂבוּעָה וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאֲשָׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה:

וְהִנֵּה כִּי-יֵאָשֵׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ:

וְהָבִיא אֶת-אֲשָׁמוֹ לַיהוָה עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נִקְבָּה מִן-הֶצֶאֱן כְּשִׁבָּה אוֹ-שְׂעִירַת עִזִּים לְחֲטָאתָה וְכִפֹּר עֲלָיו הִכְהֵן מִחֲטָאתוֹ:

וְאִם-לֹא תִנִּיעַ יָדוֹ הִי שֶׁה' וְהָבִיא אֶת-אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ-שְׁנֵי בָנֵי-יוֹנָה לַיהוָה אֶחָד לְחֲטָאתָה וְאֶחָד לְעוֹלָה:

וְהָבִיא אֹתָם אֶל-הִכְהֵן וְהִקְרִיב אֶת-אֲשֶׁר לְחֲטָאתָה רֹאשׁוֹנָה וּמִלֶּק אֶת-רֹאשׁוֹ מִמּוֹל עֶרְפוֹ וְלֹא יִבְדִּיל:

וְהִזְהַר מִדָּם הַחֲטָאת עַל-קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהִנְשִׂאָר בְּדָם יִמָּצֵה אֶל-יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ חֲטָאתָה הוּא:

וְאֵת־הַשְּׁנֵי יַעֲשֶׂה עֲלֶיהָ עוֹלָה כְּדִין, וְהִכְהֵן יִכְפֹּר
עָלָיו הַכֹּהֵן מִחֻטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח לוֹ.

וְאִם לֹא יִשְׁגַּח בְּסֹף לַשְּׁתֵי תוֹרִים אוֹ לַשְּׁנֵי בְּנֵי
יֹונָה, יָבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ עַל שְׁחָטָא, עֲשִׂירִית
אֵיפָה (2.16 לִטְר) סוֹלֶת לַחֻטָּאת, לֹא יֵשִׁים
עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא יֵשִׁים עָלֶיהָ לְבוֹנָה כִּי הִיא
קָרְבַּן חֻטָּאת.

הוא יביא אותה לכהן, הכהן יקח ממנה חופן
מלא – שגורם להזכר לפני ה', ויקטיר על
המזבח על האש של קרבנות ה', היא חטאת.
הכהן יכפר עליו מחטאו שחטא – שעבר על
אחת מהעברות האלה, ויסלח לו, והסולת
תנתן לכהן – כמו המנחה.

פרשת אשם מעילות

ה' דבר אל משה ואמר:

אם אדם ימעול ויחטא בטעות ויהנה מקדשי
ה', הוא יביא לה' קרבן לכפר על אשמתו
איל מהצאן ללא מום ששונה בסף במשקל
שני שקלים של שקל הקודש (28.2 גרם).

וישלם את השווי של מה שחטא ונהנה
מהקודש, ויוסיף עליו חמישית ויתן אותו
לכהן, והכהן יכפר עליו באיל האשם ויסלח
לו.

פרשת אשם תלוי

וְאִם אָדָם יִחַטֵּא וַיַּעֲבֹר עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת
ה' שְׂאֵסוּר לַעֲשׂוֹתָן, וְלֹא יָדַע בְּוַדָּאוֹת אִם
חָטָא, הוּא יִתְחַיֵּב וַיִּצְטַרֵּף לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹ.

הוא יביא לכהן לקרבן אשם איל שלם ללא
מום מהצאן בערף שהזכר לפני ה', והכהן
יכפר עליו על טעותו שטעה והוא לא ידע,
ויסלח לו.

זה קרבן אשם, כי הוא חטא לה'.

פרשת אשם גולות

ה' דבר אל משה ואמר:

וְאֵת־הַשְּׁנֵי יַעֲשֶׂה עֲלֶיהָ כַּמְשַׁפֵּט וְכַפֵּר
עָלָיו הַכֹּהֵן מִחֻטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח
לוֹ: ס

וְאִם־לֹא תִשְׁגַּח יָדוֹ לַשְּׁתֵי תוֹרִים אוֹ
לַשְּׁנֵי בְּנֵי־יֹונָה וְהִבִּיא אֶת־קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר
חָטָא עֲשִׂירֶת הָאֵפָה סֹלֶת לַחֻטָּאת
לֹא־יֵשִׁים עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלֶיהָ
לְבוֹנָה כִּי חֻטָּאת הוּא:

וְהִבִּיֵּא אֶל־הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה
מְלֹא קִמְצוֹ אֶת־אֲזִיקֹתֶיהָ וְהִקְטִיר
הַמִּזְבֵּחַ עַל אֵשׁ יְהוָה חֻטָּאת הוּא:

וְכַפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־חֻטָּאתוֹ
אֲשֶׁר־חָטָא מֵאַחַת מֵאֵלֶּה וְנִסְלַח לוֹ
וְהִיתָה לַכֹּהֵן כַּמִּנְחָה: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר:

נפש כִּי־תִמְעַל מֵעַל וְחֻטָּאהּ בַשְּׁנֵינָה
מִקְדְּשֵׁי יְהוָה וְהִבִּיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לִיהוָה
אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְפָּה
כֶּסֶף־שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל־הַקֹּדֶשׁ לְאֲשָׁם:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן־הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם
וְאֶת־חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אֹתוֹ
לַכֹּהֵן וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשָׁם
וְנִסְלַח לוֹ: פ

וְאִם־נִפְשׁ כִּי תַחֲטֵא וַעֲשִׂתָהּ אַחַת
מִכָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ
וְלֹא־יָדַע וְאֲשָׁם וְנִשְׂא עֲוֹנוֹ:

וְהִבִּיא אֵיל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְפָּה
לְאֲשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן וְכַפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל
שִׁגְגָתוֹ אֲשֶׁר־שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח
לוֹ:

אשם הוא אשם אשם ליהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:

שביעי

פרשת ויקרא

אם אדם יחטא וימעול ביה ויכחיש לחברו על פקדון או שתפות או גזל או שקר שהתחייב לחברו.

או שמצא אבדה והכחיש שמצא ונשבע על שקר, או נשבע לשקר על אחת מכל העברות בממון שאדם חוטא בהן.

אם יחטא ויתחייב, הוא יחזיר את הגזלה שגזל או את השכר שהתחייב לשלם או את הפקדון שהפקד אצלו או את האבדה שמצא.

או את כל מה שישבע עליו לשקר, וישלם את ערכו ויוסיף עליו חמישית, הוא יתן אותו ביום כפרת חטאו למי שהוא חייב לו.

ויביא לה' את הקרבן לכפרת אשמתו – יביא לכהן איל ללא מים מהצאן ששנה כמו קרבן אשם המעילה.

הכהן יכפר עליו לפני ה' ויסלח לו – על כל אחת מעברות הממון שהתחייב עליה.

כא נפש כי תחטא ומעלה מעל ביהונה וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו:

כב או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר על אחת מכל אשר יעשה האדם לחטא בהנה:

כג והיה כייחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו או את האבדה אשר מצא:

כד או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו:

כה ואת אשמו יביא ליהנה איל תמים מן הצאן בערבה לאשם אל הכהן:

כו וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה
כה: פ

מפטיר

פְּרֹשֶׁת הָעֵלָה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צוה את אהרן ואת בניו ואמור: אלה דיני העולה: היא בהמה שנשרפת במדורה שלה על המזבח – באש שתבער על המזבח כל הלילה עד הבוקר.

הכהן ילבש את המדים שלו שעשויים מבד, וילבש על גופו מכנסים מבד, ויריס מעל המזבח את האפר שנשאר מהעולה שהאש שרפה, וישים אותו ליד המזבח.

ויפשוט את בגדיו וילבש בגדים אחרים, ויוציא את האפר אל מחוץ למחנה למקום טהור.

והאש שעל המזבח תבער עליו ולא תכבה, והכהן ידליק עליה עצים מקדם בבוקר, ויסדר עליה את העולה ויקטיר עליה את גושי החלב של קרבנות השלמים.

תמיד תבער אש על המזבח ולא תכבה.

פְּרֹשֶׁת הַמִּנְחָה

אלה דיני המנחה: בני אהרן יגישו אותה אל לפני ה' לקדמת המזבח.

הכהן יפריש ממנה בידו חופן מהסולת ומהשמן של המנחה, ויקח את כל הלבונה שעל המנחה, ויקטיר על המזבח לה' חופן זה שגורם להזכר לפני ה' לנחת רוח.

ואת מה שנשאר מהמנחה יאכלו אהרן ובניו, היא תאכל בלי שתחמיץ, הם יאכלו אותה במקום קדוש – בחצר אוהל ההתפננות.

היא לא תאפה חמץ, נתתי אותה לחלקם של אהרן ובניו מקרבנותי, היא קודש קדשים כמו החטאת והאשם.

כל זכר בבני אהרן יאכל אותה, חוץ לעולם לדורות מקרבנותי, כל מי שיגע בהם צריך להתקדש.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צו את־אהרן ואת־בניו לֵאמֹר זאת תֹּרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל־מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ:

וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בֵּד וּמְכַנְסֵי־בֵד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת־הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ:

וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלִבְשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדָּשָׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מְקוֹם טָהוֹר:

וְהָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדַּח בּוֹ לֹא תִכָּבֵה וּבֵעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֲצִים בַּבֹּקֶר וְעֵרַךְ עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים:

אֵשׁ תָּמִיד תִּקְדַּח עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה: ס

וְזֹאת תֹּרַת הַמִּנְחָה הַקֶּלֶב אֲתָהּ בְּנֵי־אֶהֱרֹן לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וְהָרִים מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְׁמֶנֶה וְאֵת כָּל־הַלְּבֹנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ הַיּוֹם גִּיחַת אֲזַכְּרָתָהּ לַיהוָה:

וְהַנּוֹתֵרֶת מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו מִצֹּת תֹּאכַל בְּמְקוֹם קֹדֶשׁ בַּחֲצַר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ:

לֹא תֹאפֶה חֲמֵץ חֲלָקָם נָתַתִּי אֲתָהּ מֵאִשֵּׁי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא כַּחֲטָאֹת וְכֹאשִׁם:

כָּל־זָכָר בְּבְנֵי אֶהֱרֹן יֹאכְלֶנָה חֶקֶעוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאִשֵּׁי יְהוָה כָּל אֲשֶׁר־יִגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ: פ

פְּרַשַׁת מִנְחַת הַחֲנוּךְ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

זֶה הַקָּרְבָּן שֶׁל אֹהֶרֶן אוֹ אֶחָד מִבְּנָיו שִׁיקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַמּוֹשָׁח אֹתוֹ עֲשִׂירַת הָאֵפֶה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב:

היא תַעֲשֶׂה בִשְׁמֵן עַל מַחְבַּת שְׂטוּחָה, תָּבִיא אוֹתָהּ מֵעוֹרֹבֶת בִּשְׁמֵן, תִּגִּישׁ מִנְחַת חֲתִיכוֹת שֶׁל מֵאִפִּים לַנְּחַת רוּחַ לִפְנֵי ה'.

וְגַם הִכֵּן הַגְּדוֹל שִׁיתַּמְנֶה בַּמָּקוֹמוֹ מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אוֹתָהּ, חוּק לְעוֹלָם שִׁיקְטִירוּ אֶת כֹּלָּה לַה'.

וְכָל מִנְחָה שֶׁל כֹּהֵן יִקְטִירוּ אֶת כֹּלָּה, היא לא תֹאכַל.

פְּרַשַׁת הַחֲטָאֵת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל אֹהֶרֶן וְאֶל בְּנָיו וְאָמַר: אֱלֹהֵי דִינֵי הַחֲטָאֵת: בַּמָּקוֹם שֶׁתִּשְׁחַט הַעוֹלָה שֶׁם תִּשְׁחַט הַחֲטָאֵת לִפְנֵי ה', היא קוֹדֵשׁ קְדָשִׁים.

הַכֹּהֵן שֶׁמִּקְרִיב אוֹתָהּ וּמְכַפֵּר בָּהּ הוּא יֹאכַל אוֹתָהּ, היא תֹאכַל בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ – בַּחֲצַר אוֹהֶל הַהֶתְכַּפְּנוֹת.

כָּל מֵה שִׁיגַע בָּהּ וַיִּקְבַּל טַעַם מִבְּשָׂרָהּ יִתְקַדֵּשׁ כְּמוֹהָ, וְאִם יוֹתַן מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד – תִּכָּבֵּס בַּמָּקוֹם קְדוֹשׁ אֶת הַבֶּגֶד שִׁיּוֹתַן עָלָיו.

וְכָלִי חָרָס שֶׁהיא תִּבְשַׁל בּוֹ – יִשָּׁבֵר, וְאִם נִתְּבַשְׁלָה בְּכָלִי נְחוֹשֶׁת – יִשְׁטַפוּ אוֹתוֹ וַיִּרְתִּיחוּ אוֹתוֹ בַּמַּיִם.

כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אוֹתָהּ, היא קוֹדֵשׁ קְדָשִׁים.

וְכָל חֲטָאֵת שִׁיּוֹכֵּס מִדָּמָהּ לְאוֹהֶל הַהֶתְכַּפְּנוֹת לְכַפֵּר בַּקּוֹדֵשׁ – לא תֹאכַל, אֲלֵא תִשְׂרַף בָּאֵשׁ.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

זֶה קָרְבָּן אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַמּוֹשָׁח אֹתוֹ עֲשִׂירַת הָאֵפֶה סֹלֶת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב:

עַל־מַחְבַּת בִּשְׁמֵן תַּעֲשֶׂה מְרֻבֶּכֶת תָּבִיאָהּ תְּפִינֵי מִנְחַת פִּתִּים תִּקְרִיב רִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְהִכֵּן הַמּוֹשָׁח תַּחֲתוֹ מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֲק־עוֹלָם לַיהוָה כָּלִיל תִּקְטֹר:

וְכָל־מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֹאכַל: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־אֹהֶרֶן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת הַזֹּרֶחַת הַחֲטָאֵת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הַעוֹלָה תִּשְׁחַט הַחֲטָאֵת לִפְנֵי יְהוָה קְדֹשׁ קְדָשִׁים הוּא:

הַכֹּהֵן הַמִּחְטָא אוֹתָהּ יֹאכְלֶנָּה בַּמָּקוֹם קְדֹשׁ תֹאכַל בַּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:

כָּל אֲשֶׁר־יִגַע בַּבְּשָׂרָהּ יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזַּח מִדָּמָהּ עַל־הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזַּח עָלֶיהָ תִּכָּבֵּס בַּמָּקוֹם קְדֹשׁ:

וְכָל־יִתְרֹשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל־בּוֹ יִשָּׁבֵר וְאִם־בְּכָלִי נְחֹשֶׁת בְּשָׂלָה וּמִרְק וְשִׁטְף בַּמַּיִם:

כָּל־זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קְדֹשׁ קְדָשִׁים הוּא:

וְכָל־חֲטָאֵת אֲשֶׁר יוֹבֵא מִדָּמָהּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בַּקּוֹדֵשׁ לֹא תֹאכַל בָּאֵשׁ תִּשְׂרַף: פ

ש

פְּרַשַׁת הָאָשֶׁם

אלה דיני האשם: הוא קודש קדשים. במקום שישחטו את העולה שם ישחטו את האשם, והכהן יזרוק את דמו על המזבח סביב.

ויסיר ממנו את כל החלב ויגיש – את שומן הזנב ואת החלב שמכסה את המעים,

ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן ועל המתנים, ואת התוספת שעל הכבד ויסיר אותה עם הכליות.

הכהן ישרוף אותם על המזבח – קרבן עולה באש לה', זה אשם.

כל כהן זכר יאכל אותו, הוא יאכל במקום קדוש, הוא קודש קדשים.

בדין החטאת כף דין האשם, דין אחד להם, הכהן שיכפר בו – הקרבן יהיה שלו.

והכהן שמקריב עולה של איש, עור העולה שהקריב יהיה שניד לאותו כהן.

וכל מנחה שתאפה בתנור וכל שנעשית במחבת עמוקה או שטוחה, היא תהיה לפהן שמקריב אותה.

וכל מנחה מערבבת בשמן או יבשה תהיה לכל בני אהרן – לכל אחד חלק שווה כמו לחברו.

פְּרַשַׁת הַשְּׁלָמִים

ואלה דיני זבח השלמים שיקריב לה':

אם יקריב אותו בקרבן הודיה, יקריב בנוסף לזבח התודה חלות שלא החמיצו מערבבות בשמן, ופתות דקות שלא החמיצו מרוחים בשמן, וסולת מעורבת בשמן – חלות מערבבות בשמן.

הוא יקריב את קרבנו עם חלות לחם חמץ עם קרבן השלמים שמביא להודיה.

הוא יגיש מהם אחד מכל סוג מאפה בתרומה לה', ויהיה שניד לפהן שזורק את דם

וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא: במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם ואת דמו יזרוק על המזבח סביב:

ואת כל חלבו יקריב ממנו את האליה ואת החלב המכסה את הקרב:

ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות וסירנה:

והקטיר אתם הפהן המזבחה אשה ליהוה אשם הוא:

כל זכר בפתנים יאכלנו במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא:

כחטאת כאשם תורה אחת להם הפהן אשר וכפר בו לו יהיה:

והכהן המקריב את עלת איש עור העולה אשר הקריב לפהן לו יהיה:

וכל מנחה אשר האפה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת לפהן המקריב אתה לו תהיה:

וכל מנחה בלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו: פ

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה:

אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרפכת חלות בלולת בשמן:

על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו:

והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליהוה לפהן הזרק את דם השלמים

ז

שליש

לו ויהיה:

טו ובשר זבח תורת שלמיו ביום קרבנו
יאכל לא-גנית ממנו עד-בקר:

טז ואם-גדר או נדבה זבח קרבנו ביום
הקריבו את-זבחו יאכל וקמחת
והנותר ממנו יאכל:

יז והנותר מבשר הזבח ביום השלישי
באש ישרף:

יח ואם האכל יאכל מבשר-זבח שלמיו
ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו
לא יחשב לו פגול יהיה והנפש
האכלת ממנו עונה תשא:

יט והבשר אשר-יגע בכל-טמא לא יאכל
באש ישרף והבשר כל-טהור יאכל
בשר:

כ והנפש אשר-האכל בשר מזבח
השלמים אשר ליהוה וטמאתו עליו
ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:

כא ונפש כִּי-תגע בכל-טמא בטמאת אדם
או בבהמה טמאה או בכל-שקץ טמא
יאכל מבשר-זבח השלמים אשר
ליהוה ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: פ

כב וידבר יהוה אל-משה לאמר:

כג דבר אל-בני ישראל לאמר כל-חלב
שור וכשב ועז לא תאכלו:

כד וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה
לכל-מלאכה ואכל לא תאכלהו:

כה כי כל-אכל חלב מזהבהמה אשר
יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה
הנפש האכלת מעמיה:

כו וכל-דם לא תאכלו בכל מושבתיכם
לעוף ולבהמה:

כז כל-נפש אשר-תאכל כל-דם ונכרתה
הנפש ההוא מעמיה: פ

השלמים.

ובשר קרבן השלמים שמביא להודיה יאכל
ביום הקרבתו – לא ישאיר ממנו עד הבוקר.

ואם זבח קרבנו הוא נדר או נדבה שאינו
קרבן תודה – הוא יאכל ביום שיקריב את
זבחו, ומה שישאר ממנו יאכל למחרת.

ומה שישאר מבשר הזבח ישרף באש ביום
השלישי.

ואם יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי –
הוא לא יתקבל בראיון, זה לא יחשב מצוה
למקריב אותו, זה קרבן מאוס, והאדם
שאוכל ממנו יקבל עונש על עונו.

ובשר שיגע בכל דבר טמא לא יאכל אלא
ישרף באש, ובשר שלמים – כל מי שטהור
יאכל מהבשר.

והאדם שיאכל בשר מזבח השלמים של ה'
בשהוא טמא – הנפש ההיא תאבד מעמה.

ואדם שיגע בכל דבר טמא בטמאת אדם או
בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא, ויאכל
מבשר זבח השלמים של ה' – הנפש ההיא
תאבד מעמה.

פרשת מתנות חלב ודם

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור: אל תאכלו שום
חלב של שור, כבש, ועז.

וחלב של נבלה ושל טרפה תשתמשו בו
לכל מלאכה אבל אל תאכלו אותו.

כי כל מי שאוכל חלב מהבהמה שמקריבים
ממנה קרבן עולה באש לה' – הנפש
שאוכלת תאבד מעמה.

ואל תאכלו שום דם של עוף או בהמה בכל
מקומות מגוריכם.

כל אדם שיאכל דם של כל חיה – הנפש
ההיא תאבד מעמה.

פְּרֹשֶׁת הַתְּרוּמָה מֵהַשְּׁלָמִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמֹר: מִי שֶׁמִּקְרִיב זִבַּח שְׁלָמִים שְׁלוֹ לַה' יָבִיא אֶת הַחֶלֶק שֶׁשִּׁיף לַה' מִקְרָבֵן הַשְּׁלָמִים שְׁלוֹ.

יָדְיוּ וְיָבִיאוּ אֶת קְרִבְנוֹת ה' – הוּא וְיָבִיא אֶת הַחֶלֶב מוֹנַח עַל הַחֲזֵה, וְאֶת הַחֲזֵה יָבִיא לְהִנְיף אוֹתוֹ לִפְנֵי ה'.

הַכֹּהֵן יִקְטִיר אֶת הַחֶלֶב עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהַחֲזֵה יִהְיֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו.

וְאֵת הַשּׁוֹק הַיְמָנִי תִתְּנוּ תְרוּמָה לַכֹּהֵן מִזִּבְחֵי הַשְּׁלָמִים שְׁלִבְכֶם.

הַכֹּהֵן מִבְּנֵי אַהֲרֹן שֶׁמִּקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֵת הַחֶלֶב – הַשּׁוֹק הַיְמָנִי יִהְיֶה הַמָּנָה שְׁלוֹ.

כִּי אֶת הַחֲזֵה הַמּוֹנֵף וְאֵת הַשּׁוֹק שֶׁהוֹרֵם לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי הַשְּׁלָמִים שְׁלִבְכֶם, וְנִתְּתִי אוֹתָם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו – חוֹק לְעוֹלָם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

זֹאת מִתְּנַת הַמְּנוּי שֶׁל אַהֲרֹן וְשֶׁל בְּנָיו מִקְרִבְנוֹת ה' שֶׁנִּתְּנוּ בַיּוֹם שֶׁקָּרְבוּ אוֹתָם לַכֹּהֵן לַה'.

שֶׁה' צִוָּה שִׁינְתֶּן לָהֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם שֶׁמִּמְנִים אוֹתָם, חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת.

אֵלֶּה הַדִּינִים לְעוֹלָה לַמִּנְחָה וְלַחֲטָאֵת וְלֶאֱשֶׁם וּלְקָרְבֵן הַמְּנוּי וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים.

שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בַּיּוֹם שֶׁצִּוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קְרִבְנוֹתֵיהֶם לַה' בַּמִּדְבָּר סִינַי.

פְּרֹשֶׁת הַמִּלּוּאִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

קַח אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנָיו אִתּוֹ וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת הַשֶּׁמֶן שֶׁמֹּרְחִים בוֹ וְאֵת פֶּר הַחֲטָאֵת וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֵת סֵל הַלֶּחֶם שְׁלֵא

כח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כט דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַמִּקְרִיב אֶת־זִבַּח שְׁלָמָיו לַיהוָה יָבִיא אֶת־קְרָבָנוֹ לַיהוָה מִזִּבְחֵי שְׁלָמָיו:

ל יָדְיוּ תְבִיאֵנָה אֶת אֲשֵׁי יְהוָה אֶת־הַחֶלֶב עַל־הַחֲזֵה יָבִיאוּ אֶת הַחֲזֵה לְהִנְיף אִתּוֹ תְּנוּפֵה לִפְנֵי יְהוָה:

לא וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַחֶלֶב הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַחֲזֵה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו:

לב וְאֵת שּׁוֹק הַיְמָיִן תִּתְּנוּ תְרוּמָה לַכֹּהֵן מִזִּבְחֵי שְׁלָמִיכֶם:

לג הַמִּקְרִיב אֶת־הֶם הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַחֶלֶב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לוֹ תִּהְיֶה שּׁוֹק הַיְמָיִן לַמָּנָה:

לד כִּי אֶת־חֲזֵה הַתְּנוּפֵה וְאֵת ׀ שּׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵיהֶם וְאִתְּנוּ אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לה זֹאת מִשְׁתַּת אַהֲרֹן וּמִשְׁתַּת בְּנָיו מֵאֲשֵׁי יְהוָה בַּיּוֹם הַקְרִיב אֹתָם לַכֹּהֵן לַיהוָה:

לו אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְתַת לָהֶם בַּיּוֹם מִשְׁחוֹ אֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶקֶת עוֹלָם לְדוֹרֵתָם:

לז זֹאת הַתּוֹרָה לְעֹלָה לַמִּנְחָה וְלַחֲטָאֵת וְלֶאֱשֶׁם וּלְמִלּוּאִים וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים:

לח אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בַּיּוֹם שֶׁצִּוָּה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת־קְרָבֵיהֶם לַיהוָה בַּמִּדְבָּר סִינַי: פ

רביעי

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ב קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנָיו אִתּוֹ וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת ׀ פֶּר הַחֲטָאֵת וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֵת סֵל

המצוות:

החמיין.
 וכנס את כל הצבור אל מול פתח אוהל
 ההתכנסות.
 משה עשה כמו שה' צוה אותו, והצבור
 התאסף אל מול פתח אוהל ההתכנסות.
 משה אמר לצבור: זה הדבר שה' צוה
 לעשות:
 משה קרב את אהרן ואת בניו והטביל אותם
 במים.
 הוא שם עליו את הכתונת, חגר אותו
 באבנט, הלביש אותו במעיל, שם עליו את
 האפוד, חגר אותו בחגורת האפוד והלביש
 אותו עליו.
 הוא שם עליו את החושן, ושם בחושן את
 האבנים המאירות שעונות לשאלות.
 הוא שם את המצנפת על ראשו ושם על
 המצנפת כלפי חוץ את ציץ הזהב - כתר
 הקודש, כמו שה' צוה את משה.
 משה לקח את השמן שמורחים בו ומרח על
 המשכן ועל כל מה שבו וקדש אותם.
 הוא התיו ממנו על המזבח שבע פעמים,
 ומרח על המזבח ועל כל כליו ועל הכיור ועל
 בנו כדי לקדש אותם.
 הוא שפך מהשמן שמורחים בו על הראש
 של אהרן, ומרח עליו כדי לקדש אותו.
 משה קרב את בני אהרן והלביש אותם
 כתונות, חגר אותם בחגורה וקבש להם
 מגבעות, כמו שה' צוה את משה.
 הוא הגיש את פר החטאת, ואהרן ובניו
 השעינו את ידיהם על ראש פר החטאת.
 משה שחט אותו ולקח את הדם ושם
 באצבעו על פנות המזבח מסביב וטהר את
 המזבח, ואת שאר הדם שפך על יסוד המזבח,
 וקדש אותו שיהיה אפשר לכפר עליו.

וְאֵת כָּל־הָעֵדָה הִקְהֵל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד:
 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ
 וַתִּקְהַל הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעֵדָה זֶה הַדָּבָר
 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת:
 וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו
 וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם:
 וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הַכִּתְּוֹנֹת וַיַּחְגֵּר אֹתוֹ
 בְּאַבְנֵט וַיַּלְבִּישׁ אֹתוֹ אֶת־הַמַּעִיל וַיִּתֵּן
 עָלָיו אֶת־הָאֶפֶד וַיַּחְגֵּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב
 הָאֶפֶד וַיֹּאפֵד לוֹ בּוֹ:
 וַיִּשֶׂם עָלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל־הַחֹשֶׁן
 אֶת־הָאֲבָרִים וְאֶת־הַתָּמִים:
 וַיִּשֶׂם אֶת־הַמְּצַנֶּפֶת עַל־רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם
 עַל־הַמְּצַנֶּפֶת אֶל־מוֹל פָּנָיו אֶת צִיץ
 הַזָּהָב נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה:
 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח
 אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וַיִּקְדָּשׁ
 אֹתָם:
 וַיַּז מִמֶּנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים
 וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כְּלָיו
 וְאֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ לְקֹדֶשִׁים:
 וַיִּצַק מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אַהֲרֹן
 וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקֹדֶשׁוֹ:
 וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי אַהֲרֹן וַיַּלְבִּשֵׁם
 כִּתְּוֹת וַיַּחְגֵּר אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחְבֹּשׁ לָהֶם
 מִגְּבְעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
 וַיִּגֵּשׁ אֶת פֶּר הַחַטָּאת וַיִּסְמְךְ אַהֲרֹן
 וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ פֶּר הַחַטָּאת:
 וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם וַיִּתֵּן
 עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ
 וַיַּחַט אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יִצַק
 אֶל־יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדָּשֵׁהוּ לְכַפֵּר

חמישי

עָלוּ:

הוא לקח את כל החלב שעל המעים ואת התוספת שעל הכבד ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן, ומשה הקטיר אותם על המזבח.

ואת הפר ואת עורו ואת בשרו ואת האוכל המעכל שבו הוא שרף באש מחוץ למחנה, כמו שה' צוה את משה.

הוא הגיש את איל העולה, אהרן ובניו השעינו את ידיהם על ראש האיל.

משה שחט אותו וזרק את הדם על המזבח סביב.

וחלק את האיל לחלקיו, ומשה הקטיר את הראש ואת החלקים ואת החלב.

ואת המעים ואת הפרעים רחץ במים, ומשה הקטיר את כל האיל על המזבח, הוא עולה לנחת רוח, הוא קרבן עולה באש לה', כמו שה' צוה את משה.

הוא הגיש את האיל השני - איל קרבן המנוי, אהרן ובניו השעינו את ידיהם על ראש האיל.

משה שחט אותו ולקח מדמו ושם על תנוף אוזן אהרן הימנית, ועל בוהן ידו הימנית, ועל בוהן רגלו הימנית.

הוא קרב את בני אהרן, ומשה שם מהדם על תנוף אוזנם הימנית, ועל בוהן ידם הימנית, ועל בוהן רגלם הימנית, ומשה זרק את הדם על המזבח מסביב.

הוא לקח את החלב ואת שומן הזנב, ואת כל החלב שעל המעים, ואת התוספת שעל הכבד, ואת שתי הכליות ואת החלב שעליהן, ואת השוק הימני.

ומסל הלחם שלא החמיץ שלפני ה' לקח חלה שלא החמיצה אחת, ופתה עבה מטגנת בשמן אחת, ופתה דקה אחת, ושם על גושי

טז ויקח את-כל-החלב אשר על-הקרב ואת יתרת הכבד ואת-שתי הכליות ואת-חלבתי ויקטר משה המזבחה:

יז ואת-הפר ואת-ערו ואת-בשרו ואת-פרשו שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה את-משה:

יח ויקרב את איל העלה ויסמכו אהרן ובניו את-ידיהם על-ראש האיל:

יט וישחט ויזרק משה את-הדם על-המזבח סביב:

כ ואת-האיל נחח לנחתיו ויקטר משה את-הראש ואת-הנחתים ואת-הפר:

כא ואת-הקרב ואת-הפרעים רחץ במים ויקטר משה את-כל-האיל המזבחה עלה הוא לרית-ניחת אשה הוא ליהוה כאשר צוה יהוה את-משה:

כב ויקרב את-האיל השני איל המלאים ויסמכו אהרן ובניו את-ידיהם על-ראש האיל:

כג וישחט ויקח משה מדמו ויתן על-תנוף אוזן-אהרן הימנית ועל-בהן ידו הימנית ועל-בהן רגלו הימנית:

כד ויקרב את-בני אהרן ויתן משה מן-הדם על-תנוף אוזנם הימנית ועל-בהן ידם הימנית ועל-בהן רגלם הימנית ויזרק משה את-הדם על-המזבח סביב:

כה ויקח את-החלב ואת-האליה ואת-כל-החלב אשר על-הקרב ואת יתרת הכבד ואת-שתי הכליות ואת-חלבתי ואת שוק הימין:

כו ומסל המצות אשר ל לפני יהוה לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד וישם על-החלבים ועל

שוק הימין:

כו ויתן את־הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו וינגף אתם תנופה לפני יהוה:

כח ויקח משה אתם מעל כפיהם ויקטר המזבחה על־העלה מלאים הם לרחים ניהח אשה הוא ליהנה:

כט ויקח משה את־החזה ויניפהו תנופה לפני יהוה מאיל המלאים למשה היה למנה כאשר צוה יהוה את־משה:

ל שביעי ויקח משה משמן המשחה ומן־הדם אשר על־המזבח ויז על־אהרן על־בגדיו ועל־בניו ועל־בגדי בניו אתו ויקדש את־אהרן את־בגדיו ואת־בניו ואת־בגדי בניו אתו:

לא ויאמר משה אל־אהרן ואל־בניו בשלו את־הבשר את־הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אתו ואת־הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלהו:

לב והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו: מפסיד לג ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם כי שבעת ימים ימלא את־ידכם:

לד כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר עליכם:

לה ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את־משמרת יהוה ולא תמותו כִּי־כן צויתי:

לו ויעש אהרן ובניו את כל־הדברים אשר־צוה יהוה ביד־משה: ס

החלב ועל השוק הימני.

הוא שם את הכל על כפות הידים של אהרן ושל בניו, והניף אותם לפני ה'.

משה לקח אותם מעל כפות ידיהם והקטר על המזבח על העולה, הם קרבן למנוי לתפקיד, כדי לעשות נחת רוח, זה קרבן עולה באש לה'.

משה לקח את החזה והניף אותו לפני ה' – הוא היה מנה למשה מקרבן האיל של המנוי, כמו שה' צוה את משה.

משה לקח מהשמן שמורחים בו ומתדם שעל המזבח, והתני על אהרן ועל בגדיו ועל בניו ועל בגדי בניו אתו, וקדש את אהרן ואת בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו.

משה אמר לאהרן ולבניו: בשלו את הבשר לפני פתח אהל ההתכנסות ושם תאכלו אותו ואת הלחם שבסל קרבן המנוי, כמו שצויתי: שאהרן ובניו יאכלו אותו.

ואת מה שישאר מהבשר ומהלחם תשרפו באש. ואל תצאו מפתח אהל ההתכנסות שבעה ימים – עד ליום השלמת ימי המנוי שלכם, כי שבעה ימים יהיה טקס המנוי שלכם.

כמו שנעשה ביום הזה – כך ה' צוה לעשות שבעה ימים כדי לכפר עליכם.

ושבעה ימים תשבו ביום ובלילה בפתח אהל ההתכנסות, ותשמרתם במשמרת ה' – וכך לא תמותו, כי כך הצויתי.

אהרן ובניו עשו את כל הדברים שה' צוה באמצעות משה.

שְׁמִינִי

פְּרֹשֶׁת הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַמְּלוּאִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מָשָׁה קָרָא לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
 יִשְׂרָאֵל.

הוא אָמַר לְאַהֲרֹן: קַח עִגֹל מִהַבֶּקֶר לְחֹטְאֵת
 וְאֵיל לְעוֹלָה – לֹא מוֹם, וְהִגֵּשׁ אוֹתָם לִפְנֵי
 ה'.

וַתְּדַבֵּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתֹּאמֶר: קַחוּ תִישׁ
 לְחֹטְאֵת, וְעִגֹל וְכִבֵּשׁ שְׂגִילִם עַד שְׁנָה לֹאֵל
 מוֹם לְעוֹלָה.

וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְשַׁחוּט לִפְנֵי ה' וּמִנְחָה
 מֵעֲרֹבֶת בְּשֶׁמֶן, כִּי הַיּוֹם ה' יִתְגַּלֶּה אֲלֵיכֶם.

הֵם לְקַחוּ אֵת מַה שִׁמְשָׁה צֹוֶה אֵל לִפְנֵי אוֹהֵל
 הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְכֹל הַצְּבוּר נִגֵּשׁ וְעַמֵּד לִפְנֵי ה'.

מָשָׁה אָמַר: זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה שְׁתַּעֲשׂוּ, וְאֵז
 כְּבוֹד ה' יִתְגַּלֶּה אֲלֵיכֶם:

מָשָׁה אָמַר לְאַהֲרֹן: גִּשׁ לַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֵת
 חֹטְאֵתְךָ וְאֵת עוֹלֹתֶיךָ וְכַפֵּר עַל עֲצֻמְךָ וְעַל
 הָעַם, וַעֲשֵׂה אֵת קִרְבַּן הָעַם וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כְּמוֹ
 שֶׁה' צִוָּה.

אַהֲרֹן נִגֵּשׁ לַמִּזְבֵּחַ וְשַׁחַט אֵת עִגֹל הַחֹטְאֵת
 שְׁלוֹ.

בְּנֵי אַהֲרֹן הִגִּישׁוּ לוֹ אֵת הַדָּם, הוּא טָבַל אֵת
 אֲצָבָעוֹ בַּדָּם וְשָׁם עַל פְּנוֹת הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵת
 שְׂאֵר הַדָּם הוּא שָׁפַךְ עַל יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ.

וְאֵת הַחֵלֶב וְאֵת הַכִּלְיֹת וְאֵת הַתּוֹסֵפֶת שֶׁעַל
 הַכִּבֵּד מִהַחֹטְאֵת הוּא הַקְּטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, כְּמוֹ
 שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה.

וְאֵת הַבֶּשֶׂר וְאֵת הָעוֹר הוּא שָׂרַף בְּאֵשׁ מִחוּץ
 לַמִּחֲנֶה.

הוּא שַׁחַט אֵת הָעוֹלָה, בְּנֵי אַהֲרֹן הִבִּיאוּ לוֹ
 אֵת הַדָּם, וְהוּא זָרַק אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִסְּבִיב.

א ט וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

ב וַיֹּאמֶר אֶל-אַהֲרֹן קַח-לָךְ עִגֹל בֶּן-בְּקָר
 לְחֹטְאֵת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב
 לִפְנֵי יְהוָה:

ג וְאֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קַחוּ
 שְׂעִיר-עִזִּים לְחֹטְאֵת וְעִגֹל וְכִבֵּשׁ בְּנֵי-
 שְׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה:

ד וְשׁוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמִים לְזִבְחַ לִפְנֵי יְהוָה
 וּמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה
 נִרְאָה אֲלֵיכֶם:

ה וַיִּקְחוּ אֵת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל-פְּנֵי אוֹהֵל
 מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל-תְּעֹדָה וַיַּעֲמֵדוּ לִפְנֵי
 יְהוָה:

ו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה
 תַּעֲשׂוּ וַיִּרְא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה:

ז וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן קַרֵּב
 אֶל-הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת-חֹטְאֵתְךָ
 וְאֶת-עוֹלֹתֶיךָ וְכַפֵּר בְּעֵד הָעַם
 וַעֲשֵׂה אֶת-קִרְבַּן הָעַם וְכַפֵּר בְּעַדָם
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:

ח וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל-הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשַׁחַט
 אֶת-עִגֹל הַחֹטְאֵת אֲשֶׁר-לוֹ:

ט וַיִּקְרְבוּ בְנֵי אַהֲרֹן אֶת-הַדָּם אֵלָיו
 וַיִּטְבַּל אֲצָבָעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל-קַרְנוֹת
 הַמִּזְבֵּחַ וְאֵת-הַדָּם יָצַק אֶל-יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ:

י וְאֵת-הַחֵלֶב וְאֵת-הַכִּלְיֹת וְאֵת-הַיִּתְרֹת
 מִן-הַכִּבֵּד מִן-הַחֹטְאֵת הַקְּטִיר
 הַמִּזְבֵּחַה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:

יא וְאֵת-הַבֶּשֶׂר וְאֵת-הָעוֹר שָׂרַף בְּאֵשׁ
 מִחוּץ לַמִּחֲנֶה:

יב וַיִּשַׁחַט אֶת-הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְנֵי אַהֲרֹן
 אֵלָיו אֶת-הַדָּם וַיִּזְרְקוּהוּ עַל-הַמִּזְבֵּחַ

קָבִיב:

הם הביאו אליו את העולה מחלקת לחלקיה ואת הראש, והוא הקטיר על המזבח.

הוא רחץ את המעים ואת הרגלים, והקטיר אותם על העולה על המזבח.

הוא הגיש את קרבן העם, הוא לקח את התיש לחטאת של העם ושחט אותו וכפר בדמו כמו שעשה בקרבן הראשון.

הוא הגיש את העולה ועשה אותה כדין.

הוא הגיש את המנחה ורחץ ממנה בידו והקטיר על המזבח, בנוסף למנחה של עולת הבוקר.

הוא שחט את השור ואת האיל – זבח השלמים של העם, בני אהרן הביאו לו את הדם והוא זרק אותו על המזבח מסביב.

ואת גושי החלב מהשור, ומהאיל – את שומן הזגב והחלב שמכסה את המעים והבליות והתוספת לכבד.

הם שמו את גושי החלב על חזה השור והאיל, והוא הקטיר את גושי החלב על המזבח.

ואת חזה השור והאיל ואת השוק הימני אהרן הניף לפני ה', כמו שמששה צוה.

אהרן נשא את ידיו אל העם וברך אותם, וירד מהמזבח אחרי שעשה את החטאת ואת העולה ואת השלמים.

משה ואהרן באו אל אוהל ההתכנסות ויצאו וברכו את העם, וכבוד ה' התגלה אל כל העם –

– יצאה אש מלפני ה' ושרפה את העולה ואת החלבים על המזבח, כל העם ראה והם שבחו את ה' והשתחוו על פניהם.

פְּרַשַׁת נֹדֵב וְאַבְיָהוּא

בני אהרן נדב ואביהוא לקחו כל אחד את מחתתו ושמו בהן גחלים ושמו עליהם

י וְאֶת־הָעֹלָה הַמִּצִּיאוֹ אֵלָיו לְנִתְחִיהָ וְאֶת־הָרֹאשׁ וַיִּקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

יד וַיִּרְחֹץ אֶת־הַקָּרֶבֶת וְאֶת־הַפְּרָעִים וַיִּקְטֹר עַל־הָעֹלָה הַמִּזְבֵּחַ:

טו וַיִּקְרַב אֶת־קָרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־שַׁעִיר הַחֲטָאתִים אֲשֶׁר לָעָם וַיִּשְׁחָטְהוּ וַיַּחַטְּאֵהוּ כְּרִאשׁוֹן:

טז וַיִּקְרַב אֶת־הָעֹלָה וַיַּעֲשֶׂה כַּמִּשְׁפָּט:

יז וַיִּקְרַב אֶת־הַמִּנְחָה וַיַּמְלֵא כַּפּוֹ מִמֶּנָּה וַיִּקְטֹר עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִלֶּבֶד עֹלַת הַבֹּקֶר:

יח וַיִּשְׁחַט אֶת־הַשּׁוֹר וְאֶת־הָאֵיל זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לָעָם וַיִּמְצְאוּ בְנֵי אֶהֱרֹן אֶת־הַדָּם אֵלָיו וַיִּזְרְקוּהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ קָבִיב:

יט וְאֶת־הַחֲלָבִים מִן־הַשּׁוֹר וּמִן־הָאֵיל הָאֵלֶּיָּה וְהַמְּכֹסֶה וְהַכְּלִיֹּת וַיִּתֵּרֵת הַכֶּבֶד:

כ וַיִּשִׂמוּ אֶת־הַחֲלָבִים עַל־הַחֲזוֹת וַיִּקְטֹר הַחֲלָבִים הַמִּזְבֵּחַ:

כא וְאֶת־הַחֲזוֹת וְאֶת־שׂוֹק הַיְמִינִי הִנִּיף אֶהֱרֹן הַנוֹפֵחַ לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה:

כב וַיִּשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת־יָדָיו אֶל־הָעָם וַיְבָרְכֵם וַיֵּרֶד מֵעֵשֶׂת הַחֲטָאתִים וְהָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים:

כג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת־הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־הָעָם:

כד וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל־הָעָם וַיִּרְאוּ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם:

א וַיִּקְחוּ בְנֵי־אֶהֱרֹן נֹדֵב וְאַבְיָהוּא אִישׁ מִחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשִׂמוּ עָלֶיהָ

קטורת ונקריבו לפני ה' אש זרה – שהוא לא צוה אותם.

וצאה אש מלפני ה' ושרפה אותם, והם מתו לפני ה'.

משה אמר לאהרן זה מה שה' דבר: בקרובים אלי ביותר אני מתקדש, וכך אני מתכבד בפני כל העם! אהרן שתק.

משה קרא למישאל ולאליצפן בני עזיאל דודו של אהרן, ואמר להם: גשו וקחו את אחיכם מלפני הקודש אל מחוץ למחנה.

הם נגשו והרימו אותם בפתונות שלהם אל מחוץ למחנה, כמו שמשה דבר.

משה אמר לאהרן ולאליעזר ואיתמר בניו: אל תגדלו את שער ראשכם ואל תפרמו את בגדיכם לאבלות, כי אז תמותו, וה' יכעס על כל הצבור; רק אחיכם כל בית ישראל יכפו על השרפה שה' שרף.

ואל תצאו מפתח אוהל ההתכנסות כדי שלא תמותו כי השמן של ה' נמרח עליכם, הם עשו כדבר משה.

פרשת אסור היין

ה' דבר אל אהרן ואמר:

אל תשתה יין ומשקה משכר אתה ובניך שאתך בשאתם נכנסים לאוהל ההתכנסות, וכך לא תמותו, חוק לעולם לדורות.

וכדי שתוכלו להבדיל בין הקודש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור.

ולהורות לבני ישראל את כל החקים שה' דבר אליהם באמצעות משה.

פרשת אכילת קרבנות היום

משה דבר אל אהרן ואל אליעזר ואל איתמר בניו שנשארו בחיים: קחו את המנחה –

קטורת ונקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם:

והוצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתו לפני יהוה:

ויאמר משה אל-אהרן הוא אשר-דבר יהוה. ולאמר בקרבי ועל-פני כל-העם אכבד וידם אהרן:

ויקרא משה אל-מישאל ואל אליצפן בני עזיאל דוד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את-אחיכם מאת פני-הקודש אל-מחוץ למחנה:

ויקריבו וישאם בכתנתם אל-מחוץ למחנה כאשר דבר משה:

ויאמר משה אל-אהרן ולאליעזר וואיתמר. בניו ראשיכם אל-תפרעו. ובגדיכם לא-תפרמו ולא תמותו ועל כל-העדה יקצף ואחיכם כל-בית ישראל יכפו את-השרפה אשר שרף יהוה:

ומפתח אוהל מועד לא תצאו פן-תמתו כי-שמן משחת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה: פ

וידבר יהוה אל-אהרן לאמר:

יין ושכר אל-תשת. אתה. ובניך אתך בבאכם אל-אוהל מועד ולא תמתו חקת עולם לדורותיכם:

ולתבדיל בין הקדש ובין החל ובין הטמא ובין הטהור:

ולהורות את-בני ישראל את כל-החקים אשר דבר יהוה אליהם ביד-משה: פ

וידבר משה אל-אהרן ואל אליעזר ואל-איתמר. בניו הנותרים קחו

רבי

החלק שלא הקטר באש לה, ואכלו אותה בלי שתחמיץ ליד המזבח, כי היא קודש קדשים.

תאכלו אותה במקום קדוש כי היא קצבתך וקצבת בניך מקרבנות ה', כי כף נצטויתי.

ואת החזה המונף ואת השוק שהורם תאכלו במקום טהור אתה ובניך ובנותיך אתך, כי הם נתנו לקצבה לך ולבניך מקרבנות השלמים של בני ישראל.

את השוק שהורם והחזה המונף יביאו כשהוא מנח על גושי החלב הקרבים, כדי להניף אותם לפני ה', וזה יהיה קצבה לך ולבניך אתך לעולם כמו שה' צוה.

משה חפש את תיש החטאת וגלה שהוא נשרף, הוא גער באלעזר ובאיתמר בני אהרן שנשארו בחיים, ואמר להם:

למה לא אכלתם את החטאת במקום הקודש? הרי היא קודש קדשים! וה' נתן לכם לאכול אותה כדי שישלח על עוון הצבור, כדי לכפר עליהם לפני ה'!

הרי לא הביאו את דמה לקודש פנימה, אכלו אותה בקודש כמו שצויתו!

אהרן דבר אל משה: הרי היום הקריבו את חטאתם ואת עולתם לפני ה' וקרו לי אסונות אבלות אלה, אם אוכל חטאת היום – האם זה ייטב בעיני ה'?

משה שמע והסכים לתשובה.

פרשת החיה הטהורה

ה' דבר אל משה ואל אהרן, ואמר להם:

דברו אל בני ישראל ואמרו: אלה החיות שתאכלו מכל הבהמות שעל הארץ.

כל בהמה שיש לה פרסות ולפרסות שלה יש

את המנחה הנותרת מאשי יהנה ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים הוא:

י וּבְאֲכַלְתֶּם אֹתָהּ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ כִּי חֻקְךָ וְחֻק־בְּנֵיךָ הוּא מֵאֲשֵׁי יְהוָה כִּי־כֵן צִוִּיתִי:

ד וְאֵת חֹזֶה הַתְּנוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה תֹאכְלוּ בְּמָקוֹם טָהוֹר אִתָּהּ וּבְנֵיךָ וּבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ כִּי־חֻקְךָ וְחֻק־בְּנֵיךָ נִתְּנוּ מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

טו שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֹזֶה הַתְּנוּפָה עַל אֲשֵׁי הַחֲלָבִים יָבִיאוּ לַהֲנִיף תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לְךָ וּלְבְנֵיךָ אִתְּךָ לְחֻק־עוֹלָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:

טז וְאֵת שְׁעִיר הַחַטָּאת דָּרֹשׁ דָּרֹשׁ מִשֶּׁה וְהָנִחַ שְׂרָף וַיִּקְצַף עַל־אֲלֵעָזָר וְעַל־אִיתְמָר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנּוֹתָרִם לֵאמֹר:

יז מִדּוּעַ לֹא־אֲכַלְתֶּם אֶת־הַחַטָּאת בְּמָקוֹם הַקָּדֹשׁ כִּי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא וְאַתֶּם נָתַן לְכֶם לֶשֶׁאת אֶת־עוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יְהוָה:

יח הֵן לֹא־הוּבֵא אֶת־דָּמָהּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה אֲכֹל תֹאכְלוּ אֹתָהּ בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי:

יט וַיִּדְבֹר אֶהֱרֹן אֶל־מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת־חַטָּאתָם וְאֶת־עוֹלֹתָם לִפְנֵי יְהוָה וְנִתְקַרְּאָנָה אֹתִי כַּאֲלֵה וְאֲכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הַיֵּיטֵב בְּעֵינֵי יְהוָה:

כ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיֵּיטֵב בְּעֵינָיו: פ

א וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֲלֵהֶם:

ב דַּבְּרוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת חֲחִיָּה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ מִכָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ:

ג כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסָה וְשִׁסְעַת וְשִׁסְעַת שְׁסַעַ

חמיש

שש

יא

ד פְּרֹסֶת מַעֲלַת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה אֹתָהּ תֹאכְלוּ: אֲךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמִּפְרֵי הַפְּרֹסָה אֶת־הַנֶּמֶל כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה הוּא וּפְרֹסָה אֵינָנוּ מִפְּרִיס טָמֵא הוּא לָכֶם:

ה וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעֲלָה גֵּרָה הוּא וּפְרֹסָה לֹא יִפְרִיס טָמֵא הוּא לָכֶם:

ו וְאֶת־הָאֲרָנָבֶת כִּי־מַעֲלַת גֵּרָה הוּא וּפְרֹסָה לֹא הַפְּרִיסָה טָמְאָה הוּא לָכֶם:

ז וְאֶת־הַחֲזוּר כִּי־מִפְרִיס פְּרֹסָה הוּא וְשִׁסַּע שֶׁסַּע פְּרֹסָה וְהוּא גֵּרָה לֹא־יִגָּר טָמֵא הוּא לָכֶם:

ח מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ טָמְאִים הֵם לָכֶם:

ט אֶת־זֶה תֹאכְלוּ מִכֹּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם כֹּל אֲשֶׁר־לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם וּבְנִחְלִים אֹתָם תֹאכְלוּ:

י וְכֹל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם וּבְנִחְלִים מִכֹּל שְׂרָץ הַמַּיִם וּמִכֹּל גִּפְשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר בַּמַּיִם שֶׁקֶץ הֵם לָכֶם:

יא וְשֶׁקֶץ יְהִי לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וְאֶת־נִבְלָתָם תִּשְׂקְצוּ:

יב כֹּל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם:

יג וְאֶת־אַלְהַ תִּשְׂקְצוּ מִן־הָעוֹף לֹא יֹאכְלוּ שֶׁקֶץ הֵם אֶת־הַנֶּשֶׁר וְאֶת־הַפֶּרֶס וְאֶת־הָעֲזוּנִיָּה:

יד וְאֶת־הַדָּאָה וְאֶת־הָאֵיָה לְמִינָהּ:

טו אֶת־כָּל־עֶרֶב לְמִינוֹ:

טז וְאֶת־בֵּת הַיַּעֲנָה וְאֶת־הַתַּחֲמָס וְאֶת־הַשֶּׁחַף וְאֶת־הַנֶּגֶץ לְמִינָהּ:

יז וְאֶת־הַכּוֹס וְאֶת־הַשֶּׁלֶד וְאֶת־הַיִּנְשׁוּף:

יח וְאֶת־הַתַּנְשַׁמֵּת וְאֶת־הַקָּאֵת וְאֶת־הַרְחָם:

יט וְאֶת־הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת־הַדּוֹכִיפַת וְאֶת־הָעֵטְלָף:

שִׁסַּע וְהִיא מַעֲלָה גֵּרָה - אֹתָהּ תֹאכְלוּ. אֲבָל אֵת זֶה אַל תֹּאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמִּבְעֵלֵי פְרֹסָה סְדוּקָה: אֵת הַגָּמַל - כִּי הוּא מַעֲלָה גֵרָה אֲבָל אֵין לוֹ פְּרֹסָה, הוּא טָמֵא עֲבוּרְכֶם.

וְאֵת הַשֶּׁפֶן - כִּי הוּא מַעֲלָה גֵרָה אֲבָל אֵין לוֹ פְּרֹסָה, הוּא טָמֵא עֲבוּרְכֶם.

וְאֵת הָאֲרָנָבֶת - כִּי הִיא מַעֲלָה גֵרָה אֲבָל אֵין לָהּ פְּרֹסָה, הִיא טָמְאָה עֲבוּרְכֶם.

וְאֵת הַחֲזוּר - כִּי יֵשׁ לוֹ פְּרֹסָה וּלְפְרֹסָה שְׁלוֹ יֵשׁ שִׁסַּע, אֲבָל הוּא לֹא מַעֲלָה גֵרָה, הוּא טָמֵא עֲבוּרְכֶם.

אַל תֹּאכְלוּ מִבְּשָׂרָם, וְאַל תִּגְעוּ בְּנִבְלָתָם בְּשִׂאֵסוּר לְהַטְמֵא, הֵם טָמְאִים עֲבוּרְכֶם.

אֵת זֶה תֹּאכְלוּ מִכֹּל מַה שֶּׁבַּמַּיִם: כֹּל דָּג שִׂישׁ לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת, בַּמַּיִם: בַּמַּיִם וּבְנִחְלִים, אֹתָם תֹּאכְלוּ.

וְכֹל דָּג שֶׁאֵין לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם וּבְנִחְלִים, מִכֹּל הַשְּׂרָצִים שֶׁבַּמַּיִם וּמִכֹּל בְּעָלֵי הַחַיִּים שֶׁבַּמַּיִם - הֵם מְאוּסִים.

וְהֵם יִהְיוּ מְאוּסִים עֲבוּרְכֶם - אַל תֹּאכְלוּ מִבְּשָׂרָם וּתְרַחֲקוּ אֶת נִבְלָתָם.

כֹּל בַּעַל חַי בַּמַּיִם שֶׁאֵין לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת, הוּא מְאוּס עֲבוּרְכֶם.

עוֹפוֹת אֵלֶּה תְּרַחֲקוּ מֵעַצְמְכֶם - הֵם לֹא יֹאכְלוּ כִּי הֵם מְאוּסִים: אֵת הַנֶּשֶׁר וְאֵת הַפֶּרֶס וְאֵת הָעֲזוּנִיָּה.

וְאֵת הַדָּאָה וְאֵת כָּל סוּגֵי הָאֵיָה.

אֶת כָּל הָעוֹרְבִים מִכֹּל הַסּוּגִים.

וְאֵת בֵּת הַיַּעֲנָה וְאֵת הַתַּחֲמָס וְאֵת הַשֶּׁחַף וְאֵת כָּל סוּגֵי הַנֶּגֶץ.

וְאֵת הַכּוֹס וְאֵת הַשֶּׁקָּאֵי וְאֵת הַיִּנְשׁוּף.

וְאֵת הַתַּנְשַׁמֵּת וְאֵת הַקָּאֵת וְאֵת הַרְחָם.

וְאֵת הַחֲסִידָה, כָּל סוּגֵי הָאֲנָפָה, וְאֵת הַדּוֹכִיפַת וְאֵת הָעֵטְלָף.

כ כל שֶׁרֵץ הָעוֹף הַהַלֵךְ עַל-אַרְבַּע שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם:
 עבוֹרְכֶם.

כא אֲךְ אֶת-זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל שֶׁרֵץ הָעוֹף הַהַלֵךְ עַל-אַרְבַּע אֲשֶׁר-לוֹ (לֹא) כַרְעִים מִמֶּעַל לְרַגְלָיו לִנְתֵר בֵּהֶן עַל-הָאָרֶץ:

כב אֶת-אֵלֶּה מֵהֶם תֹאכְלוּ אֶת-הָאֲרָבָה לְמִינֹהּ וְאֶת-הַסִּלְעָם לְמִינֵהוּ וְאֶת-הַחֲרָגָל לְמִינֵהוּ וְאֶת-הַחֲנָב לְמִינֵהוּ:

כג וְכֹל שֶׁרֵץ הָעוֹף אֲשֶׁר-לוֹ אַרְבַּע רַגְלִים שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם:

כד וְלֹאֵלֶּה תִטְמְאוּ כֹל-הַנִּנְגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

כה וְכֹל-הַנִּשְׂא מִנִּבְלָתָם יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְטִמָּא עַד-הָעָרֹב:

כו לְכֹל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֻסַת פְּרֻסָּה וְשִׁסַּע וְאִיגָנָה שְׁסֻעַת וְגֵרָה אִיגָנָה מִעֲלֵה טִמְאִים הֵם לָכֶם כֹּל-הַנִּנְגַע בָּהֶם יִטְמָא:

כז וְכֹל הַחֲרָב עַל-כַּפְּיוֹ בְּכֹל-הַחַיָּה הַהַלְכָת עַל-אַרְבַּע טִמְאִים הֵם לָכֶם כֹּל-הַנִּנְגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

כח וְהַנִּשְׂא אֶת-נִבְלָתָם יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְטִמָּא עַד-הָעָרֹב טִמְאִים הֵמָּה לָכֶם: ס

פְּרֻשַׁת טִמְאַת הַשֶּׁרֶץ

כט וְזֶה לָכֶם הַטִּמָּא בַשֶּׁרֶץ הַשֶּׁרֶץ עַל-הָאָרֶץ הַחֹלֵד וְהַעֲכָבֵר וְהַחֲנָב לְמִינֵהוּ:

ל וְהָאִנְקָה וְהַכֶּחַ וְהַלְטָאָה וְהַחֲמֹט וְהַתְנַשְּׁמֹת:

לא אֵלֶּה הַטִּמְאִים לָכֶם בְּכֹל-הַשֶּׁרֶץ כֹּל-הַנִּנְגַע בָּהֶם בְּמֹתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

לב וְכֹל אֲשֶׁר-יִפֹּל-עָלָיו מֵהֶם וְ בְּמֹתָם יִטְמָא מִכָּל-כְּלִי-עֵץ אֹר אוֹ-עוֹר אֹר

כ כל שֶׁרֵץ הָעוֹף הַהַלֵךְ עַל-אַרְבַּע שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם:

כא אֲךְ אֶת-זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל שֶׁרֵץ הָעוֹף הַהַלֵךְ עַל-אַרְבַּע אֲשֶׁר-לוֹ (לֹא) כַרְעִים מִמֶּעַל לְרַגְלָיו לִנְתֵר בֵּהֶן עַל-הָאָרֶץ:

כב אֶת-אֵלֶּה מֵהֶם תֹאכְלוּ אֶת-הָאֲרָבָה לְמִינֹהּ וְאֶת-הַסִּלְעָם לְמִינֵהוּ וְאֶת-הַחֲרָגָל לְמִינֵהוּ וְאֶת-הַחֲנָב לְמִינֵהוּ:

כג וְכֹל שֶׁרֵץ הָעוֹף אֲשֶׁר-לוֹ אַרְבַּע רַגְלִים שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם:

כד וְלֹאֵלֶּה תִטְמְאוּ כֹל-הַנִּנְגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

כה וְכֹל-הַנִּשְׂא מִנִּבְלָתָם יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְטִמָּא עַד-הָעָרֹב:

כו לְכֹל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא מִפְּרֻסַת פְּרֻסָּה וְשִׁסַּע וְאִיגָנָה שְׁסֻעַת וְגֵרָה אִיגָנָה מִעֲלֵה טִמְאִים הֵם לָכֶם כֹּל-הַנִּנְגַע בָּהֶם יִטְמָא:

כז וְכֹל הַחֲרָב עַל-כַּפְּיוֹ בְּכֹל-הַחַיָּה הַהַלְכָת עַל-אַרְבַּע טִמְאִים הֵם לָכֶם כֹּל-הַנִּנְגַע בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

כח וְהַנִּשְׂא אֶת-נִבְלָתָם יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְטִמָּא עַד-הָעָרֹב טִמְאִים הֵמָּה לָכֶם: ס

כט וְזֶה לָכֶם הַטִּמָּא בַשֶּׁרֶץ הַשֶּׁרֶץ עַל-הָאָרֶץ הַחֹלֵד וְהַעֲכָבֵר וְהַחֲנָב לְמִינֵהוּ:

ל וְהָאִנְקָה וְהַכֶּחַ וְהַלְטָאָה וְהַחֲמֹט וְהַתְנַשְּׁמֹת:

לא אֵלֶּה הַטִּמְאִים לָכֶם בְּכֹל-הַשֶּׁרֶץ כֹּל-הַנִּנְגַע בָּהֶם בְּמֹתָם יִטְמָא עַד-הָעָרֹב:

לב וְכֹל אֲשֶׁר-יִפֹּל-עָלָיו מֵהֶם וְ בְּמֹתָם יִטְמָא מִכָּל-כְּלִי-עֵץ אֹר אוֹ-עוֹר אֹר

שְׁעוֹשִׂים בּוֹ מִלֵּאכָה - יִטְבַּל בְּמִים וַיְהִיָּה טָמֵא עַד הָעֶרֶב וַיִּטְהַר.

וְכָל בְּלֵי חָרָשׁ שִׁיפּוּל מֵהֶם לְתוֹכוֹ - כָּל מֵה שִׁבְתוֹכוֹ יִטְמָא וְאוֹתוֹ תִּשְׁבְּרוּ.

מִכָּל הָאוֹכֵל שִׂיאָבֵל שִׁיבּוֹא עָלָיו מִים - יִטְמָא, וְכָל מִשְׁקָה שִׁישִׁתָּהּ בְּכָל בְּלֵי - יִטְמָא.

וְכָל דָּבָר שִׁיפּוּל מִנְבִּלְתָם עָלָיו - יִטְמָא, תִּנּוּר וְכִירִים טָמְאִים יִנְתְּצוּ, וְהֵם יִהְיוּ טָמְאִים עַבּוּרָכֶם.

רַק מֵעֵינַי וּבֹדֶר וּמִים מִכְּנָסִים יִהְיוּ טְהוֹרִים, וּמִי שֶׁנּוֹגֵעַ בְּנִבְלָתָם כִּשְׂהוּא בְּמִים - יִטְמָא.

וְאִם יפּוּל מִנְבִּלְתָם עַל כָּל זֶרַע שִׂיאָרַע - הוּא טְהוֹר.

אָבֵל אִם יִשְׁפֹּךְ מִים עַל זֶרַע וְאִן יפּוּל מִנְבִּלְתָם עָלָיו - הוּא טָמֵא עַבּוּרָכֶם.

וְאִם תָּמוֹת אַחַת מִהֶבְהֻמֹת שְׂמֵתוֹת לָכֶם בְּאֹכִילָה - מִי שֶׁנּוֹגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב.

וּמִי שֶׁאוֹכֵל מִנְבִּלְתָהּ יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיִּטְמָא עַד הָעֶרֶב, וּמִי שֶׁמְרִים אֶת נִבְלָתָהּ יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיִּטְמָא עַד הָעֶרֶב.

וְכָל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים עַל הָאָרֶץ, הֵם מְאוּסִים וְאִסוּר לְאֹכֹל אוֹתָם.

מִכָּל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים עַל הָאָדָמָה - כָּל שֶׁזוֹחֵל עַל בְּטָנוֹ וְכָל שֶׁהוֹלֵךְ עַל אַרְבַּע רַגְלִים אוֹ יוֹתֵר, עַד כָּל מְרֻבָּה רַגְלִים - אֵל תֹּאכְלוּ אוֹתָם כִּי הֵם מְאוּסִים.

אֵל תִּטְנַפּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָצִים שֶׁשׂוֹרְצִים, וְאֵל תִּטְמְאוּ בָהֶם וְתִהְיוּ טָמְאִים מֵהֶם.

כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם, תִּתְקַדְּשׁוּ וְתִהְיוּ קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי קְדוֹשׁ, וְאֵל תִּטְמְאוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָצִים שֶׁזוֹחֵלִים עַל הָאָרֶץ.

שֶׁקַּל-כְּלֵי אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה מִלֵּאכָה בָהֶם בְּמִים יִבָּא וַיִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב וַיִּטְהַר:

וְכָל-כְּלֵי-חָרָשׁ אֲשֶׁר-יפּוּל מֵהֶם אֶל-תוֹכוֹ כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא וְאוֹתוֹ תִּשְׁבְּרוּ:

מִכָּל-הָאוֹכֵל אֲשֶׁר יֹאכֵל אֲשֶׁר יָבּוֹא עָלָיו מִים יִטְמָא וְכָל-מִשְׁקָה אֲשֶׁר יִשִּׁתָּהּ בְּכָל-כְּלֵי יִטְמָא:

וְכָל אֲשֶׁר-יפּוּל מִנְבִּלְתָם וְעָלָיו יִטְמָא תִּנּוּר וְכִירִים יִתֵּץ טָמְאִים הֵם וַיִּטְמְאוּ יִהְיוּ לָכֶם:

אֲךָ מֵעֵינַי וּבֹדֶר מִקְנוֹה-מִים יִהְיֶה טְהוֹר וְנֹגֵעַ בְּנִבְלָתָם יִטְמָא:

וְכִי יפּוּל מִנְבִּלְתָם עַל-כָּל-זֶרַע זָרָע אֲשֶׁר יִזְרַע טְהוֹר הוּא:

וְכִי יִתֵּן-מִים עַל-זֶרַע וְנִפַּל מִנְבִּלְתָם עָלָיו טָמֵא הוּא לָכֶם: ס

וְכִי יָמוֹת מִן-הֶבְהֻמָּה אֲשֶׁר-הִיא לָכֶם לְאֹכִילָה הִנֵּנִעַ בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

וְהָאוֹכֵל מִנְבִּלְתָהּ יִכְבֵּס בְּגָדָיו וַיִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב וְהַנֹּשֵׂא אֶת-נִבְלָתָהּ יִכְבֵּס בְּגָדָיו וַיִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל-הַשְּׂרָץ הַשְּׂרָץ עַל-הָאָרֶץ שֶׁקָּץ הוּא לֹא יֹאכֵל:

כֹּל הַזּוֹלֵךְ עַל-גַּחֲזוֹן וְכָל הַזּוֹלֵךְ עַל-אַרְבַּע עַד כָּל-מְרֻבָּה רַגְלִים לְכָל-הַשְּׂרָץ הַשְּׂרָץ עַל-הָאָרֶץ לֹא תֹאכְלוּם כִּי-שֶׁקָּץ הֵם:

אֶל-תִּשְׁקְצוּ אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכָל-הַשְּׂרָץ הַשְּׂרָץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמְתֶם בָּם:

כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּכָל-הַשְּׂרָץ הַרְמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ:

לג שביעי

לד

לה

לו

לז

לח

לט

מ

מא

מב

מג

מד

פרשת שמיני

כִּי אֲנִי ה' שְׁהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים, הִיוּ קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי
 קְדוֹשׁ.

אֵלֶּה דִּינֵי הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל בְּעָלֵי הַחַיִּים
 שֶׁנִּעְשִׂים לְאִטָּם בַּמַּיִם, וְלִכְּל בְּעָלֵי הַחַיִּים
 שֶׁשׁוֹרְצִים עַל הָאָדָמָה.

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא לְבֵין הַטָּהוֹר, וּבֵין חַיָּה
 שֶׁמִּתְרַת בְּאֲכִילָהּ לְבֵין חַיָּה שֶׁאִסוּרָהּ
 בְּאֲכִילָהּ.

כִּי אֲנִי יְהוָה הַפְּעֵלָה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים וְהִיִּיתֶם
 קְדוּשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי:

זֹאת תוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל גֶּפֶשׁ
 הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת בַּמַּיִם וְלִכְל־גֶּפֶשׁ
 הַשֹּׁרְצֹת עַל־הָאָרֶץ:

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין
 הַחַיָּה הַנֹּאֲכֵלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא
 תֵאָכֵל: פ

מפסיד מזה

מו

מו

תזריע

פְּרֹשֶׁת הַיּוֹלֵדֶת
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: כְּשֵׁאִשָּׁה תִהְיֶה
 בַּהֲרִיזוֹן וְתִלְדַּד זָכָר הִיא תִהְיֶה טְמֵאָה שִׁבְעָה
 יָמִים כְּמוֹ בִימֵי טְמֵאת הַנְּדָה.

וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יִמּוּלוּ אֶת בֶּשֶׂר עֶרְלַת הַבֶּן.
 שְׁלוֹשִׁים וּשְׁלוֹשָׁה יָמִים דָּם הַנְּדָה שְׁלֵה יִהְיֶה
 טְהוֹר, אֲסוּר לָהּ לִגְעַת בְּשׂוּם קוֹדֵשׁ וְלֹא
 לַהֲכַנֵּס לַמִּקְדָּשׁ עַד שִׁיִּגְמְרוּ יָמֵי הַטְּהָרָה.
 וְאִם הִיא תִלְדַּד נִקְבָּה, שְׁבוּעִים הִיא תִהְיֶה
 טְמֵאָה כְּמוֹ בְּנִדְתָּהּ, וּשְׁשִׁים וּשְׁשָׁה יָמִים דָּם
 הַנְּדָה שְׁלֵה יִהְיֶה טְהוֹר.

וּכְשִׁיִּגְמְרוּ יָמֵי הַטְּהָרָה שֶׁל לִידַת בֶּן אוֹ בַת,
 הִיא תָּבִיא לִכְהֵן אֶל מוֹל פְּתַח אוֹהֶל
 הַהִתְכַּנְּסוֹת, כְּבֶשֶׂת שְׂגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָהּ, וּבֶן
 יוֹנָה אוֹ תוֹר לַחֲטָאת.

הַכֹּהֵן יִגִּישׁ אוֹתוֹ אֶל לִפְנֵי ה' וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ,
 וְהִיא תִהְיֶה טְהוֹרָה מִהַטְּמָאָה שֶׁבָּאָה מִמִּקּוֹד
 הַדָּם שְׁלֵהּ, אֵלֶּה דֵינֵי יוֹלֵדֶת זָכָר אוֹ נִקְבָּה.
 וְאִם לֹא יִהְיֶה לָּהּ מַסְפִּיק כֶּסֶף לְטָלָהּ, הִיא
 תִּתְּקַח שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד
 לְעוֹלָה וְאֶחָד לַחֲטָאת, וְהַכֹּהֵן יִכַּפֵּר עָלֶיהָ
 וְהִיא תִהְיֶה טְהוֹרָה.

פְּרֹשֶׁת צִרְעַת הָעוֹר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וְאָמַר:
 אָדָם שִׁיִּהְיֶה בְּעוֹר שׁוּמָה אוֹ גְדוּל אוֹ בִּתּוּם
 בְּהִיר, זֶה נִגַע צִרְעַת בְּעוֹרוֹ, וְצִרְיָד לְהִבְיֹאוֹ
 אֶל אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים.

הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנִּגַּע שֶׁבְּעוֹר הַבָּשָׂר וְאִם
 הַשַּׁעַר שֶׁבִּנְגַע הַפֶּה לְלִבָּן וְצִבְע הַנִּגַּע עֲמוּק
 מִהָעוֹר – זֶהוּ נִגַּע צִרְעַת, הַכֹּהֵן יִרְאֶה אוֹתוֹ
 וַיִּטְמֵא אוֹתוֹ.

וְאִם הַבִּתּוּם בְּעוֹרוֹ לִבָּן בְּהִיר אֲבָל צִבְעוֹ אֵינּוּ

יב * א וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 ב דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי
 תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וְטְמֵאָה שִׁבְעַת יָמִים
 כִּימֵי נִדַת דְּוַתָּה תִטְמָא:

ג וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יִמּוּל בֶּשֶׂר עֶרְלָתוֹ:
 ד וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשָׁה יָמִים תִּשָּׁב בְּדָמֵי
 טְהָרָה בְּכָל־קֹדֶשׁ לֹא־תִזְעַ וְאֶל־
 הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד־מְלֵאת יָמֵי טְהָרָה:
 ה וְאִם־נִקְבָּה תִלְדַּד וְטְמֵאָה שִׁבְעִים
 כַּנְּדָתָהּ וּשְׁשִׁים יוֹם וּשְׁשָׁה יָמִים תִּשָּׁב
 עַל־דָּמֵי טְהָרָה:

ו וּבַמְלֵאת ו יָמֵי טְהָרָה לִבֶּן אוֹ לְבַת
 תָּבִיא כְּבֶשֶׂת בֶּן־שָׁנָה לְעֹלָה וּבֶן־יוֹנָה
 אוֹ־תוֹר לַחֲטָאת אֶל־פְּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד
 אֶל־הַכֹּהֵן:

ז וְהִקְרִיבּוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ
 וְטְהָרָה מִמִּקּוֹד דָּמֶיהָ זֹאת תוֹרַת
 הַיּוֹלֵדֶת לְזָכָר אוֹ לְנִקְבָּה:
 ח וְאִם־לֹא תִמְצָא יָדָהּ הִי שֶׁה וְלִקְחָהּ
 שְׁתֵּי־תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה אֶחָד
 לְעֹלָה וְאֶחָד לַחֲטָאת וַיִּכַּפֵּר עָלֶיהָ
 הַכֹּהֵן וְטְהָרָה: פ

יג * א וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר:
 ב אָדָם כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בָּשָׂרוֹ שֵׁאת
 אוֹ־סִפְחַת אוֹ בַּחֲרַת וְהָיָה בְּעוֹר־בָּשָׂרוֹ
 לְנִגַּע צִרְעַת וְהוּבֹא אֶל־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אוֹ
 אֶל־אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים:

ג וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנִּגַּע בְּעוֹר־הַבָּשָׂר
 וְשַׁעַר בִּנְגַע הַפֶּה ו לִבָּן וּמִרְאָה הַנִּגַּע
 עֲמוּק מִהָעוֹר בָּשָׂרוֹ נִגַּע צִרְעַת הוּא
 וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן וְטִמְּא אוֹתוֹ:

ד וְאִם־בַּחֲרַת לִבָּנָה הוּא בְּעוֹר בָּשָׂרוֹ

עמוק מהעור והשער שבו לא הפך ללבן, הכהן יסגיר את הנגע שבועה ימים.

הכהן יראה אותו ביום השביעי, והנה אם מראה הנגע לא השתנה – הנגע לא התפשט בעור, הכהן יסגיר אותו שבועה ימים שנית.

הכהן יראה אותו שנית ביום השביעי, והנה אם הנגע נחלש והנגע לא התפשט בעור, הכהן יטהר אותו – זהו גדול חריג, הוא יטביל את בגדיו ויהיה טהור.

ואם הגדול יתפשט בעור אחרי שהראו אותו לכהן והוא טהר אותו, יראו אותו שנית לכהן.

הכהן יראה והנה הגדול התפשט בעור, הכהן יטמא אותו – זו צרעת.

פרשת המחיה

אם יהיה נגע צרעת באדם, הוא יובא לכהן.

הכהן יראה והנה יש שומה לבנה בעור והיא הפכה את השער ללבן ויש בשומה בשר חי שמתכריא.

זו צרעת נושנת בעורו – הכהן יטמא אותו, הוא לא יסגיר אותו כי הוא טמא.

ואם הצרעת תפרח ותתפשט בעור והצרעת תכסה את כל עור הגוף שבו הנגע – מראשו ועד רגליו, בכל מקום שעניי הכהן רואות,

הכהן יראה שהצרעת כסתה את כל גופו ויטהר את הנגע, אם כלו הפך לבן – הוא טהור.

וביום שיראה בו בשר חי – הוא יהיה טמא.

הכהן יראה את הבשר החי ויטמא אותו, הבשר החי הוא טמא, הוא צרעת.

ואם הבשר החי יחזור ויהפך ללבן, הוא יבוא לכהן.

הכהן יראה אותו והנה הנגע נהפך ללבן,

ועמוק איך מראה מן העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע שבועת ימים:

ה וראה הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו ולא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבועת ימים שנית:

ו וראה הכהן אלו ביום השביעי שנית והנה כחה הנגע ולא פשה הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא וכבס בגדיו וטהר:

ז ואם פשה תפשה המספחת בעור אחרי הראתו אל הכהן לטהרתו ונראה שנית אל הכהן:

ח וראה הכהן והנה פשתה המספחת בעור וטמאו הכהן צרעת הוא: פ

ט נגע צרעת כי תהיה באדם והיבא אל הכהן:

י וראה הכהן והנה שאת לבנה בעור והיא הפכה שער לבן ומחית בשר חי בשאת:

יא צרעת נושנת הוא בעור בשלו וטמאו הכהן לא יסגרנו כי טמא הוא:

יב ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן:

יג וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשלו וטהר את הנגע כלו הפך לבן טהור הוא:

יד וביום הראות בו בשר חי וטמא:

טו וראה הכהן את הבשר החי וטמאו הבשר החי טמא הוא צרעת הוא:

טז או כי ישוב הבשר החי ונהפך ללבן ובא אל הכהן:

יז וראה הכהן והנה נהפך הנגע ללבן

וַיִּטְהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טְהוֹר הוּא: פ

הַכֹּהֵן יִטְהַר אֶת הַנֶּגַע – הוּא טְהוֹר.

פְּרֻשַׁת צִרְעַת הַשְּׁחִין וְהַמְכוּה

אִם יִהְיֶה בְּעוֹר הַבָּשָׂר שְׁחִין, וְהוּא יִתְרַפָּא, וְתִהְיֶה בַּמְקוֹם הַשְּׁחִין שׂוּמָה לְבֹנָה אוֹ כֶּתֶם בְּהִיר לָבָן מְעוֹרָב בְּאֶדוֹם – יֵרָאוּ אוֹתוֹ לַכֹּהֵן.

וּבָשָׂר כִּי־יִהְיֶה בּוֹ־בְּעוֹר שְׁחִין וְנִרְפָּא: יח
וְתִהְיֶה בַּמְקוֹם הַשְּׁחִין שְׂוּמָה לְבֹנָה אוֹ כֶּתֶם בְּהִיר לְבֹנָה אֶדְמָדָמָת וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: יט

הַכֹּהֵן יֵרָאֶה וְיִצְבְּעוּ עִמּוֹק מִהָעוֹר וְהַשְּׂעָר שָׁבוּ הַפֶּדָּה לְלִבָּן, הַכֹּהֵן יִטְמֵא אוֹתוֹ – זֶהוּ נֶגַע צִרְעַת שְׁפָרַח בַּשְּׁחִין.

וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה מִרְאָהוּ שְׁפַל מִן־הָעוֹר וְשַׁעֲרָה הַפֶּדָּה לָבָן וְטִמְאֹה הַכֹּהֵן נִגַע־צִרְעַת הוּא בַּשְּׁחִין פְּרָחָה: כ

וְאִם הַכֹּהֵן יֵרָאֶה אוֹתוֹ וְהִנֵּה אֵין בּוֹ שְׂעָר לָבָן וְצִבְעוֹ אֵינוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר וְהוּא דְּהוּי, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר אוֹתוֹ שְׁבַעַת יָמִים.

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בָּהּ שְׂעָר לָבָן וְשַׁפְּלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְתִיָּא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: כא

וְאִם הוּא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, הַכֹּהֵן יִטְמֵא אוֹתוֹ, זֶהוּ נֶגַע.

וְאִם־פָּשָׂה תִּפְשָׁה בְּעוֹר וְטִמְא הַכֹּהֵן אֹתוֹ נֶגַע הוּא: כב

וְאִם הַכֶּתֶם יַעֲמוֹד בַּמְקוֹמוֹ וְלֹא יִתְפַּשֵּׁט, זֶה רַק צְרִיבָה מִהַשְּׁחִין, הַכֹּהֵן יִטְהַר אוֹתוֹ.

וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד תִּבְהַרְתָּ לֹא פְּשִׁתָּה צְרִיבַת הַשְּׁחִין הוּא וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן: כג

אוֹ אִם יִהְיֶה בְּעוֹר הַבָּשָׂר כּוּיָה מֵאֵשׁ, וְיִהְיֶה בַּמְקוֹם שֶׁל הַכּוּיָה שְׁמַתְרַפָּאת כֶּתֶם בְּהִיר לָבָן מְעוֹרָב בְּאֶדוֹם אוֹ רַק לָבָן.

אוֹ בָּשָׂר כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר מִכּוֹת־אֵשׁ וְהִיָּתָה מְחִינַת הַמְכוּה בְּהִיר לְבֹנָה אֶדְמָדָמָת אוֹ לְבֹנָה: כד

הַכֹּהֵן יֵרָאֶה אוֹתוֹ וְהִנֵּה הַשְּׂעָר שְׁבַכְתֶּם נִהְפָּד לְלִבָּן וְצִבְעוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר – זֶה צִרְעַת שְׁפָרַחָה בְּכוּיָה, הַכֹּהֵן יִטְמֵא אוֹתוֹ, זֶה נֶגַע צִרְעַת.

וְרָאָה אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִהְפָּד שְׂעָר לָבָן בְּבִהַרְתָּ וּמִרְאָהוּ עִמּוֹק מִן־הָעוֹר צִרְעַת הוּא בַּמְכוּה פְּרָחָה וְטִמְא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִגַע צִרְעַת הוּא: כה

וְאִם הַכֹּהֵן יֵרָאֶה אוֹתוֹ וְהִנֵּה אֵין בְּכֶתֶם שְׂעָר לָבָן וְצִבְעוֹ אֵינוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר וְהוּא דְּהוּי, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר אוֹתוֹ שְׁבַעַת יָמִים.

וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה אֵין־בְּבִהַרְתָּ שְׂעָר לָבָן וְשַׁפְּלָה אֵינְנָה מִן־הָעוֹר וְהוּא כֶּהָה וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: כו

הַכֹּהֵן יֵרָאֶה אוֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אִם הוּא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר – הַכֹּהֵן יִטְמֵא אוֹתוֹ, זֶה נֶגַע צִרְעַת.

וְרָאֵהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פָּשָׂה תִּפְשָׁה בְּעוֹר וְטִמְא הַכֹּהֵן אֹתוֹ נִגַע צִרְעַת הוּא: כז

וְאִם הַכֶּתֶם יַעֲמוֹד בַּמְקוֹמוֹ וְלֹא יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, וְהוּא דְּהוּי, זֶה שׂוּמָה שֶׁל כּוּיָה, הַכֹּהֵן יִטְהַר אוֹתוֹ כִּי זֶה צְרִיבָה שֶׁל כּוּיָה.

וְאִם־תַּחֲתִיָּה תַעֲמֹד תִּבְהַרְתָּ לֹא־פְּשִׁתָּה בְּעוֹר וְתִיָּא כֶּהָה שְׂוּמָה הַמְכוּה הוּא וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן כִּי־צְרִיבַת הַמְכוּה הוּא: פ

פְּרֻשַׁת צִרְעַת הַשְּׂעָר

אִם יִהְיֶה בְּאִישׁ אוֹ אִשָּׁה נֶגַע, בְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן.

וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע בְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן: כח

וְרָאָה הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ מִרְאֵהוּ עִמָּק מִן־הָעוֹר וְכֹּו שֵׁעַר צָהָב דָּק וְטָמֵא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִתְקַן הוּא צָרְעַת הָרֹאשׁ אִי הַזָּקֵן הוּא:

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר, וְהֵנִיחַ צָבְעוֹ אִינוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר וְאִין בּוֹ שֵׁעַר שְׁחוֹר, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר אֶת נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר שִׁבְעָה יָמִים.

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי, וְהֵנִיחַ נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר לֹא הִתְפַּשֵּׁט וְאִין בּוֹ שֵׁעַר צָהָב וְצָבְעוֹ שֶׁל נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר אִינוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר.

הוּא יִגְלַח מִסְבִּיב לִנְגַע, אֲבָל אֶת הַשֵּׁעַר שִׁצְמוּד לִנְגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר לֹא יִגְלַח, הַכֹּהֵן יִסְגִּיר שְׁנַיִת שִׁבְעָה יָמִים אֶת נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר.

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֶת נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי, וְהֵנִיחַ נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר לֹא הִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, וְצָבְעוֹ אִינוֹ עִמּוֹק מִהָעוֹר, הַכֹּהֵן יִטְהַר אֹתוֹ, וְהוּא יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִהְיֶה טָהוֹר.

וְאִם מִרְאֵה נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר יִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר אַחֲרֵי שְׁנַיִת.

וְאִם הַכֹּהֵן יִרְאֶה אֹתוֹ וְהֵנִיחַ נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר הִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹר, הַכֹּהֵן לֹא יִחַפֵּשׂ גַּם שֵׁעַר צָהָב – זֶה טָמֵא.

וְאִם מִרְאֵה נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר לֹא הִשְׁתַּנָּה וְצִמַּח בּוֹ שֵׁעַר שְׁחוֹר – נֶגַע נְתוּק הַשֵּׁעַר נִרְפָּא, הוּא טָהוֹר, הַכֹּהֵן יִטְהַר אֹתוֹ.

פְּרֻשַׁת הַבְּהֵרוֹת

וְאִישׁ אִו אִשָּׁה אִם יִהְיוּ בְּעוֹרָם כְּתָמִים בְּהִירִים לְבָנִים.

הַכֹּהֵן יִרְאֶה וְהֵנִיחַ יֵשׁ בְּעוֹרָם כְּתָמִים בְּהִירִים דְּהַיִּים לְבָנִים, זֶה לְבִקְנֹת שְׁפָרְחָה בְּעוֹר – זֶה טָהוֹר.

פְּרֻשַׁת קְרַחַת וְגִבְחַת

וְאִישׁ שֵׁשֶׁעַר רֹאשׁוֹ יִתְלַשׁ – הוּא קְרַח, הוּא

וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ מִרְאֵהוּ עִמָּק מִן־הָעוֹר וְכֹּו שֵׁעַר צָהָב דָּק וְטָמֵא אֹתוֹ הַכֹּהֵן נִתְקַן הוּא צָרְעַת הָרֹאשׁ אִי הַזָּקֵן הוּא:

וְכִי־יִרְאֶה הַכֹּהֵן אֶת־נֶגַע הַנְּתִק וְהֵנִיחַ אִין־מִרְאֵהוּ עִמָּק מִן־הָעוֹר וְשֵׁעַר שְׁחוֹר אִין בּוֹ וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־נֶגַע הַנְּתִק שִׁבְעַת יָמִים:

וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהֵנִיחַ לֹא־פָשָׁה הַנְּתִק וְלֹא־הָיָה בּוֹ שֵׁעַר צָהָב וּמִרְאֵה הַנְּתִק אִין עִמָּק מִן־הָעוֹר:

וְהִתְגַּלַּח וְאֶת־הַנְּתִק לֹא יִגְלַח וְהִסְגִּיר הַכֹּהֵן אֶת־הַנְּתִק שִׁבְעַת יָמִים שְׁנַיִת:

וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנְּתִק בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְהֵנִיחַ לֹא־פָשָׁה הַנְּתִק בְּעוֹר וּמִרְאֵהוּ אִינְנוֹ עִמָּק מִן־הָעוֹר וְטָהַר אֹתוֹ הַכֹּהֵן וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר:

וְאִם־פָּשָׁה יִפָּשֶׁה הַנְּתִק בְּעוֹר אַחֲרֵי טְהָרָתוֹ:

וְרָאֵהוּ הַכֹּהֵן וְהֵנִיחַ פָּשָׁה הַנְּתִק בְּעוֹר לֹא־יִבְקַר הַכֹּהֵן לְשֵׁעַר הַצָּהָב טָמֵא הוּא:

וְאִם־בְּעִינָיו עָמַד הַנְּתִק וְשֵׁעַר שְׁחוֹר צִמַּח־בּוֹ נִרְפָּא הַנְּתִק טָהוֹר הוּא וְטָהַר הַכֹּהֵן: ס

וְאִישׁ אִו־אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בְּעוֹר־בְּשָׂרָם בְּהַרְת לְבָנָת:

וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהֵנִיחַ בְּעוֹר־בְּשָׂרָם בְּהַרְת כְּהוֹת לְבָנָת בְּתִק הוּא פָּרַח בְּעוֹר טָהוֹר הוּא: ס

וְאִישׁ כִּי יִמְרַט רֹאשׁוֹ קְרַח הוּא טָהוֹר

טהור.
 ואם שער ראשו יתלש מהצד שמול פניו – הוא גבחה, הוא טהור.
 ואם יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן מעורב באדום, זו צרעת שפורחת בקרחתו או בגבחתו.
 הכהן יראה אותו והנה השומה של הנגע לבנה מעורבת באדום – בקרחתו או בגבחתו, דינו כמו מראה של צרעת עור.
 הוא איש צרוע – הוא טמא, הכהן יטמא אותו כי יש בראשו נגע.
 והצרוע שיש בו נגע – בגדיו יהיו פרומים, וראשו יהיה גלוי – בלי כובע מכבד, והוא יעטוף את ראשו ואת שפתיו בבגדו, ויכריז: זהירות! אני טמא!
 כל הימים שהנגע בו הוא יהיה טמא, הוא ישב בודד – הוא יגור מחוץ למחנה.
פרשת צרעת הבגד
 ובגד, אם יהיה בו נגע צרעת – בבגד צמר או בבגד פשתן,
 בין בשתי בין בערב, בין בפשתן בין בצמר, בין בעור בין בכל דבר שעשוי מעור,
 והנגע יהיה צהבהב או אדום, בבגד או בעור, או בשתי או בערב, או בכל כלי עור – זהו נגע צרעת, ויראו אותו לכהן.
 הכהן יראה את הנגע, ויסגיר את הנגע שבעה ימים.
 הוא יראה את הנגע ביום השביעי, אם הנגע התפשט בבגד או בשתי או בערב או בעור – בכל דבר שעשוי מעור, הנגע הוא צרעת מכאיבה, הוא טמא.
 הוא ישרוף את הבגד או את השתי או את הערב העשוי מצמר או מפשתן, או כל כלי עור שיהיה בו הנגע, כי זו צרעת מכאיבה –

הוא:
 ואם מפאת פניו ימרט ראשו גבחה הוא טהור הוא:
 וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם צרעת פלחת הוא בקרחתו או בגבחתו:
 וראה אתו הכהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדם בקרחתו או בגבחתו כמראה צרעת עור בשר:
 איש צרוע הוא טמא הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו:
 והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא ו טמא יקרא:
 כלימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא כבד ישב מחוץ למחנה מושבו: ס
 ותבגד כיהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים:
 או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור:
 והיה הנגע ירקרק או אדמדם בבגד או בעור או בשתי או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא והראה את הכהן:
 וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים:
 וראה את הנגע ביום השביעי כפשטה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל אשר יעשה העור למלאכה צרעת ממארת הנגע טמא הוא:
 ושרף את הבגד או את השתי או את הערב בצמר או בפשתים או את כלי עור אשר יהיה בו הנגע

היא תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ.
 ואם הכהן יראה והנה הנגע לא התפשט
 בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור.
 הכהן יצוה שיכבסו את הדבר שבו הנגע
 ויסגירו אותו שנית שבעה ימים.
 הכהן יראה אחרי שכבסו את הנגע, והנה
 הנגע לא שנה את צבעו והנגע לא התפשט,
 הוא טמא – תִשְׂרוֹף אותו בְּאֵשׁ, זהו חסרון
 במקום שחוק או לא שחוק.
 ואם הכהן יראה והנה הנגע נחלש אחרי
 שכבסו אותו, הוא יקרע אותו מהבגד או
 מהעור או מהשתי או מהערב.
 ואם היא תראה שוב בבגד או בשתי או
 בערב או בכל כלי עור, זו צרעת מתפשטת
 – תִשְׂרוֹף בְּאֵשׁ את הדבר שבו הנגע.
 והבגד או השתי או הערב או כל כלי עור,
 שיכבסו וירד מהם הנגע – הוא יכבסו שנית
 ויהיה טהור.
 אלה דיני נגע צרעת של בגד מצמר או
 מפשתן או שתי או ערב או כל כלי עור, אם
 לטהר או לטמא אותו.

כִּי־צִרְעַת מִמְאֵרֶת הוּא בְּאֵשׁ תִשְׂרֹף:
 ואם יראה הכהן והנה לא־פֶשֶׁה הַנֶּנֶע
 בַּבִּגָּד או בשתי או בערב או
 בְּכָל־כְּלֵי־עוֹר:
 וצוה הכהן וכבסו את אשר־בו הנגע
 וחסגירו שבעת־ימים שנית:
 וראה הכהן אחרי | הכבס את־הַנֶּנֶע
 והנה לא־הִפָּךְ הַנֶּנֶע אֶת־עֵינֹו וְהַנֶּנֶע
 לֹא־פֶשֶׁה טמא הוא בְּאֵשׁ תִשְׂרֹפֵנוּ
 פְּחָתָה הוּא בְּקִרְחָתוֹ או בנבחתו:
 ואם ראה הכהן והנה פֶהֶה הַנֶּנֶע אַחֲרֵי
 הַכִּבְסֹו אֹתוֹ וְקִרַע אֹתוֹ מִן־הַבִּגָּד או
 מִן־הָעוֹר או מן־הַשְּׂתִי או מן־הָעֶרֶב:
 ואם־תִּרְאֶה עוֹד בַּבִּגָּד או־בַשְּׂתִי
 או־בָּעֶרֶב או בְּכָל־כְּלֵי־עוֹר פְּרַחַת
 הוּא בְּאֵשׁ תִשְׂרֹפֵנוּ אֶת אֲשֶׁר־בוֹ הַנֶּנֶע:
 וְהַבִּגָּד או־הַשְּׂתִי או־הָעֶרֶב או־כָּל־כְּלֵי
 הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְסָר מֵהֶם הַנֶּנֶע
 וְכִבְסֹו שְׁנִית וְטָהַר:
 זאת תולדת נגע־צִרְעַת בְּגָד הַצֹּמֵר | או
 הַפִּשְׁתִּים או השתי או הערב או
 כָּל־כְּלֵי־עוֹר לְטַהֵרוֹ או לְטַמְּאוֹ: פ

שביעי
(רביעי)

מפסיר

מצרע

פְּרַשְׁתַּת טְהַרַת הַמְצוֹרֵעַ
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 אֵלֶּה יִהְיוּ דִּינֵי הַמְצוֹרֵעַ בַּיּוֹם שֶׁהוּא נֹטֶהָ:
 הוּא יֵוֹבֵא לַכֹּהֵן.
 הַכֹּהֵן יֵצֵא אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְהַכֹּהֵן יִרְאֶה
 שֶׁהֵנָּה נֹגַע הַצִּרְעַת נִרְפָּא מִהַצִּרְעוֹעַ.

הַכֹּהֵן יֵצִיחַ שִׁיקְחוּ בַשָּׂבִיל הַנִּטְהָר שְׁתֵּי
 צְפוּרִים חַיִּית טְהוֹרוֹת, וְעֵץ אֲרָז וְחוּט צְבוּעַ
 בְּצַבֵּעַ אָדוּם מִתּוֹלֵעַת וְאֵזוֹב.

הַכֹּהֵן יֵצִיחַ שִׁישְׁחֲטוּ אֶת אַחַת הַצְּפוּרִים, מֵעַל
 כְּלֵי חָרָס מְלֵא בְּמֵי מַעֵיָן.

וְיִקַּח אֶת הַצְּפוּר הַחַיָּה וְאֶת עֵץ הָאֲרָז וְאֶת
 הַחוּט הַצְּבוּעַ בְּצַבֵּעַ אָדוּם מִתּוֹלֵעַת וְאֶת
 הָאֵזוֹב, וְיִטְבִּיל אוֹתָם וְאֶת הַצְּפוּר הַחַיָּה בְּדָם
 הַצְּפוּר שֶׁנִּשְׁחַטָּה עַל מֵי הַמַּעֵיָן.

וַיִּזְחַח עַל הַנִּטְהָר מִהַצִּרְעַת שֶׁבַע פְּעָמִים,
 וַיִּטְהַר אוֹתוֹ, וַיִּשְׁחָרַר בַּשָּׂדֶה אֶת הַצְּפוּר
 הַחַיָּה.

הַנִּטְהָר יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וַיְגַלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ
 וַיִּטְבֹּל בְּמֵים וַיִּטְהַר וְאַחֵר כִּךָּ יֻכַּל לָבוֹא
 לַמַּחֲנֶה, אֲבָל יֵשֵׁב עַד־יֵן מַחוּץ לְאֹהֶלוֹ שֶׁבַע
 יָמִים.

בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי יְגַלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ – אֶת שְׁעָר
 רֵאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גְּבוֹת עֵינָיו וְאֶת כָּל
 שְׂאֵר שְׁעָרוֹ, וְיִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְבִּיל אֶת
 גּוּפוֹ בְּמֵים וְאֵז וַיִּטְהַר.

וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יִקַּח שְׁנֵי כִבְשִׁים לֵאלֹהִים מוֹם,
 וְכִבְשָׁה אַחַת בַּת שָׁנָה לְכֹל הַיּוֹתֵר, לֵאלֹהִים
 מוֹם, וְכַמּוֹת שֶׁל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרִיזוֹת אֵיפָּה (כֶּ.5.6
 לִיטָר) סוֹלֵת עֵבוּר מִנְחָה מְעַרְבֶּבֶת בְּשֶׁמֶן,
 וְלוֹג אֶחָד (כֶּ.300 מ"ל) שֶׁמֶן.

הַכֹּהֵן הַמְטַהֵר יַעֲמִיד אֶת הָאִישׁ הַנִּטְהָר וְאֶת
 הַכִּבְשִׁים לִפְנֵי ה' מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל

וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמְצוֹרֵעַ בַּיּוֹם שֶׁתִּהְרָתוֹ
 וְהוּבֵא אֶל־הַכֹּהֵן:
 וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַרְאֶה
 הַכֹּהֵן וְהֵנָּה נִרְפָּא נֹגַע־הַצִּרְעַת
 מִן־הַצִּרְעוֹעַ:

וַיֵּצִיחַ הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמְטַהֵר
 שְׁתֵּי־צְפוּרִים חַיִּית טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרָז
 וְשְׁנֵי תוֹלֵעַת וְאֵזוֹב:

וַיֵּצִיחַ הַכֹּהֵן וְשַׁחַט אֶת־הַצְּפוּר הָאֶחָת
 אֶל־כְּלֵי־חָרָס עַל־מֵים חַיִּים:

אֶת־הַצְּפוּר הַחַיָּה יִקַּח אֹתָהּ וְאֶת־עֵץ
 הָאֲרָז וְאֶת־שְׁנֵי הַתּוֹלֵעַת וְאֶת־הָאֵזוֹב
 וְיִטְבֹּל אוֹתָם וְאֶת הַצְּפוּר הַחַיָּה בְּדָם
 הַצְּפוּר הַשְּׁחֻטָּה עַל הַמֵּים הַחַיִּים:

וְהִזְחַח עַל הַמְטַהֵר מִן־הַצִּרְעַת שֶׁבַע
 פְּעָמִים וַיִּטְהַר וַיִּשְׁלַח אֶת־הַצְּפוּר הַחַיָּה
 עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה:

וְכִבֵּס הַמְטַהֵר אֶת־בְּגָדָיו וְיִגְלַח אֶת־
 כָּל־שְׁעָרוֹ וְרִחַץ בְּמֵים וַיִּטְהַר וְאַחֵר
 יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה וַיֵּשֵׁב מַחוּץ לְאֹהֶלוֹ
 שֶׁבַע יָמִים:

וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי יְגַלַּח אֶת־כָּל־
 שְׁעָרוֹ אֶת־רֵאשׁוֹ וְאֶת־זָקְנוֹ וְאֶת גְּבוֹת
 עֵינָיו וְאֶת־כָּל־שְׁעָרוֹ וְיִגְלַח וְכִבֵּס אֶת־
 בְּגָדָיו וְרִחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בְּמֵים וַיִּטְהַר:

וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יִקַּח שְׁנֵי־כִבְשִׁים תְּמִימִם
 וְכִבְשָׁה אַחַת בַּת־שָׁנָה תְּמִימָה
 וְשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִיזִים סוֹלֵת מִנְחָה בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן וְלוֹג אֶחָד שֶׁמֶן:

וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן הַמְטַהֵר אֶת הָאִישׁ
 הַמְטַהֵר וְאֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אוֹהֶל

מועד :

יב וּלְקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֶת־לֶג־הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם הַתְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה:

יג וּשְׁחַט אֶת־הַכֶּבֶשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הַחֲטָאת וְאֶת־הָעֹלָה בַּמָּקוֹם הַקָּדֵשׁ כִּי כַחֲטָאת הָאֲשֶׁם הוּא לַכֹּהֵן קָדֵשׁ קָדָשִׁים הוּא:

יד וּלְקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּף אֶזְנוֹ הַמִּטְהָר הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן רִגְלוֹ הַיְמָנִית:

טו וּלְקַח הַכֹּהֵן מִלֶּג־הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית:

טז וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת־אַצְבָּעוֹ הַיְמָנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפוֹ הַשְּׂמָאלִית וְהִזָּה מִן־הַשֶּׁמֶן בְּאַצְבָּעוֹ שִׁבְעַת פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה:

יז וּמִיֹּתֵר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּף אֶזְנוֹ הַמִּטְהָר הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בִּהֶן רִגְלוֹ הַיְמָנִית עַל דָּם הָאֲשֶׁם:

יח וְהַנּוֹתֵר בַּשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּטְהָר וַיִּכְפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה:

יט וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת־חַטָּאת וַיִּכְפֹּר עַל־הַמִּטְהָר מִטְּמֵאתוֹ וְאַחֵר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה:

כ וְהָעֹלָה הַכֹּהֵן אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַתָּה וַיִּכְפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהַר: ס

כא וְאִם־דָּל הוּא וְאִין לוֹ מִשְׁנֵת וְלִקַּח כֶּבֶשׂ אֶחָד אֲשֶׁם לַתְּנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלוּל בַּשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה וְלֶג־שֶׁמֶן:

כב וּשְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה יָדוֹ וְהָיָה אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עֹלָה:

ההתבנסות.

הכהן יקח את אחד מהכבשים ויגיש אותו ואת לוג השמן לקרבן אשם ויניף אותם לפני ה'.

הוא ישחט את הכבש במקום ששוחטים את החטאת ואת העולה - במקום הקודש, כי כמו החטאת - כך גם האשם נתן לכהן, הוא קודש קדשים.

הכהן יקח מדם האשם, וישים על תנוף האזן הימנית של הנטהר ועל אגדל ידו הימנית ועל ביהן רגלו הימנית.

הכהן יקח מלוג השמן וישפוך על כף היד השמאלית של הכהן.

הכהן יטביל את אצבעו הימנית בשמן שעל ידו השמאלית ויזה באצבעו מהשמן שבע פעמים לפני ה'.

ומשאר השמן שעל ידו הכהן ישים על תנוף האזן הימנית של הנטהר ועל אגדל ידו הימנית ועל ביהן רגלו הימנית, במקום שנתן לפני כן דם האשם.

ואת מה שנשאר מהשמן שעל כף היד של הכהן ישים על ראש הנטהר, והכהן יכפר עליו לפני ה'.

הכהן יעשה את החטאת ויכפר על הנטהר מטמאתו, ואחר כך ישחט את העולה.

הכהן יעלה את העולה ואת המנחה, הכהן יכפר עליו ואז הוא יהיה טהור.

ואם הוא עני ואין לו מספיק כסף, יביא כבש אחד לאשם להנפה כדי לכפר על עצמו, ועשירית איפה (כפ 2.16 ליטר) של סולת מערבבת בשמן למנחה, ולוג (כפ 300 מ"ל) שמן.

ושתי תורים או שני בני יונה - שיש לו מספיק כסף לקנות, ויהיה אחד חטאת, ואחד עולה.

שליש (חמישי)

והביא אתם ביום השמיני לטהרתו לכהן, אל מול פתח אוהל ההתכנסות – לפני ה'.

והכהן יקח את כבש האשם ואת לוג השמן, והכהן יניף אותם לפני ה'.

הוא ישחט את כבש האשם, והכהן יקח מדם האשם וישים על תנוף האוזן הימנית של הנטהר ועל אגדל ידו הימנית ועל בוהן רגלו הימנית.

והכהן ישפוך מהשמן על כף יד הכהן השמאלית.

הכהן יתזו באצבעו הימנית מהשמן שעל ידו השמאלית שבע פעמים לפני ה'.

הכהן ישים מהשמן שעל ידו על תנוף האוזן הימנית של הנטהר ועל אגדל ידו הימנית ועל בוהן רגלו הימנית, על המקום ששם את דם האשם.

ואת מה שנשארו מהשמן שעל כף ידו של הכהן ישים על ראש הנטהר, לכפר עליו לפני ה'.

ויעשה את אחד העופות – מהתורים או מבני היונה – ממה שיהיה לו מספיק בסף לקנות.

את מה שיהיה לו מספיק בסף לקנות – יעשה את האחד חטאת ואת האחד עולה, בנוסף על המנחה, הכהן יכפר על הנטהר לפני ה'.

אלה דיני ההטהרות של אדם שמתרפא מנגע צרעת שאין לו מספיק בסף.

פרשת צרעת הבית

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

בשתבואו לארץ כנען שאני נותן לכם לנחלה, ואעשה נגע צרעת בבתים בארץ נחלתכם,

והביא אתם ביום השמיני לטהרתו אל הכהן אל פתח אוהל מועד לפני יהוה:

ולקח הכהן את כבש האשם ואת לוג השמן והניף אתם הכהן תנופה לפני יהוה:

ושחט את כבש האשם ולקח הכהן מדם האשם ונתן על תנוף אוזן המטהר הימנית ועל בוהן ידו הימנית ועל בוהן רגלו הימנית:

ומן השמן יצק הכהן על כף הכהן השמאלית:

והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן אשר על כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה:

ונתן הכהן מן השמן אשר על כפו על תנוף אוזן המטהר הימנית ועל בוהן ידו הימנית ועל בוהן רגלו הימנית על מקום דם האשם:

והנותר מן השמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר לכפר עליו לפני יהוה:

ועשה את האחד מן התורים או מן בני היונה מאשר תשיג ידו:

את אשר תשיג ידו את האחד חטאת ואת האחד עולה על המנחה וכפר הכהן על המטהר לפני יהוה:

זאת תורת אשר בו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו: פ

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:

כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתלי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם:

רביע (שש)

לז בעל הבית יבוא ויספר לכהן ויאמר: נראה אצלי בבית כמו נגע.

לז הכהן יצוה שיפנו את הבית לפני שהכהן יבוא לראות את הנגע כדי שלא יטמא כל מה שבבית, ואחר כך הכהן יבוא לראות את הבית.

לז הוא יראה את הנגע והנה הנגע בקירות הבית שקעים צהבהבים או אדמים, ומראיהם עמוק מהקיר.

לז הכהן יצא מהבית אל פתח הבית ויסגיר את הבית שבעה ימים.

לז הכהן יחזור ביום השביעי, ויראה והנה הנגע התפשט בקירות הבית.

לז הכהן יצוה שיוציאו את האבנים שנמצא בהם הנגע וישליכו אותן אל מחוץ לעיר למקום טמא.

לז ואת הבית יקלף מבפנים מסביב, וישפכו את העפר שקלפו אל מחוץ לעיר למקום טמא.

לז יקחו אבנים אחרות ויביאו במקום האבנים שהוציאו, ויקחו עפר אחר ויטיחו את הבית.

לז ואם הנגע יחזור ויתפשט בבית אחרי הוצאת האבנים ואחרי קלוף הבית ואחרי הטווח.

לז הכהן יבוא ויראה שהנה הנגע התפשט בבית – זו צרעת מכאיבה בבית – הוא טמא.

לז הוא ינפץ את הבית – את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית, ויוציא אל מחוץ לעיר למקום טמא.

לז והנכנס לבית בכל ימי ההסגר יהיה טמא עד הערב.

לז והשוכב בבית יטביל את בגדיו, והאוכל בבית יטביל את בגדיו.

לז ובא אשר-לו הבית והגיד לכהן לאמר: כִּנְנֶנֶה נִרְאָה לִי בַּבַּיִת:

לז וצוה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל-אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית:

לז ויראה את הנגע והנה הנגע בקירות הבית שקערורות ורקרקת או אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר:

לז ויצא הכהן מן הבית אל-פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים:

לז ושב הכהן ביום השביעי ויראה והנה פֶּשֶׁה הִנְנֶנֶה בְּקִירַת הַבַּיִת:

לז וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אותן אל-מחוץ לעיר אל-מקום טמא:

לז ואת הבית יקצע מביב וישפכו את העפר אשר הקצו אל-מחוץ לעיר אל-מקום טמא:

לז ולקחו אבנים אחרות והביאו אל-תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית:

לז ואם-ישוב הנגע ופרח בבית אחר חלץ את האבנים ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטווח:

לז ובא הכהן ויראה והנה פֶּשֶׁה הִנְנֶנֶה בַּבַּיִת צִרְעַת מִמְאֲרַת הוּא בַּבַּיִת טָמֵא הוּא:

לז ונתץ את הבית את-אבניו ואת-עציו ואת כל-עפר הבית והוציא אל-מחוץ לעיר אל-מקום טמא:

לז והבא אל-הבית כל-ימי הסגר אתו יטמא עד-הערב:

לז והשכב בבית יכבס את-בגדיו והאכל בבית יכבס את-בגדיו:

פרשת טהרת הבית

ואם הכהן יבוא ויראה שהנה הנגע לא התפשט בבית אחרי טיוח הבית, הכהן יטהר את הבית כי הנגע התרפא.

ויקח כדי לטהר את הבית שתי צפורים ועץ ארז וחוט צבוע בצבע אדום מתולעת, ואזוב. וישחט את אחת מהצפורים כף שדמה ישפך על מים ממעין שבכלי חרס.

ויקח את עץ הארז ואת האזוב ואת החוט הצבוע בצבע אדום מתולעת, ואת הצפור החיה, ויטביל אותם בדם הצפור השחווטה ובמים מהמעין, ויתזו על הבית שבע פעמים.

הוא יטהר את הבית בדם הצפור, ובמים מהמעין, ובצפור החיה, ובעץ הארז, ובאזוב, ובחוט הצבוע בצבע אדום מתולעת.

וישחרר את הצפור החיה מחוץ לעיר בשדה, כף יכפר על הבית והבית יהיה טהור.

אלה הדינים לכל נגע הצרעת ולנגע נתיקת השער.

ולצרעת הבגד ולצרעת הבית.

ולשומה ולגדול ולנגע הכתם הבהיר.

על פיהם ידע הכהן להורות בין שיראה טמא וביום שיראה טהור, אלה דיני הצרעת.

פרשת הזב

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

דברו אל בני ישראל ואמרו להם: כל איש שיצא מגופו נוזל חריג, הנוזל שהוא טמא.

וכף תהיה טמאתו בזיבתו: כשנוטף מגופו נוזל זיבה, או שנסתם נקב גופו מנוזליו – זו טמאתו.

כל דבר שעשוי לשכיבה שהזב ישכב עליו – יטמא, וכל כלי שעשוי לישיבה שישב עליו – יטמא.

מח ואם-בא יבא הכהן ויראה והנה לא-פשה הנגע בבית אחרי הטח את הבית וטהר הכהן את הבית כי נרפא הנגע:

מט ולקח לחטא את הבית שתי צפורים ועץ ארז ושני תולעת ואזב:

ג ושחט את הצפר האחת אל-כלי-חרש על-מים חיים:

נא ולקח את-עץ-הארז ואת-האזב ואת שני התולעת ואת הצפר החיה וטבל אתם בדם הצפר השחווטה ובמים החיים והנה אל-הבית שבע פעמים:

נב וחטא את-הבית בדם הצפור ובמים החיים ובצפר החיה ובעץ הארז ובאזב ובשני התולעת:

נג ושלח את-הצפר החיה אל-מחוץ לעיר אל-פני השדה וכפר על-הבית וטהר:

נד המיש זאת התורה לכל-נגע הצרעת ולנתיקת:

נה ולצרעת הבגד ולבית:

נו ולשאת ולספחת ולבהרת:

זא להורות בין שטמא וביום שטהר זאת תורת הצרעת: פ

א וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

ב דברו אל-בני ישראל ואלו אמרתם אליהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זוב טמא הוא:

ג וזאת תהיה טמאתו בזובו כר בשרו או-זובו או-החתים בשרו מזובו טמאתו הוא:

ד כל-המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא וכל-הכלי אשר-ישב עליו יטמא:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִגַע בְּמִשְׁכְּבוֹ יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְיִטְבֹּל בְּמֵי וַיְהִי טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְיָשָׁב עַל-הַכְּלִי אֲשֶׁר-יָשָׁב עָלָיו הַזָּב וְיִכְבֵּס בְּגָדָיו וְיִטְבֹּל בְּמֵי וַיְהִי טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְיָנוּעַ בַּבֶּשֶׂר הַזָּב יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכִי-יָרַק הַזָּב בַּטְּהוֹר וְיִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל-הַמְרֻכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזָּב יִטְמָא:

וְכָל-הַנוֹגַע בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה תַחְתָּיו יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב וְהַנּוֹשֵׂא אוֹתָם יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל אֲשֶׁר יִנְעֻבוּ הַזָּב וְיָדָיו לֹא-שָׁטַף בְּמֵי וְיִטְבֹּל בְּמֵי וְיִטְבֹּל בְּמֵי וַיְהִי טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְכָל־חָרֵס שִׁיגַע בּוֹ הַזָּב יִשְׁבֵּר, וְכָל כְּלִי עֵץ יִטְבַּל בְּמֵי.

פְּרֻשַׁת טְהַרַת הַזָּב

וְכִשְׁזָב יִרְפָּא מִזִּבְתּוֹ הוּא יִסְפֹּד שְׁבַעֲהַ יָמִים לְטְהַרְתּוֹ וְיִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו, וְיִטְבִּיל אֶת גּוּפוֹ בְּמֵי נוֹבְעִים, וְאֵז יִהְיֶה טְהוֹר.

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה, וְיָבִיא אֶל לַפְנֵי ה' אֵל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַדַּת־בְּנֵי־יִתְנָן אוֹתָם לַכֹּהֵן.

הַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה אוֹתָם אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עוֹלָה, וְיִכְפֹּר עָלָיו לַפְנֵי ה' מִטְּמֵאת זִבְתּוֹ.

פְּרֻשַׁת טוֹמְאת זֶרַע

וְאִישׁ שִׁיַּצָּא מִמֶּנּוּ נוֹזֵל הַזֶּרַע יִטְבִּיל בְּמֵי אֶת כָּל גּוּפוֹ וַיְהִי טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְכָל בְּגָד וְכָל עוֹר שִׁיִּהְיֶה עָלָיו נוֹזֵל הַזֶּרַע יִטְבַּל בְּמֵי וַיְהִי טָמֵא עַד הָעֶרֶב.

וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְהַיֹּשֵׁב עַל-הַכְּלִי אֲשֶׁר-יָשָׁב עָלָיו הַזָּב יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְהַנּוֹעַ בַּבֶּשֶׂר הַזָּב יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכִי-יָרַק הַזָּב בַּטְּהוֹר וְיִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל-הַמְרֻכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזָּב יִטְמָא:

וְכָל-הַנוֹגַע בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה תַחְתָּיו יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב וְהַנּוֹשֵׂא אוֹתָם יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל אֲשֶׁר יִנְעֻבוּ הַזָּב וְיָדָיו לֹא-שָׁטַף בְּמֵי וְיִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל־חָרֵשׁ אֲשֶׁר-יִנְעֻבוּ הַזָּב יִשְׁבֵּר וְכָל־כְּלִי־עֵץ יִשְׁטַף בְּמֵי:

וְכִי-יִטְהַר הַזָּב מִזִּבְתּוֹ וְסִפֵּר לוֹ שְׁבַעֲתַ יָמִים לְטְהַרְתּוֹ וְיִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בְּמֵי חַיִּים וְטָהַר:

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח־לוֹ שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה וְיָבִיא לַפְנֵי יְהוָה אֶל־פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וַיִּתְּנֵם אֶל־הַכֹּהֵן:

וְעֲשֶׂה אוֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עוֹלָה וְיִכְפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לַפְנֵי יְהוָה מִזִּבְתּוֹ: ס

וְאִישׁ כִּי־תִצָּא מִמֶּנּוּ שְׁכַבַת־זֶרַע וְרַחֵץ בְּמֵי אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

וְכָל־בְּגָד וְכָל־עוֹר אֲשֶׁר־יִהְיֶה עָלָיו שְׁכַבַת־זֶרַע וְיִכְבֵּס בְּמֵי וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

שש (שביעי)

יא ואִשָּׁה אֲשֶׁר אִישׁ יִשְׁכַּב אִתָּהּ שְׁכַבְתָּ זָרַע וְרַחֲצוּ בַמַּיִם וְטָמְאוּ עַד־הָעֶרֶב: פ

פְּרֻשַׁת נְדָה

יב ואִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה הִם יִהְיֶה זָבָה בְּכִשְׁרָה שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ וְכָל־הַנֶּגַע בָּהּ יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

יג וְכָל אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עִלָּיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא וְכָל אֲשֶׁר־תִּשָּׁב עִלָּיו יִטְמָא:

יד וְכָל־הַנֶּגַע בַּמִּשְׁכָּבִּה יִכָּבֵס בְּגָדָיו וְרַחֲץ בַּמַּיִם וְטָמְא עַד־הָעֶרֶב:

טו וְכָל־הַנֶּגַע בְּכָל־כְּלִי אֲשֶׁר־תִּשָּׁב עִלָּיו יִכָּבֵס בְּגָדָיו וְרַחֲץ בַּמַּיִם וְטָמְא עַד־הָעֶרֶב:

טז וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹו עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־הוּא יִשְׁבַת־עִלָּיו בְּנִגְעוֹ־בּוֹ יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

יז וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ וְתִהְיֶה נִדְתָּהּ עִלָּיו וְטָמְא שְׁבַעַת יָמִים וְכָל־הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־יִשְׁכַּב עִלָּיו יִטְמָא: ס

פְּרֻשַׁת זָבָה

יח ואִשָּׁה כִּי־יִזוּב זָבָה דְמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת־נִדְתָּהּ אֹו כִּי־תִזוּב עַל־נִדְתָּהּ כָּל־יָמֵי זָבָה טָמְאָתָה כִּימֵי נִדְתָּהּ תִּהְיֶה טָמְאָה הוּא:

יט כָּל־הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עִלָּיו כָּל־יָמֵי זָבָה כַּמִּשְׁכָּב נִדְתָּהּ יִהְיֶה־לָּהּ וְכָל־הַכְּלִי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עִלָּיו טָמְא יִהְיֶה כַּטָּמְאָת נִדְתָּהּ:

כ וְכָל־הַנֶּגַע בָּם יִטְמָא וְיִכָּבֵס בְּגָדָיו וְרַחֲץ בַּמַּיִם וְטָמְא עַד־הָעֶרֶב:

פְּרֻשַׁת טְהַר־הַזָּבָה

כא וְאִם נִתְרַפְּאָה מִזָּבָתָהּ הִיא תִּסְפֹּר שְׁבַעַת יָמִים וְאַחַר כִּךָּ תִּטְהַר:

כב וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח־לָּהּ שְׁתֵּי תָרִים אֹו שְׁנֵי בָנִי

פרשת מצורע

יוֹנָה, וְתָבִיא אוֹתָם לִפְנֵי אֵל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת.

הַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה אֶת הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת הָאֶחָד
עוֹלָה, וּבִזָּה יִכַּפֵּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן לְפָנַי ה'
מִטְּמֵאת זִבְתָּהּ.

הַרְחִיקוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאתָם, כְּדֵי שֶׁלֹּא
יָמוּתוּ בְּטְמֵאתָם אִם יִטְמְאוּ אֶת שְׂכִינְתִּי
שֶׁבְתוֹכֶם.

אֵלֶּה דִּינֵי הַזָּב וּמִי שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ נוֹזֵל הַזֶּרַע
וַיִּטְמֵא בּוֹ,

וְהִטְמֵאָה בְּהִרְחַקְתָּהּ, וּמִי שֶׁנוֹזְלִים מִמֶּנּוּ
נוֹזְלָיו זָכָר אוֹ נְקֵבָה, וְאִישׁ שֶׁיִּשְׁכַּב עִם אִשָּׁה
טְמֵאָה.

שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה וְהִבִּיֵּאתָ אוֹתָם אֶל-הַכֹּהֵן
אֶל-פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת הָאֶחָד חֲטָאת
וְאֶת הָאֶחָד עוֹלָה וְכִפֵּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן
לְפָנַי יְהוָה מִזֹּב טְמֵאתָהּ:

וְהִרְחַתְתָם אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאתָם וְלֹא
יָמוּתוּ בְּטְמֵאתָם בְּטְמֵאִים אֶת-מִשְׁכְּנֵי
אֲשֶׁר בְּתוֹכֶם:

זֹאת תוֹרַת הַזָּב וְאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ
שֶׁכַבְתָּ-זֶרַע לְטְמֵאֵה-בָּהּ:

וְהִדְוָה בְּגִדְתָּהּ וְהַזָּב אֶת-זוּבּוֹ לְזָכָר
וְלְנִקְבָּהּ וְלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם-טְמֵאָה:
פ

ל

לא

לב

לג

מפסוד

אחרי מות

פרשת הכניסה לקודש

ה' דבר אל משה אחרי שמתו שני בני אהרן, כשנגשו לפני ה' ומתו.

ה' אמר למשה: דבר אל אהרן אחיד שלא יבוא בכל זמן שירצה אל הקודש שמעבר לפרוכת מבפנים – אל מול הכסוי שעל הארון, וכך לא ימות, כי אני מתגלה בענן שעל הכסוי הארון.

עם קרבנות אלה אהרן יכנס לקודש: עם פר לחטאת ואיל לעולה.

הוא ילבש בתונת קדושה מבר, ויהיו על גופו מכנסי בד, ויחגור חגורה מבר, ויחבוש לראשו מצנפת בד – אלה הם בגדי קודש, הוא יטבול במים בגופו, וילבש אותם.

ויקח מקהל בני ישראל שני תישים לחטאת ואיל אחד לעולה.

אהרן יגיש את פר החטאת שלו ויכפר על עצמו ועל משפחתו.

הוא יקח את שני התישים ויעמיד אותם לפני ה' – מול פתח אוהל ההתכנסות.

אהרן יטיל גזרות בין שני התישים, על גזרל אחד כתוב: "לה", ועל גזרל אחד כתוב: "לצוק התלול".

אהרן יגיש את התיש שעלה עליו הגזרל "לה" ויעשה אותו חטאת.

ואת התיש שעלה עליו הגזרל "לצוק התלול" יעמידו חי לפני ה' כדי להתנודות עליו לכפרה, ולשלוח אותו לצוק התלול שבמדבר.

אהרן יגיש את פר החטאת שלו ויכפר על עצמו ועל משפחתו וישחט את פר החטאת שלו.

ויקח מחתה מלאה של גחלים בוערות מעל המזבח מלפני ה', ומלא חפניו קטורת בשמים דקה, ויביא פנימה אל מעבר לפרוכת.

א טז ויִדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמָתוּ:

ב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן אַחִיד וְאֶל־יָבֵא בְּכָל־עַת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפְּרֻכָּת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרוֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בְעֵנָן אֶרְאֶה עַל־הַכַּפֹּרֶת:

ג בַּזֹּאת יָבֵא אֶהֱרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בַּפֶּר בֶּן־בִּקְרָ לַחֲטָאֹת וְאֵיל לְעֹלָה:

ד [ז] כַּתְּנֹת־בֶּד קָדֶשׁ וְיִלְבֹּשׁ וּמְכַנְסֵי־בֶד וַיְהִי עַל־בְּשָׂרוֹ וּבִאֲבָנָט בֶּד וַיַּחְגֹּר וּבִמְצַנֶּפֶת בֶּד יִצְנַף בְּגִדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וְיִלְבָּשׁ:

ה וּמֵאֵת עֶדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׁעִירֵי עִזִּים לַחֲטָאֹת וְאֵיל אֶחָד לְעֹלָה:

ו וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאֹת אֲשֶׁר־לוֹ וּכְפָר בְּעֹדוֹ וּבְעֹד בֵּיתוֹ:

ז * וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים וְהֵעִמִּיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

ח וַנִּתֵּן אֶהֱרֹן עַל־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גִּזְרֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעֹזָאֵל:

ט וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לַיהוָה וְעָשָׂהוּ חֲטָאֹת:

י וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְעֹזָאֵל יַעֲמִדֵהוּ לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעֹזָאֵל הַמִּדְבָּרָה:

יא וְהִקְרִיב אֶהֱרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאֹת אֲשֶׁר־לוֹ וּכְפָר בְּעֹדוֹ וּבְעֹד בֵּיתוֹ וְשַׁחַט אֶת־פֶּר הַחֲטָאֹת אֲשֶׁר־לוֹ:

יב * וְלָקַח מִלֵּא הַמַּחֲתָה גַחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמִלֵּא חֲפָנָיו קַטְרֹת סַמִּים דְּקָה וְהִבִּיא מִבֵּית לַפְּרֻכָּת:

הוא ישים את הקטורת על האש לפני ה', וענן הקטורת יכסה את הכסוי שעל ארון לוחות הברית, והוא לא ימות.

הוא יקח מדם הפר ויתז באצבעו אל מעל הכסוי ממזרח, ולכוון הכסוי יתז באצבעו מהדס שבע פעמים.

הוא ישחט את תיש החטאת של העם, ויביא את דמו פנימה אל מעבר לפרוכת, ויעשה בדמו כמו שעשה בדם הפר ויתז אותו מעל הכסוי ולכוון הכסוי.

הוא יתז במקום הקודש כדי לכפר על טמאות בני ישראל ועל פשעיהם וכל חטאיהם, ויתז כך גם באוהל ההתכנסות ששוכן אתם בתוך טמאותיהם.

ושום אדם לא יהיה באוהל ההתכנסות כשיכנס לקודש לכפר עד שיצא, והוא יכפר על עצמו, ועל משפחתו, ועל כל קהל ישראל.

הוא יצא למזבח שלפני ה' ויתז עליו כדי לכפר, ויקח מדם הפר ומדם התיש, וישים על פנות המזבח מסביב.

הוא יתז על המזבח מהדס באצבעו שבע פעמים, ויטהר אותו ויקדש אותו מטמאות בני ישראל.

כשיגמור להתז על הקודש ועל אוהל ההתכנסות ועל המזבח כדי לכפר, יקריב את התיש החי.

אהרן ישעין את שתי ידיו על ראש התיש החי ויתודה עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם וכל חטאיהם, וישים אותם על ראש התיש ויגרש אותו למדבר ביד איש שמונה לכך.

התיש יסחוב עליו את כל עונותיהם אל ארץ שממה, והוא ישליך את התיש במדבר.

י ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה וכסה | ענן הקטרת את הכפרת אשר על העדות ולא ימות:

ד ולקח מדם הפר והזה באצבעו על לפני הכפרת קדמה ולפני הכפרת יזה שבע פעמים מן הדם באצבעו:

טו ושחט את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו אל מבית הפרכת ועשה את דמו כאשר עשה להם הפר והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת:

טז וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם:

יז וכל אדם לא יהיה | באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בערו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל:

יח ויצא אל המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב:

יט והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל:

כ וכלה מכפר את הקדש ואת אוהל מועד ואת המזבח והקריב את השעיר החי:

כא וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עתי המדבר:

כב ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה ושלח את השעיר במדבר:

וְבָא אַחֲרָיו אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת-בְּגָדָיו הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם:

כב וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם בְּמִקְוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת-בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַיַּעַשׂה אֶת-עֹלֹתוֹ וְאֶת-עֹלֹת הָעֵם וּכְפָר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הָעֵם: וְאֵת חֶלֶב הַחֻטָּאת יִקְטֹר המִזְבֵּחַה:

וְהָאִישׁ שִׁמְשָׁלִיף אֶת הַתִּישׁ לְעֹזָאוֹל יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְבִּיל אֶת גּוּפוֹ בְּמַיִם וַיֵּצֵא אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וַיִּשְׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת הָעוֹרוֹת וְהַבָּשָׂר שֶׁלָּהֶם וְאֵת הָאוֹכֵל הַמְעַכָּל שִׁבְהֶם.

כד וְהִשְׁתַּרְף אַתָּם יַכְבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וְאֶת-חֶלֶב הַחֻטָּאת וְאֵת-הַשְּׂעִיר לְעֹזָאוֹל יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וַיֵּצֵא אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת-עֹלֹתָם וְאֶת-בְּשָׂרָם וְאֶת-פְּרִשָׁם:

וְהָאִישׁ שִׁשׁוּרָף אוֹתָם יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְבִּיל אֶת גּוּפוֹ בְּמַיִם, וְאֶחָרָיו כֵּן יִכְל לְבוֹא לַמַּחֲנֶה.

כה וְהִשְׁתַּרְף אַתָּם יַכְבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וְאֶת-חֶלֶב הַחֻטָּאת וְאֵת-הַשְּׂעִיר לְעֹזָאוֹל יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם וַיֵּצֵא אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת-עֹלֹתָם וְאֶת-בְּשָׂרָם וְאֶת-פְּרִשָׁם:

וְהָאִישׁ שִׁשׁוּרָף אוֹתָם יִטְבִּיל אֶת בְּגָדָיו וְיִטְבִּיל אֶת גּוּפוֹ בְּמַיִם, וְאֶחָרָיו כֵּן יִכְל לְבוֹא לַמַּחֲנֶה.

כז וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי לַחֹדֶשׁ תַּעֲנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּצוּם, וְאֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מִלֶּאכָה - הָאֲזֹרַח וְהַגֵּר שָׂגָר אִתְּכֶם.

כז וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי לַחֹדֶשׁ תַּעֲנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּצוּם, וְאֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מִלֶּאכָה - הָאֲזֹרַח וְהַגֵּר שָׂגָר אִתְּכֶם.

כח כִּי-בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה תִּטְהָרוּ:

כח כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם - תִּטְהָרוּ לִפְנֵי ה'.

כט שְׁבֹת שְׁבֹתוֹן הִיא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם:

כט זֶה יְהִי לָכֶם חֻקַּת עוֹלָם, בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי לַחֹדֶשׁ תַּעֲנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּצוּם, וְאֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מִלֶּאכָה - הָאֲזֹרַח וְהַגֵּר שָׂגָר אִתְּכֶם.

ל אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְכָל-מִלֶּאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֲזֹרַח וְהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם:

ל כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה תִּטְהָרוּ:

לא שְׁבֹת שְׁבֹתוֹן הִיא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם:

לא הַכֹּהֵן אֲשֶׁר-יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֹא אֶת-יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת-בְּגָדָיו הַבָּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:

לב וְכַפַּר אֶת-מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת-אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת-הַמִּזְבֵּחַ יִכְפַּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל-כָּל-עַם הַקְּהָל יִכְפַּר:

לב הַכֹּהֵן אֲשֶׁר-יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֹא אֶת-יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת-בְּגָדָיו הַבָּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:

לז וְהִיְתָה-זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפַּר עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל-חַטָּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: פ

לז הַכֹּהֵן אֲשֶׁר-יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֹא אֶת-יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת-בְּגָדָיו הַבָּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:

לח וְהִיְתָה-זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם - לְכַפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטָּאתֵיהֶם פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה. אַחֲרָיו עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

לח הַכֹּהֵן אֲשֶׁר-יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֹא אֶת-יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת-בְּגָדָיו הַבָּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ:

לח וְהִיְתָה-זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם - לְכַפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטָּאתֵיהֶם פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה. אַחֲרָיו עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

לח וְהִיְתָה-זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם - לְכַפַּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטָּאתֵיהֶם פַּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה. אַחֲרָיו עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פ

פְּרֻשַׁת שְׁחוּטֵי חוּץ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

דִּבֶּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַאֲמֹר לָהֶם: זֶה הַדְּבָר שֶׁה' צִוָּה:

כָּל אִישׁ מֵעַם יִשְׂרָאֵל שִׁישַׁחַט שׂוֹר אוֹ כֶּבֶשׂ
אוֹ עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ שִׁישַׁחַט מַחוּץ לַמַּחֲנֶה,

וְלֹא יָבִיא אוֹתוֹ אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהֲתַכְנֻסוֹת כְּדֵי לְהַקְרִיב אוֹתוֹ קָרְבָן לַה'
לִפְנֵי מִשְׁכַּן ה' - זֶה יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא לְדָם,
כְּאֵלוֹ רֵצַח וְשִׁפְךְ דָּם, הָאִישׁ הַהוּא יִשְׁמַד
מִתּוֹךְ עַמּוֹ.

כְּדֵי שִׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יָבִיאוּ אֶת זְבַחֵיהֶם שֶׁהֵם
רְגִילִים לְזִבּוּחַ בַּשָּׂדֶה - שִׁיבִיאוּ אוֹתָם לַה'
אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל הַהֲתַכְנֻסוֹת - לְכַהֵן,
וַיִּזְבְּחוּ אוֹתָם כְּזִבְחֵי שְׁלָמִים לַה'.

וְהַכַּהֵן יִזְרוֹק אֶת הַדָּם עַל מִזְבַּח ה' מוֹל פֶּתַח
אוֹהֶל הַהֲתַכְנֻסוֹת, וְקָטַר אֶת הַחֵלֶב לְנֶחֱת
רוּחַ לַה'.

וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשִׂדִים שֶׁהֵם
נִמְשָׁכִים אַחֲרֵיהֶם, זֶה יִהְיֶה לָהֶם חוֹק לְעוֹלָם
לְדוֹרוֹת.

וַאֲמֹר לָהֶם: כָּל אִישׁ מֵעַם יִשְׂרָאֵל וּמִהַגֵּר
שִׁיגֹר אִתְּם שִׁיקְרִיב עוֹלָה אוֹ זֶבַח,

וְלֹא יָבִיא אוֹתוֹ אֶל מוֹל פֶּתַח אוֹהֶל
הַהֲתַכְנֻסוֹת לְהַקְרִיב אוֹתוֹ לַה' - הָאִישׁ הַהוּא
יִשְׁמַד מֵעַמּוֹ.

פְּרֻשַׁת אִסוּר הַדָּם

וְכָל אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אוֹ מִהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְךָ
שִׁיאֲכַל כָּל דָּם שֶׁהוּא, אֲכַעַס עַל הַנֶּפֶשׁ
הָאוֹכֵלֶת אֶת הַדָּם, וְאַעֲשֶׂה שְׁתֵּאבֵד מִתּוֹךְ
עַמִּי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל-אֶהֱרֹן וְאֶל-בְּנָיו וְאֶל כָּל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַאֲמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבָר
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר:

אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשַׁחַט
שׂוֹר אוֹ-כֶּשֶׂב אוֹ-עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר
יִשַׁחַט מַחוּץ לַמַּחֲנֶה:

וְאֶל-פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיאוּ
לְהַקְרִיב קָרְבָן לַיהוָה לִפְנֵי מִשְׁכַּן
יְהוָה דָּם יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא דָּם שִׁפְךָ
וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקִּרְבַּ עַמּוֹ:

לְמַעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-
זְבַחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זְבָחִים עַל-פְּנֵי
הַשָּׂדֶה וְהִבִּיאתֶם לַיהוָה אֶל-פֶּתַח אוֹהֶל
מוֹעֵד אֶל-הַכַּהֵן וְזָבְחוּ זְבַחֵי שְׁלָמִים
לַיהוָה אוֹתָם:

וְזָרַק הַכַּהֵן אֶת-הַדָּם עַל-מִזְבַּח יְהוָה
פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֵלֶב לַרִיחַ
נִיחַח לַיהוָה:

וְלֹא-יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת-זְבַחֵיהֶם לְשַׁעִירִים
אֲשֶׁר הֵם זָנִים אַחֲרֵיהֶם חֲקַת עוֹלָם
תִּהְיֶה-זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם:

וְאֵלֵיהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמִן-הַגֵּר אֲשֶׁר-יִגֹּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר-יַעֲלֶה
עֲלָה אוֹ-זֶבַח:

וְאֶל-פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיאוּ
לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ לַיהוָה וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא
מֵעַמּוֹ:

וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן-הַגֵּר הַגֵּר
בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל-דָּם וְנִתְתִּי פְּנֵי
כְּנָפֶשׁ הָאֹכֵלֶת אֶת-הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתָּה
מִקִּרְבַּ עַמִּי:

חמישי
(שלישי)

כי החיים של בעלי החיים הם בדם, ואני צויתי אתכם שתורקו אותו על המזבח כדי לכפר על נפשותיכם, כי זריקת הדם על המזבח מכפרת על הנפש של מביא הקרבן.

לכן אמרתי לבני ישראל: שום אדם מאתכם לא יאכל דם, וגם הגר שגר אתכם לא יאכל דם.

וכל איש מבני ישראל או מהגר שגר אתם שיצוד חיה או עוף שמתר לאכול אותם, ישפוך את דמו ויכסה אותו בעפר.

כי החיים של כל בעלי החיים הם בדם, ואמרתי לבני ישראל: אל תאכלו שום דם של בעל חי, כי החיים של כל בעלי החיים הם בדם, כל האוכל אותו יאבד מעמו.

וכל איש – אזרח או גר, שיאכל נבלה או טרפה, יטביל את בגדיו ויטבול במים ויטמא עד הערב, ואז יהיה טהור.

ואם לא יטביל את בגדיו ולא יטביל את גופו ויגע בקודש הוא יקבל עונש על עונו.

פרשת אוהרת העריות

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור להם: אני ה' אלהיכם.

אל תעשו כמעשי ארץ מצרים שגרתם בה, ואל תעשו כמעשי ארץ כנען שאני מביא אתכם לשם, ואל תתנהגו לפי החקים שלהם.

תעשו את משפטי ותשמרו את חקי ותתנהגו על פיהם, אני ה' אלהיכם.

שמרו את חקי ואת משפטי שאם אדם יעשה אותם הוא יחיה בזכותם, אני ה'.

שום איש לא יגש אל שום קרובת משפחתו לגלות את המקום המצנע, אני ה'.

אל תגלה את המקום המצנע ששיך לאביך – המקום המצנע של אמך, זו אמך, אל

כי נפש הבשר בהם הוא ואני נתתיו לכם על-המזבח לכפר על-נפשתיכם כי-הדם הוא בנפש יכפר:

על-כן אמרתי לבני ישראל כל-נפש מקם לא-תאכל דם ותגר הגר בתוככם לא-יאכל דם:

ואיש איש מבני ישראל ומן-הגר הגר בתוכם אשר יצוד חיה או-עוף אשר יאכל ושפך את-דמו וכסהו בעפר:

כי-נפש כל-בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל הם כל-בשר לא תאכלו כי נפש כל-בשר דמו הוא כל-אכליו יכרת:

וכל-נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד-הערב וטהר:

ואם לא יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא עונו: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם אני יהוה אלהיכם:

כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ-כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחקתיכם לא תלכו:

את-משפטי תעשו ואת-חקתי תשמרו ללכת בהם אני יהוה אלהיכם:

ושמרתם את-חקתי ואת-משפטי אשר יעשה אתם האדם ותי בהם אני יהוה: ס

איש איש אל-כל-שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני יהוה: ס

ערוה אביך וערוה אמך לא תגלה אמך הוא לא תגלה ערוה: ס

תִּשְׁכַּב אִתָּהּ.

אל תגלה את המקום המצנע של אשת אביך – זהו המקום המצנע של אביך.

אל תגלה את המקום המצנע של אחותך בת אביך או בת אמך, שנולדה בנשואין או מחוץ לנשואין; אל תגלה את המקום המצנע שלהן.

המקום המצנע של בת בנך או בת בתך – אל תגלה את המקום המצנע שלהן, כי זה המקום המצנע שלך.

אל תגלה את המקום המצנע של בת אשת אביך שנולדה מאביך – היא אחותך, אל תגלה את המקום המצנע שלה.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אביך, היא קרובת אביך.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אמך כי היא קרובת אמך.

אל תגלה את המקום המצנע של אחי אביך, אל תגש אל אשתו לשכב איתה, היא דודתך.

אל תגלה את המקום המצנע של בלתיך, היא אשת בנך, אל תגלה את המקום המצנע שלה.

את המקום המצנע של אשת אחיך אל תגלה, זהו המקום המצנע של אחיך.

את המקום המצנע של אשה ובתה אל תגלה, אל תתחתן עם בת בנה ועם בת בתה כדי לגלות את מקומן המצנע, הן קרובות, זו מחשבת חטא.

ואל תקח אשה עם אחותה להתחתן עמן שתיינה צרות זו לזו – לגלות את המקום המצנע של אחת מהן בחייה של אחותה.

ואל תגש אל אשה בשהיא טמאה בנדתה, לגלות את המקום המצנע שלה.

ואל תכניס את הזרע שלך באשת חברך ותשמא בה.

ואל תתן מצאצאיך להעביר למלך ולא האליל מולך, ולא תחלל בכך את שם

עֲרֹנֹת אִשְׁת־אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹת אָבִיךָ הוּא: ס

עֲרֹנֹת אַחֹתְךָ בֵּת־אָבִיךָ אוֹ בֵּת־אִמְךָ מוֹלְדֹת בֵּית אוֹ מוֹלְדֹת חוּץ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנָתָן: ס

עֲרֹנֹת בֵּת־בְּנֶךָ אוֹ בֵּת־בַּתְּךָ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנָתָן כִּי עֲרֹנָתָהּ הִנֵּה: ס

עֲרֹנֹת בֵּת־אִשְׁת־אָבִיךָ מוֹלְדֹת אָבִיךָ אַחֹתְךָ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרֹנָתָהּ: ס

עֲרֹנֹת אַחֹת־אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה שְׂאֵר אָבִיךָ הוּא: ס

עֲרֹנֹת אַחֹת־אִמְךָ לֹא תִגְלֶה כִּי־שְׂאֵר אִמְךָ הוּא: ס

עֲרֹנֹת אַחִי־אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה אֶל־אִשְׁתּוֹ לֹא תִקְרַב דְּרֹתְךָ הוּא: ס

עֲרֹנֹת בַּלְתֶּךָ לֹא תִגְלֶה אִשְׁת־בְּנֶךָ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרֹנָתָהּ: ס

עֲרֹנֹת אִשְׁת־אָחִיךָ לֹא תִגְלֶה עֲרֹנֹת אָחִיךָ הוּא: ס

עֲרֹנֹת אִשָּׁה וּבִתָּהּ לֹא תִגְלֶה אֶת־בֵּת־בְּנָהּ וְאֶת־בֵּת־בַּתָּהּ לֹא תִקַּח לְגִלּוֹת עֲרֹנָתָהּ שְׂאֵרָה הִנֵּה זְמָה הוּא:

וְאִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ לֹא תִקַּח לְצַרֵּר לְגִלּוֹת עֲרֹנָתָהּ עֲלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ:

וְאֶל־אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרֹנָתָהּ:

וְאֶל־אִשְׁת־עַמִּיתְךָ לֹא־תִתֵּן שְׂכָבְתְּךָ לְזָרַע לְטְמֵאֵה־בָּהּ:

וּמִזְרַעְךָ לֹא־תִתֵּן לְהַעֲבִיר לְמֶלֶךְ וְלֹא תִחַלֵּל אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:

אֱלֹהֶיךָ, אֲנִי ה'.

וְאֵל תִּשְׁכַּב עִם זָכָר כְּמוֹ בְּמִשְׁכַּב עִם אִשָּׁה כִּי זֹאת תֹּעֲבָה.

וְאֵל תִּכְנִים אֶת הַזָּרַע שְׁלֹךְ בְּכָל בְּהֵמָה וְתִטְמֵא בָּהּ, וְאִשָּׁה לֹא תַעֲמֹד לִפְנֵי בְּהֵמָה מִמֵּין זָכָר שִׁישְׁכַּב אִתָּהּ, זֶה עֲרִיבּוּב וּבִלְבוּל.

אֵל תִּטְמֵאוּ בְּכָל אֵלֶּה כִּי בְּכָל אֵלֶּה נִטְמָאוּ הָעַמִּים שֶׁאֲנִי מִגְרֵשׁ מִפְּנֵיכֶם.

הָאָרֶץ נִטְמָאָה זָכַרְתִּי אֶת חַטָּאתֶיהָ וְהִעַנְשֵׁתִי אוֹתָהּ, הָאָרֶץ הַקִּיְיָאָה אֶת תּוֹשְׁבֵיהָ וְגֵרֶשָׁה אוֹתָם.

אַתֶּם תִּשְׁמְרוּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִשְׁפָּטַי וְאֵל תַּעֲשׂוּ מִכָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה, גַּם הָאֲזִרָח וְגַם הַגֵּר שָׂגַר אִתְּכֶם.

כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה עָשׂוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ שֶׁהָיוּ בָּהּ לִפְנֵיכֶם וְהָאָרֶץ נִטְמָאָה.

וְכִּד הָאָרֶץ לֹא תִקְיָא אִתְּכֶם בְּגִלּוּל שְׂאֵתָם מִטְמָאִים אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁהִקְיָאָה אֶת הָעַם שֶׁהָיָה לִפְנֵיכֶם.

כִּי כָל מִי שִׁיעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה – הַנְּפֹשׁוֹת שֶׁעוֹשׂוֹת כֵּךְ יִשְׁמְדוּ מִתּוֹךְ עַמָּם.

תִּקְפִּידוּ עַל מִצְוֹתַי שֶׁלֹּא תַעֲשׂוּ מִדְּחַקִּים הַמְּתוֹעֲבִים שֶׁנַּעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם, וְלֹא תִטְמָאוּ בָּהֶם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

וְאֶת-זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה תוֹעֲבָה הוּא:

וּבְכָל-בְּהֵמָה לֹא-תִתֵּן שְׂכָבְתָךְ לִטְמֵאָה-בָּהּ וְאִשָּׁה לֹא-תַעֲמֹד לִפְנֵי בְּהֵמָה לְרִבְעָה תִּבֵּל הוּא:

אֶל-הַטְּמָאוּ בְּכָל-אֵלֶּה כִּי בְּכָל-אֵלֶּה נִטְמָאוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-אֲנִי מוֹשֵׁלִיךְ מִפְּנֵיכֶם:

וְתִטְמָא הָאָרֶץ וְאִפְקֹד עֲוֹנָהּ עָלֶיהָ וְתִקָּא הָאָרֶץ אֶת-יֹשְׁבֵיהָ:

וּשְׁמֹרְתֶם אֹתָם אֶת-חֻקֹּתַי וְאֶת-מִשְׁפָּטַי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה הָאֲזִרָח וְהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם:

כִּי אֶת-כָּל-הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵל עָשׂוּ אַנְשֵׁי-הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וְתִטְמָא הָאָרֶץ:

וְלֹא-תִקְיָא הָאָרֶץ אִתְּכֶם בְּטְמָאִיְכֶם אִתָּהּ כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת-הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם:

כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנְּפֹשׁוֹת הַעֹשֵׂת מִקֶּרֶב עַמָּם:

וּשְׁמֹרְתֶם אֶת-מִשְׁמְרֹתַי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת מִדְּחַקוֹת הַתּוֹעֲבוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטְמָאוּ בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

כב שביעי (רביעי)

כג

כד

כה

כו

כז

כח מפטור

כט

ל

קדושים

	א	יט	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
ה' דבר אל כל צבור בני ישראל ואמור להם: תהיו קדושים כי אני ה' אלהיכם קדוש.	ב		דַּבֵּר אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
תִּכְבְּדוּ – כָּל אִישׁ אֶת אִמוֹ וְאֶת אָבִיו, וְתִשְׁמְרוּ אֶת שְׁבֻטוֹתַי, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.	ג		אִישׁ אִמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת־שְׁבֻטוֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
אל תפנו לעבוד את האלילים ואל תעשו לכם פסלי מתכות, אני ה' אלהיכם.	ד	[*]	אֶל־תִּפְנּוּ אֶל־הָאֱלִילִים וְאֶל־הִי מַסַּכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
וכשתזבחו זבח שלמים לה', תזבחו אותו באופן שה' יהיה מרוצה ממעשיכם.	ה	*	וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחֶהוּ:
הקרבן יאכל ביום השחיטה ולמחרת, ומה שישאר עד היום השלישי ישרף באש.	ו		בַּיּוֹם זֶבַחְכֶם יֹאכַל וּמִמָּחָרָת וְהַנּוֹתֵר עַד־יְנוּם הַשְּׁלִישִׁי בָאֵשׁ יִשְׂרָף:
ואם יאכל ביום השלישי, הוא מאוס והוא לא יתקבל ברצון.	ז	[*]	וְאִם הָאָכַל יֹאכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְגוּל הוּא לֹא יִרְצֶה:
ומי שאוכל אותו יקבל את עונש עונו כי הוא חלל את קודשי ה', הנפש ההיא תאבד מעמה.	ח		וְאִכְלִיו עֹנָו יִשָּׂא כִּי־אֶת־קֹדֶשׁ יְהוָה חָלַל וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיהָ:
וכשתקצרו את קציר ארצכם, אל תגמור לקצור גם את קצה השדה, ואל תאסוף את השבלים שנפלו בזמן הקצירה.	ט		וּבְקִצְרְכֶם אֶת־קִצְרֵי אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ לְקַצֹּר וּלְקַט קְצִירְךָ לֹא תִלְקֹט:
ואל תבצור בכרמך את האשכולות הקטנים, ואל תאסוף את הענבים שנפלו בכרמך בזמן הבציר, אלא תשאיר אותם לעני ולגר, אני ה' אלהיכם.	י		וּבְכַרְמְךָ לֹא תַעֲלֹל וּפְרֹט כְּרַמְךָ לֹא תִלְקֹט לְעֵנִי וְלִגְרֹ תַעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
אל תגנבו, ואל תכחישו את חובותיכם ואל תרמו איש את חברו.	יא	[*]	לֹא תִגְנְבוּ וְלֹא־תִכְחָשׁוּ וְלֹא־תִשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעַמִּיתוֹ:
ואל תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך, אני ה'.	יב		וְלֹא־תִשְׁבַּעוּ בִשְׁמִי לְשָׁקֵר וְחָלַלְתָּ אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:
אל תמנע מלשלם לחברך את שכרו ואל תגזול, אל תשאיר אצלך בלילה עד הבוקר את שכר עבודתו של שכיר.	יג		לֹא־תַעֲשֹׁק אֶת־רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזֹל לֹא־תִלְוִן פְּעֻלַּת שְׂכִיר אֹתָךְ עַד־בֹּקֶר:
אל תקלל אפלו חרש, ואל תשים מכשול לפני עור, ותכבד את אלהיך, אני ה'.	יד		לֹא־תִקְלַל חֵרֵשׁ וּלְפָנָי עוֹר לֹא תִתֵּן מְכַשֵּׁל וּנְרָאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:

אל תעשו עול במשפט - אל תתן עדיפות לעני ואל תכבד אדם חשוב, אלא תשפט את חברך בצדק.

אל תלשין על אדם מעמך, אל תמנע מלהציל את חיי חברך שבסכנה, אני ה'.

אל תשנא את אחיך בלבך, הוכח את חברך, כדי שלא תענש על חטאו.

אל תנקום ואל תשמור בלבך שנאה על בני עמך, אהוב את חברך כמוך, אני ה'.

שמרו את החקים שלי: אל תרביע את בהמתך בערבוּב עם מין אחר, את שדך אל תזרע בערבוּב של מיני זרעים, ולא יעלה עליך בגד מצמר ופשתן מעורבים.

ואם איש ישכב עם אשה ויתן בה את נוזל הזרע והיא שפחה מאורסת לאיש והיא לא נפדתה בכסף ולא שחררו אותה לחפשי, יהיה הברדל מהדין הרגיל - הם לא יומתו כי היא לא יצאה לחפשי.

הוא יביא את הקרבן על אשמתו לה' - אל מול פתח אוהל ההתבנסות, איל לאשם.

הכהן יכפר עליו באיל האשם לפני ה' על חטאו שחטא, ויסלח לו על חטאו שחטא.

וכשתבואו לארץ ותטעו עץ מאכל מכל מין, תתרחקו מלאכול את פרותיו שהם ערלה - שלוש שנים יהיה לכם ערלה, לא יאכלו.

ובשנה הרביעית יהיו כל פרותיו קודש להלל לה'.

ובשנה החמישית תאכלו את פרותיו, וכך יתרבה היבול שלו, אני ה' אלהיכם.

אל תאכלו בשר בעודו עם הדם, אל תכשפו ואל תאחזו עינים.

אל תגלחו את שערכם מסביב בשוה ותורידו את פאות ראשכם, ואל תשחית את קצוות זקנד.

לא תעשו עול במשפט לא תשא פני- דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:

לא תלך רכיל בעמיה לא תעמד על- כם רעה אני יהוה:

לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא:

לא תקם ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעה כמוך אני יהוה:

את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך:

איש כירושב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נחרפת לאיש והפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה בקרת תהיה לא יומתו כירושב חפשה:

והביא את אשמו ליהוה אל-פתח אוהל מועד איל אשם:

וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני יהוה על-חטאתו אשר חטא ונסלח לו מחטאתו אשר חטא: פ

וכי-תבאו אל-הארץ ונטעתם כל-עץ מאכל וערלתם ערלתו את-פריו שלוש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל:

ובשנה הרביעית יהיה כל-פריו קדש הלולים ליהוה:

ובשנה החמישית תאכלו את-פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם:

לא תאכלו על-הדם לא תנחשו ולא תעוננו:

לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנד:

טו
טז
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז

שני
(חמישי)

שליש

אל תעשו בגופכם שריטה מתוך אבלות על נפש, ואל תעשו בכם כתובת קעקוע, אני ה'. אל תחלל את בתך לעשות אותה זונה, ולא תהיה זנות בארץ - שתתמלא הארץ במחשבות חטא.

תשמרו את שבתותי ותקבדו את מקדשי, אני ה'.

אל תפנו אל מעלי רוחות מתים בכשוף ואל מגידי עתידות, אל תבקשו להטמא בהם, אני ה' אלהיכם.

קום בפני זקן בן שבעים, וכבד חכם בתורה, כבד את אלהיך, אני ה'.

פרשת שמירת הצדק

ואם יגור אתכם גר בארצכם אל תצערו אותו.

הגר שגר אתכם יהיה לכם כמו אזרח שלכם, אהוב אותו כמו את עצמך כי הייתם גרים בארץ מצרים, אני ה' אלהיכם.

אל תעשו עול במשפט, ובמדות נפח של יבש, במשקולות, ובמדות נוזלים.

יהיו לכם מאזנים, משקולות, וכלי מדידת נפח ליבש ולנוזלים - מדיקות, אני ה' אלהיכם שהוצאתי אתכם מארץ מצרים.

שמרו את כל חקי ואת כל משפטי ועשו אותם, אני ה'.

פרשת המלך

ה' דבר אל משה ואמר:

אמור לבני ישראל: כל איש מבני ישראל ומהגר שגר בישראל שיתן מצאצאיו שישרף באש לעבודת המלך - יומת; העם ירגמו אותו באבנים.

ואני אכעס על האיש ההוא - ואעשה שיאבד מתוך עמו, כי הוא נתן מצאצאיו למלך ובכך הוא מטמא את עם קדשי ומחלל את שמי הקדוש.

כח ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה:

כט אל תחלל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ ומלאה הארץ זמה:

ל את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

לא אל תפנו אל האבת ואל הידענים אל תבקשו להטמא בהם אני יהוה אלהיכם:

לב מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה: ס

לג וכי יגור אתך גר בארצכם לא תזנו אותו:

לד כאשרח מכם יהיה לכם הגר והגר אתכם ואהבת לו כמוך כייגרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:

לה לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה:

לו מאזני צדק ואבני צדק איפת צדק והין צדק יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים:

לז ושמרתם את כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה: פ

רביעי (שש)

חמישי

כ

א וידבר יהוה אל משה לאמר:

ב ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל ומן הגר והגר בישראל אשר יתן מזרעו למלך מות יומת עם הארץ ירגמוהו באבן:

ג ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למלך למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי:

וְאִם הָעַם יַעֲלִימוּ עִינֵיהֶם מִהָאִישׁ הַהוּא שְׁנַתֵּן מִצְאָצְאָיו לְמוֹלֵךְ, וְלֹא יִהְרֹגוּ אוֹתוֹ.

אֲנִי אֶכְעַס עַל הָאִישׁ הַהוּא וְעַל מִשְׁפַּחְתּוֹ, וְאֶעֱשֶׂה שֶׁהוּא וְכָל הַבּוֹגְדִים בִּי בְעַקְבוֹתָיו וְהוֹלְכִים אַחֲרֵי הַמּוֹלֵךְ יֵאבְדוּ מִתּוֹךְ עַמָּם.

וְהָאָדָם שִׁיפְנֶה אֶל מַעְלֵי רוּחוֹת מֵתִים בְּכִשּׁוֹף וְאֶל מַגִּידֵי עֲתִידוֹת וְיִבְגֹד בִּי וְיִלְךְ אַחֲרֵיהֶם, אֶכְעַס עַל הָאָדָם הַהוּא וְאֶעֱשֶׂה שִׁיאֲבֹד מִתּוֹךְ עַמּוֹ.

קִדְשׁוּ עִצְמֵכֶם וְתִהְיוּ קְדוֹשִׁים, כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

שְׁמְרוּ אֶת חֻקֵי וְעֲשׂוּ אוֹתָם, אֲנִי ה' שְׁמַקְדֵּשׁ אֶתְכֶם.

כָּל אִישׁ שִׁיקְלָל אֶת אָבִיו אוֹ אֶת אִמּוֹ יוֹמַת, הוּא קָלַל אֶת אָבִיו וְאִמּוֹ – הוּא חֵיב מִיתָה.

פְּרֻשַׁת עֲנָשֵׁי הָעֲרִיּוֹת

וְאִישׁ שִׁזְנָה עִם אִשְׁתּוֹ אִישׁ – שִׁזְנָה עִם אִשְׁתּוֹ חֵבְרוֹ, הַזֹּנֶה וְהַזֹּנֶה יוֹמְתוֹ.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם אִשְׁתּוֹ אָבִיו – הוּא גֵלָה אֶת הַמָּקוֹם הַמְצַנֵּעַ שֶׁל אָבִיו, שִׁנִּיהֶם יוֹמְתוֹ כִּי הֵם חֵיבִים מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם אִשְׁתּוֹ בְּנוֹ, שִׁנִּיהֶם יוֹמְתוֹ, הֵם עֹשֵׂי עֲרִבּוּב וּבִלְבוּל וְהֵם חֵיבִים מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׁב עִם זָכָר כְּמוֹ בְּמִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה – שִׁנִּיהֶם עֹשֵׂי תוֹעֵבָה, הֵם יוֹמְתוֹ כִּי הֵם חֵיבִים מִיתָה.

וְאִישׁ שִׁישָׂא אִשָּׁה וְגַם אֶת אִמָּה – זֶה מַחְשֶׁבֶת חֲטָא, יִשְׂרְפוּ אוֹתוֹ וְאוֹתָן בְּאֵשׁ, וְלֹא תִהְיֶה מַחְשֶׁבֶת חֲטָא בְּתוֹכְכֶם.

וְאִישׁ שִׁזְנָה עִם בְּהֵמָה יוֹמַת, וְאֶת הַבְּהֵמָה תִּהְרֹגוּ.

וְאִשָּׁה שִׁתְּגַשׁ אֶל כָּל בְּהֵמָה שֶׁהִיא שְׂתִזְנָה

וְאִם הָעַלְמִים יַעֲלִימוּ עִם הָאָרֶץ אֶת-עֵינֵיהֶם מִן-הָאִישׁ הַהוּא בְּתַתּוֹ מִזְרָעוֹ לְמוֹלֵךְ לְבַלְתִּי הַמִּית אוֹתוֹ:

וְשַׁמְתִּי אֲנִי אֶת-פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אוֹתוֹ וְאֶת-כָּל-הַזֵּנִים אַחֲרָיו לְזִנוֹת אַחֲרֵי הַמּוֹלֵךְ מִקֶּרֶב עַמָּם:

וְהִנָּפֵשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל-הָאֵבֶת וְאֶל-הַיְדֻעָנִים לְזִנוֹת אַחֲרֵיהֶם וְנִתְתִּי אֶת-פְּנֵי בְּנִפְשׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אוֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ:

וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וְשַׁמְרְתֶם אֶת-חֻקְתִּי וְעִשִּׂיתֶם אִתָּם אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם:

כִּי-אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלָל אֶת-אָבִיו וְאֶת-אִמּוֹ מוֹת יוֹמַת אָבִיו וְאִמּוֹ קָלַל דְּמִיו בּוֹ:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאֹף אֶת-אִשְׁתּוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִנְאֹף אֶת-אִשְׁתּוֹ רַעְהוּ מוֹת-יוֹמַת הַנְּאֹף וְהַנְּאֹפֶת:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-אִשְׁתּוֹ אָבִיו עֲרֹנַת אָבִיו גֵּלָה מוֹת-יוֹמַתוֹ שִׁנִּיהֶם דְּמִיהֶם בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-כַּלְתּוֹ מוֹת יוֹמַתוֹ שִׁנִּיהֶם תְּבַל עֹשֵׂי דְמִיהֶם בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׁב אֶת-זָכָר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תוֹעֵבָה עֹשֵׂי שִׁנִּיהֶם מוֹת יוֹמַתוֹ דְּמִיהֶם בָּם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת-אִשָּׁה וְאֶת-אִמָּה זְמָה הוּא בְּאֵשׁ יִשְׂרְפוּ אוֹתוֹ וְאֶתְהֵן וְלֹא-תִהְיֶה זְמָה בְּתוֹכְכֶם:

וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שְׁכָבְתוֹ בְּבִהֵמָה מוֹת יוֹמַת וְאֶת-הַבְּהֵמָה תִּהְרֹגוּ:

וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֶל-כָּל-בְּהֵמָה

שש
(שביעי)

אתה – תהרוג את האשה ואת הבהמה, הם יומתו כי הם חייבים מיתה.

ואיש שישא את אחותו מאביו או מאמו והם ישכבו יחד ויזנו – זו בושה, והם ישמדו לעיני בני עמם, הוא גלה את המקום המצנע של אחותו לכן יקבל את עונש עונו.

ואיש שישכב עם אשה זבה ויגלה את המקום המצנע שלה – הוא חשף את מקור דמיה, והיא גלתה את מקור דמיה, שניהם יאבדו מתוך עמם.

אל תגלה את המקום המצנע של אחות אמך או אביך, הם יקבלו עונש על עוונם כי הוא חשף את המקום המצנע של קרובתו.

ואיש שישכב עם דודתו – הוא גלה את המקום המצנע של דודו, הם יקבלו את עונש חטאם וימותו ללא ילדים.

ואיש שישא את אשת אחיו – זהו דבר מרוחק, הוא גלה את המקום המצנע של אחיו והם יהיו ללא ילדים.

שמרו את כל חקי ואת כל משפטי ועשו אותם, וכך הארץ שאני מביא אתכם לשם לגור בה לא תקיא אתכם.

ואל תתנהגו על פי חקי העם שאני מגרש מפניכם, כי הם עשו את כל המעשים האלה ומאסתי בהם.

ואמרת לי לך: אתם תכבשו את אדמתם, אני אתן אותה לכם לכבוש אותה – ארץ זבת חלב ודבש, אני ה' אלהיכם שהבדלתי אתכם מהעמים.

הבדילו בין הבהמה הטהורה לטמאה, ובין העוף הטמא לטהור, ולא תמאסו את נפשותיכם באכילת אסורים – בבהמה ובעוף ובכל הזוחלים על האדמה שהבדלתי לכם ואמרת לי שהם מטמאים.

היו לי קדושים כי אני ה' קדוש, והבדלתי

לרבעה אתה והרנג את האשה ואת הבהמה מות יומתו דמיהם בם:

ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערוניתה והיא תראה את ערוניתו חסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם ערות אחתו גלה עונו ישא:

ואיש אשר ישכב את אשה דוה ויגלה את ערוניתה את מקורה הערה והוא גלתה את מקור דמיה ונכרתו שניהם מקרב עמם:

וערות אחות אמך ואחות אביך לא תגלה כי את שארו הערה עונם ישאו:

ואיש אשר ישכב את דדתו ערות הדו גלה חטאם ישאו עריכרים ימותו:

ואיש אשר יקח את אשת אחיו נדה הוא ערות אחיו גלה עריכרים יהיו:

ושמרתם את כל חקתי ואת כל משפטי ועשייתם אתם ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה:

שביע' ולא תלכו בחקת הגוי אשר אני משלח מפניכם כי את כל אלה עשו ואקץ בם:

ואמר לכם אתם תירשו את אדמתם ואני אתנהג לכם להשת אתה ארץ זבת חלב ודבש אני יהוה אלהיכם אשר הבדלתי אתכם מן העמים:

מספיד' והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא:

והניתם לי קדושים כי קדוש אני יהוה

פרשת קדושים

וְאָבְדֵל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי: אֶתְכֶם מִהָעַמִּים בְּדִי שְׁתַּהְיוּ שְׁלִי.
וְאִישׁ אֲוֹאֶשֶׁה כִּי־יִהְיֶה בָּהֶם אֹיֵב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמְתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמֵיהֶם בָּם: פ
וְאִם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה יִהְיוּ מֵעַלֵי רוּחֹת מַתִּים אוֹ מִגִּדֵי עֲתִידוֹת בְּכִשׁוּף – הֵם יוֹמְתוּ, יִרְגְּמוּ אוֹתָם בְּאֶבֶן כִּי הֵם חַיִּבִים מִתָּה.

אָמַר

פְּרֹשֶׁת אִסּוּרֵי הַבְּהֵן

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: דַּבֵּר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן, וְאָמַר לָהֶם שְׂאֵף אֶחָד מֵהֶם לֹא יִטְמָא לָאָדָם מֵת מֵעַמּוֹ.

אֵלָּא רַק לְקָרוֹב מִשְׁפַּחְתּוֹ הַקָּרוֹב אֵלָיו – לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו, וּלְבָנָו וּלְבִתּוֹ וּלְאָחָיו.

וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקָּרוֹבָה אֵלָיו שְׂלֹא הִתְחַתְּנָה עִם אִישׁ – לָהּ מֵתָר לוֹ לְהִטְמֵא.

כֹּהֵן שֹׁנְאֵי לְאִשָּׁה מֵעַמּוֹ שְׂאִסּוּרָהּ לוֹ וּבָהּ מִתְחַלְלִים צִאצְּאָיו – לֹא יִטְמָא לָהּ.

הֵם לֹא יַעֲשׂוּ קְרַחַת בְּרֹאשָׁם וְלֹא יִגְלַחוּ אֶת קַצְוֹת זָקָנָם, וְלֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרִיטָה בְּגוּפָם בְּאַבְלוּתָם.

הֵם יִהְיוּ קְדוּשִׁים לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אֶת קְרִבְנוֹת ה' – אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים, לְכֵן יִהְיוּ קֹדְשִׁים.

לֹא יִשְׂאוּ אִשָּׁה שֹׁנְנָתָה עִם אִישׁ הָאִסּוּר לָהּ אוֹ עִם כֹּהֵן הָאִסּוּר לָהּ, וְלֹא יִשְׂאוּ אִשָּׁה גְרוּשָׁה מִבְּעֻלָּהּ, כִּי הַבְּהֵן קֹדֵשׁ לְאֱלֹהֵיוֹ.

קֹדֵשׁ אוֹתוֹ כִּי הוּא מִקְרִיב אֶת קְרִבְנוֹת אֱלֹהֵיךָ, הוּא יִהְיֶה קֹדֵשׁ עֲבוּרְךָ כִּי אֲנִי – ה' שִׁמְקֵדֶשׁ אֶתְכֶם – קֹדֵשׁ.

וּבֵת נְשׂוּאָה שֶׁל אִישׁ כֹּהֵן, אִם תִּתְחַלֵּל בְּזִנּוּת – הִיא מִחַלְלַת אֶת אָבִיהָ, לְכֵן תִּשְׂרַף בְּאֵשׁ.

פְּרֹשֶׁת אִסּוּרֵי הַבְּהֵן הַגְּדוֹל

וּהַבְּהֵן הַגְּדוֹל מֵאָחָיו שִׁינְעָקוּ עַל רֹאשׁוֹ אֶת הַשֶּׁמֶן שְׂמֹרְחִים בוֹ, וְקִבֵּל אֶת הַתְּפִקִּיד לְלִבּוֹשׁ אֶת בְּגָדָיו הַמְּיוֹחָדִים, לֹא יִגְדֵל מִדֵּי אֶת שְׂעָר רֹאשׁוֹ, וְלֹא יִפְרוֹם אֶת בְּגָדָיו בְּאַבְלוּת.

וְלֹא יָבוֹא אֶל שׂוֹם אָדָם מֵת – אִפְלוּ לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא.

וְלֹא יֵצֵא מֵעֲבוֹדַת הַמִּקְדָּשׁ וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיוֹ, כִּי יֵשׁ עָלָיו "כֹּתֵר" שֶׁל הַשֶּׁמֶן שִׁמְרָחוּ עָלָיו לְכַבוֹד אֱלֹהֵיוֹ, אֲנִי ה'.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ:

כִּי אִם־לְשֹׂאָרוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנָו וּלְבִתּוֹ וּלְאָחָיו:

וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקָּרוֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא־הִיָּתְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטְמָא:

לֹא יִטְמָא בְּעַל בְּעַמּוּיוֹ לְהַחֲלוֹ:

ה לֹא־יִקְרַחוּ (יִקְרַחַת) קְרַחַת בְּרֹאשָׁם וּפְאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבִבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרִיטָה:

ו קְדוּשִׁים יִהְיוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יִחַלְלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אֲשֵׁי יְהוָה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהֵיוּ קֹדֶשׁ:

ז אִשָּׁה זִנָּה וְחַלְלָהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ הוּא לְאֱלֹהֵיוֹ:

ח וּקְדוּשָׁתוֹ כִּי־אֶת־לֶחֶם אֱלֹהֵיךָ הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יְהוָה־לְךָ כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם:

ט וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תִחַל לְזִנּוּת אֶת־אָבִיהָ תִּיָּא מִחַלְלַת בְּאֵשׁ תִּשְׂרַף: ס

י וּהַבְּהֵן הַגְּדוֹל מֵאָחָיו אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֹאשׁוֹ וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת־יָדָיו לְלִבּוֹשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא יִפְרֹעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרוֹם:

יא וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת מֵת לֹא יָבֹא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא:

יב וּמִן־הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָּשׁ אֱלֹהֵיוֹ כִּי גֹזֵר שֶׁמֶן מִשְׁחַת אֱלֹהֵיוֹ עָלָיו יְהוָה:

כא

[*]

[*]

והוא ישא רק אשה בבתוליה יקח:
אלמנה וגרושה ונחלה זנה את-אלה
לא יקח כי אם-בתולה מעמיו יקח
אשה:
ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
מקדשו: ס

והוא ישא רק אשה שאף איש לא שכב אתה.
אלמנה או גרושה או אשה שזנתה עם כהן
האסור לה או עם איש אחר האסור לה – את
אלה לא ישא, אלא ישא רק אשה מעמו
שאיש לא שכב אתה.

וידבר יהוה אל-משה לאמר:
דבר אל-אחרן לאמר איש מזרעך
לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב
להקריב לחם אלהיו:
כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב
איש עזר או פסח או חרם או שרוע:
או איש אשר-יהנה בו שבר רגל או
שבר יד:
אזנבן או-דק או תכלל בעינו או נרב
או ילפת או מרוח אשד:
כל-איש אשר-בו מום מזרע אחרן
הכהן לא יגש להקריב את-אשי יהוה
מום בו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב:
לחם אלהיו מקדשי הקדשים
ומן הקדשים יאכל:
אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבת
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל
את-מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
וידבר משה אל-אחרן ואל-בניו
ואל-כל-בני ישראל: פ

ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
מקדשו: ס

פרשת המומים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואמר: איש מצאצאיך בכל
הדורות שיהיה בו מום לא יגש להקריב את
קרבן אלהיו.
כי כל איש שיש בו מום לא יגש – איש עזר
או צולע או בעל אף שקוע או בעל איבר
גדול מדי.
או איש שיהיה לו שבר ברגל או שבר ביד.
או גבן, או גמד, או שיש בעין שבלול בעינו,
או בעל שחין יבש או בעל שחין לח או
שאשכיו מעיכים.

וידבר יהוה אל-משה לאמר:
דבר אל-אחרן לאמר איש מזרעך
לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב
להקריב לחם אלהיו:
כי כל-איש אשר-בו מום לא יקרב
איש עזר או פסח או חרם או שרוע:
או איש אשר-יהנה בו שבר רגל או
שבר יד:
אזנבן או-דק או תכלל בעינו או נרב
או ילפת או מרוח אשד:
כל-איש אשר-בו מום מזרע אחרן
הכהן לא יגש להקריב את-אשי יהוה
מום בו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב:
לחם אלהיו מקדשי הקדשים
ומן הקדשים יאכל:
אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבת
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל
את-מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
וידבר משה אל-אחרן ואל-בניו
ואל-כל-בני ישראל: פ

או איש שיהיה לו שבר ברגל או שבר ביד.

או גבן, או גמד, או שיש בעין שבלול בעינו,
או בעל שחין יבש או בעל שחין לח או
שאשכיו מעיכים.

כל איש מצאצאי אהרן הכהן שיש בו מום
לא יגש להקריב את קרבנות ה', בין שיש
בו מום הוא לא יגש להקריב את קרבנות
אלהיו.

אבל הוא רשאי לאכול מקרבנות אלהיו –
מקדשי הקדשים ומהקדשים.

אבל לא יבוא אל מעבר לפרוכת ולא יגש
אל המזבח כי יש בו מום, ולא יחלל את
קדשי כי אני ה' מקדש אותם.

משה אמר דברים אלה לאהרן ולבניו ולכל
בני ישראל.

פרשת זהירות הכהנים משמאה

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואל בניו שיפרשו מקדשי בני
ישראל בזמן שהם טמאים, וכך לא יחללו

או איש אשר-יהנה בו שבר רגל או
שבר יד:
אזנבן או-דק או תכלל בעינו או נרב
או ילפת או מרוח אשד:
כל-איש אשר-בו מום מזרע אחרן
הכהן לא יגש להקריב את-אשי יהוה
מום בו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב:
לחם אלהיו מקדשי הקדשים
ומן הקדשים יאכל:
אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבת
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל
את-מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
וידבר משה אל-אחרן ואל-בניו
ואל-כל-בני ישראל: פ

או גבן, או גמד, או שיש בעין שבלול בעינו,
או בעל שחין יבש או בעל שחין לח או
שאשכיו מעיכים.

כל-איש אשר-בו מום מזרע אחרן
הכהן לא יגש להקריב את-אשי יהוה
מום בו את לחם אלהיו לא יגש
להקריב:
לחם אלהיו מקדשי הקדשים
ומן הקדשים יאכל:
אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבת
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל
את-מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
וידבר משה אל-אחרן ואל-בניו
ואל-כל-בני ישראל: פ

אבל הוא רשאי לאכול מקדשי הקדשים
ומן הקדשים יאכל:
אך אל-הפרכת לא יבא ואל-המזבת
לא יגש כי-מום בו ולא יחלל
את-מקדשי כי אני יהוה מקדשם:
וידבר משה אל-אחרן ואל-בניו
ואל-כל-בני ישראל: פ

משה אמר דברים אלה לאהרן ולבניו ולכל
בני ישראל.

משה אמר דברים אלה לאהרן ולבניו ולכל
בני ישראל.

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-אחרן ואל-בניו וינזרו
מקדשי בני-ישראל ולא יחללו

את שם קדשי אשר הם מקדשים לי
אני יהוה:

אמר אלהים לדלתיכם כל-איש ו
אשר יקרב מכל-זרעכם אל-הקדשים
אשר יקדישו בני-ישראל ליהוה
וטמאתו עליו ונקרתה הנפש ההוא
מלפני אני יהוה:

איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או
זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר
והנגע בכל-טמא-נפש או איש
אשר-הצא ממנו שכבת-זרע:

או-איש אשר יגע בכל-שרץ אשר
וטמא-לו או באדם אשר יטמא-לו
לכל טמאתו:

נפש אשר תגע-בו וטמאה עד-הערב
ולא יאכל מן-הקדשים כי אם-רתחן
בשרו במים:

ובא השמש וטהר ואחר יאכל
מן-הקדשים כי לחמו הוא:

נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה-בה
אני יהוה:

ושמרו את-משמרתני ולא-ישאו עליו
חטא ומתו בו כי יחללהו אני יהוה
מקדשם:

וכל-זר לא-יאכל קדש תושב כהן
ושכיר לא-יאכל קדש:

וכהן כייקנה נפש קנין כספו הוא
יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו
בלחמו:

ובת-כהן כי תהיה לאיש זר הוא
בתרומת הקדשים לא תאכל:

ובת-כהן כי תהיה אלמנה ונרושה
וזרע אין לה ושכה אל-בית אביה
כנעוריה מלחם אביה תאכל וכל-זר
לא-יאכל בו:

ואיש כייאכל קדש בשגגה ויסף

את שם קדשי ואת מה שהם מקדשים
לכבודי, אני ה'.

אמר להם: בכל הדורות, כל איש מכל
צאצאיכם שיגש בשהוא טמא אל הקדשים
שבני ישראל יקדישו לה' - הנפש ההיא
תאבד מלפני, אני ה'.

כל איש מצאצאי אהרן שהוא צרוע או זב
לא יאכל בקדשים עד שיטהר, וכן הנגע
בכל מי שנטמא לנפש, או איש שתצא ממנו
שכבת זרע.

או איש שיגע בכל שרץ שמטמא, או באדם
שיטמא בכל טמאה שמטמאת.

איש שיגע בו - יהיה טמא עד הערב, ולא
יאכל מהקדשים אלא אם כן הטביל את גופו
במים.

בשתשקע השמש הוא יהיה טהור, ואחר כך
יאכל מהקדשים כי זהו מזונו.

לא יאכל נבלה וטרפה להטמא בה, אני ה'.

הם ישמרו את משמרת מצוותי וכך לא
יקבלו עונש על חטא - וימותו בכך כשיחללו
את שמי, אני ה' מקדש אותם.

וכל זר לא יאכל קודש, עבד עברי של כהן
ושכיר לא יאכלו קודש.

ואם כהן יקנה בכספו גוי שיהיה עבדו ורכושו
- הוא יאכל מהקודש, וכן עבד שנוולד
משפחתו - הם יאכלו ממאכליו.

ובת כהן שתנשא לאיש שאינו כהן - היא
לא תאכל מתרומת הקדשים.

ובת כהן שתהיה אלמנה או גרושה ואין לה
צאצאים - היא תחזור אל בית אביה כימי
נעוריה ותאכל מהאוכל של אביה, וכל מי
שאינו כהן לא יאכל ממנו.

ואיש שיאכל קודש בשגגה, הוא יוסיף עליו

חמישית עליו ונתן לכהן את-הקדש:
ולא יחללו את-קדשי בני ישראל את
אשר-ירימו ליהוה:

והשיאו אותם ענן אשמה באכלם
את-קדשיהם כי אני יהוה מקדשם: פ

פרשת מומי הקרבנות

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל
ואמור להם: כל איש מעם ישראל ומהגר
בישראל שיקריב את קרבנו - את כל
נדריהם או כל נדבותיהם שיקריבו לה'
לעולה.

שה' יהיה מרצה ממכם - תקריבו אותו שלם
ללא מום, זכר, מבקר מכבשים ומעזים.

אל תקריבו כל מה שיש בו מום, כי זה לא
ירצה אתכם בעיני ה'.

ואם איש יקריב קרבן שלמים לה' את מה
שהפריש עבור נדר או נדבה מבקר או
מצאן, הוא יהיה שלם לרצות את ה' - לא
יהיה בו שום מום.

עור או בעל שבר או בעל חריץ או שומה או
שחין יבש או שחין לח - אל תקריבו את
אלה לה', ואל תעשו מהם קרבן עולה באש
על המזבח לה'.

ושור ושה בעל אבר גדול מדי או חסר -
אותו תתן נדבה למקדש, אבל הוא לא
ירצה בתשלום לנדר של קרבן.

אל תקריבו לה' בעל אבר מעוף או מרסק
או מנתק או ברות, ובכל ארצותיכם אל
תעשו כן לחיות.

גם מיד בין של עם אחר אל תקריבו מכל אלה
את קרבן אלהיכם, כי יש בהם השחתה - יש
בהם מום - הם לא ירצו אתכם בעיני ה'.

פרשת פסולי קרבנות

ה' דבר אל משה ואמר:

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-אהרן ואל-בניו ואל כל-בני
ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית
ישראל ומן-הגוי בישראל אשר יקריב
קרבנו לכל-נדריהם ולכל-נדבותם
אשר-יקריבו ליהוה לעלה:

לרצונכם תמים זכר בבקר בפשבים
ובעזים:

כל אשר-בו מום לא תקריבו כִּי-לא
לרצון יהוה לכם:

ואיש כִּי-יקריב זבח-שלמים ליהוה
לפלא-נדר או לנדבה בבקר או בצאן
תמים יהיה לרצון כִּל-מום לא
יהיה-בו:

עורת או שבור או-חרוץ או-נבלת או
גרב או ילפת לא-תקריבו אלה ליהוה
ואשה לא-תתנו מהם על-המזבח
ליהוה:

ושור ושה שרוע וקלוט נדבה תעשה
אותו ולגדר לא ירצה:

ומעוף וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו
ליהוה ובארצכם לא תעשו:

ומיד בין-גזר לא תקריבו את-לחם
אלהיכם מכל-אלה כי משחתם בהם
מום בהם לא ירצו לכם: ס

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

אם יולד שור או כבש או עז הוא יהיה שבועה
 ימים עם אמו, ומימים השמיני והלאה יהיה
 רצוי להקריבו לאש לה'.

ושור או שה – את האם ואת בנה אל
 תשחטו ביום אחד.

ואם תזבחו זבח תודה לה', תזבחו אותו
 באופן שה' יהיה מרוצה ממעשיכם.

באותו היום יאכל, אל תשאירו ממנו עד
 הבוקר, אני ה'.

שמרו את מצותי ועשו אותן, אני ה'.

אל תחללו את שם קדשי ונקדשתי
 בני ישראל, אני ה' שמקדש אתכם,

שמוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם
 לאלהים, אני ה'.

פרשת המועדים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור להם: זמני חגי ה'
 שתכריזו עליהם במאורעות קודש – אלה הם
 זמני מועדי:

ששה ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי
 שביתת מנוחה – מאורע קודש, אל תעשו
 שום מלאכה – היא שבת לה' בכל מקומות
 מגוריכם.

אלה חגי ה' – מאורעות קודש, שתקבעו
 אותם בזמנם:

בחודש הראשון בארבעה עשר לחודש אחר
 הצהרים – תקריבו קרבן פסח לה'.

ובחמשה עשר יום לחודש הזה חג המצות
 לה' – שבועה ימים תאכלו מצות.

ביום הראשון מאורע קודש יהיה לכם, אל
 תעשו שום מלאכת עבודה.

הקריבו קרבן עולה באש לה' שבועה ימים,
 ביום השביעי מאורע קודש, אל תעשו שום

שור או-כשב או-עז כי יולד והנה
 שבועת ימים תחת אמו ומיום השמיני
 והלאה ירצה לקרבן אשה ליהנה:

ושור או-שה אתו ואת-בנו לא תשחטו
 ביום אחד:

וכי-תזבחו זבח-תודה ליהנה לרצונכם
 תזבחו:

ביום שהוא יאכל לא-תותרו ממנו
 עד-בקר אני יהנה:

ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני
 יהנה:

ולא תחללו את-שם קדשי ונקדשתי
 בתוך בני ישראל אני יהנה מקדשכם:

המוציא אתכם מארץ מצרים להיות
 לכם לאלהים אני יהנה: פ

רביע

כג

וידבר יהנה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם
 מועדי יהנה אשר-תקראו אתם מקראי
 קדש אלה הם מועדי:

ששת ימים תעשה מלאכה וביום
 השביעי שבת שבתון מקרא-קדש
 כל-מלאכה לא תעשו שבת הוא
 ליהנה בכל מושבתיכם: פ

אלה מועדי יהנה מקראי קדש
 אשר-תקראו אתם במועדם:

בתדש הראשון בארבעה עשר לתדש
 בין הערבים פסח ליהנה:

ובחמשה עשר יום לתדש הזה חג
 המצות ליהנה שבועת ימים מצות
 תאכלו:

ביום הראשון מקרא-קדש יהנה לכם
 כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

והקרבתם אשה ליהנה שבועת ימים
 ביום השביעי מקרא-קדש כל-מלאכת

עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם
וְקִצְרְתֶם אֶת־קִצְרֵיהָ וְהִבֵּאתֶם אֶת־
עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל־הַכֹּהֵן:

וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצְוֹנְכֶם
מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת יִנִּיפוּ הַכֹּהֵן:

וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ
תָּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה:

וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה
בַּשֶּׁמֶן אִשָּׁה לַיהוָה הֵיחַ נִיחַח וְנִסְפָּה
יָיִן רְבִיעֵת הַהַיּוֹן:

וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־
עֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבֵּיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן
אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל
מִשְׁבְּתֵיכֶם: ס

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם
הִבֵּיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת
שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ
חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לַיהוָה:

מִמוֹשְׁבְּתֵיכֶם תָּבִיאוּ וְלֶחֶם תְּנוּפָה
שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חֶמֶץ
תִּאֲפִינָה בַּכּוֹרִים לַיהוָה:

וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כֶּבֶשִׁים
תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן־בְּקָר אֶחָד
וְאֵילָם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם
וְנִסְפִיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחַח לַיהוָה:

וַעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי
כֶּבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחַת שְׁלָמִים:

וְהֵנִיף הַכֹּהֵן וְאַתֶּם עַל לֶחֶם הַבַּכּוֹרִים
תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כֶּבֶשִׁים
קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן:

וְקִרְאתֶם בְּעֵצֶם וְהַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־

מְלֹאכֶת עֲבוּדָה.

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור להם: כשתבואו
לארץ שאני נותן לכם ותקצרו את קצירה,
הביאו את העומר הראשון שתקצרו לכהן.

הוא יניף את העומר לפני ה' כדי שה' יתרצה
לכם, הכהן יניף אותו למחרת יום השביתה.

וביום שתניפו את העומר תקריבו כבש
לעולה לה' שלם ללא מום בשנתו הראשונה.

ומנחתו שני עשרונים (כִּפֶּי 4 1/2 ליטר) סולת
מערבבת בשמן קרבן עולה באש לה' לנחת
רוח, ולהגשה אתו רביעית ההין יין (כִּפֶּי 900 מ"ל).

ואל תאכלו לחם וחסה קלויה או מרסקת
מהתבואה החדשה, עד עצם היום הזה – עד
שתביאו את קרבן אלהיכם, חוק לעולם
לדורות בכל מקומות מגוריכם.

ספרו מלמחרת יום השביתה – מהיום
שתביאו את העומר המונף, שבעה שבועות
שלימים.

תספרו חמשים יום עד למחרת השבוע
השביעי, ותקריבו לה' מנחה מהתבואה
החדשה.

תביאו לחם להנפה ממקומות מגוריכם, שתי
חלות משתי עשיריות האיפה, הן תהיינה
סולת ותאפינה חמץ – בכורים לה'.

ותקריבו בנוסף ללחם: שבעה כבשים ללא
מום שגילם עד שנה ופר אחד ושני אילים,
אלה יהיו עולה לה', ומנחותיהם ושפיכות היין
שאתם, קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ותעשו תיש אחד לחטאת ושני כבשים
שגילם עד שנה לזבח שלמים.

הכהן יניף אותם לפני ה' – את לחם הבכורים
המונף לפני ה' עם שני הכבשים, הם יהיו
קודש לה' וינתנו לכהן.

ותקבעו ביום הזה עצמו – מאורע קודש יהיה

לכם, אל תעשו שום מלאכת עבודה, חוק לעולם בכל מקומות מגוריכם לדורות.

ובקצרכם את-קציר ארצכם לא-תכלה פאת שדה בקצרה ולקט קצירה לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם: פ

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ואמור: בחודש השביעי בראשון לחודש יהיה לכם מנוחה, הזכרת תרועה, מאודע קודש.

אל תעשו שום מלאכת עבודה, ותקריבו קרבן עולה באש לה.

ה' דבר אל משה ואמר:

אבל בעשירי לחודש השביעי הזה, הוא יום הכפורים, יהיה לכם מאודע קודש, תתענו בצום, ותקריבו קרבן עולה באש לה.

ואל תעשו שום מלאכה ביום הזה עצמו, כי הוא יום כפרת חטאים לכפר עליכם לפני ה' אלהיכם.

כי כל אדם שלא יתענה בצום ביום הזה עצמו - יאבד מעמו.

וכל אדם שיעשה מלאכה בלשהי ביום הזה עצמו, אאביד אותו מתוך עמו.

אל תעשו שום מלאכה, חוק לעולם לדורות בכל מקומות מגוריכם.

הוא יום שביטה מחלטת בשבילכם ותתענו בצום, בתשעה לחודש בערב - מערב עד ערב תשבתו בשביטה שלכם.

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר: בחמשה עשר יום לחודש השביעי הזה, יהיה חג הסוכות שבעה ימים לה.

קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו חקת עולם בכל-מושבתים לדורותיכם:

ובקצרכם את-קציר ארצכם לא-תכלה פאת שדה בקצרה ולקט קצירה לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל לאמר בחודש השביעי באחד לחודש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא-קדש:

כל-מלאכת עבודה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה: ס

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא-קדש יהיה לכם ועניתם את-נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה:

וכל-מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם:

כי כל-הנפש אשר לא-תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה:

וכל-הנפש אשר תעשה כל-מלאכה בעצם היום הזה והאבדתי את-הנפש ההוא מקרב עמה:

כל-מלאכה לא תעשו חקת עולם לדורותיכם בכל מושבתים:

שבת שבתון הוא לכם ועניתם את-נפשתיכם בתשעה לחודש בערב מערב עד-ערב תשבתו שבתכם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל לאמר בחמשה עשר יום לחודש השביעי הזה חג הסוכות שבעת ימים ליהוה:

כב

חמישי

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

שש

לג

לד

ביום הראשון מקרא-קדש כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

שבעת ימים תקריבו אשה ליהוה ביום השמיני מקרא-קדש יהיה לכם והקרבנות אשה ליהוה עצרת הוא כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

אלה מועדי יהוה אשר-תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ליהוה עלה ומנחה זבח ונסכים דבר-יום ביומו:

מלבד שבתת יהוה ומלבד מתנותיכם ומלבד כל-נדריכם ומלבד כל-נדבתיכם אשר תתנו ליהוה:

אך בחמשה עשר יום לחודש השביעי באספקם את תבואת הארץ תחגו את-חג-יהוה שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון:

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ-עבת וערבי-נחל ושמחתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים:

וחגתם אתו חג ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתיכם בחודש השביעי תחגו אתו:

בסלת תשבו שבעת ימים כל-האזרח בישראל ישבו בסלת:

למען ידעו דרתיכם כי בסלות הושבתי את-בני ישראל בהוצאתי אותם מארץ מצרים, אני ה' אלהיכם:

וידבר משה את-מעדי יהוה אל-בני ישראל: פ

פרשת השמן למאור

ה' דבר אל משה ואמר:

צוה את בני ישראל וביאו לך שמן זית צלול, בתוש, בשביל להאיר, להדליק נר

לה ביום הראשון מקרא-קדש כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

שבעת ימים תקריבו אשה ליהוה ביום השמיני מקרא-קדש יהיה לכם והקרבנות אשה ליהוה עצרת הוא כל-מלאכת עבודה לא תעשו:

אלה מועדי יהוה אשר-תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ליהוה עלה ומנחה זבח ונסכים דבר-יום ביומו:

מלבד שבתת יהוה ומלבד מתנותיכם ומלבד כל-נדריכם ומלבד כל-נדבתיכם אשר תתנו ליהוה:

אך בחמשה עשר יום לחודש השביעי באספקם את תבואת הארץ תחגו את-חג-יהוה שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון:

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ-עבת וערבי-נחל ושמחתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים:

וחגתם אתו חג ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתיכם בחודש השביעי תחגו אתו:

בסלת תשבו שבעת ימים כל-האזרח בישראל ישבו בסלת:

למען ידעו דרתיכם כי בסלות הושבתי את-בני ישראל בהוצאתי אותם מארץ מצרים, אני ה' אלהיכם:

וידבר משה את-מעדי יהוה אל-בני ישראל: פ

שביעי

כד

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

צו את-בני ישראל ויקחו אליך שמן זית צדק כתיב למאור להעלות נר

א

ב

תמיד:

ג מחוץ לפרכת העדת באהל מועד יערוך אתו אהרן מערב עד-בקר לפני יהוה תמיד חקת עולם לדורותיכם:

ד על המנחה הטהרה יערוך את-הגרות לפני יהוה תמיד: פ

ה ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני עשרנים יהיה החלה האחת:

ו ושמת אותם שתיים מערכות שש המערכת על השלחן הטהר לפני יהוה:

ז ונתת על-המערכת לבנה זכה והיתה ללחם לאזכרה אשה ליהוה:

ח ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני יהוה תמיד מאת בני-ישראל ברית עולם:

ט והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה חק-עולם: ס

י ויצא בן-אשה ישראלית והוא בן-איש מצרי בתוך בני ישראל וינצלו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי:

יא ויקב בן-האשה הישראלית את-השם ויקלל ויביאו אתו אל-משה ושם אמו שלמית בת-דברי למטה-דן:

יב ויניחנהו במשמר לפרש להם על-פי יהוה: פ

יג וידבר יהוה אל-משה לאמר:

יד הוצא את-המקלל אל-מחוץ למחנה וסמכו כל-השמעים את-ידיהם על-ראשו ורגמו אתו כל-העדה:

טו ואל-בני ישראל תדבר לאמר איש

תמיד.

אהרן יסדר אותו מחוץ לפרכת שלפני ארון לוחות הברית באהל ההתכנסות, שידלק לפני ה' תמיד מערב עד בוקר, חוק לעולם לדורות.

הוא יסדר את הגרות על המנחה הטהרה, לפני ה' תמיד.

פרשת לחם הפנים

קח סולת ותאפה אותה שתיים עשרה חלות, כל חלה תהיה משתי עשיריות האיפה (55 ליטר).

ותשים אותם בשתי ערמות מסדרות – שש חלות כל ערמה, על השלחן הטהור לפני ה'.

ותניח על הערמה בושם לבונה נקייה שתקטר באש להזכיר את הלחם לה'.

בכל יום שבת יערוך את השלחן לפני ה', תמיד, התחייבות לעולם מאת בני ישראל.

הלחם יהיה לאהרן ולבניו, ויאכלו אותו במקום קדוש, כי הוא עבורו קודש קדשים מקרבנות ה' – חוק לעולם.

פרשת המקלל

בן של אשה ישראלית ואיש מצרי יצא והסתובב בין בני ישראל, הבן של הישראלית ואיש הישראלי רבו במחנה.

בן האשה הישראלית הזכיר את שם השם במפורש וקלל אותו, והביאו אותו למשה. ושם אמו היה שלומית בת דברי משבט דן.

הניחו אותו במעצר בהמתנה עד שיפורש להם דינו על פי ה'.

ה' דבר אל משה ואמר:

הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וכל העדים ששמעו ישעונו את ידיהם על ראשו וכל הצבור יזרקו עליו אבנים.

ואל בני ישראל תדבר ותאמר: כל איש

שִׁיקְלֵל אֶת אֱלֹהֵי יִקְבַּל אֶת הָעֹנֵשׁ עַל חַטָּאוֹ.
 וּמִי שִׁזְבִּיר אֶת שֵׁם ה' וַיִּקְלֵל אוֹתוֹ יוּמַת – כָּל
 הַצְּבוּר יִזְרְקוּ עָלָיו אֲבָנִים, דֵּין הַגֵּר כְּדֵין הָאֲזָרָח
 – אִם יִזְבִּיר אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלֵל אוֹתוֹ – יוּמַת.

וְאִישׁ שִׁיבָה אָדָם כְּלָשָׁה לְמוֹת – יוּמַת.
 וְהַמֶּכֶה בְּהֵמָה וּמִמֵּית אוֹתָהּ יִשְׁלַם אֶת עֶרְפָּה
 – עֶרְךָ שֶׁל נֶפֶשׁ עֶבֶר נֶפֶשׁ.

וְאִישׁ שִׁיעֵשָׂה מוּם בְּחִבְרֹו, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה כָּךְ
 יַעֲשֶׂה לוֹ:

פִּיצוּי שִׁבֵּר עֶבֶר שִׁבֵּר, עֶרְךָ שֶׁל עֵין עַל
 הַשְּׁחִתָּת עֵינִי, עֶרְךָ שֶׁל שֵׁן עַל הַשְּׁחִתָּת שֵׁן –
 אוֹתוֹ נֹזֵק שֶׁעָשָׂה לְאָדָם כָּךְ יַעֲשֶׂה לוֹ.

וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַם אֶת עֶרְפָּה, וּמִכָּה אָדָם
 בְּמִזֵּד יוּמַת.

מִשֹּׁפֵט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם – דֵּין הַגֵּר יִהְיֶה כְּדֵין
 הָאֲזָרָח, כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

מִשֶּׁה דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵם הוֹצִיאוּ אֶת
 הַמִּקְלָל אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֵה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ
 בְּאֲבָנִים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת
 מֹשֶׁה.

אִישׁ כִּי־יִקְלֵל אֱלֹהֵי וַנִּשְׂא חַטָּאוֹ:

וְנִקְבַּ שֵׁם־יְהוָה מוֹת יוּמַת רָגוּם
 וַיִּרְגְּמוּ־בּוֹ כָּל־הָעֵדָה כְּגֵר כְּאֲזָרָח
 בְּנִקְבו־שֵׁם יוּמַת:

וְאִישׁ כִּי יִכֶּה כָּל־נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוּמַת:
 וּמִכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת
 נֶפֶשׁ:

וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוּם בְּעַמִּיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה
 כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ:

שִׁבֵּר תַּחַת שִׁבֵּר עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת
 שֵׁן כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוּם בְּאָדָם כֵּן יִתֵּן כּוֹ:

וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם
 יוּמַת:

מִשֹּׁפֵט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כְּגֵר כְּאֲזָרָח
 יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיּוֹצִיאוּ
 אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לְמַחֲנֵה וַיִּרְגְּמוּ
 אוֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

מפסוק

בהר

פרשת השמטה

ה' דבר אל משה בהר סיני ואמר:
דבר אל בני ישראל ואמור להם: כשתבואו
לארץ שאני נותן לכם, הארץ תשבות
לכבוד ה'.

שש שנים תזרע את שדך, ותגזום את
הענפים בכרמך, ותאסוף את תבואת הארץ.
ובשנה השביעית תהיה שבת מנוחה לארץ,
שבת לכבוד ה' – אל תזרע את שדך ואל
תגזום את ענפי כרמך.

אל תקצור אפלו את הדעים שנפלו בקצירה
וצמחו, ואל תבצור את הענבים שפרשת
מעבודתם, שנת מנוחה תהיה לארץ.

תבואת שבת הארץ תהיה מיועדת לאכילה,
לך ולעבדך ולשפחתך ולפועל שלך ולגר
התושב שגרים איתך.

וגם לבהמתך ולחיה שבארצך כל תבואת
אותה שנה תהיה מיועדת לאכילה.

פרשת היובל

ספור לך שבע שנות מנוחה – שבע שנים
שבע פעמים, ויהיה סכום תקופת שבע שנות
המנוחה – ארבעים ותשע שנים.

תכריז בתרועת שופר בחודש השביעי
בעשירי לחודש – ביום הכפורים תכריזו
בשופר בכל ארצכם.

קדשו את שנת החמשים ותכריזו על חופש
בארץ לכל תושביה, זו תהיה לכם שנת
היובל – כל איש יחזור אל שדה אחוזתו וכל
עבד יחזור אל משפחתו.

זו יובל – שנת החמשים שתהיה לכם, אל
תזרעו בה ואל תקצרו אפלו את הדעים
שנפלו בקצירה וצמחו, ואל תבצרו את
הענבים שפרשתם מעבודתם.

כי היא יובל, היא תהיה לכם קודש, תאכלו

א וידבר יהוה אל-משה בהר סיני לאמר:

ב דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כי
תבואו אל-הארץ אשר אני נתן לכם
ושבתה הארץ שבת ליהוה:

ג שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר
כרמך ואספת את-תבואתה:

ד ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה
לארץ שבת ליהוה שדך לא תזרע
וכרמך לא תזמר:

ה את ספית קצירך לא תקצור ואת-ענבי
גזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה
לארץ:

ו והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך
ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך
הגרים עמך:

ז ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהנה
כל-תבואתה לאכל: ס

ח וספרת לך שבע שבתות שנים שבע
שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע
שבתות השנים תשע וארבעים שנה:

ט והעברת שופר תרועה בחודש השביעי
בעשור לחודש ביום הכפורים תעבירו
שופר בכל-ארצכם:

י וקדשתם את שנת החמשים שנה
וקראתם דרור בארץ לכל-ישיביה
יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל-
אחוזתו ואיש אל-משפחתו תשבו:

יא יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה
לכם לא תזרעו ולא תקצרו את-
ספיתיה ולא תבצרו את-גזיריה:

יב כי יובל הוא קודש תהיה לכם מן-

כה
* [א]
* [ב]
* [ג]
* [ד]
* [ה]
* [ו]
* [ז]
* [ח]
* [ט]
* [י]
* [יא]
* [יב]

את התבואה ישירות מהשדה בלי לאגור.
בשנת היובל הזאת תשובו כל איש לאחוזתו.

בשנתמכור לחברך או שתקנה מיד חברך אל
תרמו אחד את השני.

תקנה מחברך ותשלם לפי מספר השנים
שעברו מאחרי היובל – הוא ימכור לך לפי
מספר השנים שתאכל את התבואה.

לפי רבוי השנים תעלה את המחיר ולפי
מעוט השנים תוריד את המחיר, כי הוא
מוכר לך מספר של שנות תבואה.

ואל תרמו אחד את השני ותכבד את
אלהיך, כי אני ה' אלהיכם.

תעשו את חקי ותשמרו את משפטי ותעשו
אותם, ואז תשובו בארץ בבטחון.

הארץ תתן את פרותיה ותאכלו לשובע,
ותשובו עליה בבטחון.

ואם תאמרו מה נאכל בשנה השביעית? הרי
לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו!

התשובה: אצוה את ברכתי שתבוא אליכם
בשנה הששית שתצמיח תבואה לשלוש
השנים הבאות.

ותזרעו בשנה השמינית ותאכלו מהתבואה
הישנה עד השנה התשיעית – עד הגעת
תבואת אותה שנה תאכלו מהתבואה הישנה.

והארץ לא תמכר לתמיד כי הארץ היא
שלי, הרי אתם גרים ותושבים אצלי.

ובכל ארץ אחזתכם תפדו את האדמה בכך
שתחזירו אותה לבעליה.

פרשת גאלת הקרקעות

אם אחיך יהיה עני ומכור מאחוזתו, יבוא
קרובו הקרוב אליו ביותר ויפדה את השדה
שאחיו מכר.

ואיש שלא יהיה לו קרוב לפדות, והוא הרויח
והשיג מספיק כסף כדי לפדות את שדהו,

השדה תאכלו את-תבואתה:

בשנת היובל הזאת תשובו איש אל-
אחוזתו:

וכי-תמכרו ממכר לעמיתך או קנה
מנד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו:

במספר שנים אחר היובל תקנה מאת
עמיתך במספר שני-תבואת ומכר-לך:

לפי רב השנים תרבה מקנתו ולפי
מעט השנים תמעט מקנתו כי מספר
תבואת הוא מכר לך:

ולא תונו איש את-עמיתו ויראת
מאלהיך כי אני יהוה אלהיכם:

ועשיתם את-חקתי ואת-משפטי תשמרו
ועשיתם אתם וישבתם על-הארץ לבטח:

ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע
וישבתם לבטח עליה:

וכי תאמרו מה-נאכל בשנה השביעית
הן לא נזרע ולא נאסף את-תבואתנו:

וצויתי את-ברכתי לכם בשנה הששית
ועשית את-התבואה לשלש השנים:

וזרעתם את השנה השמינית ואכלתם
מן-התבואה ישן עד השנה התשיעית
עד-בוא תבואתה תאכלו ישן:

והארץ לא תמכר לצמתת בי-לי
הארץ כייגרים ותושבים אתם עמדי:

ובכל ארץ אחזתכם נאלה תהנו
לארץ: ס

כיימוך אחיך ומכר מאחוזתו ויבא
גאלו הקרב אליו וגאל את ממכר
אחיו:

ואיש כי לא יהנה-לו גאל והשיגה ידו
ומצא כדי גאלתו:

שני

שלישי
(טו)

רביעי

וַיַּחְזִיר אֶת הַהֶפְרָשׁ לַקֹּנֵה שֶׁהוּא מִכֶּרְלוֹ, וְהוּא יִחְזֹר לְאַחֲזָתוֹ.

וְאִם לֹא יִשְׁגֶּה מִסְפִּיק בְּסֹף לְהַחְזִיר לַקֹּנֵה, הַשָּׂדֶה הַנִּמְכָּר תִּהְיֶה בְיַד מִי שֶׁקָּנָה אוֹתָהּ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל, וְהִיא תִּחְזֹר בַּיּוֹבֵל וְהוּא יִחְזֹר לְאַחֲזָתוֹ.

וְאִם אִישׁ יִמְכֹּר בֵּית מְגוּרִים בְּעִיר מִקְפַּת חוֹמָה, הוּא יוֹכֵל לְפָדוֹת אוֹתוֹ עַד סוֹף שְׁנַת מְכִירָתוֹ – תְּקוּפַת פְּדִיּוֹנוֹ תִּהְיֶה שָׁנָה.

וְאִם הוּא לֹא יִפְדֶּה עַד שֶׁתֵּעָבֹר לוֹ שְׁנָה שְׁלֵמָה, הַבַּיִת שֶׁבְּעִיר שֵׁשׁ לֵה חוֹמָה יִהְיֶה שֵׂדֶף לַקֹּנֵה אוֹתוֹ וְלִיּוֹרְשָׁיו לְתַמִּיד – הוּא לֹא יֵצֵא בַּיּוֹבֵל.

וּבְתֵי הַכְּפָרִים שֶׁאֵין לָהֶם חוֹמָה מְסָבִיב, יִחְשְׁבוּ כְּמוֹ שָׂדֶה הָאָרֶץ – אִפְשָׁר לְפָדוֹת אוֹתָם תַּמִּיד, וְהֵם יִחְזְרוּ בַּיּוֹבֵל.

וְעָרֵי הַלְלוּיִם – הַבְּתִיִּים שֶׁבְּעָרֵי נְחֻלָּתָם, הַלְלוּיִים יוֹכְלוּ לְפָדוֹתָם תַּמִּיד.

וּכְשֶׁאָדָם יִקְנֶה מִהַלְלוּיִים, מְכִירַת הַבַּיִת אוֹ הָעִיר שֶׁבְּחֻלְקוֹ תִּתְבַטֵּל בַּיּוֹבֵל, כִּי הַבְּתִיִּים שֶׁבְּעָרֵי הַלְלוּיִים הֵם חֻלְקֵם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּשְׂדֵה מְגֵרֵשׁ עָרִיהֶם לֹא יִמְכֹּר לְתַמִּיד, כִּי הוּא עֹבֵרִם אַחֲזָה לְעוֹלָם.

פְּרֻשַׁת רַבִּית

וְאִם אַחִיד שֶׁאֲתָדָה יִהְיֶה עָנִי וּפְרָנְסָתוֹ תִּתְמוֹטֵט – תְּמוֹדָה בּוֹ, וְגַם בְּבֶן הַמִּיעוּטִים שֶׁאֲתָדָה – בְּדֵי שֵׁיכֵל לְחַיּוֹת.

אֵל תִּקַּח מִמֶּנּוּ רַבִּית – כְּבֹד אֶת אֱלֹהֶיךָ, וְאַחִיד יִחְיֶה אֲתָדָה.

אֵל תִּלְוֶה לוֹ אֶת כֶּסֶף בְּתַמּוּדָה לְתוֹסֶפֶת, וְאֵל תִּלְוֶה לוֹ אוֹכֵל בְּרַבִּית.

אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת לָכֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים.

וַיַּחְשֹׁב אֶת־שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וַהֲשִׁיב אֶת־הַעֲדָף לְאִישׁ אֲשֶׁר מִכַּר־לוֹ וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ:

וְאִם לֹא־מִצָּאָה יָדוֹ דִּי הַשִּׁיב לוֹ וְתָנָה מִמְכָּרוֹ בְּיַד הַקֹּנֵה אוֹתוֹ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיֵּצֵא בַּיּוֹבֵל וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ: ס

וְאִישׁ כִּי־יִמְכֹר בֵּית־מוֹשָׁב עִיר חוֹמָה וְהִתְחִיל גְּאֻלָּתוֹ עַד־תָּם שְׁנַת מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה גְאֻלָּתוֹ:

וְאִם לֹא־יִגְאֹל עַד־מְלֵאת לוֹ שְׁנָה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר־בְּעִיר אֲשֶׁר־לוֹ (לֹא) חֹמָה לְצִמִּיתָת לַקֹּנֵה אוֹתוֹ לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בַּיּוֹבֵל:

וּבְתֵי הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם חֹמָה סָבִיב עַל־שָׂדֶה הָאָרֶץ יִחְשָׁב גְּאֻלָּה תִּהְיֶה־לוֹ וּבַיּוֹבֵל יֵצֵא:

וְעָרֵי הַלְלוּיִם בְּתֵי עָרֵי אַחֲזָתָם גְּאֻלָּת עוֹלָם תִּהְיֶה לָלְוִיִּם:

וְאֲשֶׁר יִגְאֹל מִן־הַלְלוּיִם וַיֵּצֵא מִמְכָּר־בַּיִת וְעִיר אַחֲזָתוֹ בַּיּוֹבֵל כִּי בְּתֵי עָרֵי הַלְלוּיִם הוּא אַחֲזָתָם בְּתוֹדָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וּשְׂדֵה מְגֵרֵשׁ עָרִיהֶם לֹא יִמְכֹּר כִּי־אַחֲזָת עוֹלָם הוּא לָהֶם: ס

וְכִי־יִמּוֹד אַחִיד וּמָטָה יָדוֹ עַמּוּד וְהִתְחַנְקָת בּוֹ גֵר וְתוֹשָׁב וְחֵי עַמּוּד:

אֶל־תִּקַּח מֵאֲתוֹ גִּשְׁף וְתַרְבִּית וְיִרְאָת מֵאֱלֹהֶיךָ וְחֵי אַחִיד עַמּוּד:

אֶת־כֶּסֶף לֹא־תִתֵּן לוֹ בְּגִשְׁף וּבְמַרְבִּית לֹא־תִתֵּן אֶכְלָדָה:

אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְתֵת לָכֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים:

חמיש (שלשי)

פְּרַשַׁת פְּדִיּוֹן הַנִּמְכָּרִים

וְאִם אַחִידָה שְׂאֵתָהּ יִהְיֶה עֲנִי וַיִּמְכַּר לָךְ, אֵל תַּעֲבִיד אוֹתוֹ בַּעֲבוּדָה שֶׁל עֶבֶד.

הוא יהיה אצלך כמו פועל שכיר ותושב זמני, ויעבוד אצלך רק עד שנת היובל.

הוא יצא מאצלך ביובל, הוא ובניו אתו, ויחזור אל משפחתו ואל אחות אבותיו.

כי הם עבדי שהוצאתי אותם מארץ מצרים, הם לא ימכרו כמו שמוכרים עבד.

אל תשעבד אותו בעבודה מפרכת, כבד את אלהיך.

ועבדך ואמתך אשר יהיו לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה.

וגם מבני התושבים הגוים שגרים אתכם מהם תקנו וממשפחתם שאתכם שהולידו בארצכם, והם יהיו לכם לירשה כמו אחזה.

תורישו אותם לבניכם אחריכם שירשו אותם כמו אחזה, תעבדו בהם לעולם אתם וצאצאיכם, ובאחיכם בני ישראל – איש באחיו – אל תשעבד אותו בעבודה מפרכת.

ואם בן מיעוטים שגר אצלך יעשיר, ואחיד שגר לידו יהיה עני וימכר לבן המיעוטים שאצלך או לאחד ממשפחתו בחוץ לארץ.

אחרי שנמכר אפשר לפדותו – אחד מאחיו יפדה אותו.

או דודו או בן דודו יפדה אותו, או קרוב אליו ממשפחתו יפדה אותו, או שירויח כסף ויפדה את עצמו.

ויחשב עם מי שקנה אותו את הזמן מהשנה שנמכר לו עד לשנת היובל, ויחלק את סכום הכסף שקבל במספר השנים, כמו שמחשבים מחיר ימי פועל שכיר כך הוא יחשב אתו.

אם נותרו עוד שנים רבות, לפי זה הוא יחזור

וכי־ימוך אחיד עמך ונמכר־לך לא־תעבד בו עבדת עבד:

כשכיר כתושב יהנה עמך עד־שנת היובל יעבד עמך:

ויצא מעמך הוא ובניו עמו ושב אל־משפחתו ואל־אחות אבתיו ושוב:

כי־עבדי הם אשר־הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד:

לא־תדדה בו בפרך ובראת מאלהיך:

ועבדך ואמתך אשר יהיו־לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה:

וגם מבני התושבים הנגרים עמכם מהם תקנו וממשפחתם אשר עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה:

והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני־ישראל איש באחיו לא־תדדה בו בפרך: ס

וכי תשיג נד גר ותושב עמך ומך אחיד עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר:

אחרי נמכר נאקה תהיה־לו אחד מאחיו ונאלנו:

אודדו או בן־דדו ונאלנו או־משאר בשרו ממשפחתו ונאלנו או־השינה ידו ונאל:

וחשב עם־קנהו משנת המכרו לו עד שנת היובל והיה כסף ממכרו במספר שנים כימי שכיר יהנה עמו:

אם־עוד רבות בשנים לפיהן ישיב

לש שש (רביעי)

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

מז

מח

מט

נ

נא

גאלתו מכסף מקנתו:

בב ואם מעט נשאר בשנים עד שנת היובל וחשב לו כפי שניו ישיב את גאלתו:

מחיר גבוה לפדיונו, לפי מחיר קניתו. ואם נשאר שנים מעטות עד שנת היובל, כך יחשב לו, הוא יחזיר את הכסף לפדיונו לפי מספר שנותיו.

גג כשכיר שנה בשנה יהיה עמו לא ירדנו בפרך לעיניך:

הוא יהיה אתו כל שנה כמו שכיר לשנה – לא ישעבד אותו בעבודה מפרכת לעיניך. ואם לא יפדה באחת מהאפשרויות האלה הוא יצא בשנת היובל הוא ובניו אתו.

גד ואם לא יגאל בגלה ויצא בשנת היובל הוא ובניו עמו:

כי בני ישראל הם העבדים שלי – הם עבדי אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם.

גה מפטיר כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:

אל תעשו לכם אלילים, ואל תקימו לכם פסל ומצבה, ואל תשימו בארצכם אבן מקשטת כדי להשתחוות עליה, כי אני ה' אלהיכם.

א כו לא תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משכית לא תהנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יהוה אלהיכם:

תשמרו את שבתותי ותכבדו את מקדשי, אני ה'.

ב את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה: פ

בְּחֻקֹּתַי

פְּרֻשַׁת הַבְּרֻכּוֹת

אם תתנהגו לפי חקי ותשמרו את מצוותי ותעשו אותם.

אתן את גשמיכם בזמן המתאים, הארץ תתן את יבולה ועץ השדה יצמיח את פריו.

עונת הדישה תמשך לכם עד עונת הבציר והבציר ימשך עד עונת הזריעה, ותאכלו את לחמכם לשובע ותשבו בבטחון בארצכם.

אשכין שלום בארץ, תשכבו לישון ואף אחד לא יפחיד אתכם, אשמיד את החיות הרעות מהארץ, ולא תעבור מלחמה בארצכם.

תרדפו את אויביכם והם יפלו לפניכם במלחמה.

חמשה מאתכם ירדפו מאה מהאויב, ומאה מאתכם ירדפו עשרת אלפים, אויביכם יפלו לפניכם במלחמה.

אפנה אליכם להטיב לכם, וארבה אתכם ואגדל אתכם, ואקים את הסכמי אתכם.

תאכלו ישן נושן מרוב תבואה, תצטרכו להוציא מהמחסנים תבואה ישנה כדי להכניס חדשה.

אשרה את שכונתי בתוכם ונפשי לא תדחה אתכם.

שכונתי תהיה מצודה בתוכם ואהיה לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם.

אני ה' אלהיכם שהוצאתי אתכם מארץ מצרים מלהיות להם עבדים, בטלתי את העבדות שלכם והולכתי אתכם בקומה זקופה.

פְּרֻשַׁת הַקְּלָלוֹת

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה:

אם-בחוקתי תלכו ואת-מצותי תשמרו ועשיתם אתם:

ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרוי:

והשיג לכם דיש את-בציר ובציר ושיג את-זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם:

ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחרید והשבתי חיה רעה מן-הארץ וחרב לא-תעבר בארצכם:

וירדפתם את-אויביכם ונפלו לפניכם לחרב:

וירדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה וירדפו ונפלו אויביכם לפניכם לחרב:

ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם והקימתי את-בריתי אתכם:

ואכלתם ישן נושן וישן מפני חדש תוציאו:

ונתתי משכני בתוכם ולא-תנעל נפשי אתכם:

והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו-לי לעם:

אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיית להם עבדים ואשבר מטת עלכם ואולף אתכם קומימות: פ

ואם-לא תשמעו לי ולא תעשו את כל-המצוות האלה:

ש

שליש (חמישי)

*

וְאִם־תִּמְאַסּוּ בַחֲקֵי, וְאִם נִפְשַׁכֶם תִּדְחֶה אֶת־מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נִפְשַׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי לְהַפְרֹכֶם אֶת־בְּרִיתִי:

גַּם אֲנִי אֶעֱשֶׂה לָכֶם כֶּד, וְאֶשְׁלַח בְּכֶם פָּחַד שַׁחַפַת וְקִדְחַת – מַחְשִׁיכוֹת עֵינַיִם וּמַעֲצִיבוֹת אֶת הַנֶּפֶשׁ, תִּזְרְעוּ לְשׂוֹא אֶת זְרַעְכֶם וַיֹּאכְלוּ אוֹתוֹ אוֹיְבֵיכֶם.

אֲפַנֶּה אֶת כַּעֲסֵי עֲלֵיכֶם וְתוֹבִסוּ לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם, שׁוֹנְאֵיכֶם יִשְׁלְטוּ בְכֶם וְתִבְרַחוּ גַם בְּשֹׂאֵן מִי שְׂרוּדָף אַחֲרֵיכֶם.

וְאִם גַּם אַחֲרֵי מִבּוֹת אֱלֹהֵי לֹא תִשְׁמְעוּ לִי – אוֹסִיף לִיסֹר אֶתְכֶם פִּי שֶׁבַע בְּגִלְלַת חֲטָאתֵיכֶם.

אֲשַׁבֵּר אֶת גְּאוֹתְכֶם עַל כּוֹחְכֶם, אֵיבֹשׁ אֶת שְׁמֵיכֶם כִּבְרוֹל מִלְּהוֹרִיד גֶּשֶׁם, וְאֶקְשֶׁה אֶת אֶרְצְכֶם בְּנַחוּשֹׁת מִלְּהַצְמִיחַ.

כּוֹחְכֶם יִגְמַר לְשׂוֹא בַעֲבוּדַת הָאֲדָמָה, אֶרְצְכֶם לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֶרֶץ לֹא יִתֵּן אֶת פְּרִיו.

וְאִם תִּלְכוּ אִתִּי בַעֲקֻשְׁנוֹת וְלֹא תִרְצוּ לִשְׁמוֹעַ לִי – אוֹסִיף עֲלֵיכֶם מִכָּה פִּי שֶׁבַע – כָּרְאוּי לְחֲטָאתֵיכֶם.

אֲשַׁסֶּה בְכֶם אֶת חַיֹּת הַשָּׂדֶה שִׁיעֲשׂוּ אֶתְכֶם שְׂבוּלִים, הֵם יִשְׁמִידוּ אֶת בְּהֵמוֹתֵיכֶם וַיִּמְעִטוּ אֶתְכֶם, וְדִרְכֵיכֶם תִּהְיֶינָה שׁוּמְמוֹת.

וְאִם מִמְּכוֹת אֱלֹהֵי לֹא תִלְמְדוּ מוֹסֵר לִשְׁמוֹעַ בְּקוּלִי, וְתִלְכוּ אִתִּי בַעֲקֻשְׁנוֹת.

גַּם אֲנִי אֶלֶף אֶתְכֶם בַּעֲקֻשְׁנוֹת וְאֶבֶה אֶתְכֶם גַּם אֲנִי פִּי שֶׁבַע – עוֹנֵשׁ עַל חֲטָאתֵיכֶם.

אָבִיא עֲלֵיכֶם מִלְחָמָה לְנֶקֶם עַל הַפֶּרֶת הַחֲסֵבִים אִתִּי וְתִתְבַּנְּסוּ בְעֵרֵיכֶם, וְאִז אֶשְׁלַח בְּתוֹכְכֶם מַחֲלַת דָּבָר, וְתִלְכְּדוּ בְיַד הָאוֹיֵב.

כִּשְׂאֵשְׁבוֹר וְאִמוּטֹט אֶת פְּרִנְסַתְכֶם, עֲשֹׂר נָשִׁים לְחַמְכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהִשִּׁיבוּ לְחַמְכֶם בְּמִשְׁקַל וְלֹא תִשְׁבְּעוּ:

וְאִם־בַּחֲקֵי תִמְאַסּוּ וְאִם אֶת־מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נִפְשַׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי לְהַפְרֹכֶם אֶת־בְּרִיתִי:

גַּם אֲנִי אֶעֱשֶׂה־וְאֶת לָכֶם וְהַפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶת־הַשַּׁחַפַת וְאֶת־הַקִּדְחַת מִכְּלוֹת עֵינַיִם וּמִדִּיבַת נֶפֶשׁ וְיִזְרְעֶתֶם לְדִיק זְרַעְכֶם וַיֹּאכְלֵהוּ אוֹיְבֵיכֶם:

וְנִתְתִּי כְפִי בְכֶם וְנִנְפַתְּם לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם וְרָדוּ בְכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם וְנִסְתַּם וְאִין־רָדָף אֶתְכֶם:

וְאִם־עַד־אֱלֹהֵי לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וַיִּסְפַּתִּי לִי־סִרְהָ אֶתְכֶם שֶׁבַע עַל־חֲטָאתֵיכֶם:

וְשִׁבְרֵתִי אֶת־נְאוֹן עֲזֹכֶם וְנִתְתִּי אֶת־שְׁמֵיכֶם כִּבְרוֹל וְאֶת־אֶרְצְכֶם כִּנְחָשָׁה:

וְתֵם לְדִיק כּוֹחְכֶם וְלֹא־תִתֵּן אֶרְצְכֶם אֶת־יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאֶרֶץ לֹא יִתֵּן פְּרִיו:

וְאִם־תִּלְכוּ עִמִּי קָרִי וְלֹא תִאָּבִו לִשְׁמוֹעַ לִי וַיִּסְפַּתִּי עֲלֵיכֶם מִכָּה שֶׁבַע כַּחֲטָאתֵיכֶם:

וְהִשְׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת־חַיֹּת הַשָּׂדֶה וְשִׁכְלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת־בְּהֵמוֹתְכֶם וְהִמְעִיטָה אֶתְכֶם וְנִשְׁמוּ דְרָכֵיכֶם:

וְאִם־בְּאֱלֹהֵי לֹא תִנְסְרוּ לִי וְחִלַּקְתֶּם עִמִּי קָרִי:

וְחִלַּקְתִּי אֶת־אֲנִי עִמְכֶם בְּקָרִי וְהַכִּיתִי אֶתְכֶם גַּם־אֲנִי שֶׁבַע עַל־חֲטָאתֵיכֶם:

וְהִבֵּאתִי עֲלֵיכֶם חֶרֶב נִקְמַת נִקְמַת־בְּרִית וְנִאֲסַפְתֶּם אֶל־עֵרֵיכֶם וְשִׁלַּחְתִּי דָּבָר בְּתוֹכְכֶם וְנִתַּתֶּם בְּיַד־אוֹיֵב:

כִּשְׁבַּרְי לָכֶם מִטַּה־לָּחֶם וְאָפוּ עֲשֹׂר נָשִׁים לְחַמְכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהִשִּׁיבוּ לְחַמְכֶם בְּמִשְׁקַל וְאִכְלַתֶּם וְלֹא תִשְׁבְּעוּ:

ס

וְאִם-בְּזֹאת לֹא תִשְׁמָעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְּקָרִי:

וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת-קָרִי וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אַף-אֲנִי שָׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם:

וְאָכַלְתֶּם בֶּשָׂר בְּנִיכֶם וּבֶשָׂר בְּנֵיכֶם וְתֹאכְלוּ אֶת בֶּשָׂר בְּנוֹתֵיכֶם.

וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת-חַמְנֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת-פְּנֵיכֶם עַל-פְּנֵי גְלוּלֵיכֶם וְנִעְלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם:

וְנָתַתִּי אֶת-עֵרִיכֶם חֲרִיבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֶרְיַח בְּרִיחַ נִיחֻחְכֶם: קָרַבְנוּתֵיכֶם.

אֲנִי אֶעֱשֶׂה אֶת הָאָרֶץ שְׂמָמָה, אֶפְלוּ אוֹיְבֵיכֶם שִׁיתְיָשְׁבוּ בָּהּ יֵהוּ בַשְּׂמָמָה.

וְאֶתְכֶם אֶפְאֵר בְּגוֹיִם, וְאֶשְׁלוֹף עֲלֵיכֶם חֶרֶב – שִׁירְדְּפוּ אַחֲרֵיכֶם, אֲרַצְכֶם תִּהְיֶה שְׂמָמָה וְעֵרִיכֶם תִּהְיֶינָה חֲרִבוֹת.

אִז יִשְׁלְמוּ לָאָרֶץ הַשְּׂמֹטוֹת שֶׁהִפְסִידָה – כֹּל יְמֵי הַשְּׂמָמָה שֶׁל הַגְּלוּת כִּשְׂאֵתֶם בְּאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם, אִז הָאָרֶץ תִּשְׁבֹּת וְתִקְבַּל בַּחֲזֵרָה אֶת שְׂמֹטוֹתֶיהָ.

הִיא תִשְׁבֹּת כֹּל יְמֵי שְׂמָמָתָהּ אֶת מַה שֶּׁלֹּא שָׁבַתָהּ בִּשְׁנוֹת הַשְּׂמִיטָה בְּזִמְנָה שִׁישְׁבַתְתֶּם עָלֶיהָ.

וְהַנְּשֹׂאָרִים מִכֶּם, אָבִיא פֶחַד בְּלִבִּים בְּאֲרָצוֹת אוֹיְבֵיהֶם, יִרְדּוּף אוֹתָם אֶפְלוּ רַעַשׁ שֶׁל עֲלָה מְעוֹפָף, וְיִכְרְחוּ מִמֶּנּוּ כְמוֹ מַחֲרָב וְיִפְלוּ גַם כְּשֵׂאִין מִי שְׂרֹדֶף.

יִתְקַלּוּ אֶחָד בְּשָׁנֵי כְמוֹ כְּשִׁבּוֹרְחִים מַחֲרָב וְאִין מִי שְׂרֹדֶף, וְלֹא תִצְלִיחוּ לְהִתְאוֹשֵׁשׁ מִמִּפְלַת אוֹיְבֵיכֶם.

תֵּאבְדוּ בְּגוֹיִם וְאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם תִּכְלֶה אֶתְכֶם.

וְהַנְּשֹׂאָרִים מִכֶּם יִרְקְבוּ בַעֲוֹנוֹתֵיהֶם בְּאֲרָצוֹת אוֹיְבֵיכֶם, וְיִרְקְבוּ גַם בַּעֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵיהֶם שֶׁהִם מִמְּשִׁיכִים לַעֲשׂוֹת.

וְאִם-בְּזֹאת לֹא תִשְׁמָעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְּקָרִי:

וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחַמַּת-קָרִי וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אַף-אֲנִי שָׁבַע עַל-חַטָּאתֵיכֶם:

וְאָכַלְתֶּם בֶּשָׂר בְּנִיכֶם וּבֶשָׂר בְּנֵיכֶם וְתֹאכְלוּ אֶת בְּנוֹתֵיכֶם.

וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-בְּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת-חַמְנֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת-פְּנֵיכֶם עַל-פְּנֵי גְלוּלֵיכֶם וְנִעְלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם:

וְנָתַתִּי אֶת-עֵרִיכֶם חֲרִיבָה וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת-מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֶרְיַח בְּרִיחַ נִיחֻחְכֶם:

וְהִשְׁמַדְתִּי אֲנִי אֶת-הָאָרֶץ וְשָׂמְמוּ עָלֶיהָ אוֹיְבֵיכֶם הַיֹּשְׁבִים בָּהּ:

וְאֶתְכֶם אֲזַרְהַ כְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִּי אַחֲרֵיכֶם חֶרֶב וְהִיתָה אֲרַצְכֶם שְׂמָמָה וְעֵרִיכֶם יֵהוּ חֲרִיבָה:

אִז תִּרְצֶה הָאָרֶץ אֶת-שַׁבְתֹּתֶיהָ כֹּל יְמֵי הַשְּׂמָמָה וְאַתֶּם בְּאָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם אִז תִּשְׁבַּת הָאָרֶץ וְהִרְצַת אֶת-שַׁבְתֹּתֶיהָ:

כֹּל-יְמֵי הַשְּׂמָמָה תִּשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא-שָׁבַתָהּ בְּשַׁבְתֹּתֵיכֶם בְּשַׁבְתְּכֶם עָלֶיהָ:

וְהַנְּשֹׂאָרִים בְּכֶם וְהַבְּאֵתִי מִרְדָּף בְּלִבְכֶם בְּאֲרָצַת אוֹיְבֵיהֶם וְרַחַף אוֹתָם קוֹל עֲלָה נִדְּף וְנִסּוּ מִנְּסַת-חֶרֶב וְנִפְלוּ וְאִין רַחַף:

וְכִשְׁלוּ אִישׁ-בְּאֵחָיו כְּמִפְּנֵי-חֶרֶב וְרַחַף אִין וְלֹא-תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם:

וְאֶבְדְּתֶם בְּגוֹיִם וְאָכַלְהָ אֶתְכֶם אָרֶץ אוֹיְבֵיכֶם:

וְהַנְּשֹׂאָרִים בְּכֶם יִמְקוּ בַעֲוֹנֵם בְּאֲרָצַת אוֹיְבֵיכֶם וְאִף בַּעֲוֹנֹת אֲבֹתֶם אֲתֶם יִמְקוּ:

והם יתודו על עוונותיהם ועל עוונות אבותיהם, בבגידתם שבגדו בי, וגם על שהלכו אתי בעקשנות.

גם אני אלך עמם בעקשנות ואביא אותם לארץ אויביהם, רק אז יכנע לבם הסתום ואז יקבלו עונש על עוונם.

ואזכור את הבטחתי ליעקב וגם את הבטחתי ליצחק וגם את הבטחתי לאברהם אזכור, ואזכור את ארץ ישראל.

והארץ תעזב מהם ותקבל את השמשות שהפסידה בשתהיה שוממה מהם, והם יקבלו עונש על עוונם בגלל שמאסו במשפטי ונפשם דחתה את חקי.

וגם אז כשיהיו בארץ אויביהם לא אמאס בהם ולא אדחה אותם להשמיד אותם – להפר את הסכמי אתם, כי אני ה' אלהיהם.

ואזכור להם את הסכמי עם אבותיהם הראשונים שהוצאתי אותם מארץ מצרים לעיני העמים להיות להם לאלהים, אני ה'.

אלה החקים והמשפטים וההוראות שה' הורה בהר סיני באמצעות משה בהסכם שבנינו ובין בני ישראל.

פרשת הערכים

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר להם: איש שיפריש מממונו בגדר להביא לה' כסף בשווי אדם.

שווי של זכר מגיל עשרים שנה ועד בן ששים שנה – השווי הוא כסף במשקל חמשים שקל בשקל הקודש (705 גרם).

ואם היא נקבה, השווי יהיה שלושים שקל (423 גרם).

ואם הוא מגיל חמש שנים ועד בן עשרים שנה, השווי יהיה: הזכר – עשרים שקלים (282

מ) והתנדו את-עונם ואת-עון אבתם במעלם אשר מעלו-בי ואף אשר-הלכו עמי בקרי:

מא) אף-אני אלך עמם בקרי והבאתי אתם בארץ אויביהם או-אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את-עונם:

מב) וזכרתי את-בריתי יעקב ואף את-בריתי יצחק ואף את-בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר:

מג) והארץ תעזב מהם ותרץ את-שבתתיה בהשמה מהם והם ירצו את-עונם יען וביען במשפטי מאסו ואת-חקתי נעלה נפשם:

מד) ואף-גם-זאת בהיותם בארץ אויביהם לא-מאסתים ולא-נעלתים לכלתם להפר בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם:

מה) וזכרתי להם ברית ראשנים אשר הוצאתי-אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה:

מו) אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד-משה: פ

רביעי (שש)

א כז

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ב) דבר אל-בני ישראל ואמרת אלהם איש כי יפלא גדר בערקה נפשת ליהנה:

ג) והנה ערקה הזכר מבן עשרים שנה ועד בן ששים שנה והנה ערקה חמשים שקל כסף בשקל הקדש:

ד) ואם-נקבה הוא והנה ערקה שלשים שקל:

ה) ואם מבן-חמש שנים ועד בן-עשרים שנה והנה ערקה הזכר עשרים שקלים

וּלְנִקְבָה עֲשֶׂרֶת שְׁקָלִים:

וְאִם מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן־חֲמֵשׁ שָׁנִים וְהָיָה עֶרְכָּךְ הַזָּכָר חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים בְּסֹף וּלְנִקְבָה עֶרְכָּךְ שְׁלֹשֶׁת שְׁקָלִים בְּסֹף:

וְאִם מִבֶּן־שָׁשִׁים שָׁנָה וְיַמְעֵלָה אִם־זָכָר וְהָיָה עֶרְכָּךְ חֲמִשָּׁה עָשָׂר שְׁקָל וּלְנִקְבָה עֲשָׂרָה שְׁקָלִים:

וְאִם־מָוֶה הוּא מֵעֶרְכָּךְ וְהֵעֲמִידוּ לִפְנֵי הַכֹּהֵן וְהִעֲרִיף אֹתוֹ הַכֹּהֵן עַל־פִּי אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה יָד הַגֹּדֶר וְעֲרִיכְנוּ הַכֹּהֵן: ס

וְאִם־בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַיהוָה כֹּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוָה יִהְיֶה־קֹדֶשׁ:

לֹא יִחְלִיפֻנוּ וְלֹא־יִמִּיר אֹתוֹ טוֹב בָּרַע אוֹרֶע בְּטוֹב וְאִם־הִמִּיר יִמִּיר בְּהֵמָה בְּבִהֵמָה וְהָיָה־הוא וְתִמְוֹרְתוֹ יִהְיֶה־קֹדֶשׁ:

וְאִם כָּל־בְּהֵמָה טְמֵאָה אֲשֶׁר לֹא־יִקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַיהוָה וְהֵעֲמִיד אֶת־הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן:

וְהִעֲרִיף הַכֹּהֵן אֹתָהּ בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כְּעֶרְכָּךְ הַכֹּהֵן כֵּן יִהְיֶה:

וְאִם־נֶאֱלַל וְנֶאֱלָנָה וְיִסַּף חֲמִישְׁתּוֹ עַל־עֶרְכָּךְ:

וְאִישׁ כִּי־יִקְדֹשׁ אֶת־בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַיהוָה וְהִעֲרִיכוּ הַכֹּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יִעֲרִיף אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יִקּוּם:

וְאִם־הִמְקִדִישׁ יִנְאָל אֶת־בֵּיתוֹ וְיִסַּף חֲמִישִׁית בְּסֹף־עֶרְכָּךְ עָלָיו וְהָיָה לוֹ:

וְאִם מִשְׁרָה אֲחֻזָּתוֹ יִקְדִישׁ אִישׁ לַיהוָה וְהָיָה עֶרְכָּךְ לִפִּי זָרְעוֹ זָרְעוֹ תִמְרָה שְׁעָרִים בְּחֲמִשִּׁים שְׁקָל בְּסֹף:

וְאִם־מִשְׁנַת הַיָּבֵל יִקְדִישׁ שְׂדֵהוּ כְּעֶרְכָּךְ

חמיש (שביעי)

(גרס), וּלְנִקְבָה - עֲשָׂרָה שְׁקָלִים (141 גרס).

וְאִם מִגִּיל חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן חֲמֵשׁ שָׁנִים, הַשְׁוּי יִהְיֶה: הַזָּכָר - חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים בְּסֹף (70.5 גרס), וּלְנִקְבָה - הַשְׁוּי שְׁלוֹשָׁה שְׁקָלִים בְּסֹף (42.3 גרס).

וְאִם מִגִּיל שָׁשִׁים שָׁנָה וְיַמְעֵלָה: אִם זָכָר - הַשְׁוּי יִהְיֶה חֲמִשָּׁה עָשָׂר שְׁקָל (211.5 גרס), וּלְנִקְבָה - עֲשָׂרָה שְׁקָלִים (141 גרס).

וְאִם הוּא עֲנִי מִלֵּה־שִׁיג אֶת הַשְׁוּי הַמְּלֵא, יַעֲמִידוּ אוֹתוֹ לִפְנֵי הַכֹּהֵן וְהַכֹּהֵן יַעֲרִיף אֶת יְכֹלְתוֹ, כְּפִי יְכוּלֹת הַנּוֹדֵר כִּף יַעֲרִיף לוֹ הַכֹּהֵן לְשַׁלֵּם.

וְאִם נָדָר לָתֵת בְּהֵמָה שְׁמִקְרִיבִים מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַה', כֹּל מֵה שִׁיקְדֵשׁ מִמֶּנָּה לַה' יִהְיֶה מִקְדָּשׁ לְקֶרְבָּן.

הוא לא יפדה אותו ולא יחליף אותו לא טוב ברע ולא רע בטוב, ואם יחליף בהמה בבהמה, גם הראשונה וגם זו שבמקומה יהיו קודש.

וְאִם יִקְדִישׁ בְּהֵמָה טְמֵאָה שְׁלֵא מִקְרִיבִים מִמֶּנָּה קֶרְבָּן לַה' - יַעֲמִידוּ אֶת הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן.

הַכֹּהֵן יַעֲרִיף אֶת שְׁוִיָּהּ לִפִּי מַעְלוֹתֶיהָ וְחִסְרוֹנוֹתֶיהָ - בְּהִעֲרַבְתָּ הַכֹּהֵן כִּף יִהְיֶה מְחִירָה.

וְאִם הַמְקִדִישׁ בְּעַצְמוֹ יִפְדֶּה אוֹתָהּ, הוּא יוֹסִיף חֲמִישִׁית עַל מְחִירָה.

פְּרֻשַׁת הַפְּדִיאוֹת

וְאִם אִישׁ יִקְדִישׁ אֶת בֵּיתוֹ שִׁיְהִי קוֹדֶשׁ לַה', הַכֹּהֵן יַעֲרִיף אֶת שְׁוִיּוֹ לִפִּי מַעְלוֹתָיו וְחִסְרוֹנוֹתָיו, כְּפִי שֶׁהַכֹּהֵן יַעֲרִיף כִּף יִהְיֶה מְחִירוֹ.

וְאִם הַמְקִדִישׁ עַצְמוֹ יִפְדֶּה אֶת בֵּיתוֹ, הוּא יוֹסִיף חֲמִישִׁית עַל מְחִיר שְׁוִיּוֹ, וְהָיָה שְׁלוֹ.

וְאִם אִישׁ יִקְדִישׁ לַה' מִשְׁרָה אֲחֻזָּתוֹ, הַמְּחִיר יִקְבַּע לִפִּי כַּמּוֹת הַתְּבוּאָה - שְׁטַח שְׂזָרְעִים בּו חֹמֶר שְׁעוּרִים (216פ לטר) יִפְדֶּה בְּחֲמִשִּׁים שְׁקָל בְּסֹף (705 גרס).

אִם יִקְדִישׁ אֶת שְׂדֵהוּ מִיַּד אַחֲרֵי שְׁנַת הַיָּבֵל,

יִקְבַּע הַמַּחִיר הַזֶּה:
 וְאִם יִקְדִּישׁ אֶת שְׂדֵהוּ אַחֲרֵי הַיּוֹבֵל הַכֹּהֵן
 יִפְחִית מִהֶמְחִיר וַיִּחְשָׁב לוֹ אֶת הַכֶּסֶף רַק עַל
 פִּי מִסְפַּר הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל.
 וְאִם הַמִּקְדָּישׁ עֲצָמוּ יַפְדֶּה אֶת הַשְּׂדֵה, יוֹסִיף
 עָלָיו אֶת חֲמִישִׁית מַחִיר שׁוּוּי, וַיְהִי שְׁלוֹ.
 וְאִם הוּא לֹא יִגְאֹל אֶת הַשְּׂדֵה, אוֹ אִם
 הֶקְדַּשׁ מִכָּר אֶת הַשְּׂדֵה לְאִישׁ אַחֵר, אִי
 אֶפְשָׁר לְפַדּוֹתוֹ עוֹד.
 וּכְשֶׁהַשְּׂדֵה תֵצֵא בַיּוֹבֵל הִיא תִהְיֶה קוֹדֵשׁ לַה'
 כְּמוֹ שְׂדֵה שֶׁהִקְדַּשְׁתָּ עֲבוּר כְּהֻנִּים, הִיא תִהְיֶה
 לַכֹּהֵן לְאַחֲזָה.
 וְאִם יִקְדִּישׁ לַה' שְׂדֵה קְנוּיָה שְׂאִינְנָה מִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ,
 הַכֹּהֵן יִחְשָׁב לוֹ אֶת מַחִיר הַשְּׂמוּשׁ בַּשְּׂדֵה עַד
 שְׁנַת הַיּוֹבֵל, וְהָאִישׁ יִתֵּן בַּיּוֹם הַהוּא אֶת
 הַמַּחִיר, שִׁיְהִי קוֹדֵשׁ לַה'.
 בַּשְּׁנַת הַיּוֹבֵל הַשְּׂדֵה תִחְזוֹר לְזֶה שֶׁנִּקְנַתָּה
 מִמֶּנּוּ – לְמִי שֶׁאַחֲזָתָה הָאָרֶץ שְׁלוֹ.
 וְכֹל הַהֶעֱרַכּוֹת יִהְיוּ לְפִי שֶׁקֵּל הַקּוֹדֵשׁ –
 עֲשָׂרִים גֵּרָה יִהְיֶה מִשְׁקַל הַשֶּׁקֶל (14.1 גרס).
 אֲבָל בְּכוֹר בְּהֵמָה שֶׁהוּא קוֹדֵשׁ לַה', בֵּין אִם
 שׂוֹר וּבֵין אִם גָּדִי אוֹ טֹלָה, אִישׁ לֹא יוֹכֵל
 לְהִקְדִּישׁ אוֹתוֹ, כִּי הוּא שֶׁל ה'.
 וְאִם יִקְדִּישׁ בְּהֵמָה טְמֵאָה, יַפְדֶּה אוֹתָהּ
 בְּשׁוּוּיָה וַיּוֹסִיף עָלֶיהָ חֲמִישִׁית, וְאִם הַמִּקְדָּישׁ
 לֹא יַפְדֶּה אוֹתָהּ יִמְכְּרוּ אוֹתָהּ בְּשׁוּוּיָה.
 אֲבָל כֹּל הַקְדָּשׁ עֲבוּר כְּהֻנִּים שְׂאִישׁ יִפְרִישׁ
 לַה' מִכֹּל הַמָּמוֹן שְׁלוֹ – מֵאֲדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ – לֹא יִמְכָּר וְלֹא יַפְדֶּה, כֹּל הַקְדָּשׁ
 עֲבוּר כְּהֻנִּים הוּא קוֹדֵשׁ קְדָשִׁים לַה'.
 כֹּל אָדָם שִׁיַּחְרֵם לְמוֹת לֹא יַפְדֶּה, אֲלֵא יוֹמַת.
 וְכֹל מֵעֶשֶׂר שִׁיַּפְרֵשׁ מִגְדוּלֵי הָאָרֶץ – מִזֶּרַע
 הָאָרֶץ אוֹ מִפְרוֹת הָעֵץ, הוּא לַה' – קוֹדֵשׁ לַה'.

יָקוּם:
 וְאִם-אַתָּה הַיּוֹבֵל יִקְדִּישׁ שְׂדֵהוּ וַיִּחְשָׁב-
 לוֹ הַכֹּהֵן אֶת-הַכֶּסֶף עַל-פִּי הַשָּׁנִים
 הַנּוֹתֵרֹת עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיִּנְרַע מֵעֶרְכָּךָ:
 וְאִם-יִגְאֹל יִגְאֹל אֶת-הַשְּׂדֵה הַמִּקְדָּישׁ
 אֹתוֹ וַיֹּסֶף חֲמִישִׁית כֶּסֶף-עֶרְכָּךָ עָלָיו
 וַיָּקָם לוֹ:
 וְאִם-לֹא יִגְאֹל אֶת-הַשְּׂדֵה וְאִם-מִכָּר
 אֶת-הַשְּׂדֵה לְאִישׁ אַחֵר לֹא יִגְאֹל עוֹד:
 וְהָיָה הַשְּׂדֵה בְּצֵאתוֹ בַּיּוֹבֵל קֹדֵשׁ לַיהוָה
 כְּשֶׂדֵה הַחֲרָם לַכֹּהֵן תִּהְיֶה אַחֲזָתוֹ:
 וְאִם אֶת-שְׂדֵה מִקְנָתוֹ אֲשֶׁר לֹא מִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ יִקְדִּישׁ לַיהוָה:
 וַיִּחְשַׁב-לוֹ הַכֹּהֵן אֶת מִכְּסַת הָעֶרְכָּךָ עַד
 שְׁנַת הַיּוֹבֵל וַיִּתֵּן אֶת-הָעֶרְכָּךָ בַּיּוֹם
 הַהוּא קֹדֵשׁ לַיהוָה:
 בַּשְּׁנַת הַיּוֹבֵל יָשׁוּב הַשְּׂדֵה לְאִשֶּׁר קָנָהוּ
 מֵאִתּוֹ לְאֲשֶׁר-לוֹ אַחֲזָתָה הָאָרֶץ:
 וְכֹל-עֶרְכָּךָ יִהְיֶה בְּשֶׁקֶל הַקְדָּשׁ עֲשָׂרִים
 גֵּרָה וַיְהִי הַשֶּׁקֶל:
 אֲדָם-בְּכוֹר אֲשֶׁר-יִבְכָּר לַיהוָה בְּבִהְמָה
 לֹא-יִקְדִּישׁ אִישׁ אֹתוֹ אִם-שׂוֹר אִם-שֵׂה
 לַיהוָה הוּא:
 וְאִם בְּבִהְמָה טְמֵאָה וַיַּפְדֶּה בְּעֶרְכָּךָ
 וַיֹּסֶף חֲמִשְׁתּוֹ עָלָיו וְאִם-לֹא יִגְאֹל
 וַיִּמְכָּר בְּעֶרְכָּךָ:
 אֲדָם-כֹּל-חֲרָם אֲשֶׁר יַחְרֵם אִישׁ לַיהוָה
 מִכֹּל-אֲשֶׁר-לוֹ מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵה
 אַחֲזָתוֹ לֹא יִמְכָּר וְלֹא יִגְאֹל כֹּל-חֲרָם
 קְדָשׁ-קְדָשִׁים הוּא לַיהוָה:
 כֹּל-חֲרָם אֲשֶׁר יַחְרֵם מִן-הָאָדָם לֹא
 יַפְדֶּה מוֹת יוֹמַת:
 וְכֹל-מֵעֶשֶׂר הָאָרֶץ מִזֶּרַע הָאָרֶץ מִפְּרֵי
 הָעֵץ לַיהוָה הוּא קֹדֵשׁ לַיהוָה:

פרשת בחוקותי

- לא ואם-נאָל ינאָל איש מִמַּעֲשֵׂרוֹ חֲמִשִּׁיתוֹ יִסַּף עָלָיו:
- לב וְכֹל-מַעֲשֵׂר בְּקָרְוֹ וְצֹאן כָּל אֲשֶׁר-יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירִי יִהְיֶה-קֹּדֶשׁ לַיהוָה:
- לג לֹא יִבְקַר בֵּין-טוֹב לְרַע וְלֹא יִמְיָרְנוּ וְאִם-תִּמָּר יִמְיָרְנוּ וְהָיָה-הוּא וְתִמְוֵרְתּוֹ יִהְיֶה-קֹּדֶשׁ לֹא יִנָּאֵל:
- לד אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:
- ואם איש יפדה חלק ממעשרו, הוא יוסיף עליו חמישית ממחירו.
- וכל מעשר של בקר וצאן – מכל אלה שיעברו תחת מקל הספירה – העשירי יהיה קודש לה'.
- לא יבדוק להבחין אם הוא טוב או רע ולא יחליף אותו, ואם יחליף אותו – הוא ופדיונו יהיו קודש ואי אפשר לפדות אותם.
- אלה המצוות שה' צוה את משה אל בני ישראל בהר סיני.

מפס"ד

במדבר

פרשת פקודי ישראל
ה' דבר אל משה במדבר סיני באוהל
ההתכנסות, ביום הראשון של החודש השני
בשנה השניה לצאתם מארץ מצרים, ואמר:
ספרו את כל הצבור של בני ישראל
למשפחותיהם בחלוקה לפי משפחות
אבותיהם, כל אחד בשמו, כל איש זכר.
מגיל עשרים שנה ומעלה – כל מתגייס לצבא
בישראל, אתה ואהרן תספרו אותם בשביל
הצבא.
ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית אבותיו הוא:
ואלה שמות האנשים שיצמדו אתכם:
לראובן – אליצור בן שדיאור.
לשמעון – שלומיאל בן צורישידי.
ליהודה – נחשון בן עמינדב.
ליששכר – נתנאל בן צוער.
לזבולון – אליאב בן חלון.
לבני יוסף: לאפרים – אלישמע בן עמיהוד,
למנשה – גמליאל בן פדהצור.
לבנימין – אבידן בן גדעוני.
לדן – אחיעזר בן עמישדי.
לאשר – פגעיאל בן עכרון.
לגד – אליסף בן דעואל.
לנפתלי – אחירע בן עינן.
אלה הם המזמנים מהצבור לספור – נשיאי
שבטי אבותיהם, הם ראשי אלפי בני ישראל.
משה ואהרן לקחו אתם את האנשים האלה
ששמותיהם הזכרו.
ואספו את כל הצבור ביום הראשון של
חודש איר, והם הציגו את יחוסיהם משפחותיהם
לפי משפחות אבותיהם, שמות האנשים
נספרו מגיל עשרים ומעלה, כל אחד ואחד.
הם עשו כמו שה' צוה את משה, והוא ספר
אותם במדבר סיני.
בני ראובן בכור ישראל, צאצאי משפחותיהם

א * וידבר יהוה אל-משה במדבר סיני
ב אהל מועד באחד לחדש השני בשנה
השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:
ב שאו את-ראש כל-עדת בני-ישראל
למשפחתם לבית אבתם במספר
שמות כל-זכר לגלגלתם:
ג מבן עשרים שנה ומעלה כל-יצא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה
ואהרן:
ד ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש
לבית אבותיו הוא:
ה ואלה שמות האנשים אשר יצמדו
אתכם לראובן אליצור בן-שדיאור:
ו לשמעון שלמיאל בן-צורישידי:
ז ליהודה נחשון בן-עמינדב:
ח ליששכר נתנאל בן-צוער:
ט לזבולון אליאב בן-חלון:
י * [ז] לבני יוסף לאפרים אלישמע בן-
עמיהוד למנשה גמליאל בן-פדהצור:
יא לבימין אבידן בן-גדעוני:
יב לדן אחיעזר בן-עמישדי:
יג לאשר פגעיאל בן-עכרון:
יד לגד אליסף בן-דעואל:
טו לנפתלי אחירע בן-עינן:
טז אלה קרואי (קריאי) העדה נשיאי
מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם:
יז * ויקח משה ואהרן את האנשים האלה
אשר נקבו בשמות:
יח ואת כל-העדה הקהילו באחד לחדש
השני ויתילו על-משפחתם לבית
אבתם במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה לגלגלתם:
יט כאשר צוה יהוה את-משה ויפקדם
במדבר סיני: ס
כ ויהיו בני-ראובן בכר ישראל

בחלוקה לפי משפחות אבותיהם, שנספרו כל אחד בשמו, כל זכר מגיל עשרים שנה ומעלה - כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט ראובן היה ארבעים וששה אלף וחמש מאות.

לבני שמעון צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט שמעון חמשים ותשעה אלף ושלוש מאות.

לבני גד צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט גד ארבעים וחמשה אלף ושש מאות וחמשים.

לבני יהודה צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט יהודה שבעים וארבעה אלף ושש מאות.

לבני יששכר צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט יששכר חמשים וארבעה אלף וארבע מאות.

לבני זבולון צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל אחד בשמו, כל איש זכר מגיל עשרים שנה ומעלה כל מתגייס לצבא -

מנינם של שבט זבולון חמשים ושבעה אלף וארבע מאות.

לבני יוסף, לבני אפרים צאצאי משפחותיהם לפי משפחות אבותיהם - מנינם שנספרו כל

תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות לנגלתם כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כא

פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף וחמש מאות: פ

כב

לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו במספר שמות לנגלתם כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כג

פקדיהם למטה שמעון תשעה וחמשים אלף ושלש מאות: פ

כד

לבני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כה

פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: פ

כו

לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כז

פקדיהם למטה יהודה שבעים וארבעה ושבעים אלף ושש מאות: פ

כח

לבני יששכר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

כט

פקדיהם למטה יששכר ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: פ

ל

לבני זבולון תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

לא

פקדיהם למטה זבולון שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: פ

לב

לבני יוסף לבני אפרים תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות

אֶחָד בְּשִׁמּוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט אַפְרַיִם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ
מֵאוֹת.

לְבָנֵי מִנְשֵׁה צֹאצְאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשִׁמּוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט מְנַשֶּׁה שְׁלוּשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
וּמֵאוֹת.

לְבָנֵי בְנִימִין צֹאצְאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשִׁמּוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט בְנִימִין שְׁלוּשִׁים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת.

לְבָנֵי דָן צֹאצְאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי מִשְׁפַּחֹת
אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד בְּשִׁמּוֹ,
כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל
מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט דָּן שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף וּשְׁבַע
מֵאוֹת.

לְבָנֵי אֲשֶׁר צֹאצְאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשִׁמּוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט אֲשֶׁר אַרְבָּעִים וְאַחַד אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת.

בְּנֵי נַפְתָּלִי צֹאצְאֵי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם לְפִי
מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם – מִנִּינָם שֶׁנִּסְפְּרוּ כָּל אֶחָד
בְּשִׁמּוֹ, כָּל אִישׁ זָכָר מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל מִתְגַּיֵּס לְצַבָּא –

מִנִּינָם שֶׁל שִׁבְט נַפְתָּלִי חֲמִשִּׁים וּשְׁלוֹשָׁה אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת.

אֵלֶּה תּוֹצְאוֹת הַסְּפִירָה שֶׁסְּפְּרוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּשְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ – נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד
הָיָה נֹצֵיג לְמִשְׁפַּחָתוֹ.

מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא
צָבָא:

לג פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אַפְרַיִם אַרְבָּעִים אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: פ

לד לְבָנֵי מִנְשֵׁה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לה פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה מִנְשֵׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וּמֵאוֹת: פ

לו לְבָנֵי בְנִימִין תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לז פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה בְנִימִין חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פ

לח לְבָנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

לט פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה דָּן שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
וּשְׁבַע מֵאוֹת: פ

מ לְבָנֵי אֲשֶׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

מא פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אֲשֶׁר אַרְבָּעִים וְאַחַד אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: פ

מב בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית
אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:

מג פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה נַפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים
אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: פ

מד אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ אִישׁ־
אֶחָד לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ:

מנין כל בני ישראל בחלוקה לפי משפחות אבותיהם מגיל עשרים שנה ומעלה – כל מתגיס לצבא בישראל – כל הנספרים היו שש מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים. ושבת הלויים למשפחותיהם לא נמנו יחד אתם.

פרשת תפקיד הלויים

ה' דבר אל משה ואמר: אבל את שבת לוי אל תמנה ואל תספור אותם יחד עם בני ישראל. ואתה תמנה את הלויים על משכן לוחות הברית, ועל כל כליו ועל כל הדברים ששייכים אליו – הם יסבבו את המשכן ואת כל כליו והם יהיו השרתים שלו ויחננו מסביב למשכן. כשהמשכן יסע הלויים יפרקו אותו וכשהמשכן יחנה הלויים יקימו אותו, ואיש זר שיגש לעשות את זה – יומת. ובני ישראל יחננו כל אחד במחנה שלו – כל איש תחת דגלו לקהלותיהם. והלויים יחננו מסביב למשכן לוחות הברית ולא יהיה בעם על הצבור של בני ישראל, והלויים ישמרו את משמר משכן לוחות הברית.

ובני ישראל בצעו, בכל מה שה' צוה את משה – כך הם עשו.

פרשת הדגלים

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר: בני ישראל יחננו כל אחד ליד דגל שבטו ויסמלו לפי משפחות אבותיהם, הם יחננו מול אוהל ההתפנסות מסביב. והחונים בצד מזרח – דגל מחנה יהודה וקהלותיו, הנשיא של בני יהודה – נחשון בן עמינדב. ומספר אנשי צבאו שבעים וארבעה אלה ושש מאות. והחונים אתו: שבט יששכר, הנשיא של בני

מז ויהיו כל-פקודי בני-ישראל לבית אבתם מן עשרים שנה ומעלה כל-יצא צבא בישראל: מז ויהיו כל-הפקדים שש-מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים: מז ותלויים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם: פ

מח וידבר יהוה אל-משה לאמר: מח אך את-מטה לוי לא תפקד ואת-מט ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: א ואתה תפקד את-הלויים על-משכן העדות ועל כל-כליו ועל כל-אשר-לו' המה ישאו את-המשכן ואת-כל-כליו והם ישרתהו וסביב למשכן יחננו: א ובנסע המשכן יורידו אתו הלויים ובחנת המשכן יקימו אתו הלויים והזר הקרב יומת: ב וחננו בני ישראל איש על-מחנהו ואיש על-דגלו לצבאתם: ג ותלויים יחננו סביב למשכן העדות ולא-יהנה קצף על-עדת בני ישראל ושמרו הלויים את-משמרת משכן העדות: ד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את-משה בן עשו: פ

א וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: א איש על-דגלו באתת לבית אבתם יחננו ב בני ישראל מנגד סביב לאהל-מועד יחננו: ג ותחונים קדמה מזרחה הגל מחנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן-עמינדב: ד וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלה ושש מאות: ה ותחונים עליו מטה יששכר ונשיא לבני

שליש

ב

ב

ג

ד

ה

יששכר נתנאל בן צוּעֵר:

יששכר – נתנאל בן צוּעֵר.

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו אַרְבַּעַת וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו אַרְבַּעַת וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת:

מִטָּה זְבוּלוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי זְבוּלוֹן אֱלִיאָב
בֶן־חִלּוֹן:

מִטָּה זְבוּלוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי זְבוּלוֹן אֱלִיאָב
בֶן־חִלּוֹן:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וְאַרְבַּע מֵאוֹת:

כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף
וּשְׁמֹנִים אֶלֶף וּשְׁשַׁת־אַלְפִים וְאַרְבַּע־
מֵאוֹת לְצַבָּאתָם רֵאשִׁנָּה יִסְעוּ: ס

כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף
וּשְׁמֹנִים אֶלֶף וּשְׁשַׁת־אַלְפִים וְאַרְבַּע־
מֵאוֹת לְצַבָּאתָם רֵאשִׁנָּה יִסְעוּ: ס

דָּגַל מַחֲנֵה רְאוּבֵן וּקְהֻלוֹתָיו יַחֲנוּ בְּדָרוֹם,
הַנָּשִׂיא לְבִנֵי רְאוּבֵן – אֱלִיצוּר בֶּן שְׂדִיאוּר.

דָּגַל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תִּימֹנָה לְצַבָּאתָם
וְנָשִׂיא לְבִנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוּר בֶּן־שְׂדִיאוּר:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁשָּׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁשָּׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת:

וְהַחֹנָם עָלָיו מִטָּה שְׁמֵעוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי
שְׁמֵעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישָׁדַי:

וְהַחֹנָם עָלָיו מִטָּה שְׁמֵעוֹן וְנָשִׂיא לְבִנֵי
שְׁמֵעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישָׁדַי:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם תְּשַׁעַת וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם תְּשַׁעַת וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת:

וּמִטָּה גֵר, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי גֵר – אֱלִיסָפָר בֶּן
רְעוּאֵל:

וּמִטָּה גֵר וְנָשִׂיא לְבִנֵי גֵר אֱלִיסָפָר
בֶּן־רְעוּאֵל:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף
וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף
וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים:

כָּל־הַמַּחֲנֵה שֶׁל מַחֲנֵה רְאוּבֵן מֵאָה וַחֲמִשִּׁים
וְאַחַד אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים

כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה רְאוּבֵן מֵאֵת אֶלֶף
וְאַחַד וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע־מֵאוֹת

לְקַהְלוֹתֵיהֶם, וְהֵם יִסְעוּ שְׁנָיִם.

וַחֲמִשִּׁים לְצַבָּאתָם וּשְׁנָיִם יִסְעוּ: ס

אוּהֵל הַהֲתַכַּנְסוֹת יִסַּע עִם מַחֲנֵה הַלְוִיִּם
בְּאֲמֻצַּע הַמַּחֲנֹת, כְּמוֹ צוּרַת חֲנִיתָם כִּי תִהְיֶה
צוּרַת נְסִיעַתָם – כָּל אֶחָד בְּמִקְוָמוֹ מְסַדְרִים
לְפִי דְגְלֵיהֶם.

וְנִסַּע אֹהֶל־מוֹעֵד מַחֲנֵה הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ
הַמַּחֲנֵת כְּאִשֶּׁר יַחֲנוּ כֵּן יִסְעוּ אִישׁ
עַל־יְדוֹ לְדְגְלֵיהֶם: ס

דָּגַל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם וּקְהֻלוֹתָיו בְּצַד מַעֲרָב,
הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי אֶפְרַיִם – אֱלִישַׁמֶּע בֶּן עֲמִיהוּד.

דָּגַל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצַבָּאתָם יִמָּה וְנָשִׂיא
לְבִנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישַׁמֶּע בֶּן־עֲמִיהוּד:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת:

וְאֵתוֹ שִׁבְט מְנַשֶּׁה, הַנָּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי מְנַשֶּׁה
גְּמְלִיאֵל בֶּן פְּדָהצוּר.

וְעָלָיו מִטָּה מְנַשֶּׁה וְנָשִׂיא לְבִנֵי מְנַשֶּׁה
גְּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנָיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף
וּמֵאוֹתֵיהֶם:

וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנָיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף
וּמֵאוֹתֵיהֶם:

וּשְׁבֹט בְּנֵי־מִיָּן, הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי בְּנֵי־מִיָּן – אֲבִידָן
בֶּן־גְּדֵעֹנִי.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צַבָּאוֹ שְׁלוֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף
וָאַרְבַּע מֵאוֹת.

כָּל הַמִּנְיָן שֶׁל מַחֲנֶה אֶפְרַיִם מֵאָה וּשְׁמוֹנֶה
אֶלֶף וּמֵאָה לַקְּהִלּוֹתֵיהֶם, וְהֵם יָסְעוּ שְׁלִישִׁים.

דָּגַל מַחֲנֶה דָן יַחְנֶה בְּצַד צָפוֹן לַקְּהִלּוֹתָיו,
הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי דָן – אַחִיעֶזֶר בֶּן עֲמִישַׁדָּי.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צַבָּאוֹ שְׁשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף וּשְׁבַע
מֵאוֹת.

וְהַחֹנִים אֵתוּ: שֹׁבֵט אֲשֶׁר, הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי
אֲשֶׁר – פְּגַעִיאל בֶּן עֶכְרָן.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צַבָּאוֹ אַרְבַּעִים וְאַחַד אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת.

וּשְׁבֹט נַפְתָּלִי, הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי נַפְתָּלִי –
אַחִירַע בֶּן עֵינָן.

וּמִסְפַּר אַנְשֵׁי צַבָּאוֹ חֲמִשִּׁים וּשְׁלוֹשָׁה אֶלֶף
וָאַרְבַּע מֵאוֹת.

כָּל הַמִּנְיָן שֶׁל מַחֲנֶה דָן מֵאָה חֲמִשִּׁים וּשְׁבַעֶה
אֶלֶף וּשְׁשׁ מֵאוֹת, דִּגְלִיָּהֶם יָסְעוּ אַחֲרוֹנִים.

אֵלֶּה מִנְיַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּחֲלוּקָה לְפִי
מִשְׁפָּחוֹת אֲבוֹתֵיהֶם כָּל מִנְיַי הַמַּחֲנוֹת
לַקְּהִלּוֹתֵיהֶם – שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלוֹשֶׁת
אַלְפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים.

וְהַלְוִיִּם לֹא נִמְנוּ יַחַד עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ
שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ, כְּכֹל מַה שֶׁה' צִוָּה אֶת
מֹשֶׁה בְּךָ חָנוּ מִסְדְּרִים לְפִי דִגְלִיָּהֶם וּכְךָ נָסְעוּ,
כָּל אֶחָד עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לִיד מִשְׁפָּחוֹת אֲבוֹתָיו.

פְּרֻשַׁת תּוֹלְדֹת אֶהֱרָן

וְאֵלֶּה צֵאֲצָאֵי אֶהֱרָן וּמֹשֶׁה בְּיוֹם שֶׁה' דִּבֶּר עִם
מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי.

אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהֱרָן: הַבְּכוֹר נָדָב, וְאַבְיָהוּא,
אַלְעָזָר, וְאִיתָמָר.

אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהֱרָן הַכֹּהֲנִים שֶׁנִּמְרְחוּ

וּמִטָּה בְּנֵי־מִיָּן וְנְשִׂיא לְבִנֵּי בְּנֵי־מִיָּן אֲבִידָן
בֶּן־גְּדֵעֹנִי:

וּצַבָּאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף
וָאַרְבַּע מֵאוֹת:

כָּל־הַפְּקֻדִים לַמַּחֲנֶה אֶפְרַיִם מֵאֵת אֶלֶף
וּשְׁמוֹנֶת־אַלְפִים וּמֵאָה לְצַבָּאתָם וּשְׁלֹשִׁים
יָסְעוּ: ס

הַדָּגַל מַחֲנֶה דָן צָפֹנָה לְצַבָּאתָם וְנְשִׂיא
לְבִנֵּי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּן־עֲמִישַׁדָּי:

וּצַבָּאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁשִׁים אֶלֶף
וּשְׁבַע מֵאוֹת:

וְהַחֹנִים עֲלֵיו מִטָּה אֲשֶׁר וְנְשִׂיא לְבִנֵּי
אֲשֶׁר פְּגַעִיאל בֶּן־עֶכְרָן:

וּצַבָּאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אֶחָד וָאַרְבַּעִים אֶלֶף
וַחֲמִשׁ מֵאוֹת:

וּמִטָּה נַפְתָּלִי וְנְשִׂיא לְבִנֵּי נַפְתָּלִי
אַחִירַע בֶּן־עֵינָן:

וּצַבָּאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף
וָאַרְבַּע מֵאוֹת:

כָּל־הַפְּקֻדִים לַמַּחֲנֶה דָן מֵאֵת אֶלֶף
וּשְׁבַעֶה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁשׁ מֵאוֹת
לְאַחֲרֵנָה יָסְעוּ לְדִגְלֵיהֶם: פ

אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם
כָּל־פְּקוּדֵי הַמַּחֲנֹת לְצַבָּאתָם שֵׁשׁ־מֵאוֹת
אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אַלְפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת
וַחֲמִשִּׁים:

וְהַלְוִיִּם לֹא הִתְּפַקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה בְּחָנּוּ לְדִגְלֵיהֶם וּכְן נָסְעוּ
אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ עַל־בֵּית אֲבֹתָיו: פ

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אֶהֱרָן וּמֹשֶׁה בְּיוֹם דִּבְרַר
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי:

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־אֶהֱרָן הַבְּכֹר ׀ נָדָב
וְאַבְיָהוּא וְאַלְעָזָר וְאִיתָמָר:

אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהֱרָן הַכֹּהֲנִים

רביעי

ג

הַמְשִׁיחִים אֲשֶׁר־מָלֵא יָדָם לְכַהֵן:

ד וַיָּמַת נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהִקְרָבָם אֲשֶׁר זָרָה לִפְנֵי יְהוָה בַּמִּדְבָּר סִינַי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיִּכְתֹּן אֶלְעָזָר וַאֲיִתָמָר עַל־פְּנֵי אֶהֱרֹן אֲבִיהֶם: פ

ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

ו הִקְרַב אֶת־מִטֵּה לֹוִי וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהֱרֹן וְכִתְּנָהּ אִתּוֹ:

ז וּשְׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֵרֹתָיו וְאֶת־מִשְׁמֵרֹת כָּל־הַעֲדָה לִפְנֵי אֶהֱל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן:

ח וּשְׁמְרוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֶהֱל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמֵרֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן:

ט וּנְתַתֶּה אֶת־הַלְוִיִּם לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִים נְתוּנִים הֵמָּה לֹוִי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: י וְאֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וּשְׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנָּתָם וְהִנֵּר הַקָּרֵב יוֹמָת: פ

יא וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

יב וְאֲנִי הִנֵּה לֹקַחְתִּי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם: יג כִּי לֹוִי כָל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה לִי יְהִיוּ אֲנִי יְהוָה: פ

יד וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי לֵאמֹר:

טו פִּקֹּד אֶת־בְּנֵי לֹוִי לְבֵית לֹוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה תִּפְקְדוּם:

טז וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוְּהָ:

יז וַיְהִי־וְאֵלֶּה בְּנֵי־לֹוִי בְּשֵׁמֹתָם גִּרְשׁוֹן וַקֵּהָת וּמְרָרִי:

בְּשֵׁמֹן, שָׁמְנוּ אוֹתָם לְכַהֵן.

נדב ואביהוא מתו לפני ה' בשִׁהֲקִיבוּ לִפְנֵי ה' בַּמִּדְבָּר סִינַי אֲשֶׁר זָרָה שְׂלֵא נִצְטָווּ עֲלֶיהָ, וְלֹא הָיוּ לָהֶם בָּנִים, אֶלְעָזָר וַאֲיִתָמָר כִּהְיוּ יַחַד עִם אֶהֱרֹן אֲבִיהֶם.

פְּרֻשַׁת מִשְׁמֵרֹת הַלְוִיִּים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

הִגֵּשׁ אֶת שִׁבְט לֹוִי וְהַעֲמַד אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהֱרֹן הַכַּהֵן וְהִסְתַּחֲסֵהוּ אִתּוֹ.

וַיַּעֲשׂוּ אֶת הָעֲבוּדָה הַמְּטַלֶּת עֲלֵיו וְעַל כָּל הַצִּבּוּר לִפְנֵי אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת - לַעֲבוֹד אֶת עֲבוּדַת הַמִּשְׁכָּן.

הֵם יִשְׁמְרוּ אֶת כָּל כְּלֵי אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וַיַּעֲבֹדוּ אֶת הָעֲבוּדָה הַמְּטַלֶּת עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לַעֲבוֹד אֶת עֲבוּדַת הַמִּשְׁכָּן.

תִּתֵּן אֶת הַלְוִיִּים לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו, הֵם נְתוּנִים לֹוִי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְעֹזֶרָה.

וְאֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו תִּמְנֶה שִׁישְׁמְרוּ עַל כְּהֻנָּתָם - וְזֶה שִׁיגֵשׁ לַעֲשׂוֹת בְּמִקּוֹמָם יוֹמָת.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

הִנֵּה אֲנִי לֹקַחְתִּי אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹם כָּל בְּכוֹר מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיִּצְאָ רֵאשׁוֹן מִפֶּתַח הַרְחֵם, הַלְוִיִּים יְהִיוּ שְׁלִי.

כִּי כָל הַבְּכוֹרוֹת הֵם שְׁלִי, כִּי בְּיוֹם שִׁהֲבִיתִי אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד בְּהֵמָה, הֵם יְהִיוּ שְׁלִי, אֲנִי ה'!

פְּרֻשַׁת פְּקוּדֵי הַלְוִיִּים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי וְאָמַר:

סְפֹר אֶת בְּנֵי לֹוִי לְמִשְׁפַּחֹתֵיהֶם בְּחֻלּוּקָה לְפִי מִשְׁפַּחֹת אֲבוֹתֵיהֶם, תִּסְפֹּר אוֹתָם - כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעְלָה.

מֹשֶׁה סָפַר אוֹתָם עַל פִּי דְבָרֵי ה' כְּמוֹ שִׁנְצָטָוָה.

אֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי לֹוִי בְּשֵׁמוֹתָם: גִּרְשׁוֹן קֵהָת וּמְרָרִי.

הַמִּישׁ

יד וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי לֵאמֹר:

טו פִּקֹּד אֶת־בְּנֵי לֹוִי לְבֵית לֹוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה תִּפְקְדוּם:

טז וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוְּהָ:

יז וַיְהִי־וְאֵלֶּה בְּנֵי־לֹוִי בְּשֵׁמֹתָם גִּרְשׁוֹן וַקֵּהָת וּמְרָרִי:

יא ואלה שמות בני גרשון למשפחותיהם: לבני ושמעי.

יב ובני קהת למשפחותיהם: עמרם ויצהר חברון ועזיאל.

יג ובני מררי למשפחותיהם: מחלי ומושי אלה הם משפחות הלוי למשפחות אבותיהם.

יד לגרשון: משפחת הלבני ומשפחת השמעני אלה הם משפחות הגרשני.

טו מספרם כשספרו כל זכר מגיל חודש ומעלה – שבעת אלפים וחמש מאות.

טז משפחות הגרשני יחנו מאחורי המשכן – בצד מערב.

יז ונשיא המשפחה של משפחות הגרשני – אליסף בן לאל.

יח התפקיד של בני גרשון באוהל ההתכנסות: כסוי המשכן, והאוהל, והכסוי שעליו, והמסך של פתח אוהל ההתכנסות,

יט והגדרות הקלועות של החצר, והמסך של פתח החצר שסביב המשכן והמזבח, ומיתרי האוהל המשמשים לכל צרכי עבודתו.

כ ולקהת: משפחת העמרמי, ומשפחת היצהרי, ומשפחת החברוני, ומשפחת העזיאלי, אלה הם משפחות הקהתי.

כא בספירת כל זכר מגיל חודש ומעלה נמצא מנינם: שמונת אלפים ושש מאות שומרי משמרת הקדש.

כב משפחות בני קהת יחנו בצד המשכן מדרום.

כג ונשיא המשפחה של משפחות הקהתי – אליצפן בן עזיאל.

כד ותפקידם: הארון והשלחן והמנורה, והמזבחות וכלי הקודש שישרתו בהם, והמסך וכל עבודתו.

כה והנשיא של נשיאי הלוי – אלעזר בן אהרן הכהן – מפקד עובדי עבודת הקודש.

כו למררי: משפחת המחלי, ומשפחת המושי.

יא ואלה שמות בני גרשון למשפחתם לבני ושמעי:

יב ובני קהת למשפחתם עמרם ויצהר חברון ועזיאל:

יג ובני מררי למשפחתם מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם:

יד לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעני אלה הם משפחת הגרשני:

טו פקדיהם כמספר כל זכר מבן חודש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות:

טז משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו ימה:

יז ונשיא בית אב לגרשני אליסף בן לאל:

יח ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן והאוהל מכסהו ומסך פתח אהל מועד:

יט וקלעי החצר ואת מסך פתח החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ואת מיתריו לכל עבודתו:

כ ולקהת משפחת העמרמי ומשפחת היצהרי ומשפחת החברוני ומשפחת העזיאלי אלה הם משפחת הקהתי:

כא כמספר כל זכר מבן חודש ומעלה שמונת אלפים ושש מאות שומרי משמרת הקדש:

כב משפחת בני קהת יחנו על ירך המשכן תימנה:

כג ונשיא בית אב למשפחת הקהתי אליצפן בן עזיאל:

כד ומשמרתם הארון והשלחן והמנורה והמזבחות וכלי הקדש אשר ישרתו בהם והמסך וכל עבודתו:

כה ונשיא נשיאי הלוי אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שומרי משמרת הקדש:

כו למררי משפחת המחלי ומשפחת

אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחוֹת מִרְרֵי וּמִסַּפְרֵם בְּשִׁסְפְרוֹ כָּל זָכָר מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה – שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֵתָיִם.

וּנְשֵׂי־הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁל מִשְׁפְּחוֹת מִרְרֵי – צוּרִיאֵל בֶּן אֲבִיחֵיֶל, הֵם יָחֵנוּ בְּצַד הַמִּשְׁכָּן מִצָּפוֹן.

וּבְנֵי מִרְרֵי מִפְּקָדִים עַל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, וּבְרִיחֵיו, וְעַמּוּדָיו, וּבְסִיסֵיו, וְכָל כְּלָיו וְכָל עֲבוֹדָתוֹ,

וְעַמּוּדֵי הַחֹצֵר מִסְבִּיב, וּבְסִיסֵיהֶם וַיִּתְדוּתֶם וּמִיִּתְרֵיהֶם.

וַהֲחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן בַּמִּזְרָח – לִפְנֵי אוֹהֶל אֶהֱלֹמוּעֵד וּמִזְרְחָה מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵיו שׁוֹמְרִים אֶת מִשְׁמֵר הַמִּקְדָּשׁ הַמִּטָּל עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְזֶר שִׁיגֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת עֲבוֹדָתָם – יוֹמֵת.

כָּל מִנְיַן הַלְוִיִּם שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן סָפְרוּ עַל פִּי ה' לַמִּשְׁפְּחוֹתֵיהֶם – כָּל זָכָר מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה עֹשִׂים וְשָׂנִים אֵלָּהּ.

פְּרֶשֶׁת פְּדִיּוֹן הַבְּכוֹרוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: סְפוּר כָּל בְּכוֹר זָכָר מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה, וַחֲשֹׁב אֶת מִסְפַּר שְׁמוֹתֵיהֶם.

אֲנִי ה'! קַח אֶת הַלְוִיִּם לְעֲבוֹדָתִי בְּמָקוֹם כָּל בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֵת בְּהֵמוֹת הַלְוִיִּים בְּמָקוֹם כָּל בְּכוֹרוֹת בְּהֵמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה סָפַר אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ.

מִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל הַבְּכוֹרוֹת הַזְּכָרִים מִגִּיל חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה הָיָה עֹשְׂרִים וְשָׁנַיִם אֵלָּהּ מֵאֵתָיִם שִׁבְעִים וּשְׁלוֹשָׁה.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

קַח אֶת הַלְוִיִּים בְּמָקוֹם כָּל בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמוֹת הַלְוִיִּים בְּמָקוֹם בְּהֵמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהַלְוִיִּים יִקְדְּשׁוּ לְעֲבוֹדָתִי, אֲנִי ה'!

וְכִדִּי לַפְּדוּת אֶת מֵאֵתָיִם שִׁבְעִים וּשְׁלוֹשָׁה

הַמוֹשֵׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחַת מִרְרֵי:

וּפְקָדֵיהֶם בְּמִסְפַּר כָּל-זָכָר מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֵתָיִם:

וּנְשֵׂי־אָבִיב לַמִּשְׁפְּחַת מִרְרֵי צוּרִיאֵל בֶּן-אֲבִיחֵיֶל עַל-יַד הַמִּשְׁכָּן יָחֵנוּ צָפֹנָה:

וּפְקָדַת מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי מִרְרֵי קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחֵיו וְעַמּוּדָיו וְאַדְנָיו וְכָל-כְּלָיו וְכָל עֲבָדָתוֹ:

וְעַמּוּדֵי הַחֹצֵר סְבִיב וְאַדְנֵיהֶם וַיִּתְדוּתֶם וּמִיִּתְרֵיהֶם:

וַהֲחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְמָה לִפְנֵי אוֹהֶל-מוֹעֵד וּמִזְרְחָה מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵיו שׁוֹמְרִים מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ לַמִּשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִזְרֵר הַקֶּרֶב יוֹמֵת:

כָּל-פְּקוּדֵי הַלְוִיִּים אֲשֶׁר פָּקַד מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-פִּי יְהוָה לַמִּשְׁפָּחָתָם כָּל-זָכָר מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שָׁנַיִם וְעֹשְׂרִים אֵלָּהּ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה פָּקַד כָּל-בְּכוֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשָׂא אֶת מִסְפַּר שְׁמוֹתָם:

וְלָקַחְתָּ אֶת-הַלְוִיִּים לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבֵהֵמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּפְקַד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת-כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיְהִי כָל-בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבְּנֵי-חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לַפְּקָדֵיהֶם שָׁנַיִם וְעֹשְׂרִים אֵלָּהּ שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמֵאֵתָיִם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת-הַלְוִיִּים תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת-בְּהֵמַת הַלְוִיִּים תַּחַת בְּהֵמַתָּם וְהִיֹּדְלִי הַלְוִיִּים אֲנִי יְהוָה:

וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשִּׁבְעִים וְהַמֵּאֵתָיִם

בְּכוּרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁעוּדָפִים עַל הַלְוִיִּים –
 קַח מִשְׁקַל שֵׁל חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים (גרס) לְכָל
 אִישׁ, קַח לְפִי מִשְׁקַל שְׁקָלִי קוֹדֵשׁ – מִשְׁקַל
 הַשְּׁקָל עֶשְׂרִים גֵּרָה (14.1 גרס).

וַתֵּן אֶת הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו – פְּדִיּוֹן
 הַבְּכוֹרוֹת הַשְּׁעוּדָפִים עַל הַלְוִיִּים.

מֹשֶׁה לָקַח אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן מֵהַבְּכוֹרוֹת
 הַשְּׁעוּדָפִים עַל אֱלֹהֵי שְׁנֵפֶדוּ בְּלוִיִּים.

הוא לקח את הכסף מבכורי בני ישראל –
 מִשְׁקַל שֵׁל אֶלֶף וּשְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים
 וַחֲמִשָּׁה שְׁקָלִים בְּשְׁקָלֵי הַקּוֹדֵשׁ (193 גרבע קילו).

מֹשֶׁה נָתַן אֶת הַכֶּסֶף שֶׁנָּתַנו הַפְּדוּיִים לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו עַל פִּי דְבַרֵי ה', כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת
 מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת בְּנֵי קֹהֵת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אַהֲרֹן וְאָמַר:

סִפְרוּ אֶת בְּנֵי קֹהֵת מֵתוֹךְ בְּנֵי לְוִי
 לְמִשְׁפַּחֹתֵיהֶם בַּחֲלוּקָה לְפִי מִשְׁפָּחוֹת
 אֲבוֹתֵיהֶם.

מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד גִּיל חֲמִשִּׁים
 שָׁנָה – כָּל הַבָּאִים לְקָהֵל שֵׁל עוֹשֵׂי הַמְּלָאכָה
 בְּאוֹהֵל הַהֵתְכַנְּסוֹת.

זאת עבודת בני קהת באוהל ההתכנסות –
 הַעֲבוּדָה הַקְּדוּשָׁה בְּיֹתֵר.

אַהֲרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ בְשִׁהֲמַחֲנֶה יֵסַע, וַיּוֹרִידוּ אֶת
 מִסְךְ הַפְּרוּכָת וַיְכַסּוּ בָּהּ אֶת אַרְוֹן לַוַּחֹת הַפְּרִיִת.
 וַיִּשִׂימוּ עָלָיו כֶּסֶף מַעוֹר שֵׁל הַחִיָּה תַחֲשׁוּ
 וַיִּפְרְשׂוּ מִלְּמַעְלָה בְּגַד צְבוּעַ כָּלוֹ תַכְלֵת,
 וַיִּסְדְּרוּ אֶת הַמוֹטוֹת שְׁלוֹ לְהַרְיִמוֹ.

וְעַל שְׁלֹחַן הַלֶּחֶם הַמִּכְבֵּד יִפְרְשׂוּ בְּגַד תַּכְלֵת
 וַיִּשִׂימוּ עָלָיו אֶת הַקְּעֻרוֹת וְאֶת הַכַּפּוֹת וְאֶת
 הַעֲמוּדִים שְׂמֹחֲזִיקִים אֶת הַמַּקְלוֹת, וְאֶת
 הַמַּקְלוֹת שְׂסוּכְכִים עַל הַשְּׁלֹחַן, שְׁעַלֵּיהֶם מִנַּח
 הַלֶּחֶם, וְעָלָיו יִהְיֶה לֶחֶם הַתַּמִּיד.

וַיִּפְרְשׂוּ עֲלֵיהֶם בְּגַד צְבוּעַ בְּאָדוּם מֵתוֹלְעַת
 וַיְכַסּוּ אוֹתוֹ בְּכֶסֶף שְׁעָשׂוּי מַעוֹר הַחִיָּה תַחֲשׁוּ
 וַיִּשִׂימוּ אֶת הַמוֹטוֹת שְׁלוֹ.

הַעֲדָפִים עַל-הַלְוִיִּים מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְלָקַחְתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים לְגִלְגָּלֹת
 בְּשִׁקְל הַקּוֹדֵשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֵּרָה
 הַשְּׁקָל:

וַנִּתְּנָה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי
 הַעֲדָפִים בֵּיהֶם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם מֵאֵת
 הַעֲדָפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּים:

מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת-הַכֶּסֶף
 חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאֶלֶף
 בְּשִׁקְל הַקּוֹדֵשׁ:

וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת-כֶּסֶף הַפְּדִיִּים לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו עַל-פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת-מֹשֶׁה: פ

מז

מח

מט

נ

נא

שביעי

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

וַיִּקְחוּ בְּגַד צְבוּעַ בְּתִכְלֵת וַיְכַסּוּ אֶת מְנוֹרַת
הַתְּאֹרֶה וְאֶת נְרוֹתֶיהָ וְאֶת הַמְּלַקְחִים וְאֶת
הַיָּעִים שְׂמֹנְקִים אוֹתָהּ בָּהֶם, וְאֶת כָּל כְּלֵי
הַשֶּׁמֶן שֶׁלָּהּ שִׁמְשֵׁת־מִשִּׁים בָּהֶם עֲבוּרָה.

וַיִּשְׂמוּ אוֹתָהּ וְאֶת כָּל כְּלֵיהָ בְּכֶסֶף שֶׁעָשׂוּ
מֵעוֹר הַחִיָּה תַחַשׁ, וַיִּשְׂמוּ עַל מוֹט לְנִשְׂאָהּ.

וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב יִפְרְשׁוּ בְּגַד תִּכְלֵת וַיְכַסּוּ
אוֹתוֹ בְּכֶסֶף שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר תַּחַשׁ וַיִּשְׂמוּ אֶת
הַמוֹטוֹת שָׁלוֹ.

וַיִּקְחוּ אֶת כָּל כְּלֵי הַשֶּׁרֶת שִׁישְׁרָתוֹ בָּהֶם
בַּקּוֹדֶשׁ וַיְכַסּוּ בְּבָגָד תִּכְלֵת וַיְכַסּוּ אוֹתָם בְּכֶסֶף
מֵעוֹר הַחִיָּה תַחַשׁ וַיִּשְׂמוּ עַל מוֹט.

וַיִּנְקוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׁוּ עָלָיו בְּגַד צְמֹרֶץ
בְּאַרְגָּמָן.

וַיִּשְׂמוּ עָלָיו אֶת כָּל כְּלָיו שִׁמְשֵׁת־מִשִּׁים בָּהֶם
עָלָיו – אֶת הַיָּעִים לְלִקְחַת הַגִּחְלִים וְאֶת
הַקְּלָשׁוֹנִים לְהַפִּיכַת הַבָּשָׂר וְאֶת מַגְרָפוֹת נְקוּי
הָאֶפֶר וְאֶת כּוֹסוֹת קִבְּלַת הַדָּם וְזִרְיָקָתוֹ – כָּל
כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ, וַיִּפְרְשׁוּ עָלָיו כֶּסֶף שֶׁעָשׂוּ מֵעוֹר
הַחִיָּה תַחַשׁ וַיִּשְׂמוּ אֶת הַמוֹטוֹת שָׁלוֹ.

אֶהְרֹן וּבָנָיו יִגְמְרוּ לְכֹסוֹת אֶת הַקּוֹדֶשׁ וְאֶת כָּל
כְּלֵי הַקּוֹדֶשׁ כִּשְׁהַמְחִנָּה יִסַּע, וְאַחֲרָי כֵּן בְּנֵי
קֹהֵת יָבֹאוּ לְסַחֵב וְלֹא יִגְעוּ בְּכֵלֵי הַקּוֹדֶשׁ
וַיְמוֹתוּ; זֶה הַמִּשְׁאֵל שֶׁל בְּנֵי קֹהֵת בְּאוֹהֶל
הַהֶתְכַנְּסוֹת.

וּתְפַקִּיד אֶלְעָזָר בֶּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן: הַשֶּׁמֶן
לְתְּאֹרֶה וּקְטוֹרֶת הַבִּשְׂמִים וּמִנְחַת הַתָּמִיד
וְהַשֶּׁמֶן שְׂמֹרֶחִים בוֹ, וְהַפְּקוּדַי עַל כָּל הַמִּשְׁכָּן
וְכָל מֵה שָׁבוּ בַּקּוֹדֶשׁ וּבְכֵלָיו.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהְרֹן וְאָמַר:

אֵל תִּשְׁמְדוּ אֶת שִׁבְט מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲתִי
מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם.

כִּי עָשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ לֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם
נִגְשִׁים לְעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה בְּיֹתֵר – אֶהְרֹן וּבָנָיו
יָבֹאוּ וַיִּמְנוּ אוֹתָם כָּל אֶחָד עַל עֲבוּדָתוֹ וְעַל
מִשְׁאוֹ.

וַלְקָחוּ | בְּגַד תִּכְלֵת וַיְכַסּוּ אֶת־מְנוֹרַת
הַמְּאֹרֶל וְאֶת־נְרוֹתֶיהָ וְאֶת־מְלַקְחֶיהָ
וְאֶת־מַחְתֵּתֶיהָ וְאֶת כָּל־כְּלֵי שְׂמֹנֶה
אֲשֶׁר יִשְׁרָתוּ־לָהּ בָּהֶם:

וַנִּתְּנוּ אוֹתָהּ וְאֶת־כָּל־כְּלֵיהָ אֶל־מְכֶסֶף
עוֹר תַּחַשׁ וַנִּתְּנוּ עַל־הַמוֹט:

וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב יִפְרְשׁוּ בְּגַד תִּכְלֵת
וַיְכַסּוּ אוֹתוֹ בְּמְכֶסֶף עוֹר תַּחַשׁ וַשְּׂמוּ
אֶת־בְּדָיו:

וַלְקָחוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַשֶּׁרֶת אֲשֶׁר
יִשְׁרָתוּ־בָּם בַּקֹּדֶשׁ וַנִּתְּנוּ אֶל־בְּגַד
תִּכְלֵת וַיְכַסּוּ אוֹתָם בְּמְכֶסֶף עוֹר תַּחַשׁ
וַנִּתְּנוּ עַל־הַמוֹט:

וַדִּשְׁנוּ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׁוּ עָלָיו בְּגַד
אַרְגָּמָן:

וַנִּתְּנוּ עָלָיו אֶת־כָּל־כְּלָיו אֲשֶׁר יִשְׁרָתוּ
עָלָיו בָּהֶם אֶת־הַמַּחְתֹּת אֶת־הַמְּזֻלְגֹת
וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקֹת כָּל כְּלֵי
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּפְרְשׁוּ עָלָיו כֶּסֶף עוֹר תַּחַשׁ
וַשְּׂמוּ בְּדָיו:

וְכִלְהָ אֶהְרֹן וּבָנָיו לְכֹסֹת אֶת־הַקֹּדֶשׁ
וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּנִסְעַת הַמַּחֲנֶה
וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְּנֵי־קֹהֵת לְשֹׂאת
וְלֹא־יִגְעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשְׂאֵ
בְּנֵי־קֹהֵת בְּאוֹהֶל מוֹעֵד:

וּתְפַקִּיד אֶלְעָזָר | בֶּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן
הַמְּאֹרֶל וּקְטוֹרֶת הַבִּשְׂמִים וּמִנְחַת הַתָּמִיד
וְהַשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַת כָּל־הַמִּשְׁכָּן
וְכָל־אֲשֶׁר־בוֹ בַּקֹּדֶשׁ וּבְכֵלָיו: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהְרֹן לֵאמֹר:
אֶל־תִּכְרִיתוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲתִי
מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם:

וְזֹאת | עָשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ לֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם
אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ
וַשְּׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֻדָּתוֹ
וְאֶל־מִשְׁאוֹ:

פרשת במדבר

כ וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֵאוֹת כְּבִלְעַ אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְלֹא יָבֹאוּ לְרֵאוֹת בְּשִׂמְכֹסִים אֶת כְּלֵי
הַקֹּדֶשׁ, וַיָּמֹתוּ. פ

נשא

כא ויִדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כב נָשָׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם:

כג מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד בְּן־חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקֹד אוֹתָם כָּל־הַבָּא לְצִבָּא צָבָא לְעִבְדַּי עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד:

כד זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשָׁנִי לְעִבְדַּי וּלְמִשָּׂא:

כה וְנִשְׂאוּ אֶת־יְרֵיעַת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵּהוּ וּמִכְסֵּה הַתַּחֲשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מִסְדֵּי פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

כו וְאֶת קַלְעֵי הַחֹצֵר וְאֶת־מִסְדֵּי פֶתַח וְשַׁעַר הַחֹצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֶת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי עֲבֹדָתָם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעִבְדָּיו:

כז עַל־פִּי אֶהְרִן וּבְנֵי תְהִיָּה כָּל־עֲבֹדַת בְּנֵי הַגֵּרְשָׁנִי וְלִכְל־מִשָּׂאָם וְלִכְל עֲבֹדָתָם וּפְקֻדָתָם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת כָּל־מִשָּׂאָם:

כח זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרְשָׁנִי בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְמִשְׁמֶרֶתָם בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: ס

כט בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית־אֲבֹתָם תִּפְקֹד אוֹתָם:

ל מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בְּן־חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקֹדָם כָּל־הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדַּי אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד:

לא וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מִשָּׂאָם לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעִמּוּדָיו וְאֲדָנָיו:

לב וְעִמּוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב וְאֲדָנֵיהֶם וַיִּתְּדוּם וּמִיתְרֵיהֶם לְכָל־כְּלֵיהֶם וְלִכְל עֲבֹדָתָם

פְּרַשְׁת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן

ה' דְּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

סְפְרוּ גַם אֶת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן בְּחִלּוּקָה לְפִי בְּתֵי אֲבוֹתֵיהֶם וּלְפִי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם.

תִּסְפֹּר אוֹתָם מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד גִּיל חַמְשִׁים שָׁנָה, כָּל הַבָּאִים לְהַצְטַרֵּף לְקַהֵל שְׂתַפְקִידִם לְעִבּוֹד עֲבֹדָה בְּאֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשָׁנִי - לְעִבּוֹד וּלְסַחֵב מִשָּׂאוֹת.

הֵם יִשְׂאוּ אֶת יְרֵיעוֹת הַמִּשְׁכָּן, וְאֶת אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, אֶת כְּסוּיָו וְאֶת הַכְּסוּי שְׁעָשׂוּי מַעוֹר הַחִיָּה תַחַשׁ שְׁעָלָיו מִלְּמַעְלָה, וְאֶת מִסְדֵּי פֶתַח אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

וְאֶת הַגְּדֵרוֹת הַקְּלוּעוֹת שֶׁל הַחֹצֵר, וְאֶת מִסְדֵּי פֶתַח שְׁעַר הַחֹצֵר שֶׁסָּבִיב הַמִּשְׁכָּן וְהַמִּזְבֵּחַ, וְאֶת מִיתְרֵיהֶם, וְאֶת כָּל כְּלֵי עֲבֹדָתָם, וְאֶת כָּל הַחֲפָצִים הָעֲשׂוּיִים לְדַבְרֵים הָאֵלֶּה לְצוּרֵי הָעֲבֹדָה.

כָּל עֲבֹדַת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן - כָּל מִשָּׂאָם וְכָל עֲבֹדָתָם יִהְיוּ עַל פִּי פְקֻדוֹת אֶהֱרֹן וּבְנָיו, תִּמְנֹנו אוֹתָם עַל תְּפִקִּידָהֶם - עַל כָּל מִשָּׂאָם.

זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרְשָׁנִי בְּאֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, וְהֵם מְמַנִּים תַּחַת פְּקוּדֵי אִיתָמָר בִּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן.

פְּרַשְׁת בְּנֵי מְרָרִי

סְפֹר אֶת בְּנֵי מְרָרִי בְּחִלּוּקָה לְפִי מִשְׁפַּחֹתֵיהֶם וּבְתֵי אֲבוֹתֵיהֶם.

תִּסְפֹּר אוֹתָם מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד גִּיל חַמְשִׁים שָׁנָה - כָּל הַבָּאִים לְקַהֵל שְׂתַפְקִידוֹ לְעִבּוֹד אֶת עֲבֹדַת אֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

בְּכָל עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת, תִּפְקִידִם לְסַחֵב אֶת קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, וּבְרִיחָיו, וְעִמּוּדָיו, וּבְסִיסָיו.

וְעִמּוּדֵי הַחֹצֵר מְסָבִיב, וּבְסִיסֵיהֶם, וַיִּתְּדוּתֵיהֶם, וּמִיתְרֵיהֶם, כָּל כְּלֵיהֶם וְכָל עֲבֹדָתָם

עבודתם, ותמנו כל אחד בשמו על הכלים שתפקידו לסחוב.

זאת עבודת משפחות בני מררי - כל עבודתם שבאוהל ההתכנסות, תחת פקוד איתמר בן אהרן הכהן.

פרשת פקודי הלויים

משה ואהרן ונשיאי הצבור ספרו את בני קהת בחלוקה לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר האנשים שנספרו לפי משפחותיהם היה אלפים שבע מאות וחמשים.

זהו מספר כל אנשי משפחות הקהתי העובדים באוהל ההתכנסות שמשה ואהרן ספרו על פי דברי ה' שנאמרו למשה.

ומספר בני גרשון למשפחותיהם ולבית אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר האנשים שנספרו לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם היה אלפים ושש מאות ושלושים.

זהו מספר כל אנשי משפחות בני גרשון העובדים באוהל ההתכנסות שספרו משה ואהרן על פי דברי ה'.

ומספר משפחות בני מררי שנספרו לפי משפחותיהם ובתי אבותיהם.

מגיל שלושים שנה ומעלה ועד גיל חמשים שנה כל הבאים לקהל שתפקידו עבודה באוהל ההתכנסות.

מספר אנשיהם שנספרו לפי משפחותיהם היה שלושת אלפים ומאתים.

זה מספר משפחות בני מררי שמשה ואהרן ספרו על פי דברי ה' שנאמרו למשה.

ובשמת תפקדו את כלי משמרת משאם:

זאת עבדת משפחת בני מררי לכל עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן אהרן הכהן:

ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבודה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם אלפים שבע מאות וחמשים:

אלה פקודי משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: ס

ופקודי בני גרשון למשפחותם ולבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבודה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים ושש מאות ושלושים:

אלה פקודי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה:

ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבודה באהל מועד:

ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת אלפים ומאתים:

אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה:

לב

לד

לה

לו

לז

לח

לט

מ

מא

מב

מג

מד

מה

בִּיד־מֹשֶׁה:

כָּל־הַלְוִיִּים הַנִּמְנָמִים שְׁמֵשָׁה וְאַהֲרֹן וּנְשֵׂי־אִישׁ יִשְׂרָאֵל סִפְרוּ לְפִי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם וּבְתֵי אֲבוֹתֵיהֶם,

מִגִּיל שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד גִּיל חֲמִשִּׁים שָׁנָה, כָּל מִגִּיס לַעֲבוֹד עֲבוֹדָה לְפָנַי ה' וְעֲבוֹדַת מִשָּׂא בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת,

מִסֵּפֶר אֲנֻשֵׁיהֶם הָיָה שְׁמוֹנֵת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים.

סִפְרוּ אוֹתָם כְּדַבְּרֵי ה' שֶׁנֶּאֱמָרוּ לְמֹשֶׁה – כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַתְּמַנֶּה עַל עֲבוֹדָתוֹ וְעַל מִשָּׂאוֹ, וְהַנְּמָנִים הָיוּ בְּגִיל שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת שְׁלוֹחַ הַטְּמֵאִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צִוֵּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁגְרֹשׁוּ מִהַמַּחֲנֶה כָּל צְרוּעַ וְכָל זָב וְכָל מִי שֶׁנִּטְמָא מִמֶּת.

תִּגְרֹשׁוּ בֵּין זָכָר וּבֵין נִקְבָּה, תִּגְרֹשׁוּ אוֹתָם אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת הַמַּחֲנֶה שְׁלֵהֶם שְׂאֵנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכְכֶם.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּךְ וּגְרֹשׁוּ אוֹתָם אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה כַּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ.

פְּרֻשַׁת גִּזְלַת הַגֵּר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: אִישׁ אוֹ אִשָּׁה שִׁיעֲשׂוּ מַעֲבֵרוֹת שֶׁל פְּגִיעָה בְּאָדָם וְיִשְׁבְּעוּ לַשֶּׁקֶר בְּשֵׁם ה' שְׂלֵא גִזְלוּ – הָאָדָם הַהוּא יִהְיֶה אָשָׁם. הוּא יִתְּנֶה עַל חֲטָאוֹ שְׂעֵשָׂה, וְיַחְזִיר אֶת חוּבוֹ בְּשׂוֹנוֹ וְיֹסִיף עָלָיו חֲמִישִׁית, וְיִתֵּן לְזֶה שֶׁהִתְחַיַּב לוֹ אוֹ לְיֹרְשׁוֹ.

וְאִם אֵין לְאִישׁ קְרוֹב מִשְׁפָּחָה יִנְרֹשׁ לְהַחְזִיר לוֹ אֶת הַחוּב, הַחוּב מִחֲזֵר לֵה' וְיִתֵּן לְכַהֵן, בְּנוֹסֶף לְאֵיל לְכַפֶּרֶה שְׁבוּ הוּא מְכַפֵּר עַל עֲצָמוֹ.

וְכָל תְּרוּמָה – כָּל קֶדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְגִישִׁים לְכַהֵן, הִיא תִּהְיֶה שְׁלוֹ.

כָּל־הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשֵׂי־אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶת־הַלְוִיִּים לְמִשְׁפַּחְתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם:

מִזֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַעֲבֹד עֲבֹדַת עֲבָדָה וְעֲבַרְתָּ מִשָּׂא בְּאוֹהֶל מוֹעֵד:

וַיְהִי פְקָדֵיהֶם שְׁמֹנֵת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים:

עַל־פִּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בִּיד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־מִשָּׂאוֹ וּפְקָדָיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

שליש

ה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צִוֵּה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלְחוּ מִן־הַמַּחֲנֶה כָּל־צְרוּעַ וְכָל־זָב וְכָל טְמֵא לְנֶפֶשׁ:

מִזְכָּר עַד־נִקְבָּה תִּשְׁלְחוּ אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה תִּשְׁלְחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכְכֶם:

וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלְחוּ אוֹתָם אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מַכְּלַחֲטָאוֹת הָאֵדָם לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה וְאֲשָׁמָה תִּנְפֹשׁ הַהוּא:

וְהִתְנַדְּוּ אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמִּישְׁתּוֹ יִסֵּף עָלָיו וְנָתַן לְאִשֶּׁר אָשָׁם לוֹ:

וְאִם־אֵין לְאִישׁ נֹאֵל לְהָשִׁיב הָאֲשָׁם אֵלָיו הָאֲשָׁם הַמוֹשֵׁב לִיהוָה לְכַהֵן מִלֵּבֶד אֵיל הַכִּפָּרִים אֲשֶׁר יְכַפֵּרְכֶם עָלָיו:

וְכָל־תְּרוּמָה לְכָל־קֶדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לְכַהֵן לוֹ יִהְיֶה:

וְאִישׁ אֶת־קַדְשׁוֹ לֹא יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לַכֹּהֵן לֹא יִהְיֶה: פ

י

רביעי

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁטֹת אִשְׁתּוֹ וּמַעַלָּה בּוֹ מַעַל: וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּהּ שָׁכַבְתָּ זָרַע וְנִעַלְמָם מֵעֵינַי אִישָׁהּ וְנִסְתַּרְתָּה וְהָיָא נְטֻמָּאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהָיָא לֹא נִתְפָּשָׂה:

וְעֵבֶר עָלָיו רֵוַח־קִנְיָאָה וּקְנָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהָיָא נְטֻמָּאָה אוֹרְעֵבֶר עָלָיו רֵוַח־קִנְיָאָה וּקְנָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהָיָא לֹא נְטֻמָּאָה:

יא

יב

יג

יד

וְכָל אִישׁ, קִדְשׁוֹ יִהְיוּ שְׁלוֹ לִפְנֵי שְׁנַתְּנָן אוֹתָם, וְאַחֲרָי שְׁהָאִישׁ יִתֵּן לַכֹּהֵן הֵם יִהְיוּ שְׁלֵל הַכֹּהֵן.

פְּרֻשַׁת הַסּוּטָה

ה' דַּבֵּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כָּל אִישׁ שְׂאִשְׁתּוֹ תִּסְטֶה וְתִבְגֹּד בּוֹ.

וְאִישׁ זָר יִשְׁכַּב אִתָּהּ וְיִתֵּן בָּהּ שָׁכַבְתָּ זָרַע וְלֹא נֹדַע לְבַעֲלָהּ, וְהִיא הִתְחַבְּאָה עִם זָר וְנִטְמָאָה מִמֶּנּוּ, וְאֵין מִי שְׂיַעִיד עָלֶיהָ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׂה.

וְהִתְעוּרַר בּוֹ חֶשֶׁד בְּנִאָמְנוֹת אִשְׁתּוֹ וְהִיא אֲבָן נְטֻמָּאָה וְאֵין עַד שְׂיַעִיד עָלֶיהָ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׂה, אוֹ שֶׁהִתְעוּרַר בּוֹ חֶשֶׁד בְּנִאָמְנוֹת אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נְטֻמָּאָה.

הָאִישׁ יָבִיא אֶת אִשְׁתּוֹ לַכֹּהֵן, וְיָבִיא אֶת קַרְבָּנָהּ עֲבוּרָה: עֲשִׂירִית הָאֵיפָה (פ' 2.16 לִיטָר) שֶׁל קֶמַח שְׁעוּרִים, לֹא יִשְׁפֹּךְ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לְבוֹנָה, כִּי הִיא מְנַחָה שֶׁל חֶשֶׁד, מְנַחַת זְכָרוֹן – לְהַזְכִּיר עוֹזֵן.

הַכֹּהֵן יִגִּישׁ אֶת הַמְּנַחָה וְיַעֲמִיד אוֹתָהּ לִפְנֵי ה'.

הַכֹּהֵן יִקַּח בְּכָלִי חֶרֶס מִים מִקְדָּשִׁים מִהַכִּיּוֹר, וְיִקַּח מִהָעֶפֶר שֶׁיִּהְיֶה בְּקַרְקַע הַמִּשְׁכָּן וְיִשִּׂים בָּמִים.

הַכֹּהֵן יַעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי ה', יָסִיר אֶת כְּסוּי הָרֹאשׁ שֶׁל הָאִשָּׁה, וְיִשִּׂים עַל יָדֶיהָ אֶת מְנַחַת הַזְּכָרוֹן הָעוֹזֵן – הִיא מְנַחַת חֶשֶׁד, וּבְיַד הַכֹּהֵן יִהְיוּ הַמַּיִם הַמְּרִים הַמְּקַלְלִים.

הַכֹּהֵן יִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ, וְיֹאמַר לָאִשָּׁה: אִם אָף אִישׁ זָר לֹא שָׁכַב אִתָּךְ וְאִם לֹא סָטִית וְלֹא נְטֻמָּאת בְּעוֹדֶךְ נְשׂוּאָה לְבַעֲלֶךְ – לֹא תִגְזָקִי מִהַמַּיִם הַמְּרִים הַמְּקַלְלִים הָאֵלֶּה.

וְאִתּ, אִם סָטִית בְּעוֹדֶךְ נְשׂוּאָה לְבַעֲלֶךְ וְנְטֻמָּאת, וְשָׁכַב אִתָּךְ אִישׁ אַחֵר חוּץ מִבַּעֲלֶךְ –

הַכֹּהֵן יִשְׁבִּיעַ אֶת הָאִשָּׁה בְּשָׁבוּעָה עִם קָלָלָהּ, הַכֹּהֵן יֹאמַר לָאִשָּׁה: ה' יַעֲשֶׂה שְׂאֵת תַּהְיִי

וְהָבִיא הָאִישׁ אֶת־אִשְׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְהָבִיא אֶת־קַרְבָּנָהּ עָלֶיהָ עֲשִׂירֵת הָאֵיפָה קֶמַח שְׁעוּרִים לֹא־יִצַק עָלָיו שֶׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לְבוֹנָה כִּי־מְנַחַת קְנָאת הוּא מְנַחַת זְכָרוֹן מִזְכַּרְתָּ עוֹזֵן:

וְהִקְרִיב אִתָּהּ הַכֹּהֵן וְהִעֲמִידָהּ לִפְנֵי יְהוָה:

וְלָקַח הַכֹּהֵן מַיִם מִקְדָּשִׁים בְּכָלִי־חֶרֶשׁ וּמִן־הָעֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקַרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל־הַמַּיִם:

וְהִעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מְנַחַת הַזְּכָרוֹן מְנַחַת קְנָאת הוּא וּבְיַד הַכֹּהֵן יִהְיוּ מִי הַמְּרִים הַמְּאָרְרִים:

וְהִשְׁבִּיעַ אוֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתָּךְ וְאִם־לֹא סָטִית טְמָאָה תַחַת אִישׁךְ הִנְלִי מִמֵּי הַמְּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה:

וְאִתּ כִּי סָטִית תַּחַת אִישׁךְ וְכִי נְטֻמָּאת נִיתֵן אִישׁ בְּיָדְךָ אֶת־שָׁכַבְתְּ מִבַּלְעָדֶיךָ אִישׁךְ:

וְהִשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשָׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

בַּעֲמֹד דְגָמָה לְקַלְלוֹת בְּשִׁבוּעָה, בְּכַף שֶׁה' יַעֲשֶׂה שִׁירְכֹךְ תְּפוּל וּבִטְנֶךָ תִּתְנַפֵּחַ. הַמַּיִם הַמְקַלְלִים הָאֵלֶּה יָבֹאוּ בְּבִטְנֶךָ לְנֶפֶח בֶּטֶן וּלְהַפִּיל יָרֶךְ. וְהָאִשָּׁה תֹאמַר: אָמֵן אָמֵן.

הַכֹּהֵן יִכְתֹּב אֶת הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה עַל עוֹר מַעֲבָד, וַיִּמְחוֹק אוֹתָם בַּמַּיִם הַמְרִים.

הוּא יִשְׁקֶה אֶת הָאִשָּׁה בַּמַּיִם הַמְרִים הַמְקַלְלִים, וְהַמַּיִם הַמְקַלְלִים יִכְנָסוּ בָּהּ וַיִּמְרְרוּ לָהּ.

הַכֹּהֵן יִקַּח מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַחֹשֶׁד וַיִּנְיֵף אֶת הַמִּנְחָה לִפְנֵי ה' וַיִּגִּישׁ אוֹתָהּ לַמִּזְבֵּחַ.

הַכֹּהֵן יִקְמוֹץ מִהַמִּנְחָה אֶת הַקּוֹמֵץ שֶׁמִּזְבִּיר אוֹתָהּ לָהּ, וַיִּקְטִיר עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְאַחַר כֵּן יִשְׁקֶה אֶת הָאִשָּׁה בַּמַּיִם הָאֵלֶּה.

הוּא יִשְׁקֶה אוֹתָהּ בַּמַּיִם, אִם הִיָּה שֶׁהִיא נִטְמָאָה וּבִגְדָה בְּבַעֲלָהּ, הַמַּיִם הַמְקַלְלִים יִכְנָסוּ בָּהּ וַיִּמְרְרוּ לָהּ, וּבִטְנָהּ תִּתְנַפֵּחַ וַיִּרְכָּה תְּפוּל, וְהָאִשָּׁה תִּהְיֶה דְגָמָה לְקַלְלוֹת בְּשִׁבוּעָה בְּתוֹךְ עָמָה.

וְאִם הָאִשָּׁה לֹא נִטְמָאָה וְהִיא טְהוֹרָה, הִיא תִּזְכֶּה, וְתִזְכֶּה לִילֵד.

אֵלֶּה דִּינֵי הַחֹשֶׁד בְּשִׂאשְׁוֹת תִּסְטָה בְּעוֹדָה נְשׂוּאָה לְבַעֲלָהּ וְתִשְׁמָא.

אוֹ אִישׁ שֶׁיַּעֲבֹד בְּמַחְשַׁבְתּוֹ חֹשֶׁד, וַיִּחְשׂוֹד בְּאִשְׁתּוֹ, הוּא יַעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי ה', וְהַכֹּהֵן יַעֲשֶׂה לָּהּ אֶת כָּל הַהוֹרָאוֹת הָאֵלֶּה.

הָאִישׁ יִהְיֶה נָקִי מֵעוֹן, וְהָאִשָּׁה הִיא תָּבוֹא עַל עוֹנֶשָׁה עַל חֲטָאָהּ.

פְּרֻשַׁת הַנְּזִיר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: אִישׁ אוֹ אִשָּׁה שֶׁיִּתֵּן מַעֲצָמוֹ לְנִדּוּר נְזִיר – לְהִיּוֹת נְזִיר לָהּ.

הוּא יִתְנַזֵּר מִיַּיִן וּמִשְׁקָה מְשֻׁכָּר – לֹא יִשְׁתֶּה

אוֹתוֹךְ לְאֵלֶּה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עַמּוֹךְ בְּתַת יְהוָה אֶת־יִרְכֹךְ נִפְלֵת וְאֶת־בִּטְנֶךָ צָבָה: וְבָאוּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוֶד לְצַבּוֹת בֶּטֶן וּלְנִפְל יָרֶךְ וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן | אָמֵן:

וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בְּסֹפֶר וּמַחָה אֶל־מֵי הַמְרִים:

וְהִשְׁקֶה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמְרִים הַמְאָרְרִים וְבָאוּ בָּהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים לְמַרְיָם:

וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקְּנָאֹת וְהִנְיֵף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְקִמֹץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֻזְבֵּרְתָּהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחַר יִשְׁקֶה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמַּיִם:

וְהִשְׁקֶה אֶת־הַמַּיִם וְהִיָּתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשָּׁה וְבָאוּ בָּהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים לְמַרְיָם וְצָבָתָה בִּטְנָהּ וּנִפְלָה יִרְכָּה וְהִיָּתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֶּה בְּקֶרֶב עָמָה:

וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטְהוֹרָה הִיא וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה זָרַע:

זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֹת אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה:

אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רִיחַ קְנָאָה וְקָנָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וַעֲשֶׂה לָּהּ הַכֹּהֵן אֶת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְנִקָּה הָאִישׁ מֵעוֹן וְהָאִשָּׁה תִּהְיֶה תִּשְׂא אֶת־עוֹנָהּ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְנִדּוּר נְזִיר לְהִיּוֹת:

מִיַּיִן וּשְׁכָר יִזִּיר חֶמֶץ נֵיז וְחֶמֶץ שְׁכָר

חומץ יין וחומץ של משקה משבר, ולא ישתה שום משקה ששרו בו ענבים, ולא יאכל ענבים לחים ויבשים.

בכל ימי נזירותו, לא יאכל מכל מה שיוצר מעץ הגפן שמניב יין – מגרעינים ועד קלפה. בכל ימי נדר נזירותו לא יעביר על ראשו סבין גלוח, הוא יהיה קדוש ויגדל את שער ראשו עד שישלמו הימים שהתנזר לה.

בכל ימי נזירותו לה' לא יבוא אל מת.

אפלו לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא להם במותם, כי על ראשו נמצא בתר אלהיו. בכל ימי נזירותו הוא קדוש לה'.

ואם לפתע פתאום ימות אצלו אדם ויטמא את נזירותו – הוא יגלח את ראשו ביום שיטהר – ביום השביעי יגלח אותו.

וביום השמיני יביא שני תורים או שני בני יונה לכהן אל פתח אוהל ההתכנסות.

הכהן יעשה אחד מהם לחטאת ואחד לעולה ויכפר עליו על שחטא שנטמא לנפש אדם, ובאותו יום הוא יקדש את עצמו שוב להתנזר.

הוא יתנזר לה' שוב את ימי נזירותו, ויביא כבש שגילו עד שנה לקרבן אשם, הימים הראשונים יתבטלו כי הוא נטמא ונזירותו נפסלה.

ואלה דיני קרבן הנזיר, שיביא אל פתח אוהל ההתכנסות ביום שישלמו ימי נזירותו.

הוא יקריב את קרבנו לה': כבש אחד ללא מום שגילו עד שנה לעולה, וכבשה אחת ללא מום שגילה עד שנה לחטאת, ואיל אחד ללא מום לשלמים.

וסל לחם שלא החמיץ – פתות עבות מסולת מערבבות בשמן, ופתות דקות שלא החמיצו מרוחים בשמן, ומנחותיהם ושפיכת היין שלהם.

הכהן יגיש אותם לפני ה' ויעשה את חטאתו ואת עולתו.

לא ישתה וכל־משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל:

כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מנפן היין מתרצנים ועד־זג לא יאכל:

כל־ימי נדר נזרו תער לא־יעבר על־ראשו עד־מלאת הימם אשר־יזיר ליהנה קדש יהיה גדל פרע שער ראשו:

כל־ימי הנזיר ליהנה על־נפש מת לא יבא:

לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא־יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על־ראשו:

כל ימי נזרו קדש הוא ליהנה:

וכי־ימות מת עליו בפתע פתאם ויטמא ראש נזרו ויגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו:

וביום השמיני יבא שתי תורים או שני בני יונה אל־הכהן אל־פתח אוהל מועד:

ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על־הנפש וקדש את־ראשו ביום ההוא:

והזיר ליהנה את־ימי נזרו והביא כבש בן־שנתו לאשם והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו:

וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יביא אתו אל־פתח אוהל מועד:

והקריב את־קרבנו ליהנה כבש בן־שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת־שנתה תמימה לחטאת ואיל־אחד תמים לשלמים:

וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונספיהם:

והקריב הכהן לפני יהנה ועשה את־חטאתו ואת־עלתו:

וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה
עַל כָּל הַמִּצְוֹת וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ
וְאֶת־נֹסְכּוֹ:

וְנִלְחַח הַנְּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ
נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן
עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:

וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזֶּרֶע בְּשֵׁלֶה
מִן־הָאֵיל וְחִלַּת מִצֵּה אַחַת מִן־הַסֵּל
וְרָקִיק מִצֵּה אַחַד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנְּזִיר
אַחַר הַתְּגַלְחָהוּ אֶת־נִזְרוֹ:

וְהַנְּזִיר אוֹתָם הַכֹּהֵן | הַנּוֹפֵחַ לִפְנֵי יְהוָה
קָדֵשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֲזוֹה הַתְּנוּפָה וְעַל
שׂוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתֶּה הַנְּזִיר גֵּין:

זֹאת תּוֹרַת הַנְּזִיר אֲשֶׁר יִדָּר קֶרְבְּנוֹ
לַיהוָה עַל־נִזְרוֹ מִלֶּבֶד אֲשֶׁר־תִּשְׁיֵג יָדוֹ
כַּפֵּי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדָּר כֵּן יַעֲשֶׂה עַל
תּוֹרַת נִזְרוֹ: פ

פְּרֻשַׁת בְּרַבְת כַּהֲנִים

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דְּבַר אֵל אֶהְרֵן וְאֵל בְּנָיו וְאָמַר: כֹּךָ תִּבְרְכוּ
אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – אָמְרוּ לָהֶם:
ה' יְבָרֶךְ אוֹתְךָ וְיִשְׁמֹר אוֹתְךָ.

ה' יֵאִיר לְךָ פָּנִים וַיַּחֲזֵן אוֹתְךָ מִטּוֹבוֹ.

ה' יִפְנֶה אֶת מַבְטּוֹ אֵלֶיךָ וַיַּתֵּן לְךָ שְׁלוֹם.

הֵם יִקְרְאוּ בְּשֵׁמִי לְעֵבֶר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי
אֲבָרְכֶם אוֹתָם.

פְּרֻשַׁת חֲנֻכַּת הַמִּשְׁכָּן

בַּיּוֹם שִׁמְשָׁה סִיִּם לְהִקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן, הוּא
מֵרַח עָלָיו מִהַשְּׁמַן וְקִדַּשׁ אוֹתוֹ וְאֶת כָּל כְּלָיו
וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כְּלָיו – הוּא מֵרַח עֲלֵיהֶם
מִהַשְּׁמַן וּבְכֹךָ קִדַּשׁ אוֹתָם.

וְאֵן נִשְׂיֵאֵי יִשְׂרָאֵל – רֹאשֵׁי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם,
הַגִּישׁוּ אֶת תְּרוּמָתָם, הֵם נִשְׂיֵאֵי הַשְּׁבֻטִים –
הֵם הָאֲחֵרָאִים עַל סְפִירַת הָעָם.

הֵם הִבִּיאוּ אֶת תְּרוּמָתָם לִפְנֵי ה' – שֵׁשׁ
עֲגֻלוֹת מִכֶּסֶת בַּגָּ וּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁוֹרִים, כָּל
שְׁנֵי נִשְׂיֵאִים נָתַנוּ עֲגֻלָּה וְכָל נִשְׂיֵאֵי נָתַן שׂוֹר,

וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה
עַל כָּל הַמִּצְוֹת וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ
וְאֶת־נֹסְכּוֹ:

וְנִלְחַח הַנְּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ
נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן
עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:

וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזֶּרֶע בְּשֵׁלֶה
מִן־הָאֵיל וְחִלַּת מִצֵּה אַחַת מִן־הַסֵּל
וְרָקִיק מִצֵּה אַחַד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנְּזִיר
אַחַר הַתְּגַלְחָהוּ אֶת־נִזְרוֹ:

וְהַנְּזִיר אוֹתָם הַכֹּהֵן | הַנּוֹפֵחַ לִפְנֵי יְהוָה
קָדֵשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֲזוֹה הַתְּנוּפָה וְעַל
שׂוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתֶּה הַנְּזִיר גֵּין:

זֹאת תּוֹרַת הַנְּזִיר אֲשֶׁר יִדָּר קֶרְבְּנוֹ
לַיהוָה עַל־נִזְרוֹ מִלֶּבֶד אֲשֶׁר־תִּשְׁיֵג יָדוֹ
כַּפֵּי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדָּר כֵּן יַעֲשֶׂה עַל
תּוֹרַת נִזְרוֹ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דְּבַר אֶל־אֶהְרֵן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה
תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר לָהֶם: ס
יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׁמְרֶךָ: ס

יֵאֵר יְהוָה וַיַּחֲזֵן אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנֶךָ: ס

יִשָּׂא יְהוָה וַיַּחֲזֵן אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם: ס
וַיִּשְׁמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי
אֲבָרְכֶם: ס

חמישי

ז

וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוֹת מֹשֶׁה לְהִקִּים אֶת־
הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אוֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אוֹתוֹ וְאֶת־
כָּל־כְּלָיו וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כְּלָיו
וַיִּמְשַׁחֵם וַיִּקְדַּשׁ אוֹתָם:

וַיִּקְרִיבוּ נִשְׂיֵאֵי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵּית
אֲבֹתָם הֵם נִשְׂיֵאֵי הַמִּשְׁלֵחַת הֵם הָעֹמְדִים
עַל־הַפְּקָדִים:

וַיְבִיאוּ אֶת־קֶרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שֵׁשׁ־
עֲגֻלוֹת צֶבַע וּשְׁנַיִם עֶשֶׂר בָּקָר עֲגֻלָּה עַל־
שְׁנֵי הַנְּשֻׂאִים וְשׂוֹר לְאַחַד וַיִּקְרִיבוּ

אותם לפני המשכן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קח מאתם והיו לעבד את־עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל־הלויים איש כפי עבדתו:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַעֲגֹלֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם:

אֵת ׀ שְׁתֵּי הַעֲגֹלֹת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:

וְאֵת ׀ אַרְבַּע הַעֲגֹלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי מֵרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:

וּלְבְנֵי קֹהֵת לֹא נָתַן כִּי־עֲבַדְתָּ הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בַּכֹּהֵן יִשָּׂאוּ:

וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת־קַרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם וַיִּקְרִיבוּ אֶת־קַרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ: ׀

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן אֶת־קַרְבָּנוֹ נַחֲשׁוֹן בֶּן־עֲמִינָדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה:

וַקַּרְבָּנוֹ קָעֶרֶת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כַּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן־בְּקָר אֶיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה:

שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתוּדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קַרְבַּן נַחֲשׁוֹן בֶּן־עֲמִינָדָב: פ

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הַקָּרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צִוְעָר נְשִׂיא וַיִּשְׁכַּר:

והם הגישו אותם לפני המשכן.

ה' אמר למשה:

קח מהם, והם ישמשו לעבוד את עבודת אהל מועד ונתתה אותם אל־הלויים – לכל משפחה כפי צורך עבודתה.

משה לקח את העגלות ואת השורים ונתן אותם ללויים.

שתי עגלות וארבעה שורים נתן לבני גרשון – בצורך עבודתם.

וארבע עגלות ושמונה שורים נתן לבני מררי – בצורך עבודתם שתחת פקוד איתמר בן אהרן הכהן.

ולבני קהת לא נתן, כי עליהם מטלת עבודת הקודש ולכן הם יסחבו בכתר.

הנשיאים הקריבו את קרבנות חנכת המזבח ביום שמרחו אותו בשמן, הם הגישו את קרבנם לפני המזבח.

ה' אמר למשה: נשיא אחד בכל יום, וקריבו את קרבנם לחנכת המזבח.

המקריב את קרבנו ביום הראשון היה נחשון בן עמינדב משבט יהודה.

וקרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה ושלשים שקל (קילו 8331 גרם), וכוס אחת לקבלת הדם וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל בשקל הקודש (987 גרם), שניהם מלאים סולת מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141 גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים, חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד שנה, זה קרבן נחשון בן עמינדב.

ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא וישכר.

הקריב את קרבנו: קצרת כסף אחת
שלושים ומאה משקלה מזרק אחד
כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
למנחה:

כף אחת עשרה זָהב מלאה קטרת:
(גרס), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת:

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן נתנאל בן צוער.

ביום השלישי נשיא של בני זבולון -
אליאב בן חלון:

קרבנו: קצרת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זָהב (141)
(גרס), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת:

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן אליאב בן חלון.

ביום הרביעי נשיא של בני ראובן - אליצור
בן שדיאור:

קרבנו: קצרת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זָהב (141)
(גרס), מלאה קטורת.

יז הקריב את קרבנו קצרת כסף אחת
שלושים ומאה משקלה מזרק אחד
כסף שבעים שקל בשקל הקדש
שניהם | מלאים סלת בלולה בשמן
למנחה:

כ כף אחת עשרה זָהב מלאה קטרת:

כא פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה:

כב שעיר עזים אחד לחטאת:

כג ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער: פ

כד ביום השלישי נשיא לבני זבולון אליאב
בן חלון:

כה קרבנו קצרת כסף אחת שלושים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה:

כו כף אחת עשרה זָהב מלאה קטרת:

כז פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה:

כח שעיר עזים אחד לחטאת:

כט ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אליאב בן חלון: פ

ל ביום הרביעי נשיא לבני ראובן
אליצור בן שדיאור:

לא קרבנו קצרת כסף אחת שלושים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה:

לב כף אחת עשרה זָהב מלאה קטרת:

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן אליצור בן שדיאור.

ביום החמישי הנשיא של בני שמעון -
שלומיאל בן צורישידי.

קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141
גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן שלומיאל בן צורישידי.

ביום הששי הנשיא של בני גד - אליסף בן
דעואל.

קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה
ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם
וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל
בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת
מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141
גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד
שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת.

ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים,
חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד
שנה, זה קרבן אליסף בן דעואל.

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה:

שעיר עזים אחד לחטאת:

ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אליצור בן שדיאור: פ

ביום החמישי נשיא לבני שמעון
שלומיאל בן צורישידי:

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה:

שעיר עזים אחד לחטאת:

ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן שלומיאל בן
צורישידי: פ

ביום הששי נשיא לבני גד אליסף
בן דעואל:

קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה:

שעיר עזים אחד לחטאת:

ולזבח השלמים בקר שנים אילים
חמשה עתרים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל: פ

ביום השביעי נשיא לבני אפרים - אלישמע בן עמיהוד.

קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141 גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת. ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים, חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד שנה, זה קרבן אלישמע בן עמיהוד.

ביום השמיני נשיא של בני מנשה - גמליאל בן פדהצור.

קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת מערבבת בשמן למנחה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זהב (141 גרם), מלאה קטורת.

פר בן בקר אחד, איל אחד, כבש אחד שגילו עד שנה לעולה.

תיש אחד לחטאת. ולזבח השלמים שני פרים, חמשה אילים, חמשה גדיים, וחמשה כבשים שגילם עד שנה, זה קרבן גמליאל בן פדהצור.

ביום התשיעי הנשיא של בני בנימין - אבידן בן גדעוני.

קרבנו: קערת כסף אחת שמשקלה מאה ושלושים שקל, וכוס אחת לקבלת הדם וזריקתו עשויה מכסף, במשקל שבעים שקל בשקל הקודש, שניהם מלאים סולת מערבבת בשמן למנחה.

ביום השביעי נשיא לבני אפרים - אלישמע בן עמיהוד:

קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:

שעיר-עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתרים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד: פ

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור:

קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:

שעיר-עזים אחד לחטאת. ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתרים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור: פ

ביום התשיעי נשיא לבני בנימין אבידן בן גדעוני:

קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:

כף אחת עשרה זָהָב מְלֹאָה קְטֹרֶת: (רס), מְלֹאָה קְטֹרֶת.
 141) כף אחת במשקל עשרה שקלים זָהָב

פָּר אֶחָד בֶּן־בְּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
 שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.
 תִּישׂ אֶחָד לַחֲטָאת.

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
 חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילָם עַד
 שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אֲבִירֹן בֶּן־גְּדֵעוֹנִי.

בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי דָן – אֲחִיעֶזֶר בֶּן
 עַמִּישִׁדִי:

קָרְבָּנוֹ: קְעֶרֶת כֶּסֶף אֶחָת שְׁמִשְׁקָלָהּ מֵאָה
 וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אֶחָת לְקַבְּלַת הַדָּם
 וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שֶׁבַעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
 מְעֻרְבָּבַת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זָהָב (141)
 (רס), מְלֹאָה קְטֹרֶת.

פָּר בֶּן בְּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
 שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.
 תִּישׂ אֶחָד לַחֲטָאת.

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
 חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילָם עַד
 שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אֲחִיעֶזֶר בֶּן עַמִּישִׁדִי.

בַּיּוֹם הָאֶחָד עֶשֶׂר הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי אֲשֶׁר –
 פְּגַעִיאֵל בֶּן עֶכְרֹן.

קָרְבָּנוֹ: קְעֶרֶת כֶּסֶף אֶחָת שְׁמִשְׁקָלָהּ מֵאָה
 וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכֹס אֶחָת לְקַבְּלַת הַדָּם
 וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שֶׁבַעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
 מְעֻרְבָּבַת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כף אחת במשקל עשרה שקלים זָהָב (141)
 (רס), מְלֹאָה קְטֹרֶת.

פָּר בֶּן בְּקָר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
 שְׁגִילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.
 תִּישׂ אֶחָד לַחֲטָאת.

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
 חֲמִשָּׁה גְדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שְׁגִילָם עַד

כב כף אחת עשרה זָהָב מְלֹאָה קְטֹרֶת:

כג פָּר אֶחָד בֶּן־בְּקָר אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
 בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעוֹלָה:

כד שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:

כה וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנָיִם אֵילִים
 חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
 חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲבִירֹן בֶּן־גְּדֵעוֹנִי: פ

כו בַּיּוֹם הָעֲשִׂירִי נְשִׂיא לְבִנֵי הָדָן אֲחִיעֶזֶר
 בֶּן־עַמִּישִׁדִי:

כז קָרְבָּנוֹ קְעֶרֶת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שֶׁבַעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
 בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כח כף אחת עשרה זָהָב מְלֹאָה קְטֹרֶת:

כט פָּר אֶחָד בֶּן־בְּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
 בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעוֹלָה:

ע שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:

עא וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנָיִם אֵילִים
 חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
 חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישִׁדִי: פ

עב בַּיּוֹם עֲשִׂיתִי עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂיא לְבִנֵי אֲשֶׁר
 פְּגַעִיאֵל בֶּן־עֶכְרֹן:

עג קָרְבָּנוֹ קְעֶרֶת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שֶׁבַעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
 בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

עד כף אחת עשרה זָהָב מְלֹאָה קְטֹרֶת:

עה פָּר אֶחָד בֶּן־בְּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
 בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעוֹלָה:

עו שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:

עז וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנָיִם אֵילִים
 חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה

שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן פְּגִיעֵי־אֵל בֶּן עֶבְרֹן.
בַּיּוֹם הַשְּׁנַיִם עֹשֶׁר הַנְּשִׂיא שֶׁל בְּנֵי נַפְתָּלִי –
אֲחִירַע בֶּן עֵינָן.

קָרְבָּנוֹ: קִעֲרַת כֶּסֶף אַחַת שִׁמְשֻׁקְלָהּ מֵאָה
וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל, וְכוֹס אַחַת לְקַבְּלַת הַדָּם
וּזְרִיקָתוֹ עֲשׂוּיָה מִכֶּסֶף, בְּמִשְׁקַל שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סוּלַת
מֵעֲרֵבֶבֶת בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה.

כָּף אַחַת בְּמִשְׁקַל עֲשָׂרָה שֶׁקֶלִים זָהָב (141
גֵרס), מְלֵאָה קְטוֹרֶת.

פֶּר בֶּן בֶּקֶר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד
שִׁגִּילוֹ עַד שָׁנָה לְעוֹלָה.

תִּישׂ אֶחָד לְחֻטָּאת.
וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים שְׁנֵי פָרִים, חֲמִשָּׁה אֵילִים,
חֲמִשָּׁה גְּדִיִּים, וְחֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים שִׁגִּילִם עַד
שָׁנָה, זֶה קָרְבַּן אֲחִירַע בֶּן עֵינָן.

אֵלֶּה קָרְבָּנוֹת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁנְּשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל
הִבִּיאוּ בַּיּוֹם שֶׁמֶרְחוּ אוֹתוֹ בְּשֶׁמֶן: שְׁתֵּים עֲשָׂרֵה
קִעֲרוֹת מִכֶּסֶף, שְׁנַיִם עֹשֶׁר כּוֹסוֹת מִכֶּסֶף לְקַבְּלַת
וּזְרִיקַת הַדָּם, וּשְׁתֵּים עֲשָׂרֵה כַּפּוֹת מִזָּהָב.

מִשְׁקַל כָּל קִעֲרָה מֵאָה וּשְׁלוּשִׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף
(קִילוֹ 833 וְגֵרס), מִשְׁקַל כָּל כּוֹס לְקַבְּלַת הַדָּם
וּזְרִיקָתוֹ שִׁבְעִים שֶׁקֶל כֶּסֶף (987 גֵרס), כָּל כֶּסֶף
הַכֵּלִים בְּמִשְׁקַל אֲלָפִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל
הַקּוֹדֵשׁ (33,840 קִילוֹ).

שְׁתֵּים עֲשָׂרֵה כַּפּוֹת זָהָב מְלֵאוֹת בְּקְטוֹרֶת –
עֲשָׂרָה שֶׁקֶלִים (141 גֵרס) מִשְׁקַל כָּל כָּף בְּשֶׁקֶל
הַקּוֹדֵשׁ, כָּל זָהָב הַכַּפּוֹת מֵאָה וְעֶשְׂרִים שֶׁקֶל
(1.692 קִילוֹ).

כָּל הַבֶּקֶר לְעוֹלָה שְׁנַיִם עֹשֶׁר פָּרִים, שְׁנַיִם
עֹשֶׁר אֵילִים, וּשְׁנַיִם עֹשֶׁר כֶּבֶשִׁים שִׁגִּילִם עַד
שָׁנָה, וּמִנְחוֹתֵיהֶם כֶּדִּין, וּשְׁנַיִם עֹשֶׁר תִּישִׁים
לְחֻטָּאת.

וְכָל הַבֶּקֶר לְזִבַּח הַשְּׁלָמִים – עֹשְׂרִים וְאַרְבַּעַה
פָּרִים, שִׁשִּׁים אֵילִים, שִׁשִּׁים גְּדִיִּים, שִׁשִּׁים
כֶּבֶשִׁים שִׁגִּילִם עַד שָׁנָה, אֵלֶּה קָרְבָּנוֹת חֲנֻכַּת
הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי שֶׁמֶרְחוּ אוֹתוֹ בְּשֶׁמֶן.

חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן פְּגִיעֵי־אֵל בֶּן עֶבְרֹן: פ
בַּיּוֹם שְׁנַיִם עֹשֶׁר יוֹם נְשִׂיא לְבִנֵי נַפְתָּלִי
אֲחִירַע בֶּן עֵינָן:

קָרְבָּנוֹ קִעֲרַת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סוּלַת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה:

כָּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטוֹרֶת:

פֶּר אֶחָד בֶּן בֶּקֶר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ אֶחָד
בֶּן שְׁנָתוֹ לְעוֹלָה:

שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת:

וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִים
חֲמִשָּׁה עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֲחִירַע בֶּן עֵינָן: פ

זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשְׁחָ אוֹתוֹ
מֵאֵת נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל קִעֲרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים
עֲשָׂרֵה מִזְרֵק־כֶּסֶף שְׁנַיִם עֹשֶׁר כַּפּוֹת
זָהָב שְׁתֵּים עֲשָׂרֵה:

שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקִּעֲרָה הָאֶחָת כֶּסֶף
וּשְׁבַעִים הַמִּזְרֵק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף
הַכֵּלִים אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל
הַקּוֹדֵשׁ:

כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֲשָׂרֵה מְלֵאוֹת קְטוֹרֶת
עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכָּף בְּשֶׁקֶל הַקּוֹדֵשׁ
כָּל־זָהָב הַכַּפּוֹת עֹשְׂרִים וּמֵאָה:

כָּל־הַבֶּקֶר לְעוֹלָה שְׁנַיִם עֹשֶׁר פָּרִים
אֵילִים שְׁנַיִם־עֹשֶׁר כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה
שְׁנַיִם עֹשֶׁר וּמִנְחוֹתָם וּשְׂעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם
עֹשֶׁר לְחֻטָּאת:

וְכָל בֶּקֶר | זִבַּח הַשְּׁלָמִים עֹשְׂרִים
וְאַרְבַּעַה פָּרִים אֵילִים שִׁשִּׁים עֲתוּדִים
שִׁשִּׁים כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁשִּׁים זֹאת
חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אוֹתוֹ:

פט וּבָּא מֹשֶׁה אֶל-אֱהֹל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֵתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת-הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹי מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל-אֲרֹן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹוֹי: פ
 וּבְשִׁמְשֹׁה נִכְנַס לְאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לְדַבֵּר עִם ה', הוּא שָׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֵתוֹ וּבִקְעַ מֵעַל הַכֶּסֶּוּי שָׁעַל אֲרוֹן לְוַחֹת הַבְּרִית - מִבֵּין שְׁנֵי צוּרוֹת הַמְּלֶאכִים, וְהוּא דִּבֶּר אֵלָיו.

בהעלתך

פרשת הדלקת המנורה
 ה' דבר אל משה ואמר:
 דבר אל אהרן ואמור לו: בשתדליק את
 הנרות, שבעת הנרות יאירו אל מול המנורה
 – לפניך.

אהרן עשה כן, הוא הדליק את נרותיה
 לכוון קדמת המנורה, כמו שה' צוה את
 משה.

וכך צורת עשית המנורה – מגוש אחד זהב,
 גם רגלה גם פרחיה – כלה עשויה מגוש
 אחד, כמראה אשר הראה למשה כן עשה
 את המנורה.

פרשת הלויים

ה' דבר אל משה ואמר:
 קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהר
 אותם.

וכך תעשה להם כדי לטהר אותם: הנה
 עליהם מי טהרה ויגלחו את כל גופם בסבין
 של גלוח ויכבסו את בגדיהם ויטהרו.

ויקחו פר בן בקר, ומנחתו – סולת מערבבת
 בשמן, ופר שני תקח לקרבן חטאת.

ותקרב את הלויים אל לפני אוהל ההתבנסות
 ותאסוף את כל קהל בני ישראל.

ותקרב את הלויים לפני ה', ובני ישראל
 ישעינו את ידיהם על הלויים.

אהרן יניף את הלויים לפני ה', שיהיו עובדי
 עבודת ה'.

והלויים ישעינו את ידיהם על ראשי הפרים,
 ועשה את האחד לקרבן חטאת ואת האחד
 לקרבן עולה לה' לכפר על הלויים.

ותעמיד את הלויים לפני אהרן ולפני בניו
 ותניף אותם לה'.

וידבר יהוה אל משה לאמר:
 דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך
 את הנרות אל מול פני המנורה יאירו
 שבעת הנרות:

ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה
 העלה נרותיה כאשר צוה יהוה
 את משה:

וזה מעשה המנורה מקשה זהב
 עדירכה עדיפרחה מקשה הוא
 כמראה אשר הראה יהוה את משה כן
 עשה את המנורה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר:
 קח את הלויים מתוך בני ישראל
 וטהרת אתם:

וכה תעשה להם לטהרם הנה עליהם
 מי חטאת והעבירו תער
 על כל בשרם וכבסו בגדיהם
 ויטהרו:

ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת בלולה
 בשמן ופר שני בן בקר תקח לחטאת:

ותקרב את הלויים לפני אוהל מועד
 ותקהל את כל עדת בני ישראל:

ותקרב את הלויים לפני יהוה וסמכו
 בני ישראל את ידיהם על הלויים:

והניף אהרן את הלויים תנופה לפני
 יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד
 את עבדת יהוה:

והלויים וסמכו את ידיהם על ראש
 הפרים ועשה את האחד חטאת
 ואת האחד עולה ליהוה לכפר
 על הלויים:

והעמיד את הלויים לפני אהרן ולפני
 בניו והנפת אתם תנופה ליהוה:

* [1]

*

[2]

וּתְבַדִּיל אֶת הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהַלְוִיִּם יִהְיוּ שְׁלִי.

וְאַחֲרֵי כֵן הַלְוִיִּם יָבֹאוּ לַעֲבֹד בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וְתִטְהַר אוֹתָם וְתִנּוּף אוֹתָם.

כִּי הֵם נִתּוּנִים לִי בְּמִתְנָה מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְקַחְתִּי אוֹתָם לִי בְּמִקּוֹם כָּל בְּכוֹר אָדָם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל – כָּל הַיּוֹצֵאִים רֵאשׁוֹנִים מִפֶּתַח הַרְחֹם.

כִּי כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה הֵם שְׁלִי, כִּי בַיּוֹם שֶׁהֲרַגְתִּי אֶת כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל אֶרֶץ מִצְרַיִם הַקְּדַשְׁתִּי אוֹתָם לִי. וְעַכְשָׁיו לְקַחְתִּי אֶת הַלְוִיִּם בְּמִקּוֹם כָּל הַבְּכוֹרוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְנִתַּתִּי אֶת הַלְוִיִּם בְּמִתְנָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדֵי לַעֲבֹד אֶת עֲבוֹדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת וּלְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִהְיֶה מִגַּפָּה בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל אִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָם יִגְשׁוּ אֶל הַקֹּדֶשׁ.

מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן וְכָל קָהָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּךְ לַלְוִיִּם, כְּכֹל מַה שֶּׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה בְּעִנְיַן הַלְוִיִּם כַּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ לָהֶם.

הַלְוִיִּם נִטְהָרוּ וְכִבְּסוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם, וְאַהֲרֹן הִנּוּף אוֹתָם לִפְנֵי ה' וְאַהֲרֹן כִּפֶּר עֲלֵיהֶם כְּדֵי לִטְהַר אוֹתָם.

וְאַחֲרֵי כֵן הַלְוִיִּם בָּאוּ לַעֲבֹד אֶת עֲבוֹדַתָּם בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לְשֵׁרֵת תַּחַת פְּקֻדַת אַהֲרֹן וְתַחַת פְּקֻדַת בְּנָיו – כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה עַל הַלְוִיִּם כַּךְ עָשׂוּ לָהֶם.

פְּרֻשַׁת גִּיל עֲבוֹדַת הַלְוִיִּם

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

זֹאת הַמְצִוָּה לַלְוִיִּם: מִגִּיל עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה וּמַעֲלָה יָבֹאוּ לְהַצְטַרֵּף לְקַהֲלַת עֲבוֹדַת אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

וּמִגִּיל חֲמִשִּׁים שָׁנָה יִחְזֹר מִקַּהֲלַת הָעֲבוֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד.

הוא יִשְׁרֵת עִם אָחָיו בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לְשִׁמּוֹר בְּמִשְׁמֶרֶת וְלֹא יַעֲבֹד עֲבוֹדָה, כְּכֹה

וְהַכְּדִילְתָּ אֶת-הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם:

וְאַחֲרֵי-כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת-אוֹהֶל מוֹעֵד וְטִהַרְתָּ אֹתָם וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה:

כִּי נִתּוּנִים נִתְּנִים הֵמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פִּטְרַת כָּל-רֶחֶם בְּכוֹר כָּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתִּי אֹתָם לִי:

כִּי לִי כָל-בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה בַּיּוֹם הַכֶּתִּי כָל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הַקְּדַשְׁתִּי אֹתָם לִי:

וְאָקַח אֶת-הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל-בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאַתָּנָה אֶת-הַלְוִיִּם נִתְּנִים וְלַאֲהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת-עֲבֹדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאוֹהֶל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל זִנְיָה בְּנִשְׁתַּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-הַקֹּדֶשׁ:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל-עַדְתַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לַלְוִיִּם כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה לַלְוִיִּם כַּךְ עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּתְחַטְּטֻּוּ הַלְוִיִּם וַיִּכְבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וַיִּנּוּף אַהֲרֹן אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר עֲלֵיהֶם אַהֲרֹן לְטִהָרָם:

וְאַחֲרֵי-כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת-עֲבֹדַתָּם בְּאוֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אַהֲרֹן וּלְפָנָיו בְּנֵיו כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה עַל-הַלְוִיִּם כַּךְ עָשׂוּ לָהֶם: ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

זֹאת אֲשֶׁר לַלְוִיִּם מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה יָבֹאוּ לְצַבָּא צִבָּא בְּעֲבֹדַת אוֹהֶל מוֹעֵד:

וּמִבֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצַּבָּא הָעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד:

וְשֵׁרֵת אֶת-אָחָיו בְּאוֹהֶל מוֹעֵד לְשִׁמּוֹר מִשְׁמֶרֶת וְעֲבֹדָה לֹא יַעֲבֹד כְּכֹה תַעֲשֶׂה

לְלוּיִם בְּמִשְׁמֹרֹתָם: פ

תַּעֲשֶׂה לְלוּיִים בְּמִשְׁמֹרֹתֵיהֶם.

פְּרֻשֶׁת פֶּסַח שְׁנִי

ה' דבר אל משה במדבר סיני בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים בחודש הראשון ואמר:

בני ישראל יעשו את קרבן הפסח בזמנו. תעשו אותו בזמנו ביום הארבעה עשר בחודש הזה אחר הצהריים, תעשו אותו ככל חקיו וככל משפטיו.

משה דבר אל בני ישראל שיעשו את קרבן הפסח.

הם עשו את קרבן הפסח בחודש הראשון בארבעה עשר יום לחודש אחר הצהריים במדבר סיני, ככל מה שה' צוה את משה כך בני ישראל עשו.

היו אנשים שהיו טמאים מאדם מת ולא יכלו לעשות את קרבן הפסח באותו היום, הם באו באותו יום לפני משה ולפני אהרן.

האנשים ההם אמרו לו: אנחנו טמאים מאדם מת, למה נפסיד שלא נקריב את קרבן ה' בזמנו עם בני ישראל!

משה אמר להם: חכו ואשמע מה ה' יצוה עליכם.

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל: כל איש שיהיה טמא למת או שיהיה בדרך רחוקה, אצלכם או בדור אחר, הוא יעשה קרבן פסח לה'.

יעשו אותו בחודש השני בארבעה עשר יום אחר הצהריים, ויאכלו אותו עם מצות ועם ירקות מרים.

לא ישאירו ממנו עד הבוקר, ולא ישברו בו עצם, יעשו אותו ככל חקי הפסח.

ואיש שהוא טהור ולא היה רחוק וימנע מלעשות את הפסח – הנפש ההיא תאבד מעמה, האיש ההוא יקבל את עונש חטאו כי

וידבר יהוה אל-משה במדבר-סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחודש הראשון לאמר:

ויעשו בני-ישראל את-הפסח במועדו: בארבעה עשר-יום בחודש הזה בין הערבים תעשו אתו במועדו ככל-חקתיו וככל-משפטיו תעשו אתו:

וידבר משה אל-בני ישראל לעשת הפסח:

ויעשו את-הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחודש בין הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את-משה כן עשו בני ישראל:

ויהי אנשים אשר היו טמאים לגנפש אדם ולא יכלו לעשת-הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:

ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לגנפש אדם למה נגזרע לבלתי הקריב את-קרבן יהוה במועדו בתוך בני ישראל:

ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה יהוה לכם: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל לאמר איש איש פיהיה-טמא לגנפש או בדרך רחקה לכם או לדרך-תיכם ועשה פסח ליהוה:

בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על-מצות ומררים יאכלהו:

לא ישאירו ממנו עד-בקר ועצם לא ישברו-בו ככל חקת הפסח יעשו אתו:

והאיש אשר-הוא טהור ובדרך לא-היה וחדל לעשות הפסח ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי ו קרבן יהוה לא

שליש

B

הוא לא הקריב במעדו השא האיש ההוא: וכי-יגור אתכם גר ועשה פסח ליהנה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ: ס

פרשת הענן

ביום שהוקם המשכן, הענן כסה את משכן האוהל שבו נמצאים לוחות הברית, ובערב היה על המשכן כמראה אש עד הבוקר.

כך היה תמיד, הענן מכסה אותו ביום ומראה של אש בלילה.

ולפי סימון עלית הענן מעל האוהל, מיד אחרי כן בני ישראל יסעו, ובמקום שיעמוד שם הענן שם בני ישראל יחנו.

בני ישראל יסעו על פי ה' ויחנו על פי ה', כל הימים שהענן ישכון על המשכן הם יחנו.

וכשהענן יאריך לשהות על המשכן ימים רבים בני ישראל יקפידו על מצות ה' ולא יסעו.

ויש פעמים שהענן ישהה מספר ימים על המשכן – הם יחנו על פי ה' ויסעו על פי ה'.

ויש פעמים שהענן ישהה רק מערב עד בוקר, והענן יעלה בבוקר והם יסעו, או שישהה יום ולילה, והענן יעלה והם יסעו.

או יומים, או חודש, או שנה – כשהענן יאריך וישהה על המשכן הרבה זמן בני ישראל יחנו ולא יסעו, וכשיעלה הם יסעו.

על פי ה' הם יחנו ועל פי ה' הם יסעו, הם מקפידים על מצות ה' בדברי ה' שבאמצעות משה.

פרשת החצוצרות

ה' דבר אל משה ואמר:

עשה לך שתי חצוצרות מכסף, מגוש אחד תעשה אותם, הם יהיו לך כדי לקרא לצבור ולהסיע את המחנות.

כשיתקעו בהן יתאספו אליך כל הקהל אל

וביום הקים את-המשכן כסה הענן את-המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על-המשכן כמראה-אש עד-בקר: טז

כן יהיה תמיד הענן וכסנו ומראה-אש לילה: טז

ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי-כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן-שם הענן שם יחנו בני ישראל: יז

על-פי יהיה יסעו בני ישראל ועל-פי יהיה יחנו כל-ימי אשר ישכן הענן על-המשכן יחנו: יז

ובהאריך הענן על-המשכן ימים רבים ושמרו בני-ישראל את-משמרת יהוה ולא יסעו: יח

ויש אשר יהיה הענן ימים מספר על-המשכן ועל-פי יהיה יסעו: יח

ויש אשר-יהיה הענן מערב עד-בקר ונעלה הענן בבקר ונסעו או יומם ולילה ונעלה הענן ונסעו: יט

אוימים או-חדש או-ימים בהאריך הענן על-המשכן לשכן עליו יחנו בני-ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו: כ

על-פי יהיה יחנו ועל-פי יהיה יסעו את-משמרת יהוה שמרו על-פי יהוה ביד-משה: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא העדה ולמסע את-המחנות: א

ותקעו בהן ונועדו אליך כל-העדה ב

אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

וְאִם־בָּאֵת יִתְקַעוּ וְנוֹעְדוּ אֵלֶיךָ הַנְּשִׂאִים רֵאשִׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל:

וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים קִדְמָה:

וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה שְׁנִית וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים תִּמְנְנָה תְּרוּעָה יִתְקַעוּ לְמִסְעֵיהֶם:

וּבַהֲקָהִיל אֶת־הַקָּהָל תִּתְקַעוּ וְלֹא תִרְעוּ:

וּבְנֵי אֹהֶל הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַחֲצֹצְרוֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:

וְכִי־תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאֹרְצְכֶם עַל־הַצֹּר הַצָּרָר אֲתֶכֶם וַתִּרְעַתֶם בַּחֲצֹצְרוֹת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאִיְבֵיכֶם:

וּבַיּוֹם שִׁמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם וְתִקְעֶתֶם בַּחֲצֹצְרוֹת עַל־עֲלִיתְכֶם וְעַל זְבַחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

פֶּתַח אֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת.

וְאִם יִתְקַעוּ בַחֲצוֹצְרָה אַחַת, יִתְאַסְפוּ אֵלֶיךָ רַק הַנְּשִׂאִים - רֵאשִׁי אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּשִׂתְתִקְעוּ תְרוּעוֹת קְצָרוֹת יִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים בְּמִזְרָח.

וּבְשִׂתְתִקְעוּ תְרוּעוֹת קְצָרוֹת שְׁנִית יִסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים בְּדָרוֹם - יִתְקַעוּ תְרוּעָה לְמִסְעוֹתֵיהֶם.

וּבְדֵי לְאַסּוֹף אֶת הַקָּהָל תִּתְקַעוּ וְאֵל תְּרִיעוּ תְרוּעוֹת קְצָרוֹת.

בְּנֵי אֹהֶל הַכֹּהֲנִים יִתְקַעוּ בַחֲצוֹצְרוֹת, זֶה יִהְיֶה לָכֶם חוֹק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת.

וְאִם תָּבֹאוּ לְמִלְחָמָה בְּאֹרְצְכֶם עַל צוֹר שְׁעוֹשָׂה לָכֶם צָרוֹת, תְּרִיעוּ בַחֲצוֹצְרוֹת תְרוּעוֹת קְצָרוֹת, כִּף תִּזְכְּרוּ לְטוֹב לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְתִנְצְלוּ מֵאִיְבֵיכֶם.

וּבַיּוֹם שִׁמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּתְקַעוּ בַחֲצוֹצְרוֹת עַל עוֹלוֹתֵיכֶם וְעַל זְבַחֵי שְׁלָמֵיכֶם, וְהָיוּ עֲבוּרְכֶם לְתִזְכּוֹרַת לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם, אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

פְּרַשְׁת הַמִּסֵּע

בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנַי בְּעֶשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ הָעֵנָן עֹלָה מֵעַל מִשְׁכַּן לַיּוֹחֹת הַבְּרִית.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ לְמִסְעוֹתֵיהֶם מִמִּדְבַר סִינַי, וְהָעֵנָן שָׁכַן בְּמִדְבַר פָּאָרֹן.

הֵם נִסְעוּ בַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה עַל פִּי דְבָרֵי ה' שְׁבָאֲמַצְעוֹת מִשָּׂה.

קָהָל דָּגַל מַחֲנֶה בְּנֵי יְהוּדָה נִסַּע רֵאשׁוֹן, וְעַל הַקָּהָל שְׁלוֹ מִפְּקֹד נַחֲשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב.

וְעַל קָהָל שִׁבְט בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר מִפְּקֹד נַתַּנָּאֵל בֶּן צִוְעָר.

וְעַל קָהָל שִׁבְט בְּנֵי זְבוּלוֹן מִפְּקֹד אֵילִיָּאָב בֶּן חֶלֶץ.

וּפְרָקוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, וּבְנֵי גֵרֶשׁוֹן וּבְנֵי מֶרְדִי נוֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן נִסְעוּ.

וְנִסַּע קָהָל דָּגַל מַחֲנֶה רְאוּבֵן, וְעַל הַקָּהָל שְׁלוֹ

הַמִּישׁ

וְהָיוּ בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנַי בְּעֶשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ נִסְעוּ מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵנָן מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵרָת:

וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִסְעֵיהֶם מִמִּדְבַר סִינַי וַיִּשְׁכַּן הָעֵנָן בְּמִדְבַר פָּאָרֹן:

וַיִּסְעוּ בְּרֵאשִׁיטָה עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מִשָּׂה:

וַיִּסַּע דָּגַל מַחֲנֶה בְנֵי־יְהוּדָה בְּרֵאשִׁיטָה לְצַבָּאתָם וְעַל־צָבָא נַחֲשׁוֹן בֶּן־עֲמִינָדָב:

וְעַל־צָבָא מִטָּה בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר נַתַּנָּאֵל בֶּן־צִוְעָר:

וְעַל־צָבָא מִטָּה בְּנֵי זְבוּלוֹן אֵילִיָּאָב בֶּן־חֶלֶץ:

וַהֲוִיךְ הַמִּשְׁכָּן וְנִסְעוּ בְנֵי־גֵרֶשׁוֹן וּבְנֵי מֶרְדִי נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן:

וְנִסַּע דָּגַל מַחֲנֶה רְאוּבֵן לְצַבָּאתָם

מפקד אליצור בן שדיאור.
ועל קהל שבט בני שמעון שלמיאל
בן צורישידי.

ועל קהל שבט בני גד מפקד אליסף בן
דעואל.

והקהתים נושאי בלי המקדש נסעו, ובני גרשון
ובני מררי הקימו את המשכן עד לבואם.

ונסע קהל דגל מחנה בני אפרים, ועל הקהל
שלו מפקד אלישמע בן עמיהוד.

ועל קהל שבט בני מנשה מפקד גמליאל בן
פדהצור.

ועל קהל שבט בני בנימין מפקד אבידן בן
גדעוני.

ונסע קהל דגל מחנה בני דן המאסף לכל
המחנות, ועל הקהל שלו מפקד אחיעזר בן
עמישידי.

ועל קהל שבט בני אשר מפקד פגעיאל בן
עכרן.

ועל קהל שבט בני נפתלי מפקד אחירע בן
עינן.

אלה מסעי בני ישראל לקהלותיהם, והם
נסעו.

משה אמר לחובב בן רעואל המדיני חותן
משה: אנחנו נוסעים למקום שה' אמר עליו:
אתן לכם אותו, לך אתנו ונטיב לך כי ה'
דבר דברים טובים על ישראל!

אמר לו: לא אלף אתכם, אלא אלף אל
ארצי ואל משפחתי.

אמר לו: בבקשה אל תעזוב אותנו, כי הרי
אתה מכיר את אופן חגיגתנו במדבר ותוכל
להיות לנו מדרידך.

אם תלך אתנו, הטוב ההוא שה' ייטיב אתנו
נטיב גם לך!

הם נסעו מהר ה' דרך של שלושה ימי
הליכה, והארון שבתוכו לוחות הברית עם ה'
נוסע לפניהם במרחק דרך של שלושה ימים

ועל צבאו אליצור בן שדיאור:
ועל צבא מטה בני שמעון שלמיאל
בן צורישידי:

ועל צבא מטה בני גד אליסף
בן דעואל:

ונסעו הקהתים נושאי המקדש והקימו
את המשכן עד-באם:

ונסע דגל מחנה בני-אפרים לצבאתם
ועל-צבאו אלישמע בן-עמיהוד:

ועל-צבא מטה בני מנשה גמליאל
בן-פדהצור:

ועל-צבא מטה בני בנימן אבידן
בן-גדעוני:

ונסע דגל מחנה בני-דן מאסף
לכל-המחנות לצבאתם ועל-צבאו
אחיעזר בן-עמישידי:

ועל-צבא מטה בני אשר פגעיאל
בן-עכרן:

ועל-צבא מטה בני נפתלי אחירע
בן-עינן:

אלה מסעי בני-ישראל לצבאתם
ויסעו: ס

ויאמר משה לחובב בן רעואל המדיני
חתן משה נסעים | אנחנו אל-המקום
אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה
אתנו והטבנו לך כי-יהנה דבר-טוב
על-ישראל:

ויאמר אליו לא אלף כי אם-אל-ארצי
ואל-מולדתי אלף:

ויאמר אל-נא תעזב אתנו כי | על-כן
ידעת חתננו במדבר והיית לנו
לעינים:

והנה כי-תלך עמנו והנה | הטוב ההוא
אשר ייטיב והנה עמנו והטבנו לך:

ויסעו מהר יהוה הדרך שלשת ימים
וארון ברית-יהוה נסע לפניהם דרך
שלשת ימים לתור להם מנוחה:

למצא להם מקום חנייה.
וענן ה' נוסע מעליהם ביום בזמן נסיעתם ממקום החנייה.
כשהארון היה נוסע משה אמר: קום ה' ואיביך יתפזרו – ויברחו שונאיך ממך!
וכשחנה הארון אמר משה: ה'! תן מנוחה לרבבות ולא לפי ישראל.

פרשת המתאננים

העם התלוננו ואמרו דברים רעים באזני ה', ה' שמע וכעס – ואש ה' בערה בהם ושרפה בקצה המחנה.
העם צעק אל משה, משה התפלל אל ה' והאש שקעה.
שם המקום ההוא נקרא תבערה כי אש ה' בערה בהם.

ובני המיעוטים שבתוך ישראל התאוו תאוה, ואחריהם פכו גם בני ישראל ואמרו: מי יאכיל אותנו בשר?

זכרנו את הדגים שאכלנו במצרים בחנם, את הקשואים ואת האבטיחים ואת הלוי ואת הבצלים ואת השומים.

ועכשיו נפשנו יבשה, אין לנו כלום – אנחנו יכולים לצפות רק למן.

והמן הוא בצורת זרע בסברה, וצבעו לבן כמו פנינה.

העם שוטטו ואספו אותו וטחנו ברחים או בתשו במכתש ובשלו בסיר ועשו ממנו פתות עגולות, וטעמו היה כטעם מאפה שגלוש בשמן. בלילה כשהטל ירד על המחנה, המן ירד עליו.

משה שמע את העם למשפחתי בוכה – כל אחד בפתח אהלו, ה' כעס מאוד, וגם בעיני משה זה היה רע.

משה אמר לה' למה הרעת לי לעבדך, ולמה לא מצאתי חן בעיניך שהטלת עלי את האחריות על כל העם הזה?

וכי אני ההורה של כל העם הזה? האם אני

לד וענן יהוה עליהם יומם בנסעם מן המחנה: ס ז

לה ויהי בנסע הארון ויאמר משה קומה ו יהוה ויצו איביך וינסו משנאיך מפניך:

לו ובנחה יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל: פ ז

יא ויהי העם כמתאננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער-בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה:

ב ויצעק העם אל-משה ויתפלל משה אל-יהוה ותשקע האש:

ג ויקרא שם-המקום ההוא תבערה כי- בערה בם אש יהוה:

ד והאספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויכפו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר:

ה זכרנו את-הדגה אשר-נאכל במצרים חנם את הקשואים ואת האבטיחים ואת-החציר ואת-הבצלים ואת-השומים:

ו ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל-המן עינינו:

ז והמן כזרע-גד הוא ועינו כעין הבהלח:

ח שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או רכו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשר השמן:

ט ובקרת הטל על-המחנה לילה ירד המן עליו:

י וישמע משה את-העם בכה למשפחתי איש לפתח אהלו ויחר-אף יהוה מאד ובעיני משה רע:

יא ויאמר משה אל-יהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא-מצאתי חן בעיניך לשום את-משא כל-העם הזה עלי:

יב האנכי הריתי את כל-העם הזה אם-

יְלַדְתִּי אוֹתוֹ שְׂאֵתָהּ אוֹמֵר אֵלַי: שָׂא אוֹתוֹ
בְּרוּעַךְ כְּמוֹ שְׂמִטְפֵל נוֹשֵׂא תִינוֹק – לְהַבִּיא
אוֹתוֹ לְאַרְץ שְׁנִשְׁבַּעַת לְאַבוֹתַיִו?

מִנֵּינ לִי בְּשָׂר לְתַת לְכָל הָעַם הַזֶּה שֶׁהֵם
בוֹכִים אֵלַי וְאוֹמְרִים: "תֵּן לָנוּ בְּשָׂר וְנֹאכֵל!"

לֹא אוֹכֵל אֲנִי לְבָדִי לְשֵׂאת בְּאַחֲרֵיּוֹת עַל כָּל
הָעַם הַזֶּה כִּי זֶה קִשָּׁה מְדִי בְּשִׁבְלִי.

וְאִם כָּכָה אֵתָה עוֹשֶׂה לִּי, הֲרוּג אוֹתִי בְּבִקְשָׁה
אִם מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ, בְּדִי שְׁלֹא אֲרֹאֶה
בְּרַעְתִּי!

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אֲסוּף לִי שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי
יִשְׂרָאֵל שְׂאֵתָה יוֹדְעֵי שֶׁהֵם חֲכָמֵי הָעַם
וְשׁוֹטְרֵי, וְתִקַּח אוֹתָם לְאוֹהֵל הַהִתְכַּנְּסוֹת
וְיַעֲמְדוּ אִתְּךָ שָׁם.

וְאָרַד וְאֲדַבֵּר אִתְּךָ שָׁם, וְאִקַּח מִהָרוּחַ שְׁעָלֶיךָ
וְאֲשִׁים עֲלֵיהֶם, וְיִשְׁתַּתְּפוּ אִתְּךָ בְּאַחֲרֵיּוֹת עַל
הָעַם וְלֹא תִשָּׂא אוֹתָהּ אֵתָה לְבָד.

וְלָעַם תֹּאמַר: הִתְכַּנְּנוּ לְמַחֵר וְתֹאכְלוּ בְּשָׂר,
כִּי בִכִּיתֶם בְּאֲזְנֵי ה' וְאָמַרְתֶּם: מִי יֹאכִיל
אוֹתָנוּ בְּשָׂר הַרִי הִיָּה לָנוּ טוֹב בְּמִצְרַיִם! ה' יִתֵּן
לָכֶם בְּשָׂר וְתֹאכְלוּ.

לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּ, וְלֹא יוֹמִים, וְלֹא חֲמִשָּׁה
יָמִים, וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים, וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם.

עַד חֹדֶשׁ יָמִים – עַד שִׁיַּצֵּא לָכֶם מִהָאָרֶץ
וְיִמָּאֵס לָכֶם, בְּגַלְל שְׂמֵאֲסֹתֶם בְּה' שֹׁשׁוֹבֵן
בְּתוֹכְכֶם וּבִכְיֵיתֶם לְפָנָיו וְאָמַרְתֶּם: לָמָּה יִצְאָנוּ
מִמִּצְרַיִם!

מֹשֶׁה אָמַר: שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף הוֹלְכֵי רֶגֶל הָעַם
שָׂאֵנִי בְּתוֹכוֹ וְאֵתָה אֲמַרְתְּ שְׂאֵתֵן לָהֶם בְּשָׂר
וְיֹאכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים!?

הֲאִם צָאן וּבָקָר יִשְׁחַט לָהֶם וְיִסְפִּיק לָהֶם!?
הֲאִם אֵת כָּל דְּגֵי הַיָּם יִסְפּוּ לָהֶם וְיִסְפִּיק לָהֶם!?
ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: וְכִי אֵינן בְּכוּחוֹ שֶׁל ה' לַעֲשׂוֹת
כָּל מַה שִׁירְצֶה? עֲכָשׂוּ תִרְאֶה אִם יִקְרָה מִה

אֲנִכִּי יְלַדְתִּיהוּ כִּי-תֹאמַר אֵלַי שְׂאֵהוּ
בְּחִיקְךָ כְּאִשֶּׁר יִשָּׂא הָאָמֶן אֶת-הַיֶּנֶק עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעַת לְאַבְתָּיו:

מִנֵּינ לִי בְּשָׂר לְתַת לְכָל-הָעַם הַזֶּה
כִּי-יִבְכּוּ עָלַי לֵאמֹר הִנֵּה-לָנוּ בְּשָׂר
וְנֹאכְלָהּ:

לֹא-אוֹכֵל אֲנִכִּי לְבָדִי לְשֵׂאת אֶת-כָּל-
הָעַם הַזֶּה כִּי כָבֵד מִמֶּנִּי:

וְאִם-כָּכָה וְאֶת-עֲשֵׂה לִי הֲרַגְנִי נָא הַרְגֵנ
אִם-מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאֶל-אֲרֹאֶה
בְּרַעְתִּי: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה אֲסַפֶּה-לִּי
שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יוֹדְעֵת
כִּי-הֵם זִקְנֵי הָעַם וְשׁוֹטְרֵי וְלִקַּחְתָּ אִתָּם
אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ:

וְיַרְדֹּתִי וְדַבַּרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאֲצַלְתִּי
מִן-הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשַׁמְתִּי עֲלֵיהֶם
וְנִשָּׂאוּ אִתְּךָ בְּמִשְׁאֵל הָעַם וְלֹא-תִשָּׂא אֵתָה
לְבָדֶךָ:

וְאֶל-הָעַם תֹּאמַר הִתְקַדְּשׁוּ לְמַחֵר
וְאֹכְלִיתֶם בְּשָׂר כִּי בִכִּיתֶם בְּאֲזְנֵי יְהוָה
לֵאמֹר מִי יֹאכְלֵנוּ בְּשָׂר כִּי-טוֹב לָנוּ
בְּמִצְרַיִם וְנִתֵּן יְהוָה לָכֶם בְּשָׂר וְאֹכְלִיתֶם:

לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן וְלֹא יוֹמִים וְלֹא ו
חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא
עֶשְׂרִים יוֹם:

עַד וְחֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר-יִצֵּא מֵאִפְכֶם
וְהִנֵּה לָכֶם לִזְרָא יַעַן כִּי-מָאֲסֹתֶם
אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וּתְבַכּוּ לְפָנָיו
לֵאמֹר לָמָּה זֶה יִצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שֵׁשׁ-מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי הָעַם
אֲשֶׁר אֲנִכִּי בְּקִרְבּוֹ וְאֵתָה אֲמַרְתְּ בְּשָׂר
אֵתֵן לָהֶם וְאֹכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:

הֲצָאן וּבָקָר יִשְׁחַט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם
אֵת-כָּל-דְּגֵי הַיָּם יִסְפּוּ לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם: פ
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה תִּנְדַּר יְהוָה תִּקְצֹר
עִתָּה תִרְאֶה הִיקַרְךָ דְּבָרֵי אִם-לֹא:

שֹׁאמְרֹתִי, אוֹ שְׂלֵא.

מִשֶׁה יֵצֵא וְדַבֵּר אֶל הָעָם אֵת דְּבָרֵי ה', הוּא אֶסְף שְׁבָעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וְהֵעִמִּיד אוֹתָם מִסְבִּיב לְאוֹהֶל הַמִּשְׁכָּן.

כְּבוֹד ה' יָרַד וְהִתְגַּלָּה בְּעֵנַן וְדַבֵּר אֵלָיו, הוּא לָקַח מֵהָרוּחַ שְׁעָלָיו וְשָׂם עַל שְׁבָעִים הָאֲנָשִׁים הַזִּקְנִים, וּכְשֶׁנָּחָה עֲלֵיהֶם הָרוּחַ הֵם הִתְנַבְּאוּ, וּמֵאֵז לֹא הִתְנַבְּאוּ יוֹתֵר.

נִשְׁאָרוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים בְּמַחֲנֶה שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מִידָד, הָרוּחַ נָחָה עֲלֵיהֶם וְהֵם הָיוּ מֵהַמְזֻמְנִים אֲבָל הֵם לֹא יֵצְאוּ לְאוֹהֶל, וְהֵם הִתְנַבְּאוּ בְּמַחֲנֶה.

אֶחָד הַנְּעָרִים רָץ וְסִפֵּר לְמֹשֶׁה, וְאָמַר: אֶלְדָּד וּמִידָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחֲנֶה!

עָנָה יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן מֵהַמְּבַחְרִים שְׁבַמִּשְׁרְתֵי מֹשֶׁה וְאָמַר: אֲדוֹנֵי מֹשֶׁה הֲכִנֶּס אוֹתָם לְבַלְאִ! אָמַר לוֹ מֹשֶׁה: הֲאֵם אַתָּה דוֹאֵג לְכַבּוּדִי? מִי יִתֵּן שִׁבְלִי עִם ה' יִהְיֶה נְבִיאִים – שְׂדֵה יִנִּיחַ אֶת רֹחוֹ עֲלֵיהֶם!

מֹשֶׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ לַמַּחֲנֶה.

רוּחַ נִשְׁבָּה מֵה' וְהִפְרִיחָה שְׁלוּיִם מֵהֵימָּה וּפְזָרָה אוֹתָם עַל הַמַּחֲנֶה בְּמִרְחָק שֶׁל דֶּרֶךְ יוֹם הַלֵּיכָה לְבָאֵן וְדֶרֶךְ יוֹם לְבָאֵן מִסְבִּיב לַמַּחֲנֶה וּבְגוֹבָה שֶׁל שְׁתֵּי אַמּוֹת (כְּמֶטֶר) עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. כָּל הַיּוֹם הָהוּא וְכָל הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחֲרַת הָעָם קָמוּ וְאָסְפוּ אֶת הַשִּׁלּוֹ, הַמְּמַעִיט אֶסְף עֲשָׂרָה כוּרִים (21600 לִיטָר), הֵם שִׁטְחוּ לָהֶם אֶת הַבֶּשֶׂר מִסְבִּיב לַמַּחֲנֶה כְּדֵי לִיבֹשׁ וּלְשַׁמֵּר אוֹתוֹ.

הַבֶּשֶׂר הָיָה עֹדֵן בֵּין שְׁנֵיהֶם – עוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְגַמְרוֹ, וְהִכְעֵס שֶׁל ה' פָּגַע בְּעַם, ה' הִבֵּה בְּעַם מִכָּה גְדוֹלָה מְאֹד.

שֵׁם הַמְּקוֹם הָהוּא נִקְרָא קְבָרוֹת הַתַּאֲוָה כִּי שֵׁם קְבָרוֹ אֶת אֲנָשֵׁי הָעָם שֶׁהִתְאָוּוּ.

מִקְבָּרוֹת הַתַּאֲוָה הָעָם נָסְעוּ לַחֲצֵרוֹת וְחָנוּ בַּחֲצֵרוֹת.

כד וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֵת דְּבָרֵי יְהוָה וַיֹּאסֶף שְׁבָעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אוֹתָם סְבִיבֹת הָאֹהֶל:

כה וַיֵּרַד יְהוָה וּבְעֵנַן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל־שְׁבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים וַיְהִי כְּנֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא יָסְפוּ:

כו וַיִּשְׁאָרוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים בְּמַחֲנֶה שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מִידָד וַתִּנַּח עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וְהִמָּה בִּכְתָבִים וְלֹא יֵצְאוּ הָאֹהֶלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחֲנֶה:

כז וַיִּרְץ הַנְּעָר וַיִּגִּד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִידָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחֲנֶה:

כח וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן מִשְׁרֵת מֹשֶׁה מְבַחְרֵי וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה כָּל־אֵם:

כט וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמִּקְנָא אַתָּה לִי וְלִי יִתֵּן כָּל־עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי־יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם:

ל וַיֹּאסֶף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחֲנֶה הוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

לא וְרוּחַ נִסַּע וּמֵאֵת יְהוָה נִיגְזוּ שְׁלוּיִם מִן־הָעָם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחֲנֶה כְּדֶרֶךְ יוֹם כֹּה וְכֶדֶרֶךְ יוֹם כֹּה סְבִיבֹת הַמַּחֲנֶה וַיִּכְאֲמֻתִים עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ:

לב וַיִּקַּם הָעָם כָּל־הַיּוֹם תְּהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחֲרַת וַיֹּאסְפוּ אֶת־הַשִּׁלּוֹ הַמְּמַעִיט אֶסְף עֲשָׂרָה חֲמֵרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׁטוּחַ סְבִיבֹת הַמַּחֲנֶה:

לג הַבֶּשֶׂר עוֹדְנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרֵם וַיִּכְתַּת וְאֶף יְהוָה חָרָה בְּעַם וַיִּךְ יְהוָה בְּעַם מִכָּה רַבָּה מְאֹד:

לד וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמְּקוֹם הַהוּא קְבָרוֹת הַתַּאֲוָה כִּי־שֵׁם קְבָרוֹ אֶת־הָעָם הַמְּתַאֲוִים:

לה מִקְבָּרוֹת הַתַּאֲוָה נָסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיְהִיוּ בַּחֲצֵרוֹת: פ

פְּרַשְׁת מֵרִים

מֵרִים דִּבְרָה עִם אֶהְרֹן עַל מֹשֶׁה – עַל אוֹדוֹת
הָאִשָּׁה הַכֹּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה
כֹּשִׁית לָקַח:

הֵם אָמְרוּ: וְדָאֵי לֹא עֹזב אוֹתָהּ מִפְּנֵי שֶׁהוּא
נִבְיָא! הֲאִם רַק עִם מֹשֶׁה ה' דִּבֵּר בְּנִבּוּאָה?
הֲרִי גַם אֲתֵנוּ דִּבְרִי! ה' שָׁמַע אֶת דִּבְרֵיהֶם.

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מֵאֵד מִכָּל הָאֲדָם
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: ס

ה' אָמַר פְּתָאוּס לְמֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְמֵרִים: צֵאוּ
שְׁלֹשְׁתֶּכֶם לְאוֹהֶל הַהִתְכַּפְּסוֹת! שְׁלֹשְׁתֶּם
יֵצְאוּ.

כְּבוֹד ה' יָרַד וַהֲתַגְלָה בְּעַמּוּד עָנָן וְעַמּוּד
בְּפִתַח הָאוֹהֶל, הוּא קָרָא לְאַהֲרֹן וּמֵרִים
וּשְׁנֵיהֶם יֵצְאוּ.

אָמַר לָהֶם: שְׁמְעוּ נָא אֶת דִּבְרֵי! אִם יִהְיֶה
נִבְיָא מֵאַתְכֶּם, אֲנִי ה' אֲתַגְלָה אֵלָיו בְּתַמוּנָה,
אֲדַבֵּר אִתּוֹ בְּחִלּוֹם.

לֹא כֶּךָ עֲבָדֵי מֹשֶׁה, הוּא רִשְׁאֵי לְהַכְּנִס
כְּרִצּוֹנוֹ בְּכָל בֵּיתִי.

אֲנִי מְדַבֵּר אִתּוֹ פְּנִים אֶל פְּנִים וּבִמְרָאָה בְּרוּר
וְלֹא בְּחִידוֹת, וְהוּא מְבִיט בְּתַמוּנַת כְּבוֹד ה',
וְאֵיךְ הַעֲזַתֶּם לְדַבֵּר עַל עֲבָדֵי מֹשֶׁה?
ה' בְּעַס עֲלֵיהֶם, וְהִלֵּךְ.

וְהָעָנָן סָר מֵעַל הָאוֹהֶל וְהִנֵּה מֵרִים מְצוֹרְעַת
כְּשֶׁלֶג, אֶהְרֹן פָּנָה לְמֵרִים וְהִנֵּה הִיא מְצוֹרְעַת.
וְהִנֵּה מְצוֹרְעַת:

וַיֹּאמֶר אֶהְרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֶל־נָא
תָּשֶׁת עָלֵינוּ חֲטָאת אֲשֶׁר נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר
חָטָאנוּ:

אֶל־נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם
אֲמוֹ וַיִּאֱכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ:

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא
רַפָּא נָא לָהּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק
בְּפִיָּהּ הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְפָּר

וַתְּדַבֵּר מֵרִים וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה עַל־אֲדוֹת
הָאִשָּׁה הַכֹּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה
כֹּשִׁית לָקַח:

וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אֶדְ-בְּמֹשֶׁה דִּבֵּר יְהוָה
הֲלֹא גַם־בָּנוּ דִּבֵּר וַיִּשְׁמַע יְהוָה:

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מֵאֵד מִכָּל הָאֲדָם
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה פְּתָאוּס אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־
אֶהְרֹן וְאַל־מֵרִים צֵאוּ שְׁלֹשְׁתֶּכֶם אֶל־
אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתֶּם:

וַיָּרַד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח
הָאוֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהְרֹן וּמֵרִים וַיֵּצְאוּ
שְׁנֵיהֶם:

וַיֹּאמֶר שְׁמְעוּ־נָא דִּבְרֵי אִם־יִהְיֶה
נִבְיָאֲכֶם יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלָיו אֲתוֹדֵעַ
בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בוֹ:

לֹא־כֵן עֲבָדֵי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֹאמְן
הוּא:

כִּי אֶל־פָּה אֲדַבֵּר־בוֹ וּמִרְאָה וְלֹא
בְּחִידוֹת וְתַמְנַת יְהוָה יִבִּיט וּמִדוּעַ לֹא
יִרְאתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדֵי בְּמֹשֶׁה:

וַיִּחַר־אַף יְהוָה בָּם וַיִּלָּךְ:

וְהָעָנָן סָר מֵעַל הָאוֹהֶל וְהִנֵּה מֵרִים
מְצוֹרְעַת כְּשֶׁלֶג וַיִּפֹּן אֶהְרֹן אֶל־מֵרִים
וְהִנֵּה מְצוֹרְעַת:

וַיֹּאמֶר אֶהְרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֶל־נָא
תָּשֶׁת עָלֵינוּ חֲטָאת אֲשֶׁר נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר
חָטָאנוּ:

אֶל־נָא תְהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם
אֲמוֹ וַיִּאֱכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ:

וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא
רַפָּא נָא לָהּ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יָרֵק יָרֵק
בְּפִיָּהּ הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְפָּר

יב

מספיד

פרשת בהעלותך

תִּסְתַּגֵּר שִׁבְעָה יָמִים מֵחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר כֵּן
תָּבִיט לַמַּחֲנֶה.

מֵרִים הִסְתַּגֵּרָה מֵחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעָה יָמִים,
וְהָעָם לֹא נָסַע עַד שְׁמֵרַיִם נִכְנְסָה לַמַּחֲנֶה.

וְאַחַר כֵּן הָעָם נָסְעוּ מִחֲצֵרוֹת וַחֲנוּ בְּמִדְבַר
פָּאֲרָן.

שִׁבְעַת יָמִים מֵחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר
הָאֶסְפָּה:

וְתִסְגֵּר מֵרִים מֵחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת
יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד הָאֶסְפָּה מֵרִים:

וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנוּ
בְּמִדְבַר פָּאֲרָן: פ

טו

טז

שֶׁלַח

פְּרַשְׁת הַמְּרַגְלִים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

שְׁלַח אַנְשִׁים שִׁיתִירֵי בְּאֶרֶץ כְּנָעַן שְׂאֵנִי נֹתֵן לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּשְׁלְחוּ אִישׁ אֶחָד מִכָּל שִׁבְט - כָּל אֶחָד נִכְבֵּד בְּשִׁבְטוֹ.

מֹשֶׁה שְׁלַח אוֹתָם מִמִּדְבַּר פָּאֲרָן עַל פִּי דְבָרַי ה', כָּלֵם אַנְשִׁים חֹשׁבִים - הֵם רָאִשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם, לְשִׁבְט רְאוּבֵן שְׁמוֹעַ בֶּן זִכּוֹר.

לְשִׁבְט שְׁמֵעוֹן שִׁפְט בֶּן חוֹרִי.

לְשִׁבְט יְהוּדָה כָּלָב בֶּן יִפְנֵה.

לְשִׁבְט יִשָּׁשׁכָר יִגָּאֵל בֶּן יוֹסֵף.

לְשִׁבְט אֶפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בֶּן נוּן.

לְשִׁבְט בְּנִימִן פִּלְטִי בֶּן רְפוּא.

לְשִׁבְט זְבוּלוֹן גְּדִיאַל בֶּן סוּדִי.

בְּשִׁבְט יוֹסֵף: לְשִׁבְט מְנַשֶּׁה גְּדִי בֶּן סוּסִי.

לְשִׁבְט דָּן עַמִּיאֵל בֶּן גַּמְלִי.

לְשִׁבְט אֲשֶׁר סְתוּר בֶּן מִיכָאֵל.

לְשִׁבְט נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶּן וּפְסִי.

לְשִׁבְט גַּד גְּאוּאֵל בֶּן מְכִי.

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים שִׁמְשָׁה שְׁלַח לְתִיר בְּאֶרֶץ, מֹשֶׁה קִרָּא לְהוֹשֵׁעַ בֶּן נוּן יְהוֹשֻׁעַ.

מֹשֶׁה שְׁלַח אוֹתָם לְתִיר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַאֲמַר לָהֶם: עֲלוּ דַרְךְ הַנִּגְבַּב וְעֲלוּ בְּהָר.

וַתִּרְאוּ אֶת הָאָרֶץ אֵיךְ הִיא, וְאֵת הָעַם שָׂגֵר בָּהּ - אִם הוּא חֲזָק אוֹ חֲלָשׁ, אִם הֵם מַעֲטִים אוֹ רַבִּים.

וְאֵיךְ הָאָרֶץ שְׂהוּא יוֹשֵׁב בָּהּ - אִם הִיא טוֹבָה אוֹ רָעָה, וְאֵיךְ הָעָרִים שְׂהוּא גֵר בָּהֶן - אִם הֵן בְּמַחְנוֹת פְּתוּחִים אוֹ בְּמַבְצָרִים.

וְאֵיךְ הָאָרֶץ, אִם הִיא שְׂמֵנָה אוֹ רְזָה, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵצִים אוֹ אֵין, וְתַתְּחִילוּ וְתִקְחוּ מִפְּרֹת

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שְׁלַח־לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לַמַּטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלְחוּ כָּל נְשִׂיא בְּהֵם:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאֲרָן עַל־פִּי יְהוָה כָּלֵם אַנְשִׁים רָאִשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הַמָּוֶה:

וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם לַמַּטֵּה רְאוּבֵן שְׁמוֹעַ בֶּן־זִכּוֹר:

לַמַּטֵּה שְׁמֵעוֹן שִׁפְט בֶּן־חוֹרִי:

לַמַּטֵּה יְהוּדָה כָּלָב בֶּן־יִפְנֵה:

לַמַּטֵּה יִשָּׁשׁכָר יִגָּאֵל בֶּן־יוֹסֵף:

לַמַּטֵּה אֶפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בֶּן־נוּן:

לַמַּטֵּה בְּנִימִן פִּלְטִי בֶּן־רְפוּא:

לַמַּטֵּה זְבוּלוֹן גְּדִיאַל בֶּן־סוּדִי:

לַמַּטֵּה יוֹסֵף לַמַּטֵּה מְנַשֶּׁה גְּדִי בֶּן־סוּסִי:

לַמַּטֵּה דָּן עַמִּיאֵל בֶּן־גַּמְלִי:

לַמַּטֵּה אֲשֶׁר סְתוּר בֶּן־מִיכָאֵל:

לַמַּטֵּה נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶּן־וּפְסִי:

לַמַּטֵּה גַּד גְּאוּאֵל בֶּן־מְכִי:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שְׁלַח מֹשֶׁה לְתִיר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּן־נוּן יְהוֹשֻׁעַ:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתִיר אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עֲלוּ זֶה בְּנִגְבַב וְעֲלִיתֶם אֶת־הָהָר:

וּרְאִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ מַה־הִוא וְאֵת־הָעַם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הַחֲזָק הוּא הַרְפָּה הַמַּעֲט הוּא אִם־רַב:

וּמַה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־הִוא יֹשֵׁב בָּהּ הַטּוֹבָה הוּא אִם־רָעָה וּמַה הָעָרִים אֲשֶׁר־הִוא יֹשֵׁב בְּהֵנָה הַבְּמַחְנוֹת אִם בְּמַבְצָרִים:

וּמַה הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הוּא אִם־רְזָה תִּשְׁבֶּה עֵץ אִם־אֵין וְהַתְּחִילוּ וְהַתְּחַזְּקוּם

הָאָרֶץ, וְאוֹתָם יָמִים הָיוּ יְמֵי הַבְּשָׁלַת הָעֲנָבִים.

הם עלו ותירו בארץ ממדבר צין שבנגב עד לרחבת הכניסה לאנטיוכיא שבדרום טורקיה. הם עלו הרף הנגב ובאו עד חברון, ושם אחימן ששי ותלמי צאצאי הענקים, וחברון נבנתה שבע שנים לפני העיר צוען שבמצרים. הם באו עד נחל אשכול, וכרתו משם ענף עם אשכול ענבים אחד, שני אנשים נשאו אותו במוט, והביאו גם מהרמונים ומהתאנים. המקום ההוא נקרא נחל אשכול על שם האשכול שבני ישראל כרתו משם.

הם חזרו מלתיד בארץ בסוף ארבעים יום. הם הלכו למדבר פארן לקדש ובאו למשה ולאהרן ולכל הקהל של בני ישראל, והשיבו להם ולכל הקהל תשובות, והראו להם את פרות הארץ.

הם ספרו לו ואמרו: באנו לארץ ששלחת אותנו, והיא אמנם שופעת חלב ודבש, ואלה פרותיה.

אבל העם שישב בארץ הוא גבור, והערים מבצרות וגדולות מאוד, וגם ראינו שם את צאצאי הענקים.

עמלק יושב בארץ הנגב, והחתי והיבوسی והאמורי יושבים בהר, והכנענים יושבים על יד הים ועל יד הירדן.

כלב השתיק את העם שישמעו למשה, ואמר: אנחנו נעלה ונכבוש את הארץ כי נוכל לכבוש אותה!

והאנשים שעלו אתו אמרו: לא נוכל לעלות מול העם הזה להלחם בו כי הוא יותר חזק מאתנו.

הם הוציאו שם רע באזני בני ישראל על הארץ שתירו בה, ואמרו: הארץ שעברנו בה לתיד בה היא ארץ שהורגת את יושביה, וכל העם שראינו בתוכה הם אנשים גדולים.

וּלְקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיְמִים יְמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים:

וַיַּעֲלוּ וַיִּתְּרוּ אֶת־הָאָרֶץ מִמִּדְבַּר־צִין עַד־רֶחֶב לְבַא חֲמַת:

וַיַּעֲלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ עַד־חֶבְרוֹן וְשֵׁם אַחִימָן שֹׁשֵׁי וְתַלְמִי יְלִידֵי הָעֵנֶק וְחֶבְרוֹן שִׁבְעַת שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֹעַן מִצְרַיִם:

וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל אֲשָׁכּוֹל וַיַּכְרֹתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֲשָׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׂאֶהוּ בְּמוֹט בַּשָּׁנִים וּמִן־הַרְמוֹנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים:

לְמָקוֹם הַהוּא קָרָא נַחַל אֲשָׁכּוֹל עַל אֲדוֹת הָאֲשָׁכּוֹל אֲשֶׁר־כָּרְתוּ מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיָּשֻׁבוּ מִתִּיַד הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם:

וַיָּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מִדְבַּר פָּאֲרָן קְדֻשָׁה וַיִּשְׁבּוּ אִתָּם דָּבָר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיִּרְאוּם אֶת־פְּרֵי הָאָרֶץ:

וַיְסַפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בְּאָנּוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּנוּ וְגַם זַבַּת חֶלֶב וְדִבְשׁ הוּא וְזֵה־פְרִיָּהּ:

אָפֶס כִּי־עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ וְהָעָרִים מְבֻצָּרוֹת גְּדֹלוֹת מְאֹד וְגַם יְלִדֵי הָעֵנֶק רָאִינוּ שָׁם:

עַמְלָק יוֹשֵׁב בָּאָרֶץ הַנִּגְבַּב וְהַחֲתִי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן:

וַיְהִי כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלֵה וַיַּרְשֵׁנוּ אֶתָּה כִּי־יָכוֹל נוֹכַל לָהּ:

וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם כִּי־חָזֶק הוּא מִמֶּנּוּ:

וַיִּצְיִאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרּוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־רָאִינוּ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

בתוכה אנשי מדות:

ושם ראינו את הענקים בני האיש 'ענק' - מהענקים שהיו בארץ בעבר, היינו בעינינו כמו חגבים וכך היינו גם בעיניהם.

כל הקהל - העם, הרימו את קולם ובכו באותו לילה.

כל בני ישראל התלוננו על משה ועל אהרן, וכל הקהל אמרו להם: הלואי שהיינו מתים בארץ מצרים, או במדבר הזה הלואי שהיינו מתים!

ולמה ה' מביא אותנו לארץ הזאת שנמות במלחמה, ושישבו את נשינו וילדנו? הרי עדיף לנו לחזור למצרים!

הם אמרו אחד לשני: נמנה לנו מנהיג ונחזור למצרים!

משה ואהרן השתטחו על פניהם לפני כל צבור קהל בני ישראל לבקש מהם שיפסיקו. ויהושע בן נון וכלב בן יפנה שהיו מהמתירים בארץ קרעו את בגדיהם.

ואמרו לכל הקהל של בני ישראל: הארץ שעברנו בה לתיר בה היא ארץ טובה מאוד מאוד!

אם ה' רוצה בנו הוא יביא אותנו לארץ הזאת ויתן לנו אותה - ארץ ששופעת חלב ודבש!

רק אל תמרדו בה, ואתם אל תפחדו מהעם שגר בארץ כי נכבוש אותם, הרי סר פוחם מעליהם וה' אתנו, אל תפחדו מהם!

כל הצבור חשבו לרגום אותם באבנים, וכבוד ה' התגלה באוהל ההתכנסות אל כל בני ישראל.

ה' אמר למשה: עד מתי העם הזה יכעיסו אותי, ועד מתי לא יאמינו בי למרות כל הסימנים לכוחי שהראיתי לו?

אכה אותו במחלה קשה ואגרש אותו, ואעשה ממך עם יותר גדול ועצים ממנו.

משה אמר לה: כשמצרים שמתוכם העלית

ולשם ראינו את-הנפילים בני ענק מן-הנפילים ונתי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם:

ותשא כל-העדה ויתנו את-קולם ויבכו העם בלילה ההוא:

וילנו על-משה ועל-אהרן כל בני ישראל ויאמרו אליהם כל-העדה לוימתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לוימתנו:

ולמה יהיה מביא אתנו אל-הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו והיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה:

ויאמרו איש אל-אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה:

ויפל משה ואהרן על-פניהם לפני כל-קהל עדת בני ישראל:

ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה מן-התרים את-הארץ קרעו בגדיהם:

ויאמרו אל-כל-עדת בני-ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אותה טובה הארץ מאד מאד:

אם-חפץ בנו יהוה והביא אתנו אל-הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר-היא זבת חלב ודבש:

אך ביהוה אל-תמרדו ואתם אל-תיראו את-עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל-תיראם:

ויאמרו כל-העדה לרגום אתם באבנים וכבוד יהוה נראה באהל מועד אל-כל-בני ישראל: פ

ויאמר יהוה אל-משה עד-אנה ינאצני העם הזה ועד-אנה לא-יאמינו בי בכל האותות אשר עשיתי בקרבן:

אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתך לגוי גדול ועצים ממנו:

ויאמר משה אל-יהוה ושמעו מצרים

לב
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג

את העם הזה בכוחך, ישמעו זאת,

הם יאמרו לתושבי הארץ הזאת ששמעו שאתה ה' נמצא בתוך העם הזה – שראו בעין שאתה ה' מתגלה אליהם ועננך פרוש מעליהם ואתה הולך לפניהם, ביים בעמוד ענן, ובעמוד אש בלילה.

אם תהרוג את העם הזה כאיש אחד, העמים ששמעו את השמועות על כוחך יאמרו כך:

בגלל חוסר יבלתו של ה' להביא את העם הזה לארץ שנשבע להם הוא שחט אותם במדבר.

ועכשיו, יגדל בבקשה הכח של אדני בעיני העמים, ועשה כמו שדברת:

”ה' סבלן מלכעוס ומרבה חסד, מבליג על עוון ועל פשע אבל אינו מוחק אותם, זוכר עוון אבות להעניש בנים נכדים ונינים”.

סלח בבקשה לעוון העם הזה כפי גודל חסדך וכמו שסלחת לעם הזה על העוונות שעשו ממצרים ועד עכשיו.

ה' אמר: סלחתי בדברך.

אבל אני נשבע בחיי שהם יענשו, וכבוד ה' יתפרסם בכל העולם –

שכל האנשים שראו את כבודי ואת הסימנים לכוחי שעשיתי במצרים ובמדבר, ולמרות זאת נסו אותי כבר עשר פעמים ולא שמעו בקולי,

שלא יראו את הארץ שנשבעתי לאבותיהם, וכל המרגיזים אותי לא יראו אותה!

וכלב עבדי, בגלל שהיתה בלבו רוח אחרת ונאמנותו לדרפי היתה שלמה, אביא אותו לארץ שבא אליה וצאצאיו יירשו אותה.

והעמלקים והכנענים גרים בעמק, מחר פנו חזרה וסעו למדבר דרך ים סוף כדי שלא לפגשם.

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

עד מתי הצבור הרע הזה יתלוננו עלי! הרי שמעתי את תלונות בני ישראל שהם

כִּי־הֵעִלִית בַּכַּחֲךָ אֶת־הָעָם הַזֶּה מִקְרָבוֹ:

יאמרו אל-יושב הארץ הזאת שמעו כי-אתה יהיה בקרב העם הזה אשר-עין בעין נראה אותה יהיה ועננך עמד עליהם ובעמד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה:

והמתה את-העם הזה כאיש אחד ואמרו הגוים אשר-שמעו את-שמעך לאמר:

מבלתי יכלת יהיה להביא את-העם הזה אל-הארץ אשר-נשבע להם וישחטם במדבר:

ועתה יגדל-נא כח אדני כאשר דברת לאמר:

יהיה ארך אפים ורחב-חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה פלד עון אבות על-בנים על-שלשים ועל-רבעים:

סלח-נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד-הנה:

ויאמר יהוה סלחתי בדברך:

ואולם חיי-אני וימלא כבוד-יהוה את-כל-הארץ:

כי כל-האנשים הראים את-כבדי ואת-אתתי אשר-עשיתי במצרים ובמדבר וינסו אתי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי:

אם-יראו את-הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל-מנאצי לא יראוה:

ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי וחיאתיו אל-הארץ אשר-בא שמה וזרעו יורשנה:

והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר פנו וסעו לכם המדבר דרך ים-סוף: פ

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

עד-מתי לעדה הרעה הזאת אשר תמה מלינים עלי את-תלונות בני ישראל

מתלוננים עלי.
אמור להם, ה' אומר: אני נשבע בחיי שכם
שדברתם באזני – כִּד אַעֲשֶׂה לָכֶם!
פגריכם יפלו במדבר הזה – כל אנשיכם
מגיל עשרים שנה ומעלה שנספרו, בגלל
שהתלוננתם עלי.

אני נשבע שלא תבואו לארץ שנשבעתי
בהרמת יד להושיב אתכם בה, חוץ מכלב בן
יפנה ויהושע בן נון.
וילדיכם שאמרתם שיהיו שלל, אותם אביא
והם יפירו את הארץ שמאסתם בה.

ואתם, הפגרים שלכם יפלו במדבר הזה.
ובניכם יסתוכבו במדבר ארבעים שנה
ויסבלו בגלל בגידתכם, עד שייגמרו פגריכם
במדבר.

כמספר הימים שתירתם בארץ – ארבעים
יום, יום לשנה יום לשנה – כִּד תִקְבְּלוּ אֶת
עונש עונותיכם – ארבעים שנה, ותפנימו את
עונש הפרת בריתי.

אני ה' מצהיר שכִּד אַעֲשֶׂה לְכָל הַצְּבוּר הַרַע
הַזֶּה שֶׁהִתְאַסְפוּ נֹגְדֵי, הֵם יִשְׁמְדוּ בַמִּדְבָּר הַזֶּה
וְשֵׁם יְמוֹתוֹ.

והאנשים שמשה שלח לתיר בארץ וחזרו
וגרמו לְכָל הַצְּבוּר הַתְּלוֹנֵן עָלָיו, וְלַהוֹצִיא
שֵׁם רַע עַל הָאָרֶץ –

האנשים האלה שהוציאו שם רע על הארץ,
ה' הרג אותם במגפה.

ויהושע בן נון וכלב בן יפנה היו היחידים
מאותם האנשים שהלכו לתיר בארץ
שנשארו בחיים.

משה דבר את הדברים האלה אל כל בני
ישראל, והעם התאבלו מאוד.

הם השכימו בבוקר ועלו אל ראש ההר

אשר הָמָה מְלִינִים עָלַי שְׁמַעְתִּי:
אָמַר אֱלֹהִים חַי־אֲנִי נֹאֵם יְהוָה אִם-לֹא
כַאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנֵי בֶן אֶעֱשֶׂה לָכֶם:
בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִפְּלוּ פְגָרֵיכֶם
וְכָל-פְּקָדֵיכֶם לְכָל-מִסְפָּרְכֶם מִבֶּן
עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה אֲשֶׁר הִלִּינְתֶם
עָלַי:

אם-אתם תבואו אל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי
אֶת-יָדֵי לְשַׁכֵּן אֹתְכֶם בָּהּ כִּי אִם-כָּלֵב
בֶּן-יִפְנֶה וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון:

וּשְׁפָכְכֶם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבִזֵּי יְהוָה
וַהֲבִיאתִי אֹתָם וַיִּדְעוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
מֵאִסְתֶּם בָּהּ:

וּפְגָרֵיכֶם אֹתָם יִפְּלוּ בַמִּדְבָּר הַזֶּה:
וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רַעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעִים
שָׁנָה וְנִשְׂאוּ אֶת-זִנּוּתֵיכֶם עַד-תֶּם
פְּגָרֵיכֶם בַּמִּדְבָּר:

בַּמִּסְפָּר הַיָּמִים אֲשֶׁר-תִּרְתֶּם אֶת-הָאָרֶץ
אַרְבַּעִים יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה
תִּשְׂאוּ אֶת-עֹנֹתֵיכֶם אַרְבַּעִים שָׁנָה
וַיִּדְעַתֶּם אֶת-הַנּוֹאֲתִי:

אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי אִם-לֹא | זֹאת אֶעֱשֶׂה
לְכָל-הָעֵדָה הַרְעָה הַזֹּאת הַנוֹעְדִים
עָלַי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְמוּ וְשֵׁם יִמְתּוּ:

וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר
אֶת-הָאָרֶץ וַיָּשׁוּבוּ וַיְלִינּוּ (וַיִּלּוּנוּ) עָלָיו
אֶת-כָּל-הָעֵדָה לַהוֹצִיא דָבָר
עַל-הָאָרֶץ:

וַיָּמָתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דַבַּת-הָאָרֶץ
רַעָה בַמִּגְפָּה לִפְנֵי יְהוָה:

וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון וְכָלֵב בֶּן-יִפְנֶה חִיו
מִן-הָאֲנָשִׁים הָהֵם הַהֹלְכִים לְתוֹר
אֶת-הָאָרֶץ:

וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ הָעָם
מְאֹד:

וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֹּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל-רֹאשׁ-הַהָר

ואמרו: הנה אנחנו נעלה למקום שה' אמר לעלות אליו שהי חטאנו שלא רצינו! משה אמר: למה אתם עוברים על דברי ה'? הרי זה לא יצליח! אל תעלו בי ה' לא אתכם, וכך לא תבו על ידי אויביכם. הרי העמלקים והכנענים שם לפניכם ותמותו במלחמה, בגלל שעזבתם את ה' – ה' לא יהיה אתכם. הם התעקשו לעלות אל ראש ההר, אבל ארון ברית יהוה ומשה לא-אִמְשׁוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה.

העמלקים והכנענים שגרים בהר ההוא ירדו והכו אותם וכתשו אותם עד להשמדה.

פרשת המנחות והנסכים

ה' דבר אל משה ואמר: דבר אל בני ישראל ותאמר להם: בשבתבואו לארץ מגוריהם שאני נותן לכם.

ותעשו קרבן עולה באש לה' – עולה או זבח שנאכל, עבור התחייבות בגדר או בגדבה, או במועדיכם, כדי לעשות נחת רוח לה' מהבקר או מהצאן.

המקריב את קרבנו לה' יקריב מנחה של עשירית איפה (כפ 2.16 ליטר) סולת, מערבבת ברבע הין (כפ 0.9 ליטר) שמן.

ותקריב עם העולה או הזבח רבע הין (כפ 0.9 ליטר), יין להגשה למזבח עבור כל כבש. ולאיל תעשה מנחה של שני עשורונים (כפ 4.33 ליטר) סולת, מערבבת בשליש היין (כפ 1.2 ליטר) שמן.

ותקריב שלישי היין (כפ 1.2 ליטר) יין להגשה למזבח נחת רוח לה'.

ואם תעשה בן בקר לעולה או לזבח שנאכל, עבור התחייבות בגדר או נדבה של קרבן שלמים, לה' –

יקריב עם בן הבקר מנחה – שלוש עשיריות

לאמר הננו ועלינו אל-המקום אשר-אמר יהוה כי חטאנו:

ויאמר משה למה זה אתם עוברים את-פי יהוה והוא לא תצליח:

אל-תעלו כי אין יהוה בקרבכם ולא תנפלו לפני אויביכם:

כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ונפלתם בתרב פירעל-בן שבתם מאחרי יהוה ולא-יהיה יהוה עמכם:

ויעפלו לעלות אל-ראש ההר וארון ברית-יהוה ומשה לא-אִמְשׁוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:

וירד העמלקי והכנעני הישב בהר ההוא ויכּוּם ויכּוּם עַד-הַחֲרָמָה: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל-ארץ מושבתיכם אשר אני נתן לכם:

ועשיתם אשה ליהוה עלה או-זבח לפלא-גדר או בנדבה או במעדיכם לעשות ריח ניחח ליהוה מן-הבקר או מן-הצאן:

והקריב המקריב קרבנו ליהוה מנחה סלת עשורין כלול ברבעית ההין שמן:

וגון לנסך רביעית ההין תעשה על-העלה או לזבח לכבש האחד:

או לאיל תעשה מנחה סלת שני עשורנים כלולה בשמן שלשית ההין:

וגון לנסך שלשית ההין תקריב ריח ניחח ליהוה:

וכי-תעשה בן-בקר עלה או-זבח לפלא-גדר או-שלמים ליהוה:

והקריב על-בן-הבקר מנחה סלת

מא

מב

מג

מד

מה

מא

מב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

טו

חמיש

הַאִיפָה (כֶּ.56 לִיטָר) סוּלַת מְעַרְבֶבֶת בַּחֲצֵי הַיַּן (כֶּ.81 לִיטָר) שְׁמֹן.

וַתִּקְרִיב חֲצֵי הַיַּן (כֶּ.81 לִיטָר) יַיִן לְהַגִּישָׁה לְמִזְבֵּחַ, קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנִחַת רוּחַ לַה'.

בָּכָה יַעֲשֶׂה לְכָל שׂוֹר, לְכָל אֵיל, וּלְכָל טֹלָה בְּבָשִׂים אוֹ גְדֵי עֹזִים.

כַּמִּסְפָּר הַבְּהֵמוֹת שֶׁתִּקְרִיבוּ בָכָה תַעֲשׂוּ עֲבוּר כָּל אֶחָד – כַּמִּסְפָּרִים.

כָּל אֶזְרַח יַעֲשֶׂה אֶת אֵלֶּה בָכָה, לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנִחַת רוּחַ לַה'.

וְאִם יָבוֹא גֵר לְגוֹר אֶתְכֶם בְּאַחַד הַדּוֹרוֹת אוֹ שֹׁכֵן נִמְצָא אֶצְלֵיכֶם, וַיַּעֲשֶׂה קֶרֶבֶן עוֹלָה בָּאֵשׁ לְנִחַת רוּחַ לַה', כִּמוֹ שְׂאֵתֶם עוֹשִׂים כִּדָּהוּא יַעֲשֶׂה.

כָּל הַקְּהָל – חוּק אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וּלְגֵר שָׂגֵר אֶתְכֶם, חוּק לְעוֹלָם לְדוֹרוֹת, הַגֵּר יִהְיֶה כִּמוֹכֶם לִפְנֵי ה'.

הוֹרָאָה אֶחָת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וּלְגֵר שָׂגֵר אֶתְכֶם.

פְּרֻשַׁת הַחֻלָּה

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: כִּשְׁתַּבּוּאוּ לְאַרְצָךְ שְׂאֵנִי מֵבִיא אֶתְכֶם לְשֵׁם,

כִּשְׁתֵּאכְלוּ אִזּוֹ לָחֶם מֵתְבוּאֵת הָאָרֶץ, תִּפְרִישׁוּ תְרוּמָה לַה'.

אֶת רֵאשִׁית הַבֶּצֶק שֶׁלָּכֶם תִּפְרִישׁוּ לְחֻלָּה, כִּמוֹ שִׁמְפְרִישִׁים מֵהַגֹּרֶן כִּדָּהוּ תִפְרִישׁוּ אוֹתָהּ.

אֶת רֵאשִׁית הַבֶּצֶק שֶׁלָּכֶם תִּתְּנוּ לַה' תְרוּמָה, בְּכָל הַדּוֹרוֹת.

פְּרֻשַׁת הָעֶלֶם דָּבָר

וְאִם תִּטְעוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה שֶׁה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה –

אֶת כָּל מֵה שֶׁה' צִוָּה אֶתְכֶם עַל יַדֵּי מֹשֶׁה מֵהַיּוֹם שֶׁה' צִוָּה וְהִלָּאָה, אִם תִּטְעוּ בְּאַחַד הַדּוֹרוֹת –

אִם נַעֲשֶׂתָה טְעוּת בְּהוֹרָאת הַסִּנְהֶדְרִין, כָּל

שְׁלֹשָׁה עָשָׂרִים בְּלֹול בְּשֶׁמֶן חֲצֵי הַיַּן:

וַיִּזְבֹּחַ תִּקְרִיב לְכֹסֶף חֲצֵי הַיַּן אִשָּׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

בָּכָה יַעֲשֶׂה לְשׂוֹר הָאֶחָד אוֹ לְאֵיל הָאֶחָד אוֹ-לֵשָׁה בְּכַבָּשִׂים אוֹ בְּעֹזִים:

כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַעֲשׂוּ בָכָה תַעֲשׂוּ לְאֶחָד כַּמִּסְפָּרִים:

כָּל-הָאֶזְרָח יַעֲשֶׂה-בָכָה אֶת-אֵלֶּה לְהַקְרִיב אִשָּׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְכִי-יָגוּר אֶתְכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר-בְּתוֹכְכֶם לְדַרְתֵּיכֶם וַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה כְּאֲשֶׁר תַעֲשׂוּ בֵּן יַעֲשֶׂה:

הַקְּהָל חֻקָּה אֶחָת לָכֶם וּלְגֵר הַגֵּר חֻקָּה עוֹלָם לְדַרְתֵּיכֶם כַּכֶּם כִּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי יְהוָה:

תוֹרָה אֶחָת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וּלְגֵר הַגֵּר אֶתְכֶם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׂמָּה:

וְהָיָה בְּאֲכַלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוּ תְרוּמָה לַיהוָה:

רֵאשִׁית עֲרֹסְתְכֶם חֻלָּה תִרְיִמוּ תְרוּמָה כִּתְרוּמַת גֶּרֶן בֵּן תִּרְיִמוּ אֹתָהּ:

מִרֵּאשִׁית עֲרֹסְתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה תְרוּמָה לְדַרְתֵּיכֶם: ס

וְכִי תִשְׁנוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה:

אֶת כָּל-אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּיַד-מֹשֶׁה מִן-הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וְהִלָּאָה לְדַרְתֵּיכֶם:

וְהָיָה אִם מֵעַיְנֵי הָעֵדָה נַעֲשֶׂתָה לְשִׁנְיָה

וַעֲשׂוּ כָל-הַעֲדָה פֶּר בֶּן-בְּקָר אֶחָד לְעֹלָה לְנַחַת רוּחַ לַה', וּמִנְחָתוֹ וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתוֹ כַּדִּין, וְתִישׁ אֶחָד לַחֲטָאֹת.

הַכֹּהֵן יִכְפֹּר עַל כָּל צִבּוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְלַח לָהֶם כִּי זוּ הָיְתָה טְעוּת וְהֵם הֵבִיאוּ עַל טְעוּתָם אֵת הַקָּרְבָּן שְׂעוּלָה בְּאֵשׁ לַה' וְאֵת קָרְבַּן חֲטָאֹתָם לִפְנֵי ה'.

וְיִסְלַח לְכָל צִבּוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּרִים וְלַגֵּרִים שְׂגָרִים בְּתוֹכָם כִּי כָל הָעָם עָשׂוּ בְטָעוּת.

פְּרֻשַׁת חֲטָא הַיְחִיד

וְאִם-נִפְשׁ אַחַת תַּחֲטָא בַשִּׁנְיָה וְהַקָּרִיבָה עֵז בַּת-שָׁנֵתָה לַחֲטָאֹת:

וְכִפֹּר הַכֹּהֵן עַל-הַנֶּפֶשׁ הַשִּׁנְיָה בַּחֲטָאָה בַשִּׁנְיָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ:

הָאֲזִרַח בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר שֹׁגֵר בְּתוֹכָם, תִּהְיֶה לָכֶם הַזְּרָאָה אַחַת לְעוֹשֵׂה בְטָעוּת.

וְכָל אָדָם – אֲזִרַח אוֹ גֵר, שִׁיעֲשֶׂה בְמִזִּיד וּבִיד מִזְרָמַת בַּחֲצֵפָה, הוּא מְבֹזֵה אֵת ה' – הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת תֵּאבֵד מִתּוֹךְ עַמּוֹ.

כִּי הוּא בֹזֵה אֵת דְּבַר ה', וְהִפְרֵ אֵת מִצְוֹתָיו – הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת תֵּאבֵד כִּי יֵשׁ בָּהּ עֲוֹן.

פְּרֻשַׁת הַמְקוֹשֵׁשׁ

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ בַמִּדְבָּר וּמִצְאֵו אִישׁ אוֹסֵף עֵצִים בַּיּוֹם הַשִּׁבְעִית.

אֵלֶּה שִׁמְצָאוּ אוֹתוֹ אוֹסֵף עֵצִים הֵבִיאוּ אוֹתוֹ לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וּלְכָל הַצִּבּוּר.

הֵם הִנִּיחוּ אוֹתוֹ בְּמַעְצָר כִּי לֹא פָּרְשׂוּ לָהֶם מֵה לַעֲשׂוֹת לוֹ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הָאִישׁ יוֹמֵת, כָּל הַצִּבּוּר יִרְגְּמוּ אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה.

כָּל הַצִּבּוּר הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, וְרָגְמוּ אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים וְהוּא מֵת, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת צִיּוּת

וְעֲשׂוּ כָל-הַעֲדָה פֶּר בֶּן-בְּקָר אֶחָד לְעֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפָּט וּשְׂעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאֹת:

וְכִפֹּר הַכֹּהֵן עַל-כָּל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח לָהֶם כִּי-שָׁנְנָה הוּא וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת-קָרְבָּנָם אֲשֶׁה לַיהוָה וְחֲטָאֹתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל-שִׁנְנָתָם:

וְנִסְלַח לְכָל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל-הָעָם בַּשִּׁנְיָה: ס

וְאִם-נִפְשׁ אַחַת תַּחֲטָא בַשִּׁנְיָה וְהַקָּרִיבָה עֵז בַּת-שָׁנֵתָה לַחֲטָאֹת:

וְכִפֹּר הַכֹּהֵן עַל-הַנֶּפֶשׁ הַשִּׁנְיָה בַּחֲטָאָה בַשִּׁנְיָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ:

הָאֲזִרַח בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר שֹׁגֵר בְּתוֹכָם, תִּהְיֶה אַחַת לַיהוָה לְעֹשֵׂה בַשִּׁנְיָה:

וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר-תַּעֲשֶׂה | בִּיד רָמָה מִן-הָאֲזִרַח וּמִן-הַגֵּר אֶת-יְהוָה הוּא מְבֹזֵה וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת מִקָּרֵב עַמּוֹ:

כִּי דְבַר-יְהוָה בֹּזֵה וְאֵת-מִצְוֹתָיו הִפְרֵ הַכֹּהֵן | תִּכְרַת הַנֶּפֶשׁ הַזֵּאת עֲוֹנָה בָּהּ: פ

וַיְהִיו בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְשֵׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשִּׁבְעִית:

וַיִּקְרִיבוּ אוֹתוֹ הַמִּצְאִים אוֹתוֹ מִקְשֵׁשׁ עֵצִים אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל כָּל-הָעֵדָה:

וַיִּנְיְחוּ אוֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי לֹא פָּרְשׂוּ מֵה-יַעֲשֶׂה לוֹ: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה מוֹת יוֹמֵת הָאִישׁ רְגוּם אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים כָּל-הָעֵדָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:

וַיִּצְיִאוּ אוֹתוֹ כָּל-הָעֵדָה אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֵת מֹשֶׁה: פ

כה

כו

כז שביעי

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וַעֲשׂוּ לַהֶם צִיצִית עַל-כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם
לְדַרְתָּם וְנִתְּנוּ עַל-צִיצִית הַכַּנָּף פְּתִיל
תְּכֵלֶת:

וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וְזָכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְלֹא-תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:

לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי
וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:

אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיטֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם שְׂיַעֲשׂוּ
לָהֶם חוּטִים עַל קְצוֹת בְּגָדֵיהֶם, בְּכָל
הַדְּוֹרוֹת, וַיִּשְׂמוּ עַל הַחוּטִים שְׁעַל קִצֵּה הַבְּגָד
פְּתִיל תְּכֵלֶת.

וְזֶה יְהִי לָכֶם צִיצִית, וְתִרְאוּ אֹתוֹ וְתִזְכְּרוּ
אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וְתַעֲשׂוּ אוֹתָם, וְלֹא תִמְשְׁכוּ
אֲחֵרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם שְׂאַתֶּם סוֹטִים
אַחֲרֵיהֶם.

כְּדֵי שֶׁתִּזְכְּרוּ וְתַעֲשׂוּ אֶת כָּל מִצְוֹתַי, וְתִהְיוּ
קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם.

אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם כְּדֵי לְהִיטֹת לָכֶם לֵאלֹהִים, אֲנִי ה'
אֱלֹהֵיכֶם.

קרח

פרשת מחלקת קרח
 קורח בן יצהר בן קהת בן לוי, ודתן ואבירם
 בני אליאב ואון בן פלוא – בני ראובן,
 התאספו.
 הם קמו למרוד במשה, ואתם מאתים
 וחמשים אנשים מבני ישראל, נשיאי צבור,
 שמזמנים לאסיפות, אנשים מפורסמים.
 הם התאספו נגד משה ונגד אהרן ואמרו
 להם: מספיק לכם הרי כל הצבור כלם
 קדושים ובתוכם יהוה ומדוע תהנשאו
 על-קהל יהוה:
 וישמע משה ויפל על-פניו:
 וידבר אל-קרח ואל-כל-עדתו לאמר:
 בָּקֶר ויָדַע יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לוֹ וְאֶת-
 הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר-
 בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו:
 זאת עשו קחו-לכם מחתות קרח
 וכל-עדתו:
 ויתנו בתן אש ושימו עליהן קטרת לפני
 יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר
 יהוה הוא הקדוש רב-לכם בני לוי:
 ויאמר משה אל-קרח שמעו-נא בני לוי:
 המעט מכם כיה-הבדיל אלהי ישראל
 אתכם מעבת ישראל להקריב אתכם
 אליו לעבד את-עבדת משכן יהוה
 ולעמד לפני העדה לשרתם:
 ויקרב אתך ואת-כל-אחיך בני-לוי
 אתך ובקשתם גם-כהנה:
 לכן אתה וכל-עדתך הנעדרים
 על-יהוה ואהרן מה-הוא פי תלינו
 (תלנו) עליו:
 וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם
 בני אליאב, והם אמרו: לא נעלה אליך!
 האם לא מספיק שהעלית אותנו מארץ
 שופעת חלב ודבש כדי להרוג אותנו
 במדבר, שאתה גם משתלט עלינו?

א * כח
 ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי
 ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלוא
 בני ראובן:
 ב
 ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל
 חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי
 מועד אנשי-שם:
 ג
 ויקהליו על-משה ועל-אהרן ויאמרו
 אליהם רבי-לכם פי כל-העדה כלם
 קדושים ובתוכם יהוה ומדוע תהנשאו
 על-קהל יהוה:
 ד *
 וישמע משה ויפל על-פניו:
 ה *
 וידבר אל-קרח ואל-כל-עדתו לאמר:
 בָּקֶר ויָדַע יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לוֹ וְאֶת-
 הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר-
 בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו:
 ו
 זאת עשו קחו-לכם מחתות קרח
 וכל-עדתו:
 ז
 ויתנו בתן אש ושימו עליהן קטרת לפני
 יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר
 יהוה הוא הקדוש רב-לכם בני לוי:
 ח *
 ויאמר משה אל-קרח שמעו-נא בני לוי:
 ט
 המעט מכם כיה-הבדיל אלהי ישראל
 אתכם מעבת ישראל להקריב אתכם
 אליו לעבד את-עבדת משכן יהוה
 ולעמד לפני העדה לשרתם:
 י
 ויקרב אתך ואת-כל-אחיך בני-לוי
 אתך ובקשתם גם-כהנה:
 יא *
 לכן אתה וכל-עדתך הנעדרים
 על-יהוה ואהרן מה-הוא פי תלינו
 (תלנו) עליו:
 יב
 וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם
 בני אליאב ויאמרו לא נעלה:
 יג
 המעט פי העליתנו מארץ זבת חלב
 ודבש להמיתנו במדבר כיה-תשתרר
 עלינו גם-השתרר:

גם אם לא הבאת אותנו לארץ שופעת חלב ודבש, לפחות היית נותן לנו נחלה של שדה וכרם! האם אתה מתחס אלינו כאל עורים? לא נעלה אליך!

משה הצטער מאוד ואמר לה: אל תפנה אל מנחותיהם, לא לקחתי מהם אפלו חמור אחד ולא עשיתי רע לאף אחד מהם!

משה אמר לקורח: אתה וכל חבורתך עמדו לפני ה', אתה והם וגם אהרן, מחר.

וקחו כל אחד את היעה שלו ושימו עליהם קטורת ותקריבו לפני ה' כל אחד את היעה שלו – מאתים חמשים יעים, וגם אתה ואהרן – כל אחד את היעה שלו.

הם לקחו כל אחד את היעה שלו ושימו עליהם גחלים ושימו עליהם קטורת, ועמדו מול פתח אוהל ההתכנסות ומשה ואהרן אתם.

קורח אסף למולם את כל הצבור אל מול פתח אוהל ההתכנסות, וכבוד ה' התגלה אל כל הצבור.

פרשת ענש עדת קרח

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

צאו מתוך הצבור הזה ואשמיד אותם תוך רגע!

הם השתטחו על פניהם, ואמרו: אל, אלהי נשמות כל האנשים! האם בגלל שאיש אחד חטא תכעס על כל הצבור?

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל הצבור ואמור: הסתלקו מסביב למגורי קורח דתן ואבירם.

משה קם והלך לדתן ואבירם, וזקני ישראל הלכו אחריו.

הוא דבר אל הקהל ואמר: סורו בבקשה מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל תגעו בכל מה ששייך להם שלא תשמדו בגלל כל חטאייהם.

הם הסתלקו ממגורי קורח דתן ואבירם

אף לא אל-ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן לנו נחלת שדה וכרם העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה:

ויחר למשה מאד ויאמר אל-יהוה אל-תפן אל-מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעתי את-אחד מהם:

ויאמר משה אל-קרח וכל-עדתך היו לפני יהוה אתה והם ואהרן מחר:

וקחו איש מחפתו ונתתם עליהם קטרת והקרבתם לפני יהוה איש מחפתו חמשים ומאתים מחתת ואתה ואהרן איש מחפתו:

ויקחו איש מחפתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קטרת ויעמדו פתח אוהל מועד ומשה ואהרן:

ויקהל עליהם קרח את-כל-העדה אל-פתח אוהל מועד וירא כבוד-יהוה אל-כל-העדה: ס

וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:

הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגע:

ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחת לכל-בשר האיש אחד יחטא ועל כל-העדה תקצף: ס

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-העדה לאמר העלו מסביב למשפן-קרח דתן ואבירם:

ויקם משה וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו וזקני ישראל:

וידבר אל-העדה לאמר סורו מא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו בכל-אשר להם פון-תספו בכל-חטאתם:

ויעלו מעל משפן-קרח דתן ואבירם

מסביב, ודתן ואבירם יצאו זקופים בפתח אהליהם ואתם נשיהם ובניהם וילדיהם.

משה אמר: בזאת תדעו שה' שלח אותי לעשות את כל המעשים האלה - שלא המצאתי אותם מלבי.

אם אלה ימותו ככל אדם, שתגזר עליהם גזירת מות רגילה כמו שנגזרת על כל אדם - לא ה' שלח אותי!

ואם ה' יברא בריאה חדשה, שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותם ואת כל מה ששייך להם, והם ירדו לקבר בחיים, אז תדעו שהאנשים האלה הכעיסו את ה'.

כשהוא גמר לדבר את כל הדברים האלה האדמה שמתחתיהם נבקעה.

הארץ פתחה את פיה ובלעה אותם ואת בתיהם, ואת כל אנשי קורח ואת כל רכושם.

הם וכל מה ששייך להם ירדו בחיים לקבר, הארץ כסתה אותם והם אבדו מתוך הקהל.

וכל ישראל שסביבם ברחו מצעקותיהם, כי אמרו: שלא תבלע אותנו האדמה!

ויצאה אש מלפני ה' ושרפה את מאתים וחמשים האנשים מקריבי הקטורת.

פרשת צפוי המזבח

ה' דבר אל משה ואמר:

אמור לאלעזר בן אהרן הכהן שירים את היעים מבין שאריות השרפה כי הם התקדשו, ואת שאריות הגחלים שליוף הלאה.

ויקחו את היעים של החוטאים האלה שגרמו מות לעצמם, ויעשו מהם ריידים דקים לצפוי למזבח, כי הם הקריבו אותם לפני ה' והם התקדשו, והיו לסימן תעוד לבני ישראל.

אלעזר הכהן לקח את היעים מנחושת שהשרופים הקריבו, ורדדו אותם ועשו מהם

מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם:

ויאמר משה בזאת תדעו כי יהיה שליחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי:

אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם ופקד עליהם לא יהיה שליחני:

ואם בריאה יברא יהיה ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו הים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה:

ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם:

ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש:

וירדו הם וכל אשר להם הים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל:

וכל ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי אמרו פן תבלענו הארץ:

ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטורת: ס

וידבר יהוה אל משה לאמר:

אמר אל אלעזר בן אהרן הכהן ויבם את המחתות מבין השרפה ואת האש זרה הלאה כי קדשו:

את מחתות החטאים האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי פחים צפוי למזבח כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל:

ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי

כח

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

א

ב

ג

ד

למזבח:

צפוי למזבח.
מזכרת לבני ישראל, כדי שאיש זר שאינו מצאצאי אהרן לא יגש להקטיר קטורת לפני ה', ולא יקרה לו כמו קורח וחבורתו. אלעזר עשה כמו שה' דבר אליו באמצעות משה.

ה זכרון לבני ישראל למען אשר לא יקרב איש זר אשר לא מנרע אהרן הוא להקטיר קטורת לפני יהוה ולא ייהיה כקרח וכעדתו כאשר דבר יהוה ביד-משה לו: פ

פרשת המגפה

כל קהל בני ישראל התלוננו למחרת על משה ועל אהרן ואמרו: אתם גרמתם מות לעם ה'!

ו וילנו כל-עדת בני-ישראל ממחרת על-משה ועל-אהרן לאמר אתם המתם את-עם יהוה:

בשהקהל התאספו להתלונן על משה ועל אהרן הם פנו לאוהל ההתכנסות והנה הענן כסה אותו וכבוד ה' נגלה.

ז ויהי בהקהל העדה על-משה ועל-אהרן ויפנו אל-אוהל מועד והנה כסוהו הענן ונרא כבוד יהוה:

משה ואהרן באו אל לפני אוהל ההתכנסות. ה' דבר אל משה ואמר:

ח ויבא משה ואהרן אל-פני אוהל מועד: ט וידבר יהוה אל-משה לאמר:

הסתלקו מתוך הצבור הזה ואשמיד אותם תוך רגעו הם השתטחו על פניהם בתפלה.

י הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרנע ויפלו על-פניהם:

משה אמר לאהרן: קח את היעה ושים עליו גחלים מעל המזבח ושים קטורת ותוליד במהירות אל הצבור וכפר עליהם, כי פעלת הכעס כבר יצאה מלפני ה' והמגפה התחילה!

יא ויאמר משה אל-אהרן קח את-המחטה ותן-עליה אש מעל המזבח ושים קטורת ותוליד מהרה אל-העדה וכפר עליהם כייצא הקצף מלפני יהוה החל הנגף:

אהרן לקח כמו שמשוה דבר הוא רץ אל תוך הקהל והנה המגפה התחילה בעם, הוא שם את הקטורת וכפר על העם.

יב ויקח אהרן כאשר ו דבר משה וירץ אל-תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את-הקטורת וכיכפר על-העם:

הוא עמד בין המתים ובין החיים והמגפה נעצרה.

יג ויעמד בין-המתים ובין החיים ותעצר המגפה:

המתים במגפה היו ארבעה עשר אלף ושבע מאות, בנוסף למתים על מחלוקת קורח.

יד ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על-דבר-קרח:

אהרן חזר למשה אל פתח אוהל ההתכנסות והמגפה נעצרה.

טו וישב אהרן אל-משה אל-פתח אוהל מועד והמגפה נעצרה: פ

פרשת פריחת המטה

ה' דבר אל משה ואמר: דבר אל בני ישראל וקח מהם מקל אחד מכל משפחה מכל נשיאי משפחות אבותיהם – שנים עשר מקלות, ותכתוב את השם של

טז וידבר יהוה אל-משה לאמר:

יז דבר אל-בני ישראל וקח מאתם מטה מטה ללבוית אב מאת כל-נשיאיהם ללבוית אבתם שנים עשר מטות איש

כָּל אֶחָד עַל מַקְלוֹ.
וְאֵת שֵׁם אֶהְרֹן תִּכְתֹּב עַל הַמַּקֵּל שֶׁל לְוִי,
שִׁיְהִי מַקֵּל אֶחָד לַמְּנַהֵג שֶׁל כָּל מִשְׁפְּחוֹת
אֲבוֹתֵיהֶם.

וַתָּנִיחַ אֹתָם בְּאוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת לִפְנֵי אֲרוֹן
לְוַחֹת הַבְּרִית שְׂאֵנִי נִפְגַּשׁ אֶתְכֶם שָׁם.

וְהָאִישׁ שֶׁאַבְחָר בּוֹ הַמַּקֵּל שְׁלוֹ יִפְרַח, כִּד
אֲשַׁקִּיט אֶת הַתְּלֹנוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלַי
שֶׁהֵם מֵתְלוֹנְנִים עָלַיכֶם.

מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל נְשִׂאֵיהֶם
נָתַנוּ לוֹ מַקֵּל עֲבוּר כָּל נְשִׂאֵי שֶׁל מִשְׁפְּחוֹת
אֲבוֹתֵיהֶם – שְׁנַיִם עֶשֶׂר מַקְלוֹת, וְהַמַּקֵּל שֶׁל
אֶהְרֹן בֵּין מַקְלוֹתֵיהֶם.

מֹשֶׁה הֵנִיחַ אֶת הַמַּקְלוֹת לִפְנֵי ה' בְּאוֹהֶל
לְוַחֹת הַבְּרִית.

לְמַחֲרַת, מֹשֶׁה בָּא לְאוֹהֶל לְוַחֹת הַבְּרִית
וַהֲנִה הַמַּקֵּל שֶׁל אֶהְרֹן מִמִּשְׁפַּחַת לְוִי פָּרַח –
הוֹצִיא פָּרַח הֵנֵךְ נֹצְעִים וְגִדְל שְׁקָדִים.

מֹשֶׁה הוֹצִיא אֶת כָּל הַמַּקְלוֹת מִלִּפְנֵי ה' אֶל
כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם רָאוּ וַלְקָחוּ כָּל אֶחָד אֶת
מַקְלוֹ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: הֲשִׁב אֶת הַמַּקֵּל שֶׁל אֶהְרֹן
אֶל לִפְנֵי לְוַחֹת הַבְּרִית לְסִימָן תְּעוּד
לְמִזְבַּחַת לְסַרְבְּנִים, וַיִּפְסְקוּ הַתְּלֹנוֹת שֶׁלָּהֶם
עָלַי וְלֹא יָמוּתוּ.

מֹשֶׁה בִּצַע, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ כִּד הוּא עֲשָׂה.

פְּרֻשַׁת מִשְׁמֶרֶת הַמַּקְדָּשׁ

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ לְמֹשֶׁה: הֲרֵי מִתְנַנֵּן, אֲבִדְנוּ,
כְּלָנוּ נֹאבְדִים!

כָּל מִי שֶׁנִּגָּשׁ לְמִשְׁכַּן ה' יָמוּת! הֲאֵם סִימְנוּ
לְמוֹת?

ה' אָמַר לְאַהֲרֹן, אַתָּה וְאַתָּה בְּנִיךָ וּמִשְׁפַּחַת
אָבִיךָ, תִּקְחוּ אֶת הָאֲחֵרִיּוֹת עַל עוֹזֵן חֲלוּל
הַמַּקְדָּשׁ, וְאַתָּה וּבְנִיךָ אַתָּה תִּקְחוּ אֶת
הָאֲחֵרִיּוֹת עַל עוֹזֵן חֲלוּל כְּהִנְתְּכֶם.

וְקָרַב אֶלֶיךָ גַּם אֶת אַחִיךָ שָׂאֵר שֶׁבֵט לְוִי

אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מִטְהוֹ:

וְאֵת שֵׁם אֶהְרֹן תִּכְתֹּב עַל־מִטְהָ לְוִי כִּי
מִטְהָ אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם:

וְהִנְחַתְּםּ בְּאוֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת
אֲשֶׁר אֲנוֹעַד לָכֶם שָׁמָּה:

וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרֶבּוּ מִטְהוֹ
יִפְרַח וְהִשְׁכַּחְתִּי מֵעָלַי אֶת־תְּלֹנוֹת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עָלַיכֶם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו
כָּל־נְשִׂאֵיהֶם מִטְהָ לְנְשִׂאֵי אֶחָד מִטְהָ
לְנְשִׂאֵי אֶחָד לְבֵית אֲבוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר
מִטְהוֹת וּמִטְהָ אֶהְרֹן בְּתוֹךְ מִטְהוֹתָם:

וַיָּנַח מֹשֶׁה אֶת־הַמִּטְהוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאוֹהֶל
הָעֵדוּת:

וַיְהִי מִמְּחֻרַת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אוֹהֶל
הָעֵדוּת וַהֲנִיחַ פָּרַח מִטְהָ־אֶהְרֹן לְבֵית
לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיִּצָּץ צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמִּטְהוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה
אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ
מִטְהוֹ: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲשִׁב אֶת־מִטְהָ
אֶהְרֹן לִפְנֵי הָעֵדוּת לְמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת
לְבְנֵי־מְרִי וּתְכַל תִּלְוִנְתֶּם מֵעָלַי וְלֹא
יָמָתוּ:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתוֹ כִּן
עֲשָׂה: פ

וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לֹא־מָר הָיָה
נִוְעַנּוּ אֲבִדְנוּ כְּלָנוּ אֲבִדְנוּ:

כָּל הַקָּרֵב | הַקָּרֵב אֶל־מִשְׁכַּן יְהוָה
יָמוּת הֲאֵם תִּמְנֹנוּ לְגֹזַע: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה וּבְנִיךָ
וּבֵית־אָבִיךָ אַתָּה תִּשְׂאוּ אֶת־עֲזֵן
הַמַּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנִיךָ אַתָּה תִּשְׂאוּ
אֶת־עֲזֵן כְּהִנְתְּכֶם:

וְגַם אֶת־אַחִיךָ מִטְהָ לְוִי שֶׁבֵט אָבִיךָ

שָׁבַט אֲבִיךָ, וַיִּצְטַרְפוּ אֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּ אוֹתְךָ, וְאַתָּה וְאַתָּה בְּנִיךָ תִּהְיוּ לִפְנֵי אוֹהֵל לוֹחֹת הַבְּרִית.

הֵם יִשְׁמְרוּ אֶת הַשְּׁמִירָה שֶׁמִּטַּלְתָּ עֲלֶיךָ וְאֵת שְׁמִירַת כָּל הָאוֹהֶל, אֲבָל לֹא יֵגֶשׁ אֶל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יִמְתּוּ גַם־הֵם גַּם־אַתֶּם:

וַיִּלְווּ עֲלֶיךָ וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתָּ אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם:

וְשִׁמְרֹתֶם אֶת מִשְׁמַרְתַּת הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמַרְתַּת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־אַחֵיכֶם הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם נִתְּוֲנִים לָכֶם לְצוּרֶךָ עֲבֹדַת ה' לְעִבּוֹד אֶת עֲבֹדַת אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתָךְ תִּשְׁמְרוּ עַל קִדְשֹׁת כְּהִנְתְּכֶם בְּכָל עֲנִינֵי הַמִּזְבֵּחַ וּפְנִימָה מִהַפְּרוּכֹת, וְתַעֲבֹדוּ אֶת עֲבֹדַת כְּהִנְתְּכֶם שֶׁהִיא מִתְּנֶה שְׁנַתִּיתִי לָכֶם, וְזָר שִׁיגֵשׁ לְעִבּוֹד יוֹמַת.

פְּרֻשַׁת מִתְּנֵי הַכֹּהֵנָה

ה' דִּבֶּר אֶל אֶהֱרֹן: וְאֲנִי הִנֵּה נִתַּתִּי לָךְ אֶת תְּרוּמוֹתַי שֶׁתִּשְׁמְרוּ אוֹתָם בְּטַהֲרָה, כָּל תְּרוּמָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקוֹדֶשׁ, נִתַּתִּי אוֹתָם לָךְ לְכַבֵּד אוֹתְךָ, וְגַם לְבְנֵיךָ – חוֹק לְעוֹלָם.

זֶה יִהְיֶה לָךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִן־הָאֵשׁ: כָּל קֶרֶבְנֹתֵיהֶם מִנְּחוֹתֵיהֶם חֲטָאֹתֵיהֶם וְכָל אֲשֵׁמוֹתֵיהֶם וְהַשֵּׁבֶת גֹּזֵל הַגֵּר שְׁנוֹתָנִים לֹהֵ, הוּא קוֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לָךְ וּלְבְנֵיךָ.

תֹּאכַל אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הַמִּשְׁכָּן הַמִּקְדָּשׁ, כָּל זָכָר יֹאכַל אוֹתוֹ, וְהוּא יִהְיֶה לָךְ קוֹדֶשׁ.

וְזֶה יִהְיֶה שִׁיךְ לָךְ מִהַמִּתְּנֹת שֶׁהֵם מִפְּרִישִׁים, מִכָּל הַתְּרוּמוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – נִתַּתִּי אוֹתָם לָךְ וּלְבְנֵיךָ וּלְבָנוֹתֶיךָ אֲתָךְ, חוֹק לְעוֹלָם, כָּל טְהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אוֹתוֹ:

הַחֶלֶק הַמִּשְׁבָּח מִכָּל הַשְּׁמֵן וְהַחֶלֶק הַמִּשְׁבָּח מִכָּל הַיַּיִן וְהַתְּבוּאָה, אֶת הַחֶלֶק הָרֵאשׁוֹן

הַקָּרֵב אֲתָךְ וַיִּלְווּ עֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתָךְ לִפְנֵי אוֹהֵל הָעֵדוּת:

וְשִׁמְרוּ מִשְׁמַרְתְּךָ וּמִשְׁמַרְתַּת כָּל־הָאוֹהֶל אֶךְ אֶל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא־יִמְתּוּ גַם־הֵם גַּם־אַתֶּם:

וַיִּלְווּ עֲלֶיךָ וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתַּת אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם:

וְשִׁמְרֹתֶם אֶת מִשְׁמַרְתַּת הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמַרְתַּת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־אַחֵיכֶם הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָם מִתְּנֶה נִתְּנִים לִיהוָה לְעִבְדֹת אֶת־עֲבֹדַת אוֹהֶל מוֹעֵד:

וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֲתָךְ תִּשְׁמְרוּ אֶת־כְּהִנְתְּכֶם לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וְלִמְבֵּית לְפָרֹכֶת וְעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת מִתְּנֶה אֲתָן אֶת־כְּהִנְתְּכֶם וְהָזָר הַקָּרֵב יוֹמַת: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאֲנִי הִנֵּה נִתַּתִּי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתַּת תְּרוּמָתִי לְכָל־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים לְמִשְׁחָה וּלְבְנֵיךָ לְחֶק־עוֹלָם:

זֶה־יִהְיֶה לָךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־קֶרֶבְנֵם לְכָל־מִנְחֹתָם וְלְכָל־חֲטָאֹתֶם וְלְכָל־אֲשָׁמָם וְלֹא־יִשְׁכּוּ לִי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לָךְ הוּא וּלְבְנֵיךָ:

בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל־זָכָר יֹאכַל אוֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ:

וְזֶה־לָּךְ תְּרוּמַת מִתְּנֶם לְכָל־הַנוֹפֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נִתְּתִים וּלְבְנֵיךָ וּלְבָנוֹתֶיךָ אֲתָךְ לְחֶק־עוֹלָם כָּל־טְהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אוֹתוֹ:

כָּל חֶלֶב יִצְהָר וְכָל־חֶלֶב תִּירוֹשׁ וְדֶגֶן רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לִיהוָה לָךְ נִתְּתִים:

שנותנים לה' - נתתי אותם לך.

הבכורים מכל הפרות שבארצם שיביאו לה' יהיו שלך, כל אדם טהור בביתך יאכל אותם.

כל דבר שהקדש בישראל בלשון 'חרם' - יהיה שלך.

כל בכור - שיוצא ראשון מפתח הרחם של כל חי, באדם ובבהמה, שיקדש לה' - יהיה שלך, אבל את בכור האדם תפדה, וגם את בכור הבהמה הטמאה תפדה.

תפדה נפדים אלה מגיל חודש, בכסף במשקל חמשה שקלים בשקלי הקודש (70.5 גרם), משקל שקל הקודש הוא עשרים גרה (14.1 גרם).

אבל אל תפדה בכור שור או בכור כבש או בכור עז כי הם קודש, את דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר קרבן עולה באש לנחת רוח לה'.

ובשרם יהיה שלך, הוא יהיה שלך כמו החזה המונף וכמו השוק הימיני.

נתתי לך ולבניך ולבנותיך את כל תרומות הקדשים שבני ישראל פרישו לה', חוק לעולם, זו התחייבות לעולם לפני ה' כמו עמידות המלח, לך ולצאצאיך אתה.

ה' אומר לאהרן: לא תנחל בארצם, ולא יהיה לך חלק בתוכם, אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל.

פרשת המעשר

והנה נתתי לבני לוי לנחלה את כל המעשרות בישראל תמורת עבודתם שהם עובדים בעבודת אהל ההתכנסות.

ובני ישראל לא יגשו עוד לאהל ההתכנסות ולא יקבלו עונש על חטאם וימותו.

והלויים יעבדו את עבודת אהל ההתכנסות, והם יקחו אחריות על עוון חלולו, חוק לעולם לדורות, ולא ינחלו נחלה עם בני ישראל.

כי את המעשר של בני ישראל שהם פרישו בתרומה לה' - נתתי ללויים לנחלה, לבן

י בכורי כל-אשר בארצם אשר-יביאו ליהנה לך והנה כל-טהור בביתך יאכלנו:

יד כל-חרם בישראל לך יהנה:

טו כל-פטור רחם לכל-בשר אשר-יקריבו ליהנה באדם ובבהמה יהיה-לך אף | פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור-הבהמה הטמאה תפדה:

טז ופרויו מבן-חודש תפדה בערבך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא:

יז אף בכור-שור או-בכור כשב או-בכור עז לא תפדה קדש הם את-דמם תזרק על-המזבח ואת-חלבם תקטיר אשה לרית נחת ליהנה:

יח ובשרם יהיה-לך כחזה התנופה וכשוק הימין לך יהנה:

יט כל | תרומת הקדשים אשר ירימו בני-ישראל ליהנה נתתי לך ולבניך ולבנותיך אתה לחק-עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתה:

כ ויאמר יהוה אל-אהרן בארצם לא תנחל וחלק לא-יהנה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל: ס

כא ולבני לוי הנה נתתי כל-מעשר בישראל לנחלה חלק עבדתם אשר-הם עבדים את-עבדת אהל מועד:

כב ולא-יקרבו עוד בני ישראל אל-אהל מועד לשאת חטא למות:

כג ועבד הלוי הוא את-עבדת אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם לדרתיכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:

כד כי את-מעשר בני-ישראל אשר ירימו ליהנה תרומה נתתי ללויים לנחלה

אָמַרְתִּי עֲלֵיהֶם שְׁלֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

עַל־כֵּן אָמַרְתִּי לָהֶם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה: פ

פְּרֻשַׁת תְּרוּמַת הַמַּעֲשֵׂר

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

תִּדְבַר אֶל הַלְוִיִּים וְתֹאמַר לָהֶם: בְּשִׁתְּקָחוּ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּעֲשֵׂר שֶׁנָּתַתִּי לָכֶם מֵהֶם בְּנַחֲלָה, תִּפְרִישׁוּ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה לַה' – מַעֲשֵׂר מִהַמַּעֲשֵׂר.

תְּרוּמַתְכֶם זֶה תַחֲשַׁב לָכֶם כְּמוֹ תְרוּמַת הַתְּבוּאָה מִהַגֹּרֶן וּבִכּוּרִים מֵהֵיֶקֶב.

כִּדְ תִתְּרֵמוּ גַם אִתֶּם תְּרוּמַת ה' מִכָּל מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם שִׁתְּקָחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְתִתְּנוּ מִמֶּנּוּ תְרוּמָה לַה' – לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן.

תִּתְּרֵמוּ מִכָּל מִתְּנוּתֵיכֶם אֶת כָּל תְּרוּמַת ה', מִהַחֶלֶק הַמְּשֻׁבָּח שָׁבוּ – תִּקְדָּשׁוּ וְתִקְחוּ מִמֶּנּוּ. וְתֹאמַר לַלְוִיִּים: בְּשִׁתְּפִישׁוּ אֶת הַמְּשֻׁבָּח שָׁבוּ, הַשָּׂאֵר יִחָשֵׁב לַלְוִיִּים חוּלִין כְּתִבּוּאֹת הַגֹּרֶן וְכְתִבּוּאֹת הֵיֶקֶב.

וְתֹאכְלוּ אוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם אִתֶּם וּמִשְׁפַּחְתְּכֶם, כִּי הוּא שֶׁכֶר עֲבוּרְכֶם תְּמוּרַת עֲבוּדַתְכֶם בְּאוֹהֶל הַדַּתְּכֶם.

וּבִזְכוּת שִׁתְּפִישׁוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַמְּשֻׁבָּח שָׁבוּ לֹא תִקְבְּלוּ עָלָיו עוֹנֵשׁ חֲטָא, וְכִדְ לֹא תִחַלְלוּ אֶת קֹדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא תָמוּתוּ.

וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

וְאֶל־הַלְוִיִּים תִּדְבַר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאִתְּכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה מַעֲשֵׂר מִן־הַמַּעֲשֵׂר: וְנִחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כְּדָגֵן מִן־הַגֹּרֶן וְכִמְלֵאָה מִן־הֵיֶקֶב:

כֵּן תִּתְּרִימוּ גַם־אִתְּכֶם תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן:

מִכָּל מִתְּנוּתֵיכֶם תִּתְּרִימוּ אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבֹוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב לַלְוִיִּים כְּתִבּוּאֹת גֹּרֶן וְכְתִבּוּאֹת יֶקֶב:

וְאָכַלְתֶּם אוֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אִתְּכֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שֶׁכֶר הוּא לָכֶם חֶלְף עֲבֹדַתְכֶם בְּאֹהֶל מוֹעֵד:

וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֹדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תִחַלְלוּ וְלֹא תָמוּתוּ: פ

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

מפסוק

חקת

פרשת פרה אדמה

ה' דבר אל משה ואל אהרן ואמר:

זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה לגמרי, שאין בה מום ולא עשתה מלאכה.

ותתנו אותה לאלעזר הכהן, והוא יוציא אותה אל מחוץ למחנה וישחטו אותה לפניו.

ואלעזר הכהן יקח מדמה באצבעו ויתיו שבע פעמים אל מול פתח אוהל ההתכנסות.

וישרפו את הפרה לעיניו, את העור והבשר והדם שלה עם האוכל המעכל שבה – את הכל ישרוף.

והכהן יקח עץ ארז ואזוב וצבע אדום מתולעת, וישליך לתוך שרפת הפרה.

הכהן יטביל את בגדיו ויטביל את גופו במים, ואחר כך יבוא למחנה, הכהן יהיה טמא עד הערב.

והאיש ששרף אותה יטביל את בגדיו במים, ויטביל את גופו במים, ויהיה טמא עד הערב.

איש טהור יאסוף את אפר הפרה, ויניח מחוץ למחנה במקום טהור, וצבור בני ישראל ישמרו אותה לצורך מי ההזאה, כדי להטהר.

האיש שאסף את אפר הפרה יטביל את בגדיו ויהיה טמא עד הערב, זה יהיה חוק לעולם לבני ישראל ולגר שגר אתם.

פרשת דיני טמאה

מי שנוגע בגופה של כל אדם מת יהיה טמא שבעה ימים.

הוא יטהר באפר הפרה ביום השלישי וביום השביעי, ואז יהיה טהור, ואם לא יטהר ביום השלישי וביום השביעי, הוא לא יהיה טהור.

א ידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:

ב זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לומר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על:

ג ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוא יוציא אותה אל מחוץ למחנה וישחט אותה לפניו:

ד ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו והיה אל נכח פני אוהל מועד מדמה שבע פעמים:

ה ושרף את הפרה לעיניו את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשה ישרף:

ו ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה:

ז וכבס בגדיו הכהן ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב:

ח והשרף אתה וכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד הערב:

ט ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא:

י וכבס האסף את אפר הפרה את בגדיו וטמא עד הערב והיתה לבני ישראל ולגר הנגר בתוכם לחקת עולם:

יא הנגע במת לכל נפש אדם וטמא שבעת ימים:

ב הוא יתחטא בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר:

יט

כ

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

ב

כָּל־הַנִּנְעָ בְּמַת בְּנִפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִטְהַר וַיִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ, הוּא טָמֵא אֶת מִשְׁכַּן ה', הַנִּפְשׁ הַהִיא תֵּאבֵד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי לֹא זָרְקוּ עָלָיו מִי הַזָּאֵה, הוּא יִהְיֶה טָמֵא – טְמֵאתוּ עֲדֵינָ בּוֹ.

זאת ההוראה: אם אדם ימות באוהל, כל מי שבא לאוהל וכל מה שבאוהל יטמא שבעה ימים.

וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ שֶׁלֹּא מְלַפֵּף עָלָיו כֶּסוּי צְמוּד – הוּא טָמֵא.

וְכָל מֶה שִׁיגַע עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּמִי שֶׁנִּהְרַג בַּחֶרֶב, אוּ בְכָל מַת, אוּ בְעֵצָם שֶׁל אָדָם, אוּ בַקֶּבֶר, יִטְמָא שֶׁבְעָה יָמִים.

וַיִּקְחוּ בַשִּׁבִּיל הַטָּמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַפָּרָה לְהִזָּאֵה, וַיִּשְׂמֹו עַל הָעֵפֶר מִים מִמַּעַן לְתוֹךְ כָּלִי.

איש טהור יקח אזוב ויטביל במים, ויזה על האוהל ועל כל הכלים ועל הנפשות שהיו שם, ועל הנוגע בעצם או בנרצח או במת או בקבר.

האיש הטהור יזה על הטמא ביום השלישי וביום השביעי, ויטהר אותו ביום השביעי, והוא יטביל את בגדיו ויטבול במים ויהיה טהור בערב.

ואיש שיטמא ולא יטהר ויכנס למקדש – הנפש ההיא תאבד מתוך הקהל, כי הוא טמא את קדשי ה', לא זרקו עליו מי הזאה – הוא טמא.

זה יהיה להם חוק לעולם, והמוזה את מי ההזאה יטביל את בגדיו, והנוגע במי ההזאה יהיה טמא עד הערב.

וְכָל מֶה שִׁיגַע בּוֹ הַטָּמֵא – יִטְמָא, וְהָאָדָם שִׁיגַע בּוֹ – יִטְמָא עַד הָעֶרֶב.

פְּרִשְׁת מִי הַמְרִיבָה

כָּל צְבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְמַדְבַּר צֵין בַּחוּדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, הָעָם הַתִּישֵׁב בְּקֹדֶשׁ, וּמְרִים מִתְּהָ שָׁם וּנְקַבְרָה שָׁם.

כָּל־הַנִּנְעָ בְּמַת בְּנִפְשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וּנְכַרְתָּה הַנִּפְשׁ הַהִיא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טְמֵאתוּ בּוֹ:

זאת התורה אדם כיימות באהל כל־הבא אל־האהל וכל־אשר באהל יטמא שבעת ימים:

וְכָל כְּלֵי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צְמִיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:

וְכָל אֲשֶׁר־יִנְעַע עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה בַּחֶלֶל־חֶרֶב אוּ בְמַת אוּ בְעֵצָם אָדָם אוּ בַקֶּבֶר יִטְמָא שֶׁבְעָת יָמִים:

וַיִּקְחוּ לַטָּמֵא מֵעֵפֶר שְׂרֵפֶת הַחֲטָאת וַנִּתֵּן עָלָיו מִים חַיִּים אֶל־כָּלִי:

וַיִּקְחַת אֲזוּב וַיִּטְבַּל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וַהֲזָה עַל־הָאֹהֶל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־הַנִּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הִיוּ־שָׁם וְעַל־הַנִּנְעָ בְּעֵצָם אוּ בַחֶלֶל אוּ בְמַת אוּ בַקֶּבֶר:

וַהֲזָה הַטָּהוֹר עַל־הַטָּמֵא בְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וַחֲטָאוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וַכִּבֵּס בְּגָדָיו וְרִתֵּץ בְּמִים וַיִּטְהַר בְּעֶרֶב:

וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וּנְכַרְתָּה הַנִּפְשׁ הַהִיא מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל כִּי אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נָדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:

וַהֲיָתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזְהָ מִי־הַנְּדָה וַיִּכְבֵּס בְּגָדָיו וַהֲנִנְעָ בְּמִי הַנְּדָה יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב:

וְכָל אֲשֶׁר־יִנְעַע בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנִּפְשׁ הַנִּנְעָת הַטָּמֵא עַד־הָעֶרֶב: פ

וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה מִדְּבַר־צֵין בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיִּשָׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ וַתִּמָּת שָׁם מְרִים וַתִּקְבְּרָה שָׁם:

וְלֹא־הָיָה מַיִם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן:

וַיִּקְרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ נִזְעַנּוּ בַּנּוּעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה:

וְלִמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קַהֲלֵי יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְמוֹת שָׁם – אֲנַחְנוּ וְצִאֲנֵנוּ?

וְלִמָּה הִעֲלִיתֶם אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אוֹתָנוּ אֶל־הַמִּקְוֵם הַרְעָה הַזֶּה – לֹא מְקוֹם זֶרַע וְחֹאֲבָה וְגִפְזֵן וְרִמּוֹן, וְאֵין מַיִם לְשִׁתּוֹת?

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בָּאוּ לִפְתַּח אוֹהֶל הַהֶתְפַּנְסוֹת מִפְּנֵי הַקְּהָל, וְהִשְׁתַּחֲוּוּ עַל פְּנֵיהֶם, וּכְבוֹד ה' נִגְלָה אֲלֵיהֶם.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

קַח אֶת הַמַּקֵּל וְהַקְּהֵל אֶת הַקְּהָל אֶתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד, וְתִדְבְּרוּ אֵל הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וַיִּתֵּן אֶת מִימּוֹ, וְתוֹצִיא לָהֶם מַיִם מִהַסֵּלַע וְתִשְׁקֶה אֶת הַצֹּבֹר וְאֶת בְּהֵמוֹתֵיהֶם.

מֹשֶׁה לָקַח אֶת הַמַּקֵּל וַיִּצֵּא מִלִּפְנֵי ה' כַּמוֹ שְׁצִוָּה אוֹתוֹ.

מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הִקְהִילוּ אֶת הַקְּהָל לִפְנֵי הַסֵּלַע, וְאָמַר לָהֶם: שִׁמְעוּ בְּבִקְשָׁה מִרְדְּנֵיכֶם! הֲאִם מִהַסֵּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מַיִם?

מֹשֶׁה הִנִּיף אֶת יָדוֹ וְהִכָּה אֶת הַסֵּלַע בַּמַּקֵּל פַּעַמַּיִם, מַיִם רַבִּים יִצְאוּ וְהַצֹּבֹר וְצִאֲנֵם שָׁתוּ.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן: בֵּינֵי שְׁלֹשׁ הָאֲמֻנֹתָם בִּי לְהִרְאוֹת אֶת קִדְשִׁי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, לְכֵן לֹא תֵבִיאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה לְאַרְץ שְׁנַתִּיתִי לָהֶם.

זֶהוּ מַעֲשֵׂה מִי מְרִיבָהּ, שִׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל רַבּוּ עִם ה', וְשִׁמּוֹ הִתְקַדַּשׁ בָּהֶם.

פְּרֻשַׁת אֲדוֹם

מֹשֶׁה שָׁלַח שְׁלִיחִים מִקִּדְשׁ אֵל מִלֶּךְ אֲדוֹם שֵׁי־אֲמָרוֹ לוֹ: כִּף אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל – אֶתָּה יִדְעֵת אֶת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְּאֵתָנוּ:

וְלֹא־הָיָה מַיִם לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן:

וַיִּקְרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ נִזְעַנּוּ בַּנּוּעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה:

וְלִמָּה הִבַּאתֶם אֶת־קַהֲלֵי יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לְמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ:

וְלִמָּה הִעֲלִיתֶנּוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אֶתָּנוּ אֶל־הַמִּקְוֵם הַרְעָה הַזֶּה לֹא מְקוֹם זֶרַע וְחֹאֲבָה וְגִפְזֵן וְרִמּוֹן וּמַיִם אֵין לְשִׁתּוֹת:

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקְּהָל אֶל־פְּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד וַיַּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיִּקְרַא כְּבוֹד־יְהוָה אֲלֵיהֶם: פ

וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת־הַמַּטֵּה וְהַקְּהֵל אֶת־הָעֵדָה אֶתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד וְדַבַּרְתֶּם אֶל־הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם וַיִּתֵּן מִימּוֹ וְהוֹצֵאתֶם לָהֶם מַיִם מִן־הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתֶם אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ:

וַיִּקְהָלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקְּהָל אֶל־פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שִׁמְעוּ־נָא הַמְּרִים הַמִּן־הַסֵּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מַיִם:

וַיִּרָם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ אֶת־הַסֵּלַע בַּמַּטֵּהוּ פַּעַמַּיִם וַיִּצְאוּ מַיִם רַבִּים וְתִשְׁתֶּה הָעֵדָה וּבְעִירָם: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הָאֲמֻנֹתָם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֵן לֹא תֵבִיאוּ אֶת־הַקְּהָל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:

זֶהוּ מִי מְרִיבָהּ אֲשֶׁר־רַבּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדַּשׁ בָּם: ס

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקִּדְשׁ אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם כִּף אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל אֶתָּה יִדְעֵת אֶת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְּאֵתָנוּ:

שליש

רביע

אבותינו ירדו למצרים, וישבנו במצרים זמן רב, והמצרים עשו רע לנו ולאבותינו.

צעקנו אל ה' והוא שמע את קולנו, הוא שלח שליח ויוציא אותנו ממצרים, והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך.

נעברה נא בארצך לא נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מים מבאר, גלך רק בדרך הראשית – לא נסטה זמינה או שמאלה, עד שנעבור את השטח שלך.

אמר לו אדום: אל תעבור בארצי, אחרת – אצא למלחמה לקראתך!

אמרו לו בני ישראל: נעבור רק בדרך הסלולה, ואם אני ובהמותי נשתה מהמים שלך אשלים את מחירם, לא אעשה דבר רע, רק אעבור ברגלי.

אמר לו: אל תעבור! אדום יצא לקראתו בעם רב וביד חזקה.

אדום סרב לתת לישראל לעבור בגבולו, ועם ישראל סטו ממנו.

פרשת מיתת אהרן

הם נסעו מקדש, ובני ישראל – כל הקהל, באו להור-ההר.

ה' אמר למשה ולאהרן בהור-ההר על גבול ארץ אדום:

נשמתו של אהרן תאסף אל מקום הנשמות, כי הוא לא יבוא לארץ שנתי לי בני ישראל, עונש על שסרבתם לקים את דברי במי מריבה.

קח את אהרן ואת אלעזר בנו והעלה אותם להור-ההר.

והפשט את אהרן מבגדיו ותלביש אותם את אלעזר בנו, ונשמת אהרן תאסף אל מקום הנשמות, והוא ימות שם.

משה עשה כמו שה' צוה, הם עלו להור-ההר לעיני כל העבור.

משה הפשיט את אהרן מבגדיו והלביש בהם את אלעזר בנו, ואהרן מת שם בראש ההר, ומשה ואלעזר ירדו מההר.

וירדו אבותינו מצרימה ונשב במצרים ימים רבים וירעו לנו מצרים ולאבותינו:

ונצעק אל-יהוה וישמע קלנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך:

נעברה נא בארצך לא נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מים באר הדרך המלך גלך לא נטה זמין ושמאול עד אשר-נעבר גבולך:

ויאמר אליו אדום לא תעבר בי פן-בחרב אצא לקראתך:

ויאמרו אליו בני-ישראל במסלה נעלה ואם-מימך נשתה אני ומקנאי ונתתי מחרם רק איך-בר ברגלי אעברה:

ויאמר לא תעבר ויצא אדום לקראתו בעם קבד וביד חזקה:

וימאן אדום נתן את-ישראל עבר בנבלו ונט ישראל מעליו: פ

ויסעו מקדש ויבאו בני-ישראל כל-העדה הר ההר:

ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בחר ההר על-גבול ארץ אדום לאמר:

יאסף אהרן אל-עמיו כי לא יבא אל-הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר-מריתם את-פי למי מריבה:

קח את-אהרן ואת-אלעזר בנו והעל אתם הר ההר:

והפשט את-אהרן את-בגדיו והלבישתם את-אלעזר בנו ואת-הן יאסף ומת שם:

ויעש משה כאשר צוה יהוה ויעלו אל-הר ההר לעיני כל-העדה:

והפשט משה את-אהרן את-בגדיו וילביש אתם את-אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש ההר וירד משה

וְאַלְעֹזֶר מִן־הָהָר:

כָּל הַצְּבוּר רָאוּ שְׂאֵהֶרֶן מֵת, וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל
בָּכוּ עַל אֶהֱרֵן שְׁלוֹשִׁים יוֹם.

כָּס וַיִּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה כִּי גִוַע אֶהֱרֵן וַיִּבְכוּ
אֶת־אֶהֱרֵן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל: ס

פְּרֻשַׁת הַחֲרַמַּת הַכְּנַעֲנִי

מֶלֶךְ עָרֹד הַכְּנַעֲנִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּנֶגֶב שָׁמַע
שִׁישְׂרָאֵל בָּא בְּדֶרֶךְ הַתְּיָרִים, וְהוּא נִלְחַם
בְּיִשְׂרָאֵל וְשָׁבָה מִמֶּנּוּ שָׁבִי.

א **כא** וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ־עָרֹד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב
כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלְחַם
בְּיִשְׂרָאֵל וַיָּשָׁב מִמֶּנּוּ שָׁבִי:

יִשְׂרָאֵל נָדַר נֹדֶר לַה' וַאֲמַר: אִם תִּתֵּן אֶת
הָעָם הַזֶּה בְּיַדִּי אֲשַׁמִּיד אֶת עַרְיָהֶם.

ב וַיִּדַּר יִשְׂרָאֵל נֹדֶר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־
נָתַן תִּתֵּן אֶת־הָעָם הַזֶּה בְּיַדִּי וְהִחַרְמַתִּי
אֶת־עַרְיָהֶם:

ה' שָׁמַע בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַנִּתֵּן בְּיָדָם אֶת הַכְּנַעֲנִי
וְהוּא הֲשִׁמִּיד אוֹתָם וְאֶת עַרְיָהֶם, וַקְּרָא אֶת
שֵׁם הַמָּקוֹם חֲרָמָה, כְּלוֹמֵר הֲשִׁמָּדָה.

ג וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת־
הַכְּנַעֲנִי וַיַּחַרֶם אֶתָּהֶם וְאֶת־עַרְיָהֶם
וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם חֲרָמָה: פ

פְּרֻשַׁת נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת

הֵם נָסְעוּ מֵהוֹר־הַהָר דֶּרֶךְ יָם סוּף לְהַקִּיף אֶת
אֶרֶץ אֲדוֹם, וַנִּמְאָס לָעַם בְּדֶרֶךְ.

ד וַיִּסְעוּ מֵהָר הַהָר דֶּרֶךְ יַם־סוּף לִסְבָּב
אֶת־אֶרֶץ אֲדוֹם וַתִּקְצַר נַפְשׁ־הָעָם בְּדֶרֶךְ:

הָעָם דִּבֶּר נֶגֶד אֱלֹהִים וּמִשָּׁה: לָמָּה הִעֲלִיתֶם
אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּר, הֲרֵי אֵין בָּאֵן
לֶחֶם וְאֵין מַיִם, וַנִּמְאָס לָנוּ מִהֲלַחֵם
הַמִּתְקַלְקַל בְּקִלּוֹת.

ה וַיִּדְבֵּר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבְמִשָּׁה לָמָּה
הִעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּר כִּי
אֵין לֶחֶם וְאֵין מַיִם וַנִּפְשַׁנוּ קָצָה בְּלֶחֶם
הַקָּלָקָל:

ה' שָׁלַח בָּעָם אֶת הַנְּחוּשִׁים הָאֲרֻסִּים וְהֵם
נָשְׁכוּ אֶת הָעָם, וּמָתוּ אַנְשִׁים רַבִּים מֵעַם
יִשְׂרָאֵל.

ו וַיִּשְׁלַח יְהוָה בָּעָם אֶת הַנְּחוּשִׁים
הַשְּׂרָפִים וַיִּנְשְׁכוּ אֶת־הָעָם וַיָּמָת עִם־
רַב מִיִּשְׂרָאֵל:

הָעָם בָּאוּ לְמִשָּׁה וַאֲמָרוּ: חֲטָאנוּ כִּשְׂדֵבְרָנוּ
נֶגֶד ה' וְנִגְדָדָה, הַתְּפַלֵּל אֵל ה' שִׁסִּיר מַעְלֵינוּ
אֶת הַנְּחוּשִׁים! מִשָּׁה הַתְּפַלֵּל עַל הָעָם.

ז וַיָּבֹא הָעָם אֶל־מִשָּׁה וַיֹּאמְרוּ חֲטָאנוּ כִּי־
דִבַּרְנוּ בַיהוָה וְנָבֵד הַתְּפַלֵּל אֶל־יְהוָה
וַיִּסֵּר מַעְלֵינוּ אֶת־הַנְּחוֹשׁ וַיִּתְפַּלֵּל מִשָּׁה
בְּעַד הָעָם:

ה' אָמַר לְמִשָּׁה: עֲשֵׂה לָךְ דְּמוֹת נַחֲשׁ אֲרֻסִּי,
וְשִׂים אוֹתוֹ עַל עַמּוּד גְּבוּהָ, וְכָל נְשׂוּף יִרְאֶה
אוֹתוֹ וַיִּחַיֶּה.

ח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה עֲשֵׂה לָךְ שָׂרָף
וְשִׂים אוֹתוֹ עַל־גֹּס וְהָיָה כָּל־הַנְּשׂוּף
וַרְאָה אוֹתוֹ וַחֲיִי:

מִשָּׁה עֲשֵׂה נַחֲשׁ מִנְחוּשֶׁת שֵׁם אוֹתוֹ עַל עַמּוּד
גְּבוּהָ, וְאִם נַחֲשׁ נִשְׂף אִישׁ, הוּא הַבֵּיט אֶל
נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת וְנִשְׂאָר חַי.

ט וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נַחֲשׁ נַחֲשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל־הַגֹּס
וְהָיָה אִם־נִשְׂף הַנְּחוֹשׁ אֶת־אִישׁ וְהַבֵּיט
אֶל־נַחֲשׁ הַנְּחוּשֶׁת וַחֲיִי:

פְּרֻשַׁת הַמַּסְעוֹת וְהַבְּאָר

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ וַחֲנוּ בְּאוֹבוֹת.
הֵם נָסְעוּ מֵאוֹבוֹת וַחֲנוּ בַחֲרָבוֹת שֶׁל

י וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּחַנוּ בְּאֹבֹת:
יא וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת וַיִּחַנוּ בְּעֵינֵי הָעֵבְרִים

המעֲבֵרִים, בַּמִּדְבָּר שִׁמְמוֹל לְמוֹאָב מֵצֵד מִזְרַח.

מִשֶּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרַד.

מִשֶּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר לְנַחַל אַרְנוֹן שֶׁבַּמִּדְבָּר, שְׂזֹרֶם מִשְׁטַח הָאֲמֹרִי, כִּי נַחַל אַרְנוֹן הוּא בְּתַחוּם מוֹאָב, הֵם חָנוּ בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֲמֹרִי.

לָכֵן נֹאמַר בַּסֶּפֶר מִלְחָמוֹת ה' עַל הַנְּסִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בַיָּם סוֹף וּבְנַחַל אַרְנוֹן.

וַחֲנוּ לִיד מִפֶּל הַנַּחַל שְׁנוּטָה לְמוֹל עַר – סְמוּדָּה לְגִבּוֹל מוֹאָב.

וּמִשֶּׁם לְבָאֵר, הִיא הַבְּאֵר שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה אֲסוּף אֶת הָעָם וְאֶתְּן לָהֶם מַיִם.

אִז שָׂרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת: עָלֵי בְּאֵר! שִׁבְחוּ לַה'

בְּאֵר שִׁחְפְּרוּ אוֹתָהּ שָׂרִים, כָּרוּ אוֹתָהּ רֵאשֵׁי הָעָם מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּמַטֵּה – בְּמִשְׁעַנַּת שְׁלֹהֶם, הִיא מִתְּנַה מִמִּדְבָּר.

מִהַמְקוֹם שֶׁנִּתְּנָה בְּמִתְּנָה נִסְעָה אֶתֶם הַבְּאֵר לְנַחַל, וּמִהַנַּחַל לְרָמוֹת.

וּמִהַרְמוֹת לְרֹאשׁ הַפְּסָגָה שֶׁמִּשְׁקִיף אֶל מוֹל הַשְּׁמָמָה – לְעַמֵּק שֶׁבַּשְּׂדֵה מוֹאָב.

פְּרֻשַׁת כְּבוֹשׁ הָאֲמֹרִי

יִשְׂרָאֵל שָׁלַח שְׁלִיחִים לְסִיחוּן מִלֶּךְ הָאֲמֹרִי לֹאמַר לוֹ:

נַעֲבֹד בְּאַרְצְךָ לֹא נִסְטָה לְעֵבֹד בְּשִׂדָּה אוּ בְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה מִי בְּאֵר, נִלְךָ רַק בְּדֶרֶךְ הָרְאשִׁית עַד שֶׁנַּעֲבֹד אֶת גִּבּוֹלְךָ.

סִיחוּן לֹא נָתַן לְעַם יִשְׂרָאֵל לְעֵבֹד בְּגִבּוֹלוֹ – סִיחוּן אֲסוּף אֶת כָּל עַמּוֹ וַיֵּצֵא לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל לְמִדְבָּר, הוּא בָּא לִיהַז וּנְלַחֵם בְּיִשְׂרָאֵל.

יִשְׂרָאֵל הִכָּה אוֹתוֹ בְּלֶהֱב הַחֶרֶב, וְכָבַשׁ אֶת אֶרְצוֹ מֵאַרְנוֹן עַד יְבוֹק – עַד בְּנֵי עַמּוֹן, כִּי גִבּוֹל בְּנֵי עַמּוֹן הָיָה חֻזְקוֹ.

יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת כָּל הָעָרִים הָאֵלֶּה, יִשְׂרָאֵל הִתְיַשְׁבַּ בְּכָל עָרֵי הָאֲמֹרִי – בְּחֻשְׁבוֹן וּבְכָל

בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מוֹאָב מִמִּזְרַח הַשְּׁמֶשׁ:

יב מִשֶּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרַד:

יג מִשֶּׁם נָסְעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר אַרְנוֹן אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר הַיָּצֵא מִגִּבּוֹל הָאֲמֹרִי כִּי אַרְנוֹן נִבּוֹל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֲמֹרִי:

יד עַל-כֵּן יֹאמַר בַּסֶּפֶר מִלְחָמוֹת יְהוָה אֶת-יְהוָה בְּסוּפָה וְאֶת-הַנְּחָלִים אַרְנוֹן: וְאֲשֶׁר הַנְּחָלִים אֲשֶׁר נָטָה לְשַׁבֵּת עַר וַיִּשְׁעַן לְגִבּוֹל מוֹאָב:

טו וּמִשֶּׁם בְּאֵרָה הוּא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לְמֹשֶׁה אֲסוּף אֶת-הָעָם וְאֶתְּנָה לָהֶם מַיִם: ס

יז אִז יָשָׁרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשִּׁירָה הַזֹּאת עָלֵי בְּאֵר עַנּוּ-לָהּ:

יח בְּאֵר חִפְרוּהָ שָׂרִים כָּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָק בְּמִשְׁעַנְתָּם וּמִמִּדְבָּר מִתְּנָה:

יט וּמִמִּתְּנָה נַחֲלֵיאל וּמִנַּחֲלֵיאל בְּמוֹת: כ

כ ומִבְּמוֹת הַנּוֹי אֲשֶׁר בְּשִׂדָּה מוֹאָב רֹאשׁ הַפְּסָגָה וַיִּשְׁקַפָּה עַל-פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן: כ

כא וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מִלְאָכִים אֶל-סִיחוּן מִלֶּךְ-הָאֲמֹרִי לֹאמַר:

כב אָעֲבֹדָה בְּאַרְצְךָ לֹא נִסְטָה בְּשִׂדָּה וּבְכָרֶם לֹא נִשְׁתַּה מִי בְּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמִּלְךָ נִלְךָ עַד אֲשֶׁר-נַעֲבֹד וּגְבּוֹלְךָ: כג

כג וְלֹא-נָתַן סִיחוּן אֶת-יִשְׂרָאֵל עֲבֹד בְּגִבּוֹלוֹ וַיֵּאָסֶף סִיחוּן אֶת-כָּל-עַמּוֹ וַיֵּצֵא לְקִרְאֵת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֵא יְהוָה וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:

כד וַיִּכּוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי-חֶרֶב וַיִּירֹשׁ אֶת-אֶרְצוֹ מֵאַרְנוֹן עַד-יְבוֹק עַד-בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עוֹ גִבּוֹל בְּנֵי עַמּוֹן:

כה וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל-הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל בְּכָל-עָרֵי הָאֲמֹרִי

בַּחֲשׁבוֹן וּבְכָל־בְּנֵיהֶיהָ:

כז כִּי חֲשַׁבּוֹן עֵיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הוּא וְהוּא נֹלְחֵם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרֵאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־אֲרָצוֹ מִיָּדוֹ עַד־אֲרָנֹן:

כח עַל־כֵּן יֹאמְרוּ הַמּוֹשְׁלִים בְּאוֹ חֲשַׁבּוֹן תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן עֵיר סִיחֹן:

כט כִּי־אִשׁ יֵצֵאָה מִחֲשַׁבּוֹן לְהִבָּהּ מִקְרִיַת סִיחֹן אֶכְלָהָ עִיר מוֹאָב בַּעֲלֵי בָמוֹת אֲרָנֹן:

ל אֹיֵלֶיךָ מוֹאָב אֲבָדְתָּ עַם־כְּמוֹשׁ נָתַן בְּנֵיו פְּלִיטִים וּבְנֹתָיו בַּשְּׂבִית לְמֶלֶךְ אֱמֹרִי סִיחֹן:

לא וַיִּירָם אֲבֵד חֲשַׁבּוֹן עַד־דִּיבָן וַנָּשִׂים עַד־נֹפֶחַ אֲשֶׁר עַד־מִידְבָּא:

לב וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֱמֹרִי:

לז וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת־יַעֲזָר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵיהֶיהָ וַיִּוֹרֶשׁ (וַיִּירֶשׁ) אֶת־הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־שָׁם:

מפסיר לז וַיִּכְנֹס וַיַּעֲלוּ דָרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עֹנֵב מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן לִקְרֹאתָם הוּא וְכָל־עַמּוֹ לְמַלְחָמָה אֲדָרְעִי:

לח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶל־תִּירָא אֹתוֹ כִּי בְיָדִי נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־אֲרָצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בַּחֲשַׁבּוֹן:

כז וַיִּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בְּלַתִּי הִשְׁאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירֶשׁוּ אֶת־אֲרָצוֹ:

כח וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן וַיִּרְחוּ: ס

הַכְּפָרִים שְׂסָבִיבָה.

כז כִּי חֲשַׁבּוֹן כְּבֵר לֹא הִיְתָה שְׂיִכַת לְמוֹאָב, אֲלֹא הִיְתָה הָעֵיר שֶׁל סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי, וְהוּא נֹלְחֵם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרֵאשׁוֹן וְלָקַח אֶת כָּל אֲרָצוֹ מִיָּדוֹ עַד אֲרָנֹן.

כח עַל כֵּן אֱמָרוּ אֱמֹרֵי הַמּוֹשְׁלִים: בּוֹאוּ לְחֲשַׁבּוֹן! הָעֵיר שֶׁל סִיחֹן תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן.

כט כִּי יֵצֵאָה אִשׁ מִחֲשַׁבּוֹן – לְהִבָּהּ מִקְרִיַת סִיחֹן, וְהִשְׁמִידָה אֶת הָעֵיר עַד שֶׁל מוֹאָב וְאֵת הַמִּישׁוֹרִים שֶׁלִּיד רָמוֹת אֲרָנֹן.

ל אֹיֵלֶיךָ מוֹאָב, אֲבָדְתָּ הָעַם הַעֹבֵד לְאֵלִיל כְּמוֹשׁ, בְּנֵיו נִעְשׂוּ פְּלִיטִים וּבְנֹתָיו נִלְקְחוּ בַשְּׂבִית לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי.

לא וַאֲנַחְנוּ גֵרְשָׁנוּ אוֹתָם – אֲבָד חֲשַׁבּוֹן עַד דִּיבָן, וְעִשִׂינוּ שְׂמָמָה עַד נֹפֶחַ הַקְּרוּבָה לְמִידְבָּא.

לב וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל הַתֵּינִיב בְּאֶרֶץ הָאֱמֹרִי.

לז מֹשֶׁה שִׁלַּח אַנְשִׁים לְרַגֵּל אֶת הָעֵיר וַעֲזָר וַיִּשְׁרָאֵל לְכַדּוֹ אֶת הַיְשׁוּבִים שְׂסָבִיבָה וַגֵּרְשׁוּ אֶת הָאֱמֹרִי שָׁשָׂם.

פְּרֹשֶׁת כְּבוֹשׁ הַבָּשָׁן

כז הֵם פָּנוּ וְעָלוּ דָרֶךְ הַבָּשָׁן, עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן יֵצֵא לִקְרֹאתָם לְמַלְחָמָה בְּאֲדָרְעִי הוּא וְכָל עַמּוֹ.

לח ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: אַל תִּפְחַד מִמֶּנּוּ כִּי אֲמַסּוֹר לְיָדֶךָ אוֹתוֹ וְאֵת כָּל עַמּוֹ וְאֵת אֲרָצוֹ, וְתַעֲשֶׂה לוֹ כְּמוֹ שֶׁעָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי שֶׁגֵּר בַּחֲשַׁבּוֹן.

כז הֵם הִכּוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו וְאֵת כָּל עַמּוֹ עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאָר לוֹ שְׂרִיד, וְהֵם כְּבָשׂוּ אֶת אֲרָצוֹ.

כח בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ וַחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב, מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן מִגּוֹל יַרְיָחוֹ.

בַּלֶּק

פְּרַשְׁת בְּרֻכּוֹת בַּלְעָם

בַּלֶּק בֶּן צְפּוֹר רָאָה אֶת כָּל מַה שְּׁעַם יִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה לְאַמּוּרֵי.

הַמּוֹאָבִים פָּחְדוּ מְאֹד מֵעַם יִשְׂרָאֵל כִּי הֵם רַבִּים, וְנִמְאָס לְמוֹאָב מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הַמּוֹאָבִים אָמְרוּ לְזִקְנֵי מְדִיָּן: עֲכָשׂוּ הַקְּהֵל הַזֶּה יִשְׁמִיד אֶת כָּל הָעַמִּים שְׂסָבִיבֵנו כְּמוֹ שֶׁהַשּׁוֹר זוֹלֵל אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבַלֶּק בֶּן צְפּוֹר הִזִּה מִלֶּךְ מוֹאָב בְּאוֹתוֹ זְמַן.

הוא שלח שליחים לבלעם בן בעור אל העיר פתור שעל שפת נהר פרת, אל הארץ של בני עמו – לקרא לו, ולומר לו: הנה עם יצא ממצרים, הנה הוא בפה את מראה הארץ והוא חונה ממולי.

וְעָכָשׂוּ לָךְ בְּבִקְשָׁה קָלִיל לִי אֶת הָעַם הַזֶּה כִּי הוּא עֲצוּם, יוֹתֵר מִמֶּנִּי, אוֹלֵי אוֹכֵל לְהַכּוֹת בּוֹ וְאֶגְרֹשׁ אוֹתוֹ מִהָאָרֶץ, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁמִי שֶׁתִּבְרָךְ הוּא מְבוֹרָךְ, וּמִי שֶׁתִּקְלָל יִקְלָל.

זקני מואב וזקני מדין הלכו ובגידם ספרי קסמים, הם באו לבלעם ודברו אליו את דברי בלק.

הוא אמר להם: השארו פה הלילה ואשיב לכם תשובה לפי מה שה' יאמר לי, שרי מואב התאכסנו אצל בלעם.

אלהים בא לבלעם ואמר: מי האנשים האלה שאתך?

בלעם אמר לאלהים: בלק בן צפור מלך מואב שלח אותם אלי לומר לי:

הנה העם שיצא ממצרים בפה את מראה הארץ, עכשיו לך תקלל לי אותו אולי אוכל להלחם בו ולגרשו.

אלהים אמר לבלעם: אל תלך אתם, אל תקלל את העם כי הוא מבורך.

בלעם קם בבוקר ואמר לשרי בלק: לכו לארצכם כי ה' סרב לאפשר לי ללכת אתכם.

וַיֵּרָא בַּלֶּק בֶּן־צְפּוֹר אֶת כָּל־אֲשֶׁר־עֹשֶׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמּוּרֵי:

וַיִּגְדַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־הוּא וַיִּקְחַן מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמְרוּ מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מְדִיָּן עֲתִידָה לִלְחֹכוּ הַקְּהֵל אֶת־כָּל־סְבִיבֵתֵינוּ כְּלַחֲדַי הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבַלֶּק בֶּן־צְפּוֹר מִלֶּךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהוּא:

וַיִּשְׁלַח מִלְּאֲכִים אֶל־בַּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל־הַנְּהַר אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לִקְרֹאֵלּוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עָם יֹצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כֹסֵף אֶת־עֵינַי הָאָרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִמּוֹלִי:

וַעֲתִידָה לִכְהַנָּא אֶרְה־לִּי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוֹלֵי אוֹכֵל נִכְח־בּוֹ וְאֶגְרֹשְׁנּוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִדְעֵתִי אֶת אֲשֶׁר תִּבְרָךְ מְבוֹרָךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר וַיֹּאֲר:

וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מְדִיָּן וַיִּקְסְמוּ בִּידָם וַיִּבְּאוּ אֶל־בַּלְעָם וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו דְּבַרֵי בַּלֶּק:

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיהֶם לִינּוּ פֹה הַלַּיְלָה וְהִשְׁבֵּתִי אֶתְכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַּר יְהוָה אֵלָי וַיִּשְׁכְּבוּ שְׂרֵי־מוֹאָב עִם־בַּלְעָם:

וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמְרוּ מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ:

וַיֹּאמְרוּ בַלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים בַּלֶּק בֶּן־צְפּוֹר מִלֶּךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי:

הִנֵּה הָעָם הַיֹּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיִּקַּס אֶת־עֵינַי הָאָרֶץ עֲתִידָה לִכְהַן קְבֹה־לִי אֹתוֹ אוֹלֵי אוֹכֵל לְהִלָּחֵם בּוֹ וַגְּרִשְׁתּוּ:

וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת־הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא:

וַיִּקַּם בַּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיֹּאמְרוּ אֶל־שְׂרֵי בַּלֶּק לְכוּ אֶל־אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה לַתִּתִּי לְהִלָּךְ עִמָּכֶם:

שְׂרֵי מוֹאָב קָמוּ וּבָאוּ לְבָלָק וַאֲמָרוּ: בְּלַעַם סָרַב לְלַכְתּוֹ אִתָּנוּ.

בְּלַק הוֹסִיף לְשַׁלּוֹחַ עוֹד שְׂרִים, רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלָה שְׁשַׁלַּח קוֹדֵם.

הֵם בָּאוּ לְבְלַעַם וַאֲמָרוּ לוֹ: כִּי אָמַר בְּלַק בֶּן צְפּוֹר: אֲנִי, אֵל תִּמְנַע מִלְּלַכְתּוֹ אֵלַי.

כִּי אֲנִי אֲכַבֵּד אוֹתָךְ מְאֹד וְאֶעֱשֶׂה כָּל מַה שֶּׁתֹּאמַר לִי, וְאֲנִי, לֹךְ קָלֵל לִי אֶת הָעָם הַזֶּה.

בְּלַעַם עָנָה וַאֲמַר לְעַבְדֵי בְלַק: גַּם אִם בְּלַק יִתֵּן לִי כֶסֶף וְזָהָב בְּכִמּוֹת שִׁיכּוּלָה לְמִלֵּא אֶת בֵּיתוֹ לֹא אוֹכַל לְעִבּוֹר עַל דְּבָרֵי ה' אֱלֹהֵי לְעִשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוּלָה.

וְעַכְשָׁיו בְּבִקְשָׁה, תִּתְאַכְסְנוּ כָּאֵן גַּם אִתֶּם הַלַּיְלָה, עַד שֶׁאֲדַע מַה ה' יִדְבֵּר אִתִּי עוֹד.

אֱלֹהִים בָּא לְבְלַעַם בְּלִילָה, וַאֲמַר לוֹ: אִם הָאֲנָשִׁים בָּאוּ רַק לִקְרֹא לְךָ קוֹם לְךָ אִתָּם, אָבֵל רַק אֶת הַדְּבָר שֶׁאֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אוֹתוֹ תַעֲשֶׂה.

בְּלַעַם קָם בְּבוֹקֵר, רָתַם אֶת אֶתוֹנוֹ, וְהִלָּךְ עִם שְׂרֵי מוֹאָב.

אֱלֹהִים כָּעַס עַל זֶה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ, מִלֵּאךְ ה' עֹמֵד בְּדֶרֶךְ לְהַפְרִיעַ לוֹ, וְהוּא רוֹכֵב עַל אֶתוֹנוֹ וְשְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה' עוֹמֵד בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידּוֹ, הָאֶתוֹן סָטְתָה מִהַדְרֵךְ וְהִלְכָה בַשָּׂדֶה, בְּלַעַם הִכָּה אֶת הָאֶתוֹן כְּדֵי לְהַפְנוֹת אוֹתָה לְדֶרֶךְ.

מִלֵּאךְ ה' עֹמֵד בְּשִׁבְלֵי שְׁבִין הַכְּרָמִים, גָּדַר מִכָּאֵן וְגָדַר מִכָּאֵן.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה', הִיא נִלְחָצָה לְקִיר וְלִחְצָה אֶת רִגְלֵי בְלַעַם, הוּא הִכָּה אוֹתָה שׁוֹב.

מִלֵּאךְ ה' הִמְשִׁיךְ לְעִבּוֹר, וְעֹמֵד בְּמִקוֹם צָר שָׂאֵן בּוֹ דֶּרֶךְ לְסֻטּוֹת לִימִין אוֹ לְשִׁמְאֹל.

הָאֶתוֹן רָאֲתָה אֶת מִלֵּאךְ ה', וְרִבְצָה תַּחַת בְּלַעַם, בְּלַעַם כָּעַס וְהִכָּה אֶת הָאֶתוֹן בַּמַּקָּל.

וַיִּקְוִמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל-בְּלַק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בְּלַעַם הִלָּךְ עִמָּנוּ:

וַיִּסָּף עוֹד בְּלַק שְׁלַח שְׂרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלָה:

וַיָּבֹאוּ אֶל-בְּלַעַם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כִּי אָמַר בְּלַק בֶּן-צְפּוֹר אֶל-נְאֻם תִּמְנַע מִהִלָּךְ אֵלַי:

כִּי-כִבֵּד אֲכַבְּדֶךָ מְאֹד וְכָל אֲשֶׁר-תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְהֵנָּה קָבַח-לִי אֶת הָעָם הַזֶּה:

וַיַּעַן בְּלַעַם וַיֹּאמַר אֶל-עַבְדֵי בְלַק אִם-יִתֵּן-לִי בְלַק מִלֵּא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לְעִבֹר אֶת-פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לְעִשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוּלָה:

וַעֲתָה שָׁבוּ נָא כְּזֶה גַם-אִתֶּם הַלַּיְלָה וְאֲדַעַה מִה-יִסָּף יְהוָה דְּבַר עָמִי:

וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בְּלַעַם לַיְלָה וַיֹּאמַר לוֹ אִם-לִקְרֹא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוֹם לְךָ אִתָּם וְאֶךְ אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר-אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אִתּוֹ תַעֲשֶׂה:

וַיִּקָּם בְּלַעַם בַּבֹּקֵר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת-אֶתוֹנוֹ וַיִּלָּךְ עִם-שְׂרֵי מוֹאָב:

וַיַּחֲרֹאֲף אֱלֹהִים כִּי-הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְנַצֵּב מִלֵּאךְ יְהוָה בְּדֶרֶךְ לְשַׁטֵּן לוֹ וְהוּא רוֹכֵב עַל-אֶתוֹנוֹ וְשְׁנֵי נַעֲרָיו עִמּוֹ:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידּוֹ וַתֵּט הָאֶתוֹן מִן-הַדְרֵךְ וַתִּלָּךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּךְ בְּלַעַם אֶת-הָאֶתוֹן לְהַטְתָּה הַדְרֵךְ:

וַיַּעֲמֵד מִלֵּאךְ יְהוָה בַּמַּשְׁעוֹל הַכְּרָמִים גָּדַר מִזֶּה וְגָדַר מִזֶּה:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה וַתִּלְחָץ אֶל-הַקִּיר וַתִּלְחָץ אֶת-רִגְלֵי בְלַעַם אֶל-הַקִּיר וַיִּסָּף לְהַכְתִּמָּה:

וַיִּסָּף מִלֵּאךְ-יְהוָה עֹבֵר וַיַּעֲמֵד בְּמִקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין-דֶּרֶךְ לְנֻטוֹת יְמִין וְשִׁמְאֹל:

וַתֵּרָא הָאֶתוֹן אֶת-מִלֵּאךְ יְהוָה וַתִּרְבֵּץ תַּחַת בְּלַעַם וַיַּחֲרֹאֲף בְּלַעַם וַיִּךְ

את־הָאֱתוֹן בַּמִּקֶּל:

ה' פָּתַח אֶת פִּי הָאֱתוֹן וְהִיא אָמְרָה לְבַלְעָם:
מֶה עֲשִׂיתִי לָךְ שֶׁהִבִּיתָ אוֹתִי שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים?

בַּלְעָם אָמַר לְאֱתוֹן: כִּי הִתְעַלַּלְתָּ בִּי, אֵלֹהִים
הִיָּתָה חָרֵב בְּיַדִּי הִיִּיתִי עֹבְשׂוֹ הוֹרֵג אוֹתְךָ!

הָאֱתוֹן אָמְרָה לְבַלְעָם: הָרִי אֲנִי אֱתוֹנְךָ
שֶׁרִכַּבְתָּ עָלַי מֵאֵז שֶׁהִתְחַלַּתְּ לְרִכּוֹב וְעַד הַיּוֹם
הַזֶּה, הֲאִם הִיִּיתִי רְגִילָה לַעֲשׂוֹת לָךְ כְּךָ?
אָמַר: לֹא.

ה' פָּקַח אֶת עֵינַי בַּלְעָם וְהוּא רָאָה אֶת מִלְאָךְ
ה' עוֹמֵד בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוֹ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ, הוּא קָדַם
וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל פָּנָיו.

מִלְאָךְ ה' אָמַר לוֹ: לְמָה הִבִּיתָ אֶת אֱתוֹנְךָ
כְּבָר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים? הָרִי אֲנִי הוּא שִׁיַּעֲזָאתִי
לְהַפְרִיעַ, כִּי דִרְבָּךְ אֵינָה יִשְׂרָה בְּעֵינָיו!

הָאֱתוֹן רָאָתָה אוֹתִי וְסִטְתָּה מִלְּפָנַי כְּבָר
שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים, אִם לֹא הִיָּתָה סוֹטָה מִפְּנֵי
הִיִּיתִי עֹבְשׂוֹ הוֹרֵג אוֹתְךָ, וְאוֹתָהּ הִיִּיתִי
מִשְׁאִיר בַּחַיִּים.

בַּלְעָם אָמַר לְמִלְאָךְ ה': חֲטָאתִי כִּי לֹא
יָדַעְתִּי שֶׁאַתָּה עוֹמֵד מוּלִי בְּדֶרֶךְ, וְעֹבְשׂוֹ, אִם
זֶה רַע בְּעֵינֶיךָ שֶׁהִלַּכְתִּי, אַחֲזוּר.

מִלְאָךְ ה' אָמַר לְבַלְעָם: לָךְ עִם הָאֲנָשִׁים,
אָבֵל רַק אֶת הַדְּבָר שֶׁאֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אוֹתוֹ
תִּדְבַּר! בַּלְעָם הִלָּךְ עִם שְׂרֵי בָּלַק.

בָּלַק שָׁמַע שֶׁבַלְעָם בָּא, הוּא יָצָא לְקִרְאָתוֹ
לְעִיר הַבִּירָה שֶׁל מוֹאָב שֶׁנִּמְצְאָתָה עַל גְּבוּל
נַחַל אַרְנוֹן שֶׁנִּמְצָא בַקְצָה גְּבוּל מוֹאָב.

בָּלַק אָמַר לְבַלְעָם: הָרִי כְּבָר שִׁלַּחְתִּי אֵלֶיךָ
שְׁלִיחִים לְקַרְא לָךְ, לְמָה לֹא הִלַּכְתָּ אֵלַי?
הֲאִם בְּאִמַּת חֲשַׁבְתָּ שֶׁלֹּא אוּכַל לְכַבֵּד אוֹתְךָ?

בַּלְעָם אָמַר לְבָלַק: הִנֵּה בָאתִי אֵלֶיךָ עֹבְשׂוֹ,
הֲאִם אֲנִי יוֹכֵל לְדַבֵּר מִשְׁהוּ? רַק אֶת הַדְּבָרִים
שֶׁאֱלֹהִים יוֹשִׁים בְּפִי, אוֹתָם אֲדַבֵּר.

כח וַיִּפְתַּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֱתוֹן וְהִיא אָמְרָה
לְבַלְעָם מֶה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִבִּיתָנִי זֶה
שְׁלֹשׁ רְגָלִים:

כט וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְאֱתוֹן כִּי הִתְעַלַּלְתָּ בִּי
לִּי וְשִׁחַרְבַּת בְּיַדִּי כִּי עָתָה תִּרְגַּמְתִּיךָ:

ל ותֹּאמֶר הָאֱתוֹן אֶל־בַּלְעָם הֲלוֹא אֲנִכִּי
אֲתָנֶךָ אֲשֶׁר־רִכַּבְתָּ עָלַי מֵעוֹדְךָ עַד־
הַיּוֹם הַזֶּה הֲהִסְכַּן הִסְפַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ
כֶּה וַיֹּאמֶר לֹא:

לא וַיִּגַּל יְהוָה אֶת־עֵינָיו בַּלְעָם וַיֵּרָא
אֶת־מִלְאָךְ וְהִנֵּה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוֹ
שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ וַיִּקְדַּם וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְאַפָּיו:

לב וַיֹּאמֶר אֵלָיו מִלְאָךְ יְהוָה עַל־מָה הִבִּיתָ
אֶת־אֱתוֹנְךָ זֶה שְׁלוֹשׁ רְגָלִים הִנֵּה אֲנִכִּי
יַעֲזָאתִי לְשִׁטֹּן כִּי־יִרְכַּט הַדֶּרֶךְ לְנַגְדִּי:

לג וַתִּרְאֵנִי הָאֱתוֹן וַתִּטַּשׁ לְפָנָי זֶה שְׁלֹשׁ
רְגָלִים אוֹלִי נִטְתָּה מִפְּנֵי כִּי עָתָה
גַּם־אֲתַכֶּה תִּרְגַּמְתִּי וְאוֹתָהּ תַחֲיִיתִי:

לד וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־מִלְאָךְ יְהוָה חֲטָאתִי
כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹצֵב לְקִרְאָתִי
בְּדֶרֶךְ וְעָתָה אִסְרַע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִּי:

לה וַיֹּאמֶר מִלְאָךְ יְהוָה אֶל־בַּלְעָם לָךְ
עִם־הָאֲנָשִׁים וְאַפְסִם אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר־
אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אִתּוֹ תִּדְבַּר וַיִּלָּךְ בַּלְעָם
עִם־שְׂרֵי בָּלַק:

לו וַיִּשְׁמַע בָּלַק כִּי בָא בַלְעָם וַיֵּצֵא
לְקִרְאָתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל
אַרְנוֹן אֲשֶׁר בַּקְצָה הַנִּבּוּל:

לז וַיֹּאמֶר בָּלַק אֶל־בַּלְעָם הֲלֹא שִׁלַּחְתִּי
שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לְקַרְא לָךְ לְמָה לְמָה
לֹא־הִלַּכְתָּ אֵלַי הֲאִמַּנְתָּ לֹא אוּכַל
כְּבָרְךָ:

לח וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בָּלַק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ
עָתָה הִנּוּכָל אוּכַל דַּבֵּר מֵאוֹמְהַ הַדְּבָר
אֲשֶׁר יוֹשִׁים אֱלֹהִים בְּפִי אִתּוֹ אֲדַבֵּר:

בלעם הלך עם בלק, והם באו לעיר - לחיזות עיר הבירה.

בלק שחט בקר וצאן, ושלח מהבשר לבלעם ולשרים שאיתו.

בבוקר, בלק לקח את בלעם והעלה אותו לרמה שעבדו עליה את הבעל, והוא ראה משם את קצה העם.

בלעם אמר לבלק: בנה לי פאן שבעה מזבחות והכן לי פאן שבעה פרים ושבעה אילים.

בלק עשה כמו שבלעם דבר, ובלק ובלעם הקריבו בכל מזבח פר ואיל לעולה.

בלעם אמר לבלק: עמוד ליד עולתך ואלתך, אולי במקרה ה' יבוא לקראתי ויראה לי דבר בנבואה ואגיד לך, והוא הלך לבד.

אלהים הזדמן לבלעם, אמר לו: ערכתי את שבעת המזבחות והקרבתי בכל מזבח פר ואיל לעולה.

ה' מסר דבר נבואה לבלעם, ואמר: שוב לבלק וכך תדבר.

הוא חזר אליו והנה הוא עומד ליד עולתו, וכל שרי מזבא אתו.

הוא נשא את נאמו ואמר: בלק מלך מזבא חוביל אותי מארס - מהרי המזרח, ובקש ממני: לך קלל לי את יעקב ולך הבא זעם על ישראל.

איך אקלל כשאין קללת אל, ואיך אביא זעם וה' לא זעם!

הרי אני רואה אותו מראש הצוקים ומביט בו מגבעות - הנה עם מיוחד שיתישב בארצו, ואינו נחשב באחד מהעמים.

מי יכול למנות את צאצאי יעקב המרבים בעפר, ומי יכול לספור אפלו רבע אחד של מחנה ישראל, הלואי שאמות בצדיק ויהיה סופי כמוהו.

בלק אמר לבלעם: מה עשית לי? לקחתי אותך לקלל את אויבי והנה ברכת אותם!

נילך בלעם עם בלק ויבאו קרנת חצות:

ויזבח בלק בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר אתו:

ויהי בבקר ויגח בלק את-בלעם ויעלהו במות בעל וירא משם קצה העם:

ויאמר בלעם אל-בלק בנה-לי בזה שבעה מזבחות והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים:

ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח:

ויאמר בלעם לבלק התיצב על-עלתך ואלכה אולי יקרה יהוה לקראתי ודבר מה-יראני והגדתי לך ונילך שפי:

ויקר אלהים אל-בלעם ויאמר אליו את-שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח:

וישם יהוה דבר בפי בלעם ויאמר שוב אל-בלק וכה תדבר:

וישב אליו והנה נצב על-עלתו הוא וכל-שרי מזבאב:

וישא משלו ויאמר מן-ארס ינחני בלק מלך-מזבאב מהררי-קדם לכה ארה-לי יעקב ולכה זעמה ישראל:

מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יהוה:

כי-מראש צרים אראנו ומגבעות אשרינו הן-זעם לבדר ישכן ובגוים לא יתחשב:

מי מנה עפר יעקב ומספר את-רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמהו:

ויאמר בלק אל-בלעם מה עשית לי לקב איבי לקחתיו והנה ברכת ברך:

רביעי
מ
מא
כג
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא

ענה לו ואמר: הרי את הנבואה שה' ישים בפני, רק אותה אקפיד לומר!
 בלק אמר לו: לך בבקשה אתי למקום אחר שתראה אותו משם, תראה רק את קצהו ולא תראה את פלו, וקלל לי אותו משם.
 הוא לקח אותו לשדה התצפית לראש הפסגה, הוא בנה שבועה מזבחות והקריב בכל מזבח פרו ואל לעולה.
 אמר לבלק: עמוד כאן ליד עולתך, ואני, תודמן לי נבואה כאן.
 ה' הודמן לבלעם וימסר לו דבר נבואה, ואמר לו: חזור לבלק וכך תדבר.
 הוא בא אליו והנה הוא עומד ליד עולתו ושרי מואב אתו, אמר לו בלק: מה ה' דבר?
 הוא נשא את נאמו ואמר: קום בלק ושמע, הקשב אלי בנו של צפור.
 האל אינו איש שמשקר, הוא אינו בן אדם שמתחרט, הוא אמר – וכי לא יעשה? הוא דבר – וכי לא יקים?
 הנה הבאתי ברכה, ולא אחזור בי מלברך.
 לא נראה בייעקב דבר שאינו הגון, ולא נראה בישראל דבר שקר, ה' אלהיו אתו ותרועת המלך נשמעת בו בהתגלותו.
 האל שהוציא אותו ממצרים נותן לו ברוח כמו של שור הבר הגדול.
 הרי נחוש עתידות אינו מויק ליעקב, וחזוי בקסם לא משפיע על ישראל, עכשיו אומר על יעקב ועל ישראל את מה שהאל יעשה לו:
 הנה עם זה יקום ויתרומם כמו אריה, הוא לא ישכב לנוח עד שיאכל טרף וישתה את דם ההרוגים.
 בלק אמר לבלעם: גם אם לא תקלל אותו לפחות אל תברך אותו!
 ענה בלעם ואמר לבלק: הרי דברתי אליך ואמרתי: כל מה שה' ידבר – אותו אעשה.

יב וינען ויאמר הלא את אשר ישים יהוה בפני אתו אשמך לדבר:
 יג ויאמר אליו בלק לך-נא אתי אל-מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצתו תראה וכלו לא תראה וקבנו-לי משם:
 יד ויקח-הו שדה צפים אל-ראש הפסגה ויבן שבועה מזבחת ויגל פרו ואיל במזבח:
 טו ויאמר אל-בלק התיצב פה על-עלתך ואני אקרה כה:
 טז ויקר יהוה אל-בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל-בלק וכה תדבר:
 יז ויקב אליו והנה נצב על-עלתו ושרי מואב אתו ויאמר לו בלק מה-דבר יהוה:
 יח וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בנו צפור:
 יט לא איש אל יכזב ובן-אדם ויתנתם הווא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה:
 כ הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה:
 כא לא הביט און ביעקב ולא-ראה עמל בישראל יהוה אלהיו עמו ותרועת מלך בו:
 כב אל מוציאם ממצרים פתועפת ראם לו:
 כג פי לא-נחש ביעקב ולא-קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה-פעל אל:
 כד הו-עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד-יאכל טרף ודם-חללים ישתה:
 כה ויאמר בלק אל-בלעם גם-קב לא תקבנו גם-ברך לא תברכנו:
 כו וינען בלעם ויאמר אל-בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר-ידבר יהוה אתו אעשה:

חמישי

בַּלֶּק אָמַר לְבַלְעָם: לֵךְ בְּבִקְשָׁה אֶקַח אוֹתְךָ לְמִקְוֹם אַחֵר, אוֹלֵי יִיטֵב בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וְתִקְלַל לִי אוֹתוֹ מִשָּׁם.

בַּלֶּק לָקַח אֶת בַּלְעָם לְרֹאשׁ הַגִּבְעָה שֶׁעָבְדוּ עֲלֶיהָ לְאֵלִיל פְּעוֹר שְׂמִשְׁקִיפִים מִשָּׁם לַמִּדְבָּר. בַּלְעָם אָמַר לְבַלֶּק: בְּנֵה לִי כָאֵן שִׁבְעָה מִזְבְּחוֹת וְהִכֵּן לִי כָאֵן שִׁבְעָה פָּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים.

בַּלֶּק עָשָׂה כְּמוֹ שִׁבְלַעַם אָמַר וְהִקְרִיב בְּכָל מִזְבֵּחַ פֶּר וְאֵיל לְעוֹלָה.

בַּלְעָם רָאָה שְׂטוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, לִכֵּן הוּא לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאִמְצָעִים לְנִיחוּשׁ עֲתִידוֹת כְּמוֹ בַּפְּעָמִים הַקּוֹדְמוֹת, אֲלֵא הִפְנֵה אֶת פָּנָיו לַמִּדְבָּר.

בַּלְעָם הָרִים אֶת מִבְטוֹ וְרָאָה אֶת יִשְׂרָאֵל חוֹנֵה מִסְדָּר לְפִי שִׁבְטָיו, וְשָׂרְתָה עֲלָיו רוּחַ אֱלֹהִים. הוּא נִשָּׂא אֶת נַאֲוֹמוֹ וְאָמַר: נָאוֹם בַּלְעָם בְּנוֹ שֶׁל בְּעוֹר, נָאוֹם הַגִּבֵּר בְּעַל הָעֵינַי הַמֵּתְבַוֵּנֶת הַיֵּטֵב.

נָאוֹם הַשּׁוֹמֵעַ דְּבוּרֵי אֵל, שְׂרֹאָה מִחֲזוֹת שְׂדֵי נוֹפֵל בְּתַרְדֵּמָה וּמִתְגַּלְגֵּה לְעֵינָיו נְבוֹאָה.

כְּמֵה טוֹבִים אוֹהֲלֵיךְ יַעֲקֹב, וּמְגוֹרֵיךְ יִשְׂרָאֵל! כְּמוֹ נַחְלִים זֹרְמִים, כְּמוֹ גְּנִים עַל נְהַר, כְּמוֹ בְּשָׁמִים שָׁה־נֹטֵעַ, כְּמוֹ אֲרָזִים עַל מַיִם.

וְטַפְטְפוּ מַיִם מִעֵנָפוֹ, וְזָרְעוּ יָזְרַע בְּמַיִם רַבִּים, מִלִּכְּפוֹ יִהְיֶה מְרוֹמָם יוֹתֵר מֵאֲגַג מֶלֶךְ עַמְלֵק, וּמִלְכוּתוֹ תִּתְעַלֶּה.

הָאֵל שֶׁהוֹצִיא אוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם נוֹתֵן לוֹ כַּח כְּמוֹ שֶׁל שׂוֹר הֶבֶר הַגְּדוֹל, הוּא יִכְבוֹשׁ אֶת הָעַמִּים שׁוֹנְאָיו וְיִשְׁבֹּר אֶת עֲצַמּוֹתֵיהֶם וְיִמְחַץ בָּהֶם אֶת חֲצִיו.

יְרַבּוּץ יִתְיַשֵּׁב וְיִשְׁכַּב כְּמוֹ אֲרִיָּה – מִי יִקְיַמְנוּ אוֹתוֹ! מְבַרְכֵיךְ מְבֹרָכִים וּמְקַלְלֵיךְ מְקַלְלִים.

בַּלֶּק כָּעַס עַל בַּלְעָם וּמָחָה אֶת כַּפָּיו בְּכַעַס, בַּלֶּק אָמַר לְבַלְעָם: קָרָאתִי לְךָ לְקַלֵּל אֶת אוֹיְבֵי וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ אוֹתָם כְּבָר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים!

וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לְכֹה-נָא אֶקְחֶיךָ אֶל-מִקְוֹם אַחֵר אוֹלֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וּקְבַתּוּ לִי מִשָּׁם:

וַיִּקַּח בַּלֶּק אֶת-בַּלְעָם רֹאשׁ הַפְּעוֹר הַנִּשְׁקָף עַל-פְּנֵי הַיַּשְׁמוֹן:

וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל-בַּלֶּק בְּנֵה-לִי בַזָּה שִׁבְעָה מִזְבְּחוֹת וְהִכֵּן לִי בַזָּה שִׁבְעָה פָּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים:

וַיַּעַשׂ בַּלֶּק כְּאֲשֶׁר אָמַר בַּלְעָם וַיַּעַל פֶּר וְאֵיל בְּמִזְבְּחֹת:

וַיֵּרָא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְבָרֵךְ אֶת-יִשְׂרָאֵל וְלֹא-הִלָּךְ כַּפְּעַם-בַּכְּפַעַם לְקַרְאֵת נְחֻשִׁים וַיִּגְשֵׁת אֶל-הַמִּדְבָּר פָּנָיו:

וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת-עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת-יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְתָהִי עֲלָיו רוּחַ אֱלֹהִים: וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאוֹם בַּלְעָם בְּנוֹ בְּעוֹר וַנָּאוֹם הַגִּבֵּר שְׂתֵם הָעֵינַי:

נָאוֹם שְׁמוֹעַ אִמְרֵי-אֵל אֲשֶׁר מִחֲזוֹת שְׂדֵי יַחֲזֶה נוֹפֵל וְנִלְוֵי עֵינָיִם: מִה־טוֹבוֹ אוֹהֲלֵיךְ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל: כְּנַחְלִים נְטִיּוֹ כְּנִגְוֹת עַלֵי נְהַר כְּאֵהָלִים נֹטֵעַ יְהוָה כְּאֲרָזִים עַל־מַיִם: וְזֵל-מַיִם מִדְּלָיו וְזָרְעוּ בְּמַיִם רַבִּים וַיִּרָם מֵאֲגַג מִלִּכְּפוֹ וְתִנְשָׂא מִלְכּוֹתוֹ:

אֵל מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֶת רָאֵם לוֹ יֹאכֵל גְּנִים צָרְיוֹ וְעֲצַמּוֹתֵיהֶם יִגְרַם וְחֲצִיו יִמְחָץ:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

כָּרַע שֹׁכֵב כְּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ מְבַרְכֵיךָ כְּרוּךְ וְאֲרֵרֶיךָ אֲרוּר: וַיַּחֲרֹ-אֵף בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בַּלֶּק אֶל-בַּלְעָם לָקַב אוֹיְבֵי קְרָאתֶיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ כְּרוּךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

ש

כח

כט

ל

כד

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

וּעֲשִׂיוּ בְּרַח לְךָ לְמִקְוֵה! רְצִיתִי לְכַבֵּד
 אוֹתְךָ וְהִנֵּה ה' מֵנַע מִמֶּךָ כְּבוֹד.
 בַּלְעָם אָמַר לְבָלָק: הֲרִי גַם לְשְׁלוּחֶיךָ
 שְׁשַׁלַּחְתָּ אֵלַי דְּבַרְתִּי וְאִמַּרְתִּי כֹּךָ:

גַּם אִם בָּלָק יִתֵּן לִי כֶסֶף וְזָהָב בְּכִמּוֹת
 שְׂאֵפָשֶׁר לְמִלֵּא בָּהּ אֶת בֵּיתוֹ – לֹא אוֹכַל
 לַעֲבוֹר עַל דְּבַרֵי ה' אֱלֹהֵי וְלַעֲשׂוֹת מִלְּפִי טוֹב
 אוֹ רָע – רַק אֶת מַה שֶׁה' יְדַבֵּר אוֹתוֹ אֲדַבֵּר.

וּעֲשִׂיוּ אֲנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי, בֹּא וְאִיעֵץ לְךָ מַה
 לַעֲשׂוֹת וְאֶגְדֶּלְךָ לְךָ מַה יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמֶּךָ
 בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.

הוּא נִשָּׂא אֶת נְאוֹמוֹ וְאָמַר: נְאוֹם בַּלְעָם בְּנֵו
 שֶׁל בְּעוֹר וְנְאוֹם הַגִּבּוֹר בְּעַל הָעֵינַי הַמֵּתְבַוֵּנֵנֶת
 הַיָּטֵב.

נְאוֹם הַשּׁוֹמֵעַ דְּבוּרֵי אֵל וְיֹדֵעַ דַּעַת מֵאֵל
 עֲלוּיָו, הַרְוָאָה מִחֻזּוֹת שְׂדֵי, נּוֹפֵל בְּתַרְדֵּמָה
 וּמִתְגַּלֶּה לְעֵינָיו נְבוּאָה.

אֲנִי רֹאֶה אוֹתוֹ וְלֹא עֲשִׂיוּ, אֲנִי מֵבִיט בּוֹ וְהוּא
 אֵינִי קְרוֹב, בְּעֵתִיד יִזְרַח מֶלֶךְ עֲלוּיָו מֵעֵקֶב
 וַיְקוּם שְׁלִיט מִיִּשְׂרָאֵל, וַיִּמְחַץ אֶת מוֹאָב
 שְׂוִי־שְׂבִיִּים בְּגִבּוֹלוֹ, וַיִּכְבּוֹשׁ אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם.
 אָדוֹם יִהְיוּ לוֹ לִירוּשָׁה – שְׁעֵיר אוֹיְבָיו יִהְיוּ לוֹ
 לִירוּשָׁה, וַיִּשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל.

וְאִישׁ מֵעֵקֶב יִשְׁלוֹט וַיִּשְׁמִיד כָּל שְׂרִיד מִהָעִיר.
 הוּא רֹאֶה אֶת עַמְלָק, נִשָּׂא אֶת נְאוֹמוֹ וְאָמַר:
 עַמְלָק הוּא הָעָם הָרְאוּשׁוֹן שְׁנִלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל,
 וְסוֹפוֹ שְׂיֵאבֵד.

הוּא רֹאֶה אֶת בְּנֵי יִתְרוֹ, נִשָּׂא אֶת נְאוֹמוֹ
 וְאָמַר: חֲזַק אֶת מִגְרִידְךָ וְשִׂים בְּסַלַּע אֶת בֵּיתְךָ.
 כִּי אִם יִרְצוּ לְהִשְׁמִיד אֶת שְׁלֹטוֹן בְּנֵי יִתְרוֹ,
 לָמָּה שְׂאִשׁוּר יִקְחוּ אוֹתְךָ בְּשִׁבְיָ?

הוּא נִשָּׂא אֶת נְאוֹמוֹ וְאָמַר: אוֹיֵן מִי יִשְׂאָר
 בַּחַיִּים כְּשֶׁהָאֵל יַעֲשֶׂה אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִים.

וְצִיֵי אֲנִיּוֹת יֵצְאוּ מֵאַרְץ כְּתִים, יַעֲנּוּ אֶת עַם
 אִשׁוּר וַיַּעֲנּוּ אֶת עַם עֵבֶר, וְגַם הוּא – עַם כְּתִים
 סוֹפוֹ שְׂיֵאבֵד.

וְעִתָּהּ בְּרַח-לְךָ אֶל-מִקְוֵהךָ אֲמַרְתִּי
 כְּכֹד אֲכַבְּדְךָ וְהִנֵּה מִנְעָךָ יְהוּה מִכְּבוֹד:

וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל-בָּלָק הֲלֹא גַם
 אֶל-מִלְאֲכֶיךָ אֲשֶׁר-שַׁלַּחְתָּ אֵלַי דְּבַרְתִּי
 לֵאמֹר:

אִם-יִתֵּן-לִי בָלָק מִלֵּא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב
 לֹא אוֹכַל לַעֲבֹר אֶת-פִּי יְהוּה לַעֲשׂוֹת
 טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלְּפִי אֲשֶׁר-יְדַבֵּר יְהוּה
 אוֹתוֹ אֲדַבֵּר:

וְעִתָּהּ הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לִכְהֹן אִיעֲצֶךָ
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמֶּךָ בְּאַחֲרֵית
 הַיָּמִים:

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נְאֻם בַּלְעָם בְּנֵו בְּעַר
 וְנְאֻם הַגִּבּוֹר שְׁתֵּם הָעֵינַי:

נְאֻם שְׁמַע אֲמַר־אֵל וַיְדַע דַּעַת עֲלוּיָו
 מִחֻזּוֹת שְׂדֵי יַחֲזֶה נִפְל וְנִלְוֵי עֵינָיִם:

אֲרָאֵנּוּ וְלֹא עִתָּהּ אֲשׁוּרְנֵנוּ וְלֹא קְרוֹב
 דְּלֶךְ כּוֹכֵב מֵעֵקֶב וְקָם שְׂבֵט מִיִּשְׂרָאֵל
 וַיִּמְחַץ פְּאֵתֵי מוֹאָב וַיִּקְרַקֵּר כָּל-בְּנֵי-שֵׁת:

וְהִנֵּה אָדוֹם יִרְשָׁה וְהִנֵּה יִרְשָׁה שְׁעִיר
 אוֹיְבָיו וַיִּשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל:

וַיִּרְדַּךְ מֵעֵקֶב וְהָאֲבִיד שְׂרִיד מֵעִיר:

וַיִּרְא אֶת-עַמְלָק וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
 רְאוּשֵׁית גּוֹיִם עַמְלָק וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי
 אֲבֵד:

וַיִּרְא אֶת-הַקִּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר
 אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׂים בְּסַלַּע קִנְךָ:

כִּי אִם-יְהִיָּה לְכַבֵּר קִינ עַד-מָה אֲשׁוּר
 תִּשְׁבֶּכְךָ:

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אוֹיֵן מִי יְחִיָּה מִשְׁמוֹ
 אֵל:

וְצִיִּים מִיַּד כְּתִים וַעֲנּוּ אִשׁוּר וַעֲנּוּ-עֵבֶר
 וְגַם הוּא עַדִּי אֲבֵד:

בַּלְעָם קָם וְהֵלֵךְ וְחָזַר לְמִקְוֹמוֹ, וְגַם בָּלַק הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ.

פְּרֻשַׁת קִנְיָן פִּינְחָס

יִשְׂרָאֵל חָנוּ בְּשֹׁטִים, וְהָעַם הִתְחִילוּ לְזָנוּת עִם בָּנוֹת מִזְרָב.

הֵן קָרְאוּ לָעַם לְאֹכֹל מִקְרָבָנוֹת אֱלֹהֵיהֶן, וְהָעַם אָכְלוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְאֱלֹהֵיהֶן.

עַם יִשְׂרָאֵל הִתְחַבֵּר לְאֵלִיל בְּעַל פְּעֹר, וְהָיָה כַּעַס עַל יִשְׂרָאֵל.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: קַח אֶתְךָ אֶת כָּל רְאִשֵׁי הָעַם וְתֵלֵה אֶת הַחוֹטָאִים לְמוֹל הַשָּׁמֶשׁ לְמַעַן כְּבוֹד ה', וְכִךְ יִפְסַק הַכַּעַס שֶׁל ה' מִיִּשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה אָמַר לְשׁוֹפְטֵי יִשְׂרָאֵל: הֲרֹגוּ כָּל אִישׁ אֶת אֲנָשָׁיו שֶׁהִתְחַבְּרוּ לְבַעַל פְּעֹרוֹ.

וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וְקָרַב אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ אֶת הַבַּת הַמְדֻינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם בּוֹכִים לִפְנֵי פֶתַח אוֹהֶל הַהִתְכַּנְּסוֹת.

פִּינְחָס בֶּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן רָאָה, קָם מִתּוֹךְ הַצִּבּוֹר וּלְקַח רוֹמַח בְּיָדוֹ.

הוּא בָּא אַחֲרָי הָאִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאוֹהֶל שָׁבוּ שָׁכְבוּ, וְדָקַר אֶת שְׁנֵיהֶם – אֶת הָאִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל וְאֶת הָאִשָּׁה בְּבִטְנָהּ, וְהַמְגִיפָה נִעְצְרָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מִסְפַּר הַמֵּתִים בַּמְגִיפָה הָיוּ עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲלֶיךָ.

כַּהֲנֵן בַּלְעָם נִיגְלָה וַיִּשָּׁב לְמִקְוֹמוֹ וְגַם-בָּלַק הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ: פ

א כַּהֲנֵן יִשְׂרָאֵל בְּשֹׁטִים וַיַּחַל הָעַם לְזָנוּת אֶל-בָּנוֹת מִזְרָב:

ב וַתִּקְרְאוּ לָעַם לְזַבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכְלוּ הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְאֱלֹהֵיהֶן:

ג וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעֹר וַיַּחֲרֹף אֶף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל:

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח אֶת-כָּל-רְאִשֵׁי הָעַם וְהוֹקֵעַ אוֹתָם לִיהוָה נִגְדַד הַשָּׁמֶשׁ וַיִּשָּׁב חֲרוֹן אַף-יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל:

ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-שׁוֹפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעֹר:

ו וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרַב אֶל-אִחָיו אֶת-הַמְדֻינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל-עַדְתַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְהָמָּה בּוֹכִים פֶּתַח אוֹהֶל מוֹעֵד:

ז וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן-אֱלֵעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רוֹמַח בְּיָדוֹ:

ח וַיָּבֹא אַחֲרָי אִישׁ-יִשְׂרָאֵל אֶל-הַקָּבֶה וַיִּדְקַר אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת-הָאִשָּׁה אֶל-קִבְתָּהּ וַתַּעֲצַר הַמְגִיפָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ט וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמְגִיפָה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אֲלֶיךָ: פ

כַּה

מפסד

פִּינְחָס

פְּרַשְׁת שְׂכַר פִּינְחָס
 ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשְּׁקִיט אֶת
 בְּעֵסִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּכֹּף שֶׁנִּקְּמָס אֶת נַקְמָתִי
 בְּתוֹכָם, וְלִכֵּן לֹא הִשְׁמַדְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּכַעֲסִי.
 לִכֵּן אֲמֹר לֹו שְׂאֲנִי מִתְחַיֵּב לְהַעֲנִיק לֹו שְׁלוֹם.
 וְתִהְיֶה לֹו וּלְצִאֲצָאִיו אַחֲרָיו הַתְּחִיבוֹת מִמֶּנִּי
 שִׁיחִיו כְּהַנִּים לְעוֹלָם, כִּשְׂכָר עַל שֶׁנִּקְּמָס עֲבוּר
 אֱלֹהִיו וְכִפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
 וְשֵׁם הָאִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל הַהֲרוּג שְׁנֵהֲרַג עִם
 הַמְדִּינִית: זְמָרִי בֶּן סְלוּא, נָשִׂיא עֵדָה בְּשֶׁבֶט
 שְׁמֵעוֹן.
 וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְדִּינִית הַהֲרוּגָה: כֹּזְבִי בַת צוּר,
 שֶׁהָיָה מִנְהִיג שֶׁל מִסְפָּר שֶׁל שְׁבֻטִים בְּמִדְיָן.

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:
 הִלַּחְמוּ בְּמִדְיָנִים וְהֲרוּגוּ אוֹתָם.
 כִּי הִם נִלְחָמִים בָּכֶם בְּמִזְמוֹתֵיהֶם נִגְדְּכֶם
 בְּעֵנְנֵי פְעוּר, וּבַעֲנַן אַחוֹתֶם כֹּזְבִי בַת נָשִׂיא
 מִדְיָן שְׁנֵהֲרָגָה בְּיוֹם הַמַּגֵּפָה שֶׁהָיְתָה עוֹנֵשׂ עַל
 עֲנַן פְּעוּר.

פְּרַשְׁת הַפְּקוּדִים
 אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה, ה' אָמַר לְמֹשֶׁה וּלְאֱלֶעָזָר בֶּן
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן:

סִפְרוּ אֶת כָּל הַצְּבוּר שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּיל
 עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְפִי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, כָּל
 מִתְגַּיֵּס לְצִבָּא בְּיִשְׂרָאֵל.
 מֹשֶׁה וְאֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן דִּבְרוּ אֶל יִשְׂרָאֵל
 בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד יַרְדֵּן יְרִיחוֹ וְאָמְרוּ:
 מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יִסְפְּרוּ, כְּמוֹ שֶׁה'
 צִוָּה אֶת מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי שִׁיּצְאוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם (בְּפְרַשְׁת בְּמִדְבָּר).
 רְאוּבוּן - בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי רְאוּבוּן: חֲנוּךְ - אָבִי

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 פִּינְחָס בֶּן־אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
 הַשִּׁיב אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 בַּקָּנָאוֹ אֶת־קְנֹאתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי
 אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּקְּנֹאתִי:
 לִכֵּן אֲמַר הַנִּינִי נָתַן לֹו אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם:
 וְהָיְתָה לֹו וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה
 עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהִיו וַיִּכְפֹּר
 עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמָּכָה אֲשֶׁר הִכָּה
 אֶת־הַמְדִּינִית זְמָרִי בֶּן־סְלוּא נָשִׂיא
 בֵּית־אָב לְשִׁמְעוֹן:
 וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמָּכָה הַמְדִּינִית כֹּזְבִי
 בַת־צוּר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן
 הִוא: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 צְרוּר אֶת־הַמְדִּינִים וְהַכִּיתֶם אוֹתָם:
 כִּי צָרִים הִם לָכֶם בְּנִכְלִיָּהֶם
 אֲשֶׁר־נִכְלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר־פְּעוּר
 וְעַל־דְּבַר כֹּזְבִי בַת־נָשִׂיא מִדְיָן אַחֲתָם
 הַמָּכָה בְּיוֹם־הַמַּגֵּפָה עַל־דְּבַר־פְּעוּר:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה פ וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֱלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
 לֵאמֹר:
 שְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ | כָּל־עַדַּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם
 כָּל־יֵצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל:
 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן אֲתָם
 בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִחוֹ לֵאמֹר:
 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִיּצְאוּ
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
 רְאוּבוּן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבוּן חֲנוּךְ

משפחת החנוכי, לפלוא – משפחת הפלואי.
לחצרון משפחת החצרוני, לכרמי משפחת
הכרמי.

אלה משפחות ראובן, מספר אנשיהם היה
ארבעים ושלושה אלף ושבע מאות
ושלושים.

ובני פלוא: אליאב.

ובני אליאב: נמואל ודתן ואבירם, הם דתן
ואבירם המופרים, נציגי הצבור באסיפות
ההנהגה, שהמרידו את העם נגד משה ואהרן
בקהל של קורח בשהמרידו לריב עם ה'.

הארץ פתחה את פיה ובלעה אותם ואת
קורח, בזמן מות הצבור של קורח, בשהאש
שרפה את מאתים וחמשים האנשים, והם
הפכו ליש דבר.

ובני קורח לא מתו.

בני שמעון למשפחותיהם: לנמואל משפחת
הנמואלי, לימין משפחת הימיני, ליבין
משפחת היכיני.

לזרח משפחת הזרחי, לשאול משפחת
השאולי.

אלה משפחות השמעוני, ומספרם עשרים
ושנים אלף ומאתים.

בני גד למשפחותיהם: לצפון משפחת
הצפוני, לחגי משפחת החגי, לשוני משפחת
השוני.

לאזני משפחת האזני, לערי משפחת הערי.

לארוד משפחת הארודי, לאראלי משפחת
האראלי.

אלה משפחות בני גד שנספרו – ארבעים
אלף וחמש מאות.

בני יהודה: ער ואונן, ער ואונן מתו בארץ
כנען.

בני יהודה למשפחותיהם היו: לשלה משפחת
השלני, לפרץ משפחת הפרצי, לזרח
משפחת הזרחי.

משפחת החנוכי לפלוא משפחת הפלואי:
לחצרון משפחת החצרוני לכרמי
משפחת הכרמי:

אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם
שלושה וארבעים אלף ושבע מאות
ושלושים:

ובני פלוא אליאב:

ובני אליאב נמואל ודתן ואבירם
הואדתן ואבירם קריאי (קרואי)
העדה אשר הצו על משה ועל אהרן
בעדת קרח בהצתם על יהודה:

ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם
ואת קרח במות העדה באכל האש את
חמשים ומאתים איש ויהיו לגס:

ובני קרח לא מתו: ס

בני שמעון למשפחתם לנמואל
משפחת הנמואלי לימין
משפחת הימיני: ליבין משפחת היכיני:

לזרח משפחת הזרחי לשאול משפחת
השאולי:

אלה משפחת השמעוני ועשרים
אלף ומאתים: ס

בני גד למשפחתם לצפון משפחת
הצפוני לחגי משפחת החגי לשוני
משפחת השוני:

לאזני משפחת האזני לערי משפחת
הערי:

לארוד משפחת הארודי לאראלי
משפחת האראלי:

אלה משפחת בני גד לפקדיהם
ארבעים אלף וחמש מאות: ס

בני יהודה ער ואונן וימת ער ואונן
בארץ כנען:

ויהיו בני יהודה למשפחתם לשלה
משפחת השלני לפרץ משפחת הפרצי
לזרח משפחת הזרחי:

בני פֶּרֶץ הָיוּ: לְחֶצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרוֹנִי, לְחָמוּל מִשְׁפַּחַת הַחַמוּלִי.
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת יְהוּדָה שְׁנִסְפְּרוּ – שִׁבְעִים וְשֵׁשׁ אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת.
 בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר לְמִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם: תּוֹלַע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי, לְפֹה מִשְׁפַּחַת הַפּוּנִי.
 לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוּבִי, לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֵרוֹנִי.
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת יִשָּׁשְׁכָר שְׁנִסְפְּרוּ – שָׁשִׁים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף וְשָׁלוֹשׁ מֵאוֹת.
 בְּנֵי זְבוּלוֹן לְמִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם: לְסַרְד מִשְׁפַּחַת הַסַּרְדִּי, לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלֹנִי, לְיַחֲלָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחֲלָאֵלִי.
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת הַזְּבוּלוֹנִי שְׁנִסְפְּרוּ – שָׁשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת.
 בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם: מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם.
 בְּנֵי מְנַשֶּׁה: לְמַכִּיר מִשְׁפַּחַת הַמַּכִּירִי וּמַכִּיר וּמַכִּיר הוֹלִיד אֶת גִּלְעָד, לְגִלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי.
 אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד: אִיעָזֵר מִשְׁפַּחַת הָאִיעָזָרִי, לְחֶלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֶלְקִי.
 וְאַשְׁרָיָאֵל מִשְׁפַּחַת הָאֲשֵׁרָאֵלִי, וְשָׁכֵם מִשְׁפַּחַת הַשָּׁכֵמִי.
 וְשִׁמְיֵדָע מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידָעִי, וְחִפְרֵי הַחִפְרִי.
 וְצִלְפַּחַד בֶּן חִפְרֵי לֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים אֲלָא בָּנוֹת, וְשֵׁם בָּנוֹת צִלְפַּחַד: מַחֲלָה וְנוּעָה חַגְלָה מַלְכָּה וְתַרְצָה.
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת מְנַשֶּׁה, וּמִסְפָּרָם חֲמִשִּׁים וְשָׁנִים אֶלֶף וְשִׁבְעָה מֵאוֹת.
 אֵלֶּה בְּנֵי אַפְרַיִם לְמִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם: לְשׁוּתָלַח מִשְׁפַּחַת הַשְּׁתַלְחִי, לְבִכָר מִשְׁפַּחַת הַבִּכְרִי, לְתַחַן מִשְׁפַּחַת הַתַּחְנִי.
 וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוּתָלַח: לְעָרֹן מִשְׁפַּחַת הָעָרָנִי.
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת בְּנֵי אַפְרַיִם שְׁנִסְפְּרוּ – שְׁלוֹשִׁים וְשָׁנִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת. אֵלֶּה בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפּוֹחוֹתֵיהֶם.

וַיְהִי בְנֵי-פֶרֶץ לְחֶצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרוֹנִי לְחָמוּל מִשְׁפַּחַת הַחַמוּלִי:
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת יְהוּדָה לְפִקְדֵיהֶם שֵׁשׁ וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת: ס
 בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר לְמִשְׁפּוֹחָתָם תּוֹלַע מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלָעִי לְפֹנֵה מִשְׁפַּחַת הַפּוּנִי:
 לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשׁוּבִי לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֵרוֹנִי:
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחַת יִשָּׁשְׁכָר לְפִקְדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשָׁשִׁים אֶלֶף וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת: ס
 בְּנֵי זְבוּלוֹן לְמִשְׁפּוֹחָתָם לְסַרְד מִשְׁפַּחַת הַסַּרְדִּי לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלֹנִי לְיַחֲלָאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחֲלָאֵלִי:
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת הַזְּבוּלוֹנִי לְפִקְדֵיהֶם שָׁשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת: ס
 בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפּוֹחָתָם מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם:
 בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר מִשְׁפַּחַת הַמַּכִּירִי וּמַכִּיר הוֹלִיד אֶת-גִּלְעָד לְגִלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי:
 אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אִיעָזֵר מִשְׁפַּחַת הָאִיעָזָרִי לְחֶלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֶלְקִי:
 וְאַשְׁרָיָאֵל מִשְׁפַּחַת הָאֲשֵׁרָאֵלִי וְשָׁכֵם מִשְׁפַּחַת הַשָּׁכֵמִי:
 וְשִׁמְיֵדָע מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידָעִי וְחִפְרֵי מִשְׁפַּחַת הַחִפְרִי:
 וְצִלְפַּחַד בֶּן-חִפְרֵי לֹא-הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם-בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת צִלְפַּחַד מַחֲלָה וְנוּעָה חַגְלָה מַלְכָּה וְתַרְצָה:
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת מְנַשֶּׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְשִׁבְעָה מֵאוֹת: ס
 אֵלֶּה בְּנֵי-אַפְרַיִם לְמִשְׁפּוֹחָתָם לְשׁוּתָלַח מִשְׁפַּחַת הַשְּׁתַלְחִי לְבִכָר מִשְׁפַּחַת הַבִּכְרִי לְתַחַן מִשְׁפַּחַת הַתַּחְנִי:
 וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוּתָלַח לְעָרֹן מִשְׁפַּחַת הָעָרָנִי:
 אֵלֶּה מִשְׁפּוֹחוֹת בְּנֵי-אַפְרַיִם לְפִקְדֵיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֵלֶּה בְּנֵי-יוֹסֵף לְמִשְׁפּוֹחָתָם: ס

בני בנימין למשפחותיהם: לבלע משפחת הבלעי, לאשבבל משפחת האשבלי, לאחירם משפחת האחירמי.

לשופם משפחת השופמי, לחופם משפחת החופמי.

בני בלע היו ארד ונעמן: לארד משפחת הארדי, לנעמן משפחת הנעמי.

אלה בני בנימין למשפחותיהם, ומספרם ארבעים וחמשה אלף ושש מאות.

אלה בני דן למשפחותיהם: לשוחם משפחת השוחמי, אלה משפחות דן למשפחותיהם.

כל משפחת השוחמי שנספרו - ששים וארבעה אלף וארבע מאות.

בני אשר למשפחותיהם: לימנה משפחת הימנה, לישוי משפחת הישוי, לבריעה משפחת הבריעי.

לבני בריעה: לחבר משפחת החברי, למלביאל משפחת המלביאלי.

ושם הבת של אשר - שרח.

אלה משפחות בני אשר שנספרו - חמשים ושלושה אלף וארבע מאות.

בני נפתלי למשפחותיהם: ליחצאל משפחת היחצאלי, לגוני משפחת הגוני.

ליצר משפחת היצרי, לשלם משפחת השלמי.

אלה משפחות נפתלי למשפחותיהם, ומספרם ארבעים וחמשה אלף וארבע מאות.

זה מספר בני ישראל שנספרו - שש מאות ואחד אלף שבע מאות ושלושים.

ה' דבר אל משה ואמר:

הארץ תתחלק לנחלה לאנשים האלה שנספרו לפי מספר השמות האלה.

לשבט גדול תגדיל את נחלתו, ולשבט קטן תקטין את נחלתו - לפי מספר אנשי כל שבט כפי תנתן נחלתו.

אבל הארץ תתחלק בגורל - לפי השמות

לח בני בנימן למשפחתם לבלע משפחת הבלעי לאשבבל משפחת האשבלי לאחירם משפחת האחירמי:

לט לשופם משפחת השופמי לחופם משפחת החופמי:

מ ויהיו בני בלע ארד ונעמן משפחת הארדי לנעמן משפחת הנעמי:

מא אלה בני בנימן למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלף ושש מאות: ס

מב אלה בני דן למשפחתם לשוחם משפחת השוחמי אלה משפחת דן למשפחתם:

מג כל משפחת השוחמי לפקדיהם ארבעה וששים אלף וארבע מאות: ס

מד בני אשר למשפחתם לימנה משפחת הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה משפחת הבריעי:

מה לבני בריעה לחבר משפחת החברי למלביאל משפחת המלביאלי:

מו ושם בת אשר שרח:

מז אלה משפחת בני אשר לפקדיהם שלושה וחמשים אלף וארבע מאות: ס

מח בני נפתלי למשפחתם ליחצאל משפחת היחצאלי לגוני משפחת הגוני:

מט ליצר משפחת היצרי לשלם משפחת השלמי:

נ אלה משפחת נפתלי למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלף וארבע מאות:

נא אלה פקודי בני ישראל שש מאות אלף וארבע שבע מאות ושלושים: פ

נב וידבר יהוה אל משה לאמר:

נג לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות:

נד לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו:

נה אך בגורל יחלק את הארץ לשמות

שליש

מטות־אבתם ינחלו:

שִׁיעֲלוּ בַגּוּרֵל יִקְבַּע הַמָּקוֹם שִׁינְחֵלוּ שְׁבֻטֵי אֲבוֹתֵיהֶם.

על פי הגורל תתחלק הנחלה בין משפחה גדולה למשפחה קטנה.

ואלה הנספדים משבט הלוי למשפחותיהם: לגרשון משפחת הגרשני, לקהת משפחת הקהתי, למררי משפחת המררי.

אלה משפחות לוי: משפחת הלבני, משפחת החברוני, משפחת המחלי, משפחת המושי, משפחת הקרחי, וקהת הוליד את עמרם.

ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי שאשת לוי ילדה ללוי במצרים, היא ילדה לעמרם את אהרן את משה ואת מרים אחותם.

לאהרן נולדו: נדב אביהוא אלעזר ואיתמר.

נדב ואביהוא מתו בשהקריבו לפני ה' אש שהוא לא רצה בה.

מספרם היה עשרים ושלושה אלף – כל זכר מגיל חודש ומעלה, ולא מגיל עשרים כי הם לא נספרו יחד עם בני ישראל כי לא נתנה להם נחלה יחד עם בני ישראל.

אלה האנשים שמשה ואלעזר הכהן ספרו – בשספרו את בני ישראל במישורים של מואב על יד הירדן שליד יריחו.

ובאלה לא היה אף אחד מהאנשים שמשה ואהרן הכהן ספרו בשספרו את בני ישראל במדבר סיני.

כי ה' אמר עליהם שהם ימותו במדבר, ולא נשאר מהם אף אחד חוץ מבלב בן יפנה ויהושע בן נון.

פְּרֻשַׁת בְּנוֹת צִלְפָּחַד

בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחות מנשה בן יוסף נגשו, ואלה שמות בנותיו: מחלה נועה וחגלה ומלכה ותרצה.

על־פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט: ס

ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקהת משפחת הקהתי למררי משפחת המררי:

אלה ו משפחת לוי משפחת הלבני משפחת החברוני משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת הוליד את־עמרם:

ושם ו אשת עמרם יוכבד בת־לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את־אהרן ואת־משה ואת מרים אחתם:

ויולד לאהרן את־נדב ואת־אביהוא את־אלעזר ואת־איתמר:

וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש־זרה לפני יהוה:

ויהיו פקדיהם שלשה ועשרים אלף כל־זכר מבן־חודש ומעלה כי ו לא התפקדו בתוך בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל:

אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:

ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני:

כִּי־אמר יהוה להם מות ימתו במדבר ולא־נותר מהם איש כי אם־בלב בן־יפנה ויהושע בן־נון: ס

ותקרבנה בנות צלפחד בן־חפר בן־גלעד בן־מכיר בן־מנשה למשפחת מנשה בן־יוסף ואלה שמות בנותיו מחלה נעה וחגלה ומלכה ותרצה:

הַן עָמְדוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנָי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנָי הַנְּשִׂאִים וְכָל הַצִּבּוּר מִלֹּא פָתַח אֹהֶל הַהֶתְכַנְּסוֹת, וְאָמְרוּ:

אָבִינוּ מִתּ בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא הָיָה בְקִבּוּצָה שֶׁהִתְאַסְפוּ לְהַפְגִּין נֶגֶד ה' בַּצִּבּוּר שֶׁל קוֹרַח, אֲלֵא מִתּ בַּחֲטָאוֹ הַפְּרָטִי, וְלֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים.

לָמָּה שִׁיעַלְסָם שֵׁם אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ רַק מִפְּנֵי שָׂאִין לוֹ בָּנִים? תֵּן לָנוּ אַחְזָה יַחַד עִם אַחֵי אָבִינוּ

מֹשֶׁה הִגִּישׁ אֶת שְׁאֵלַת בְּרוּר תְּבִיעֶתֶן לִפְנֵי ה'.

פְּרֻשַׁת הַנַּחֲלוֹת

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:

דְּבַרֵי בְנוֹת צֶלְפַחָדֹר נְכוּנִים – תֵּן לָהֶן אַחֲזָה קַרְקַע לְנַחֲלָה יַחַד עִם אַחֵי אָבִיהֶן – הַעֲבֵר אֶת נַחֲלַת אָבִיהֶן לָהֶן.

וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר וְתֹאמַר: אִם אִישׁ יָמוּת וְאֵין לוֹ בֵּן – תַּעֲבִירוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְבֵתוֹ.

וְאִם אֵין לוֹ בֵּת, תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְאָחָיו.

וְאִם אֵין לוֹ אַחִים, תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְאָחֵי אָבִיו.

וְאִם אֵין לְאָבִיו אַחִים תִּתְּנוּ אֶת נַחֲלָתוֹ לְקָרֹבֵי הַקְּרֹב אֵלָיו בְּיֹתֵר מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְהוּא יִירֶשׁ אוֹתָהּ, דֵּין זֶה יִהְיֶה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֹזֶק שִׁישְׁפֹּטוֹ כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת סְמִיכַת יְהוֹשֻׁעַ

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: עֲלֵה לְהָר מְעַבַר הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, וּרְאֵה אֶת הָאָרֶץ שְׁנַתְּתִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאֶחָדִי שֶׁתְּרַאֶה אוֹתָהּ תֹּאסֹף גַּם נִשְׁמָתְךָ אֶל מְקוֹם הַנְּשָׁמוֹת כְּמוֹ שֶׁנֹּאסְפָה נִשְׁמַת אֶחָדִי אֶחָדִי.

עוֹנֵשׁ עַל שֶׁסְּרַבְתֶּם לְפַקְדֹתַי בַּמִּדְבָּר צֵין בְּמַרְיַבַת הַצִּבּוּר, וְהָיָה עֲלֵיכֶם לְהַקְדִּישׁ אֶת

וְתַעֲמֹדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנָי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הָעֵדָה פָּתַח אֶהֱל־מוֹעֵד לֵאמֹר:

אָבִינוּ מִתּ בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעְדִים עַל־יְהוָה בַּעֲדַת־קַרְח כִּי־בַחֲטָאוֹ מָת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ:

לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֵּן תְּנֶה־לָּנוּ אַחְזָה בְּתוֹךְ אַחֵי אָבִינוּ:

וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטֶן לִפְנֵי יְהוָה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

כֹּן בְּנוֹת צֶלְפַחָדֹר דְּבַרְתְּ נָתַן תִּתֵּן לָהֶם אַחֲזָה נַחֲלָה בְּתוֹךְ אַחֵי אָבִיהֶם וְהַעֲבַרְתְּ אֶת־נַחֲלַת אָבִיהֶן לָהֶן:

וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֵן אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבֵתוֹ:

וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחָיו:

וְאִם־אֵין לוֹ אַחִים וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחֵי אָבִיו:

וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרוֹ הַקְּרֹב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרֶשׁ אוֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֹקֶת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֶל־הָר הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וּרְאִיתָה אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמּוּדָה גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶחָדֶן אֶחָדֶן:

כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בַּמִּדְבָּר־צֵין בְּמַרְיַבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים לְעִינֵיהֶם הֵם

שָׁמִי בְּעֵינַי הַמַּיִם לְעֵינֶיהֶם, אֵלֶּה הֵם מִי
הַמְּרִיבָה שֶׁהָיוּ בְּקֹדֶשׁ שְׁבַמְדָּבָר צִין.

מֹשֶׁה דָּבַר אֶל ה' וְאָמַר:

ה' אֱלֹהֵי הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל כָּל בֶּשֶׂר וְדָם, יִמְנָה
בְּבִקְשָׁה אִישׁ שִׁנְהִיג אֶת הַצְּבוּר.

שִׁינְיָא לַפְּנִיָּה לַקֶּרֶב, וְשִׁיבֹא לַפְּנִיָּהֶם
בְּשׁוּבָם, וְשִׁינְיָא וְיָבִיא אוֹתָם לְהַנְּהִיגָם, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִהְיֶה קֶהֱל ה' כְּצֵאן שְׂאֵין לוֹ רוּעָה.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה: קַח לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון –
אִישׁ שֵׁשׁ בּוֹ רוּחַ נְבוּאָה, וְתָשִׂים אֶת יָדְךָ עַל
רֹאשׁוֹ.

וְתַעֲמִיד אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָל
הַצְּבוּר, וְתִמְנָה אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם.

וְתָשִׂים מִכְּבוֹדְךָ עָלָיו כְּדִי שִׁשְׁמְעוּ בְּקוּלוֹ כָּל
הַצְּבוּר שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְהוּא יַעֲמִיד לַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן שִׁישְׂאֵל
עֲבוּרוֹ מֵה' אֶת הוֹרָאת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת
בְּחוֹשֶׁן שְׁעוֹנוֹת לְשִׂאלוֹת, לְפִי הוֹרָאוֹתָיו יֵצְאוּ
לְקֶרֶב וְלְפִי הוֹרָאוֹתָיו יָשׁוּבוּ הוּא וְכָל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל הַצְּבוּר.

מֹשֶׁה עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ, הוּא לָקַח אֶת
יְהוֹשֻׁעַ וְהַעֲמִיד אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי
כָּל הַצְּבוּר.

הוּא שָׁם עָלָיו אֶת יָדָיו וּמְנָה אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁה'
דָּבַר אֶל מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת הַמוֹסָפִים

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתֹאמַר לָהֶם: הַקְּפִידוּ
לְהַקְרִיב לַפְּנֵי מֵאֲכָל בְּזִמְנוֹ – הַקֶּרֶבֶן הָעוֹלָה
בְּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַפְּנֵי.

וְתֹאמַר לָהֶם: זֶה הַקֶּרֶבֶן הָעוֹלָה בְּאֵשׁ
שֶׁתִּקְרִיבוּ לַה' – כְּבָשִׂים שְׂגִילִם עַד שָׁנָה לְלֹא
מוֹם, שְׁנַיִם בְּכָל יוֹם לְעוֹלָה תָּמִיד.

כְּבֶשֶׂת אֶחָד תִּקְרִיב בְּבוֹקֶר, וְאֶת הַכְּבֶשֶׂת הַשְּׁנִי
תִּקְרִיב אַחֲרֵי הַצְּהָרִים.

וְכַמוֹת שֶׁל עֲשִׂירִית אֵיפָה (כפ 2.16 ליטר) סוּלַת
לְמִנְחָה מְעֻרְבֶּת בְּשֶׁמֶן כְּתוּשׁ בְּכַמוֹת שֶׁל

מִי־מְרִיבַת קֹדֶשׁ מִדְּבַר־צִין: ס

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר:

יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בֶּשֶׂר
אִישׁ עַל־הָעֵדָה:

אֲשֶׁר־יֵצֵא לַפְּנִיָּהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לַפְּנִיָּהֶם
וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה
עֶבֶת יְהוָה כְּצֵאן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעַה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ
וְסַמַּכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו:

וְהַעֲמַדְתָּ אוֹתוֹ לַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי
כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

וְנִתְתָּה מִהוֹדְךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ
כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְלַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמִיד וְשִׂאֵל לוֹ
בְּמִשְׁפַּט הָאוֹרִים לַפְּנֵי יְהוָה עַל־פְּנֵי
יֵצְאוּ וְעַל־פְּנֵי יָבֹאוּ הוּא
וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתוֹ וַיִּקַּח
אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמִדְהוּ לַפְּנֵי אֱלֹעֶזֶר
הַכֹּהֵן וְלַפְּנֵי כָּל־הָעֵדָה:

וַיִּסְמְךָ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כְּאֲשֶׁר
דָּבַר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: פ

הַמִּישׁ

כח

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

צִוּ אוֹת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
אֶת־קֶרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחָחֵי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ:

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ
לְיְהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם
לְיוֹם עֶלְה תָּמִיד:

אֶת־הַכְּבֶשֶׂת אֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבֹקֶר וְאֶת
הַכְּבֶשֶׂת הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים:

וְעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן כְּתִית רְבִיעֵת הֵהִין:

רביעית ההין (פ' 900 מ"ל).

עולה שתקרב תמיד, כמו שהקרב בהר סיני, לנחת רוח – קרבן עולה באש לה'.

היין שמוזגים אתה יהיה בכמות של רביעית ההין (פ' 900 מ"ל) לכל כבש, ומזגו במקדש על המזבח ויין ישן לה'.

ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנספול תעשה אשה ריח ניחח ליהנה: פ

וביום השבת שני כבשים בני־שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונספו:

ועלת שבת בשבתו על־עלת התמיד ונספה: פ

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהנה פרים בני־בקר שנים ואיל אחד כבשים בני־שנה שבעה תמימם:

ושלשה עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לפך האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד:

ועשרון עשרון סלת מנחה בלילה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניחח אשה ליהנה:

ונספיהם חצי ההין יהיה לפך ושלישת ההין לאיל ורביעת ההין לכבש ויין זאת עלת חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ לְחֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה:

ושעיר עזים אחד לחטאת ליהנה על־עלת התמיד יעשה ונספו: ס

ובחודש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהנה:

ובחמשה עשר יום לחדש חג שבועת ימים מצות יאכל:

ביום הראשון מקרא קדש כל־מלאכת עבודה לא תעשו:

ועלת תמיד תעשה בהר סיני לריח ניחח אשה ליהנה:

ונספול רביעת ההין לכבש האחד בקדש הסוד גסוד שכר ליהנה:

ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנספול תעשה אשה ריח ניחח ליהנה: פ

וביום השבת שני כבשים בני־שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונספו:

ועלת שבת בשבתו על־עלת התמיד ונספה: פ

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהנה פרים בני־בקר שנים ואיל אחד כבשים בני־שנה שבעה תמימם:

ושלשה עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לפך האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד:

ועשרון עשרון סלת מנחה בלילה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניחח אשה ליהנה:

ונספיהם חצי ההין יהיה לפך ושלישת ההין לאיל ורביעת ההין לכבש ויין זאת עלת חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ לְחֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה:

ושעיר עזים אחד לחטאת ליהנה על־עלת התמיד יעשה ונספו: ס

ובחודש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהנה:

ובחמשה עשר יום לחדש חג שבועת ימים מצות יאכל:

ביום הראשון מקרא קדש כל־מלאכת עבודה לא תעשו:

וַתִּקְרְבוּ לְאֵשׁ קָרְבַּן עֹלָה לַה' – שְׁנֵי פָרִים
וְאֵיל אֶחָד וְשִׁבְעָה כִּבְשִׂים שְׂגִילִם עַד שְׁנָה,
לֹא מוֹם כִּדְּי שִׁיְהִיו רְצוּיִים בְּעֵינֵי ה' עֲבוּרֶכֶם.
וּמִנְחוֹתֵיהֶם סֹלֶת מְעֻרְבֶּת בְּשֶׁמֶן שְׁלוֹשׁ
עֲשִׂירֹת הָאִיפָה (כֶּ.5 6.5 לִיטָר) לְכָל פֶּר וּשְׁתֵּי
עֲשִׂירֹת הָאִיפָה (כֶּ.4 4½ לִיטָר) תַּעֲשׂוּ לְכָל אֵיל.

עֲשִׂירֹת אִיפָה אַחַת (כֶּ.2 2.16 לִיטָר) תַּעֲשֶׂה לְכָל
כִּבֶּשׂ לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים.

וְתִישׁ אֶחָד לְחֹטְאֵת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם.

תַּעֲשׂוּ אֵת אֵלֶּה נֹסֵף עַל עוֹלַת הַבֹּקֶר –
הָעוֹלָה שֶׁל קָרְבַּן הַתָּמִיד.

כֶּף תַּעֲשׂוּ בְּכָל יוֹם בְּמִשְׁפַּךְ שִׁבְעָה יָמִים, קָרְבַּן
עוֹלָה בָּאֵשׁ כְּמֵאֲכָל לְנַחַת רוּחַ לַה', הוּא
יִקְרַב בְּנוֹסֵף לְעוֹלָה שֶׁל קָרְבַּן הַתָּמִיד עִם
שְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתוֹ.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם מְאוּרַע קָדוֹשׁ, אֵל
תַּעֲשׂוּ שׁוֹם מְלֹאכָה שֶׁל עֲבוּדָה.

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים כִּשְׁתִּקְרְבוּ מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'
בְּסִיּוּם סְפִירַתְכֶם אֵת הַשְּׁבוּעוֹת יִהְיֶה לָכֶם
מְאוּרַע קָדוֹשׁ – אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוֹם מְלֹאכָה שֶׁל
עֲבוּדָה.

וַתִּקְרְבוּ עוֹלָה לְנַחַת רוּחַ לַה': שְׁנֵי פָרִים בְּנֵי
בָּקָר אֵיל אֶחָד וְשִׁבְעָה כִּבְשִׂים שְׂגִילִם עַד
שְׁנָה.

וּמִנְחוֹתֵיהֶם: סֹלֶת מְעֻרְבֶּת בְּשֶׁמֶן, שְׁלוֹשׁ
עֲשִׂירֹת הָאִיפָה (כֶּ.5 6.5 לִיטָר) לְכָל פֶּר, וּשְׁתֵּי
עֲשִׂירֹת הָאִיפָה (כֶּ.4 4½ לִיטָר) לְכָל אֵיל.

עֲשִׂירֹת אִיפָה (כֶּ.2 2.16 לִיטָר) לְכָל כִּבֶּשׂ
לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים.

תִּישׁ אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם.

כֶּף תַּעֲשׂוּ בְּנוֹסֵף לְעוֹלָה שֶׁל קָרְבַּן הַתָּמִיד
וְהַיַּיִן שְׂאֵתוֹ, הֵם יִהְיוּ לֹא מוֹם כִּדְּי שִׁיְהִיו
רְצוּיִים בְּעֵינֵי ה' עֲבוּרֶכֶם, וְעַם הַיַּיִן שְׂאֵתוֹ.

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּרֵאשׁוֹן לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
מְאוּרַע קָדוֹשׁ – אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוֹם מְלֹאכָה שֶׁל
עֲבוּדָה, יִהְיֶה לָכֶם יוֹם שֶׁל תְּקִיעַת תְּרוּעוֹת.

וְהִקְרַבְתֶּם אֶשָׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים
בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד וְשִׁבְעָה
כִּבְשִׂים בְּנֵי שְׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחוֹתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֲשָׂרִים לְפָר וּשְׁנֵי עֲשָׂרִים לְאֵיל
תַּעֲשׂוּ:

עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לְכִבֶּשׂ הָאֶחָד
לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים:

וּשְׂעִיר חֹטְאֵת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

מִלֶּבֶד עֹלֹת הַבָּקָר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתָּמִיד
תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה:

כְּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לְחֹם
אֶשָׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־עוֹלֹת
הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: ס

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחָה
חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַת־יָמֵי מִקְרָא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ:

וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה
כִּבְשִׂים בְּנֵי שְׁנָה:

וּמִנְחוֹתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֲשָׂרִים לְפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֲשָׂרִים
לְאֵיל הָאֶחָד:

עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן לְכִבֶּשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכִּבְשִׂים:

שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחוֹתוֹ תַּעֲשׂוּ
תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם: פ

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה
לָכֶם:

וַתַּעֲשׂוּ עֹלָה לְנַחַת רוּחַ לַה' – פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד וּשְׁבַע כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שְׁנֵה לֵּלַא מוֹם.

וּמִנְחֹתֵיהֶם: סוּלַת מְעַרְבֶּבֶת בְּשֶׁמֶן, שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה (פֶּ. 6.5 ליטר) לְכֹל פֶּר שְׁתֵּי עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה (פֶּ. 4 1/3 ליטר) לְכֹל אֵיל.

וְעֶשְׂרִית אֵיפָה (פֶּ. 2.16 ליטר) לְכֹל כֹּבֵשׁ מִשְׁבַּעַת הַכֹּבֵשִׁים.

וְתִישׁ אֶחָד חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם.

נוֹסֵף עַל עוֹלַת רֹאשׁ חוֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְהָעוֹלָה שֶׁל קָרְבַּן הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּשְׁפִיכַת הַזֵּינ שְׂאֲתָם כְּדִינֵיהֶם, קָרְבַּן עוֹלָה בְּאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַה'.

וּבְעֶשְׂרֵי לַחוֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יִהְיֶה לָכֶם מְאוֹרַע קְדוֹשׁ, וְתַעֲנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּצוּם וְאֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מִלֵּאכָה.

וְתִקְרִיבוּ עוֹלָה לַה' לְנַחַת רוּחַ: פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד וּשְׁבַע כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שְׁנֵה לֵּלַא מוֹם כְּדִי שִׁיחֵיו רְצוּיִים בְּעֵינֵי ה' עֲבוּרְכֶם.

וּמִנְחֹתֵיהֶם סוּלַת מְעַרְבֶּבֶת בְּשֶׁמֶן שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה (פֶּ. 6.5 ליטר) לְכֹל פֶּר, וּשְׁתֵּי עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה (פֶּ. 4 1/3 ליטר) לְכֹל אֵיל.

עֶשְׂרִית אֵיפָה (פֶּ. 2.16 ליטר) לְכֹל כֹּבֵשׁ מִשְׁבַּעַת הַכֹּבֵשִׁים.

תִּישׁ אֶחָד חֲטָאת, נוֹסֵף עַל חֲטָאת הַכִּפּוּרִים וְהָעוֹלָה שֶׁל קָרְבַּן הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּשְׁפִיכַת הַזֵּינ שְׂאֲתָם.

וּבַיּוֹם הַחֲמִשֶּׁה עֶשֶׂר לַחוֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם מְאוֹרַע קְדוֹשׁ – אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוּם מִלֵּאכָה שֶׁל עֲבוּדָה, וְתַחַגְּגוּ חַג לַה' שְׁבַע יָמִים.

וְתִקְרִיבוּ קָרְבַּן עוֹלָה לְאֵשׁ לְנַחַת רוּחַ לַה': שְׁלוֹשָׁה עֶשֶׂר פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים, וְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר כִּבְשִׁים שְׂגִילִם עַד שְׁנֵה, וְיִהְיוּ לֵּלַא מוֹם.

וּמִנְחֹתֵיהֶם סוּלַת מְעַרְבֶּבֶת בְּשֶׁמֶן: שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה (פֶּ. 6.5 ליטר) לְכֹל פֶּר מִשְׁלוֹשָׁה עֶשֶׂר הַפָּרִים, שְׁתֵּי עֶשְׂרִיזוֹת הָאֵיפָה

וְעֶשְׂתֵּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פֶּר כֹּבֵשׁ אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים כְּנִי-שְׁנֵה שְׁבַע תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם סוּלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִיזוֹת לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרִיזוֹת לְאֵיל:

וְעֶשְׂרִיזוֹן אֶחָד לְכֹבֵשׁ הָאֶחָד לְשַׁבַּעַת הַכֹּבֵשִׁים:

וּשְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה: ס

וּבְעֶשְׂרֵי לַחוֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת-נַפְשׁוֹתֵיכֶם כָּל-מִלְּאכָה לֹא תַעֲשׂוּ:

וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לַיהוָה רִיחַ נִיחֹחַ פֶּר כֹּבֵשׁ אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים כְּנִי-שְׁנֵה שְׁבַע תְּמִימִם וְיִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם סוּלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִיזוֹת לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרִיזוֹת לְאֵיל הָאֶחָד:

עֶשְׂרִיזוֹן עֶשְׂרִיזוֹן לְכֹבֵשׁ הָאֶחָד לְשַׁבַּעַת הַכֹּבֵשִׁים:

שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד חֲטָאת הַכִּפּוּרִים וְעֹלַת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם: ס

וּבַחֲמִשֶּׁה עֶשֶׂר יוֹם לַחוֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל-מִלְּאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגְתֶּם חַג לַיהוָה שְׁבַע יָמִים:

וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אֲשֶׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים כְּנִי-כֹבֵשׁ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנֵים כִּבְשִׁים כְּנִי-שְׁנֵה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תְּמִימִם וְיִהְיוּ:

וּמִנְחָתָם סוּלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִיזוֹת לְפָר הָאֶחָד לְשְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר פָּרִים שְׁנֵי עֶשְׂרִיזוֹת לְאֵיל הָאֶחָד לְשְׁנֵי

(פ' 41/3 לויט) לְכֹל אֵיל מִשְׁנֵי הָאֵילִים.
 עֲשִׂירֵית אֵיפָה (2.16 לויט) לְכֹל כֶּבֶשׂ
 מֵאַרְבַּעַת עֶשֶׂר הַכֶּבֶשִׁים.

וְתִישׁ אֶחָד חֲטָאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת הַתְּמִיד
 מִנְחָתָהּ וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָהּ.

וּבַיּוֹם הַשְּׁנִי שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים,
 אַרְבַּעַת עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים שְׂגִילָם עַד שְׁנֵה, לֹא
 מוֹם.

וּמִנְחוֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם לְפָרִים
 לְאֵילִים וְלִכְבָּשִׁים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

וְתִישׁ אֶחָד חֲטָאת נוֹסֵף עַל עוֹלַת הַתְּמִיד
 וּמִנְחָתָהּ וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם.

וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי אֶחָד עֶשֶׂר פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים,
 אַרְבַּעַת עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים שְׂגִילָם עַד שְׁנֵה לֹא
 מוֹם.

וּמִנְחוֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם לְפָרִים
 לְאֵילִים וְלִכְבָּשִׁים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

וְתִישׁ אֶחָד לְחֲטָאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת קִרְבַּן
 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָהּ.

וּבַיּוֹם הָרִבִּיעִי עֶשְׂרֵה פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים,
 אַרְבַּעַת עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים שְׂגִילָם עַד שְׁנֵה לֹא
 מוֹם.

מִנְחוֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם לְפָרִים
 לְאֵילִים וְלִכְבָּשִׁים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

וְתִישׁ אֶחָד חֲטָאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת קִרְבַּן
 הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וְהַיַּיִן שְׂלָהּ.

וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי תִשְׁעָה פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים,
 אַרְבַּעַת עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים שְׂגִילָם עַד שְׁנֵה לֹא
 מוֹם.

וּמִנְחוֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם לְפָרִים
 לְאֵילִים וְלִכְבָּשִׁים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

וְתִישׁ אֶחָד לְחֲטָאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת הַתְּמִיד
 וּמִנְחָתָהּ וְהַיַּיִן שְׂלָהּ.

וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי שְׁמוֹנֵה פָּרִים שְׁנֵי אֵילִים, אַרְבַּעַת
 עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים שְׂגִילָם עַד שְׁנֵה לֹא מוֹם.

וּמִנְחוֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכַת הַיַּיִן שְׂאֵתָם לְפָרִים
 לְאֵילִים וְלִכְבָּשִׁים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

הָאֵילִם:

וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד לְאַרְבַּעַת
 עֶשֶׂר כֶּבֶשִׁים:

וּשְׂעִיר-עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד עַל־ת
 הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס

וּבַיּוֹם הַשְּׁנִי פָּרִים בְּנֵי-בְקָר שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 אֵילִם שְׁנַיִם כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שְׁנֵה אַרְבַּעַת
 עֶשֶׂר תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 וְלִכְבָּשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:

וּשְׂעִיר-עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד עַל־ת
 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם: ס

וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עֲשֶׂת־עֶשֶׂר אֵילִם
 שְׁנַיִם כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שְׁנֵה אַרְבַּעַת עֶשֶׂר
 תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 וְלִכְבָּשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:

וּשְׂעִיר חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד עַל־ת
 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס

וּבַיּוֹם הָרִבִּיעִי פָּרִים עֶשְׂרֵה אֵילִם
 שְׁנַיִם כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שְׁנֵה אַרְבַּעַת עֶשֶׂר
 תְּמִימִם:

מִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 וְלִכְבָּשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:

וּשְׂעִיר-עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד עַל־ת
 הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס

וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם
 שְׁנַיִם כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שְׁנֵה אַרְבַּעַת עֶשֶׂר
 תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 וְלִכְבָּשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:

וּשְׂעִיר חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד עַל־ת
 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס

וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי פָּרִים שְׁמוֹנֵה אֵילִם שְׁנַיִם
 כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שְׁנֵה אַרְבַּעַת עֶשֶׂר תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 וְלִכְבָּשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:

וְתִישׁ אֶחָד לְחַטָּאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת הַתָּמִיד
מִנְחָתָהּ וּשְׂפִיכוֹת הֵינּוּ שְׂאֵתָהּ.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שִׁבְעָה פָּרִים, שְׁנֵי אֵילִים,
אַרְבָּעָה עֶשֶׂר כִּבְשִׂים שְׂגִילָם עַד שָׁנָה לֹא
מוֹם.

וּמִנְחֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכֹת הֵינּוּ שְׂאֵתָם לְפָרִים
לְאֵילִים וּלְכִבְשִׂים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּינֵיהֶם.

וְתִישׁ אֶחָד לְחַטָּאת בְּנוֹסֵף לְעוֹלַת קִרְבַּן
הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְהֵינּוּ שְׂלָהּ.

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִהְיֶה לָכֶם הַתְּבַנְּסוֹת חֲגִיגִית,
אֵל תַּעֲשׂוּ שׁוֹם מְלֹאכָה שֶׁל עֲבוּדָהּ.

וּתְקַרְבוּ קִרְבָּן עוֹלָה לְאֵשׁ לְנֶחֱת רוּחַ לַה',
פֶּר אֶחָד, אֵיל אֶחָד, וּשְׁבַע כִּבְשִׂים שְׂגִילָם
עַד שָׁנָה לֹא מוֹם.

מִנְחֹתֵיהֶם וּשְׂפִיכֹת הֵינּוּ שְׂאֵתָם לְפָר לְאֵיל
וּלְכִבְשִׂים יִהְיוּ בְּמִסְפָּרָם כַּדִּין.

וְתִישׁ אֶחָד לְחַטָּאת נוֹסֵף עַל עוֹלַת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וּשְׂפִיכֹת הֵינּוּ שְׂאֵתָהּ.

קִרְבָּנוֹת אֱלֹהֵי תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיכֶם, בְּנוֹסֵף
לְעוֹלוֹתֵיכֶם, מִנְחֹתֵיכֶם, שְׂפִיכֹת הֵינּוּ שְׂלָכֶם,
וְקִרְבָּנוֹת הַשְּׁלָמִים שְׂלָכֶם, שֶׁתְּקַרְבוּ
לְנַדְרֵיכֶם וּנְדָבוֹתֵיכֶם.

וַיֹּאמֶר אֱמֹר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל מַה שֶּׁה' צִוָּה
אוֹתוֹ.

וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלֵת
הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהָ: ס

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָּרִים שִׁבְעָה אֵילִם
שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עֶשֶׂר
תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם:

וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלֵת
הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ס

בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִהְיֶה לָכֶם
כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
שִׁבְעָה תְּמִימִם:

מִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם לְפָר לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים
בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּט:

וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלֵת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:

אֱלֹהֵי תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לֶבֶד
מִנְדְרֵיכֶם וּנְדָבוֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם
וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵיכֶם וּלְשְׁלָמֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכֵל
אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ

מפסוד

ל

מטות

פרשת הפרת נדרים

משה דבר אל ראשי שבטי בני ישראל ואמר: זה הדבר אשר צוה יהוה:

אם איש ידור נדר לה, או ישבע שבועה לאסור על עצמו אסור – הוא לא יפר ויחלל את דברו, אלא יעשה ככל מה שיצא מפיו.

ואם אשה תדור נדר לה, בנעוריה או תאסור על עצמה אסור כשהיא בבית אביה.

ואביה ישמע את הנדר שלה או את האסור שאסרה על עצמה ואביה ישתוק לה – כל נדריה קימים וכל אסור שאסרה על עצמה קיים.

ואם אביה יבטל לה ביום שישמע, כל נדריה ואסוריה שאסרה על נפשה לא יתקיימו, וה' יסלח לה אם עברה על הנדר כי אביה בטל לה.

ואם היא תנשא לאיש אחרי שנדרה אסור על עצמה או אסרה על עצמה בשפתיה בשבועה.

ובעלה ישמע וישתוק לה ביום שישמע, אז נדריה קימים, ואסוריה שאסרה על נפשה קימים.

ואם ביום שבעלה ישמע הוא יבטל לה, הוא יפר את נדרה שעליה ואת השבועה שאסרה בשפתיה על עצמה, וה' יסלח לה אם עברה על הנדר.

ונדר של אלמנה וגרושה – כל מה שתאסור על עצמה יחול עליה.

ואם היא תנדר בבית בעלה, או תאסור על עצמה אסור בשבועה.

ובעלה ישמע וישתוק לה ולא יבטל לה, כל נדריה קימים וכל אסור שאסרה על עצמה קיים.

ואם בעלה יפר אותם ביום שישמע, כל מה שנדרה בשפתיה ואסרה על עצמה לא

ינדבר משה אל-ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה:

איש כי-ידר נדר ליהוה או-השבע שבועה לאסור אסר על-נפשו לא יחל דברו ככל-היצא מפיו יעשה:

ואשה כי-תדר נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעוריה:

ושמע אביה את-נדרה ואסרה אשר אסרה על-נפשה והחריש לה אביה וקמו כל-נדריה וכל-אסר אשר-אסרה על-נפשה יקום:

ואם-הניא אביה אתה ביום שמעו כל-נדריה ואסריה אשר-אסרה על-נפשה לא יקום ויהוה יסלח-לה כי-הניא אביה אתה:

ואם-היו תהיה לאיש ונדריה עליה או מבטא שפתיה אשר אסרה על-נפשה:

ושמע אישה ביום שמעו והחריש לה וקמו נדריה ואסרה אשר-אסרה על-נפשה יקמו:

ואם ביום שמע אישה ניא אותה והפר את-נדרה אשר עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה על-נפשה ויהוה יסלח-לה:

ונדר אלמנה וגרושה כל אשר-אסרה על-נפשה יקום עליה:

ואם-בית אישה נדרה או-אסרה אסר על-נפשה בשבועה:

ושמע אישה והחריש לה לא הניא אתה וקמו כל-נדריה וכל-אסר אשר-אסרה על-נפשה יקום:

ואם-הפר יפר אתם אישה ביום שמעו כל-מוצא שפתיה לנדריה ולאסר

יִתְקַיֵּם, בְּעֵלָה הַפָּר אוֹתָם וְהִ' יִסְלַח לָהּ אִם עָבְרָה עַל הַנֶּדֶר.

כָּל נֶדֶר וְכָל שְׁבוּעַת אִסּוּר עַל עֲצֻמָּה שְׁגוּרִים לְעֹנִי – בְּעֵלָה יִקָּיֵם וּבְעֵלָה יִפָּר.

וְאִם בְּעֵלָה יִשְׁתַּוֵּךְ מֵהַיּוֹם שֶׁשָּׁמַע עַד לַיּוֹם הַבָּא, הוּא יִקָּיֵם בְּזֶה אֵת כָּל נֶדְרֵיהָ אוֹ אֵת כָּל אִסּוּרֵיהָ שֶׁעָלֶיהָ – הוּא מְקַיֵּם אוֹתָם כִּי שִׁתַּק לָהּ בַּיּוֹם שֶׁשָּׁמַע.

וְאִם יִפָּר אוֹתָם אַחֲרֵי הַיּוֹם שֶׁשָּׁמַע וְלִכֵּן עָבְרָה עַל נֶדְרָהּ, הוּא שִׁיקְבַּל אֵת הָעוֹנֵשׁ עַל עוֹנָהּ.

אֵלֶּה הַחֻקִּים שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה, בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, בֵּין אָב לְבִתּוֹ בְּנִעֻרֶיהָ כְּשֶׁנִּמְצְאוּ בְּבֵית אָבִיהָ.

פְּרֻשַׁת הַנִּקְמָה בַּמִּדְיָן

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וְאָמַר:

נָקֹם אֵת נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְיָנִים, וְאַחֲרַיִךְ תִּאָּסֵף נִשְׁמַתְךָ אֶל מְקוֹם הַנְּשֻׁמוֹת.

מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל הָעָם וְאָמַר: גִּיּוֹסוּ מֵאִתְּכֶם אַנְשִׁים לְצַבָּא, וְיִלְחֲמוּ בַּמִּדְיָן כְּדִי לְנָקֹם אֵת נִקְמַת ה' בַּמִּדְיָן.

תִּשְׁלְחוּ לְצַבָּא אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט, מִכָּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל.

מֵאֲלֵפֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁלְחוּ אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט – שְׁנַיִם עָשָׂר אֶלְפֵי מִגִּיּוֹסִים לְצַבָּא.

מֹשֶׁה שָׁלַח אוֹתָם לְצַבָּא אֶלְפֵי אִישׁ מִכָּל שִׁבְט, אוֹתָם וְאֵת פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן, וְכָלֵי הַקּוֹדֵשׁ מֵהַמִּשְׁכָּן וְחֻצּוֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ.

הֵם נִלְחֲמוּ נֹגַד מִדְיָן כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֵת מֹשֶׁה, וְהֵם הָרְגוּ כָּל זָכָר.

וְהֵם הָרְגוּ אֵת מַלְכֵי מִדְיָן – אֵת אוֹי וְאֵת רָקֵם וְאֵת צוּר וְאֵת חוּר וְאֵת רַבֵּעַ – חֲמֹשֶׁת מַלְכֵי מִדְיָן, בְּנוֹסֵף לְשֹׂאֵר הַרוֹגֵיהֶם בְּקִרְבּוֹ, וְאֵת בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר הָרְגוּ בַּחֲרָב.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקְחוּ בְּשִׁבְי אֵת נְשׁוֹת מִדְיָן וְאֵת יַלְדֵיהֶן, וּבָזוּ אֵת כָּל בְּהֵמוֹתֵיהֶם וְאֵת כָּל עֲדָרֵיהֶם וְאֵת כָּל נִכְסֵיהֶם.

נִפְשָׁה לֹא יָקוּם אִישָׁה הַפְּלֹם וַיהוָה יִסְלַח־לָהּ:

כָּל־נֶדֶר וְכָל־שְׁבוּעַת אִסּוּר לְעֹנֵת נִפְשָׁה אִישָׁה יִקִּימֶנּוּ וְאִישָׁה יִפְרֶנּוּ:

וְאִם־הִחֲרַשׁ יַחֲרִישׁ לָהּ אִישָׁה מִיּוֹם אֲלֵי־יוֹם וְהִקִּים אֶת־כָּל־נֶדְרֵיהָ אוֹ אֶת־כָּל־אִסּוּרֵיהָ אֲשֶׁר עָלֶיהָ הִקִּים אֹתָם כִּי־הִחֲרַשׁ לָהּ בַּיּוֹם שֶׁשָּׁמְעוּ:

וְאִם־הִפָּר יִפָּר אֹתָם אַחֲרֵי שֶׁשָּׁמְעוּ וְנִשְׂאָ אֶת־עוֹנָהּ:

אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֵת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין־אָב לְבִתּוֹ בְּנִעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ: פ

וַיִּדְבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

נָקֹם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים אַחֲרַיִךְ תִּאָּסֵף אֶל־עַמִּיךָ:

וַיִּדְבֶּר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם לֵאמֹר הִחַלְצוּ מֵאִתְּכֶם אַנְשִׁים לְצַבָּא וַיהוִי עַל־מִדְיָן לָתֵת נִקְמַת־יְהוָה בַּמִּדְיָן:

אֶלְפֵי לַמִּטָּה אֶלְפֵי לַמִּטָּה לְכָל־מִטּוֹת יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלְחוּ לְצַבָּא:

וַיִּמְסְרוּ מֵאֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל אֶלְפֵי לַמִּטָּה שְׁנַיִם־עָשָׂר אֶלְפֵי חֲלוּצֵי צַבָּא:

וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה אֶלְפֵי לַמִּטָּה לְצַבָּא אֹתָם וְאֶת־פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן לְצַבָּא וְכָלֵי הַקּוֹדֵשׁ וְחֻצּוֹצְרוֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ:

וַיִּצְבְּאוּ עַל־מִדְיָן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וַיהֲרֹגוּ כָּל־זָכָר:

וְאֶת־מַלְכֵי מִדְיָן הָרְגוּ עַל־חַלְלֵיהֶם אֶת־אוֹנִי וְאֶת־רָקֵם וְאֶת־צוּר וְאֶת־חוּר וְאֶת־רַבֵּעַ חֲמֹשֶׁת מַלְכֵי מִדְיָן וְאֵת בַּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר הָרְגוּ בַּחֲרָב:

וַיִּשְׁבּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־נְשֵׁי מִדְיָן וְאֶת־טִפְּסָם וְאֵת כָּל־בְּהֵמָתָם וְאֶת־כָּל־מִקְנֵיהֶם וְאֶת־כָּל־חֵילָם בָּזוּ:

י

טו

טז

יז

טז

לא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

וְשָׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת כָּל הָעָרִים שֶׁהֵם הִתְיַשְׁבוּ
 בָּהֶן וְאֵת כָּל מִבְצָרֵיהֶם.
 וְלָקְחוּ אֶת כָּל הַשְּׁלָל וְאֵת כָּל הָאֲנָשִׁים
 וְהַבְּהֵמוֹת שֶׁלָּקְחוּ.
 הֵם הֵבִיאוּ לְמֹשֶׁה וּלְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְצִבּוֹר שֶׁל
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבוּיִים וְאֵת הַבְּהֵמוֹת
 שֶׁלָּקְחוּ וְאֵת הַשְּׁלָל לְמַחְנֶה, לְמִישׁוֹרֵי מוֹאָב
 שֶׁלִּיד הַיַּרְדֵּן מִזֶּדֶן יְרִיחוֹ.

מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל נְשֵׂיאי הַצִּבּוֹר יָצְאוּ
 לְקִרְאתֶם אֶל מַחוּץ לְמַחְנֶה.
 מֹשֶׁה בָּעַס עַל מִפְקְדֵי הַצֶּבֶא שְׂרֵי הָאֲלָפִים
 וְשְׂרֵי הַמָּאוֹת שֶׁבָּאוּ מִצֶּבֶא הַמִּלְחָמָה.

מֹשֶׁה אָמַר לָהֶם: הֲאִם הִשְׁאֲרַתֶּם אֶת הַנָּשִׁים
 בַּחַיִּים?

חֲרִי הֵן אֵלֶּה שֶׁהִכְשִׁילוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בַּעֲצַת בַּלְעָם, לְסִטּוֹת וּלְמַרּוֹד בַּה' בַּעֲנִיַן
 פְּעוֹר, וְהִיתָה אַז הַמַּגִּפָּה בַּצִּבּוֹר שֶׁל ה'!
 וְעַכְשָׁיו חָרְגוּ אֶת כָּל הַיְלָדִים הַזָּכָרִים, וְגַם כָּל
 אִשָּׁה שֶׁשָּׁכְבָה עִם אִישׁ תַּחְרֹגוּ!

וּתְחַזִּי לָכֶם אֶת כָּל הַיְלָדוֹת שֶׁלֹּא שָׁכְבוּ עִם
 זָכָר.

וְאַתֶּם חֲנוּ מַחוּץ לְמַחְנֶה שִׁבְעַת יָמִים, כָּל מִי
 שֶׁחָרַג אֲדָם וְכָל מִי שֶׁנִּגַּע בְּמַת – תִּשְׁתַּחֲרוּ בַיּוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אַתֶּם וּשְׁבוּיֵיכֶם.

וּתִשְׁתַּחֲרוּ כָּל בְּגַד וְכָל כְּלִי עוֹר וְכָל דָּבָר עָשׂוּי
 מִשֶּׁעַר עֲזִים וְכָל כְּלִי עֵץ.

אַלְעָזָר הַכֹּהֵן אָמַר לְלוֹחָמִים שֶׁבָּאוּ
 לְמִלְחָמָה: זֶהוּ חֹזֵק הַתּוֹרָה שֶׁה' צִוָּה אֶת
 מֹשֶׁה:

רַק אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַכֶּסֶף אֶת הַנְּחֹשֶׁת אֶת
 הַבְּרָזֶל אֶת הַבְּדִיל וְאֵת הָעוֹפְרַת –

כָּל דָּבָר שֶׁאִפְשָׁר לְהַעֲבִירוֹ בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ
 בְּאֵשׁ וְיִהְיֶה טָהוֹר, אֲבָל צְרִיף לְטַהַר אוֹתוֹ גַּם
 בְּמִי הַזָּהָב, וְכָל דָּבָר שֶׁאִי אִפְשָׁר לְהַעֲבִירוֹ

וְאֵת כָּל-עֲרֵיהֶם בְּמוֹשְׁבֹתָם וְאֵת
 כָּל-טִירֹתָם שָׂרְפוּ בְּאֵשׁ:

וַיִּקְחוּ אֶת-כָּל-הַשְּׁלָל וְאֵת
 כָּל-הַמַּלְקוֹת בְּאֲדָם וּבַבְּהֵמָה:

וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן
 וְאֶל-עֲרֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשְּׁבוּיִ
 וְאֶת-הַמַּלְקוֹת וְאֶת-הַשְּׁלָל אֶל-הַמַּחְנֶה
 אֶל-עֲרֹבֶת מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-יַרְדֵּן יְרִחוֹ:

ס

וַיָּצְאוּ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל-נְשֵׂיאי
 הָעֵדָה לְקִרְאתֶם אֶל-מַחוּץ לְמַחְנֶה:

וַיִּקְצָף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הַחֵיל שְׂרֵי
 הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמָּאוֹת הַבָּאִים מִצֶּבֶא
 הַמִּלְחָמָה:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הַחַיִּיתֶם כָּל-
 נַקְבָּה:

הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבַּר בַּלְעָם
 לְמִסְרָ-מַעַל בַּיהוָה עַל-דְּבַר-פְּעוֹר
 וַתְּהִי הַמַּגִּפָּה בַּעֲרֹת יְהוָה:

וַעֲתָה חָרְגוּ כָל-זָכָר בֶּטָף וְכָל-אִשָּׁה
 יָדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר חָרְגוּ:

וְכָל הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ מִשְׁכַּב
 זָכָר תְּחַזִּי לָכֶם:

וְאַתֶּם חֲנוּ מַחוּץ לְמַחְנֶה שִׁבְעַת יָמִים
 כָּל הָרֶג נֶפֶשׁ וְכָל נִגַּע בַּחֲלָל תִּתְחַטְּאוּ
 בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אַתֶּם
 וּשְׁבוּיֵיכֶם:

וְכָל-בְּגָד וְכָל-כְּלִי-עוֹר וְכָל-מַעֲשֵׂה
 עֲזִים וְכָל-כְּלִי-עֵץ תִּתְחַטְּאוּ: ס

וַיֹּאמֶר אֲלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל-אֲנָשֵׁי הַצֶּבֶא
 הַבָּאִים לְמִלְחָמָה זֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה
 אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:

אֲךְ אֶת-הַזָּהָב וְאֶת-הַכֶּסֶף אֶת-הַנְּחֹשֶׁת
 אֶת-הַבְּרָזֶל אֶת-הַבְּדִיל וְאֵת-הָעוֹפְרַת:

כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר-יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ
 וְטָהַר אֲךְ בְּמִי נִדְּהָ יִתְחַטָּא וְכָל אֲשֶׁר
 לֹא-יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַמַּיִם:

שלישי
(ע"ב)

בְּאִשׁ תִּטְבִּילוּ רַק בְּמִים.
וּתְטַבְּלוּ אֶת בְּגָדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְתִהְיוּ
טְהוֹרִים, וְאַחַר כֵּן תָּבוֹאוּ לַמַּחֲנֶה.

פְּרֻשַׁת חִלּוּקַת הַשְּׁלָל

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה:

סְפוּר, אַתָּה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֵאשֵׁי אֲבוֹת
הַצִּבּוּר, אֶת הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי מֵהָאָדָם
וּמִהַבְּהֵמָה.

וּתְחַלֵּק אֶת הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי בְּשׂוּה – בֵּין
הַמְּשִׁתַּתְּפִים בְּמִלְחָמָה שִׁיִּצְאוּ לְצַבָּא וּבֵין
שְׂאֵר הַצִּבּוּר.

וּתְפָרִישׁ מִכֶּסֶס לַה' מִחֶלְקֶם שֶׁל אַנְשֵׁי
הַמִּלְחָמָה שִׁיִּצְאוּ לְצַבָּא, נֶפֶשׁ אַחַת מִכָּל
חֲמֵשׁ מֵאוֹת – מֵהָאָדָם מִהַבְּקָר מִהַחֲמוּרִים
וּמִהַצֹּאן.

תִּקְחוּ מִהַחֲצִי שֶׁל מְשִׁתַּתְּפֵי הַמִּלְחָמָה וְתִתְּנוּ
אוֹתָם לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּתִרוּמָה לַה'.

וּמִהַחֲצִי שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּקַּח חֶלֶק אֶחָד מִכָּל
חֲמֻשִׁים, מֵהָאָדָם מִהַבְּקָר מִהַחֲמוּרִים
וּמִהַצֹּאן, מִכָּל הַבְּהֵמוֹת, וְתִתְּנוּ אוֹתָם לַלְוִיִּים
הַשּׂוֹמְרִים בְּמִשְׁמֵר מְשֻׁבָּן ה'.

מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן עָשׂוּ כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת
מֹשֶׁה.

וְאַלֶּה הַלְּקוּחִים בְּשִׁבְי שֶׁהוֹבֵאוּ לַחִלּוּקָה –
הַנִּשְׂאָר מִמָּה שֶׁהַלּוּחִים בְּזוּז וְאָבְלוּ בְּמִלְחָמָה:
צֹאן – שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף.

וּבְקָר – שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף.

וַחֲמוּרִים – שְׁשִׁים וְאַחַד אֶלֶף.

וּנֶפֶשׁ אָדָם מִהַנְּשִׁים שֶׁלֹּא שָׁכְבוּ עִם זָכָר – כָּל
הַנְּפֹשׁוֹת – שְׁלוּשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף.

הַחֲצִי – הַחֶלֶק שֶׁל הַיּוֹצְאִים בְּצַבָּא הָיָה כֵּן:
מִסְפַּר הַצֹּאן – שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלוּשִׁים וּשְׁבַעֵה
אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת.

הַמִּכֶּסֶס לַה' מִהַצֹּאן הָיָה שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁבַעִים
וַחֲמֵשׁ.

וּהַבְּקָר – שְׁלוּשִׁים וּשְׁשָׁה אֶלֶף, וְהַמִּכֶּסֶס מֵהֶם

וּכְבֻסְתָּם בְּגָדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי
וּשְׂתַרְתֶּם וְאַחַר תָּבוֹאוּ אֶל־הַמַּחֲנֶה: ס

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

שָׂא אֶת רֵאשׁ מַלְקוּחַ הַשְּׂבִי בְּאָדָם
וּבְבַהֲמָה אִתָּה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֵאשֵׁי
אֲבוֹת הָעֵדָה:

וְחֲצִיתָ אֶת־הַמַּלְקוּחַ בֵּין תְּפִשֵׁי
הַמִּלְחָמָה הַיּוֹצְאִים לְצַבָּא וּבֵין
כָּל־הָעֵדָה:

וְהִרְמִית מִכֶּסֶס לַיהוָה מֵאֵת אַנְשֵׁי
הַמִּלְחָמָה הַיּוֹצְאִים לְצַבָּא אֶחָד נֶפֶשׁ
מִחֲמֹשׁ הַמֵּאוֹת מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבְּקָר
וּמִן־הַחֲמוּרִים וּמִן־הַצֹּאן:

מִמִּחְצִיתָם תִּקְחוּ וְנִתְּתָה לְאַלְעָזָר
הַכֹּהֵן תְּרוּמַת יְהוָה:

וּמִמִּחְצַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תִּקַּח אֶחָד אֶתְּנוּ
מִן־הַחֲמֻשִׁים מִן־הָאָדָם מִן־הַבְּקָר
מִן־הַחֲמוּרִים וּמִן־הַצֹּאן מִכָּל־הַבְּהֵמָה
וְנִתְּתָה אֹתָם לַלְוִיִּים שְׂמֹרֵי מִשְׁמֶרֶת
מִשְׁכַּן יְהוָה:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וַיְהִי הַמַּלְקוּחַ יָתֵר הַבְּזוּ אֲשֶׁר בְּזוּז עִם
הַצֹּבָא צֹאן שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁבַעִים
אֶלֶף וַחֲמִשָּׁת אֶלְפִים:

וּבְקָר שְׁנַיִם וּשְׁבַעִים אֶלֶף:

וַחֲמוּרִים אֶחָד וּשְׁשִׁים אֶלֶף:

וּנֶפֶשׁ אָדָם מִן־הַנְּשִׁים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ
מִשְׁכַּב זָכָר כָּל־נֶפֶשׁ שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף:

וְתִהְיֶה הַמִּחְצָה חֶלֶק הַיּוֹצְאִים בְּצַבָּא
מִסְפַּר הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף וּשְׁבַעֵת אֶלְפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת:

וַיְהִי הַמִּכֶּסֶס לַיהוָה מִן־הַצֹּאן שֵׁשׁ מֵאוֹת
חֲמֵשׁ וּשְׁבַעִים:

וּהַבְּקָר שְׁשָׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמִכֶּסֶס

לה' - שבועים ושנים.

וּחְמוּרִים - שלושים אלף וחמש מאות, והמכס מהם לה' - ששים ואחד.

וּנְפֹשׁ אָדָם - ששה עשר אלף, והמכס מהם לה' - שלושים ושנים נפש.

מִשֶׁה נָתַן אֶת הַמֶּכֶס שֶׁהִפְרִישׁוּ לַה' לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

וּמִהַחֲצִי שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשָּׁה חָצָה מִהַחֲלָק שֶׁל הַלוֹחֲמִים -

בַּחֲצִי שֶׁקִּבְּלוּ הַצְּבוּר הִיָּה: מֵהַצֵּאֵן - שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלוּשִׁים וּשְׁבַעֲהָ אֶלֶף וּחֲמִשׁ מֵאוֹת.

וּבִקֵּר - שלושים וששה אלף.

וּחְמוּרִים - שלושים אלף וחמש מאות.

וּנְפֹשׁ אָדָם - ששה עשר אלף.

מִשֶׁה לָקַח מִהַחֲצִי שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֵלֶק אֶחָד מִכָּל חֲמִשִּׁים מֵהָאָדָם וּמִהַבְּהֵמָה וְנָתַן אוֹתָם לְלוֹוִיִּם שִׁשּׁוּמְרִים בְּמִשְׁמֵר מִשְׁבֵּן ה', כְּמוֹ

שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת קִרְבַּן הַפְּקוּדִים

הַמִּפְקָדִים שֶׁל אֶלְפֵי הַלוֹחֲמִים - שְׁרֵי הָאֶלְפִים וּשְׁרֵי הַמֵּאוֹת, נָגְשׁוּ לְמֹשֶׁה.

וְאָמְרוּ לְמֹשֶׁה: עֲבֹדֶיךָ סִפְרוּ אֶת מִסְפַּר הַלוֹחֲמִים שֶׁבְּפְקוּדֵינוּ, וְלֹא נִחְסֵר מֵאֲתָנוּ אֶף

אֶחָד.

לִכֵּן הִבֵּאֵנוּ קִרְבָּן לַה', כָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ שֶׁמִּצָּא תִכְשִׁיט שֶׁל זָהָב - אֲצַעֲדָה לְרֹגֶל,

צְמִיד, טַבַּעַת, עֲגִיל, אוֹ מַחוּף, הִבֵּאֵנוּ כְּדֵי לְכַפֵּר עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ לִפְנֵי ה'.

מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן לָקְחוּ מֵהֶם אֶת הַזָּהָב - כָּל כְּלֵי יְצוּק.

כָּל הַזָּהָב שֶׁהִפְרִישׁוּ תְרוּמָה לַה' הָיָה בְּמִשְׁקַל שֶׁשָּׁה עֶשֶׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וּחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל (כֶּסֶף 236 קילו) - שֶׁהִתְקַבַּל מִשְׁרֵי הָאֶלְפִים וּמִשְׁרֵי הַמֵּאוֹת.

הַלוֹחֲמִים בְּזוּז בְּמִלְחָמָה כָּל אֶחָד לְעֲצֻמוֹ.

לִיהוָה שָׁנִים וּשְׁבַעֲהָ:

וּחְמוּרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּחֲמִשׁ מֵאוֹת וּמִכְסָם לִיהוָה אֶחָד וּשְׁשִׁים:

וּנְפֹשׁ אָדָם שֶׁשָּׁה עֶשֶׂר אֶלֶף וּמִכְסָם לִיהוָה שָׁנִים וּשְׁלֹשִׁים נֶפֶשׁ:

וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־מִכְס תְּרוּמַת יְהוָה לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וּמִמַּחֲצִית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חָצָה מִשֶׁה מִן־הָאֲנָשִׁים הַצְּבָאִים:

וַתְּהִי מִחֲצֵת הָעֵדָה מִן־הַצֵּאֵן שְׁלֹש־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף שְׁבַעֲת אֶלְפִים וּחֲמִשׁ מֵאוֹת:

וּבִקֵּר שֶׁשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף:

וּחְמוּרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּחֲמִשׁ מֵאוֹת:

וּנְפֹשׁ אָדָם שֶׁשָּׁה עֶשֶׂר אֶלֶף:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִמַּחֲצֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָאֶחָד אֶת־דֵּן מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אוֹתָם לְלוִוִּים שְׁמֹרֵי מִשְׁמֵרֹת מִשְׁבֵּן יְהוָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

אֶת־מֹשֶׁה:

וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה הַפְּקָדִים אֲשֶׁר לְאַלְפֵי הַצְּבָא שְׁרֵי הָאֶלְפִים וּשְׁרֵי הַמֵּאוֹת:

וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה עֲבֹדֶיךָ נִשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר בְּיַדְנוּ וְלֹא־נִפְקֵד מִמֶּנּוּ אִישׁ:

וַנִּקְרָב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה אִישׁ אֲשֶׁר מִצָּא כְּלִי־זָהָב אֲצַעֲדָה וְצְמִיד טַבַּעַת עֲגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל־נַפְשׁוֹתֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאוֹתָם כָּל כְּלֵי מַעֲשֵׂה:

וַיְהִי כָל־זָהָב תְּרוּמָה אֲשֶׁר הִרְיִמוּ לִיהוָה שֶׁשָּׁה עֶשֶׂר אֶלֶף שְׁבַע־מֵאוֹת וּחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שְׁרֵי הָאֶלְפִים וּמֵאֵת שְׁרֵי הַמֵּאוֹת:

וַאֲנִשֵׁי הַצְּבָא בְּזוּז אִישׁ לוֹ:

ל
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג

מִשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן לָקְחוּ אֶת הַזָּהָב מִשָּׂרֵי
הָאֲלָפִים וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת, וַהֲבִיאוּ אוֹתוֹ לְאוֹהֶל
הַהִתְכַּנְּסוֹת שִׁיִּהְיֶה זְכוֹרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנַי
ה'.

פְּרַשְׁת בְּנֵי גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן

לְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְבְנֵי גֵד הָיָה עֵדֶר בְּהֵמוֹת גְּדוֹל
וְעֵצוֹם מְאֹד, הֵם רָאוּ אֶת אֶרֶץ יַעֲזֵר וְאֶת
אֶרֶץ גִּלְעָד וַהֲנִיחָה הַמָּקוֹם מִקּוֹם טוֹב לְמַרְעָה.

בְּנֵי גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּאוּ וְאָמְרוּ לְמֹשֶׁה
וְלְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְנֹשְׂאֵי הַצִּבּוֹר:

עֲטֹרוֹת וְדִיבּוֹן וְיַעֲזֵר וְנִמְרָה וְחִשְׁבוֹן וְאַלְעֵלָה
וּשְׁבָם וּנְבוֹ וְעֵזוֹן –

הָאֶרֶץ שֶׁהִ' הִכָּה לְפָנַי הַצִּבּוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִיא
אֶרֶץ טוֹבָה לְמַרְעָה, וְלַעֲבָדֶיךָ יֵשׁ עֲדָרֵי בְּהֵמוֹת.
הֵם אָמְרוּ: אִם מְצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ הָאֶרֶץ הַזֹּאת
תִּנְתֵּן לַעֲבָדֶיךָ לְאַחֲזָנָהּ, אֵל תַּעֲבִיר אוֹתָנוּ
אֶת הַיַּרְדֵּן.

מֹשֶׁה אָמַר לְבְנֵי גֵד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן: הַאֵם
אֲחִיכֶם יָלְכוּ לְמַלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה?
לְמָה אַתֶּם מְסִיתִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא
לַעֲבוֹר לְאֶרֶץ שֶׁהִ' נָתַן לָהֶם!

כִּךְ עָשׂוּ אֲבוֹתֵיכֶם בְּשַׁלְחֹתִי אוֹתָם מִקְדָּשׁ
בְּרַנֵּעַ לְרֵאוֹת אֶת הָאֶרֶץ.

הֵם עָלוּ עַד נַחַל אֲשַׁכּוֹל וַרְאוּ אֶת הָאֶרֶץ
וְהִסִּיתוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא לַעֲבוֹר לְאֶרֶץ
שֶׁהִ' נָתַן לָהֶם.

ה' כָּעַס בְּאוֹתוֹ יוֹם וַנִּשְׁבַּע וְאָמַר:

הַאֲנָשִׁים שֵׁיִצְאוּ מִמִּצְרַיִם מִגִּיל עֶשְׂרִים שָׁנָה
וּמַעֲלָה לֹא יִרְאוּ אֶת הָאֲדָמָה שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּי
לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב, כִּי הֵם לֹא קִיְּמוּ
אֶת מִצְוֹתַי.

חוּץ מִכָּלֵב בֶּן יְפֻנֶה מִמִּשְׁפַּחַת קְנֹז, וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן
נוּן, כִּי הֵם קִיְּמוּ אֶת מִצְוֹת ה'.

וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת-הַזָּהָב
מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאוֹת וַיָּבִיאוּ אוֹתוֹ
אֶל-אוֹהֶל מוֹעֵד וַזְכוֹּרוֹן לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל
לְפָנַי יִהְיֶה: פ

וּמִקְנָה | רֵב הָיָה לְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְבְנֵי-גֵד
עֲצוֹם מְאֹד וַיִּרְאוּ אֶת-אֶרֶץ יַעֲזֵר
וְאֶת-אֶרֶץ גִּלְעָד וַהֲנִיחָה הַמָּקוֹם מִקּוֹם
מִקְנָה:

וַיָּבִיאוּ בְנֵי-גֵד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַיֹּאמְרוּ
אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן
וְאֶל-נֹשְׂאֵי הָעֵדָה לֵאמֹר:

עֲטֹרוֹת וְדִיבּוֹן וְיַעֲזֵר וְנִמְרָה וְחִשְׁבוֹן
וְאַלְעֵלָה וּשְׁבָם וּנְבוֹ וְעֵזוֹן:

הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה לְפָנַי עֲבַת
יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מִקְנָה הִיא וְלַעֲבָדֶיךָ מִקְנָה: ס

וַיֹּאמְרוּ אִם-מְצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן
אֶת-הָאֶרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לְאַחֲזָהּ
אֶל-תַּעֲבִירנוּ אֶת-הַיַּרְדֵּן:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְבְנֵי-גֵד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן
הַאֲחִיכֶם יָבִיאוּ לְמַלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה:

וְלְמָה תִּנְיָאוּן (תִּנְוֹאוּן) אֶת-לֵב בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מֵעַבְרֵי אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַן
לָהֶם יְהוָה:

כִּךָ עָשׂוּ אֲבוֹתֵיכֶם בְּשַׁלְחֹתִי אֹתָם מִקְדָּשׁ
בְּרַנֵּעַ לְרֵאוֹת אֶת-הָאֶרֶץ:

וַיַּעֲלוּ עַד-נַחַל אֲשַׁכּוֹל וַיִּרְאוּ אֶת-הָאֶרֶץ
וַיִּנְיָאוּ אֶת-לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַלְתִּי-בֹא
אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַן לָהֶם יְהוָה:

וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשְׁבַּע
לֵאמֹר:

אִם-יִרְאוּ הָאֲנָשִׁים הָעֹלָיִם מִמִּצְרַיִם
מִכֵּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה אֶת הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לַיִצְחָק
וְלַיַּעֲקֹב כִּי לֹא-מִלְּאוּ אַחֲרָי:

כִּלְתִּי כָלֵב בֶּן-יְפֻנֶה תְקַנִּי וַיְהוֹשֻׁעַ
בֶּן-נוּן כִּי מִלְּאוּ אַחֲרַי יְהוָה:

שש
(שלושים)
לב

י' ה' כַּעַס עַל יִשְׂרָאֵל וְטָלַטַל אוֹתָם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד שֶׁכָּל הַדּוֹר שֶׁעָשָׂה אֶת הָרַע בְּעֵינֵי ה' מֵתוּ.

יד וְהִנֵּה קָמַתֶם בְּמִקּוֹם אַבּוֹתֵיכֶם – מִחוֹנְכִים כְּאֲנָשִׁים חוֹטְאִים, לְהוֹסִיף עוֹד עַל הַכַּעַס שֶׁל ה' עַל יִשְׂרָאֵל.

טו שָׁבַן אִתֶּם סָרִים מִלִּקְוֵם אֶת מִצְוֹתוֹ, וְהוּא יִמְשִׁיךְ עוֹד לְהַשְׁאִיר אֶת הָעַם בַּמִּדְבָּר, וְתִקְלָקְלוּ לְכָל הָעַם הַזֶּה:

טז הֵם נִגְשׂוּ אֵלָיו וְאָמְרוּ: נִבְנָה פֶּה דִירִים שָׁל צֵאן לְבַהֲמוֹתֵינוּ, וְעָרִים לִילְדֵנוּ.

יז וְאִנְחֵנו נִתְגַּיֵם וְנִסְתַּעַר לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁנִּבְיָא אוֹתָם לְמִקּוֹמָם, וְיִלְדֵינוּ יְגוּרוּ בְּעָרֵי הַמִּבְצָר הַמְּגֻנָּים מִפְּנֵי תוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

יח לֹא נִחְזוֹר לְבִתְיֵנו עַד שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ כָּל אֶחָד אֶת נַחְלָתוֹ.

יט כִּי לֹא נִתְחַלַּק בְּנַחְלָה אִתֶּם מֵעַבְר לַיַּרְדֵּן, כִּי כָּבֵד קִבְּלֵנוּ אֶת נַחְלָתֵנוּ בְּעַבְר הַיַּרְדֵּן הַמְּזֻרְחִי.

כ מִשֶּׁה אָמַר לָהֶם: אִם תַּעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה – אִם תִּתְגַּיְסוּ לִפְנֵי עַם ה' לְמַלְחָמָה.

כא וְכָל הַלוֹחָמִים שְׁלָכֶם יַעֲבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי עַם ה' עַד שֶׁה' יִשְׁמִיד אֶת אוֹיְבֵינוּ מִפְּנֵינוּ.

כב וְהָאָרֶץ תִּכְבַּשׁ לִפְנֵי עַם ה' וְאַחַר כֵּךְ תִּחְזְרוּ, תִּהְיוּ זָכָאִים בְּעֵינֵי ה' וּבְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל וְהָאָרֶץ הַזֹּאת תִּהְיֶה לָכֶם לְחֻלְקֵכֶם בְּנַחְלָה לִפְנֵי ה'.

כג וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵּךְ – הִנֵּה חֲטָאתֶם לַה', וְדַעוּ שִׁיגִיעַ אֵלֵיכֶם הַעוֹנֵשׁ שְׂמִיגִיעַ לָכֶם.

כד בְּנוּ לָכֶם עָרִים לִילְדֵיכֶם וְדִירִים לְצִאֲנֵכֶם, וְתַעֲשׂוּ אֶת מַה שֶּׁאִמַּרְתֶּם.

כה בְּנֵי גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן אָמְרוּ לַמֶּשֶׁה: עֲבָדֶיךָ יַעֲשׂוּ אֶת מַה שֶּׁאִדְוֵנִי מִצְוָה.

כו יִלְדֵינוּ, נְשִׁינוּ, כְּרוֹשְׁנוּ, וְכָל בְּהֵמוֹתֵנוּ יִהְיוּ שֵׁם בְּעָרֵי הַגְּלָעָד.

כז וְעֲבָדֶיךָ – כָּל לֹחֵם בְּצִבָּא, יַעֲבְרוּ לִפְנֵי עַם ה' לְמַלְחָמָה, כְּמוֹ שֶׁאִדְוֵנִי אוֹמֵר.

י' וַיַּחֲרֹאֲף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּנְעַם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד-תָּם כָּל-הַדּוֹר הָעֹשֶׂה הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה:

יד וְהִנֵּה קָמַתֶם תַּחַת אַבְתֵּיכֶם תִּרְבּוֹת אֲנָשִׁים חֲטָאִים לְסָפוֹת עוֹד עַל חַרְוֹן אֲפִי-יְהוָה אֶל-יִשְׂרָאֵל:

טו כִּי תִשׁוּבֶן מֵאֲחֲרָיו וַיִּסַּף עוֹד לְהַנִּיחוֹ בַּמִּדְבָּר וְשַׁחַתְתֶם לְכָל-הָעַם הַזֶּה: ס

טז וַיִּגְשׂוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ נִדְרַת צֵאן נִבְנָה לְמִקְנֵנוּ פֶּה וְעָרִים לְטַפְּנוּ:

יז וְאִנְחֵנו נִחְלַץ חֲשִׁים לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם-תִּבְיָאֵנָם אֶל-מִקּוֹמָם וַיִּשָּׁב טַפְּנוּ בְּעָרֵי הַמִּבְצָר מִפְּנֵי יִשְׁבֵי הָאָרֶץ:

יח לֹא נָשׁוּב אֶל-בִּתְיֵנו עַד הַתְּנַחַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחְלָתוֹ:

יט כִּי לֹא נִנְחַל אִתֶּם מֵעַבְר לַיַּרְדֵּן וְהִלָּאָה כִּי בָּאָה נַחְלָתֵנוּ אֵלֵינוּ מֵעַבְר הַיַּרְדֵּן מְזֻרְחָה: פ

כ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם-תַּעֲשׂוּן אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה אִם-תִּחְלְצוּ לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה:

כא וְעַבְר לָכֶם כָּל-חַלּוּץ אֶת-הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי יְהוָה עַד הוֹרִישׁוּ אֶת-אוֹיְבֵינוּ מִפְּנֵינוּ:

כב וּנְכַבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה וְאַחַר תִּשְׁבוּ וְהִייתֶם נִקִּים מִיְהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהִיְתָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לָכֶם לְאַחֲזָה לִפְנֵי יְהוָה:

כג וְאִם-לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן הִנֵּה חֲטָאתֶם לַיהוָה וְדַעוּ חֲטָאתְכֶם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶתְכֶם:

כד בְּנוּ-לָכֶם עָרִים לְטַפְּכֶם וּנְדַרְתֶּם לְצִאֲנֵכֶם וְהִצָּא מִפִּיכֶם תַּעֲשׂוּ:

כה וַיֹּאמֶר בְּנֵי-גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן אֶל-מֹשֶׁה לֹאֲמַר עֲבָדֶיךָ יַעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר אִדְוֵנִי מִצְוָה:

כו טַפְּנוּ נְשִׁינוּ מִקְנֵנוּ וְכָל-בְּהֵמֹתֵנוּ יִהְיוּ-שֵׁם בְּעָרֵי הַגְּלָעָד:

כז וְעֲבָדֶיךָ יַעֲבְרוּ כָּל-חַלּוּץ צִבָּא לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה כַּאֲשֶׁר אִדְוֵנִי דְבָר:

שביעי
(רביעי)

מִשֶׁה מָנָה עֲלֵיהֶם אֶת אֲלֻעֲזֵר הַכֹּהֵן וְאֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון וְאֶת רְאִישֵׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל שְׁבֹטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְאָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: אִם כָּל לֹחֲמֵי בְנֵי גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן יַעֲבֵרוּ אִתְּכֶם אֶת הַיַּרְדֵּן לְמַלְחָמָה לִפְנֵי עַם הַי, וְהָאָרֶץ תִּכָּבֵשׁ לִפְנֵיכֶם – תָּנוּ לָהֶם אֶת אֲרֶץ הַגִּלְעָד לְחֶלְקָם בְּנַחֲלָה.

וְאִם לֹא יַעֲבֵרוּ אִתְּכֶם כְּלֹחֲמִים, הֵם יִקְבְּלוּ נַחֲלָה יַחַד אִתְּכֶם בְּאֲרֶץ כְּנָעַן.

בְּנֵי גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן עָנוּ: אֵת מַה שֶׁה' דִּבֶּר אֵל עֲבַדְיָךְ – כִּי נַעֲשֶׂה.

אֲנַחְנוּ נַעֲבֹד כְּלֹחֲמִים לִפְנֵי עַם הַי אֵל אֲרֶץ כְּנָעַן, וְנִקְבַּל אֶת חֶלְקֵנוּ בְּנַחֲלָה מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן.

מֹשֶׁה נָתַן לָהֶם – לְבְנֵי גֹד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְחֻצֵי רְאוּבֵן וּלְחֻצֵי שֹׁבְטֵי מְנַשֶׁה בֶּן יוֹסֵף, אֶת מַמְלַכַת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת מַמְלַכַת עֹוג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן, וְחֶלֶק בִּינֵיהֶם אֶת הָאָרֶץ וְאֶת עֵרִיָּה וְצִנָּן אֶת הַגְּבוּלוֹת, וְאֵת כָּל עֵרֵי הָאָרֶץ שֶׁמִּסְבִּיב.

בְּנֵי גֹד בָּנוּ אֶת דִּיבּוֹן וְאֶת עֶטְרוֹת וְאֶת עֲרוּעֵר.

וְאֶת עֶטְרוֹת שׁוּפָן וְאֶת יַעֲזֹר וְהֶרְמָה שְׁלָה. וְאֶת בֵּית נַמְרָה וְאֶת בֵּית הָרָן – כָּלן עֵרֵי מִבְּצָר וּדְיָרִים שֶׁל צֶאֱן.

וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת חֲשֻׁבוֹן וְאֶת אֶלְעָלָא וְאֶת קַרְיָתִים.

וְאֵת נָבוּ וְאֵת בַּעַל מְעוֹן – וְשֵׁנוּ אֵת שְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁנִּקְרְאוּ עַל שֵׁם אֱלִילִים, וְאֵת שְׁבָמָה, וְנָתַנוּ שְׁמוֹת חֲדָשִׁים לְעָרִים שֶׁבָנוּ.

בְּנֵי מְכִיר בֶּן מְנַשֶׁה הָלְכוּ לַגִּלְעָד וּכְבָּשׁוּ אוֹתוֹ, וְהִשְׁמִידוּ אֶת הָאֲמֹרִי שָׁבוּ.

מֹשֶׁה נָתַן אֶת הַגִּלְעָד לְמְכִיר בֶּן מְנַשֶׁה וְהוּא גֹד בָּהּ.

וַיֹּאִיר בֶּן מְנַשֶׁה הַלֵּךְ וּכְבָּשׁ אֶת הַחֲזוֹת שֶׁסְּבִיבָם וְקָרָא לָהֶן חֲזוֹת יֹאִיר.

וְנוּבַח הַלֵּךְ וּכְבָּשׁ אֶת קִנְתָּ וְאֶת כְּפָרְיָה, וְקָרָא

כח וַיִּצְוּ לָהֶם מֹשֶׁה אֶת אֲלֻעֲזֵר הַכֹּהֵן וְאֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון וְאֶת-רְאִישֵׁי אֲבוֹת הַמִּשְׁחוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

כט וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִם-יַעֲבֵרוּ בְנֵי-גֹד וּבְנֵי-רְאוּבֵן וְאִתְּכֶם אֶת-הַיַּרְדֵּן כָּל-חֹלֵיץ לְמַלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וַנְּתַתֶּם לָהֶם אֶת-אֲרֶץ הַגִּלְעָד לְאֶחָזָה:

ל ואִם-לֹא יַעֲבֵרוּ חֹלְצִים אִתְּכֶם וְנִאֲחֲזוּ כְּתַכְכֶם בְּאֲרֶץ כְּנָעַן:

לא וַיַּעֲנוּ בְנֵי-גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן לְאֹמֶר אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל-עֲבַדְיָךְ כִּן נַעֲשֶׂה:

לב נַחֲנוּ נַעֲבֹר חֹלְצִים לִפְנֵי יְהוָה אֲרֶץ כְּנָעַן וְאֲחֲזֵת אֶחָזָה נַחֲלָתֵנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן:

לג וַיִּתֵּן לָהֶם וּ מֹשֶׁה לְבְנֵי-גֹד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְחֻצֵי וּ שֹׁבְטֵי מְנַשֶׁה בֶּן-יוֹסֵף אֶת-מַמְלַכַת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת-מַמְלַכַת עֹוג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן הָאָרֶץ לְעֵרִיָּה בְּנִבְלַת עֵרֵי הָאָרֶץ סְבִיב:

לד וַיִּבְנוּ בְנֵי-גֹד אֶת-דִּיבּוֹן וְאֶת-עֶטְרוֹת וְאֶת עֲרוּעֵר:

לה וְאֶת-עֶטְרוֹת שׁוּפָן וְאֶת-יַעֲזֹר וַיְנַבְּהָה: וְאֶת-בֵּית נַמְרָה וְאֶת-בֵּית הָרָן עֵרֵי מִבְּצָר וְגִדְלוֹת צֶאֱן:

לו וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת-חֲשֻׁבוֹן וְאֶת-אֶלְעָלָא וְאֶת קַרְיָתִים:

לז וְאֶת-נָבוּ וְאֶת-בַּעַל מְעוֹן מוֹסְבַת שֵׁם וְאֶת-שְׁבָמָה וַיִּקְרְאוּ בְּשֵׁמֹת אֶת-שְׁמוֹת הָעָרִים אֲשֶׁר בָּנוּ:

לט וַיִּלְכּוּ בְנֵי מְכִיר בֶּן-מְנַשֶׁה גִלְעָדָה וַיִּלְכְּדָהּ וַיִּירָשׁ אֶת-הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-בָּהּ:

מ וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת-הַגִּלְעָד לְמְכִיר בֶּן-מְנַשֶׁה וַיִּשָּׁב בָּהּ:

מא וַיֹּאִיר בֶּן-מְנַשֶׁה הַלֵּךְ וַיִּלְכַּד אֶת-חֲזוֹתֵיהֶם וַיִּקְרָא אֶתְהֶן חֲזוֹת יֹאִיר:

מב וְנוּבַח הַלֵּךְ וַיִּלְכַּד אֶת-קִנְתָּ וְאֶת-כְּפָרְיָה

מסעי

פרשת המסעות
 אלה הם מסעות בני ישראל שיצאו עם כל קהלותיהם מארץ מצרים, מונהגים בידי משה ואהרן.
 משה כתב את שמות המקומות שמשם יצאו למסעותיהם על פי צווי ה', ואלה הם מסעותיהם על פי מקומות המוצא:
 הם נסעו מרעמסס בחודש הראשון – ביום החמשה עשר לחודש הראשון, בני ישראל יצאו למחרת הפסח קרבן הפסח, ביד מורמת בגאווה לעיני כל מצרים.
 ומצרים קוברים את כל הבכורות שה' הרג בהם, וה' העניש את אליליהם.
 בני ישראל נסעו מרעמסס וחנו בסכות. הם נסעו מסכות וחנו באתם שבקצה המדבר.
 הם נסעו מאתם וחרו אל ליד 'פי החירות' שלפני 'בעל צפון', וחנו לפני מגדול.
 הם נסעו מ'פי החירות' ועברו בתוך הים למדבר, והלכו דרך של שלוש ימים במדבר אתם וחנו במרה.
 הם נסעו ממרה ובאו לאילים, ובאילים היו שתים עשרה מעינות מים ושבעים עצי תמר, והם חנו שם.
 הם נסעו מאילים וחנו על יד ים סוף.
 הם נסעו מים סוף וחנו במדבר סיני.
 הם נסעו ממדבר סיני וחנו בדפקה.
 הם נסעו מדפקה וחנו באלוש.
 הם נסעו מאלוש וחנו ברפידים, ולא היה שם מים לעם לשתות.
 הם נסעו מרפידים וחנו במדבר סיני.
 הם נסעו ממדבר סיני וחנו בקברות התאווה.
 הם נסעו מקברות התאווה וחנו בחצרות.
 הם נסעו מחצרות וחנו ברמתה.

א אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן:
 ב ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאייהם:
 ג ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים:
 ד ומצרים מקברים את אשר הפה יהוה בהם כל בכור ובאלהיהם עשה יהוה שפטים:
 ה ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסכות:
 ו ויסעו מסכות ויחנו באתם אשר בקצה המדבר:
 ז ויסעו מאתם וישב על פי החירות אשר על פני בעל צפון ויחנו לפני מגדל:
 ח ויסעו מפני החירות ויעברו בתוך הים המדברה וילכו דרך שלשת ימים במדבר אתם ויחנו במרה:
 ט ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילים שתים עשרה עינות מים ושבעים התמרים ויחנו שם:
 י ויסעו מאילם ויחנו על ים סוף:
 יא ויסעו מים סוף ויחנו במדבר סיני:
 יב ויסעו ממדבר סיני ויחנו בדפקה:
 יג ויסעו מדפקה ויחנו באלוש:
 יד ויסעו מאלוש ויחנו ברפידים ולא היה שם מים לעם לשתות:
 טו ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני:
 טז ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאווה:
 יז ויסעו מקברות התאווה ויחנו בחצרות:
 יח ויסעו מחצרות ויחנו ברמתה:

יט הם נסעו מרתמה וחנו ברמון פריץ.
 כ הם נסעו מרמון פריץ וחנו בלבנה.
 כא הם נסעו מלבנה וחנו ברסה.
 כב הם נסעו מרסה וחנו בקהל־תה.
 כג הם נסעו מקהל־תה וחנו בהר־שפר.
 כד הם נסעו מהר־שפר וחנו בתרדה.
 כה הם נסעו מתרדה וחנו במקהלות.
 כו הם נסעו ממהלות וחנו בתחת.
 כז הם נסעו מתחת וחנו בתרח.
 כח הם נסעו מתרח וחנו במתקה.
 כט הם נסעו ממתקה וחנו בחשמונה.
 ל הם נסעו מחשמונה וחנו במסרות.
 לא הם נסעו ממסרות וחנו בבני יעקן.
 לב הם נסעו מבני יעקן וחנו בחור הגדגד.
 לג הם נסעו מחור הגדגד וחנו ביטבתה.
 לד הם נסעו מיטבתה וחנו בעברונה.
 לה הם נסעו מעברונה וחנו בעציון גבר.
 לו הם נסעו מעציון גבר וחנו במדבר צין היא קדש.
 לז הם נסעו מקדש וחנו בהור־ההר – בקצה ארץ אדום.
 לח ואהרן הכהן עלה להור־ההר על פי צווי ה', הוא מת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים, בחודש החמישי ביום הראשון לחודש.
 לט ואהרן היה בן מאה עשרים ושלוש שנים בשמת בהור־ההר.
 מ מלך ערד הכנעני שגר בנגב בארץ כנען שמע שבני ישראל הגיעו.
 מא הם נסעו מהור־ההר וחנו בצלמונה.
 מב הם נסעו מצלמונה וחנו בפונין.
 מג הם נסעו מפונין וחנו באובות.
 מד הם נסעו מאובות וחנו בתרבות המעברים בגבול עם מואב.
 מה הם נסעו מתרבות וחנו בדיבון גד.
 מו הם נסעו מדיבון גד וחנו בעלמון דבלתימה.

יט ויִסְעוּ מִרְתְּמָה וַיַּחֲנוּ בְרִמּוֹן פְּרִיץ:
 כ ויִסְעוּ מִרְמּוֹן פְּרִיץ וַיַּחֲנוּ בַלְבָּנָה:
 כא ויִסְעוּ מִלְבָּנָה וַיַּחֲנוּ בְרִסְסָה:
 כב ויִסְעוּ מִרְסָסָה וַיַּחֲנוּ בְקַהֲל־תֵּה:
 כג ויִסְעוּ מִקַּהֲל־תֵּה וַיַּחֲנוּ בְהַר־שֹׁפֵר:
 כד ויִסְעוּ מִהַר־שֹׁפֵר וַיַּחֲנוּ בְתַרְדֵּה:
 כה ויִסְעוּ מִתַּרְדֵּה וַיַּחֲנוּ בְמַקְהֵלוֹת:
 כו ויִסְעוּ מִמְּהֻלוֹת וַיַּחֲנוּ בְתַחַת:
 כז ויִסְעוּ מִתַּחַת וַיַּחֲנוּ בְתַרְחָה:
 כח ויִסְעוּ מִתַּרְחָה וַיַּחֲנוּ בְמִתְקָה:
 כט ויִסְעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְחַשְׁמוֹנָה:
 ל ויִסְעוּ מִחַשְׁמוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּמִסְרוֹת:
 לא ויִסְעוּ מִמִּסְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּבְנֵי יַעֲקֹן:
 לב ויִסְעוּ מִבְּנֵי יַעֲקֹן וַיַּחֲנוּ בְּחֹר הַגְּדָגָד:
 לג ויִסְעוּ מִחֹר הַגְּדָגָד וַיַּחֲנוּ בְּיִטְבַּתָּה:
 לד ויִסְעוּ מִיִּטְבַּתָּה וַיַּחֲנוּ בְעֵבְרוֹנָה:
 לה ויִסְעוּ מִעֵבְרוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְעֵצְיוֹן גִּבֹּר:
 לו ויִסְעוּ מִעֵצְיוֹן גִּבֹּר וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר־צִין הוּא קֹדֶשׁ:
 לז ויִסְעוּ מִקֹּדֶשׁ וַיַּחֲנוּ בְהוֹר הַהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֲדוּמִים:
 לח וַיַּעַל אֶהֱרֹן כַּהֵן אֶל־הָר הַהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בְּשָׁנַת הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ:
 לט וַאֲהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמֵאֵת שָׁנָה בָּמָוֶתוֹ בְּהַר הַהָר: ס
 מ וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַרְד וְהוּא־יֹשֵׁב בְּנֹגֵב אֶרֶץ כְּנַעַן בָּבֹא בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 מא ויִסְעוּ מִהוֹר הַהָר וַיַּחֲנוּ בְּצַלְמוֹנָה:
 מב ויִסְעוּ מִצַּלְמוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפוֹנִין:
 מג ויִסְעוּ מִפוֹנִין וַיַּחֲנוּ בְּאוֹבוֹת:
 מד ויִסְעוּ מֵאוֹבוֹת וַיַּחֲנוּ בְּעֵבְרִים הַמְעַבְרִים בְּגִבּוֹל מוֹאָב:
 מה ויִסְעוּ מֵעֵבְרִים וַיַּחֲנוּ בְּדִיבּוֹן גָּד:
 מו ויִסְעוּ מִדִּיבּוֹן גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעַלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה:

הם נסעו מעלמון דבֵּלְתִימָה וַיַּחֲנוּ בְּהַרֵי
'מַעֲבַר הַיַּרְדֵּן' לִפְנֵי נָבוֹ.
הם נסעו מהרי מעבר הַיַּרְדֵּן וַיַּחֲנוּ בְּמִישׁוֹרִים
שֶׁל מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יִרְחוֹ.
והם חנו על יד הַיַּרְדֵּן – מִבֵּית הַיְשִׁימוֹת' עַד
מִישׁוֹר עֲצֵי הַשֵּׁטָה הַנִּקְרָא 'אַבְל', בְּמִישׁוֹרִים
שֶׁל מוֹאָב.

פְּרַשְׁת הוֹרֶשֶׁת הָאָרֶץ

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד
הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יִרְחוֹ וַאֲמַר:
דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתֹּאמֶר לָהֶם: כְּשֶׁתַּעֲבְרוּ
אֶת הַיַּרְדֵּן לָאָרֶץ כְּנָעַן,
תִּשְׁמִידוּ אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם,
וַתֹּאבְדוּ אֶת כָּל מְקוֹמוֹת הַהִשְׁתַּחֲוִיָּה שְׁלָהֶם,
וַתֹּאבְדוּ אֶת כָּל הַפְּסָלִים הַיְצוּקִים שְׁלָהֶם,
וַתִּשְׁמִדוּ אֶת כָּל הַמְּזֻבַּחֹת שְׁלָהֶם.
כַּבְּשׂוּ אֶת הָאָרֶץ וַתְּגוּרוּ בָּהּ, כִּי לָכֶם נָתַתִּי
אֶת הָאָרֶץ לְנַחֲלָה.
וַתַּחֲלֶקוּ אֶת הָאָרֶץ בְּגוּרֹל לְנַחֲלוֹת
לְמִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם – לְמִשְׁפַּחַת גְּדוּלָה תִּתְּנוּ
נַחֲלָה גְּדוּלָה וְלְמִשְׁפַּחַת קַטְנָה תִּתְּנוּ נַחֲלָה
קַטְנָה, הַמְּקוֹם שֶׁיֵּצֵא לָהּ שֵׁם הַגּוּרֹל – שְׁלָהּ
יְהִי, לְפִי שְׁבִטֵי אֲבוֹתֵיכֶם תִּנְחַלוּ.
וְאִם לֹא תִסְלְקוּ אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם,
אֵלֶּה שֶׁתִּשְׂאִירוּ מֵהֶם יִהְיוּ כְּמוֹ סְבִינִים
בְּעֵינֵיכֶם וְכְמוֹ קוֹצִים סְבִיבְכֶם, וַיַּעֲשׂוּ לָכֶם
צָרוֹת בְּאֶרֶץ שְׂאֵתָם יוֹשְׁבִים בָּהּ.
וְכִמוֹ שֶׁחֲשַׁבְתִּי לַעֲשׂוֹת לָהֶם כְּדָ אֲעֲשֶׂה לָכֶם.

פְּרַשְׁת הַגְּבוּלוֹת

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה וַאֲמַר:
צַוה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמֹר לָהֶם: כְּשֶׁתְּבוֹאוּ
לָאָרֶץ – אָרֶץ כְּנָעַן, זֹאת הָאָרֶץ שֶׁתְּהִיָּה לָכֶם
לְנַחֲלָה – אָרֶץ כְּנָעַן לְגְבוּלוֹתֶיהָ.
הַגְּבוּל הַדְּרוּמִי יְהִיָּה לָכֶם מִמִּדְבַּר צִין שֶׁעַל יַד
אֲדוֹם, וְיְהִיָּה לָכֶם קֶצֶה גְבוּל הַדְּרוֹם מִקְצֵה יָם

וַיִּסְעוּ מֵעַלְמוֹן דְּבַלְתִּימָה וַיַּחֲנוּ בְּהַרֵי
הַמַּעֲבָרִים לִפְנֵי נָבוֹ:
וַיִּסְעוּ מִהַרֵי הַמַּעֲבָרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבַת
מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יִרְחוֹ:
וַיַּחֲנוּ עַל-הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשִׁמוֹת עַד
אַבְל הַשֵּׁטִים בְּעַרְבַת מוֹאָב: ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב
עַל-יַרְדֵּן יִרְחוֹ לֵאמֹר:
דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי
אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-אֶרֶץ כְּנָעַן:
וְהוֹרֶשְׁתֶּם אֶת-כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם
וְאֹבַדְתֶּם אֶת כָּל-מִשְׁכֵּי־תֶּם וְאֶת
כָּל-צִלְמוֹ מִסְכַּתְּם תֹּאבְדוּ וְאֶת
כָּל-בְּמוֹתֶם תִּשְׁמִידוּ:
וְהוֹרֶשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשְׁכַּתְּם-בָּהּ כִּי
לָכֶם נָתַתִּי אֶת-הָאָרֶץ לְרֶשֶׁת אֲתָהּ:
וְהַתְּנַחֲלֶתֶם אֶת-הָאָרֶץ בְּגוּרֹל
לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם לְרֹב תִּרְבּוּ אֶת-נַחֲלֹתוֹ
וְלִמְעַט תִּמְעִיט אֶת-נַחֲלֹתוֹ אֶל
אֲשֶׁר-יֵצֵא לוֹ שֵׁמָה הַגּוּרֹל לוֹ יְהִיָּה
לְמִטּוֹת אֲבוֹתֵיכֶם תִּתְּנַחֲלוּ:
וְאִם-לֹא תוֹרִישׁוּ אֶת-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם
וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ מֵהֶם לְשָׂכִים בְּעֵינֵיכֶם
וְלְצִנִּינִים בְּצַדִּיכֶם וְצָרְרוּ אֲתֹכֶם
עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ:
וְהָיָה כַּאֲשֶׁר דִּמְיַתִּי לַעֲשׂוֹת לָהֶם
אֲעֲשֶׂה לָכֶם: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
צִו אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם
כִּי-אַתֶּם בָּאִים אֶל-הָאָרֶץ כְּנָעַן זֹאת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפַּל לָכֶם בְּנַחֲלָה אָרֶץ
כְּנָעַן לְגְבוּלֶיהָ:
וְהָיָה לָכֶם פְּאֵת-נֶגֶב מִמִּדְבַּר-צִין
עַל-יַדֵי אֲדוֹם וְהָיָה לָכֶם גְּבוּל נֶגֶב

מז
מח
מט
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
לד

מקצה ים-הַמֶּלַח קדמה:

הַמֶּלַח בְּצַד מִזְרַח.
הַגְּבוּל הַדְּרוֹמִי יָקוּף לָכֶם לַמַּעֲלָה עַקְרָבִים
וַיַּעֲבֹר לְצִיָּן, וַיְהִיָּה קֶצְהוּ דְרוֹמִית לְקֹדֶשׁ
בְּרַנֵּעַ, וַיִּמְשִׁיךְ לַחֲצַר אֲדָר וַיַּעֲבֹר לְעֶצְמוֹן.

ד וְנֹסֵב לָכֶם הַגְּבוּל מִמִּנְּב לַמַּעֲלָה
עַקְרָבִים וְעֵבֶר צְנָה וְהָיוּ (וְהָיָה)
הַוָּצְאָתָיו מִמִּנְּב לְקֹדֶשׁ בְּרַנֵּעַ וַיֵּצֵא
חֲצַר-אֲדָר וְעֵבֶר עֶצְמוֹנָה:

ה הַגְּבוּל יָקוּף מֵעֶצְמוֹן וַיִּמְשִׁיךְ אֶל נַחַל מִצְרַיִם,
וְקֶצְהוּ יְהִיָּה בַּיָּם.

ה וְנֹסֵב הַגְּבוּל מֵעֶצְמוֹן נַחֲלָה מִצְרַיִם
וְהָיוּ תוֹצְאָתָיו הַיָּמָה:

ו וַגְּבוּל מִמִּזְרָב – הַיָּם הַגְּדוֹל יְהִיָּה לָכֶם לְגְבוּל,
זֶה יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל מִמִּזְרָב.

ו וַגְּבוּל יָם וְהָיָה לָכֶם הַיָּם הַגְּדוֹל וַגְּבוּל
זֶה-יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל יָם:

ז וְזֶה יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל הַצְּפוֹן – מֵהַיָּם הַגְּדוֹל
תִּכְוֶנוּ לָכֶם אֶת הַגְּבוּל אֶל הַפְּסָגָה הַגְּבוּוּהָ
שֶׁל הַרֵי אֲמֹנֹן.

ז וְזֶה-יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל צְפוֹן מִן-הַיָּם
הַגְּדוֹל תִּתְּאוּ לָכֶם הַר הַהָר:

ח מִהַפְּסָגָה הַגְּבוּוּהָ תִּכְוֶנוּ אֶת הַגְּבוּל לְכוּוֹן
אֲנִטְוִיכִיָּא, וַיְהִיָּה קֶצְהוּ הַגְּבוּל בְּצַדָּה.

ח מִהַר הַהָר תִּתְּאוּ לְבֵא חֲמַת וְהָיוּ
תוֹצְאֹת הַגְּבוּל צַדָּה:

ט הַגְּבוּל יֵצֵא לְצִפּוֹרֵן וַיְהִיָּה קֶצְהוּ בַּחֲצַר עֵינָן, זֶה
יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל צְפוֹן.

ט וַיֵּצֵא הַגְּבוּל צִפּוֹרֵן וְהָיוּ תוֹצְאָתָיו חֲצַר
עֵינָן זֶה-יְהִיָּה לָכֶם גְּבוּל צְפוֹן:

י וּתְכַוֶּנוּ לָכֶם אֶת גְּבוּל הַמִּזְרָח מִחֲצַר עֵינָן אֶל
שִׁפְסָה.

י וְהַתְּאוּתֶם לָכֶם לְגְבוּל קְדָמָה מִחֲצַר
עֵינָן שִׁפְסָה:

יא הַגְּבוּל יֵרֵד מִשִּׁפְסָה לְרַבְלָה, מִזְרַחִית לְמַעַן,
הַגְּבוּל יֵרֵד וַיִּגַּיעַ לַפְּנֵה הַמִּזְרַחִית שֶׁל יָם
בְּנִרְתָּה.

יא וַיֵּרֵד הַגְּבוּל מִשִּׁפְסָה הַרְבֵּלָה מִקְדָּם
לְעֵינָן וַיֵּרֵד הַגְּבוּל וּמַחָה עַל-כַּתְּף
יָם-בְּנִרְתָּה קְדָמָה:

יב הַגְּבוּל יֵרֵד לְיַרְדֵּן וְקֶצְהוּ יְהִיָּה בַּיָּם הַמֶּלַח.
זֹאת תְּהִיָּה לָכֶם הָאָרֶץ לְגְבוּלוֹתֶיהָ מִסְּבִיב.

יב וַיֵּרֵד הַגְּבוּל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאָתָיו יָם
הַמֶּלַח זֹאת תְּהִיָּה לָכֶם הָאָרֶץ
לְגְבוּלוֹתֶיהָ סְבִיב:

יג מֹשֶׁה צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר: זֹאת הָאָרֶץ
שֶׁתַּחֲלִקוּ אוֹתָהּ לַנַּחֲלָה בְּגוֹרָל, שְׁהִי צִוָּה
לְתֵת לְתַשְׁעָה וַחֲצֵי הַשְּׁבֻטִים.

יג וַיִּצְוֶה מֹשֶׁה אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר תַּתְּנַחֲלוּ אוֹתָהּ בְּגוֹרָל אֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה לְתֵת לְתַשְׁעַת הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי
הַמִּטָּה:

יד כִּי שִׁבְט בְּנֵי רְאוּבֵן לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם וּשְׁבֻט בְּנֵי
גַד לְמִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, וַחֲצֵי שִׁבְט מְנַשֶּׁה כָּבָר
לְקַחוּ אֶת נַחֲלָתָם.

יד כִּי לְקַחְוּ מִטָּה בְּנֵי הָרְאוּבֵנִי לְבֵית
אֲבֹתָם וּמִטָּה בְּנֵי-הַגָּדִי לְבֵית אֲבֹתָם
וַחֲצֵי מִטָּה מְנַשֶּׁה לְקַחוּ נַחֲלָתָם:

טו שְׁנֵי הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמִּטָּה לְקַחוּ נַחֲלָתָם
מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן יִרְחוּ קְדָמָה מִזְרַחָה: פ

טו שְׁנֵי הַמִּטּוֹת וַחֲצֵי הַמִּטָּה לְקַחוּ נַחֲלָתָם
מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן יִרְחוּ קְדָמָה מִזְרַחָה: פ

פְּרִשְׁת הַמִּנְחִילִים

ה' דְּבַר אֵל מֹשֶׁה וַאֲמַר:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים שִׁנְחִילוּ לָכֶם אֶת
הָאָרֶץ: אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן, וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-יִנְחִלוּ לָכֶם
אֶת-הָאָרֶץ אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וַיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן:

רביעי
(שש)

וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמַּטֵּה תִקְחוּ לְנַחַל אֶת־הָאָרֶץ.
 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים לְמַטֵּה יְהוּדָה – כָּלָב בֶּן יִפְנֵה.
 וְלִשְׁבֵט בְּנֵי שִׁמְעוֹן – שְׁמוּאֵל בֶּן עֲמִיהוּד.
 לְשִׁבֵט בְּנִימִין – אֱלִידָד בֶּן בְּסֹלוֹן.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי דָן – בְּקִי בֶן יִגְלִי.
 לְבְנֵי יוֹסֵף: הַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי מְנַשֶּׁה – חַנְיָאֵל בֶּן אֶפַד.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי אֶפְרַיִם – קִמּוּאֵל בֶּן שַׁפְטָן.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי זְבוּלוֹן – אֱלִיצָפָן בֶּן פְּרֻזָּה.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר – פְּלִטְיָאֵל בֶּן עֶזֶן.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי אֲשֶׁר – אַחִיהוּד בֶּן שְׁלוּמִי.
 וְהַנָּשִׂיא לְשִׁבֵט בְּנֵי נַפְתָּלִי – פְּדֵהָאֵל בֶּן עֲמִיהוּד.
 אֵלֶּה הָאֲנָשִׁים שֶׁה' צִוָּה שִׁנְחִילוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן.

וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמַּטֵּה תִקְחוּ לְנַחַל אֶת־הָאָרֶץ:
 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים לְמַטֵּה יְהוּדָה
 כָּלָב בֶּן־יִפְנֵה:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁמוּאֵל בֶּן־עֲמִיהוּד:
 לְמַטֵּה בְנִימִן אֱלִידָד בֶּן־בְּסֹלוֹן:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־דָן נָשִׂיא בְקִי בֶן־יִגְלִי:
 לְבְנֵי יוֹסֵף לְמַטֵּה בְנֵי־מְנַשֶּׁה נָשִׂיא חַנְיָאֵל בֶּן־אֶפַד:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־אֶפְרַיִם נָשִׂיא קִמּוּאֵל בֶּן־שַׁפְטָן:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־זְבוּלוֹן נָשִׂיא אֱלִיצָפָן בֶּן־פְּרֻזָּה:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־יִשְׁשָׁכָר נָשִׂיא פְּלִטְיָאֵל בֶּן־עֶזֶן:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־אֲשֶׁר נָשִׂיא אַחִיהוּד בֶּן־שְׁלוּמִי:
 וְלִמַטֵּה בְנֵי־נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדֵהָאֵל בֶּן־עֲמִיהוּד:
 אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְנַחַל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: פ

פרשת ערי הלויים

ה' דִּבֶּר אֶל מֹשֶׁה בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׂמוּל יְרִיחוֹ וְאָמַר:
 צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁתְּנּוּ לְלוֹוִיִּם חֶלֶק מִנְחֹלֶתָם לְעָרִים לְמִגּוּרִים, וְתִתְּנוּ לְלוֹוִיִּם גַּם מִגְרָשׁ סָבִיב כָּל עִיר.
 הָעָרִים יִהְיוּ לָהֶם לְמִגּוּרִים, וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לְבִהמֹתֵיהֶם וּלְרִכּוּשָׁם וּלְכָל חַיֹּתֵיהֶם.
 וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים שִׁתְּתְּנוּ לְלוֹוִיִּם לְשִׁמוּשָׁם – אֶלֶף אַמָּה מִסָּבִיב, מִחוּמַת הָעִיר כָּל־פִּי חוּץ.
 וְתִמְדְּדוּ מִחוּץ לָעִיר לְצַד מִזְרַח אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד דְּרוֹם אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד מַעְרָב אֲלֵפִים אַמָּה, וּלְצַד צְפוֹן אֲלֵפִים אַמָּה לְמִגְרָשׁ וּלְחֻקְלָאוֹת, וְהָעִיר בְּמִרְכָּזָהּ, זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרָשֵׁי הָעָרִים.
 הָעָרִים שִׁתְּתְּנוּ לְלוֹוִיִּם – בְּנוֹסֵף לְשֵׁשׁ עָרֵי

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרִחוֹ לֵאמֹר:
 צִו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַנוּ לְלוֹוִיִּם מִנְחֹלֶת אֲחֻזַּתָם עָרִים לְשִׁבְתָּם וּמִגְרָשׁ לְעָרִים סָבִיב־תֵּיהֶם תִּתְּנוּ לְלוֹוִיִּם:
 וְהָיוּ הָעָרִים לָהֶם לְשִׁבְתָּם וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לְבִהמֹתָם וּלְרִכּוּשָׁם וּלְכָל חַיֹּתָם:
 וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לְלוֹוִיִּם מִקִּיר הָעִיר וְחוּצָה אֶלֶף אַמָּה סָבִיב:
 וּמִדְּתָם מִחוּץ לָעִיר אֶת־פְּאֵת־קְדָמָה אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת־פְּאֵת־דָּגְבַּי אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת־פְּאֵת־יָם אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְאֶת פְּאֵת צְפוֹן אֲלֵפִים בְּאַמָּה וְהָעִיר כַּתְּנֶה זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרָשֵׁי הָעָרִים:
 וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לְלוֹוִיִּם אֵת

חמישי

לה

המקלט שתתנו לרוצחים בטעות שיברחו לשם, תוסיפו עליהם ותתנו עוד ארבעים ושתים ערים.

כל הערים שתתנו ללויים ארבעים ושמונה ערים, תתנו אותן ואת מגרשיהן.

והערים שתתנו מנחלת בני ישראל – משבט גדול תקחו ערים רבות, ומשבט קטן תקחו מעט – כל שבט לפי גדול נחלתו שיקבל כף יתן מעריו ללויים.

פרשת הרוצח

ה' דבר אל משה ואמר:

דבר אל בני ישראל ותאמר להם: כשתעברו את הירדן לארץ כנען, תבינו לכם ערים שתהיינה לכם ערי מקלט – שינוסו לשם רוצח שהרג אדם בטעות.

הערים תהיינה למקלט מגואל הדם, והרוצח לא יהרג עד שהוא יעמוד למשפט לפני הדינים.

והערים שתבינו לכך – יהיו לכם שש ערי מקלט.

את שלוש הערים הראשונות תשימו מעבר לירדן ממזרח, ואת שלוש הערים האחרות תשימו בארץ כנען, והן תהיינה ערי מקלט.

שש הערים האלה תהיינה למקלט לבני ישראל ולגר ולתושב שבתוכם, שיברח לשם כל מי שהרג אדם בטעות.

ואם הוא הכה אותו בכלי ברזל והוא מת – הוא רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

ואם הכה אותו באבן בגודל של כף יד – שבה הוא עלול למות, והוא אבן מת, הוא רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

או אם הכה אותו בכלי עץ בגודל של כף יד – שבו הוא עלול למות, והוא אבן מת, זהו רוצח במזיד, הרוצח יהרג.

גואל הדם הוא יהרוג את הרוצח, הוא יהרוג אותו כשיפגוש אותו.

שש-ערי המקלט אשר תתנו לנסי שמה הרצח ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר:

כל-הערים אשר תתנו ללויים ארבעים ושמונה עיר אתהן ואת-מגרשיהן:

והערים אשר תתנו מאחזת בני-ישראל מאת הרב תרבו ומאת המעט תמעטו איש כפי נחלתו אשר ינחלו יתן מעריו ללויים: פ

וידבר יהוה אל-משה לאמר:

דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כי אתם עברים את-הירדן ארצה כנען:

והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה לכם ונס שמה רצח מכה-נפש בשגגה:

והיו לכם הערים למקלט מגואל ולא ימות הרצח עד-עמדו לפני העדה למשפט:

והערים אשר תתנו שש-ערי מקלט תהיינה לכם:

את שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען ערי מקלט תהיינה:

לבני ישראל ולגר ולתושב בתוכם תהיינה שש-הערים האלה למקלט לנסי שמה כל-מכה-נפש בשגגה:

ואם-בכלי ברזל ו הכהו וימת רצח הוא מות יומת הרצח:

ואם באבן יד אשר-ימות בה הכהו וימת רצח הוא מות יומת הרצח:

או בכלי עץ-יד אשר-ימות בו הכהו וימת רצח הוא מות יומת הרצח:

גואל הדם הוא ימית את-הרצח בפגוע-בו הוא ימתנו:

שש
(שבע)

וְאִם הָיָה דָחַף אוֹתוֹ בְּשִׁנְאָה, אוֹ זָרַק עָלָיו בְּכוֹנָה וְהוּא מֵת.

אוֹ אִם הוּא הִכָּה אוֹתוֹ בְּיָדוֹ בְּשִׁנְאָה וְהוּא מֵת – הַמִּכָּה יִהְרַג, הוּא רוֹצֵחַ, גּוֹאֵל הַדָּם יִהְרֹג אֶת הַרוֹצֵחַ בְּפָנָיו כִּי:

וְאִם הוּא דָחַף אוֹתוֹ בְּטָעוּת, בְּלִי שִׁנְאָה, אוֹ זָרַק עָלָיו אִיזָה בְּלִי בּוֹנָה.

אוֹ הִרְגוּ אוֹתוֹ בְּאֶבֶן בְּלִשְׁתֵּי שָׁהוּא עָלוּל לְמוֹת מִמֶּנָּה, בְּלִי שְׂרָאָה אוֹתוֹ, וְהוּא הַפִּיל עָלָיו וְהוּא מֵת, וְהוּא לֹא אוֹיֵב שְׁלוֹ וְלֹא מִחַפְּשׁ אֶת רַעְתּוֹ –

הַדֵּינִים יִשְׁפְּטוּ בֵּין הַמִּכָּה וּבֵין גּוֹאֵל הַדָּם עַל פִּי הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה.

הַדֵּינִים יִצְלִי אֶת הַרוֹצֵחַ מִיַּד גּוֹאֵל הַדָּם, וְיַחְזִירוּ אוֹתוֹ לְעִיר מִקְלָטוֹ שֶׁהוּא בֶּרֶח לְשָׁם, וְהוּא יִגֹּר בָּהּ עַד שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל שֶׁנִּמְשַׁח בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ יָמוּת.

וְאִם הַרוֹצֵחַ יֵצֵא מִגְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ שֶׁהוּא בֶּרֶח לְשָׁם.

וְגּוֹאֵל הַדָּם יִמְצֵא אוֹתוֹ מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ – גּוֹאֵל הַדָּם רִשְׁאֵי לְהִרְגוֹ אֶת הַרוֹצֵחַ, אֵין אִסוּר רְצִיחָה בְּהִרְגָתוֹ.

לְכֵן הוּא צָרִיף לְגוּר בְּעִיר מִקְלָטוֹ עַד שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוּת, וְאַחֲרֵי שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל יָמוּת הַרוֹצֵחַ יַחְזוּר לְאֶרֶץ שֶׁקֶבֶל בְּחֻלְקוֹ.

דֵּינִים אֵלֶּה יִהְיוּ לָכֶם לְחֹק מִשְׁפָּט לְדוֹרוֹת בְּכָל מְקוֹמוֹת מְגוּרֵיכֶם.

כָּל הוֹרֵג נֶפֶשׁ – יִהְרַגוּ אֶת הַרוֹצֵחַ עַל פִּי עֵדִים, וְעַד אֶחָד לֹא יַעֲיֵד נֶגֶד אָדָם כְּדִי לְהִרְגוֹ אוֹתוֹ.

וְאֵל תִּקְחוּ בְּסֹף כְּסוּפֶר – נֶפֶשׁ לְרוֹצֵחַ שֶׁהוֹרֵשׁ בְּבֵית דִּין לְהִהְרֵג, אֵלֹא הוּא יִהְרַג.

וְאֵל תִּקְחוּ בְּסֹף כְּסוּפֶר לְמִי שֶׁחַיִּיב לְבִרוּחַ לְעִיר מִקְלָטוֹ כְּדִי שְׂיִכַּל לְחַזוֹר וּלְגוּר בְּאֶרְצוֹ לְפָנֵי מוֹת הַכֹּהֵן.

וְכַד לֹא תִרְשִׁיעוּ אֶת הָאֶרֶץ שְׂאֵתֶם בָּהּ, כִּי עוֹזֵן רְצִיחָה מִרְשִׁיעַ אֶת הָאֶרֶץ, וְלֹאֲרֵץ לֹא

וְאִם בְּשִׁנְאָה יִהְדָּפְנוּ אוֹ-הַשְּׁלִיךְ עָלָיו בְּצִדָּה וְיָמוּת:

אוֹ כִּאִיזָה הִכָּהוּ בְּיָדוֹ וְיָמוּת מוֹת-יוֹמֵת הַמִּכָּה רֹצֵחַ הוּא גּוֹאֵל הַדָּם יָמוּת אֶת-הַרֹצֵחַ בְּפָנָיו כִּי:

וְאִם-בְּפִתְעַ בְּלֹא-אִיזָה הִדָּפוּ אוֹ-הַשְּׁלִיךְ עָלָיו כְּלִי-כִּלִּי בְּלֹא צִדָּה:

אוֹ בְּכָל-אֶבֶן אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ בְּלֹא רְאוּת וְיִפֹּל עָלָיו וְיָמוּת וְהוּא לֹא-אוֹיֵב לִי וְלֹא מִבְּקִשׁ רַעְתּוֹ:

וְשִׁפְטוּ הָעֵדָה בֵּין הַמִּכָּה וּבֵין גּוֹאֵל הַדָּם עַל הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה:

וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת-הַרֹצֵחַ מִיַּד גּוֹאֵל הַדָּם וְהִשִּׁיבוּ אוֹתוֹ הָעֵדָה אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר-נָס שָׁמָּה וְיָשֵׁב בָּהּ עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל אֲשֶׁר-מִשַּׁח אוֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ:

וְאִם-יֵצֵא יֵצֵא הַרֹצֵחַ אֶת-גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה:

וְיִמְצֵא אוֹתוֹ גּוֹאֵל הַדָּם מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ וְרֹצֵחַ גּוֹאֵל הַדָּם אֶת-הַרֹצֵחַ אֵין לִי דָם:

כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגְּדוֹל יָשׁוּב הַרֹצֵחַ אֶל-אֶרֶץ אַחֲזוֹתוֹ:

וְהָיוּ אֵלֶּה לָכֶם לְחֻקֵּי מִשְׁפָּט לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם:

כָּל-מִכָּה-נֶפֶשׁ לְפִי עֵדִים יִרְצַח אֶת-הַרֹצֵחַ וְעַד אֶחָד לֹא-יַעֲנֶה בְּנֶפֶשׁ לְמוֹת:

וְלֹא-תִקְחוּ כְּפָר לְנֶפֶשׁ רֹצֵחַ אֲשֶׁר-הוּא רָשָׁע לְמוֹת כִּי-מוֹת יוֹמֵת:

וְלֹא-תִקְחוּ כְּפָר לָנוּס אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ לְשׁוּב לְשִׁבְתָּ בְּאֶרֶץ עַד-מוֹת הַכֹּהֵן:

וְלֹא-תַחְנִיפוּ אֶת-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם בָּהּ כִּי הַדָּם הוּא יַחְנִיף אֶת-הָאֶרֶץ וְלֹאֲרֵץ

יִתְּכַפֵּר עַל הַדָּם שֶׁל מִי שֶׁנִּרְצַח בָּהּ אֲלֵא רַק
בְּשִׁפְכַת דַּם הַרוּצָח.

וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-הָאָרֶץ שְׂאתֶם יוֹשְׁבֵים בָּהּ,
שְׂאֵנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכָהּ, שְׁחָרִי אֲנִי ה' שׁוֹכֵן בְּתוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

פְּרֻשַׁת נַחֲלַת צֶלְפָּחֵד

רֵאשִׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל בְּנֵי גִלְעָד בֶּן מְכִיר בֶּן
מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפַּחוֹת בְּנֵי יוֹסֵף נִגְשׂוּ וַדְּבָרוּ לְפָנָי
מִשָּׁה וּלְפָנָי הַנְּשִׂאִים – רֵאשִׁי הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הֵם אָמְרוּ: ה' צִוָּה אֶת אֲדוֹנָי לָתֵת אֶת הָאָרֶץ
לְנַחֲלָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹרָל, וְאֲדָנִי נִצְטָוָה
בְּדַבָּר ה' לָתֵת אֶת נַחֲלַת צֶלְפָּחֵד אֶחָיו
לְבָנוֹתָיו.

וְכִשְׁהוּ יִנְשְׂאוּ לְאָחֵד מִבְּנֵי שְׁבֹטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
– נַחֲלָתָן תִּחְסַר מִנַּחֲלַת אֲבוֹתֵינוּ וְתִתְנוֹסֵף
לְנַחֲלַת הַשְּׁבֹט שֶׁהוּא יִנְשְׂאוּ לָהֶם לְנָשִׁים,
וְיִחְסַר מֵהַחֶלֶק שֶׁקִּבְּלָנוּ לְנַחֲלָה בְּגוֹרָל.

וְגַם בְּשִׂיחֵיהֶּ הַיּוֹבֵל לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּתְנוֹסֵף
נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַשְּׁבֹט שֶׁהוּא יִנְשְׂאוּ לָהֶם,
וּמִנַּחֲלַת שְׁבֹט אֲבוֹתֵינוּ תִּחְסַר נַחֲלָתָן!

מִשָּׁה צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי דְבַר ה'
וְאָמַר: שְׁבֹט בְּנֵי יוֹסֵף מְדַבְּרִים דְּבָרִים נְכוֹנִים.
זֶה הַדְּבַר שֶׁה' צִוָּה לֹאמַר לְבָנוֹת צֶלְפָּחֵד: הֵן
יִנְשְׂאוּ לְאִישׁ שְׂטוּב בְּעִינְיָהֶן, אֲבָל רַק לְאִישׁ
מִמִּשְׁפַּחַת שְׁבֹט אֲבִיהֶן הֵן יִנְשְׂאוּ.

וְכֵן לֹא תַעֲבוֹר נַחֲלָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁבֹּט
לְשֹׁבֵט, אֲלֵא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְּבְקוּ כָּל אָחֵד
בְּנַחֲלַת שְׁבֹט אֲבוֹתָיו.

וְכֵל בַּת שְׂוִירֶשֶׁת נַחֲלָה מִשְׁבֹּטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
תִּנְשָׂא רַק לְאָחֵד מִמִּשְׁפַּחַת שְׁבֹט אֲבִיהָ, כְּדִי
שְׁשֹׁבֵטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִירָשׁוּ כָּל אָחֵד אֶת
נַחֲלַת אֲבוֹתָיו.

וְכֵן לֹא תַעֲבוֹר נַחֲלָה מִשְׁבֹּט לְשֹׁבֵט אַחֵר,
אֲלֵא שְׁבֹטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְּבְקוּ כָּל אָחֵד
בְּנַחֲלָתוֹ.

לֹא יִכְפֹּר לְדָם אֲשֶׁר שִׁפְדָּבָה כִּי־אִם
בְּדָם שִׁפְכוּ:

וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם
יוֹשְׁבֵים בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שׁוֹכֵן בְּתוֹכָהּ כִּי
אֲנִי יְהוָה שׁוֹכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

וַיִּקְרְבוּ רֵאשֵׁי הָאֲבוֹת לַמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־
גִלְעָד בֶּן־מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפַּחַת
בְּנֵי יוֹסֵף וַיִּדְּבָרוּ לְפָנָי מִשָּׁה וּלְפָנָי
הַנְּשִׂאִים רֵאשֵׁי אֲבוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמְרוּ אֶת־אֲדֹנָי צִוָּה יְהוָה לָתֵת
אֶת־הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּגוֹרָל לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֲדָנִי צִוָּה בִּיהוָה לָתֵת אֶת־נַחֲלַת
צֶלְפָּחֵד אֶחָיו לְבָנוֹתָיו:

וְהָיוּ לְאָחֵד מִבְּנֵי שְׁבֹטֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
לְנָשִׁים וּנְגִרְעָה נַחֲלָתָן מִנַּחֲלַת אֲבוֹתֵינוּ
וְנוֹסֵף עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה
לָהֶם וּמִגֹּרָל נַחֲלָתָנוּ יִגְרַע:

וְאִם־יִהְיֶה הַיּוֹבֵל לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְנוֹסֵפָה
נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה
לָהֶם וּמִנַּחֲלַת מִטָּה אֲבוֹתֵינוּ יִגְרַע נַחֲלָתָן:

וַיִּצַו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְהוָה
לֵאמֹר כֵּן מִטָּה בְּנֵי־יוֹסֵף דְּבָרִים:

זֶה הַדְּבַר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְבָנוֹת
צֶלְפָּחֵד לֵאמֹר לְטוֹב בְּעִינְיָהֶם תִּהְיֶינָה
לְנָשִׁים אֵד לַמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבִיהֶם
תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים:

וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּטָּה
אֶל־מִטָּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מִטָּה אֲבוֹתָיו
יִדְּבְקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְכֹל־בַּת יִרְשֶׁת נַחֲלָה מִמִּטּוֹתֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְאָחֵד מִמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבִיהָ
תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירָשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אִישׁ נַחֲלַת אֲבוֹתָיו:

וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה מִמִּטָּה לְמִטָּה אַחֵר
כִּי־אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְּבְקוּ מִטּוֹת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:

לד

שביעי
א לו

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

פרשת מסעי

כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה כִּדְ עָשׂוּ בְּנוֹת
צִלְפַחֵד.

מִחֲלֵה תְרֻצָּה חֲגֵלָה מְלֻכָּה וְנוֹעָה בְּנוֹת
צִלְפַחֵד נִשְׂאוּ לְבָנֵי דֹדֵיהֶן.

הֵן נִשְׂאוּ לְאֲנָשִׁים מִמִּשְׁפַּחֹת בְּנֵי מְנַשֶּׁה בֶּן
יוֹסֵף, וְנִחְלָתָן נִשְׂאָרָה אֲצֵל שִׁבְט מִשְׁפַּחַת
אֲבִיהֶן.

אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים שֶׁה' צִוָּה אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּאֲמָצְעוֹת מֹשֶׁה, בְּמִישׁוֹרִים שֶׁל
מוֹאָב עַל יַד הַיַּרְדֵּן שְׁמוֹל יְרִיחוֹ.

כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ
בְּנוֹת צִלְפַחֵד:

וַתְּהַיְיֶנָּה מִחֲלֵה תְרֻצָּה וְחֲגֵלָה וּמְלֻכָּה
וְנוֹעָה בְּנוֹת צִלְפַחֵד לְבָנֵי דֹדֵיהֶן לְנָשִׁים:

מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף הָיוּ
לְנָשִׁים וַתְּהִי נִחְלָתָן עַל־מִטָּה מִשְׁפַּחַת
אֲבִיהֶן:

אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרִיחוֹ:

א
ב
ג

מפסיד

דְּבָרִים

פְּרֹשֶׁת הַחֲטָאִים

אֵלֶּה הַדְּבָרִים שֶׁמֹּשֶׁה דִּבֶּר אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל
 בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר שְׁבַע־עֵרָבָה, מוֹל יַם סוּף
 בֵּין פָּאֶרָן וּבֵין תּוֹפֵל וּלְבָן וַחֲצֵרוֹת וְדִי זֶהָב.
 הַמִּרְחֵק מִחוּרֵב לְקֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ דְּרָךְ הַר שְׁעִיר
 הוּא אֶחָד עֶשְׂרֵי יָמֵי הַלִּיכָה.
 אַף רַק בַּשָּׁנָה הָאַרְבָּעִים בַּחוּדֶשׁ הָאֶחָד עֶשְׂרֵי
 בַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בַּחוּדֶשׁ מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל מַה שֶׁה' צִוָּה אוֹתוֹ לֵאמֹר לָהֶם.
 אַחֲרֵי שֶׁנִּצַּח אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי שׁוֹיֵשֶׁב
 בַּחֲשִׁבוֹן וְאֵת עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן שׁוֹיֵשֶׁב
 בְּעִשְׂתָּרוֹת שְׁבַמְלִכוֹת אֲדָרְעִי.
 מֹשֶׁה הִתְחִיל לְבַאֵר אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּעֵבֶר
 הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב, וְאָמַר:
 ה' אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּהַר חוֹרֵב וְאָמַר:
 מִסְּפִיק לָכֶם לְשִׁבֹת בְּהַר הַזֶּה.
 פָּנוּ מִכָּאן וְסַעְדוּ לָכֶם וּבֹאוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
 לְהַר הָאֱמֹרִי וְאֵל כָּל שְׁכֵנָיו שְׁבַע־עֵרָבָה בְּהַר
 וּבַשְּׁפֵלָה וּבַנֶּגֶב וּבַחֹף הַיָּם, אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי
 וְהַלְבֹּנוֹן עַד-הַנְּהַר הַגָּדוֹל – נְהַר פְּרָת.
 עַם יִשְׂרָאֵל, רְאֵהוּ נָתַתִּי לַפְּנִיכֶם אֶת הָאֶרֶץ,
 בּוֹאוּ וּכְבֹשׁוּ אֶת הָאֶרֶץ שֶׁה' נִשְׁבַּע
 לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת
 לָהֶם, וְלַעֲצָאֲאֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם.
 אִמְרַתִּי לָכֶם בְּאוֹתוֹ זְמַן: לֹא אוּכַל לְשִׂאת
 אֶתְכֶם לְבָדִי.
 ה' אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנֵּה אַתֶּם הַיּוֹם
 רַבִּים כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם.
 ה' אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יוֹסִיף עֲלֵיכֶם פִּי אֶלֶף
 מִמָּה שֶׁהִנַּחְתֶּם, וְהוּא יִבְרַךְ אֶתְכֶם כְּמוֹ שֶׁאָמַר
 לָכֶם.
 בַּיָּצֵד אֲשֵׁא וְאֶסְבּוֹל לְבָדִי אֶת הַטְּרָחָה וְאֵת
 הַמִּשָּׂא הַכְּבֵד לְהַנְהִיג אֶתְכֶם וּלְהַתְעַשֵּׂק

א * אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה
 אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר
 שְׁבַע־עֵרָבָה מוֹל סוּף בֵּין-פָּאֶרָן וּבֵין-תּוֹפֵל
 וּלְבָן וַחֲצֵרֹת וְדִי זֶהָב:
 ב אֶחָד עֶשְׂרֵי יוֹם מִחוּרֵב דְּרָךְ הַר-שְׁעִיר
 עַד קֹדֶשׁ בְּרִנֵּעַ:
 ג וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעִשְׂתֵּי-עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ
 בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתוֹ אֲלֵהֶם:
 ד * אַחֲרַי הִכְתּוּ אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
 אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בַּחֲשִׁבוֹן וְאֵת עֹג מֶלֶךְ
 הַבָּשָׁן אֲשֶׁר-יוֹשֵׁב בְּעִשְׂתָּרֹת בְּאֲדָרְעִי:
 ה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב הוֹאִיל מֹשֶׁה
 בָּאֵר אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְאָמַר:
 ו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחָרֵב לְאָמַר
 רַב-לָכֶם שְׁבֹת בְּהַר הַזֶּה:
 ז פָּנוּ וְסַעְדוּ לָכֶם וּבֹאוּ הַר הָאֱמֹרִי
 וְאֶל-כָּל-שְׁכֵנָיו בְּעֵרָבָה בְּהַר וּבַשְּׁפֵלָה
 וּבַנֶּגֶב וּבַחֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי
 וְהַלְבֹּנוֹן עַד-הַנְּהַר הַגָּדוֹל נְהַר-פְּרָת:
 ח * רְאֵה נָתַתִּי לַפְּנִיכֶם אֶת-הָאֶרֶץ בָּאוּ
 וַיִּרְשׁוּ אֶת-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
 לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
 לָתֵת לָהֶם וּלְזֵרְעָם אַחֲרֵיהֶם:
 ט וְאָמַר אֲלֵכֶם בְּעַת הַהוּא לְאָמַר לֹא-
 אוּכַל לְבָדִי שִׂאת אֶתְכֶם:
 י וְהִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנַּחְתֶּם
 הַיּוֹם כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב:
 יא * יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יוֹסִיף עֲלֵיכֶם כְּכֹם
 אֶלֶף פְּעֻמִּים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 לָכֶם:
 יב * אִכָּה אֲשֵׁא לְבָדִי טְרָחְתֶּם וּמִשָּׂאֲכֶם
 וַיִּרְיַכְכֶם:

במריבותיכם?

הביאו לכם אנשים חכמים ונבנים וידועים מכל שבטיכם ואמנה אותם שיהיו מנהיגים. עניתם לי ואמרתם: טוב לעשות את הדבר שאמרת.

לקחתי את ראשי שבטיכם – אנשים חכמים וידועים, ומניתי אותם למנהיגים עליכם, מכל שבט – שרים הממנים על אלפים, שרים הממנים על מאות, שרים הממנים על חמשים ושרים הממנים על עשרות, ושוטרים.

צויתי את שופטיכם באותו זמן ואמרתיו: שמעו את התלנות שבין אחיכם ושפטו בצדק בין איש לבין אחיו ובין בן המיעוטים.

אל תתנו עדיפות לאחד הצדדים במשפט, תשמעו לקטן כמו לגדול, אל תפחדו משום איש, כי המשפט הוא לאלהים, ודבר שיהיה קשה לכם להכריע תגישו אלי ואשמע אותו.

ואז צויתי אתכם את כל הדברים וסדרי הדינים שתעשו במשפט.

ונסענו מהר חורב והלכנו את כל המדבר הגדול והנורא שהוא שראיתם, בדרך להר האמורי, כמו שה' אלהינו צוה אותנו, ובאנו עד לקדש ברנע.

אמרת לי: הנה באתם עד להר האמורי שה' אלהינו נתן לנו.

ראה, ה' אלהיך נתן לפניך את הארץ, עלה וכבוש כמו שה' אלהי אבותיך דבר אליך, אל תפחד ואל תשבר.

נגשתם אלי בלכם ואמרתם: נשלח אנשים לפנינו שיחפשו וירגלו עבורנו בארץ, ויחזירו לנו תשובות על הדרך שנעלה בה ועל הערים שנבוא אליהן.

הדבר נראה טוב בעיני, לקחתי מכם שנים עשר אנשים – איש אחד מכל שבט.

הם פנו ללכת ועלו להר, ובאו עד נחל אשכל, ורגלו בארץ.

י' הָבִי לָכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וְנִבְנִים וַיְדֻעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאִשְׁמֶם בְּרָאשֵׁיכֶם:

יד וַתַּעֲנוּ אֹתִי וַתֹּאמְרוּ טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת:

טו וָאֶקַּח אֶת־רָאשֵׁי שִׁבְטֵיכֶם אַנְשִׁים חֲכָמִים וַיְדֻעִים וָאֶתֵּן אוֹתָם רָאשִׁים עֲלֵיכֶם שְׂרֵי אֲלָפִים וְשְׂרֵי מֵאוֹת וְשְׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשְׂרֵי עֶשְׂרֵת וְשׁוֹטְרִים לְשִׁבְטֵיכֶם:

טז וָאֶצְוֵה אֶת־שֹׁפְטֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר שִׁמְעוּ בֵּין־אֲחֵיכֶם וּשְׁפֹטֶתֶם צְדָק בֵּין־אִישׁ וּבֵין־אֲחִיו וּבֵין גֵּר:

יז לֹא־תִכְרֹוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט פִּקְטָן כַּגְּדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תִגְדֹרוּ מִפְּנֵי־אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לַאלֹהִים הוּא וְהַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וְשִׁמְעֵתִיו:

יח וָאֶצְוֵה אֶתְכֶם בְּעַת הַהוּא אֵת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:

יט וְנִסַּע מִחֹרֵב וְגָלְדָה אֵת כָּל־הַמִּדְבָּר הַגְּדֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רִאִיתֶם דֶּרֶךְ הַר הָאֲמֹרִי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָנוּ וְנָבֵא עַד קִדְשׁ בְּרַנֵּעַ:

כ וָאֶמַר אֲלֵכֶם בְּאֵתֶם עַד־הַר הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:

כא רְאֵה נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ אֶת־הָאָרֶץ עֲלֶיהָ רֵשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לֵךְ אֶל־תִּירָא וְאֶל־תַּחַת:

כב וַתִּקְרְבוּן אֵלַי בְּלָכֶם וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלַח אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וְיַחְפְּרוּ־לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְיִשְׁבוּ אֲתָנוּ דִּבַּר אֶת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה־בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נָבֵא אֱלֹהֵינוּ:

כג וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי הַדָּבָר וָאֶקַּח מִכֶּם שָׁנִים עֶשֶׂר אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט:

כד וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל אֲשַׁכָּל וַיַּרְגְּלוּ אֹתָהּ:

שליש

הם לקחו בידם מפרי הארץ ויורדו אלינו, וענו לנו ואמרו: הארץ שה' אלהינו נתן לנו – טובה.

ולא רציתם לעלות, ועברתם על צווי ה' אלהיכם.

התלוננתם באהליכם ואמרתם: ה' הוציא אותנו מארץ מצרים מפני שהוא שונא אותנו, כדי למסור אותנו לידי האמורי להשמיד אותנו.

לאן אנחנו עולים? אחינו המיסו את לבנו והפחידו אותנו באמרם שראו עם גדול וגבוה מאתנו, ערים גדולות ומבצרות, גבוהות "עד לשמים", ואמרו: ראינו שם גם בני ענקים!

אמרתי לכם: אל תשברו ואל תפחדו מהם!

ה' אלהיכם שהולך לפניכם הוא ילחם עבורכם כמו כל מה שעשה אתכם במצרים לעיניכם.

וכמו כל מה שעשה במדבר כמו שראית, שה' אלהיך נשא אותך כמו שאיש נושא את בנו, בכל הדרך שהלכתם עד שבאתם למקום הזה.

ובדבר הזה – שהוא יביא אתכם לארץ ישראל, אינכם מאמינים בה' אלהיכם.

שהולך לפניכם בדרך לחפש עבורכם מקום לחנייתכם – בלילה הולך בעמוד אש כדי להראות לכם את הדרך שתלכו בה, וביום בעמוד ענן.

ה' שמע את קול דבריכם, וכעס ונשבע:

אף אחד מהאנשים האלה – הדור הרע הזה, לא יראה את הארץ הטובה שנשבעתי לתת לאבותיכם.

חוץ מקלב בן יפנה, הוא יראה אותה ולו ולבניו אתן את הארץ שדרך בה – שכר על שקים את מצות ה'.

כי ויקחו בידם מפרי הארץ ויורדו אלינו וישבו אהנו דבר ויאמרו טובה הארץ אשר יהנה אלהינו נתן לנו:

כו ולא אביתם לעלת ותמרו אתפי יהנה אלהיכם:

כו ותרגנו באהליכם ותאמרו בשנאת יהנה אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמורי להשמידנו:

כח אנה | אנחנו עלים אחינו המסו את לבבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדלות ובצורות בשמים ונמ-בני ענקים ראינו שם:

כט ואמר אלכם לא-תעצונו ולא-תיראונו מהם:

ל יהנה אלהיכם ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם:

לא ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יהנה אלהיך כאשר ישא-איש את-בנו בכל-הדרך אשר הלכתם עד-באכם עד-המקום הזה:

לב ובדבר הזה אינכם מאמינים ביהנה אלהיכם:

לג ההלך לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחניתכם באש | לילה לראתכם בדרך אשר תלכו-בה ובענן יומם:

לד וישמע יהנה את-קול דבריכם ויקצר וישבע לאמר:

לה אם-יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם:

לו זולתי קלב בן-יפנה הוא יראה ולו-אתן את-הארץ אשר הדרך-בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהנה:

גם עלי ה' בעס בגללכם, ואמר לי: גם אתה לא תבוא לשם.

יהושע בן נון התלמיד והמשרת שלך הוא יבוא לשם, אותו תחזק ותעודד כי הוא ינחיל אותה לישראל.

וילדיכם שאמרתם שיהיו שבויים, ובניכם הקטנים שאינם יודעים היום להבחין בין טוב לרע, הם שיבואו לשם ולהם אתן אותה והם יכבשו אותה.

ואתם פנו לכם וסעו למדבר הרך ים סוף.

עניתם ואמרתם לי: חטאנו לה, אנחנו נעלה ונלחם ככל מה שה' אלהינו צוה אותנו! חגרתם כל אחד את כלי מלחמתו והתחלתם מיד לעלות להר.

ה' אמר אלי, אמור להם: אל תעלו ואל תלחמו כי אינני אתכם, ולא תפסידו בקרב לפני אויביכם.

דברתי אליכם ולא שמעתם, סרבתם לצווי ה', והרשעתם ועליתם להר.

האמורי שגר בהר ההוא יצא לקראתכם, הם רדפו אתכם כמו שעושות הדבורים, וכתשו אתכם בשעיר ורדפו אחריכם עד השמדה.

חזרתם ובכיתם לפני ה', וה' לא שמע בקולכם, ולא האזין אליכם.

ישבתם בקדש ימים רבים – כמספר הימים שידוע לכם שישבתם.

פנינו ונסענו למדבר הרך ים סוף כמו שה' דבר אלי, והקפנו את הר שעיר ימים רבים.

פרשת שעיר

ה' אמר לי:

מספיק הקפתם את ההר הזה, פנו לכם צפונה.

גם-בי התאנף יהנה בגללכם לאמר גם-אתה לא-תבא שם:

יהושע בן-נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כיהוא ינחילה את-ישראל:

וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר לא-ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשوها:

ואתם פנו לכם וסעו המדברה הרך ים-סוף:

ותענו ונתאמרו אלי חטאנו ליהנה אנחנו נעלה ונלחמנו ככל אשר-צונו יהנה אלהינו ותחגרו איש את-כלי מלחמתו ותהינו לעלת ההרה:

ויאמר יהנה אלי אמר להם לא תעלו ולא-תלחמו כי אינני בקרבכם ולא תננפו לפני אויביכם:

ואדבר אליכם ולא שמעתם ותמרו את-פי יהנה ותזרו ותעלו ההרה:

ויצא האמורי הישב בהר ההוא לקראתכם וירדפו אתכם כאשר תעשינה הדבורים ויכתו אתכם בשעיר עד-חרמה:

ותשבו ותבכו לפני יהנה ולא-שמע יהנה בקלכם ולא האזין אליכם:

ותשבו בקדש ימים רבים כימים אשר ישבתם:

ונפן ונסע המדברה הרך ים-סוף כאשר דבר יהנה אלי וננסב את-הר-שעיר ימים רבים: ס

ויאמר יהנה אלי לאמר:

רב-לכם סב את-ההר הזה פנו לכם צפנה:

לו

לח

לש רביעי

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

א

ב חמישי

ג

וְאַתְהֵעַם צִוּ לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים בְּגִבּוֹל אַחֵיכֶם
בְּגִבּוֹל אַחֵיכֶם בְּנֵי־עֵשׂוֹ שֹׁגְרִים בְּשַׁעִיר, הֵם יִפְחָדוּ מִכֶּם וְלֹא
יִלְחָמוּ בָכֶם, הִזְהָרוּ מְאֹד –

אֶל תִּתְגַּדְּרוּ בָהֶם, כִּי לֹא אֶתֶן לָכֶם מֵאֲרָצְם
אֲפִלוּ מִקוֹם לְדָרִיכָת כַּף רֶגֶל, כִּי אֵת הַר
שַׁעִיר נָתַתִּי יְרֻשָׁה לְעֵשׂוֹ.

קִנּוּ מֵאֵתֶם אוֹכֵל בְּכֶסֶף וְתֹאכְלוּ, וְגַם מִיַּם
תִּקְנּוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וְתִשְׁתּוּ, וְאֵל תִּגְזְלוּ מֵהֶם.

אֵל תַּחֲשֹׁשׁוּ לְשָׁלֵם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּרַךְ אוֹתְךָ
בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדְךָ, הוּא יִדַע תְּמִיד אֵת צְרֻכֶיךָ
בְּזִמְנֵי הַלִּיכֹתְךָ בַּמִּדְבָּר הַגָּדוֹל הַזֶּה, זֶה אַרְבַּעִים
שָׁנָה שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ אִתְּךָ וְלֹא חָסַר לְךָ דָּבָר.

עֲבַרְנוּ מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי עֵשׂוֹ שְׂוֹשְׁבִים בְּשַׁעִיר
מִדְּרָךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמַעֲצִיּוֹן גְּבַר, וּפְנִינוּ
וְעֲבַרְנוּ דֶרֶךְ מִדְּבַר מוֹאָב.

פְּרַשַׁת מוֹאָב

ה' אָמַר לִי: אֵל תַּעֲשֶׂה מְצוֹר עַל מוֹאָב וְאֵל
תִּתְגַּדְּדָה בָּהֶם בְּמִלְחָמָה, כִּי לֹא אֶתֶן לְךָ
מֵאֲרָצוֹ יְרֻשָׁה, כִּי לְבָנֵי לוֹט נָתַתִּי אֵת עַר
לְיְרֻשָׁה.

עַם הָאֲמֹתָנִים יֵשְׁבוּ בָּהּ פַּעַם – עַם חָזַק וְגָדוֹל
וְגִבּוֹהַּ בְּעַנְקִים.

הֵם – הַרְפָּאִים, נַחֲשָׁבוּ גַם הֵם בְּעַנְקִים,
וְהַמּוֹאָבִים קוֹרְאִים לָהֶם "הָאֲמֹתָנִים".

וּבְשַׁעִיר יֵשְׁבוּ פַּעַם הַחוּרִים, וּבְנֵי עֵשׂוֹ כָּבָשׁוּ
אוֹתָם וְהִשְׁמִידוּ אוֹתָם מִפְּנֵיהֶם וַיֵּשְׁבוּ
בְּמִקוֹמָם, כְּמוֹ שִׁיִּשְׂרָאֵל עָשָׂה לְאַרְץ יְרֻשָׁתוֹ
שֶׁה' נָתַן לָהֶם.

עֲבָשׂוּ, קוֹמוּ וְעֲבְרוּ לָכֶם אֵת נַחַל זָרַד,
וְעֲבַרְנוּ אֵת נַחַל זָרַד.

וְהַזְמַן שֶׁהֲלַכְנוּ מִקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ עַד שֶׁעֲבַרְנוּ אֵת
נַחַל זָרַד הָיָה שְׁלוֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים, עַד
שֶׁנִּגְמְרוּ כָּל דוֹר הָאֲנָשִׁים הַלּוֹחֲמִים מִתּוֹךְ
הַמַּחֲנֶה, כְּמוֹ שֶׁה' נִשְׁבַּע לָהֶם.

וְאַתְהֵעַם צִוּ לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים
בְּגִבּוֹל אַחֵיכֶם בְּנֵי־עֵשׂוֹ הַיֹּשְׁבִים
בְּשַׁעִיר וַיִּרְאוּ מִכֶּם וַנִּשְׁמַרְתֶּם מְאֹד:

אֶל־תִּתְגַּדְּרוּ בָּם כִּי לֹא־אֶתֶן לָכֶם
מֵאֲרָצְם עַד מִדְּרָךְ כַּף־רֶגֶל כִּי־יְרֻשָׁה
לְעֵשׂוֹ נָתַתִּי אֶת־הַר שַׁעִיר:

אֲכַל תִּשְׁבְּרוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וְאֲכַלְתֶּם
וְגַם־מִיַּם תִּכְרוּ מֵאֵתֶם בְּכֶסֶף וּשְׁתִּיתֶם:

כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בְּרַכָּךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה
יָדְךָ יִדַע לְכַתֹּךָ אֶת־הַמִּדְבָּר הַגָּדוֹל
הַזֶּה וְזֶה אַרְבַּעִים שָׁנָה יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ
עִמָּךְ לֹא חָסַרְתָּ דָבָר:

וַנֵּעַבֵר מֵאֵת אֲחֵינוּ בְּנֵי־עֵשׂוֹ הַיֹּשְׁבִים
בְּשַׁעִיר מִדְּרָךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמַעֲצִיּוֹן
גְּבַר ס וַנִּפְּן וַנֵּעַבֵר דֶּרֶךְ מִדְּבַר מוֹאָב:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֶל־תִּצַר אֶת־מוֹאָב
וְאֶל־תִּתְגַּדְּדָה בָּם מִלְחָמָה כִּי לֹא־אֶתֶן
לְךָ מֵאֲרָצוֹ יְרֻשָׁה כִּי לְבָנֵי־לוֹט נָתַתִּי
אֶת־עַר יְרֻשָׁה:

הָאֲמִים לְפָנַי יֵשְׁבוּ בָּהּ עַם גָּדוֹל וְרַב
וְרַם בְּעַנְקִים:

רְפָאִים וַיִּחְשְׁבוּ אֶרְפֵּיהֶם בְּעַנְקִים
וְהַמּוֹאָבִים יִקְרְאוּ לָהֶם אֲמִים:

וּבְשַׁעִיר יֵשְׁבוּ הַחוּרִים לְפָנַי וּבְנֵי עֵשׂוֹ
וַיִּרְשׁוּם וַיִּשְׁמִדוּם מִפְּנֵיהֶם וַיֵּשְׁבוּ
תַּחְתָּם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַרְץ
יְרֻשָׁתוֹ אֲשֶׁר־נָתַן יְהוָה לָהֶם:

עָתָה קוּמוּ וְעֲבְרוּ לָכֶם אֶת־נַחַל זָרַד
וַנֵּעַבֵר אֶת־נַחַל זָרַד:

וְהַיָּמִים אֲשֶׁר־הֲלַכְנוּ מִקֹּדֶשׁ בְּרַנֵּעַ עַד
אֲשֶׁר־עֲבַרְנוּ אֶת־נַחַל זָרַד שְׁלֹשִׁים
וּשְׁמוֹנֶה שָׁנָה עַד־תֶּם כָּל־הַדּוֹר אֲנָשֵׁי
הַמִּלְחָמָה מִקְרֵב הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לָהֶם:

וגם מפת ה' היתה בהם כדי להשמיד אותם מתוך המחנה, עד שנגמרו.

בשנגמרו כל אנשי המלחמה מתוך העם והם מתו –

פרשת עמון

ה' דבר אלי ואמר:

אתה עובר היום את גבול מואב את ער.

תתקרב אל מול בני עמון, אל תעשה עליהם מצור ואל תתגרה בהם, כי לא אתן לך ירשה מארץ בני עמון, כי לבני לוט נתתי אותה לירשה.

גם היא נחשבת ארץ רפאים, הרפאים ישבו בה פעם והעמונים קראו להם 'זמזמים'.

הם היו עם חזק וגדול וגבוה בענקים, ה' השמיד אותם מפניהם, והעמונים כבשו אותם והתיישבו במקומם,

כמו שה' עשה לבני עשו שיושבים בשעיר – שהשמיד את החורי מפניהם, הם כבשו אותם, והתיישבו במקומם עד היום.

והעוים שישבו ברפיח עד עזה, כפתורים שיצאו מכרתים השמידו אותם והתיישבו במקומם.

פרשת סיחון

קומו סעו ועברו את נחל ארנון ראה נתתי בידך את סיחון מלך חשבון האמורי ואת ארצו, התחל לכבוש, ותתגרה בו כדי לעשות מלחמה.

היום הזה אתחיל להפיל את פחדך ואת יראתך על כל העמים שתחת השמים, שישמעו עליך ויפחדו וירעדו ממך.

שלחתי שליחים ממדבר קדמות אל סיחון מלך חשבון, ואמרתי דברי שלום:

אעבור בארצך, אלך רק בדרך הראשית –

וגם יד-יהודה היתה עם להגם מקרב המחנה עד תמם:

ויהי כאשר-תמו כל-אנשי המלחמה למות מקרב העם: ס

וידבר יהוה אלי לאמר:

אתה עבר היום את-גבול מואב את-ער:

וקרבת מול בני עמון אל-הצרים ואל-תתגר גם כי לא-אתן מארץ בני-עמון לך ירשה כי לבני-לוט נתתיה ירשה:

ארץ-רפאים תחשב אף-הוא רפאים ישבו-בה לפנים והעמונים יקראו להם זמזמים:

עם גדול ורב נרם בענקים וישמידם יהוה מפניהם ויירשם וישבו תחתם:

כאשר עשה לבני עשו הישבים בשעיר אשר השמיד את-החורי מפניהם ויירשם וישבו תחתם עד היום הזה:

והעוים הישבים בחצרים עד-עזה כפתורים היצאים מכפתר השמידם וישבו תחתם:

קומו סעו ועברו את-נחל ארנון ראה נתתי בידך את-סיחון מלך-חשבון האמורי ואת-ארצו תחל רש והתגר בו מלחמה:

היום הזה אחל תת פחדך ויראתך על-פני העמים תחת כל-השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך:

ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל-סיחון מלך חשבון דברי שלום לאמר:

אעברה בארצך בדרך בדרך אלך

לא אסור ימין ושמאל:

לא אסטה לימין או לשמאל.
תמבור לי אוכל בכסף ואוכל, ותתן לי מים
תמורת כסף ואשתה, רק אעבור ברגלי,

כח אכל בכסף תשברני ואכלתי ומים
בכסף תתן לי ושתיתי רק אעברה
ברגלי:

כט – כמו שעשו לי בני עשו שגרים בשעיר
והמואבים שגרים בער, עד שאעבור את
הירדן אל הארץ שה' אלהינו נתן לנו.

כט כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ לִי בְנֵי עֵשׂוּ הַיֹּשְׁבִים
בְּשַׁעִיר וְהַמּוֹאָבִים הַיֹּשְׁבִים בְּעַר עַד
אֲשֶׁר־אֵעָבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ:

ל וסיוחן מלך חשבון לא רצה להעביר אותנו
בארצו כי ה' אלהיך הקשית אותו ונתן לו
אומץ בלבו כדי לתת אותו בידך כמו
שקרה.

ל וְלֹא אָבָה סִיחֹן מֶלֶךְ חֲשַׁבּוֹן הַעֲבֹרְנוּ
בּוֹ כִּי־הִקְשִׁיתָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־רוּחוֹ
וְאִמַּץ אֶת־לִבּוֹ לַמַּעַן תִּתֵּנוּ בְיַדְךָ כַּיּוֹם
הַזֶּה: ס

לא ה' אמר לי: ראה התחלתי לתת לפניך את
סיוחן ואת ארצו, התחל לכבוש, כדי לכבוש
את ארצו.

לא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רֹאֵה הִחַלְתִּי תֵּת
לְפָנֶיךָ אֶת־סִיחֹן וְאֶת־אֲרָצוֹ הִחַל לְרֹשׁ
לְרִשְׁתָּ אֶת־אֲרָצוֹ:

לב סיוחן יצא עם כל עמו לקראתנו ליהן
למלחמה.

לב וַיֵּצֵא סִיחֹן לַקְּרָאתָנוּ הוּא וְכָל־עַמּוֹ
לַמִּלְחָמָה יְהֻצָּה:

לג ה' אלהינו נתן אותו בידנו, ונצחנו אותו ואת
בניו ואת כל עמו.

לג וַיִּתְּנָהוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ וַגַּךְ אִתּוֹ
וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ:

לד לכדנו אז את כל עריו והשמדנו את כל
תושבי עריו והנשים והילדים, לא השארנו
שריד.

לד וַנִּלְכַּד אֶת־כָּל־עָרָיו בְּעֵת הַהוּא
וַנַּחֲרֵם אֶת־כָּל־עִיר מִתָּמָס וְהַנָּשִׁים
וְהַטָּף לֹא הִשָּׁארְנוּ שְׂרִיד:

לה רק את הבהמה לקחנו לנו לשלל ואת שלל
הערים שלכדנו.

לה רַק הַבְּהֵמָה בְּזַנְנוּ לָנוּ וּשְׁלַל הָעָרִים
אֲשֶׁר לָכַדְנוּ:

לו מערער שעל שפת נחל ארנון והעיר שבנחל
ועד הגלעד, לא היתה עיר שהיתה חזקה
מאתנו, את הכל ה' אלהינו נתן לפנינו.

לו מַעְרָעֵר אֲשֶׁר עַל־שַׁפַּת־נַחַל אֲרִנוֹן
וְהָעִיר אֲשֶׁר בְּנַחַל וְעַד־הַגִּלְעָד לֹא
הָיְתָה קִרְיָה אֲשֶׁר שְׂנֵבָה מִמֶּנּוּ
אֶת־הַכָּל נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ:

לז רק אל ארץ בני עמון לא נגשת – כל האזור
על יד נחל יבוק וערי החר, וכל מה שה'
אלהינו צוה שלא נלחם בהם.

לז רַק אֶל־אֲרָץ בְּנֵי־עַמּוֹן לֹא קָרַבְתָּ
כָּל־יַד נַחַל יַבֹּק וְעָרֵי הַחֵר וְכָל
אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

פרשת עוג

פנינו ועלינו צפונה דרך הבשן, עוג מלך
הבשן יצא לקראתנו לאדריע למלחמה הוא
וכל עמו.

א ג וַנִּפְּן וְנָעַל דֶּרֶךְ הַבְּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג
מֶלֶךְ־הַבְּשָׁן לַקְּרָאתָנוּ הוּא וְכָל־עַמּוֹ
לַמִּלְחָמָה אֲדָרְעִי:

ה' אָמַר לִי: אֵל תִּפְחַד מִמֶּנּוּ, כִּי נָתַתִּי בְיָדְךָ
אוֹתוֹ וְאֵת כָּל עַמּוֹ וְאֵת אֶרְצוֹ, עֲשֵׂה לּוֹ כְּמוֹ
שֶׁעָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי שָׁגַר בְּחִשְׁבוֹן.

ה' אֱלֹהֵינוּ נָתַן בְּיָדֵנוּ גַם אֵת עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן
וְאֵת כָּל עַמּוֹ, הִכִּינוּ אוֹתוֹ עַד שֶׁלֹּא נִשְׂאָר
מִמֶּנּוּ שְׂרִיד.

לְכַדְנוּ אֶזְ אֵת כָּל עָרָיו, לֹא הָיְתָה עִיר שֶׁלֹּא
לְקַחְנוּ מֵאַתֶּם, שְׁשִׁים עִיר הָיוּ בְּכָל חֶבֶל
אֲרָצוֹב, שֶׁהוּא מִמְּלַכַת עֹג בְּבִשָּׁן.

כָּל אֵלֶּה הָיוּ עָרִים מִבְּצֻרוֹת עִם חוֹמָה גְּבוּהָה
דְּלִתוֹת וּבְרִיחַ, וּבְנוֹסָף הָיוּ גַם הַרְבֵּה מְאֹד
עָרִים לְלֹא חוֹמָה.

הַשְּׂמַדְנוּ אוֹתָם כְּמוֹ שֶׁעָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ
חִשְׁבוֹן – הַשְּׂמַדַת כָּל תּוֹשְׁבֵי הָעָרִים וְהַנָּשִׁים
וְהַיְלָדִים.

וְאֵת כָּל הַבְּהֵמוֹת וְשָׁלַל הָעָרִים לְקַחְנוּ לָנוּ
לְשָׁלַל.

לְקַחְנוּ אֶזְ אֵת הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי
שֶׁבַעֲבָר הִירְדָן מִנַּחַל אֲרָנוֹן עַד הַר חֶרְמוֹן.

צִידוֹנִים קָרְאוּ לְחֶרְמוֹן 'שְׂרִיוֹן, וְהָאֱמֹרִי
קָרְאוּ לוֹ 'הַמְּשָׁלֵג.

לְקַחְנוּ אֵת כָּל עָרֵי הַמִּישׁוֹר וְכָל הַגְּלָעָד וְכָל
הַבְּשָׁן עַד סִלְכָה וְאֲדָרְעֵי עָרֵי מִמְּלַכַת עֹג
בְּבִשָּׁן.

הָרִי רַק עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן נִשְׂאָר מִשְׂאֵרֵי
הַרְפָּאִים, הִנֵּה מִשְׁתּוֹ מִשְׁתַּת בְּרָזֶל, הָרִי הֵיא
בְּרַבַת בְּנֵי עַמּוֹן, אֲרָבָה תִּשְׁעֵ אַמּוֹת וְרַחְבָּה
אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁל אַמַת אִישׁ מִמוּצֵעַ.

וְכַבְּשָׁנוּ אֶזְ אֵת הָאָרֶץ הַזֹּאת, נָתַתִּי לְרֹאשְׁבְנֵי
וְלַגְדֵי – מִעֲרוּעַר שְׁעַל יַד נַחַל אֲרָנוֹן, וְחִצֵּי הַר
הַגְּלָעָד, וְעָרָיו.

וְשָׂאָר הַגְּלָעָד וְכָל הַבְּשָׁן מִמְּלַכַת עֹג – נָתַתִּי

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֶל-תִּירָא אֹתוֹ כִּי
בְיָדְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וְאֶת-
אֶרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחִשְׁבוֹן:

וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְיָדֵנוּ גַם אֶת-עֹג
מֶלֶךְ-הַבְּשָׁן וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וַנִּכְהוּ עַד-
בְּלִתֵּי הַשְּׂאִיר-לוֹ שְׂרִיד:

וַנִּלְכַּד אֶת-כָּל-עָרָיו בְּעֵת הַהוּא לֹא
הָיְתָה קְרָוְהָ אֲשֶׁר לֹא-לְקַחְנוּ מֵאַתֶּם
שְׁשִׁים עִיר כָּל-חֶבֶל אֲרָצוֹב מִמְּלַכַת עֹג
בְּבִשָּׁן:

כָּל-אֵלֶּה עָרִים בְּצֻרֹת חוֹמָה גְּבוּהָה
דְּלִתִּים וּבְרִיחַ לְבַד מִעָרֵי הַפְּרָזִי
הַרְבֵּה מְאֹד:

וַנַּחֲרֵם אוֹתָם כַּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ
חִשְׁבוֹן הַחֲרַם כָּל-עִיר מֵתָם הַנָּשִׁים
וְהַטָּף:

וְכָל-הַבְּהֵמָה וְשָׁלַל הָעָרִים בְּזוֹנוֹ לָנוּ:

וַנִּקַּח בְּעֵת הַהוּא אֶת-הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי
מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן
מִנַּחַל אֲרָנָן עַד-הַר חֶרְמוֹן:

צִידוֹנִים יִקְרְאוּ לְחֶרְמוֹן שְׂרִיוֹן וְהָאֱמֹרִי
יִקְרְאוּ-לוֹ שְׂגִיר:

כָּל ׀ עָרֵי הַמִּישׁוֹר וְכָל-הַגְּלָעָד וְכָל-
הַבְּשָׁן עַד-סִלְכָה וְאֲדָרְעֵי עָרֵי מִמְּלַכַת
עֹג בְּבִשָּׁן:

כִּי רַק-עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן נִשְׂאָר מִיַּתֵּר
הַרְפָּאִים הִנֵּה עָרְשׁוֹ עָרְשׁ בְּרָזֶל הָלְהָ
הוּא בְּרַבַת בְּנֵי עַמּוֹן תִּשְׁעֵ אַמּוֹת אֲרָבָה
וְאַרְבַּע אַמּוֹת רַחְבָּה בְּאַמַת-אִישׁ:

וְאֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת יִרְשָׁנוּ בְּעֵת הַהוּא
מִעֲרוּעַר אֲשֶׁר-עַל-נַחַל אֲרָנָן וְחִצֵּי
הַר-הַגְּלָעָד וְעָרָיו וְנָתַתִּי לְרֹאשְׁבְנֵי
וְלַגְדֵי:

וַיִּתֵּר הַגְּלָעָד וְכָל-הַבְּשָׁן מִמְּלַכַת עֹג

לחצי שבט המנשה, כל חבל הארצות שבכל
הבשן, האזור ההוא נקרא ארץ רפאים.

יאיר בן מנשה לקח את כל חבל ארצות עד
גבול הגשורי והמעבתי, ונקרא להן לחיות
הבשן, על שמו - לחיות יאיר, וכך שם עד
היום.

ולמכיר נתתי את הגלעד.

ולראובני ולגדי נתתי מהגלעד ועד נחל
ארנון בולל תחום שפת הנחל, ועד נחל יבוק
שהוא גבול בני עמון.

ואת הערבה, והירדן בולל תחום שפתו,
מבנרת ועד ים הערבה - ים המלח,
למרגלות המפלים שמהר שממזרח.

פרשת צווי הנלחמים

צויתי אתכם בזמן ההוא - בני ראובן וגד,
כך: ה' אלהיכם נתן לכם את הארץ הזאת
לכבוש אותה, אתם כל הלוחמים תעברו
ראשונים לפני אחיכם בני ישראל.

רק נשיכם וילדיכם ועדריכם, ואני יודע שיש
לכם עדדים רבים, ישובו בעריכם שנתתי
לכם.

עד שה' יתן לאחיכם נחלה למנוחה כמו
שנתן מנוחה לכם, וכבשו גם הם את הארץ
שה' אלהיכם נתן להם בעבר הירדן, ואז
תשובו איש לנחלתו שנתתי לכם.

ואת יהושע צויתי אז: עיניך ראו את כל מה
שה' אלהיכם עשה לשני המלכים האלה, כך
ה' יעשה לכל הממלכות שתעבור לשם.

אל תפחדו מהם, כי ה' אלהיכם הוא הנלחם
עבורכם!

נתתי לחצי שבט המנשה כל חבל
הארצות לכל הבשן ההוא ונקרא ארץ
רפאים:

יאיר בן מנשה לקח את כל חבל
ארצות עד גבול הנשורי והמעבתי
ויקרא אתם על שמו את הבשן חיות
יאיר עד היום הזה:

ולמכיר נתתי את הגלעד:

ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד
ועד נחל ארנון תוך הנחל ויבוק ועד
יבוק הנחל גבול בני עמון:

והערבה והירדן ויבוק מבנרת ועד ים
הערבה ים המלח תחת אשדות הפסגה
מזרחה:

ואצו אתכם בעת ההוא לאמר יהנה
אלהיכם נתן לכם את הארץ הזאת
לרשתה חלוצים תעברו לפני אחיכם
בני ישראל כל בני חיל:

רק נשיכם וטפכם ומקנכם ידעתי
כי מקנה רב לכם ישובו בעריכם אשר
נתתי לכם:

עד אשר יניח יהוה לאחיכם ככם
וירשו גם הם את הארץ אשר יהנה
אלהיכם נתן להם בעבר הירדן
ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם:

ואת יהושע צויתי בעת ההוא לאמר
עיניך הראת את כל אשר עשה יהוה
אלהיכם לשני המלכים האלה
כיועשה יהוה לכל הממלכות אשר
אתה עבר שמה:

לא תיראוים כי יהנה אלהיכם הוא
הנלחם לכם: ס

יד

שביע טו

טז

יז

יח

יט

כ מפסד

כא

כב

וְאֶתְחַנֵּן

פְּרַשְׁתַּת תּוֹפְלַת מֹשֶׁה

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹמַן הִתְחַנַּנְתִּי אֶל ה' וְאָמַרְתִּי:
ה' אֱלֹהִים, אַתָּה הִתְחַלַּת לְהַרְאוֹת לְעַבְדְּךָ
אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת יְדְךָ הַחֲזָקָה – שְׂאִין אֵל
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ שִׁיעֶשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבוּרֹתֶיךָ!

אֲפֹשֶׁר לִי בְּבִקְשָׁה לְעִבּוֹר וְלִרְאוֹת אֶת הָאָרֶץ
הַטּוֹבָה שְׂמַעְבֵּר לִידְדֹךָ, אֶת הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה
וְאֶת הַלְּבָנוֹן.

ה' כְּעַס עָלַי בְּגַלְלַכֶּם וְלֹא שָׁמַע לִי, ה' אָמַר
לִי: מִסִּפְיָךְ! אֵל תִּמְשִׁיךְ לְדַבֵּר אֵלַי עוֹד בְּעִנְיָן
הַזֶּה!

עָלָה לְרֹאשׁ הַפְּסָגָה וְהִבֵּט לְמַעְרָב, לְצָפוֹן,
לְדָרוֹם, וְלַמְּזֻרָה, וַרְאָה בְּעֵינָיְךָ אֶת הָאָרֶץ, כִּי
אַתָּה לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה.

וַצֹּוּהָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחֹזֵק אוֹתוֹ שִׁיְהִיֶּה אַמִּיץ, כִּי
הוּא יַעֲבֹר בְּרֹאשׁ הָעַם הַזֶּה, וְהוּא יִנְחִיל
אוֹתָם אֶת הָאָרֶץ שֶׁתִּרְאֶה.

יִשְׁבְּנוּ בְּעֶמֶק מוֹל בֵּית פְּעוֹר.

פְּרַשְׁתַּת הַזְּהָרַת הַבְּרִית

וְעַכְשָׁיו יִשְׂרָאֵל, צִיַּת לַחֲקִים וְלַמְשַׁפְּטִים
שְׂאֵנִי מִלְּמֹד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת, בְּשִׁבִיל שְׂתַחֲוּוּ
וְתִבְאוּ וְתִכְבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵיכֶם נוֹתֵן לָכֶם.

אֵל תּוֹסִיפוּ עַל הַמְּצֻוֹת שְׂאֵנִי מְצוּהָ אֶתְכֶם,
וְאֵל תַּחְסִירוּ מֵהֶם, שִׁמְרוּ אֶת מְצֻוֹת ה'
אֱלֹהֵיכֶם שְׂאֵנִי מְצוּהָ אֶתְכֶם.

עֵינֵיכֶם רְאוּ אֶת מַה שֶׁה' עָשָׂה לְבַעַל פְּעוֹר,
שֶׁכֵּל אִישׁ שֶׁהֵלַךְ אַחֲרָיו בְּעַל פְּעוֹר – ה'
אֱלֹהֵיךָ הַשְּׂמִידוּ אוֹתוֹ מִתּוֹכְךָ.

וְאֵלּוּ אִתְּם שׂוֹדְבִקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם – בְּלָכֶם

וְאֶתְחַנֵּן אֶל־יְהוָה בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר:
אֲדַנִּי יְהוָה אַתָּה הִחְלִוֹת לְהַרְאוֹת
אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת־יְדְךָ הַחֲזָקָה
אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבוּרֹתֶיךָ:

אֶעֱבְרֶה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה
אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה
וְהַלְּבָנוֹן:

וַיַּתְעַבֵּר יְהוָה בִּלְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע
אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי רַב־לִדְךָ
אֶל־תּוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבַּר הַזֶּה:

עָלָה רֹאשׁ הַפְּסָגָה וַשֹּׂא עֵינָיְךָ יְמִינָה
וּצְפֹנָה וְתִמְנְנָה וְיִזְרַחְתָּה וַרְאָה בְּעֵינָיְךָ
כִּי־לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה:

וְצֹו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחֹזֵקוֹ וַאֲמַצְהוּ כִּי־הוּא
יַעֲבֹר לְפָנַי הָעַם הַזֶּה וְהוּא יִנְחִיל
אוֹתָם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

וַנִּשְׁבַּ בְּנְיָא מוֹל בֵּית פְּעוֹר: פ

וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל שָׁמַע אֶל־הַחֲקִים וְאֶל־
הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מִלְּמֹד אֶתְכֶם
לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲוּוּ וּבִאֲתָם וַיִּרְשָׁתֶם
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם
נָתַן לָכֶם:

לֹא תֹסֵפוּ עַל־הַדְּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצִוְהָ
אֶתְכֶם וְלֹא תַחְסִירוּ מֵהֶם לְשֹׂמֵר
אֶת־מְצוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצִוְהָ אֶתְכֶם:

עֵינֵיכֶם הִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה
בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל־הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵלַךְ
אַחֲרָיו בְּעַל־פְּעוֹר הַשְּׂמִידוּ יְהוָה
אֱלֹהֵיךָ מִקִּרְבְּךָ:

וְאִתְּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם תִּהְיִים

כז

כח

כח

כו

כו

כח

כט

[א]

ד

ב

ג

ד

כְּלַכֶּם הַיּוֹם:

רָאה | לְמַדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים
כַּאֲשֶׁר צִוֵּנִי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת כֵּן
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם בָּאִים שָׁמָּה
לְרִשְׁתָּהּ:

וּשְׁמַרְתֶּם וְעִשִׂיתֶם כִּי הוּא חֻכְמַתְכֶם
וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן
אֶת כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק
עִם־חֻכֶּם וְנִבְּוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה:

כִּי מִיָּנֹזִי גְדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ אֱלֹהִים
קְרִבִים אֵלָיו כִּי־תִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ
בְּכָל־קְרָאֵנוּ אֵלָיו:

וּמִי גֹזֵי גְדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים
צַדִּיקִים כְּכֹל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי
נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם:

רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נִפְשֶׁךָ מֵאֵד
פְּנֵי־תִשְׁכַּח אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־רָאוּ
עֵינֶיךָ וּפְנֵי־יָסוּרוּ מִלְּבַבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ
וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָדָד וּלְבָנֵי בְנֵי־דָד:

יּוֹם אֲשֶׁר עֲמַדְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּחֶרֶב בְּאֵמֶר יְהוָה אֵלֵי תִקְהַל־לִי
אֶת־הָעַם וְאֲשַׁמְעֶם אֶת־דְּבָרֵי אֲשֶׁר
יִלְמְדוּן לִירְאָה אֹתִי כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר
הֵם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה וְאֶת־בְּנֵיהֶם
יִלְמְדוּן:

וּתְקַרְבוּן וּתַעֲמַדוּן תַּחַת הַהָר וְהָהָר
בַּעַר בָּאֵשׁ עַד־לֵב הַשָּׁמַיִם חֹשֶׁךְ עָנָן
וְעַרְפֹּל:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל
דְּבָרִים אֲתֶם שֹׁמְעִים וּתְמוּנָה אֵינְכֶם
רֹאִים זוֹלָתִי קוֹל:

וַיַּגֵּד לָכֶם אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם
לַעֲשׂוֹת עֲשֵׂר־ת הַדְּבָרִים וַיְכַתְּבֶם עַל־
שְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים:

וְאֹתֵי צִוָּה יְהוָה בְּעֵת הַהוּא לְלַמֵּד
אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים לַעֲשֵׂתְכֶם אֲתֶם

חַיִּים הַיּוֹם.

רָאה לְמַדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים כְּמוֹ שֶׁהִ'
אֱלֹהֵי צִוָּה אוֹתִי, שְׁתַּעֲשׂוּ אוֹתָם בְּתוֹךְ הָאָרֶץ
שְׂאֵתֶם בָּאִים לָשֶׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

הַקְפִּידוּ וְקִיְמוּ אֶת הַתּוֹרָה כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם
וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים, שִׁישְׁמְעוּ אֶת כָּל־
הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְיֹאמְרוּ: רַק הָעַם הַגָּדוֹל הַזֶּה
הוּא עִם חֻכֶּם וְנִבְּוִן!

הָרִי מִי עוֹד עִם גְּדוֹל כְּזֶה שִׁישׁ לוֹ אֱלֹהִים
קְרִיבִים אֵלָיו, כִּהִי אֱלֹהֵינוּ שְׂשׁוֹמְעֵ אֶת
תְּפִלוֹתֵנוּ בְּכָל־קְרִיאוֹתֵינוּ אֵלָיו!

וּמִי עִם גְּדוֹל כְּזֶה שִׁישׁ לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים
הַגּוֹנִים כְּמוֹ הַתּוֹרָה הַזֹּאת שְׂאֵנִי נוֹתֵן לָכֶם
הַיּוֹם!

רַק הַזְהַר לָךְ וּשְׁמֹר אֶת נַפְשֶׁךָ מֵאֵד
תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים שֶׁעֵינֶיךָ רָאוּ – שְׂלֵא
יָסוּרוּ מִלְּבַבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ, וְתוֹדִיעַ אוֹתָם
לְבַנְיָדָד וּלְבָנֵי בְנֵי־דָד –

אֶת הַיּוֹם שֶׁעֲמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחֶרֶב,
בְּשֶׁה אָמַר לִי: אֲסוּף אֵלֵי אֶת הָעַם וְאֲשַׁמְעֵ
לָהֶם אֶת דְּבָרֵי, כְּדִי שִׁיִּלְמְדוּ לְכַבֵּד אוֹתִי כָּל
הַיָּמִים שֶׁהֵם חַיִּים עַל הָאָדָמָה, וְיִלְמְדוּ גַם אֶת
בְּנֵיהֶם.

נִגְשַׁתֶּם וְעֲמַדְתֶּם לְמַרְגְּלוֹת הָהָר, וְהָהָר בּוֹעֵר
בָּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה חֹשֶׁךְ וְעָנָן
וְעַרְפֹּל.

ה' דִּבֶּר אֵלֵיכֶם מִתּוֹךְ הָאֵשׁ, שֹׁמְעֵתֶם קוֹל
שֶׁל דְּבָרָה, אָבֵל לֹא רֹאִיתֶם צוּרָה אֵלָּא רַק
קוֹל.

הוּא הוֹדִיעַ לָכֶם אֶת הַהֶסֶכֶם אִתּוֹ, אֶת מֵה
שֶׁצִּוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת – עֲשֵׂר־ת הַדְּבָרֹת,
וְהוּא כָּתַב אוֹתָם עַל שְׁנֵי לוחוֹת אֲבָנִים.

וְאוֹתֵי ה' צִוָּה בְּזִמְנֵ הַהוּא לְלַמֵּד אֶתְכֶם חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים, שְׁתַּעֲשׂוּ אוֹתָם בְּאָרֶץ שְׂאֵתֶם

בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל־תְּמוּנָה בַיּוֹם דְּבַר יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:

פְּנֵי־תִשְׁחַתּוּן וְעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל־סִמּוֹל תְּבֻנִית זָכָר אוֹ נְקֵבָה:

תְּבֻנִית כָּל־בְּהֵמָה אֲשֶׁר בָּאָרֶץ תְּבֻנִית כָּל־צְפוּר כְּנָף אֲשֶׁר תַּעֲוֹף בְּשָׁמַיִם:

תְּבֻנִית כָּל־רֶמֶשׂ בְּאֲדָמָה תְּבֻנִית כָּל־דָּגָה אֲשֶׁר־בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:

וּפְנֵי־תֵשָׂא עֵינֶיךָ הַשְּׁמַיְמָה וְרְאִיתְ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הַיָּרֵחַ וְאֶת־הַכּוֹכָבִים כֹּל צִבְּא הַשָּׁמַיִם וְנִדְחַתְ וְהִשְׁתַּחֲוִיתְ לָהֶם וְעַבַדְתֶּם אֲשֶׁר חָלַק יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתֶּם לְכֹל הָעַמִּים תַּחַת כָּל־הַשָּׁמַיִם:

וְאַחֲכֶם לָקַח יְהוָה וַיּוֹצֵא אֶתְכֶם מִכּוּר הַבְּרָזֶל מִמִּצְרַיִם לַהֲיוֹת לּוֹ לְעַם נַחֲלָה כַּיּוֹם הַזֶּה:

וַיְהוּה הַתְּאֻנָּה־בִּי עַל־דְּבָרֵיכֶם וַיִּשְׁבַּע לְבַלְתִּי עִבְרִי אֶת־הַיָּרְדֵן וּלְבַלְתִּי־בֹא אֶל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה:

כִּי אֲנֹכִי מֵת בָּאָרֶץ הַזֹּאת אֵינְנִי עֹבֵר אֶת־הַיָּרְדֵן וְאַתֶּם עֹבְרִים וַיִּרְשָׁתֶם אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת:

הַשְּׁמַרְוּ לָכֶם בְּפִי־תִשְׁבְּחוּ אֶת־בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּכֶם וְעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

כִּי יְהוּה אֱלֹהֶיךָ אִישׁ אֹכְלָה הוּא אֵל קָנָא: פ

עֹבְרִים לָשֶׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

הִזְהָרוּ מְאֹד עַל נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְאֵל תַּעֲבֹדוּ לְגוֹף גִּשְׁמִי, שֶׁהֵי לֹא רְאִיתֶם שׁוֹם צוּרָה בַּיּוֹם שֶׁהִ דְּבַר אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

הִזְהָרוּ שְׁלֵא תִקְלְקְלוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם, וְתַעֲשׂוּ לָכֶם פֶּסֶל, דְּמוּת שֶׁל אִיזוֹ צוּרָה, צוּרַת זָכָר אוֹ נְקֵבָה.

– צוּרָה שֶׁל אַחַת מִכָּל הַבְּהֵמוֹת שֶׁבָּאָרֶץ אוֹ מִכָּל הַצְּפוּרִים – בַּעֲלֵי כְּנָף שֶׁעֹפִים בַּשָּׁמַיִם.

אוֹ צוּרָה שֶׁל אֶחָד מִכָּל הַזּוֹחֲלִים עַל הָאֲדָמָה אוֹ מִכָּל הַדְּגִים שֶׁבַּמַּיִם מִתַּחַת לַגּוֹבָה הַיָּבֵשָׁה.

וְשְׁלֵא תִרִים אֶת מִבְּטָדְ לַשָּׁמַיִם, וְתִרְאֶה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הַיָּרֵחַ וְאֶת הַכּוֹכָבִים – כֹּל גְּרַמֵי הַשָּׁמַיִם, וְתַטְעֶה וְתִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְתַעֲבֹד אוֹתָם, אֶת אֱלֹהֵי שְׁהִ אֱלֹהֶיךָ חָלַק לְכֹל הָעַמִּים שֶׁתַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם, לְטַעוֹת אַחֲרֵיהֶם.

וְאֵלּוֹ אַתְכֶם הִ' לָקַח וְהוֹצִיא אֶתְכֶם מִכּוּבְשָׁן הַתּוֹף וַיַּצּוֹר הַבְּרָזֶל – מִמִּצְרַיִם, שֶׁתַּהֲיוּ לוֹ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ, כַּמּוֹ הַיּוֹם.

וְהִ' כַּעַס עָלַי בְּגִלְלַכֶם, הוּא נִשְׁבַּע שְׁלֵא אֶעֱבֹר אֶת הַיָּרְדֵן, וְשְׁלֵא אֲבֹא לָאָרֶץ הַטּוֹבָה, שֶׁהִ' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה.

אֵלּא אֲנִי אֲמוֹת בָּאָרֶץ הַזֹּאת, אֵינְנִי עֹבֵר אֶת הַיָּרְדֵן, וְאֵלּוֹ אַתֶּם תַּעֲבֹרוּ וְתַכְבְּשׂוּ אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת.

הִזְהָרוּ לָכֶם שְׁלֵא תִשְׁבְּחוּ אֶת הַהֶסֶכֶם עִם הִ' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁעֲשֶׂה אֶתְכֶם, וְתַעֲשׂוּ לָכֶם פֶּסֶל שֶׁל כָּל צוּרָה שֶׁהִיא, שֶׁהִ' אֱלֹהֶיךָ צוּה אוֹתָךְ שְׁלֵא תַעֲשֶׂה.

כִּי הִ' אֱלֹהֶיךָ מַעֲנִישׁ כַּמּוֹ אִישׁ אוֹכְלַת – הוּא אֵל נוֹקָם.

פְּרִשְׁת הַזְּהָרַת הַגְּלוּת

אִם תּוֹלִיד בָּנִים וּבָנִים, וְתַהֲיוּ וְתִיקָם בָּאָרֶץ, וְתִקְלְקְלוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם, וְתַעֲשׂוּ פֶּסֶל

כִּי־תוֹלִיד בָּנִים וּבָנִי בָנִים וְנוֹשְׁנֶתֶם בָּאָרֶץ וְהִשְׁחַתֶּם וְעֲשִׂיתֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת

שֶׁל כָּל צוּרָה שֶׁהִיא, וְתַעֲשׂוּ אֶת הַרְעָ בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ, לְהַכְעִיב אוֹתוֹ.

אֲנִי מַעֲיֵד בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שֶׁתֵּאבְדוּ מִהָרַם מִהָאָרֶץ שֶׁאַתֶּם עוֹבְרִים אֶת הַיַּרְדֵּן לָשֶׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ, לֹא תִתְקַיְמוּ עֲלֶיהָ וְזִמְנָהּ, אֲלֵא תִשְׁמְדוּ.

ה' יִפְאֵר אֶתְכֶם בֵּין הָעַמִּים וְתִשְׁאָרוּ מֵעַט אֲנָשִׁים, בְּעַמִּים שֶׁה' יוֹלִיד אֶתְכֶם לָשֶׁם.

וְתַעֲבֹדוּ שָׁם עוֹבְדֵי אֱלִילִים מַעֲשֵׂה יַדֵּי אָדָם, עֹשִׂיִים עֵץ וְאֶבֶן, שֶׁלֹּא רוּאִים וְלֹא שׁוֹמְעִים וְלֹא אוֹכְלִים וְלֹא מְרִיחִים.

וְתַחֲפְשׂוּ מִשָּׁם אֶת הַדְּרֹךְ לַה' אֱלֹהֶיךָ, וְתִמְצְאוּ, כִּי תַחֲפֹשׂ אוֹתוֹ בְּכָל לֶבֶךָ וּבְכָל רִצּוֹנְךָ.

בְּשִׂיחֵי לֶךָ צְרוּת וְיִקְרוּ לְךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, תָּשׁוּב אֶל ה' אֱלֹהֶיךָ וְתִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ.

כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל רַחוּם - הוּא לֹא יַעֲזוּב אוֹתְךָ וְלֹא יִשְׁמִיד אוֹתְךָ, וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת הַחֶסֶד עִם אֲבוֹתֶיךָ שֶׁהוּא נֹשֵׁב לָהֶם.

הַרְגִי, שֶׁאֵל נָא עַל הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהָיוּ לְפָנֶיךָ - מֵהַיּוֹם שֶׁאֱלֹהִים בְּרָא אָדָם עַל הָאָרֶץ, וּמִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצֵה הַשָּׁמַיִם, הַאֵם הִיָּה כְּדָבָר הַגְּדוֹל הַזֶּה, אוֹ הַאֵם נִשְׁמַע כְּמוֹהוּ?

הַאֵם עִם שִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּמוֹ שֶׁשִּׁמְעָתָ אֶתְּךָ, וְנִשְׁאָר חַי?

אוֹ הַאֵם נִסָּה אֱלֹהִים לְבוֹא לְקַחַת לוֹ עִם מִתּוֹךְ עִם אַחֵר, בְּנִסִּים בְּסִימָנִים וּבְהוֹכַחוֹת וּבְמִלְחָמָה וּבְגִיד חִזְקָה וּבִזְרוּעַ מוֹנֵפֶת לְהַכּוֹת וּבְמִרְאוֹת גְּדוֹלִים, כְּכֹל מֵה שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם עָשָׂה לָכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ?

הוּא הָרָאָה לְךָ אֶת כָּל זֹאת כְּדֵי שֶׁתִּדַּע שֶׁה' הוּא הָאֱלֹהִים - אֵינְךָ עוֹד מִלְבָּדוֹ.

כָּל וְעֲשִׂיתֶם הַרְעָ בְּעֵינֵי יְהוָה-אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיבוֹ:

הַעֲיֵדְתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ כִּי-אֶבֶד תֵּאבְדוּן מִהָרַם מִעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא-תֵאדְרִיכֶן יָמִים עֲלֶיהָ כִּי הִשְׁמַד תִּשְׁמְדוּן:

וְהַפִּיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וְנִשְׁאָרְתֶם מִתִּי מוֹסְפָר בְּגוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה:

וְעַבְדֶתֶם-שָׁם אֱלֹהִים מַעֲשֵׂה יַדֵּי אָדָם עֵץ וְאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא-יִרְאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֹאכְלוּן וְלֹא יִרְיַחוּן:

וּבִקְשַׁתֶּם מִשָּׁם אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִצְאֹתָ כִּי תִדְרֹשְׁנֻהוּ בְּכָל-לֶבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ:

בַּצֹּר לֶךָ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעָתָ בְּקוֹלוֹ:

כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת-בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נֹשֵׁב לָהֶם:

כִּי שֶׁאֵל-נָא לְיָמִים רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר-הָיוּ לְפָנֶיךָ לְמִן-הַיּוֹם אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל-הָאָרֶץ וּלְמִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד-קְצֵה הַשָּׁמַיִם הַגְּדוֹל הַזֶּה כְּדָבָר הַגְּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנִּשְׁמַע כְּמוֹהוּ:

הַשִּׁמְעָה עִם קוֹל אֱלֹהִים מִדְּבַר מִתּוֹךְ-הָאֵשׁ כְּאֲשֶׁר-שִׁמְעָתָ אֶתְּךָ וְיָחִי:

אוֹ הַנִּסָּה אֱלֹהִים לְבוֹא לְקַחַת לוֹ גוֹי מִקְרֵב גוֹי בְּמִסַּת בְּאֵתֶת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְגִיד חִזְקָה וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדוֹלִים כְּכֹל אֲשֶׁר-עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ:

אֶתְּךָ הָרָאָתָ לְדַעַת כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵינְךָ עוֹד מִלְבָּדוֹ:

מהשמים הוא השמיע לך את קולו כְּדִי לְלַמֵּד אוֹתְךָ מוֹסֵר, וְעַל הָאָרֶץ הוּא הִרְאָה לְךָ אֶת הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה שָׁלוֹ, וְאֶת דְּבָרָיו שִׁמְעַת מִתּוֹךְ הָאֵשׁ.

וְכִינֹן שָׂאֵהֵב אֶת אֲבוֹתֶיךָ הוּא בָחַר בְּצִאֲצֵאֵיהֶם שִׁיְהִיו הַמְּשֻׁכִּים, וְהוֹצִיא אוֹתְךָ בְּרִצּוֹנוֹ הַטּוֹב בְּכוּחוֹ הַגָּדוֹל מִמִּצְרַיִם.

לְאַפְשֵׁר לְךָ לִכְבוֹשׁ עַמִּים גְּדוֹלִים וְעַצוּמִים מִמֶּךָ, לְהַבִּיא אוֹתְךָ וּלְתַת לְךָ אֶת אֲרָצָם לְנַחֲלָה, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה הַיּוֹם – שֶׁכַּבְּשִׁתֶּם אֶת סִיחוֹן וְעוֹג.

וְעַלֶּיךָ לְדַעַת הַיּוֹם וּלְהַפְנִים בְּלִבְךָ, שֶׁה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׂמִים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, וְאִין עוֹד אֱלֹהִים.

הַקַּפֵּד לְקַיֵּם אֶת חֻקָּיו וְאֶת מִצְוֹתָיו שֶׁאֲנִי מִצְוֶה אוֹתְךָ הַיּוֹם, כְּדִי שִׁיִּטֵּב לְךָ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרֶיךָ, וְכִדִּי שֶׁתֹּאדְרֶיךָ יָמִים תָּמִיד עַל הָאֲדָמָה שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ.

פְּרַשַׁת עֵבֶר הִירְדֵן

מִשֶּׁה הַבְּדִיל אִזְ שְׁלוֹשׁ עָרִים בְּעֵבֶר הִירְדֵן הַמְזֻרְחִי.

כְּדִי שְׂמִי שֶׁהֵרַג אֶת חֲבֵרוֹ בְּלִי פִנְיָה וְהוּא לֹא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ מֵאֲתָמוֹל וְשִׁלְשׁוּם יוֹכַל לְבְרוּחַ לְשֵׁם – הוּא יְבָרַח לְאַחַת מֵהָעָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׂאָר חַיִּי.

לְשִׁבְטֵי רְאוּבֵן אֶת הָעִיר בְּצֹר בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ הַמִּישׁוֹר, לְשִׁבְטֵי גַד אֶת רְמוֹת בְּגִלְעָד, וּלְשִׁבְטֵי מְנַשֶּׁה אֶת גּוֹלָן בְּבַשָּׁן.

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה – זֹאת הַתּוֹרָה שֶׁמֹּשֶׁה שָׁם לְפָנָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אֵלֶּה הָאֲזָהָרוֹת הַחֻקִּים וְהַמְּשֻׁפְטִים שֶׁמֹּשֶׁה דִּבֶּר עֲלֵיהֶם אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיְצְאוּ מִמִּצְרַיִם.

בְּעֵבֶר הִירְדֵן בְּעַמֶּק מוֹל בֵּית-פְּעוֹר בְּאֶרֶץ

לו מִן-הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעָה אֶת-קוֹלוֹ לְיִסְרֹכָה וְעַל-הָאָרֶץ הִרְאָה אֶת-אֵשׁוֹ הַגְּדוֹלָה וּדְבָרָיו שִׁמְעַת מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:

לו וְתַחַת כִּי אָהֵב אֶת-אֲבוֹתֶיךָ וַיִּבְחַר בְּרִצּוֹנוֹ אַחֲרָיו וַיּוֹצֵאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל מִמִּצְרַיִם:

לח לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדוֹלִים וְעַצוּמִים מִמֶּךָ מִפְּנֵיךָ לְהַבִּיאֲךָ לְתַת-לְךָ אֶת-אֲרָצָם לְנַחֲלָה כְּיוֹם הַזֶּה:

לט וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל-לִבְכֶּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אִין עוֹד:

מ וְשִׁמְרָתְךָ אֶת-חֻקָּיו וְאֶת-מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן תֹּאדְרֶיךָ יָמִים עַל-הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ כְּלַת־יָמִים: פ

מא אִזְ וַיְבַדֵּל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֵבֶר הַיְרֵדָן מִזֻּרְחָה שְׂמֹשׁ:

מב לְזֶם שְׂמֵה רוֹצֵחַ אֲשֶׁר יִרְצַח אֶת-רֵעֵהוּ בְּכַל־יְדַעַת וְהוּא לֹא-שָׂנֵא לוֹ מִתְּמַל שְׁלֹשָׁם וְזֶם אֶל-אַחַת מִן-הָעָרִים הָאֵלֶּה וַחַיִּי:

מג אֶת-בְּצֹר בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ הַמִּישֹׁר לְרְאוּבֵן וְאֶת-רְמוֹת בְּגִלְעָד לְגַדִּי וְאֶת-גּוֹלָן בְּבַשָּׁן לְמְנַשֶּׁי:

מד וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָיו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

מה אֵלֶּה הָעֲדוֹת וְהַחֻקִּים וְהַמְּשֻׁפְטִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם:

מו בְּעֵבֶר הַיְרֵדָן בְּנֵי־אֵל מוֹל בֵּית פְּעוֹר

סיחון מלך האמורי שיושב בחשבון, שמשו
ובני ישראל הביסו בשיצאו ממצרים.

הם כבשו את ארצו ואת ארץ עוג מלך הבשן
– שני מלכי האמורי שבעבר הירדן המזרחי.

מערוער שעל שפת נחל ארנון, ועד הר
שיאון הוא החרמון.

וכל המישור שבעבר הירדן במזרחו, ועד ים
המלח, למרגלות המפלים שמההר.

פרשת מעמד הר סיני

משה קרא לכל ישראל ואמר להם: שמע עם
ישראל את החקים ואת המשפטים שאני
מדבר באזניכם היום, ותלמדו אותם
ותקפידו לקיים אותם.

ה' אלהינו עשה אתנו הסכם בחורב.

לא רק עם אבותינו עשה ה' את ההסכם
הזה, אלא גם אתנו – אנחנו שנמצאים פה
היום, בלנו חיים.

ה' דבר אתכם פנים אל פנים בהר מתוך
האש.

אני עמדתי באותו זמן לתוך בין ה' וביניכם
להגיד לכם את דבר ה', כי פחדתם מהאש
ולא עלייתם בהר, והוא אמר:

אני ה' אלהיך שהוצאתי אותך מארץ מצרים
מבית עבדים, לא יהיה לך אלהים אחרים
חוץ ממני.

אל תעשה לך פסל, או כל צורה של דבר
שבשמים למעלה ושבארץ למטה ושכמים
מתחת לגובה היבשה.

אל תשתחוה להם ואל תעבוד אותם, כי אני
ה' אלהיך אל נוקם, שזוכר עוון של אבות,
ומביא עונש על בנים ועל נינים ועל בני
נינים, לשונאי.

בארץ סיחון מלך האמורי אשר יושב
בחשבון אשר הכה משה ובני ישראל
בצאתם ממצרים:

ויירשו את-ארצו ואת-ארץ עוג
מלך-הבשן שני מלכי האמורי אשר
בעבר הירדן מזרח שמש:

מערער אשר על-שפת-נחל ארנון
ועד-הר שיאון הוא חרמון:

וכל-הערבה עבר הירדן מזרחה ועד
ים הערבקה תחת אשדות הפסגה: פ

ויקרא משה אל-כל-ישראל ויאמר
אלהם שמע ישראל את-החקים
ואת-המשפטים אשר אנכי דבר
באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם
לעשתם:

יהנה אלהינו כרת עמנו כרת בחורב:

לא את-אבותינו כרת יהנה את-הכרית
הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום
בלנו חיים:

פנים בפנים דבר יהנה עמכם בהר
מתוך האש:

אנכי עמד בין-יהנה וביניכם בעת ההוא
להגיד לכם את-דבר יהנה כי יראתם
מפני האש ולא-עלייתם בהר לאמר: ס

אנכי יהנה אלהיך אשר הוצאתיך
מארץ מצרים מבית עבדים לא-יהיה
לך אלהים אחרים על-פני:

לא-תעשה לך פסל כל-תמונה אשר
בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת
ואשר במים מתחת לארץ:

לא-תשתחוה להם ולא תעבדם כי
אנכי יהנה אלהיך אל קנא פקר עון
אבות על-בנים ועל-שלשים
ועל-רבעים לשנאי:

מז

מח

מט

רביע

א

ה

ב

ג

ד

ה

ו

טעם
עליון
בסוף
הספר

ז

ח

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּי דוֹרוֹת, לְאוֹהֲבֵי וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתַי (מצותו): ס

אֵל תִּזְכֹּר אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׁבְעָה לַחֲנָם, כִּי ה' לֹא יוֹתֵר לְמִי שִׁיִּשְׁבַּע בְּשֵׁמוֹ לַחֲנָם.

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ צִוָּה אוֹתְךָ.

שֵׁשֶׁה יָמִים תַּעֲבֹד וְתַעֲשֶׂה אֶת כָּל מְלֶאכֶתְךָ.

וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה יוֹם שְׁבִיתָה עֲבוֹד ה' אֱלֹהֶיךָ, אֵל תַּעֲשֶׂה שׁוּם מְלֶאכֶה, אֹתָהּ, וּבִגְדֶךָ וּבֵיתְךָ, וְעַבְדְּךָ וְשִׁפְחֶתְךָ, וְשׂוֹרְךָ וְחִמּוֹרְךָ וְכָל בְּהֵמוֹתֶיךָ, וְגֵרְךָ שֹׁבְעָרֶיךָ, כְּדֵי שִׁנְחוּ עִבְדְּךָ וְשִׁפְחֶתְךָ כְּמוֹךָ.

וּזְכוֹר שֶׁהֵייתָ עֹבֵד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, וְה' אֱלֹהֶיךָ הוֹצִיא אוֹתְךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה, וּבִזְרוּעַ מוֹנִיפָה לְהַכּוֹת, לָכֵן ה' אֱלֹהֶיךָ צִוָּה אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת.

כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ כְּמוֹ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ צִוָּה אוֹתְךָ, כְּדֵי שִׁתְּאָרְכוּ חַיֶּיךָ, וְכֵדֵי שִׁיְהִיֶּה לְךָ טוֹב עַל הָאֲדָמָה שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ.

אֵל תִּרְצַח, וְאֵל תִּשָּׁבַע עִם אִשֶׁת אִישׁ, וְאֵל תִּגְנוֹב, וְאֵל תַּעֲדִיד נֶגֶד חֲבֵרְךָ עֵדוֹת שָׁקֶר.

וְאֵל תַּחֲשׂוֹק בְּאִשֶׁת חֲבֵרְךָ, וְאֵל תִּתְאַוֶּה לְקַבֵּל אֶת בֵּית חֲבֵרְךָ, שְׂדֵהוּ, וְעַבְדּוֹ וְשִׁפְחֹתוֹ, שׂוֹרוֹ וְחִמּוֹרוֹ, וְכָל הָרְכוּשׁ שֶׁל חֲבֵרְךָ.

אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר אֵל כָּל קְהִלְכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַעֲנָן וְהָעֶרְפֶּל, קוֹל גְּדוֹל שֶׁלֹּא הִמְשִׁיךְ אַחֵר כֶּף, וְהוּא פָתַב אוֹתָם עַל שְׁנֵי לוֹחוֹת אֲבָנִים וּמָסַר אוֹתָם אֵלַי.

כְּשִׁשְׁמַעְתֶּם אֶת הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחוּשָׁף וְהִהָר בּוֹעֵר בָּאֵשׁ, נִגְשַׁתֶּם אֵלַי כָּל רְאִשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם.

וְאָמַרְתֶּם, הִרי ה' אֱלֹהֵינוּ הִרְאָה לָנוּ אֶת

וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאוֹהֲבֵי וּלְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתַי (מצותו): ס

לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוֹא: ס

שְׁמוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלֶאכֶתְךָ:

וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֶאכֶה אֹתָהּ וּבִגְדֶיךָ וּבֵיתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְשׂוֹרְךָ וְחִמּוֹרְךָ וְכָל־בְּהֵמֹתֶיךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עִבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ כְּמוֹךָ:

וּזְכוֹרְתָּ כִּי עֹבֵד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצִאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: ס

כַּבֵּד אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יֵאָרְיֶכָה יְמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לְךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ס

לֹא תִרְצַח ס וְלֹא תִנְאַף ס וְלֹא תִגְנוֹב ס וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עֵד שׁוֹא: ס

וְלֹא תַחֲמֹד אִשֶׁת רַעְיָךְ ס וְלֹא תַחֲאֲוֶה בֵּית רַעְיָךְ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ שׂוֹרוֹ וְחִמּוֹרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרַעְיָךְ: ס

אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה אֶל־כָּל־קְהִלְכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַעֲנָן וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יָסַף וַיַּכְתֹּבֶם עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים וַיִּתְּנֶם אֵלַי:

וַיְהִי כְּשִׁמְעֶכֶם אֶת־הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחוּשָׁף וְהִהָר בּוֹעֵר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל־רְאִשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם:

וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

כבודו ואת גדלתו, ושמענו את קולו מתוך האש, היום הזה ראינו שאפשרי שאלהים ידבר אל אדם והוא יחיה.

ועכשיו, למה שנמות – שתאכל אותנו האש הגדולה הזאת? אם נמשיך עוד לשמוע את קול ה' אלהינו, נמות!

כי מי מכל בשר ודם שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמונו ונשאר בחיים?

גש אתה ושמע את כל מה שה' אלהינו יאמר, ואתה תדבר אלינו את כל מה שה' אלהינו ידבר אליך, ונשמע ונעשה.

ה' שמע את קול דבריכם כשדברתם איתי, ואמר לי ה': שמעתי את קול דברי העם הזה שדברו אתך, וכל הדברים שדברו טובים.

הלואי שרצונם זה – לכבד אותי ולשמור את כל מצוותי, ישאר אצלם כל הימים, כדי שייטב להם ולבניהם לעולם.

לך אמור להם חזרו לכם לאהליכם.

ואתה עמוד פה אתי, ואומר לך את כל המצוות החקים והמשפטים שתלמד אותם, שיעשו אותם בארץ שאני נותן להם לכבוש אותה.

הקפידו לעשות כמו שה' אלהיכם צוה אתכם, אל תסטו לימין או לשמאל.

לכו בכל הדרך שה' אלהיכם צוה אתכם, כדי שתחיו ויהיה לכם טוב, ותייכם יתארכו בארץ שתכבושו.

אלה המצוות החקים והמשפטים שה' אלהיכם צוה אותי ללמד אתכם שתקימו אותם בארץ שאאתם עוברים לשם לכבוש אותה.

כדי שתכבד את ה' אלהיך ותקפיד לקיים את כל חקיו ומצוותיו שאני מצוה אותך, אתה ובנך ובנדך כל ימי חייך, וכדי

את כבודו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש היום הזה ראינו שאפשרי שאלהים ידבר את האדם וחי:

ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת אם יספיקים | אנחנו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד ומתנו:

כי מי כל בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש כמונו ויחי:

קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואת | תדבר אלינו את כל אשר ידבר יהוה אלהינו אליך ושמענו ועשינו:

וישמע יהוה את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר יהוה אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטבו כל אשר דברו:

מייחן והיה לבכם זה להם ליראה אתי ולשמור את כל מצוותי כל הימים למען ייטב להם ולבניהם לעלם:

לך אמר להם שובו לכם לאהליכם:

ואתה פה עמד עמד | ואדברה אליך את כל המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה:

ושמרתם לעשות כאשר צוה יהוה אלהיכם לא תסרו ימין ושמאל:

בכל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו למען תחיו וטוב לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשון:

וזאת המצוה החקים והמשפטים אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:

למען תירא את יהוה אלהיך לשמר את כל חקתיו ומצוותיו אשר אנכי מצוה אתה ובנך ובנדך כל ימי

תנינו וילמעו יארכוני מידי:

וּשְׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטָב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבוֹן מְאֹד כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: פ

שיתארכו ימי חייך.

שָׁמַע אוֹתָם, עִם יִשְׂרָאֵל, וְהִקְפֹּד לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, כְּדִי שִׁיחֶיָה לָךְ טוֹב וְשִׁתְּרָבוּ מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֶיךָ הִבְטִיחַ לָךְ – אֶרֶץ שׁוֹפְעַת חֶלֶב וְדָבָשׁ.

פרשת שמע

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אחד:

וְאָהַבְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשֶׁךָ וּבְכָל-מְאֹדֶךָ:

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ:

וְשָׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשַׁבְּתֶךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכֹתְךָ בְּדַרְדָּרְךָ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ:

וְקִשְׁרְתָם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפַּת בֵּין עֵינֶיךָ:

וְכַתַּבְתָּם עַל-מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: ס

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל, ה' הוא אֱלֹהֵינוּ, ה' הוא הַיְחִיד.

אָהוּב אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְךָ וּבְכָל רְצוֹנְךָ וּבְכָל רְכוּשֶׁךָ.

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה שְׁאַנִּי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם יְהִיוּ שְׁמוּרִים בְּלִבְךָ.

שָׁנֵן אוֹתָם לְבִנְיָךְ וְדִבַּר בָּהֶם כְּשֵׁאתָה יוֹשֵׁב בְּבֵיתְךָ וּכְשֵׁאתָה הוֹלֵךְ בְּדַרְדָּרְךָ וּכְשֵׁאתָה שׁוֹכֵב וּכְשֵׁאתָה קֹם.

קִשְׁוֹר אוֹתָם לְסִימָן עַל יָדְךָ, וְיְהִיוּ תְּכָשִׁיט בֵּין עֵינֶיךָ.

כְּתוֹב אוֹתָם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ, וּבְשַׁעְרֶיךָ.

פרשת הזהרת עבודה זרה

כִּשֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִבִּיא אוֹתְךָ לָאָרֶץ שֶׁהוּא נֹשֶׁבַע לְאֲבוֹתֶיךָ לְאֲבָרָהִם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב לְתַת לָךְ – עָרִים גְּדוֹלוֹת וְטוֹבוֹת שְׁלֵא בְּנֵיתָ.

וּבָתִּים מְלֵאִים כָּל טוֹב שְׁלֵא מְלֵאתָ וּבוֹרוֹת חֲצוּבִים שְׁלֵא חֲצַבְתָּ, כְּרָמִים וְזֵיתִים שְׁלֵא נָטַעְתָּ, וְתֹאכַל וְתִשְׁבַּע.

הַזָּהָר לָךְ שְׁלֵא תִשְׁכַּח אֶת ה' שֶׁהוֹצִיא אוֹתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים.

כַּבֵּד אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְאוֹתוֹ תַעֲבֹד וְרַק בְּשִׁמוֹ תִשְׁבַּע.

אֵל תִּלְכּוּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרִים מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים שֶׁסָּבִיבוּתֵיכֶם לַעֲבֹד אוֹתָם.

כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹכְךָ הוּא אֵל נוֹקֵם – שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ לֹא יִכְעַס עֲלֶיךָ וְיִשְׁמִיד אוֹתְךָ מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.

וְהָיָה כִּי יִבִּיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נֹשֶׁבַע לְאֲבֹתֶיךָ לְאֲבָרָהֶם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב לְתַת לָךְ עָרִים גְּדוֹלוֹת וְטוֹבוֹת אֲשֶׁר לֹא-בְנֵיתָ:

וּבָתִּים מְלֵאִים כָּל-טוֹב אֲשֶׁר לֹא-מְלֵאתָ וּבִרְתֵּי חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא-חֲצַבְתָּ כְּרָמִים וְזֵיתִים אֲשֶׁר לֹא-נָטַעְתָּ וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ:

הַשְׁמַר לָךְ פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיאָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:

אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא וְאוֹתוֹ תַעֲבֹד וּבְשִׁמוֹ תִשְׁבַּע:

לֹא תִלְכּוּן אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרִים מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים שֶׁסָּבִיבוּתֵיכֶם:

כִּי אֵל קָנָא יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ פֶּן-יַחַרֶּה אַף-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּךְ וְהִשְׁמִידֶךָ מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה: ס

שש

אל תנסו את ה' אלהיכם כמו שנסייתם במסה ומריבה, שאמרתם: "האם יש ה' בתוכנו או לא".

הקפידו לקיים את מצוות ה' אלהיכם ואת אזהרותיו וחקיו שצוה אותך.

עשה את הישר והטוב בעיני ה' כדי שייטב לך, שתבוא ותכבוש את הארץ הטובה שה' נשבע לאבותיך.

ותהדוף את כל אויביך מפניך כמו שה' הבטיח.

אם בנך ישאל אותך בעתיד: לשם מה האזהרות החקים והמשפטים שה' אלהינו צוה אתכם?

אמור לבנך: היינו עבדים לפרעה במצרים, וה' הוציא אותנו ממצרים ביד חזקה.

ה' עשה לעינינו סימנים והוכחות גדולים ורעים במצרים – בפרעה ובכל ביתו.

ואותנו הוציא משם כדי להביא אותנו לתת לנו את הארץ שנשבע לאבותינו.

ה' צוה אותנו לעשות את כל החקים האלה – לכבד את ה' אלהינו, כדי להטיב לנו כל הימים, להחיות אותנו כמו היום הזה.

ותהיה לנו זכות בכך שנקפיד לקיים את כל המצוות האלה לפני ה' אלהינו כמו שהוא צוה אותנו.

פרשת הזהרת שבעת העמים

כשה' אלהיך יביא אותך לארץ שאיתה בא לשם לכבוש אותה, ויגרש מפניך עמים רבים – את החתי הגרגשי האמורי הפנעני הפרזי החוי והיבוסאי, שבעה עמים גדולים וחזקים ממך.

וה' אלהיך יתן אותם לפניך ותביס אותם – השמד אותם! אל תעשה אתם הסבס ואל תרחם עליהם.

לא תנסו את יהוה אלהיכם כאשר נסיתם במסה:

שמור תשמרון את מצוות יהוה אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צוה:

ועשית הישר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך וכאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע יהוה לאבותיך:

להדוף את כל אויביך מפניך כאשר דבר יהוה: ס

כִּי־יִשְׁאַלְךָ בְנֶךָ מָחָר לֵאמֹר מָה הָעֲדִית וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֹתְכֶם:

כֹּא וְאָמַרְתָּ לְבְנֶךָ עֲבָדִים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם וַיִּצְיָאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה:

כִּב וַיִּתֵּן יְהוָה אוֹתוֹת וּמִפְתֹּתִים גְּדוֹלִים וְרַעִים בְּמִצְרַיִם בְּפָרְעָה וּבְכָל־בֵּיתוֹ לְעֵינֵינוּ:

כִּג וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן הִבִּיא אֹתָנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ:

כִּד וַיִּצְוֵנוּ יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֲקִים הָאֵלֶּה לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיֵּינוּ כַּהַיּוֹם הַזֶּה:

כִּה וְצִדְקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: ס

א ז כִּי יִבִּיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וְנָשַׁל גּוֹיִם־רַבִּים מִפְּנֶיךָ הַחֲתִי וְהַגְּרִגְשִׁי וְהָאֲמֹרִי וְהַפְּנַעְנִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי שְׁבַע־הַגּוֹיִם רַבִּים וְעַצוּמִים מִמֶּךָ:

ב וּנְתַנֶּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהַכִּיתֶם הַחֲרָם תַּחֲרִים אֹתָם לֹא־תִכְרַת לָהֶם בְּרִית וְלֹא תִחַנֶּם:

שביעי

אל תתחנתן אתם – את בתד אל תתן לבנו
 ואת בתו אל תקח לבנד.

שלא יסיט את בנד מללכת אחרי לעבוד
 אותי, ונעבדו אלהים אחרים, וה' יכעס
 עליכם וישמיד אותד מחר.

אלא כד תעשו להם: תנתצו את מזבחותיהם
 ותשברו את מצבותיהם ותגדעו את העצים
 שהם עובדים ותשרפו באש את פסליהם.

כי אתה עם קדוש לה' אלהיך, כד ה' אלהיך
 בחר מכל העמים שעל פני האדמה שתהיה
 לו העם החביב.

ה' לא חשק בכם ובחר בכם מפני שאתם
 מרבים מכל העמים, שהרי אתם דוקא
 המעטים מכל העמים.

אלא מתוד אהבת ה' אתכם ומהקפדתו
 לקיים את השבועה שנשבע לאבותיכם – ה'
 הוציא אתכם ביד חזקה ופדה אותד מבית
 עבדים מיד פרעה מלך מצרים.

דע שה' אלהיך הוא האל השולט, האל
 הנאמן – מקים הבטחות וחסדים לאוהביו
 ולשומרי מצוותיו לאלף דורות.

ומשלם לשונאיו את שכרו המועט בחייו כדי
 להאביד אותו מהעולם הבא, הוא לא ישמור
 לשונאו את השכר לעולם הבא, אלא ישלם
 לו בחייו.

הקפד לקיים את המצוות ואת החקים ואת
 המשפטים שאני מצוה אותד היום לעשות
 אותם.

וְלֹא תִתְחַנְתֶּן בְּכֶם בַּתְּד לֹא־תִתֵּן לְבִנּוֹ
 וּבַתּוֹ לֹא־תִקַּח לְבִנְדָּ:

כִּי־יָסִיר אֶת־בְּנְדָּ מֵאַחֲרַי וְעָבְדוּ
 אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַחֲרָה אַף־יְהוָה בְּכֶם
 וְהִשְׁמִידָהּ מִחֵר:

כִּי־אִם־כֹּה תַעֲשׂוּ לָהֶם מִזְבְּחֹתֵיהֶם
 תִּתְּצוּ וּמִצְבֹּתֵיהֶם תִּשְׁבְּרוּ וְאִשֵּׁרֵיהֶם
 תִּגְדְּעוּ וּפְסָלֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ:

כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּדָ
 בָּחַר וַיְהוֶה אֱלֹהֶיךָ לְהִנּוֹת לּוֹ לְעַם
 סִגְלָה מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה:

לֹא מֵרַבְבָּם מִכָּל־הָעַמִּים חֲשַׁק יְהוָה
 בְּכֶם וַיִּבְחַר בְּכֶם כִּי־אַתֶּם הַמְּעַט
 מִכָּל־הָעַמִּים:

כִּי מֵאַהֲבַת יְהוָה אֶתְכֶם וּמִשְׁמֵרוֹ אֶת־
 הַשְּׁבֻעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָמִיתִכֶם הוֹצִיא
 יְהוָה אֶתְכֶם בְּיַד חֲזָקָה וַיַּפְדֶּךָ מִבֵּית
 עֲבָדִים מִיַּד פְּרַעֲה מֶלֶךְ־מִצְרָיִם:

וַיִּגְדַּעְתָּ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים
 הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד
 לְאוֹהֲבָיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָיו לְאֵלֶיךָ דוֹר:

וּמִשְׁלָם לְשׂוֹנְאָיו אֶל־פְּנֵיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא
 יֵאָחַר לְשׂוֹנְאוֹ אֶל־פְּנֵיו יִשְׁלַם־לוֹ:

וּשְׁמֵרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־הַחֲקִים וְאֶת־
 הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם
 לַעֲשׂוֹתָם: פ

מפסד

עקב

פְּרַשְׁת הַבְּרִיכוֹת

בְּעִקְבוֹת שֶׁתִּשְׁמְעוּ בְּקוֹל הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְתִקְפִּידוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, ה' אֱלֹהֶיךָ יִקַּים לְךָ אֵת הַחֲסָדִים וְאֵת הַחֲסָדִים כְּפִי שֶׁנִּשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.

הוא יאהב אותך ויברך וירבה אותך, וישים בְּרָכָה בִּילְדֶיךָ, פְּרוֹת אֲדַמְתֶּךָ – הַתְּבוּאָה הַזֶּה וְהַשֶּׁמֶן שֶׁלֶךָ, וְלִדּוֹת שׁוֹרֶיךָ וְעֵדְרֵי צֹאנֶךָ, עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לְךָ.

תהיה מבורך יותר מכל העמים, לא יהיה בך ובבְּהֵמָתֶךָ מִי שְׂאִינוּ יָכוֹל לְהוֹלִיד אוֹ שְׂאִינָה יְכוּלָה לָלֶדֶת.

ה' יסיר ממך את כל המחלות, ולא ישים בך את כל מחלות מצרים הרעות שהִכַּרְתָּ, אֲלֵא יִשִּׁים אוֹתָם בְּכָל שׁוֹנְאֵיךָ.

אתה תכבוש את כל העמים שה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לְךָ, אֵל תִּרְחַם עֲלֵיהֶם, וְאֵל תַּעֲבֹד אֵת אֱלֹהֵיהֶם כִּי הֵם מְלֻבְּדֵי עֲבוּרָךְ.

פְּרַשְׁת הוֹרֶשֶׁת הַגּוֹיִם

אם יעלה על דעתך בך: הָעַמִּים הָאֵלֶּה רַבִּים יוֹתֵר מִמֶּנִּי, אֵיךְ אוּכַל לְכַבּוֹשׁ אוֹתָם!?

אל תפחד מהם! זכור את מה שה' אֱלֹהֶיךָ עָשָׂה לְפָרְעָה וּלְכָל מִצְרַיִם –

את הנסים הגדולים שעִינִיךָ רָאוּ, וְהַסִּמְנִים וְהַהוֹכָחוֹת, וְהַיָּד הַחֲזָקָה וְהַזְרֹעַ הַמְּנִיפָה לְהַכּוֹת, שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ הוֹצִיא אוֹתְךָ בְּעֶזְרָתָם, בְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ יַעֲשֶׂה לְכָל הָעַמִּים שֶׁאַתָּה פּוֹחֵד מֵהֶם.

וה' אֱלֹהֶיךָ יִשְׁסֶה בָּהֶם גַּם אֵת הַצְּרָעוֹת, עַד שֶׁהַנְּשָׂאִים וְהַמְּסַתְּרִים מִפְּנֵיךָ יֵאבְדוּ.

אל תשבר מפניהם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אִתְּךָ, הוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא.

וְהָיָה | עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֵת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרֵתֶם וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְשִׁמַּר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:

וְאַתְּ בָרְכָה וּבִרְכָה וְהִרְבֵּה וּבִרְכָה פְּרִי־בִטְנֶךָ וּפְרִי־אֲדָמָתְךָ דְגָנְךָ וְתִירְשֶׁנָּךְ וַיְצַהֲרֶךָ שְׁנֵי־אֲלָפִים וְעִשְׁתַּרְתָּ צֹאנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לְךָ:

בְּרִיךְ תִּהְיֶה מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה בְּךָ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבְבֵהֶמְתֶּךָ:

וְהִסִּיר יְהוָה מִמֶּךָ כָּל־חֲלִי וְכָל־מַדּוּנִי מִצְרִיִּים הָרָעִים אֲשֶׁר יִדְעֵתָ לֹא יִשִּׁימֶם בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל־שׁוֹנְאֵיךָ:

וְאָכַלְתָּ אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לֹא־תַחּוֹס עֵינֶךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי־מוֹקֵשׁ הוּא לְךָ: ס

כִּי תֹאמַר בְּלִבֶּכְךָ רַבִּים הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִמֶּנִּי אוּכַל לְהוֹרִישָׁם:

לֹא תִירָא מֵהֶם זָכֹר תִּזְכֹּר אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָרְעָה וּלְכָל־מִצְרַיִם:

הַמִּסֹּת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וְהַאֲתַת וְהַמְּפֹתִים וְהַיָּד הַחֲזָקָה וְהַזְרֹעַ הַמְּנִיפָה אֲשֶׁר הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּנֹעַרְיָה וְיְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל־הָעַמִּים אֲשֶׁר־אַתָּה יִרָא מִפְּנֵיהֶם:

וְגַם אֶת־הַצְּרָעָה יִשְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּם עַד־אֲבֹד הַנְּשָׂאִים וְהַמְּסַתְּרִים מִפְּנֵיךָ:

לֹא תַעֲרֹץ מִפְּנֵיהֶם כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא:

ה' אֱלֹהֶיךָ יָסִיר אֶת הָעַמִּים הָאֵלֶּה מִפְּנֵיךָ
מֵעַט מְעַט, לֹא תוּכַל לְהַשְׁמִיד אוֹתָם מֵהָרַ
בְּדֵי שְׁחִית הַשָּׂדֶה לֹא תִתְרַבֶּה אֲצִלְךָ
בְּשֶׂהָאָרֶץ תִּהְיֶה רִיקָה מִתּוֹשָׁבִים.

ה' אֱלֹהֶיךָ יִמְסֹר אוֹתָם לְפָנֶיךָ, וַיִּבְלַבֵּל אוֹתָם
בְּמַהוּמָה גְדוֹלָה עַד שִׁישְׁמְדוּ.

הוא יתן את מלביהם בידך, ותשמיד את
שָׁמֶם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם, אִישׁ לֹא יַעֲמֹד בְּפָנֶיךָ
עַד שֶׁתִּשְׁמַד אוֹתָם.

את פסלי אלהיהם תשרפו באש, אל תחשוק
בַּכֶּסֶף וּבַזָּהָב שְׁעֲלֵיהֶם לְקַחַת אוֹתוֹ לַעֲצֹמֶךָ בְּדֵי
שְׁלֹא תִכְשַׁל בוֹ, כִּי הוּא תוֹעֵבֶת ה' אֱלֹהֶיךָ.

ואל תביא אליל תועבה לביתך שלא
תִּתְחַיֵּב בְּלִיָּה בְּמֹהוּ, אֲלֵא תִמָּאֵס אוֹתוֹ
וּתִשָּׂא אוֹתוֹ כִּי חוֹבָה לְהַשְׁמִידוֹ.

פְּרַשְׁת וּזְכִירַת הַשֵּׁם

הַקְּפִידוֹ לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֲנִי מַצְוֶה
אִתְּכֶם הַיּוֹם, בְּדֵי שֶׁתַּחֲיוּ וְתִתְרַבּוּ וְתִבְּאוּ
וּתִכְבְּשׁוּ אֶת הָאָרֶץ שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבוֹתֵיכֶם.

זְכוֹר אֶת כָּל הַדְּרָךְ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ הוֹלִיכְךָ אוֹתְךָ
זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר, בְּדֵי לְהַכְנִיעַ אוֹתְךָ
– לְבַחוּן אוֹתְךָ לְדַעַת אֶת מַה שֶּׁבִּלְבָב – אִם
תִּשְׁמֹר אֶת מִצְוֹתַי אוֹ לֹא.

הוא הכניע אותך והרעיב אותך והאכיל
אוֹתְךָ אֶת הַמֶּן שְׁלֹא הִפְרַת וְאַבוֹתֶיךָ לֹא
הִפְרִי, בְּדֵי לְהוֹדִיעַ לְךָ שֶׁהָאָדָם לֹא יַחֲיֶה רַק
עַל הַלֶּחֶם, אֲלֵא הָאָדָם יַחֲיֶה עִם כָּל דָּבָר
שֶׁה' יֹאמֵר.

זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁבִּגְדֶיךָ לֹא בָּלוּ עַד
שֶׁנִּצְרַכְתָּ לְפִשְׁטָם מַעֲלִיךָ, וְרִגְלְךָ לֹא הִתְנַפְּחָה.
דַּע בְּלִבְךָ, שֶׁכִּמוֹ שֶׁאִישׁ מִיִּסֵּר אֶת בְּנוֹ בְּךָ ה'
אֱלֹהֶיךָ מִיִּסֵּר אוֹתְךָ.

שְׁמֹר אֶת מִצְוֹת ה' אֱלֹהֶיךָ – לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי
וּלְכַבֵּד אוֹתוֹ.

וְנִשְׁלַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּל
מִפְּנֵיךָ מֵעַט מְעַט לֹא תוּכַל כִּלְתֵּם
מֵהָרַ פֶּן־תִּרְבֶּה עָלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה:

וּנְתַנֶּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהַמֶּם
מַהוּמָה גְדוֹלָה עַד הַשְׁמָדָם:

וְנָתַן מִלְכֵיהֶם בְּיָדְךָ וְהִאֲבִדְתָּ אֶת־שָׁמֶם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא־יִתְצַב אִישׁ בְּפָנֶיךָ
עַד הַשְׁמָדָה אִתָּם:

פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ לֹא־
תִּחַמְדוּ כֶסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וּלְקַחְתָּ לָךְ פֶּן
תִּנְקַשׁ בוֹ כִּי תוֹעֵבֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא:

וְלֹא־תִבְיֵא תוֹעֵבָה אֶל־בֵּיתְךָ וְהִיָּיתָ
חָרָם כְּמַהוּ שִׁקְץ | תִּשְׁקָצְנוּ וְתַעֲבוּ
תִתְעַבְנוּ כִּי־חָרָם הוּא: פ

ח

כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם
תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּן וְרִבִיתֶם
וּבִאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם:

וּזְכַרְתָּ אֶת־כָּל־הַדְּרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר
לְמַעַן עֲנִתְךָ לְנִסְתֶּךָ לְדַעַת אֶת־אֲשֶׁר
בְּלִבְבְּךָ תִּתְשַׁמֵּר מִצְוֹתַי אִם־לֹא:

וַיַּעֲנֶךָ וַיַּרְעִבְךָ וַיֹּאכְלֶךָ אֶת־הַמֶּן אֲשֶׁר
לֹא־יָדַעְתָּ וְלֹא יָדַעוּן אֲבוֹתֶיךָ לְמַעַן
הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל־הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יַחֲיֶה
הָאָדָם כִּי עַל־כָּל־מוֹצֵא כִּי־יְהוָה יַחֲיֶה
הָאָדָם:

שְׁמֹלְתְךָ לֹא בִלְתָהּ מַעֲלִיךָ וְרִגְלְךָ לֹא
בִצְרָכָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה:

וַיָּדַעְתָּ עִם־לִבְבְּךָ כִּי כַּאֲשֶׁר יִיָּסֵר אִישׁ
אֶת־בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ:

וְשָׁמַרְתָּ אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת
בְּדַרְכֵי וּלְיִרְאָה אֹתוֹ:

* [1] כב כג כד כה כו [2] א ב ג ד ה

כי ה' אלהיך מביא אותך לארץ טובה –
 ארץ נחלי מים מעינות ותהומות, שנובעים
 בפקעה ובהר.

ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון, ארץ
 זיתי שמן, ודבש תמרים.

ארץ שלא תאכל בה לחם בעניות – לא
 יחסר לך בה שום דבר, ארץ שיש באבניה
 ברזל, ומהרריה תחצוב נחושת.

אתה תאכל ותשבע, ותברך את ה' אלהיך
 על הארץ הטובה שנתן לך.

הזהר לך שלא תשכח את ה' אלהיך, בכך
 שלא תשמוד את מצוותיו ומשפטיו וחקיו
 שאני מצוה אותך היום.

שלא תאכל ותשבע ותבנה בתים טובים
 ותגור בהם,

ויברך וצאנך יתרבו, ויתרבה לך כסף וזהב,
 וכל מה שיש לך יתרבה.

ותתנאה בלבך, ותשכח את ה' אלהיך
 שהוציא אותך מארץ מצרים מבית עבדים.

שהולך אותך במדבר הגדול והנורא שיש בו
 נחשים ארסיים ועקרבים, וצמאון – שאין בו
 מים, שהוציא לך מים מהסלע הקשה.

שהאכיל אותך במדבר מן שלא הכירו
 אבותיך, כדי להכניע אותך וכדי לבחון
 אותך, כדי שיוכל לבסוף להיטיב לך.

שלא תאמר לעצמך: כוחי ועצמתי ידי עשו
 לי את העושר הזה.

אלא זכור את ה' אלהיך, שהוא שנותן לך
 כח לעשות עושר, כדי לקיים את ההסכם
 שנשבע לאבותיך, כמו שהוא מקים כיום.

אם תשכח את ה' אלהיך, ותלך אחרי
 אלהים אחרים ותעבוד אותם ותשתחוה
 להם, אני מעיד בכם היום שתאבדו.

כמו העמים שה' משמיד מפניכם כך תאבדו,

כי יהנה אלהיך מביאך אל-ארץ
 טובה ארץ נחלי מים עינות ותהומות
 יצאים בפקעה ובהר:

ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון
 ארץ-זית שמן ודבש:

ארץ אשר לא במסכנת תאכל-בה
 לחם לא-תחסר כל בה ארץ אשר
 אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת:

ואכלת ושבעת וברכת את-יהוה
 אלהיך על-הארץ הטובה אשר נתן-לך:

השמר לך פן-תשכח את-יהוה אלהיך
 לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו
 אשר אנכי מצוה היום:

פן-תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה
 וישבת:

ויברך וצאנך ירבין וכסף וזהב
 ירבה-לך וכל אשר-לך ירבה:

ורם ללבך ושכחת את-יהוה אלהיך
 המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

המוליכך במדבר הנדל והנורא
 נחשו שרף ועקרב וצמאון אשר
 אין-מים המוציא לך מים מצור
 החלמיש:

המאכלך מן במדבר אשר לא-ידעו
 אבותיך למען ענתך ולמען נסתך
 להיטבך באחריתך:

ואמרת בלבבך פחי ועצם ידי עשה
 לי את-החיל הזה:

וזכרת את-יהוה אלהיך כי הוא נתן
 לך כח לעשות חיל למען הקים את-
 בריתו אשר-נשבע לאבותיך כיום הזה: פ

והנה אם-שכח תשכח את-יהוה
 אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים
 ועבדתם והשתחנית להם הערתי בכם
 היום כי אבד תאבדון:

כגוים אשר יהנה מאביד מפניכם פן

בתוצאה מכך שלא תשמעו בקול ה' אלהיכם.

פרשת זכירת החטאים

שמע ישראל, אתה עובר היום את הירדן לבוא לכבוש עמים גדולים ועצומים יותר ממך, ערים גדולות ומבצרות בחומות – כאלו עד השמים.

עם גדול וגבוה – בני ענקים, הרי אתה ידעת ואתה שמעת – וכי מי יכול להתיצב לפני בני ענק?

דע היום, שה' אלהיך הוא שעובר לפניך, כוחו – אש שורפת, הוא ישמיד אותם והוא יכניע אותם לפניך, כבוש אותם ואבד אותם מהר, כמו שה' אמר לך.

כשה' אלהיך יהדוף אותם מלפניך אל תחשוב ותאמר: "גם בזכות צדקתי ה' הביא אותי לכבוש את הארץ הזאת וגם בגלל רשעת העמים האלה ה' מגרש אותם מלפניך".

לא בזכות צדקתך ויושר לבך אתה בא לכבוש את ארצם, אלא רק בגלל רשעת העמים האלה ה' אלהיך מגרש אותם מלפניך, וכדי לקיים את מה שה' נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב.

דע שלא בזכות צדקתך ה' אלהיך נותן לך את הארץ הטובה הזאת לכבוש אותה, כי אתה הרי עם עקשן וסרבן.

זכור אל תשכח את זה שהכעסת את ה' אלהיך במדבר, מהיום שיצאת מארץ מצרים עד שבאתם עד המקום הזה הייתם מסרבים לדברי ה'.

ובהר חורב הכעסתם את ה', וה' כעס עליכם ורצה להשמיד אתכם.

כשעליתי להר לקחת את לוחות האבנים –

תאבדו עקב לא תשמעו בקול יהוה אלהיכם: פ

שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לבא לרשת גוים גדולים ועצומים ממך ערים גדולות ובצרות בשמים:

עם גדול ורם בני ענקים אשר אתה ידעת ואתה שמעת מי יתיצב לפני בני ענק:

וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא העובר לפניך אש אכלה הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם מהר כאשר דבר יהוה לך:

אל תאמר בלבבך בתוך יהוה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וכרשעת הגוים האלה יהוה מורישם מפניך:

לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען תקים את הדבר אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:

וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ הטובה הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה:

זכר אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הזה ממרים הייתם עם יהוה:

ובחרב הקצפתם את יהוה ויתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם:

כשעלתי ההרה לקחת לוחות האבנים

ב

שליש

לוחות הברית אשר-כרת יהוה עמכם ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה לא אכלתי ומים לא שתיתי: וימן יהוה אלי את-שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים ועליהם נקל-הדברים שה' דבר אתכם בהר מתוך האש ביום התפנסות הקהל:

בסוף ארבעים יום וארבעים לילה, ה' נתן לי את שני לוחות האבנים - לוחות ההסכם.

ה' אמר לי: קום רד מבאן מהר, כי עמך שהוצאת ממצרים קלל, הם סטו מהר מהדרך שצויתי אותם, עשו להם פסל ממתכת.

ה' אמר לי: ראיתי את העם הזה והנה הוא עם עקשן וסרבן.

עזוב אותי ואשמיד אותם, ואמחוק את שמם מתחת לשמים, ואעשה מך עם עצום וגדול יותר מהם!

פניתי וירדתי מההר, וההר בוער באש, ושני לוחות ההסכם על שתי ידי.

ראיתי שהנה חטאתם לה' אלהיכם - עשיתם לכם עגל ממתכת, סטיתם מהר מהדרך שה' צוה אתכם.

תפשתי בשני הלוחות והשלכתי אותם מעל שתי ידי, ושברתי אותם לעיניכם.

השתטחתי לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה כמו בפעם הראשונה, לא אכלתי לחם ולא שתיתי מים, ובקשתי סליחה על כל החטא שלכם שחטאתם - לעשות את הרע בעיני ה', להכעיסו.

כי חששתי מהפעם והרוגו שה' בעס עליכם ורצה להשמיד אתכם, ה' שמע אלי גם בפעם ההיא.

ה' בעס מאוד על אהרן ורצה להשמיד אותו,

וימן יהוה אלי את-שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים ועליהם נקל-הדברים אשר-כרת יהוה עמכם ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה לא אכלתי ומים לא שתיתי: וימן יהוה אלי את-שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים ועליהם נקל-הדברים אשר-כרת יהוה עמכם בהר מתוך האש ביום הקהל:

ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים לילה נתן יהוה אלי את-שני לוחות האבנים ללוחות הברית:

ויאמר יהוה אלי קום רד מהר מזה כי שחת עמך אשר הוצאת ממצרים סרו מהר מן-הדרך אשר צויתם עשו להם מסכה:

ויאמר יהוה אלי לאמר ראיתי את-העם הזה והנה עם-קשה-ערף הוא:

הרף ממני ואשמידם ואמחה את-שמם מתחת השמים ואעשה אותך לגוי-עצום ורב ממנו:

ואפן וארד מן-ההר וההר בוער באש ושני לוחות הברית על שתי ידי:

וארא והנה חטאתם ליהוה אלהיכם עשיתם לכם עגל מסכה סרתם מהר מן-הדרך אשר-צוה יהוה אתכם:

ואתפול בשני הלוחות ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם:

ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי על כל-חטאתכם אשר חטאתם לעשות הרע בעיני יהוה להכעיסו:

כי יגרת מפני האף והחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא:

ובאהרן התאנף יהוה מאד להשמירו

התפללתי באותו זמן גם על אהרן.
 ואת החטא שלכם שעשיתם - את העגל,
 לקחתי ושרפתי אותו באש, וטחנתי אותו
 היטב, עד שנהיה דק ונעשה אבקה,
 והשלכתי את עפרו לנחל שירד מההר.
 ובתבערה, ובמסה ומריבה, ובקברות
 התאוה, הכעסתם את ה'.

וכשה' שלח אתכם מקדש ברנע ואמר: עלו
 וכבשו את הארץ שנתתי לכם, סרבתם
 לצווי ה' אלהיכם ולא האמנתם לו ולא
 שמעתם בקולו.

הייתם מסרבים לצווי ה' מהיום שהפרתי
 אתכם.

השתטחתי לפני ה' באותם ארבעים יום
 וארבעים לילה שהשתטחתי, כי ה' רצה
 להשמיד אתכם.

התפללתי אל ה' ואמרתי: ה' אלהים, אל
 תהרוס את עמך ונחלתך שגאלת בגדלותך
 - שהוצאת ממצרים ביד חזקה.

זכור את השבועה שנשבעת לאברהם יצחק
 ויעקב עבדיך, אל תפנה להביט על עקשנות
 העם הזה ועל רשעותו ועל חטאו.

שלא יאמרו תושבי הארץ שהוצאת אותנו
 משם: ה' הוציא אותם למדבר להרוג אותם,
 בגלל חוסר יכולתו להביא אותם לארץ
 שהבטיח להם ובגלל שנאתו אותם.

והרי הם עמך ונחלתך שהוצאת בכוחך
 הגדול ובזרוע המורמת בגאווה!

פרשת לקחי חטא העגל

בזמן שהוא ה' אמר אלי: פסול לך שני
 לוחות אבנים כמו הראשונים, ועלה אלי
 להר, ונעשה לך ארון עץ.

ואכתוב על הלוחות את הדברים שהיו
 כתובים על הלוחות הראשונים ששברת,

ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא:
 ואת חטאתכם אשר עשיתם את העגל
 לקחתי ושרפתי אותו באש ואכת אתו
 טחון היטב עד אשר דק לעפר ואשלף
 את עפרו אל הנחל הירד מן ההר:

ובתבערה ובמסה ובקברות התאוה
 מקצפים הייתם את יהוה:

ובשלת יהוה אתכם מקדש ברנע
 לאמר עלו ורשו את הארץ אשר נתתי
 לכם ותמרו את פי יהוה אלהיכם ולא
 האמנתם לו ולא שמעתם בקלו:

ממרים הייתם עם יהוה מיום דעתי
 אתכם:

ואתנפל לפני יהוה את ארבעים הימים
 ואת ארבעים הלילה אשר התנפלתי
 כי אמר יהוה להשמיד אתכם:

ואתפלל אל יהוה ואמר אדוני יהוה
 אל תשחת עמך ונחלתך אשר פדית
 בגדלך אשר הוצאת ממצרים ביד
 חזקה:

זכר לעבדיך לאברהם ליצחק
 וליעקב אל תפן אל קשי העם הזה
 ואל רשעו ואל חטאתו:

פן יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם
 מבלי וכלת יהוה להביאם אל הארץ
 אשר דבר להם ומשנאתו אותם
 הוציאם להמתם במדבר:

והם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכוחך
 הגדול ובזרוע הנטויה: פ

בעת שהוא אמר יהוה אלי פסל לך
 שני לוחות אבנים כראשונים ועלה אלי
 להרהר ועשית לך ארון עץ:

ואכתב על הלוחות את הדברים אשר
 היו על הלוחות הראשונים אשר שברת

כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 רביע
 י
 ב

וּשְׁמַתֶּם בְּאֲרוֹן:

וַאֲעֵשׂ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים וְאֶפְסָל שְׁנֵי-
לַחַת אֲבָנִים פְּרָאשָׁנִים וְאָעַל הַהֶרֶה
וּשְׁנֵי הַלַּחַת בִּיָּדַי:

וַיִּכְתֹּב עַל-הַלַּחַת כַּמִּכְתָּב הַרְאִשׁוֹן אֵת
עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
אֵלַיכֶם בְּהַר מְתוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקָּהֵל
וַיִּתְּנֶם יְהוָה אֵלַי:

וְאָפֶן וְאָרַר מִן-הַהָר וְאָשַׁם אֶת-הַלַּחַת
בְּאֲרוֹן אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וַיְהִי שֵׁם כַּאֲשֶׁר
צִוִּי יְהוָה:

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֶת בְּנֵי-יַעֲקֹב
מִמוֹסְרָה שֵׁם מֵת אֶהְרֹן וַיִּקְבֹּר שָׁם וַיַּכְתֵּן
אֶלְעָזָר בְּנוֹ תַחְתָּיו:

מִשָּׁם נָסְעוּ הַגִּדְגָדָה וּמִן-הַגִּדְגָדָה
יִשְׁבְּתָה אֶרֶץ גַּחְלִי מוֹם:

בַּעַת הַהוּא הִבְדִּיל יְהוָה אֶת-שִׁבְט
הַלְוִי לְשֵׂאת אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה
לְעֹמֵד לִפְנֵי יְהוָה לְשֵׂרְתוֹ וּלְבִרְךָ
בְּשִׁמּוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

עַל-כֵּן לֹא-הָיָה לְלוֹוֵי חֶלֶק וְנַחֲלָה
עִם-אֶחָיו יְהוָה הוּא נַחֲלָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לּוֹ:

וְאֲנֹכִי עֲמַדְתִּי בְּהָר כַּיָּמִים הַרְאִשׁוֹנִים
אֲרַבְעִים יוֹם וְאֲרַבְעִים לַיְלָה וַיִּשְׁמַע
יְהוָה אֵלַי גַּם בַּפֶּעַם הַהוּא לֹא-אָבָה
יְהוָה הַשְׁחִיתֶךָ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי קוּם לֶךְ לְמַסַּע לִפְנֵי
הָעָם וַיְבֹאוּ וַיִּירָשׁוּ אֶת-הָאֶרֶץ
אֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתְכֶם לָתֵת לָהֶם: פ

וּתְשִׂים אוֹתָם בְּאֲרוֹן.

עָשִׂיתִי אֲרוֹן מֵעֵצֵי שִׁטָּה, וּפְסַלְתִּי שְׁנֵי לוחות
אֲבָנִים כְּמוֹ הַרְאִשׁוֹנִים, וְעָלִיתִי לְהָר בְּשָׁנֵי
הַלוחות בְּיָדַי.

הוא כָּתַב על הַלוחות כְּמוֹ הַכְּתִיבָה
הַרְאִשׁוֹנָה – אֵת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁה' דִּבֶּר
אֵלַיכֶם בְּהָר מְתוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַתְּכַנְסוֹת
הַקָּהֵל, וְה' נָתַן אוֹתָם לִי.

פְּנִיתִי וַיְרַדְתִּי מִהָהָר, וּשְׁמַתִּי אֵת הַלוחות
בְּאֲרוֹן שֶׁעָשִׂיתִי, וְהֵם הָיוּ שֵׁם כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה
אוֹתִי.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֹת בְּנֵי יַעֲקֹב
לְמוֹסְרָה, שֵׁם אֶהְרֹן מֵת וַנִּקְבַּר שָׁם, וְאֶלְעָזָר
בְּנוֹ תַחְתָּיו.

מִשָּׁם נָסְעוּ לְגִדְגוֹד, וּמִגִּדְגוֹד לְיִשְׁבְּתָה – אֶרֶץ
גַּחְלִי מוֹם.

בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם – אַחֲרֵי חֹטֵא הָעֵגֶל, ה' הִבְדִּיל
אֵת שִׁבְט הַלְוִי שֶׁרַק הוּא יִשָּׂא אֵת אֲרוֹן
בְּרִית ה' וַעֲמוּד לִפְנֵי ה' לְשֵׂרֵת אוֹתוֹ וּלְבִרְךָ
בְּשִׁמּוֹ כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים עַד הַיּוֹם.

לְכֵן אֵין לְלוֹוֵי חֶלֶק וְנַחֲלָה עִם אֶחָיו, עֲבוּדָת
ה' הִיא נַחֲלָתוֹ כְּמוֹ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ דִּבֶּר לְגַבְיֹו.

וְאֲנִי עֲמַדְתִּי בְּהָר כַּמִּסְפָּר הַיָּמִים הַרְאִשׁוֹנִים –
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, ה' שָׁמַע אֵלַי גַּם
בַּפֶּעַם הַהוּא – ה' לֹא רָצָה לְהַשְׁמִיד אוֹתֶךָ.

ה' אָמַר לִי: קוּם, לֶךְ הַנְּהַג אֵת הָעָם, וַיְבֹאוּ
וַיִּכְבְּשׁוּ אֵת הָאֶרֶץ שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּי לְאֲבוֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם.

פְּרַשְׁת אַהֲבַת הַשֵּׁם

וְעַכְשָׁיו יִשְׂרָאֵל, מָה ה' אֱלֹהֶיךָ מִבְּקֵשׁ מִמֶּךָ,
רַק לְכַבֵּד אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ לְלַכַּת בְּכָל הַדְּרָכֵי
וּלְאַהֲבֹת אוֹתוֹ וּלְעַבֹּד אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
לִבְךָ וּבְכָל רְצוֹנֶךָ,

וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׂאֵל
מֵעַמֶּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לְלַכַּת בְּכָל-דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה אוֹתוֹ
וּלְעַבֹּד אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ

חמיש

ובכל-נפשך:

לשומר את מצוות ה' ואת חקיו שאני מצוה אותך היום, וכל זאת כדי שיהיה לך טוב.

הרי לה' אלהיך שיכים השמים ומה שמעליהם, הארץ, וכל מה שבה!

אבל רק באבותיך ה' חשק לאהוב אותם, ובחר בכם – בצאצאיהם אחריהם מתוך כל העמים, כמו שאתם רואים כיום.

הסירו את אטימות לבכם – ואל תתעקשו עוד.

כי ה' אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים, הוא האל הגדול הגבור והנורא שלא יתן עדיפות שלא בדין ולא יקח שוחד.

הוא עושה משפט צדק עבור יתום ואלמנה, ואוהב גר לתת לו אוכל ובגדים.

אהבו את הגר כי גם אתם הייתם תושבים זרים בארץ מצרים.

כבוד את ה' אלהיך, אותו תעבוד, בו תדבק, ותשבע רק בשמו.

הוא מקור גאותך והוא אלהיך, שעשה לך את הנפלאות הגדולות והמפחידות האלה שעניך ראו.

שבעים אנשים היו אבותיך כשירדו למצרים, ועכשיו ה' אלהיך עשה אתכם רבים ככוכבי השמים.

אהוב את ה' אלהיך, הקפד לקיים את חקיו משפטיו ומצוותיו, תמיד.

דעו והפנימו היום, כי לא לצאצאיכם אני פונה – שלא הכירו ושלא ראו את מוסר ההשכל שה' אלהיכם למד אתכם, את גדלתו, את ידו החזקה וזרועו שמונפת להכות.

ואת סימניו, ואת מעשיו שעשה במצרים לפרעה מלך מצרים ולכל ארצו.

לשמור את-מצוות יהוה ואת-חקתיו אשר אנכי מצוה היום לטוב לך:

הן ליהנה אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר-בה:

הק באבותיך חשק יהנה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם מכל-העמים כיום הנה:

ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד:

כי יהנה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים האל הגדל הגבור והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד:

עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר לתת לו לחם ושמלה:

ואהבתם את-הגר כיהגרים הייתם בארץ מצרים:

את-יהוה אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע:

הוא תהלתך והוא אלהיך אשר-עשה אתך את-הגדלת ואת-הנוראת האלה אשר ראו עיניך:

בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה ועתה שמך יהנה אלהיך ככוכבי השמים לרב:

ואהבת את יהוה אלהיך ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כל-הימים:

וידעתם היום כי לא את-בניכם אשר לא-ירדעו ואשר לא-ראו את-מוסר יהוה אלהיכם את-גדלו את-ידו החזקה וזרועו הנטויה:

ואת-אתתו ואת-מעשיו אשר עשה בתוך מצרים לפרעה מלך-מצרים ולכל-ארצו:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְחַיִּל מִצְּלוֹם לְסוּסָיו
וְלִרְכִבּוֹ אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת־מִי יַם־סוּף
עַל־פְּנֵיהֶם בְּרֹדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיֹּאבְדֶם
יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד־בְּאֲכֶם
עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַתְּן וּלְאֲבִירֵם בְּנֵי
אֱלִיאֵב בֶּן־רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה הָאָרֶץ
אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַעֶם וְאֶת־בְּתִיחֶם
וְאֶת־אֶהֱלִיָּהֶם וְאֶת אֶהֱלִיָּהֶם וְאֶת כָּל
הַנְּכָסִים שְׂאֵתֶם, בְּמִרְכּוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל.

אֵלָּא עֵינֵיכֶם הֵן שָׂרְאוּ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה'
הַגָּדוֹל שֶׁעָשָׂה.

הַקְּפִידוּ לָקִים אֶת כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁאֲנִי מִצְוֶה
אוֹתְךָ הַיּוֹם, כְּדִי שֶׁתִּתְחַזְּקוּ וְתִבְּאוּ וְתִכְבְּשׁוּ
אֶת הָאָרֶץ שֶׁאֲתֶם עוֹבְרִים לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ
אוֹתָהּ.

וְכִדִּי שֶׁתִּתְקַיְּמוּ זְמַן רַב עַל הָאָדָמָה שֶׁה'
נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לָתֵת לָהֶם וּלְצִאֲצָאִיהֶם –
אָרֶץ שׁוֹפְעַת חֵלֶב וְדִבְשׁ.

פְּרֻשַׁת שִׁבַח הָאָרֶץ

כִּי הָאָרֶץ שֶׁאֲתָהּ בָּא לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ,
הִיא לֹא כְּאָרֶץ מִצְרַיִם שֶׁיִּצְאֲתֶם מִשָּׁם שֶׁהֵיית'
זֹרַע אֶת זֶרְעֶךָ וּמִשְׁקָהּ בְּעֶצְמֶךָ כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁקִים
גֵּן יֶרֶק.

הָאָרֶץ שֶׁאֲתֶם עוֹבְרִים לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ
הִיא אָרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת, הִיא תִּשְׁתָּה מִיַּם
מִמַּטֵּר הַשָּׁמַיִם.

אָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ דוֹרֵשׁ בְּשָׁלוֹמָהּ, עֵינֵי ה'
אֱלֹהֶיךָ מִשְׁגִּיחוֹת וּמִבִּיטוֹת בָּהּ תְּמִיד,
מִתְחַלֵּת הַשָּׁנָה וְעַד סוֹף הַשָּׁנָה.

פְּרֻשַׁת וְהָיָה אִם שָׁמַע

אִם תִּשְׁמְעוּ לְמִצְוֹתַי שֶׁאֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם
– לְאַהֲבֹת אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם, וְלַעֲבֹד אוֹתוֹ בְּכָל
לְבָבְכֶם וּבְכָל רְצוֹנְכֶם,

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְחַיִּל מִצְּלוֹם לְסוּסָיו
וְלִרְכִבּוֹ אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת־מִי יַם־סוּף
עַל־פְּנֵיהֶם בְּרֹדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיֹּאבְדֶם
יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד־בְּאֲכֶם
עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה:

וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַתְּן וּלְאֲבִירֵם בְּנֵי
אֱלִיאֵב בֶּן־רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה הָאָרֶץ
אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַעֶם וְאֶת־בְּתִיחֶם
וְאֶת־אֶהֱלִיָּהֶם וְאֶת כָּל־הַיְקוּם אֲשֶׁר
בְּרַגְלֵיהֶם בְּקֶרֶב כָּל־יִשְׂרָאֵל:

כִּי עֵינֵיכֶם הִרְאִיתֶם אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יְהוָה
הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה:

וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר אֲנֹכִי
מִצְוֶה הַיּוֹם לְמַעַן תִּתְחַזְּקוּ וּבְאֲתֶם
וַיִּרְשַׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עוֹבְרִים
שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:

וּלְמַעַן תִּאָּרְכוּ יָמִים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לָתֵת לָהֶם
וּלְזֶרְעָם אָרֶץ זָבַת חֵלֶב וְדִבְשׁ: ס

כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתָהּ בָּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ
לֹא כְּאָרֶץ מִצְרַיִם הִיא אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם
מִשָּׁם אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת־זֶרְעֶךָ וְהִשְׁקִית'
בְּרַגְלֶךָ כְּגֵן הַיֶּרֶק:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עוֹבְרִים שָׁמָּה
לְרִשְׁתָּהּ אָרֶץ הָרִים וּבִקְעֹת לְמַטֵּר
הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתָּה מִיַּם:

אָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֶתָּה
תְּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מְרִשִׁית
הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה: ס

וְהָיָה אִם־שָׁמַע תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אֲנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדּוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם

וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם:

אֲתָן אֶת הַגֶּשֶׁם בְּאַרְצְכֶם בְּזִמְנֹו מִהַגֶּשֶׁם הָרִאשׁוֹן בַּחוּרְף וְעַד לְאַחֲרוֹן, וְתֹאסֹוּף אֶת תְּבוּאֲתֶךָ וַיִּינֶדֶךָ וְשִׁמְנֶךָ.

אֲתָן עֹשֵׁב בַּשְּׂדוֹתֶיךָ לְבַהֲמֹתֶךָ, וְתֹאכַל וְתִשְׂבַּע.

הִזְהִירוּ לָכֶם שְׁלֹבְכֶם לֹא יִתְפַּתֶּה, וְתִסְטוּ מִהַדְרֹךְ הַנְּכוֹנָה וְתַעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְתִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם.

ה' יִכְעַס עֲלֵיכֶם, וַיַּעֲזֹר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִרְדּוּ גֶשֶׁם, וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ, וְתֹאבְדוּ בַמְהִירוֹת מֵעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה שֶׁה' נֹתֵן לָכֶם.

הַפְּנִימוּ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים בְּלִבְכֶם וּבְרִצּוֹנְכֶם, קִשְׁרוּ אוֹתָם לְתַעֲוֹד עַל הַיָּד שְׁלֹבְכֶם, וַיְהִי לְתִכְשִׁיט בֵּין עֵינֵיכֶם.

לְמַדּוּ אוֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּהֶם, כִּשְׂאֵתָהּ יוֹשֵׁב בְּבֵיתֶךָ וּכְשֹׂאֵתָהּ הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ, כִּשְׂאֵתָהּ שׁוֹכֵב וּכְשֹׂאֵתָהּ קָם.

כְּתוֹב אוֹתָם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ. כַּדֵּי שְׁחִיכֶם וַחֲיֵי בְנֵיכֶם יִתְאַרְכוּ עַל הָאֲדָמָה שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבוֹתֵיכֶם לְתֵת לָהֶם, כְּמִשְׁךָ שְׁנוֹת הַשָּׁמַיִם מֵעַל הָאָרֶץ.

פְּרַשַׁת הַיְרֵשָׁה הַשְּׁלֵמָה

כִּי אִם תִּקְפִּידוּ לָקִים אֶת כָּל הַמְצִוּוֹת הָאֵלֶּה שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת אוֹתָן – לְאַהֲבֹב אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל דְּרָכֵי וּלְדַבּוֹק בּוֹ.

ה' יִגְרַשׁ אֶת כָּל הָעַמִּים הָאֵלֶּה מִלְּפָנֵיכֶם, וְתִכְבְּשׁוּ עַמִּים גְּדוֹלִים וְעַצוּמִים יוֹתֵר מִכֶּם.

כָּל מְקוֹם שֶׁכָּף רַגְלְכֶם תִּדְרֹוּ בּוֹ יִהְיֶה שְׁלֹבְכֶם, גְּבוּלְכֶם יִהְיֶה מִהַמְדַּבֵּר וְהַלְבָּנוֹן וּמִהַנְּהַר – נְהַר פְּרָת, וְעַד הַיָּם הַמְעַרְבִי.

וְנִתְּתִי מִטֶּר-אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאִסְפַּת דְּגָנְךָ וְתִירְשָׁךָ וַיִּצְהַרְךָ:

וְנִתְּתִי עֹשֵׁב בַּשְּׂדֶה לְבַהֲמֹתֶךָ וְאִכְלָתָ וְשִׂבַּעְתָּ:

הַשְּׁמִירוּ לָכֶם פֶּן יִפְתַּח לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם:

וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם וַעֲזַר אֶת-הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מִטֶּר וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ וְאִבְדְּתֶם מִהַרְהָ מֵעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:

וְשִׁמְתֶם אֶת-דְּבָרֵי אֱלֹהִים עַל-לִבְבְּכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל-יַדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:

וּלְמַדְתֶּם אוֹתָם אֶת-בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ:

וּכְתַבְתֶּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתִּיכֶם לְתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל-הָאָרֶץ: ס

כִּי אִם-שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת-כָּל-הַמְצִוָּה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָהּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל-דְּרָכֵי וּלְדַבְּקָה-בּוֹ:

וְהוֹרִישׁ יְהוָה אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֵיכֶם וַיִּרְשְׁתֶּם גּוֹיִם גְּדוֹלִים וְעַצּוּמִים מִכֶּם:

כָּל-הַמְקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹוּ כְּפִי-רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מוֹן-הַמְדַּבֵּר וְתִלְבָּנוֹן מוֹן-הַנְּהַר נְהַר-פְּרָת וְעַד הַיָּם הָאֲחֲרוֹן יִהְיֶה גְבוּלְכֶם:

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

שביעי
מפטיר

פרשת עקב

כח לא־יתַצַּב אִישׁ בְּפָנֶיכֶם פַּחַדְכֶם וּמוֹרָאֲכֶם יִתֵּן וַיְהִי אֱלֹהֵיכֶם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ־בָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם: ס

אִישׁ לֹא יַעֲמֹד בְּפָנֶיכֶם, ה' אֱלֹהֵיכֶם יִשְׂרָה פַחַד וְכָבוֹד מִכֶּם בְּכָל הָאָרֶץ שֶׁתִּדְרֹכוּ בָּהּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לָכֶם.

ראה

פרשת הברכה והקללה

ראה: אני נותן לפניכם היום ברכה וקללה.

את הברכה תקבלו אם תקימו את מצוות ה' אלהיכם שאני מצוה אתכם היום.

ואת הקללה תקבלו אם לא תקימו את מצוות ה' אלהיכם ותסטו מהדרך שאני מצוה אתכם היום, ותלכו אחרי אלהים אחרים שלא הברתם.

כשה' אלהיך יביא אותך לארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה, יאמרו את הברכה לעבר הר גרזים ואת הקללה לעבר הר עיבל.

הרים אלה הם מעבר לירדן אחרי הדרך מערבה (כביש 57 מגשר אדס) שבארץ הכנענים שגרים בבקעה - מול הגלגל ליד אלון מורה. הרי אתם עוברים את הירדן לבוא לכבוש את הארץ שה' אלהיכם נותן לכם - כבשו אותה והתישבו בה.

הקפידו לקיים את כל החקים ואת המשפטים שאני נותן לפניכם היום.

פרשת אבוד עבודה זרה והקמת המקדש

אלה החקים והמשפטים שתקפידו לקיים בארץ שה' אלהי אבותיך נתן לך לכבוש אותה, כל הימים שאתם חיים על האדמה.

השמידו את כל המקומות שהעמים שאתם כובשים אותם עבדו שם את אלהיהם - על ההרים הגבוהים ועל הגבעות ומתחת לכל עץ רענן.

תנתצו את מזבחותיהם ותשברו את מצבותיהם, ותשרפו באש את עצי האשרה

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה:

את הברכה אשר תשמעו אל מצוות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום:

ותקללה אם לא תשמעו אל מצוות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: ס

ויהי כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר-אתה בא שמה לרשתה ונתתה את הברכה על-הר גרזים ואת-הקללה על-הר עיבל:

הלא-המה בעבר הירדן אחרי הדרך מבוא השמש בארץ הכנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מרה:

כי אתם עברים את-הירדן לבא לרשת את-הארץ אשר-יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה:

ושמרתם לעשות את כל-החקים ואת-המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום:

כו

כו

כח

כט

ל

לא

לב

[א]

א

ב

ג

שְׁלַחֲם, וּתְגַדְעוּ אֶת פְּסָלֵי אֱלֹהֵיהֶם, וּתְמַחוּ אֶת זָכָרָם מִהַמְּקוֹם הַהוּא.

אל תעשו כֹּף לַה' אֱלֹהֵיכֶם.

אֲלֵא רַק בַּמְּקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם יִבְחַר מִכָּל שְׁבֵטֵיכֶם לְהַשְׁרוֹת שָׁם אֶת שְׁכִינְתּוֹ – תַּתְּאֲמְצוּ לְהַקִּים אֶת מִשְׁכְּנוֹ וּתְבֹאוּ לְשָׁם.

הִבִּיאוּ לְשָׁם אֶת עוֹלוֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמוֹתֵיכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבוֹתֵיכֶם וּבְכוֹרוֹת בְּקָרְכֶם וְצֹאנְכֶם.

וּתְאָכְלוּ אוֹתָם שָׁם – לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם, וּתְשַׂמְחוּ אֹתָם וּמִשְׂפָּחוֹתֵיכֶם בְּכָל מַעֲשֵׂיכֶם שֶׁה' אֱלֹהֵיךְ בָּרַךְ אוֹתְךָ בָּהֶם.

אל תעשו כְּמוֹ כָּל מֵה שֶׁאַנְחֵנוּ עוֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם – שֶׁכָּל אֶחָד עוֹשֶׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו.

כִּי עַד עַכְשָׁיו עַדִּין לֹא הִגַּעְתֶּם לִמְנוּחָה וְלִנְחִלָה שֶׁה' אֱלֹהֵיךְ נוֹתֵן לָךְ.

עֲבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן וְהִתְיַשְׁבוּ בְּאֶרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם, וְהוּא יִתֵּן לָכֶם מְנוּחָה מִכָּל אוֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וּתְשׁוּבוּ בְּבִטְחוֹן.

וְהַמְּקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֵיכֶם יִבְחַר בּוֹ לְהַשְׁרוֹת שָׁם אֶת שְׁכִינְתּוֹ, לְשָׁם תְּבִיאוּ אֶת כָּל מֵה שֶׁאַנִּי מְצִוֶּה אֶתְכֶם – עוֹלוֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וּתְרוּמוֹתֵיכֶם, וְכָל נִדְרֵיכֶם שֶׁתִּדְרוּ לַה' מִהַמּוֹבָחַר שֶׁבְּנִכְסֵיכֶם.

וּתְשַׂמְחוּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם בְּאֲכִילַת הַקָּרְבָּנוֹת, אֹתָם וּבְגִיבֵם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וּשְׂפָחוֹתֵיכֶם, וְהַלְוִי שֶׁבְּעַרְיֵכֶם כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנִחַלָה אֶתְכֶם.

הִזָּהַר לָךְ שֶׁלֹּא תַעֲלֶה אֶת עוֹלוֹתֶיךָ בְּכָל מְקוֹם שֶׁתִּרְאֶה.

אֲלֵא רַק בַּמְּקוֹם שֶׁה' יִבְחַר – בְּנִחַלַת אֶחָד מִשְׁבֵּטֶיךָ, שָׁם תַעֲלֶה עוֹלוֹתֶיךָ וְשָׁם תַעֲשֶׂה אֶת כָּל מֵה שֶׁאַנִּי מְצִוֶּה אוֹתְךָ.

וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וְאִבַּדְתֶּם אֶת־שִׁמְם מִן־הַמְּקוֹם הַהוּא:

לֹא־תַעֲשׂוּן כֹּף לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

כִּי אִם־אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־שְׁבֵטֵיכֶם לְשׁוּם אֶת־שְׁמוֹ שָׁם לְשַׁכְּנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבֵאתֶם שָׁמָּה:

וְהִבֵּאתֶם שָׁמָּה עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יַדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבוֹתֵיכֶם וּבְכֹלֶת בְּקָרְכֶם וְצֹאנְכֶם:

וְאָכַלְתֶּם־שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמַחְתֶּם בְּכָל־מִשְׁלַח יַדְכֶם אֹתָם וּבִתְיֹכֶם אֲשֶׁר בִּרְכָה יְהוָה אֱלֹהֵיךְ:

לֹא תַעֲשׂוּן כְּכָל אֲשֶׁר אֲנַחֵנוּ עוֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם אִישׁ כַּל־הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו:

כִּי לֹא־בֵאתֶם עַד־עַתָּה אֶל־הַמְּנוּחָה וְאֶל־הַנְּחִלָּה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךְ נוֹתֵן לָךְ:

וְעַבַּרְתֶּם אֶת־הַיַּרְדֵּן וּישְׁבַתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם וְהִנִּיחַ לָכֶם מִכָּל־אוֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וּישְׁבַתֶּם־בְּטָח:

וְהָיָה הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשַׁכְּן שְׁמוֹ שָׁמָּה תְּבִיאוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה אֶתְכֶם עוֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעֲשְׂרוֹתֵיכֶם וְתִרְמַת יַדְכֶם וְכָל מִבְּחַר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרוּ לַיהוָה:

וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֹתָם וּבְגִיבֵם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאִמְהוֹתֵיכֶם וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנִחַלָה אֶתְכֶם:

הִשְׁמַר לָךְ פֶּן־תַעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל־מְקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

כִּי אִם־בַּמְּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה בְּאֶתֶר שְׁבֵטֶיךָ שָׁם תַעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ וְשָׁם תַעֲשֶׂה כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה:

טו רק בקל-אות נפשך תזבח | ואכלת
בשר כבדפת יהנה אלהיך אשר
נתן-לך בקל-שעריך הטמא והטהור
יאכלנו כצבי וכאיל:

טז רק הדם לא תאכלו על-הארץ
תשפכו כמים:

יז לא-תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך
ותירשן ויצהרן וככלת בקרן וצאנך
וכל-נדריך אשר תדר ונדבתיה
ותרומת ידך:

יח כי אם-לפני יהנה אלהיך תאכלנו
במקום אשר יבחר יהנה אלהיך בו
אתה ובנה ובתך ועבדך וצמחך והלוי
אשר בשעריך ושמתה לפני יהנה
אלהיך בכל משלח ידך:

יט השמר לך פן-תעזב את-הלוי כל-
ימיה על-אדמתך: ס

כ פירי-רחיב יהנה אלהיך את-גבולך
כאשר דבר-לך ואמרת אכלה בשר
פיר-תאנה נפשך לאכל בשר בקל-אות
נפשך תאכל בשר:

כא פירי-רחק ממך המקום אשר יבחר
יהנה אלהיך לשום שמו וזבחת
מבקרן ומצאנך אשר נתן יהנה לך
כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל
אות נפשך:

כב אך כאשר יאכל את-הצבי ואת-האיל
כן תאכלנו הטמא והטהור יחדו
יאכלנו:

כג רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם
הוא הנפש ולא-תאכל הנפש עם-הבשר:

כד לא תאכלנו על-הארץ תשפכו כמים:

כה לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך
אחריך כיתעשה הישר בעיני יהנה:

אבל בשתתאנה לאכול בשר שאינו קרבן,
תשחט ותאכל בכל עריך, כבדפת ה'
אלהיך שנתן לך, גם טמא וגם טהור מתרים
לאכול, כמו שהם אוכלים את הצבי והאיל.

רק את הדם אל תאכלו, אלא תשפוך אותו
על הארץ כמו מים.

אין לך רשות לאכול בעריך את המעשר
של התבואה והיין והשמן שלך, ואת בכורות
הבקר והצאן שלך, ואת כל נדריך שתדור,
והנדבות והתרומות שלך.

אלא תאכל אותם רק לפני ה' אלהיך -
במקום שה' אלהיך יבחר בו, אתה ובנה
ובתך ועבדך ושפחתך והלוי שבעריך,
ותשמח לפני ה' אלהיך בכל מעשיך.

הזהר לך שלא תעזב את הלוי, כל ימיה
כשאתה על אדמתך.

פרשת בשר תאנה

כשה' אלהיך ירחיב את גבולך כמו שהבטיח
לך, ותרצה לאכול בשר כי תתאנה לאכול
בשר - מותר לך לאכול בשר בכל שתרצה.

אם המקום שה' אלהיך יבחר להשרות שם
את שכינתו יהיה רחוק ממך, תוכל לשחוט
מבקרך ומצאנך שה' נתן לך כמו שצויתי
אותך, ותאכל בעריך בכל שתרצה.

אין חובה להקריבם, אלא, כמו שאוכלים
את הצבי ואת האיל - כך תאכל גם אותם,
הטמא והטהור יכולים לאוכלם יחד.

רק תתחזק שלא לאכול את הדם כי הדם
הוא הנפש, ואל תאכל את הנפש עם הבשר.

אל תאכל אותו - שפוך אותו לארץ כמו מים.

אל תאכל אותו - כדי שייטב לך ולבניך
אחריך כשתעשה את הישר בעיני ה'.

רק את הקדשים שיהיו לך ואת הנדרים שלך תקח אתך ותבוא למקום שה' יבחר.

הקרב את עולותיך הבשר והדם על המזבח של ה' אלהיך, והדם של הזבחים שלך ישפך על המזבח של ה' אלהיך ותאכל את הבשר.

הקפד לקיים את כל הדברים האלה שאני מצוה אותך, כדי שייטב לך ולבניך אחריך לעולם, כשתעשה את הטוב והישר בעיני ה' אלהיך.

פרשת חקות הגוים

כשה' אלהיך ישמיד מפניך את העמים שאתה בא לשם לכבוש אותם – תכבוש אותם ותתישב בארצם.

הזהר לך שלא תבשל ותלך אחריהם אחרי שישמדו מפניך, ושלא תחקור על אלהיהם ותאמר: איך העמים האלה היו עובדים את אלהיהם? – אעשה כך גם אני.

אל תעשה לפני ה' אלהיך כעבודותיהם, כי הם עשו לאלהיהם את כל תועבת ה' שהוא שנא, הרי גם את בניהם ואת בנותיהם הם שורפים באש לאלהיהם.

כל הדבר שאני מצוה אתכם – הקפידו לקיים אותו, אל תוסיף עליו ואל תחסיר ממנו.

פרשת נביא השקר

אם יקום אצלך נביא או חולם חלום נבואה, ויתן לך סימן או נס להוכחת נבואתו.

והסימן או הנס שהוא דבר אליך יתקיים, והוא יאמר: גלף אחרי אלהים אחרים שאינך מכיר ונעבוד אותם.

אל תקשיב לדברי הנביא שהוא או לחולם החלום שהוא, כי ה' אלהיכם מנסה אתכם לדעת אם אתם אוהבים את ה' אלהיכם בכל לבכם ובכל רצונכם.

ב רק קדשיו אשר יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה:

בא ועשית עלתיך הבשר והדם על מזבח יהוה אלהיך ודם זבחיך ישפך על-מזבח יהוה אלהיך ותבשר תאכל:

בב שמר ושמעת את כל-הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך ולבניך אחריך עד-עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יהוה אלהיך: ס

בג כי-יכרית יהוה אלהיך את-הגוים אשר אתה בא-שמה לרשת אותם מפניך ורשת אתם וישבת בארצם:

בד השמר לך פן-תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן-תדרש לאלהיהם לאמר איכה ועבדו הגוים האלה את-אלהיהם ואעשה-כן גם-אני:

בה לא-תעשה כן ליהוה אלהיך כי-כל-תועבת יהוה אשר שנא עשו לאלהיהם כי גם את-בניהם ואת-בנותיהם ישרפו באש לאלהיהם:

בז את כל-הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אתו תשמרו לעשות לא-תסר עליו ולא תגרע ממנו: פ

בא כי-יקום בקרבך נביא או חולם חלום ונתן אליך אות או מופת:

בב ובא האות והמופת אשר-דבר אליך לאמר גלף אחרי אלהים אחרים אשר לא-ידעתם ונעבדם:

בג לא תשמע אל-דברי הנביא שהוא או אל-חולם החלום שהוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אוהבים את-יהוה אלהיכם בכל-לבבכם ובכל-נפשכם:

לְכוּ אַחֲרַי ה' אֱלֹהֵיכֶם, כִּבְדוּ אוֹתוֹ, שְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, שְׁמְעוּ בְּקוּלוֹ, עֲבְדוּ אוֹתוֹ, וְהָדְמוּ לוֹ בְּתַכּוּנוֹתַי.

וְהִנְבִּיא הַהוּא אוֹ חוֹלֵם הַחֲלוּם הַהוּא יוֹמֵת כִּי הַסִּית נִגְדָה ה' אֱלֹהֵיכֶם שֶׁהוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדָה אוֹתְךָ מִבֵּית עַבְדִּים – לְהַסִּיט אוֹתְךָ מִהַדְרֹךְ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ צִוָּה אוֹתְךָ לְלַכֵּת בָּהּ, וְתִבְעַר מִתּוֹכְךָ אֶת הָרַע.

פְּרַשַׁת מִסִּית וּמְדִיחַ

אִם אַחֲרֶיךָ בֵּן אִמְךָ אוֹ בִּנְיָ אוֹ בִּתְךָ אוֹ אִשְׁתְּךָ שִׁישִׁינָה בְּחִיקְךָ אוֹ חִבְרְךָ שְׂאֵהוּב עֲלֶיךָ כִּנְפֹשֶׁת, יִסִּית אוֹתְךָ וַיֹּאמֶר בְּסִתְּךָ: גִּלְךָ וְנַעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים שְׂלָא הַכְרַת אֶתָּה וְאֲבוֹתֶיךָ.

מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים שְׂסָבִיבוּתֵיכֶם הַקְּרוֹבִים אֲלֶיךָ אוֹ הַרְחוּקִים מִמֶּךָ, מִקְּצֵה הָעוֹלָם וְעַד קְצֵה הָעוֹלָם.

אֵל תִּסְבִּים לוֹ וְאֵל תִּשְׁמַע בְּקוּלוֹ, אֵל תִּרְחַם עֲלָיו וְאֵל תַּחֲמוֹל וְאֵל תִּגַּן עֲלָיו.

אֲלָא הֲרוּג אוֹתוֹ – אֶתָּה תּוֹשִׁיט אֶת יָדְךָ תַּחֲלָה לְהַרוּג אוֹתוֹ, וְכֵן הָעַם אַחֲרָיְכֶם.

סְקוֹל אוֹתוֹ בְּאַבְנִים שִׁימוֹת כִּי הוּא נֹסֶה לְהַסִּיט אוֹתְךָ מֵה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁהוֹצִיא אוֹתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים.

וְכֵן יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וּפְחָדוֹ, וְלֹא יַעֲשׂוּ שׁוּב אֶת הַדְּבָר הָרַע הַזֶּה אֲצִלְךָ.

פְּרַשַׁת עִיר הַנִּדְחָת

אִם תִּשְׁמַע שְׁבָאֲחַת עָרֶיךָ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לְגוֹר שֵׁם קָרָה בָּךְ:

יֵצְאוּ מִתּוֹכְךָ אַנְשִׁים בְּלֵי עוֹל אֱלֹהִים, וְהַסִּיטוּ אֶת יוֹשְׁבֵי עִירְךָ וְאָמְרוּ: גִּלְךָ וְנַעֲבֹד אֱלֹהִים אֲחֵרִים שְׂלָא הַכְרַתְּם.

אֲחֲרַי יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וְאִתּוֹ תִּירְאוּ וְאֶת-מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ וְאִתּוֹ תַעֲבְדוּ וְכוּ תִדְבְּקוּן:

וְהִנְבִּיא הַהוּא אוֹ חוֹלֵם הַחֲלוּם הַהוּא יוֹמֵת כִּי דְבַר-סִרְיָה עַל-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפְּדֶיךָ מִבֵּית עַבְדִּים לְהַדְרִיחְךָ מִן-הַדְרֹךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בָּהּ וּבַעֲרַת הָרַע מִקִּרְבְּךָ: ס

כִּי יִסִּיתְךָ אַחֲרֶיךָ בֵּן-אִמְךָ אוֹ-בִנְיָ אוֹ-בִתְךָ אוֹ אִשְׁתְּ חִיקְךָ אוֹ רַעַךְ אֲשֶׁר כִּנְפֹשֶׁת בְּסִתְּךָ לֵאמֹר גִּלְכָה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אֶתָּה וְאֲבֹתֶיךָ:

מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבוּתֵיכֶם הַקְּרוֹבִים אֲלֶיךָ אוֹ הַרְחוּקִים מִמֶּךָ מִקְּצֵה הָאָרֶץ וְעַד-קְצֵה הָאָרֶץ:

לֹא-תֹאבָה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֲלָיו וְלֹא-תַחֲוֶה עֵינֶיךָ עָלָיו וְלֹא-תַחֲמוֹל וְלֹא-תַכְסֶּה עָלָיו:

כִּי הֲרֹג תִּהְיֶנּוּ גִדְךָ תִּהְיֶה-כּוּ בְּרֵאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְגַד כָּל-הָעַם בְּאַחֲרָנָה:

וּסְקַלְתוּ בְּאַבְנִים וּמָת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדְרִיחְךָ מֵעַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:

וְכֵן-יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וּרְאוּ וְלֹא-יִוָּסְפוּ לַעֲשׂוֹת כְּדָבָר הָרַע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ: ס

כִּי-תִשְׁמַע בְּאַחַת עָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לְשִׁבְתְּ שֵׁם לֵאמֹר:

יֵצְאוּ אַנְשִׁים בְּנֵי-בְלִיעַל מִקִּרְבְּךָ וַיִּדְיָחוּ אֶת-יֹשְׁבֵי עִירְךָ לֵאמֹר גִּלְכָה וְנַעֲבֹדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא-יָדַעְתֶּם:

וּתְדַרְוֹשׁ וּתְחַקֹּר וּתְבַרֵר הַיֵּטֵב וְהַתְּבַרֵר
שְׂאֵמַת וְנִכּוֹן הַדָּבָר, נְעִשְׂתָה אֶצְלָךְ הַתּוֹעֵבָה
הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ:

הַכֹּהֵן תִּכֶּה אֶת־יֹשְׁבֵי הָעִיר הַהוּא
לְפִי־חֶרֶב הַחֶלֶם אַתָּה
וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּהּ וְאֶת־בְּהֵמֹתָהּ
לְפִי־חֶרֶב:

וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ תִּקְבֹץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבֹהָ
וּשְׂרָפְתָהּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־
שְׁלָלָהּ כְּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיְתָה תֵּל
עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד:

וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֶרֶם
לְמַעַן יָשׁוּב יְהוָה מִחֶרְוֹן אִפּוֹ וְגַתְּוֹלָהּ
רַחֲמִים וּרְחַמְךָ וְהִרְבֵּךְ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְתָּיִךְ:

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר
אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם
לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: ס

פְּרַשְׁת גְּדִידָה וְקִרְחָה

אַתֶּם בָּנִים לַה' אֱלֹהֵיכֶם – אֵל תִּשְׁרְטוּ אֶת
עֲצָמְכֶם וְאֵל תַּעֲשׂוּ קִרְחַת בְּרֹאשְׁכֶם מֵעַל בֵּין
עֵינֵיכֶם, מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת עַל מַת.

כִּי אַתָּה עִם קְדוֹשׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ בַּחַר ה'
לְהָיִית לֹו לְעַם חֲבִיב, יוֹתֵר מִכָּל הָעַמִּים שְׁעַל
פְּנֵי הָאָדָמָה.

פְּרַשְׁת הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה

אֵל תֹּאכַל שׁוֹם תּוֹעֵבָה.
זֹאת הַבְּהֵמָה שְׂתֹאכְלוּ: שׁוֹר, טֹלָה שֶׁל
כְּבָשִׁים, וְגַדֵּי עֹזִים.

אֵיל וְצִבִי וְיַחֲמוֹר וְעֵל וְרֹאם וְשׁוֹר בָּר
וְגִירָפָה.

וְכָל בְּהֵמָה שֵׁישׁ לָהּ פִּרְסָה שֶׁהִיא מְחוּלָקֶת
לְשֵׁנֵי פִּרְסוֹת וְהִיא בְּהֵמָה מֵעֵלֶת גֵּרָה –
אוֹתָהּ תֹּאכְלוּ.

רַק אֶת זֶה אֵל תֹּאכְלוּ מִמֵּעֲלֵי הַגֵּרָה

וּדְרִשְׁתָּ וְחִקְרַת וּשְׂאֵלְתָּ הַיֵּטֵב וְהַנָּה
אֵמַת נִכּוֹן הַדָּבָר נְעִשְׂתָה הַתּוֹעֵבָה
הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ:

הַכֹּהֵן תִּכֶּה אֶת־יֹשְׁבֵי הָעִיר הַהוּא
לְפִי־חֶרֶב הַחֶלֶם אַתָּה
וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּהּ וְאֶת־בְּהֵמֹתָהּ
לְפִי־חֶרֶב:

וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ תִּקְבֹץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבֹהָ
וּשְׂרָפְתָהּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעִיר וְאֶת־כָּל־
שְׁלָלָהּ כְּלִיל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיְתָה תֵּל
עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד:

וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֶרֶם
לְמַעַן יָשׁוּב יְהוָה מִחֶרְוֹן אִפּוֹ וְגַתְּוֹלָהּ
רַחֲמִים וּרְחַמְךָ וְהִרְבֵּךְ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְתָּיִךְ:

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר
אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם
לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: ס

רביעי

יד

בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא
תִתְגַּדְדוּ וְלֹא־תִשְׂמִימוּ קִרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם
לְמַת:

כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבָךְ
בַּחַר יְהוָה לְהָיִית לֹו לְעַם סְגֻלָּהּ מִכָּל
הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: ס

לֹא תֹאכַל כָּל־תּוֹעֵבָה:

זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׁוֹר שֶׁה
כְּשָׁבִים וְשֶׁה עֹזִים:

אֵיל וְצִבִי וְיַחֲמוֹר וְעֵל וְרֹאם וְשׁוֹר וְתֹאז
וְגִירָפָה:

וְכָל־בְּהֵמָה מִפִּרְסַת פִּרְסָה וְשִׁסְעַת
שִׁסְעַל שְׁנֵי פִּרְסוֹת מֵעֵלֶת גֵּרָה בְּבֵהֵמָה
אוֹתָהּ תֹּאכְלוּ:

אֲךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמֵּעֲלֵי הַגֵּרָה

וּמִמִּפְרִי־סֵי הַפְּרֹסָה הַשְּׂסוּעָה אֶת־הַגִּמְלָה וְאֶת־הָאֲרָנְבָת וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעֲלָה גְרָה הִמָּה וּפְרֹסָה לֹא הִפְרִי־סוּ טְמָאִים הֵם לָכֶם:

וְאֶת־הַחֲזִיר כִּי־מִפְרִי־סֵי הַפְּרֹסָה הוּא וְלֹא גְרָה טְמֵא הוּא לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ: ס

פְּרֹשֶׁת הַדָּג הַטָּהוֹר

אֵת זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל מַה שְּׂבִמִּים: כָּל בַּעַל חַי שֵׁישׁ לוֹ סַנְפִּירִים וְקִשְׁקִשִׁים תֹאכְלוּ.

וְכָל שְׂאִין לוֹ סַנְפִּירִים וְקִשְׁקִשִׁים - אֵל תֹאכְלוּ - הוּא טְמֵא לָכֶם.

פְּרֹשֶׁת הָעוֹף הַטָּהוֹר

תֹאכְלוּ כָל צִפּוֹר טְהוֹרָה.

וְזֶה מַה שְּׂלֵא תֹאכְלוּ מֵהַצְּפוּרִים: הַנֶּשֶׁר וְהַפֶּרֶס וְהָעִזְנִיָּה:

וְהָרָאָה וְהָאֵיָּה וְהַדִּיָּה לְמִינָהּ.

וְאֵת כָּל סוּגֵי הָעוֹרֵב לְמִינֵיו.

וְאֵת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֵת הַתַּחֲמָס וְאֵת הַשְּׂחָף וְאֵת הַנֶּץ לְמִינֵיו.

אֵת הַכּוֹס וְאֵת הַיִּנְשׁוּף וְהַתְּנַשְׁמָת.

וְהַקָּאָת וְאֵת הַרְחֻמָּה וְאֵת הַשְּׂקָנָאִי.

וְהַחֲסִידָה וְהָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְהַדִּיכִיפַת וְהָעֵטְלָף.

וְכָל שְׂרָץ הָעוֹפֵף הוּא טְמֵא לָכֶם - לֹא יֵאָכְלוּ.

כָּל עוֹף טָהוֹר תֹאכְלוּ.

אֵל תֹאכְלוּ שׁוֹם גְּבִלָּה, תִּתֵּן אוֹתָהּ לְבֶן מִיעוּטִים שְׂבַע־עָרִף וְהוּא יֹאכַל אוֹתָהּ אוֹ שֶׁתִּמְכּוֹר אוֹתָהּ לְגוֹי, כִּי אִתָּהּ עִם קְדוּשׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ, אֵל תִּבְשַׁל וְאֵל תֹאכַל בָּשָׂר בְּהֵמָה בָּשָׂרָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה בָּשָׂרָה.

פְּרֹשֶׁת מַעֲשֵׂר שְׁנִי

עֲשֹׂר תַעֲשֶׂר אֵת כָּל־תְּבוּאָת זְרַעְךָ

וּמִמִּפְרִי־סֵי הַפְּרֹסָה הַשְּׂסוּעָה אֶת־הַגִּמְלָה וְאֶת־הָאֲרָנְבָת וְאֶת־הַשֶּׁפֶן כִּי־מַעֲלָה גְרָה הִמָּה וּפְרֹסָה לֹא הִפְרִי־סוּ טְמָאִים הֵם לָכֶם:

וְאֶת־הַחֲזִיר כִּי־מִפְרִי־סֵי הַפְּרֹסָה הוּא וְלֹא גְרָה טְמֵא הוּא לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגְעוּ: ס

אֶת־זֶה תֹאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם כָּל אֲשֶׁר־לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקִשֵׁי תֹאכְלוּ:

וְכָל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקִשֵׁי לֹא תֹאכְלוּ טְמֵא הוּא לָכֶם: ס

כָּל־צִפּוֹר טְהוֹרָה תֹאכְלוּ:

וְזֶה אֲשֶׁר לֹא־תֹאכְלוּ מֵהֶם הַנֶּשֶׁר וְהַפֶּרֶס וְהָעִזְנִיָּה:

וְהָרָאָה וְאֶת־הָאֵיָּה וְהַדִּיָּה לְמִינָהּ:

וְאֵת כָּל־עֹרֵב לְמִינֵו:

וְאֵת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֵת הַתַּחֲמָס וְאֵת־הַשְּׂחָף וְאֵת־הַנֶּץ לְמִינָהּ:

אֶת־הַכּוֹס וְאֵת־הַיִּנְשׁוּף וְהַתְּנַשְׁמָת:

וְהַקָּאָת וְאֵת־הַרְחֻמָּה וְאֵת־הַשְּׂקָנָאִי:

וְהַחֲסִידָה וְהָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְהַדִּיכִיפַת וְהָעֵטְלָף:

וְכָל שְׂרָץ הָעוֹפֵף טְמֵא הוּא לָכֶם לֹא יֵאָכְלוּ:

כָּל־עוֹף טָהוֹר תֹאכְלוּ:

לֹא תֹאכְלוּ כָל־גְּבִלָּה לְגֵר אֲשֶׁר־בְּשַׁעֲרֵיךָ תִּתְנַנֵּת וְאֹכְלָהּ אוֹ מִכַּר לְנִכְרֵי כִּי עִם קְדוּשׁ אִתָּהּ לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תִבְשַׁל גְּרִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ: פ

עֲשֹׂר תַעֲשֶׂר אֵת כָּל־תְּבוּאָת זְרַעְךָ

חמיש

היצא השדה שנה שנה:

כג ואכלת לפני יתנה אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יתנה אלהיך כל הימים:

כד וכירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כירחק ממך המקום אשר יבחר יתנה אלהיך לשום שמו שם כי יברכה יתנה אלהיך:

כה ונתתה בכסף וצרת תכסף בדרך והלכת אל המקום אשר יבחר יתנה אלהיך בו:

כו ונתתה תכסף בכל אשר תאנה נפשך בבקר ובצאן וביון ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יתנה אלהיך ושמת אתה וביתך:

כז והלוי אשר בשעריך לא תעזבו כי אין לו חלק ונחלה עמך: ס

כח מקצה שלש שנים תוציא את כל מעשר תבואתך בשנה ההוא והנחת בשעריך:

כט ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך ואכלו ושבעו למען יברכה יתנה אלהיך בכל מעשה ידך אשר תעשה: ס

ש

א מקץ שבע שנים תעשה שמיטה: וזה דבר השמיטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו כירקא שמיטה ליתנה:

ב את הנכרי תגש ואשר יתנה לך את-

טו

ב

ג

שאתה מוציא לשדה זורע בכל שנה ושנה. ותאכל לפני ה' אלהיך - במקום שיבחר להשרות שם את שכנתו, את המעשר מהתבואה והיין והשמן שלך ואת בכורות בקרך וצאנך, כדי שתלמד לכבד את ה' אלהיך כל הימים.

ואם הדרך ארבה מדי עבורך ולא תוכל להביא אותו, כי המקום שה' אלהיך יבחר להשרות את שכנתו שם יהיה רחוק ממך, כי ה' אלהיך יברך אותך בארץ גדולה -

ותפדה את המעשר בכסף, תצרוך את הכסף בדרך, ותלך למקום שה' אלהיך יבחר בו.

ותקנה בכסף מכל מה שתתאוה אליו: בקר, צאן, יין, משקה משכר, וכל מה שתרצה, ותאכל שם לפני ה' אלהיך, ותשמח אתה ומשפחתך.

והלוי שבעריך - אל תעזוב אותו, תן לו את המעשר המגיע לו כי אין לו חלק ונחלה באדמה אתך.

פרשת מעשר עני

בסוף כל שלוש שנים תוציא את כל מעשרות תבואתך בשנה ההיא, ותניח בעריך.

ויבואו הלוי - כי אין לו חלק ונחלה בארץ אתך, והגר והיתום והאלמנה שבעריך, ויאכלו ושבעו, כדי שה' אלהיך יברך אותך בכל מעשה ידך שתעשה.

פרשת שמיטת כספים

בסוף שבע שנים תעשה שמיטה.

וזה דין השמיטה: כל בעל חוב שתובע חוב מחברו, יותר על חובו ולא יתבע את חברו ואת אחיו כי הכרזה שמיטה לה.

מהנכרי תגבה, ומהחוב שחייב לך אחיך -

אחיהך תשׁמט ידך:

סלק את ידך.

בזכות זה לא תהיה בך עניית, כי ה' יברך אותך בארץ שה' אלהיך נותן לך לנחלה לכבוש אותה -

אפס כי לא יהיה בך אביון כירכך יהנה בארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה:

רק אם תשׁמע בקול ה' אלהיך להקפיד לקיים את כל המצוות האלה שאני מצוה אותך היום.

רק אם-שׁמוע תשׁמע בקול יהנה אלהיך לשׁמר לעשות את-כל-המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום:

כי ה' אלהיך בריך אותך כמו שהבטיח לך, אתה תלוה תמורת משׁכון לאנשי עמים רבים ולא תצטרך ללוות מהם, ותמשׁול בעמים רבים והם לא ימשׁלו בך.

כיר-יהנה אלהיך ברכך כאשר דבר- לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים ובה לא ימשלו: ס

פרשת הצדקה

אם אחד מאחיהך שאצלה יהיה עני באחת הערים שבארץ שה' אלהיך נותן לך, אל תקשיח את לבך ואל תקמוץ את ידך מאחיה העני.

כיר-יהנה בך אביון מאחד אחיהך באחד שעריך בארץ אשר-יהנה אלהיך נתן לך לא תאמץ את-לבבך ולא תקפץ את-ידך מאחיה האביון:

פתח לו את ידך ותלוה לו כדי שישפיק לצרכיו החסרים לו.

כיר-פתח תפתח את-ידך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו:

הזהר לך שלא יהיה בלבך דבר רשעות - שתתקרב השנה השביעית שנת השמטה ותהיה קמץ כלפי אחיה האביון ולא תתן לו, הוא יתפלל אל ה' נגדך ויהיה בך חטא.

השׁמר לך פן-יהנה דבר עם-לבבך בלעל לאמר קרבה שנת-השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיה האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל-יהנה ויהיה בך חטא:

אלא תן לו, ואל תרגיש רע בך שאתה נותן לו, כי בזכות הדבר הזה ה' אלהיך יברך אותך בכל מעשיך ובכל מה שתושיט את ידך לעסוק בו.

נתון תתן לו ולא-ירע ללבך בתתך לו פן בגלל הדיבר הזה יברכך יהנה אלהיך בכל-מעשה ובכל משלח ידך:

כי לא יפסקו אביונים בארץ לכן אני מצוה אותך: פתח את ידך לאחיה לעני ולאביון שבארץ.

כי לא-יתחל אביון מקרב הארץ על- פן אנכי מצוה לאמר פתח תפתח את- ידך לאחיה לעני ולאביון בארץ: ס

פרשת ההענקה לעבד

אם אחיה העברי או העבריה ימכר לך, הוא יעבוד עבורך שש שנים, ובשנה השביעית שחרר אותו לחפשי מעבודתך.

כיר-ימכר לך אחיה העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך:

וכשתשחרר אותו לחפשי מעבודתך אל

וכיר-תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו

ריקם:

תִּשְׁחַרְרֵם אֹתוֹ בַּיָּדִים רַקוֹת.
תָּן לוֹ מִצֵּאֲנָה, מִתְּבוּאֹת הַגֹּזֵן שְׁלֶךְ וּמִהַיִּן
שְׁבִיקֵב שְׁלֶךְ, תִּתֵּן לוֹ מִמֶּה שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ בִּרְךְ
אוֹתָךְ.

וּזְכוּר שֶׁהֵייתָ עֶבֶד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְה' אֱלֹהֶיךָ
פָּדָה אוֹתָךְ, לְכֵן אֲנִי מִצְוֶה אוֹתָךְ הַיּוֹם אֵת
הַדְּבָר הַזֶּה.

וְאִם יֹאמֶר לְךָ: לֹא אֵצֵא מִמֶּךָ, כִּי הוּא אוֹהֵב
אוֹתָךְ וְאֵת בֵּיתְךָ, כִּי טוֹב לוֹ אִתְּךָ.

קַח אֵת הַמַּרְצֵעַ וְתִדְקֹר בְּאָזְנוֹ וּבִדְלַת, וְהוּא
יִהְיֶה לְךָ עֶבֶד לְעוֹלָם, וְגַם לְשִׁפְחָתְךָ תַעֲשֶׂה
כָּךְ – לְהַעֲנִיק לָהּ.

לֹא יִהְיֶה קִשָּׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשִׁתְּשַׁחֲרֵם אוֹתוֹ
לְחַפְּשֵׁי מֵאִתְּךָ, כִּי הוּא עֶבֶד אוֹתָךְ שֵׁשׁ
שָׁנִים, שָׁהֵם פִּי שָׁנִים מִתְּקוּפַת פּוֹעַל רְגִיל,
וְה' אֱלֹהֶיךָ יִבְרַךְ אוֹתָךְ בְּכָל מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה.

פְּרַשְׁת הַבְּכוֹר

תִּקְדִּישׁ לַה' אֱלֹהֶיךָ כָּל בְּכוֹר זָכָר שֶׁיֵּלֵד
בְּבִקְרָךְ וּבִצְאֲנָה, אֵל תַּעֲבֹד עִם בְּכוֹר שׁוֹרְךָ
וְאֵל תִּגְזֹז אֵת בְּכוֹר צֵאֲנָה.

תֹּאכַל אֵת הַבְּכוֹרוֹת אִתָּהּ וּמִשְׁפַּחְתְּךָ בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם שֶׁה' יִבְחַר.
וְאִם יִהְיֶה בּוֹ מוֹם – קִטְעַן אוֹ עוֹר, אוֹ כָּל מוֹם
רָע, אֵל תִּקְרִיב אוֹתוֹ לַה' אֱלֹהֶיךָ.

אֲלֹא תֹאכַל אוֹתוֹ בְּכָל עֲרִידָה, הַטְּמֵא וְהַטְּהוֹר
יַחַד כְּדִין הַצְּבִי וְהָאֵיל.

רַק אֵל תֹּאכַל אֵת דָּמוֹ, אֲלֹא שְׁפוֹךְ אוֹתוֹ
לְאֶרֶץ כְּמוֹ מַיִם.

פְּרַשְׁת הַפֶּסַח

זְכוּר אֵת חוֹדֵשׁ הָאָבִיב וַעֲשֵׂה אֵז פֶּסַח לַה'
אֱלֹהֶיךָ, כִּי בַחוֹדֵשׁ הָאָבִיב ה' אֱלֹהֶיךָ הוֹצִיא
אוֹתָךְ מִמִּצְרַיִם בְּלִילָה.

תִּשְׁחַט קֶרֶבֶן פֶּסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ וְצֹאן וּבִקְרָה,
בְּמָקוֹם שֶׁה' יִבְחַר לְהַשְׁרוֹת אֵת שְׁכִינְתוֹ שָׁם.

ד' הַעֲנִיק תַעֲנִיק לֹא מִצֵּאֲנָה וּמִגְרָנָה
וּמִיִּקְבָּה אֲשֶׁר בִּרְכָה יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ
תִּתֵּן-לוֹ:

ט' וּזְכוּרָתְךָ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל-כֵּן אֲנִי מִצְוֶה
אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה הַיּוֹם:

טז' וְהָיָה כִּי-יֹאמֶר אֱלֹהֶיךָ לֹא אֵצֵא מִמֶּךָ
כִּי אֲהַבְּךָ וְאֵת-בֵּיתְךָ כִּי-טוֹב לוֹ עִמָּךְ:

יז' וְלִקְחַתָּ אֶת-הַמַּרְצֵעַ וְנִתְתָהּ בְּאָזְנוֹ
וּבִדְלַת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד עוֹלָם וְאֶף
לְאִמְתְּךָ תַעֲשֶׂה-כֵן:

יח' לֹא-יִקְשָׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשִׁלְחָךָ אוֹתוֹ חֲפְשֵׁי
מִמֶּךָ כִּי מוֹשְׁגָה שִׁכְרָה שְׁכִיר עִבְדְּךָ שֵׁשׁ
שָׁנִים וּבִרְכָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר
תַעֲשֶׂה: פ

ט' כָּל-הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבִקְרָךְ
וּבִצְאֲנָה תִזְכָּר תִּקְדִּישׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
לֹא תַעֲבֹד בְּבִכְר שׁוֹרְךָ וְלֹא תִגְזֹר בְּכוֹר
צֵאֲנָה:

כ' לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה אִתָּהּ וּבֵיתְךָ:
כא' וְכִי-יִהְיֶה בּוֹ מוֹם פֶּסַח אוֹ עוֹר כָּל מוֹם
רָע לֹא תִזְבְּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ:

כב' בְּשַׁעֲרֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ הַטְּמֵא וְהַטְּהוֹר יַחְדָּו
כְּצִבִי וְכָאֵיל:

כג' רַק אֶת-דָּמוֹ לֹא תֹאכַל עַל-הָאֶרֶץ
תַשְׁפְּכֶנּוּ כְּמַיִם: פ

א' טז' שְׁמֹר אֶת-חֹדֶשׁ הָאָבִיב וַעֲשֵׂיתָ פֶּסַח
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחוֹדֶשׁ הָאָבִיב
הוֹצִיאָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לְלִילָה:

ב' וּזְבַחַת פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבִקְרָה
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר יְהוָה לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ

שם:

אל תאכל עם קרבן הפסח חמץ, שבִּעָה ימים תאכל בנוסף אליו מצות - לחם עוני, כי יצאת בחפזון מארץ מצרים, כדי שתזכור כל ימי חייך את היום שיצאת בו מארץ מצרים.

שבִּעָה ימים לא יראה לך שאר בכל־גבלך שבִּעַת ימים ולא ילין מן־הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר:

לא תוכל לזבח את־הפסח באחד שעריך אשר־יהנה אלהיך נתן לך:

כי אם־אל־המקום אשר־יבחר יהנה אלהיך לשכן שמו שם תזבח את־הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים:

ובשלת ואכלת במקום אשר יבחר יהנה אלהיך בו ופנית בבקר והלכת לאהליך:

ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהנה אלהיך לא תעשה מלאכה:

פרשת חג השבועות

תספור לך שבִּעָה שבועות, תתחיל לספור שבִּעָה שבועות מתחלת קצירת השבולים במגל.

עשה לה' אלהיך חג שבועות, והבא קרבנות כמדת נדיבותך שתתן, כפי שה' אלהיך יברך אותך.

שמח לפני ה' אלהיך - אתה ובנך ובתך ועבדך ושפחתך והלוי שבִּעְרִיךָ, והגר והיתום והאלמנה שאצלך, במקום שה' אלהיך יבחר להשרות את שכניתו שם.

זכור שהיית עבד במצרים, והקפד לקיים את החקים האלה.

לא־תאכל עליו חמץ שבִּעַת ימים תאכל־עליו מצות לחם עני כי בחפזון יצאת מארץ מצרים למען תזכור את־יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך:

ולא־יִרְאֶה לְךָ שֹׁאֵר בְּכָל־גְּבֻלְךָ שְׁבַעַת יָמִים וְלֹא־יִלִּין מִן־הַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בְּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֶּקֶר:

לֹא תוּכַל לִזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בְּאֶחָד שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר־יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ:

כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בְּעֶרֶב כְּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם:

וּבִשְׁלַת וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפָנִיתְּ בַּבֶּקֶר וְהִלַּכְתָּ לְאֹהֲלֶיךָ:

שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּט וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֶרֶת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: ס

שבִּעָה שבִּעַת תספור־לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבִּעָה שבִּעֹת:

ועשית חג שבִּעֹת ליהנה אלהיך מסת נדבת ירך אשר תתן כאשר יברכה יהנה אלהיך:

ושמחת לפני ה' יהנה אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהנה אלהיך לשכן שמו שם:

וזכרת כִּי־עַבֵד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וּשְׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ

פְּרַשְׁת חַג הַסִּכּוֹת

תַּעֲשֶׂה לָךְ אֶת חַג הַסִּכּוֹת שִׁבְעָה יָמִים
בְּשֶׁת־אֶסּוּף אֶת תְּבוּאת הַגֹּרֶן וְהַיֶּקֶב שְׁלֶךְ.

שָׂמַח בַּחֲגֵךְ אֹתָהּ וּבִנְךָ וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ
וְשִׁפְחֹתֶיךָ, וְהַלְוֵי וְהַגֵּר וְהַיִּתּוּם וְהָאֵלְמָנָה
שִׁבְעָרֶיךָ.

שִׁבְעָה יָמִים תַּחֲגֹג לַה' אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם שֶׁה'
יִבְחַר, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ יִבְרַךְ אוֹתְךָ בְּכֹל
תְּבוּאֹתֶיךָ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְתִהְיֶה רַק שְׂמֵחַ.

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאוּ כָּל הַזְּכָרִים שְׁלֹכֶם
לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם שִׁיבְחָר – בַּחֲג הַמִּצְוֹת
וּבַחֲג הַשְּׁבוּעוֹת וּבַחֲג הַסִּכּוֹת, וְלֹא יָבוֹאוּ
לְהִרְאוֹת לִפְנֵי ה' בְּיָדַיִם רַקוֹת לִלְאֵי קָרְבָּן.

כָּל אֶחָד יֵתֵן בְּפִי שִׁיתָן – כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ
שִׁנְתָן לָךְ.

חַג הַסִּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ שִׁבְעַת יָמִים
בְּאֶסְפֹּךְ מִגֹּרְנֶךָ וּמִיֶּקֶבֶךָ:

וְשָׂמַחְתָּ בַּחֲגֵךְ אֹתָהּ וּבִנְךָ וּבִתְךָ
וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוֵי וְהַגֵּר וְהַיִּתּוּם
וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ:

שִׁבְעַת יָמִים תַּחֲגֹג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה כִּי יִבְרַכְךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל תְּבוּאֹתֶיךָ וּבְכֹל
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְתִהְיֶה אִיךָ שְׂמֵחַ:

שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים | בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוֹרְךָ
אֶת־פָּנָי | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר בַּחֲג הַמִּצְוֹת וּבַחֲג הַשְּׁבוּעוֹת וּבַחֲג
הַסִּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פָּנָי יְהוָה רִיקָם:

אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ: ס

יג
יד
טו
טז
יז

שפטים

פרשת השופטים

מנה שופטים ושופרים לשבטיך בכל עריך
שה' אלהיך נותן לך, והם ישפטו את העם
במשפט צדק.

אל תנעות משפט, אל תתן עדיפות לחבר,
ואל תקח שוחד כי השוחד יעור עיני חכמים
ויסלף דברים צודקים.

תרדוף אחר הצדק כדי שתחיה ותכבוש את
הארץ שה' אלהיך נותן לך.

פרשת דרך עבודת ה'

אל תטע לך אשרה - שום מין של עץ, ליד
מזבח ה' אלהיך שתעשה לך.

ואל תזקוף אבן לצורך עבודה לאל - מה
שה' אלהיך שונא.

אל תשחט לה' אלהיך שור או שה שיש בו
מום - כל דבר רע, כי זה תועבה לה' אלהיך.

פרשת עבודה זרה

אם ימצא אצלך באחת מעריך שה' אלהיך
נותן לך, איש או אשה שיעשה את הרע
בעיני ה' אלהיך לעבוד על ההסכם אתו.

והלך ועבד אלהים אחרים והשתחוה להם -
לשמש או לידח או לכל גרמי השמים
שצויתי לא לעבוד אותם.

וספרו לך ושמעת, וחקרת היטב והנה הדבר
אמת ונכון - התועבה הזאת נעשתה
בישראל.

תוציא לבית הדין את האיש ההוא או את
האשה ההיא שעשו את הדבר הרע הזה,
ותסקול אותם באבנים ומותו.

על פי שני עדים או שלושה עדים יהרג הנדון
למיתה, הוא לא יהרג על פי עד אחד.

שפטים ושופרים תתן לך בכל-שעריך
אשר יהנה אלהיך נתן לך לשבטיך
ושפטו את העם משפט צדק:

לא תטה משפט לא תפיר פנים
ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני
חכמים ויסלף דברי צדיקים:

צדק צדק תרדף למען תחיה ותרשת
את הארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך: ס

ח
ט
כ
כב
כז
כח
כט
ל
מ
נ
ס

לא תטע לך אשרה כל-עץ אצל
מזבח יהנה אלהיך אשר תעשה לך:

ולא תקים לך מצבה אשר שגא יהנה
אלהיך: ס

לא תזבח ליהנה אלהיך שור ושה
אשר יהנה בו מום כל דבר רע כי
תועבת יהנה אלהיך הוא: ס

כי-ימצא בקרבך באחד שעריך
אשר יהנה אלהיך נתן לך איש
או-אשה אשר יעשה את-הרע בעיני
יהנה-אלהיך לעבר בריתו:

יילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו
להם ולשמש או לידח או לכל-צבא
השמים אשר לא-צויתי:

והגד-לך ושמעת ודרשת היטב והנה
אמת נכון הדבר נעשתה התועבה
הזאת בישראל:

והוצאת את-האיש ההוא או את-האשה
ההוא אשר עשו את-הדבר הרע הזה
אל-שעריך את-האיש או את-האשה
וסקלתם באבנים ומתו:

על-פי שנים עדים או שלושה עדים
יומת המת לא יומת על-פי עד אחד:

יד העדים תפגע בו תחלה להרגו ואחר כך יד כל העם, ותבער מתוכך את הרע.

פרשת בית דין הגדול

אם יעלם ממך מה הדין במשפט, אם להמית או לא, או אם לחייב ממון או לא, או בין נגע טמא לטהור, או שתפול מחלוקת בבית דין בעירך, תקום ותעלה למקום שה' אלהיך יבחר בו.

תבוא לכהנים הלויים ולשופט שיהיה בימים ההם, תשאל ויגידו לך את דבר המשפט.

תנהג על פי הדבר שיגידו לך מהמקום ההוא שה' יבחר, ותקפיד לעשות ככל מה שיורו.

על פי ההוראה שיורו לך ולפי המשפט שיאמרו לך – תעשה, אל תסור מהדבר שיגידו לך ימינה או שמאלה.

והאיש שיעשה ברשות ולא ישמע לכהן שעומד שם לשרת את ה' אלהיך, או לשופט – האיש ההוא ימות, ותבער את הרע מישראל.

וכל העם ישמעו ויפחדו ולא ירשעו עוד.

פרשת המלך

כשתבוא לארץ שה' אלהיך נותן לך, ותכבוש אותה ותתישב בה, ותאמר אמליך עלי מלך ככל העמים שסביבי.

מנה עליך מלך שה' אלהיך יבחר בו, תשים עליך מלך מתוך אחיך – אינך רשאי למנות עליך איש זר שאינו אחיך.

רק שלא ירבה לו סוסים, כדי שלא יחזיר את העם למצרים כדי להרבות סוסים, וה'

יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: פ

[א]

כי יפלא ממך דבר למשפט בין-ך | לרם בין-ך | לבין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו:

ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט:

ועשית על-פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת לעשות ככל אשר יורו:

על-פי התורה אשר יורו ועל- המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל:

והאיש אשר יעשה כדון לבלתי שמע אל הכהן העמד לשרת שם את יהוה אלהיך או אל השופט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל:

וכל העם ישמעו ויראו ולא יזדון עוד:

ס

כי-תבא אל הארץ אשר יהנה אלהיך נתן לך וירשתה וישבתה בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי:

שום תשים עליך מלך אשר יבחר יהנה אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא:

רק לא ירבה-לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

אמר לכם אל תחזרו בדרך הזו שוב.

ולא ירבה לו נשים כדי שלא יתפתה לעבור עברות בגללן, ולא ירבה לו מאוד כסף וזהב.

ובשישב על כסא ממלכתו וכתוב לו עותק של התורה הזאת על ספר – מהספר שלפני הכהנים הלויים.

והתורה תהיה אתו והוא יקרא בספר כל ימי חייו, כדי שילמד לכבד את ה' אלהיו ונקפיד על כל דברי התורה הזאת ועל החקים האלה לעשות אותם.

כדי שלא יתנאה בלבבו על אחיו ושלא יסטה מקיים המצוות ימינה או שמאלה, כדי שיאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בתוך ישראל.

פרשת מתנות כהנה

לכהנים הלויים ולכל שבט לוי לא יהיה חלק ונחלה בארץ עם ישראל, אלא הם יאכלו מקרבנות ה' ומחלקו.

לא יהיה לשבט לוי נחלה של קרקע בתוך אחיו, אלא ה' הוא נחלתו כמו שצוה עליו.

וזה יהיה דין הכהנים שיקבלו מהעם – מאלה ששוחטים שור או שה: השוחט יתן לפהן את הזרוע הלחיים והקבה.

תתן לו תחלה מתבואאתך וייןך ושמןך, ואת תחלת גזיות צאנך.

כי ה' אלהיך בחר בו מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם ה' – הוא ובניו, כל הימים.

בשלו יבוא מאחת מעריד שבכל ישראל שהוא גר שם למקום שה' יבחר – הוא יבוא בכל שחפון.

והוא ישרת בשם ה' אלהיו בכל אחיו הלויים

ויהנה אמר לכם לא תספון לשוב בדרך הנה עוד:

ולא ירבה-לו נשים ולא יסור ללבבו וכסף וזהב לא ירבה-לו מאד:

והנה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את-משנה התורה הזאת על-ספר מלפני הכהנים הלויים:

והיתה עמו וקרא בו כל-ימי חייו למען ילמד ליראה את-יהוה אלהיו לשמר את-כל-דברי התורה הזאת ואת-החקים האלה לעשתם:

לבלתי רום-לבבו מאחיו ולבלתי סור מן-המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: ס

לא יהיה לכהנים הלויים כל-שבט לוי חלק ונחלה עם-ישראל אשר יהנה ונחלתו יאכלו:

ונחלה לא יהיה-לו בקרב אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר-לו: ס

וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם-שור אם-שה ונתן לפהן הזרע והלחינים והקבה:

ראשית דגנך תירשן ויצהרך וראשית גז צאנך תתן-לו:

כי בו בחר יהוה אלהיך מכל-שבטיך לעמוד לשרת בשם-יהוה הוא ובניו כל-הימים: ס

וכי-יבא הלוי מאחד שעריך מכל-ישראל אשר-הוא גר שם ובא בכל-אנת נפשו אל-המקום אשר-יבחר יהוה:

ושרת בשם יהוה אלהיו בכל-אחיו

שליש

יח

ב

ג

ד

ה

ו רביעי

ז

שְׁעוֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי ה'.

הַכּוֹהֲנִים יִתְחַלְקוּ בְשׂוּה בְּאִילַת הַקֶּרְבָּנוֹת, חוּץ מִמָּה שֶׁהִמְשִׁפְּחוֹת מוֹכְרוֹת זֶה לְזֶה שִׁיקְבְּלוּ אֶת חֵלְקָם בְּתוֹרָם.

פְּרֻשַׁת תּוֹעֲבוֹת הַגּוֹיִם

בְּשִׁתְּבוּא לְאֶרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ, אַל תִּלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ הַתּוֹעֲבוֹת שֶׁל אוֹתָם עַמִּים.

לֹא יִהְיֶה בְכֶם מִי שֶׁמַּעֲבִיר אֶת בְּנוֹ אוֹ בַתּוֹ בְּאִשׁ, מִגִּיד עֲתִידוֹת, אוֹחוֹז עֵינָיִם, נֹתֵן הַדְּרָכוֹת עַל פִּי סִימָנִים, אוֹ מִכְשָׁף.

מִהַפְּנֵט נְחָשִׁים, מַעֲלָה רוּחוֹת שֶׁל מַתִּים, מִגִּיד עֲתִידוֹת בְּכִשּׁוֹף, אוֹ פּוֹנֵה אֵל מַתִּים.

כִּי כָל עוֹשֵׂי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם תּוֹעֲבָה לַה', וּבִגְלַל הַתּוֹעֲבוֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִשְׁמִיד אוֹתָם מִלְּפָנָיִךְ.

הִיָּה שְׁלֵם בְּאַמוּנַתְךָ בַּה' אֱלֹהֶיךָ.

כִּי הָעַמִּים הָאֵלֶּה שִׁאֲתָה כּוֹבֵשׁ אוֹתָם שׁוֹמְעִים בְּקוֹל אוֹחוֹז עֵינָיִם וּמִגִּיד עֲתִידוֹת, וְאֵלֹהֵי אֲתָה – לֹא כִּךָ נֹתֵן לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ.

אֵלֶּה, ה' אֱלֹהֶיךָ יָקִים לָךְ נְבִיא מִתּוֹךְ אֲנָשֶׁיךָ מֵאַחֶיךָ – כְּמוֹנִי, אֵלָיו תִּשְׁמָעוּ.

כְּמוֹ שֶׁבִקְשָׁתָּ מִה' אֱלֹהֶיךָ בְּחוֹרֵב בְּיוֹם הַתְּבַנְּסוֹת הַקֶּהֶל: "לֹא אוֹסִיף לְשִׁמּוֹעַ אֶת קוֹל ה' אֱלֹהֵי וְלֹא אֶרְאֶה עוֹד אֶת הָאִשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְלֹא אָמוֹת".

וְה' אָמַר לִי: טוֹב עָשׂוּ בְּמָה שִׁאֲמָרוּ.

לְכֵן אֶעֱמִיד לָהֶם נְבִיא מִתּוֹךְ אַחֵיהֶם – כְּמוֹךָ, וְאֲשִׁים אֶת דְּבָרֵי בְּפִיו וְהוּא יְדַבֵּר אֵלֵיהֶם אֶת כָּל מַה שִׁאֲצַוֶּה אוֹתוֹ.

וְהָאִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁמַע לְדְבָרֵי שֶׁהִנְבִּיא יְדַבֵּר בְּשִׁמְי, אֲנִי אֶתְבַּע אֶת עֲנָשׁוֹ.

אֲבָל הִנְבִּיא אֲשֶׁר יִזִּיד לְדַבֵּר דְּבָר בְּשִׁמְי שֶׁלֹּא צִוִּיתִי אוֹתוֹ לְדַבֵּר, אוֹ שִׁדְּבַר בְּשֵׁם אֱלֹהִים

הַלְלוּם הַעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי יְהוָה:

ח חֵלֶק כְּחֵלֶק יֵאָכְלוּ לְבַד מִמִּכְרֵיו עַל-הָאֲבוֹת: ס

ט כִּי אֲתָה בָּא אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא-תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כַּחַעֲבוֹת הַגּוֹיִם הַהֵם:

י לֹא-יִמָּצֵא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ-וּבַתּוֹ בְּאִשׁ קִסָּם קִסָּמִים מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף:

יא וְחֹבֵר חֹבֵר וְשֹׂאֵל אוֹב וַיִּדְעֵנִי וְדַרְשׁ אֱלֹהִים-מַתִּים:

יב כִּי-תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל-עֲשֵׂה אֱלֹה וּבִגְלַל הַתּוֹעֲבַת הָאֵלֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִלְּפָנָיִךְ:

יג תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

יד ^{חמיש} כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲתָה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל-מַעֲנָנִים וְאֶל-קִסָּמִים יִשְׁמָעוּ וְאֲתָה לֹא כֵן נֹתֵן לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

טו נְבִיא מִקֶּרְבְּךָ מֵאַחֶיךָ כְּמוֹנִי יָקִים לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּ:

טז כָּכֵל אֲשֶׁר-שִׁאֲלָתָּ מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחוֹרֵב בְּיוֹם הַקֶּהֶל לֵאמֹר לֹא אֶסָּף לְשִׁמּוֹעַ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֶת-הָאִשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת לֹא אֶרְאֶה עוֹד וְלֹא אָמוֹת:

יז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי הִיטִיבוּ אֲשֶׁר דִּבַּרְוּ:

יח נְבִיא אָקִים לָהֶם מִקֶּרֶב אַחֵיהֶם כְּמוֹךָ וְנִתְּתִי דְבָרֵי בְּפִיו וְדַבַּר אֵלֵיהֶם אֶת כָּל-אֲשֶׁר אֲצַוֶּנּוּ:

יט וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא-יִשְׁמַע אֶל-דְּבָרֵי אֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשִׁמְי אֲנִכִּי אֶדְרֹשׁ מֵעַמּוֹ:

כ אֲךָ הִנְבִּיא אֲשֶׁר יִזִּיד לְדַבֵּר דְּבָר בְּשִׁמְי אֶת אֲשֶׁר לֹא-צִוִּיתִיו לְדַבֵּר וְאֲשֶׁר יְדַבֵּר

בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא:
 וכי תאמר בלבבך איכה נדע
 את הדבר אשר לא דברו יהוה:
 אשר ידבר הנביא בשם יהוה
 ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר
 אשר לא דברו יהוה בזדון דברו
 הנביא לא תגור ממנו: ס

כא

כב

פרשת הרוצח

אחרים – הנביא ההוא ימות.
 ואם תשאל את עצמך: איך נוזה את הדבר
 שה' לא אמר אותו?
 דבר שהנביא יאמר בשם ה' ולא יתקיים ולא
 יקרה – הוא דבר שלא ה' אמרו, הנביא אמר
 אותו ברשעות, אל תפחד ממנו להרגו.

כשה' אלהיך ישמיד את העמים שהוא נותן
 לך את ארצם ותכבוש אותם ותתישב
 בעריהם ובבתיהם.
 תבדיל לך שלוש ערים בתוך ארצך שה'
 אלהיך נותן לך לכבוש אותה.
 תכין לך דרך נוחה אליהם, ותחלק את שטח
 ארצך שה' אלהיך ינחיל לך לשלושה – עיר
 לכל חלק, וכל רוצח יוכל לברוח לשם.
 וזה דין הרוצח שיברח לשם ויחיה, מי שיכה
 את חברו בלי בונה והוא לא שונא אותו
 מאתמול שלשום.

ומי שיבוא עם חברו ליער לחטוב עצים
 ותשמט ידו שאוחזת בגרזן לכוות את העץ,
 והברזל ישמט מהעץ ויפול על חברו וימות,
 הוא יברח לאחת הערים האלה ויחיה.

כדי שלא ירדוף גואל הדם אחרי הרוצח
 בשירתח בכעסו וישיג אותו בשהדרך תהיה
 ארוכה, ויהרג אותו; ואין לו דין מות, כי
 הוא לא היה שונא אותו מאתמול ושלשום.
 לכן אני מצוה אותך ואומר: תבדיל לך
 שלוש ערים.

ואם ה' אלהיך ירחיב את גבולך כמו שנשבע
 לאבותיך, ויתן לך את כל הארץ שאמר
 שיתן לאבותיך.

בשתקפיד לקיים את כל המצוות האלה
 שאני מצוה אותך היום – לאהוב את ה'

כִּי־יִכְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם
 אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ אֶת־אֲרָצָם
 וירשתם וישבתם בעריהם ובבתיהם:

שְׁלוֹשׁ עָרִים תִּבְדִּיל לְךָ בְּתוֹךְ אֲרָצְךָ
 אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ:

תִּכְוֶן לְךָ תְּדִירָךְ וְשִׁלְשֵׁת אֶת־גְּבוּל
 אֲרָצְךָ אֲשֶׁר יִנְחִילֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה
 לְגוֹסֵס שָׂמָה כָּל־רוֹצֵחַ:

וְזֶה דִּבְרַת הַרְצָח אֲשֶׁר־יְנוֹסֵס שָׂמָה וְחָי
 אֲשֶׁר יִכֶּה אֶת־רַעְיוֹנוֹ בְּבַל־יָדַעַת וְהוּא
 לֹא־שָׂנֵא לוֹ מִתְּמֹל שְׁלֹשׁ:

וְאֲשֶׁר יָבֹא אֶת־רַעְיוֹנוֹ בִּיעֵר לְחֹטֵב עֲצִים
 וְנִדְחָה יָדוֹ בְּנִרְוֹן לִכְרֹת הָעֵץ וְנִשַּׁל
 הַבְּרִזָּל מִן־הָעֵץ וּמָצָא אֶת־רַעְיוֹנוֹ וְמָת
 הוּא יְנוֹס אֶל־אַחַת הָעָרִים־הָאֵלֶּה וְחָי:

פְּוִי־רִדְף גֹּאֵל תִּדֵּם אַחֲרֵי הַרְצָח
 כִּי־יִחַס לְכַבּוֹ וְהִשִּׁיגוֹ כִּי־יִרְבֶּה הַדֶּרֶךְ
 וְהִכְהוּ נַפְשׁוֹ וְלוֹ אֵין מִשְׁפַּט־מֹות כִּי לֹא
 שָׂנֵא הוּא לוֹ מִתְּמֹל שְׁלֹשׁ:

עַל־כֵּן אֲנִכִּי מְצוּהָ לְאֹמַר שְׁלֹשׁ עָרִים
 תִּבְדִּיל לְךָ:

וְאִם־יִרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־גְּבוּלְךָ
 כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ וְנָתַן לְךָ
 אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר דִּבֶּר לְתַת
 לְאֲבֹתֶיךָ:

כִּי־תִשְׁמַר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת
 לַעֲשׂוֹתָ אֲשֶׁר אֲנִכִּי מְצוּהָ הַיּוֹם

כ

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

אֱלֹהֶיךָ וּלְלַבֵּת כָּל הַיָּמִים בְּדִרְכָיו, תוֹסִיף לָךְ
עוֹד שְׁלוֹשׁ עָרִים בְּנוֹסֵף לְשְׁלוֹשׁ הָאֵלֶּה.

וְכַךְ הָרוּצַח יִסְפִּיק לְהַמְלִיט, וְלֹא יִשְׁפָּךְ דָּם נָקִי
בַתּוֹךְ אֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ לְנַחֵלָה
וּתְתַחֵיב אֹז עַל הָרִצַח.

וְאִם יִהְיֶה אִישׁ שְׁשׂוּנָא אֶת חֲבֵרוֹ וַיֶּאֱרֹב לוֹ
וַיִּקּוּם עָלָיו וַיַּכֵּה אוֹתוֹ כְּדִי לְהַרְגוֹ וְהוּא יָמוּת,
וְהוּא יִבְרַח לְאַחַת מֵהָעָרִים הָאֵלֶּה.

חֲכָמֵי עִירוֹ יִשְׁלַחוּ שְׁלִיחִים שִׁיקְחוּ אוֹתוֹ מִשָּׁם,
וַיִּמָּסְרוּ אוֹתוֹ לְיַד גּוֹאֵל הַדָּם, וְהוּא יוֹמֵת.

אֵל תִּרְחַס עָלָיו, תִּבְעַר מִיִּשְׂרָאֵל אֶת רוּצַח
הַחֹף מִפְּשַׁע, וַיִּהְיֶה לָךְ טוֹב.

פרשת הסגת גבול

אֵל תִּזְיוּ לְאַחֹר אֶת הַגְּבוּל שֶׁל חֲבֵרְךָ
שִׁמְחֻלְקֵי הַנַּחֲלוֹת הָרֵאשׁוֹנִים סִימְנוּ,
בְּנַחֲלַתְכֶם שֶׁתִּנְחַלוּ בְּאֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן
לָךְ לְכַבוֹשׁ אוֹתָהּ.

פרשת משפט העדים

עַד יָחִיד לֹא יָבוֹא לְהַעֲיֵד עַל אִישׁ עַל שׁוֹם
עוֹזֵן וְשׁוֹם חֲטָא – בְּשׁוֹם חֲטָא שִׁיחֲטָא, רַק עַל
פִּי שְׁנַי עֲדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלוֹשָׁה עֲדִים יִתְקַּיֵּם
דְּבָר.

אִם עַד רָשַׁע יָקוּם עַל אִישׁ לְהַעֲיֵד נִגְדוֹ
עַדוֹת.

שְׁנַי הָאֲנָשִׁים שְׁבִינִיהֶם הָרִיב יַעֲמְדוּ לִפְנֵי ה' –
לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשּׁוֹפְטִים שִׁיִּהְיוּ בְּאוֹתָם
הַיָּמִים.

הַשּׁוֹפְטִים יַחֲקְרוּ הַיָּטֵב, וְהִנֵּה הָעַד שֶׁקָּרַן –
הוּא הָעֵיד שֶׁקָּרַע עַל אַחִיו.

תַּעֲשׂוּ לוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא תִכְנַן לַעֲשׂוֹת לְאַחִיו,
וּתְסַלֵּק אֶת הָרַע מֵאֶצְלֶךָ.

וְהַנְּשָׂאִרִים יִשְׁמְעוּ וַיִּפְחָדוּ, וְלֹא יוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת
אֶצְלֶךָ עוֹד כְּמוֹ הַדְּבָר הָרַע הַזֶּה.

אֵל תִּרְחַס, תַּעֲנִישׁ נַפְשׁ עַל נַפְשׁ, עֵינַי עַל עֵינַי,

לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְלַבֵּת
בְּדִרְכָיו כָּל־הַיָּמִים וְיִסְפַּתְתָּ לָךְ עוֹד
שְׁלֹשׁ עָרִים עַל הַשְּׁלֹשׁ הָאֵלֶּה:

וְלֹא יִשְׁפָּךְ דָּם נָקִי בְּקֶרֶב אֶרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וְהִנֵּה
עָלֶיךָ דְּמַיִם: פ

וְכִי־יִהְיֶה אִישׁ שֶׁנָּא לְרֵעֵהוּ וַאֲרַב לוֹ
וַקָּם עָלָיו וְהִכֵּהוּ גִפְשׁ וּמָת וְנָס
אֶל־אַחַת הָעָרִים הָאֵלֶּה:

וּשְׁלַחוּ זְקֵנֵי עִירוֹ וּלְקַחוּ אוֹתוֹ מִשָּׁם
וּנְתַנוּ אוֹתוֹ בְּיַד גּוֹאֵל הַדָּם וּמָת:

לֹא־תַחֲוֶס עֵינֶיךָ עָלָיו וּבַעֲרַתְתָּ כֶּסֶם־הַנְּקִי
מִיִּשְׂרָאֵל וְטוֹב לָךְ: ס

לֹא תִסֵּיג גְּבוּל רֵעֶךָ אֲשֶׁר גְּבֻלִי
רֵאשִׁוִּים בְּנַחֲלַתְךָ אֲשֶׁר תִּנְחַל בְּאֶרֶץ
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְרִשְׁתָּהּ: ס

לֹא־יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ לְכָל־עוֹן
וּלְכָל־חַטָּאת בְּכָל־חַטָּא אֲשֶׁר יַחֲטָא
עַל־פִּי שְׁנַי עֲדִים אוֹ עַל־פִּי
שְׁלֹשָׁה־עֲדִים יָקוּם דְּבָר:

כִּי־יָקוּם עַד־חָמָס בְּאִישׁ לַעֲנוֹת בּוֹ
סָרָה:

וַעֲמְדוּ שְׁנַי־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם הָרִיב
לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשּׁוֹפְטִים
אֲשֶׁר יִהְיוּ בַיָּמִים הָהֵם:

וּדְרָשׁוּ הַשּׁוֹפְטִים הַיָּטֵב וְהִנֵּה עַד־שֶׁקֶר
הָעַד שֶׁקָּרַע עֲנָה בְּאֶחָיו:

וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּפִי אֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאַחִיו
וּבַעֲרַתְתָּ הָרַע מִקֶּרְבֶּךָ:

וְהַנְּשָׂאִרִים יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא־יִסְפוּ
לַעֲשׂוֹת עוֹד כְּדְבַר הָרַע הַזֶּה בְּקֶרְבֶּךָ:

וְלֹא תַחֲוֶס עֵינֶיךָ גִפְשׁ בְּנַפְשׁ עֵינַי בְּעֵינַי

שָׁן בְּשָׁן יָד בְּיַד רֶגֶל בְּרֶגֶל: ס

שָׁן עַל שָׁן, יָד עַל יָד, רֶגֶל עַל רֶגֶל.

פְּרֻשַׁת יְצִיאָה לַמִּלְחָמָה

בְּשִׁתְּצֵא לַמִּלְחָמָה מוֹל אוֹיְבֶיךָ וְתִרְאֶה סוֹסִים וּמִרְכָּבוֹת – עִם גְּדוֹל מִמֶּךָ, אֵל תִּפְחַד מֵהֶם, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁהֵעֵלָה אוֹתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם נִמְצָא אִתָּךְ.

וּכְשֶׁתִּגְשׁוּ לַמִּלְחָמָה, הִכְהֵן יָגֵשׁ וַיְדַבֵּר אֶל הָעָם.

וַיֹּאמֶר לָהֶם: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם מֵתְקַרְבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל-אוֹיְבֵיכֶם, אֵל תִּהְיוּ פְחָדְנִים, אֵל תִּפְחַדוּ וְאֵל תִּלְחָצוּ וְאֵל תִּשְׁבְּרוּ מִפְּנֵיהֶם.

כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא שְׁהוֹלֵךְ אִתְּכֶם לְהִלָּחֵם עִבּוּרְכֶם נֶגַד אוֹיְבֵיכֶם וְלְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם.

וְהַשּׁוֹטְרִים יְדַבְּרוּ אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ: מִי הָאִישׁ שֶׁבָּנָה בַּיִת חֲדָשׁ וְלֹא הִתְחִיל לְגוֹר בּוֹ – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ, שְׂלֵא יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִגּוֹר בּוֹ.

וּמִי הָאִישׁ שֶׁנָּטַע כַּרְם וְלֹא פָדָה אוֹתוֹ בַּשָּׁנָה הַרְבִּיעִית – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ שְׂלֵא יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִפְדֶּה אוֹתוֹ.

וּמִי הָאִישׁ שֶׁקִּדַּשׁ אִשָּׁה וְלֹא נָשָׂא אוֹתָהּ – יֵלֶךְ וַיַּחְזוֹר לְבֵיתוֹ, שְׂלֵא יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִשָּׂא אוֹתָהּ.

וְהַשּׁוֹטְרִים יִמְשִׁיכוּ לְדַבֵּר אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ: מִי הָאִישׁ שֶׁפּוֹחַד וְרָגִישׁ – יֵלֶךְ וַיֵּשׁוּב לְבֵיתוֹ, וְלֹא יָמִיס אֶת הַלֵּב שֶׁל אֲחִיו כְּמוֹ לְבוֹ.

וּכְשֶׁיִּגְמְרוּ הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם יִמְנוּ מִפְּקָדִים בְּרֹאשׁוֹת הָעָם.

פְּרֻשַׁת הַמִּלְחָמָה

בְּשִׁתְּגִשׁ אֶל עִיר לְהִלָּחֵם בָּהּ, קְרָא לָהּ לְשָׁלוֹם.

אִם הִיא תִּשְׁבַּח לָךְ בְּשָׁלוֹם וְתִפְתַּח לָךְ אֶת שַׁעְרֶיהָ, כָּל הָעָם שֶׁנִּמְצָא בָּהּ יִהְיוּ מִשְׁעַבְדִּים לָךְ וְעַבְדוּ עִבּוּרָךְ.

כִּי-תִצֵּא לַמִּלְחָמָה עַל-אוֹיְבֶיךָ וְרִאִיתָ סוֹס וְרֶכֶב עִם רֶב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי-יִתְּנָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲלֶה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וְהָיָה כִּקְרַבְכֶם אֶל-הַמִּלְחָמָה וַנִּגַּשׁ הִכְהֵן וַדַּבֵּר אֶל-הָעָם:

וַאֲמַר אֱלֹהִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קִרְבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל-אוֹיְבֵיכֶם אֶל-יָרֵךְ לְבַבְכֶם אֶל-תִּירְאוּ וְאֶל-תִּחַפְּזוּ וְאֶל-תַּעֲרֹצוּ מִפְּנֵיהֶם:

כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם-אוֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם:

וְדַבְּרוּ הַשּׁוֹטְרִים אֶל-הָעָם לֵאמֹר מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת-חֲדָשׁ וְלֹא חִנְכוֹ יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פְּנֵי-יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחְנַכְנוּ:

וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-נָטַע כַּרְם וְלֹא חָלְלוֹ יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פְּנֵי-יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחַלְלֵנוּ:

וּמִי-הָאִישׁ אֲשֶׁר-אַרְשׂ אִשָּׁה וְלֹא לָקַחָהּ יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פְּנֵי-יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִקַּחנָהּ:

וַיִּסְפוּ הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וַאֲמְרוּ מִי-הָאִישׁ הַיִּירָא וְכָךְ הַלֵּבב יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יָמַס אֶת-לֵבֶב אֲחִיו כְּלִבְבוֹ:

וְהָיָה כְּכֹלֵת הַשּׁוֹטְרִים לְדַבֵּר אֶל-הָעָם וּפְקָדוּ שָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם: ס

כִּי-תִקְרַב אֶל-עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ וְקִרְאתָ אֶלֶיהָ לְשָׁלוֹם:

וְהָיָה אִם-שָׁלוֹם תַּעֲנֶךָ וּפְתַחָהּ לָךְ וְהָיָה כָּל-הָעָם הַנִּמְצָא-בָּהּ יִהְיוּ לָךְ לְמַס וְעַבְדוּךָ:

כ

שביעי

וְאִם לֹא תִשְׁלֹם אֶת־הַמָּוֶה וְעָשִׂיתָ עִמָּוּן מִלְחָמָה וְצָרָתָ עָלֶיךָ:

וְהָיָה אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן אוֹתָהּ בְּיָדְךָ, וְתִכַּח אֶת כָּל הַזְּכָרִים שְׂבִיבָה בְּלֶהֱבֹת הַחֶרֶב.

תִּקַּח לָךְ רַק אֶת הַנְּשִׂימוֹת הַיְלָדִים וְהַבְּהֵמוֹת, וְאֶת כָּל מִה שֶׁיְהִיָּה בְּעִיר – כָּל שְׁלָלָהּ, וְתִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשָׁלָל שֶׁל אוֹיְבֶיךָ שֶׁהָיָה אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן לָךְ.

כִּי תַעֲשֶׂה לְכָל הָעָרִים שֶׁרְחוּקוֹת מִמֶּךָ מְאֹד שְׂאִינָן מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה.

אָבֵל מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה שֶׁהָיָה אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ נִחְלָה אֶל תִּשְׁאִיר בְּחַיִּים שׁוֹם אִישׁ.

תִּשְׁמִיד אוֹתָם, אֶת הַחַתִּי וְהָאֲמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי, כְּמוֹ שֶׁהָיָה צִוָּה אוֹתְךָ.

בְּדֵי שְׁלֹא יִלְמְדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכָל הַתּוֹעֵבוֹת שֶׁלָּהֶם שְׁעֲשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם, וְתִחַטְּאוּ לָהֶם אֱלֹהֵיכֶם.

כִּשְׁתַּעֲשֶׂה מִצֹּר עַל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיךָ לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ, אֶל תִּשְׁחִית אֶת הָעַצִּים שֶׁלָּהּ לְהַכּוֹת בָּהֶם בְּגִרְזֹן, תֹּאכַל מֵהֶם וְאֶל תִּכְרוֹת אוֹתָם, וְכִי עֵץ הַשָּׂדֶה הוּא כְּמוֹ אָדָם שֶׁמִּסְתַּתֵּר מִפְּנֵיךָ בְּמִצֹּר!

רַק עֵץ שֶׁתִּדְעַ שֶׁהוּא אֵינוֹ עֵץ מֵאֲכָל – אוֹתוֹ תִּשְׁחִית וְתִכְרוֹת, וְתִבְנֶה מִצֹּר עַל הָעִיר שְׁעוֹשָׂה אֶתְךָ מִלְחָמָה עַד שֶׁהִיא תִפּוֹל בְּיָדְךָ.

פְּרֻשַׁת עֲגֻלָּה עֲרוּפָה

אִם יִמְצָא הָרוֹג נּוֹפֵל בְּשָׂדֶה בְּאֲדָמָה שֶׁהָיָה אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ, וְלֹא יָדוּעַ מִי הִבֵּה אוֹתוֹ לָמוֹת.

זִקְנֶיךָ וְשׁוֹפְטֶיךָ יֵצְאוּ וְיִמְדְּדוּ אֶל הָעָרִים שֶׁנִּמְצְאוּ סָבִיב לְחִלְלָהּ.

וְאִם לֹא תִשְׁלֹם אֶת־הַמָּוֶה וְעָשִׂיתָ עִמָּוּן מִלְחָמָה וְצָרָתָ עָלֶיךָ:

וְהָיָה יְהוָה יִתֵּן אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְהִכִּיתָ אֶת־כָּל־זְכוּרָה לְפַי־חֶרֶב:

רַק הַנְּשִׂימוֹת וְהַטָּף וְהַבְּהֵמוֹת וְכֹל אֲשֶׁר יְהִיָּה בְּעִיר כְּל־שְׁלָלָהּ תִּכְבוּ לָךְ וְאֲכַלְתָּ אֶת־שְׁלָל אוֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ:

כִּן תַעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים הַרְחֹקוֹת מִמֶּךָ מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־מֵעָרֵי הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הִבֵּה:

רַק מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נִחְלָה לֹא תִחַחֵהּ כְּל־נִשְׁמָה:

כִּי־תִחַרְמֶם תִּחַרְיָמֶם תִּחַתִּי וְהָאֲמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִלְמְדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכָל־תּוֹעֵבוֹתֵם אֲשֶׁר עֲשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְחַטְּאתֵם לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ס

כִּי־תִצְוֶה אֶל־עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיךָ לְתַפְשָׁה לֹא־תִשְׁחִית אֶת־עֵצֶיהָ לְגִדּוֹחַ עֲלִיוֹ גִרְזֹן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכַל וְאִתּוֹ לֹא תִכְרוֹת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לְבָא מִפְּנֵיךָ בְּמִצֹּר:

רַק עֵץ אֲשֶׁר־תִּדְעַ כִּי־לֹא־עֵץ מֵאֲכָל־הוּא אֶתּוֹ תִּשְׁחִית וְכָרְתָּ וּבְנִיתָ מִצֹּר עַל־הָעִיר אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה עִמָּוּן מִלְחָמָה עַד רִדְתָּהּ: פ

כִּי־יִמְצָא חִלְלָה בְּאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְרִשְׁתָּהּ נִפְלָה בְּשָׂדֶה לֹא נֹדֵעַ מִי הִבֵּהוּ:

וְיֵצְאוּ זִקְנֶיךָ וְשׁוֹפְטֶיךָ וְיִמְדְּדוּ אֶל־הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיבֵת הַחִלְלָה:

וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל־הַחֲלָל וְלִקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא עֹגְלֹת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא־עֲבָד בַּיהוָה אֲשֶׁר לֹא־מְשַׁכָּה בְּעַל:

וְהוֹרְדוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא אֶת־הָעֹגְלָה אֶל־בְּנֵי חַיִּל אֵינָם לֹא־יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְיַעֲרֹפֹשֶׁם אֶת־הָעֹגְלָה בְּנַחֲל:

וּנְנֹשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כִּי כֹם בָּחַר יִהְיֶה אֶל־הַיָּד לְשִׁרְתּוֹ וְלִבְרֹךְ בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּיהֶם יְדוּנוּ כָּל מִשְׁפָּט וְכָל נִגְעַ צָרַעַת:

וְכָל זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא הַקְּרֹבִים לְחֲלָל, יִרְחֲצוּ אֶת־הַחֲלָל יִרְחֲצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הָעֹגְלָה הָעֲרוּפָה בְּנַחֲל:

וְעָנּוּ וְאָמְרוּ יְדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ (שפכה) אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ מִי עָשָׂה אֶת זֶה:

ה', כִּפֹּר לְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל שְׁפָדִית מִמִּצְרַיִם, וְאֵל תַּחֲיִב אֶת עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל כְּרוֹצְחֵי חַף מִפֶּשַׁע, וְאִי יִתְכַפֵּר לָהֶם עַל הָרָצַח:

וְאִתָּה תִּבְעַר אֶת רוֹצֵחַ הַחַף מִפֶּשַׁע מִתּוֹכָךְ, כִּי עֲלִיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת מַה שְׁיִשָּׁר בְּעֵינֵי ה'.

וְהוֹרְדוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא אֶת־הָעֹגְלָה אֶל־בְּנֵי חַיִּל אֵינָם לֹא־יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא יִזְרַע וְיַעֲרֹפֹשֶׁם אֶת־הָעֹגְלָה בְּנַחֲל:

וּנְנֹשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כִּי כֹם בָּחַר יִהְיֶה אֶל־הַיָּד לְשִׁרְתּוֹ וְלִבְרֹךְ בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּיהֶם יְדוּנוּ כָּל־רִיב וְכָל־נִגְעַ:

וְכָל זִקְנֵי הָעִיר הַהוּא הַקְּרֹבִים אֶת־הַחֲלָל יִרְחֲצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הָעֹגְלָה הָעֲרוּפָה בְּנַחֲל:

וְעָנּוּ וְאָמְרוּ יְדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ (שפכה) אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ:

כִּפֹּר לְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יְהוָה וְאֵל־תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקִרְבַּ עַמּוֹת יִשְׂרָאֵל וּנְכַפֵּר לָהֶם הַדָּם:

וְאִתָּה תִּבְעַר הַדָּם הַנָּקִי מִקִּרְבְּךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי יְהוָה: ס

מפסיר

כִּי תֵצֵא

פְּרֹשֶׁת אֵשֶׁת יִפֶּת תּוֹאֵר

אם תצא למלחמה על אויביך והי' אליהיך יתן אותם בידך ותלכוד מהם שבויים.

ותראה בשבי אשה יפת תואר ותחשוק בה, תקח אותה לך לאשה.

תביא אותה לתוך ביתך והיא תגלח את ראשה ותקצוץ את צפרניה.

היא תפשוט מעליה את הבגדים שנשבתה בהם ותגור בביתך, ותבכה על אביה ועל אמה חודש ימים, ואחר כך תבוא אליה ותשכב אתה והיא תהיה לך לאשה.

ואם לא תחפוץ בה תשחרר אותה לנפשה ואל תמכור אותה תמורת כסף, אל תסחור בה כי השפלת אותה.

פְּרֹשֶׁת הַבְּכוֹר

אם תהיינה לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה, והן ילדו לו בנים – האהובה והשנואה, והבן הבכור יהיה של השנואה.

ביום שינחיל לבניו את הרכוש שלו, הוא לא יוכל להעדיף את הבן של האהובה על פני הבן של השנואה שהוא הבכור.

אלא יכיר בזכותו של הבכור בן השנואה ויתן לו פי שנים מכל מה שיש לו, כי הוא הראשון שנולד מכוחו – לו דין הבכורה.

פְּרֹשֶׁת בֶּן סוֹרֵר וּמוֹדֵה

אם יהיה לאיש בן לא ממשמע ומורד – שאינו שומע בקול אביו ובקול אמו, והם ייסרו אותו והוא לא ישמע אליהם.

אביו ואמו יתפשו אותו ויוציאו אותו אל זקני עירו ולבית הדין של עיר מגוריו.

כי תצא למלחמה על-אויביך ונתנו יהנה אליהיך בידך ושביית שבוי:

וראית בשביה אשת יפת-תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה:

והבאתה אל-תוך ביתך ונגלחה את-ראשה ועשתה את-צפרניה:

והסירה את-שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את-אביה ואת-אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה:

והיה אם-לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא-תמכרנה בכסף לא-תתעמר בה תחת אשר עניתה: ס

כי-תהיון לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו-לו בנים האהובה והשנואה והנה הבן הבכור לשנואה:

והיה ביום הנחילו את-בניו את אשר-יהיה לו לא יוכל לבכר את-בן-האהובה על-פני בן-השנואה הבכר:

כי את-הבכר בן-השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר-ימצא לו כיהוא ראשית אנו לו משפט הבכרה: ס

כי-יהיה לאיש בן סורר ומודה איננו שומע בקול אביו ובקול אמו ויסרו אתו ולא ישמע אליהם:

ותפשו בו אביו ואמו ויוציאו אתו אל-זקני עירו ואל-שער מקמו:

וַיֹּאמְרוּ לֹא־זָקְנֵי עִירוֹ בָּנֵנוּ זֶה סוֹכְרֵר וּמִרְהָ אֵינָנוּ שֹׁמְעֵ בְקִלְגָנוּ זֹלָל וְסָבָא:

כָּל אֲנָשֵׁי עִירוֹ יִרְגְּמוּ אוֹתוֹ בְּאֲבָנִים וְהָיָה יְמוֹתָי וּתְבַעַר אֶת הָרֶעַ מִתּוֹכָךְ, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּירָאוּ: ס

פְּרֹשֶׁת הַלֵּנֶת הַתְּלוּי

וְאִם אִישׁ יִתְחַיֵּב בְּמוֹת וַיּוֹמַת, תִּתְּלֶה אוֹתוֹ עַל עֵץ.

אֵל תִּשְׁאִיר אֶת נִבְלָתוֹ בַּלִּילָה עַל הָעֵץ, אֲלֵא קְבוּר אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם, כִּי אָדָם תְּלוּי הוּא זְלוּל בְּאֵלֵהִים, וְאֵל תִּטְמֵא אֶת אֲדָמְתָךְ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ לִנְחֻלָּה.

פְּרֹשֶׁת הַשְּׁבֵת אֲבֵדָה, וּטְעִינָה

אִם תִּרְאֶה אֶת שׂוֹר אַחִיךָ אוֹ אֶת הַשֶּׁה שְׁלוֹ תוֹעִים בְּדָרְךָ, אֵל תִּתְּעַלֵּם מֵהֶם, אֲלֵא תִחְזֹר אוֹתָם לְאַחִיךָ.

וְאִם אַחִיךָ אֵינוֹ קְרוֹב אֵלֶיךָ אוֹ שְׂאִינְךָ מִכִּיר אוֹתוֹ, תִּאֲסוֹף אוֹתוֹ לְתוֹךְ בֵּיתְךָ וַיְהִי אִתְּךָ עַד שְׂאִינְךָ יִדְרוֹשׁ אוֹתוֹ וְתִחְזֹר לוֹ אוֹתוֹ.

וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְחִמּוֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְבַגְדּוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל אֲבֵדָה שֶׁל אַחִיךָ שֶׁתֵּאָבֵד מִמֶּנּוּ וְתִמְצָא אוֹתָהּ – אֵינְךָ רֹשָׁאי לְהִתְעַלֵּם.

אִם תִּרְאֶה חִמּוֹר שֶׁל אַחִיךָ אוֹ שׂוֹרוֹ נּוֹפְלִים בְּדָרְךָ אֵל תִּתְּעַלֵּם מֵהֶם, אֲלֵא הִקֵּם אוֹתָם אִתּוֹ.

פְּרֹשֶׁת לֹא יִלְבַּשׁ

לֹא יְהִי בְּגַד שֶׁל גִּבּוֹר עַל אִשָּׁה וְלֹא יִלְבַּשׁ גִּבּוֹר שְׂמֹלֶת אִשָּׁה, כִּי הָעוֹשִׂים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם תּוֹעֵבִים לַה' אֱלֹהֶיךָ.

פְּרֹשֶׁת שְׁלוֹחַ הַקֶּזֶן

אִם יִזְדַּמֵּן לְפָנֶיךָ קֶזֶז שֶׁל צִפּוֹר בְּדָרְךָ אוֹ עַל עֵץ כְּלִשְׁהוֹ אוֹ עַל הָאָרֶץ וְבוֹ אֲפֻרֹחִים אוֹ בִּיצִים, וְהָאֵם רוֹבֵצֶת עַל הָאֲפֻרֹחִים אוֹ עַל

כ וַיֹּאמְרוּ אֶל־זָקְנֵי עִירוֹ בָּנֵנוּ זֶה סוֹכְרֵר וּמִרְהָ אֵינָנוּ שֹׁמְעֵ בְקִלְגָנוּ זֹלָל וְסָבָא:

כא כָּל אֲנָשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וְהָיָה יְמוֹתָי וּתְבַעַר אֶת הָרֶעַ מִקִּרְבְּךָ וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיִּירָאוּ: ס

כב וְכִי־יִהְיֶה בְּאִישׁ חֲטָא מִשְׁפֹּט־מוֹת וְהוֹמַת וְתִלִּית אֹתוֹ עַל־עֵץ:

כג לֹא־תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל־הָעֵץ כִּי־קְבוּר תִּקְבְּרֵנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי־קָלְלַת אֱלֹהִים תְּלוּי וְלֹא תִטְמֵא אֶת־אֲדָמְתְּךָ אֲשֶׁר יְהִינָה אֵלֶיךָ נֹתֵן לָךְ נִחְלָה: ס

כד לֹא־תִרְאֶה אֶת־שׂוֹר אַחִיךָ אוֹ אֶת־שׂוֹר נְדָחִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הֲשִׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחִיךָ:

כה וְאִם־לֹא קְרוֹב אַחִיךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יִדְעָתוֹ וְאִסְפַּתוֹ אֶל־תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְהִיָּה עִמָּךְ עַד דִּרְשׁ אַחִיךָ אֹתוֹ וְהִשְׁבַּתוֹ לוֹ:

כו וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְחִמּוֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְשִׂמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל־אֲבֵדָת אַחִיךָ אֲשֶׁר־תֵּאָבֵד מִמֶּנּוּ וְתִמְצָאָתָהּ לֹא תוֹכַל לְהִתְעַלֵּם: ס

כז לֹא־תִרְאֶה אֶת־חִמּוֹר אַחִיךָ אוֹ שׂוֹרוֹ נּוֹפְלִים בְּדָרְךָ וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הִקֵּם תִּקְוֵם עִמּוֹ: ס

כח לֹא־יְהִי כְלִי־גִבּוֹר עַל־אִשָּׁה וְלֹא־יִלְבַּשׁ גִּבּוֹר שְׂמֹלֶת אִשָּׁה כִּי תוֹעֵבֶת יְהִינָה אֵלֶיךָ כְּלִי־עֲשֵׂה אֱלֹהִים: פ

כט כִּי יִקְרָא קוֹצֵצִיפּוֹר וּלְפָנֶיךָ בְּדָרְךָ בְּכָל־עֵץ וְאוֹ עַל־הָאָרֶץ אֲפֻרֹחִים אוֹ בִּיצִים וְהָאֵם רוֹבֵצֶת עַל־הָאֲפֻרֹחִים אוֹ

הביצים, אל תקח את האם עם הבנים.
אלא גרש את האם ואז תקח לך את הבנים
כדי שייטב לך ותאריך ימים.

פרשת מעקה

אם תבנה בית חדש תעשה לגג שלך מעקה
ואל תעמיד בביתך סכנת מות כי עלול
לפול ממנו אדם.

פרשת בלאים

אל תזרע בכרמך כמה מינים מערבבים כדי
שגדולי הזרע שתזרע ותבואת הכרם לא
יאסרו.

אל תחרוש בשור ובחמור ביחד.

אל תלבש שעטנז, כלומר צמר ופשתן
מחברים יחד.

תעשה לך יצירות קלועות על ארבע כנפות
בגדך שתלביש בו.

פרשת מוציא שם רע

אם איש יקדש אשה וישבב אתה וישנא אותה.
ויעליל עליה עלילות שוא ויוציא עליה שם
רע, ויאמר: נשאתי את האשה הזאת ונגשתי
אליה ולא מצאתי שהיה לה דם בתולים.

אבי הנערה ואמה יקחו את דם הבתולים של
הנערה ויוציאו לבית הדין אל זקני העיר.

ואבי הנערה יאמר לזקנים: נתתי את בתי
לאיש הזה לאשה והוא שונא אותה.

והוא העליל עליה עלילות ואמר: לא
מצאתי לבתך דם בתולים. והנה דם
הבתולים של בתי ופרשו את השמלה שלה
לפני זקני העיר.

זקני העיר יהיה יקחו את האיש ויאסרו אותו.

ויענישו אותו לשלם כסף במשקל מאה

על הביצים לא תקח האם על הבנים:
שלח תשלח את האם ואת הבנים
תקח לך למען ייטב לך והארכת
ימים: ס

שליש

כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך
ולאתשים דמים בביתך כייפל
הנפל ממנו: ס

לא תזרע כרמך בלאים פן תקדש
המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת
הכרם: ס

לא תחרש בשור ובחמור יחדו:

לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדו: ס

גדלים תעשה לך על ארבע כנפות
כסותך אשר תכסה בה: ס

כי יקח איש אשה ויבא אליה וישנאה:

ושם לה עלילות דברים והוצא עליה
שם רע ואמר את האשה הזאת לקחתי
ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים:

ולקח אבי הנערה ואמה והוציאו
את בתולי הנערה אל זקני העיר
השערה:

ואמר אבי הנערה אל הזקנים את בתי
נתתי לאיש הזה לאשה וישנאה:

והנה הוא שם עלילות דברים לאמר
לא מצאתי לבתך בתולים ואלה
בתולי בתי ופרשו השמלה לפני זקני
העיר:

ולקחו זקני העיר והוא את האיש
ויאסרו אותו:

וענישו אותו מאה כסף ונתנו לאבי

שְׁקָלִים (1.41 קילו) וַיִּתְּנוּ לְאַבִּי הַנֶּעֱרָה כִּי הוּא הוֹצִיא שָׁם רֶעַע עַל בְּתוּלָה בְּיִשְׂרָאֵל, וְאִם הִיא תִרְצֶה הִיא תִּהְיֶה לוֹ לְאִשָּׁה – הוּא לֹא יוּכַל לְגַרֵּשׁ אוֹתָהּ בְּכָל חַיָּיו.

פְּרָשׁוֹת הַזֵּנוּת

וְאִם-אָמַת הִיָּה הַדָּבָר הַזֶּה הָיָה אָמַת וְלֹא נִמְצָאוּ דָמָי בְּתוּלִים לְנֹעֵרָה:

וְהוֹצִיאוּ אֶת-הַנֶּעֱרָךְ אֶל-פֶּתַח בֵּית-אָבִיהָ וְסָקְלוּהָ אַנְשֵׁי עִירָה בְּאֲבָנִים וְנִמְתָּה כִּי-עָשְׂתָה נְבִלָה בְּיִשְׂרָאֵל לְזִנוּת בֵּית אָבִיהָ וּבַעֲרַת הָרַע מִקִּרְבָּךְ: ס
כִּי-יִמְצָא אִישׁ שֹׁכֵב עִם-אִשָּׁה בְּעֵלְתָּ-בַעַל וּמִתּוֹ נָם-שְׁנֵיהֶם הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִם-הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבַעֲרַת הָרַע מִיִּשְׂרָאֵל: ס

אם תהיה נערה בתולה מארשה לאיש וימצא אותה איש בעיר וישכב אתה.

תוציאו את שניהם לבית הדין של העיר ההיא ותסקלו אותם באבנים והם ימותו – את הנערה מפני שלא צעקה בעיר, ואת האיש – מפני שהשפיל את האשה של חברו, ותבער את הרע מתוכך.

וְאִם הָאִישׁ יִמְצָא אֶת הַנֶּעֱרָה הַמְקַדְּשֶׁת בְּשָׂדֵה, וְהָאִישׁ יִתְפּוֹשׂ אוֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ – רַק הָאִישׁ שֹׁכֵב אִתָּהּ יָמוּת.

וּלְנֹעֲרָה אֵל תַּעֲשֶׂה דָבָר – אִין לְנֹעֲרָה חֲטָא שֶׁל עוֹנֵשׂ מוֹת, כִּי הַדָּבָר הַזֶּה הוּא כְּמוֹ שְׂאִישׁ יָקוּם עַל חֲבֵרוֹ וַיִּרְצַח אוֹתוֹ.

כִּי הוּא מִצָּא אוֹתָהּ בְּשָׂדֵה – הַנֶּעֱרָה הַמְקַדְּשֶׁת צַעֲקָה וְלֹא הָיָה לָהּ מוֹשִׁיעַ.

אִם אִישׁ יִמְצָא נֹעֲרָה בְּתוּלָה שְׂלֹא הִתְקַדְּשָׁה עַדִּין, וַיִּתְּפּוֹס אוֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ, וְהֵם יִתְּגַלוּ.

הָאִישׁ שֹׁכֵב אִתָּהּ יִתֵּן לָאֵב שֶׁל הַנֶּעֱרָה כֶּסֶף בְּמִשְׁקַל חֲמִשִּׁים שְׁקָלִים (705 גרם), וְאִם הִיא

הַנֶּעֱרָה כִּי הוֹצִיא שָׁם רֶעַע עַל בְּתוּלָתָּ יִשְׂרָאֵל וְלֹא-תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לֹא-יוּכַל לְשַׁלְּחָהּ כָּל-יָמָיו: ס

כ וְאִם-אָמַת הִיָּה הַדָּבָר הַזֶּה לֹא-נִמְצָאוּ בְּתוּלִים לְנֹעֵרָה:

כא וְהוֹצִיאוּ אֶת-הַנֶּעֱרָךְ אֶל-פֶּתַח בֵּית-אָבִיהָ וְסָקְלוּהָ אַנְשֵׁי עִירָה בְּאֲבָנִים וְנִמְתָּה כִּי-עָשְׂתָה נְבִלָה בְּיִשְׂרָאֵל לְזִנוּת בֵּית אָבִיהָ וּבַעֲרַת הָרַע מִקִּרְבָּךְ: ס

כב כִּי-יִמְצָא אִישׁ שֹׁכֵב עִם-אִשָּׁה בְּעֵלְתָּ-בַעַל וּמִתּוֹ נָם-שְׁנֵיהֶם הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִם-הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבַעֲרַת הָרַע מִיִּשְׂרָאֵל: ס

כג כִּי יִהְיֶה נֶעֱרָה בְּתוּלָה מֵאֲרָשָׁה לְאִישׁ וַיִּמְצָא אִישׁ בְּעִיר וַיִּשְׁכַּב עִמָּה:

כד וְהוֹצִיאֲתֶם אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶל-שַׁעַר הָעִיר הַהוּא וְסָקְלֶתֶם אֹתָם בְּאֲבָנִים וְנִמְתּוּ אֶת-הַנֶּעֱרָךְ עַל-דָּבָר אֲשֶׁר לֹא-צַעֲקָה בְּעִיר וְאֶת-הָאִישׁ עַל-דָּבָר אֲשֶׁר-עָנָה אֶת-אִשְׁתּוֹ רַעֲהוּ וּבַעֲרַת הָרַע מִקִּרְבָּךְ: ס

כה וְאִם-בְּשָׂדֵה יִמְצָא הָאִישׁ אֶת-הַנֶּעֱרָךְ הַמְאֲרָשָׁה וַיִּחְזֹק-בָּהּ הָאִישׁ וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ וּמִתּוֹ הָאִישׁ אֲשֶׁר-שָׁכַב עִמָּהּ לְבָדוּ:

כו וּלְנֹעֲרָה לֹא-תַעֲשֶׂה דָבָר אִין לְנֹעֲרָה חֲטָא מוֹת כִּי כֹאֲשֶׁר יָקוּם אִישׁ עַל-רַעֲהוֹ וַיִּרְצַחוּ נַפְשׁוֹ בֶּן הַדָּבָר הַזֶּה:

כז כִּי בְּשָׂדֵה מִצָּאָה צַעֲקָה הַנֶּעֱרָךְ הַמְאֲרָשָׁה וַאִין מוֹשִׁיעַ לָהּ: ס

כח כִּי-יִמְצָא אִישׁ נֶעֱרָה בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא-אֲרָשָׁה וַיִּתְּפָשֶׂה וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ וַיִּמְצָאוּ:

כט וְנָתַן הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִמָּהּ לְאָבִי הַנֶּעֱרָךְ חֲמִשִּׁים כֶּסֶף וְלֹא-תִּהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת

תִּרְצָה הִיא תִּהְיֶה לוֹ לְאִשָּׁה מִפְּנֵי שֶׁהוּא הַשְּׂפִיל אוֹתָהּ, הוּא לֹא יוּכַל לְגַרֵּשׁ אוֹתָהּ בְּכָל חַיָּו.

פְּרֻשַׁת אֶסְרֵי בִיאָה

שׁוּם אִישׁ לֹא יִשָּׂא אֶת אִשְׁתּוֹ אֲבִיו וְלֹא יִגְדֹּל וַיִּבְזֶה בְּכַף אֶת צְנִיעוֹתָו שֶׁל אֲבִיו.

מִי שֶׁהוּא פָּצוּעַ וּמַעוּף בְּבִיצֵיו אוֹ שֶׁנִּכְרַת לוֹ אֶבֶר שְׂפִיכַת הַשֵּׁתָן לֹא יִשָּׂא אִשָּׁה מֵעַם יִשְׂרָאֵל – קֵהֵל ה'.

מִי שֶׁנּוֹלַד בְּאֶסְרוֹ עֲרוּה לֹא יָבוֹא לְהִנָּשֵׂא עִם קֵהֵל ה', גַּם אֶחָד מִצְּאֲצָאִיו אֶפְלוּ עַד דּוֹר עִשְׂרֵי לֹא יִתְחַתֵּן עִם קֵהֵל ה'.

עֲמוּנֵי אוֹ מוֹאָבֵי לֹא יָבוֹא לְהִתְחַתֵּן עִם קֵהֵל ה', גַּם אֶחָד מִצְּאֲצָאִיהֶם אֶפְלוּ עַד דּוֹר עִשְׂרֵי לֹא יִתְחַתֵּנוּ עִם קֵהֵל ה' לְעוֹלָם.

עֲמוּן – מִפְּנֵי שֶׁלֹּא יֵצְאוּ לְקִרְאָתְכֶם עִם לֶחֶם וַיִּמֵּס בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם, וּמוֹאָב – מִפְּנֵי שֶׁשָּׂכַר נִגְדָּף אֶת בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר מִפְּתוֹר אֲרָם נִהְרִים לְקַלְלָהּ אוֹתָהּ.

וְה' אֱלֹהֶיךָ לֹא הִסְבִּים לְשִׁמּוֹעַ לְבַלְעָם, ה' אֱלֹהֶיךָ הִפְדָּ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה לְבִרְכָהּ, כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אָהֵב אוֹתָהּ.

אֵל תַּעֲשֶׂה דְבַר לְשְׁלוֹמָם וְטוֹבוֹתָם בְּכָל חַיָּו לְעוֹלָם.

אֵל תִּשָּׁנֵא וְתִתְעַב אֲדוֹמֵי כִּי הוּא אֲחִיךָ, אֵל תִּתְעַב מִצְרַיִם כִּי גֵרְתָּ בְּאֶרְצוֹ.

לִבְנֵי הַדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי שֶׁיִּגְדְּלוּ לָהֶם מִתֵּר לְהִתְחַתֵּן עִם קֵהֵל ה'.

פְּרֻשַׁת הַמַּחֲנֶה

אִם תִּצְאָ בְּמַחֲנֶה צָבָאֵי מוֹל אוֹיְבֶיךָ תִּזְהַר מִכָּל דְּבַר רָע:

אִם יִהְיֶה אֲצִלְךָ אִישׁ שֶׁלֹּא יִהְיֶה טְהוֹר בְּגִלְל קָרִי בַלְיָלָה, הוּא יֵצֵא אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה וְלֹא יִכְנֵס לְתוֹךְ הַמַּחֲנֶה.

לְפָנוֹת עָרֵב הוּא יִטְבּוֹל בַּיָּמִים, וּבְשִׁקִיעַת

אֲשֶׁר עִנָּה לֹא-יִוְכַל שְׁלָחָה כָּל-יָמָיו: ס

א לֹא-יִקַּח אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ אֲבִיו וְלֹא יִגְדֹּל כִּנְף אֲבִיו: ס

ב לֹא-יָבֹא פְּצוּעֵ-דָבָא וּכְרוֹת שְׂפָכָה בְּקֵהֵל יְהוָה: ס

ג לֹא-יָבֹא מִמּוֹר בְּקֵהֵל יְהוָה גַּם דּוֹר עִשְׂרֵי לֹא-יָבֹא לוֹ בְּקֵהֵל יְהוָה: ס

ד לֹא-יָבֹא עֲמוּנֵי וּמוֹאָבֵי בְּקֵהֵל יְהוָה גַּם דּוֹר עִשְׂרֵי לֹא-יָבֹא לָהֶם בְּקֵהֵל יְהוָה עַד-עוֹלָם:

ה עַל-דְּבַר אֲשֶׁר לֹא-קִדְּמוּ אֶתְכֶם בְּלֶחֶם וּבַיָּמִים בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם וְאֲשֶׁר שָׂכַר עָלֶיךָ אֶת-בַּלְעָם בֶּן-בְּעוֹר מִפְּתוֹר אֲרָם נִהְרִים לְקַלְלָהּ:

ו וְלֹא-אָבָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמּוֹעַ אֶל-בַּלְעָם וַיִּתְפַּךְ יְהוָה אֶת-יְדֶיךָ לָךְ אֶת-הַקְּלָלָה לְבִרְכָהּ כִּי אָהֵבְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

ז לֹא-תִדְרֹשׁ שְׁלָמָם וְטוֹבָתָם כָּל-יָמֶיךָ לְעוֹלָם: ס

ח לֹא-תִתְעַב אֲדוֹמֵי כִּי אֲחִיךָ הוּא לֹא-תִתְעַב מִצְרַיִם כִּי-גֵרְתָּ בְּאֶרְצוֹ:

ט בְּנֵים אֲשֶׁר-יִגְדְּלוּ לָהֶם דּוֹר שְׁלִישִׁי יָבֹא לָהֶם בְּקֵהֵל יְהוָה: ס

י כִּי-תִצְאָ מִמַּחֲנֶה עַל-אוֹיְבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע:

יא כִּי-יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא-יִהְיֶה טְהוֹר מִקְרָה-לְיָלָה וַיֵּצֵא אֶל-מַחוּץ לְמַחֲנֶה לֹא יָבֹא אֶל-תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה:

יב וְהָיָה לְפָנוֹת-עָרֵב יִרְתֵּן בַּיָּמִים וּכְבֹּא

כג

רביע

הַשֹּׁמֵשׁ יָבֵא אֶל-תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה:

י' וַיֵּד תְּהִינָה לְךָ מַחֲוִיץ לַמַּחֲנֶה וַיֵּצֵאתָ שָׂמָּה חַוִּיץ:

יד וַיִּתֵּד תְּהִינָה לְךָ עַל-אֲזָנֶיךָ וְהָיָה בְּשִׁבְתְּךָ חַוִּיץ וּחִפְרֹתֶיהָ בָּהּ וּשְׂבִתָּה וְכִסִּיתָ אֶת-צִאֲתֶיךָ:

טו כִּי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ לְהַצִּילֶךָ וּלְתֵת אֹיְבֶיךָ לִפְנֵיךָ וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קָדוֹשׁ וְלֹא-יֵרָאֶה בְּךָ עֲרֹגַת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרֶיךָ: ס

הַשֹּׁמֵשׁ יוֹכֵל לְבוֹא לְתוֹךְ הַמַּחֲנֶה.

י' יהיה לך מקום מחוץ למחנה ותצא לשם לחוץ.

יד ויהיה לך יתד, בנוסף לכלי הנשק, וכשתשב מחוץ למחנה לעשות צרכיך תחפור בה ותשוב ותכסה את צואתך.

טו כי ה' אלהיך מתהלך בתוך המחנה שלך להציל אותך ולמסור בידך את אויביך, לכן המחנה שלך יהיה קדוש, והוא לא יראה בך דבר מגנה ועזוב אותך.

פְּרַשְׁת מִסְגִּיר עֶבֶד

אל תסגיר אל אדונו עבד מעם אחר שינצל מאדונו ויברח אליך לארץ.

אלא הוא יגור אצלך במקום שיבחר באחת מעריך במקום שטוב לו, אל תצער אותו.

פְּרַשְׁת קִדְשׁ וְאַתְנָן

לא תהיה זונה מבנות ישראל ולא יהיה זונה מבני ישראל.

אל תקריב לבית ה' אלהיך פתשלוים עבור כל נדר בהמה שנתנה פתשלוים לזונה או שהחלפה תמורת בלב, כי שניהם תועבה בעיני ה' אלהיך.

פְּרַשְׁת הַנֶּשֶׁךְ

אל תלוה ברבית לאחיק, בין רבית של כסף, בין רבית של אוכל, או רבית של כל דבר שיגבה יותר מהחוב.

לנכרי תוכל להלוות ברבית ולאחיק אל תלוה ברבית, כדי שה' אלהיך יברך אותך בכל מה שתעשה בארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה.

פְּרַשְׁת נְדָרִים

אם תדור נדר לה' אלהיך אל תתעכב מלשלם אותו, כי ה' אלהיך ידרוש אותו ממך ויהיה בך חטא.

טז לֹא-תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל-אֲדֹנָיו אֲשֶׁר-יִנְצַל אֹתוֹ מֵעַם אֲדָמָיו:

יז עַמּוֹךָ יֵשֵׁב בְּקֶרֶבְךָ בְּמִקְוֵים אֲשֶׁר-יִבְחַר בְּאַחַד שַׁעֲרֶיךָ בְּטוֹב לוֹ לֹא תוֹנְנוּ: ס

יח לֹא-תִהְיֶה קִדְשָׁה מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא-יִהְיֶה קִדֵּשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

יט לֹא-תִבְיֵא אֶתְנָן זִוְנָה וּמִתּוֹר כָּלֵב בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל-נָדָר כִּי תוֹעֵבַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ גַּם-שְׁנֵיהֶם: ס

כ לֹא-תִשִּׁיךְ לְאַחִיךָ נֶשֶׁךְ כֶּסֶף נֶשֶׁךְ אֶכֶל נֶשֶׁךְ כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר יִשֶׁךְ:

כא לְנֹכְרֵי תִשִּׁיךְ וְלְאַחִיךָ לֹא תִשִּׁיךְ לְמַעַן יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַשְׁלַח יָדְךָ עַל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה בָּא-שָׂמָּה לְרִשְׁתָּהּ: ס

כב כִּי-תִדְרֹךְ נָדָר לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תֵאָחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי-דָרֵשׁ יְדָרְשֶׁנּוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מֵעַמּוֹךָ וְהָיָה בְךָ חַטָּא:

ואם לא תדור לא יהיה בך חטא.
הקפד לקיים את מה שיוצא משפתיך – כמו
שנדרת נדבה לה' אלהיך, שדברת בפיו.

פרשת פועל

אם תבוא להיות פועל בכרם חברך, אכול
ענבים כרצונך עד שתשבע, אך אל תשים
בתיקך.

אם תבוא כפועל לעבוד בתבואה של
חברך, קטוף שבולים בידך ותאכל שם, ואל
תניף מגל על שבולי חברך כדי לקחת.

פרשת גרושה

אם איש ישא אשה ובעלה והיא לא
תמצא חן בעיניו כי הוא יראה בה דבר
מגנה, הוא יכתוב לה מכתב גרושין, ויתן
בידה, ויוציא אותה מביתו.

היא תצא מביתו ותלך ותנשא לאיש אחר.
אם האיש האחרון ישנא אותה ויכתוב לה
מכתב גרושין ויתן בידה ויוציא אותה
מביתו, או אם ימות האיש האחרון שלקח
אותה לו לאשה.

בעלה הראשון שגרש אותה לא יוכל לשאת
אותה שוב שתהיה לו לאשה אחרי שטמאו
אותה, כי זה תועבה לפני ה', ואל תכתים
בחטא את הארץ שה' אלהיך נתן לך
לנחלה.

פרשת אסורי צער

בשאיש ישא אשה חדשה, הוא לא יצא
לצבא כדי שלא יקרה לו שום דבר, אלא
יהיה פנוי לביתו שנה אחת וישמח את אשתו
שנשוא.

אדם לא ימשכן רחים או את חלקם העליון,
כי בכך הוא ממשכן את נפש הלוה – ברעב.

אם יתפש איש שגנב אדם מאחיו מבני
ישראל וסחר בו ומכר אותו, הגנב ההוא

וכי תחלה לנדר לא יהיה בך חטא:
מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר
נדרת ליהנה אלהיך נדבה אשר
דברת בפיו: ס

כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים
כנפשה שבעך ואל כליך לא תתן: ס

כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילת
בידך וחרמש לא תניף על קמת רעך:
ס

כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעֻלָּהּ וְהָיָה אִם־לֹא
תִּמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו כִּי־מֵצָא בָּהּ עֲרֹנֹת
דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֹת וְנָתַן
בְּיָדָהּ וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ:

וַיֵּצֵאָהּ מִבֵּיתוֹ וְהִלְכָה וְהָיְתָה לְאִישׁ־אַחֵר:
וְשָׁנְאָהּ הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן וְכָתַב לָהּ סֵפֶר
כְּרִיתֹת וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ אוֹ
כִּי יָמוּת הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר־לָקַחָהּ לוֹ
לְאִשָּׁה:

לֹא־יִוָּכַל בְּעֻלָּהּ הָרֵאשֹׁן אֲשֶׁר־שִׁלְחָהּ
לָשׁוּב לְקַחְתָּהּ לְהָיֹת לוֹ לְאִשָּׁה אַחֲרַי
אֲשֶׁר הִטְמֵאָה כִּי־תוֹעֵבָה הוּא לִפְנֵי
יְהוָה וְלֹא תַחְטִיֵּא אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחְלָה: ס

כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא
בְּצֻבָא וְלֹא־יַעֲבֹר עָלָיו לְכָל־דָּבָר נָכוֹן
יְהִי לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת וְשִׂמַּח
אֶת־אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־לָקַח:

לֹא־יִחַבֵּל רְחִים וְרִכָּב כִּי־נִפֵּשׁ הוּא
חֶבֶל: ס

כִּי־יִמְצָא אִישׁ גֵּנֵב נֶפֶשׁ מֵאֲחִיו מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהִתְעַמְרֵבוּ וּמְכָרוּ וּמַתְּ הַגֵּנֵב

ההוא ובערתה הרע מקרבך: ס

ימות, ותבער את הרע מתוכך.

פרשת הצרעת

הזהר בנגע הצרעת להקפיד מאוד ולעשות – את כל מה שיורו לכם הכהנים הלויים כמו שצויתי אותם, הקפידו לקיים.

זכור את הצרעת שה' אלהיך עשה למרים בגלל חשד שוא, בדרך בצאתכם ממצרים.

פרשת המשבון

אם תגבה מחברך חוב כלשהו, אל תבוא לביתו לגבות משבון.

תעמוד בחוץ, והאיש שאתה גובה ממנו יוציא אליך את המשבון החוצה.

ואם הוא איש עני אל תשכב לישון בשמשונו אצלה.

החזר לו את המשבון בשקיעת השמש, והוא יישן עם שמיכתו ויברך אותך, ולך תהיה זכות לפני ה' אלהיך.

פרשת ביומו תתן שכרו

אל תגזול שכיר עני ואביון מאחיק או מגרך שבארצך בעריך.

תתן לו את שכרו ביום עבודתו, שלא תשקע השמש לפני כן, כי הוא עני ונפשו משתוקקת לשכרו, וכך לא יתפלל לה' על הצער שגרמת לו ויהיה בך חטא.

פרשת רחמי יתום ואלמנה

אבות לא יומתו בגלל חטא בניהם, ובנים לא יומתו בגלל חטא אבותם, אדם יומת רק בחטאו.

אל תענת פסק דין של משפט גר או יתום, ואל תקח למשבון בגד של אלמנה.

זכור שהיית עבד במצרים וה' אלהיך פדה אותך משם, לכן אני מצוה אותך לעשות את הדבר הזה.

אם תקצור את קצירך בשדה ותשכח אלמנה

השומר בנגע הצרעת לשומר מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתם תשמרו לעשות:

זכור את אשר עשה יהוה אלהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים: ס

כי-תשה ברעך משאת מאומה לא-תבא אל-ביתו לעבט עבטו:

בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשה בו יוציא אליך את-העבט החוצה:

ואם-איש עני הוא לא תשכב בעבטו:

השב תשיב לו את-העבט כבוא השמש ושכב בשלמתו וברכך ולך תהיה צדקה לפני יהוה אלהיך: ס

לא-תעשק שכיר עני ואביון מאחיק או מגרך אשר בארצך בשעריך:

ביומו תתן שכרו ולא-תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נשא את-נפשו ולא-יקרא עליך אל-יהוה ויהיה בך חטא: ס

לא-יומתו אבות על-בנים ובנים לא-יומתו על-אבות איש בחטאו וימתו: ס

לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל בגד אלמנה:

וזכרת כי עבד הוית במצרים ויפדה יהוה אלהיך משם על-כן אנכי מצוה לעשות את-הדבר הזה: ס

כי תקצר קצירך בשדה ושכחת עמר

בשָׂדֶה לֹא תִשָּׁבֵב לְקַחְתּוֹ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה לְמַעַן יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ: ס

כ **כ** כִּי תַחֲבֹט וְיִתְּךָ לֹא תִפְאַר אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה:

כא **כא** כִּי תִבְצֹר כְּרֶמֶךְ לֹא תַעֲלֹל אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה:

כב **כב** וְזָכַרְתָּ כִּי־עֲבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־כֵּן אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה: ס

פְּרֻשַׁת מִלְּקוֹת

אם יהיה ריב בין אנשים ונגזשו אל- המשפט ושפטום והצדיקו את-הצדיק והרשיעו את-הרשע:

ב אם הרשע יתחייב מלקות, השופט יפילו ויכה אותו לפניו במספר המלקות שיתחייב בהן כפי רשעתו:

ג הוא יכה אותו ארבעים מכות ולא יוסיף, שלא יוסיף להכותו הכאה רבה יותר מזה ואחידה יתבזה לעיניך:

ד אל תחסום פה של שור בזמן שדש תבואה כדי שלא יאכל:

פְּרֻשַׁת יְבוּם

אם אחים יגורו יחד ואחד מהם ימות ואין לו בן, אשת המת לא תנשא לאיש מחוץ למשפחה, אחי בעלה יבוא אליה ויקח אותה לו לאשה ויבמה:

א הבכור שתלד יקום במקום אחיו המת וכך שמו לא ימחה מישראל:

אז ואם האיש לא ירצה לשאת את גיסתו, גיסתו תעלה לבית הדין לזקנים, ותאמר: גיסי מסרב להקים לאחיו שם בעם ישראל - הוא לא הסכים ליבם אותי:

ב וקני עירו וקראו לו וידברו אליו, הוא יעמוד

בשָׂדֶה לֹא תִשָּׁבֵב לְקַחְתּוֹ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה לְמַעַן יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ: ס

כ **כ** כִּי תַחֲבֹט וְיִתְּךָ לֹא תִפְאַר אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה:

כא **כא** כִּי תִבְצֹר כְּרֶמֶךְ לֹא תַעֲלֹל אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לְיִתּוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה יִהְיֶה:

כב **כב** וְזָכַרְתָּ כִּי־עֲבַד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־כֵּן אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה: ס

א **כה** כִּי־יִהְיֶה רִיב בֵּין אַנְשִׁים וְנִגְזְשׁוּ אֶל־ הַמִּשְׁפָּט וְשִׁפְטוּם וְהַצְדִּיקוּ אֶת־הַצְדִּיק וְהַרְשִׁיעוּ אֶת־הַרְשָׁע:

ב וְהָיָה אִם־בֵּן הַכּוֹת הַרְשָׁע וְהַפִּילּוּ הַשֹּׁפֵט וְהִכּוּ לְפָנָיו כְּדֵי רִשְׁעוֹ בְּמִסְפָּר:

ג אַרְבָּעִים יִכּוּ לֹא יוֹסִיף פְּנֵי־יֹסִיף לְהַכּוֹתוֹ עַל־אֵלֶּה מִכָּה רַבָּה וְנִקְלָה אַחֲרֶיךָ לַעֲיִיךָ:

ד לֹא־תַחֲסֹם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ: ס

ה כִּי־יִשְׁבּוּ אָחִים יַחְדָּו וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֵן אֵין־לּוֹ לֹא־תִהְיֶה אִשְׁת־הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר וּבִמְהָ יָבֹא עָלֶיהָ וּלְקַחְתָּ לָּהּ לְאִשָּׁה וַיִּבְמָה:

ו וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תִּלְדַּד יִקְוֶם עַל־שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא־יִמָּחַה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל:

ז וְאִם־לֹא יִחַפֵּץ הָאִישׁ לְקַחַת אֶת־יְבוּמָתוֹ וְעָלְתָהּ יְבוּמָתוֹ הַשְּׂעֵרָה אֶל־הַזִּקְנִים וְאָמְרָה מֵאֵן יִבְמִי לְהַקִּים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אָבָה וּבְמִי:

ח וְקָרְאוּ־לּוֹ זְקִנֵי־עִירוֹ וְדִבְּרוּ אֵלָיו וְעָמַד

וְאָמַר לֹא חִפְצָתִי לְקַחְתָּהּ:

ב וּנְגַשָּׁה וּבְמִתּוֹ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזְּקֵנִים וְחִלְצָה נַעֲלוֹ מֵעַל רִגְלוֹ וַיִּרְקַח בְּפָנָיו וְעָנְתָהּ וְאָמְרָה כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְנֶה אֶת־בַּיִת אָחִיו:

י וּנְקָרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בַּיִת חֲלוּץ הַנֶּעֱלָ: ס

וַיֹּאמֶר: אֵינֶנִּי רוֹצֵה לְשֹׂאת אוֹתָהּ.

גִּיסְתּוֹ תִגַּשׁ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזְּקֵנִים, תַּחֲלוּץ אֶת נַעֲלוֹ מֵעַל רִגְלוֹ, תִירַק לְפָנָיו לְבִישׁוֹ, וְתַעֲנֶה וְתֹאמְרִי: כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ שֶׁלֹּא יִבְנֶה אֶת בַּיִת אָחִיו.

וַיִּכְנֹו בְּיִשְׂרָאֵל אֶת שְׁמוֹ: מִשְׁפַּחַת חֲלוּץ הַנֶּעֱלָ.

פְּרַשְׁת הַבוּשָׁת

אס אַנְשִׁים יֵאָבְדוּ אֶחָד בְּשָׁנִי, וְאִשְׁתׁ אֶחָד מֵהֶם תִּגַּשׁ לְהַצִּיל אֶת בַּעֲלָהּ מִיַּד מִכְהוֹ וְתִשְׁלַח אֶת יָדָהּ וְתַחֲזִיק בְּאֶבֶר הַבוּשָׁה שְׁלוֹ – בְּבָצִיּוֹ. קָצוּץ אֶת כַּף יָדָהּ אוֹ שֶׁהִיא תִשְׁלַם אֶת פְּדִיּוֹנָהּ, אֵל תִּרְחַס.

פְּרַשְׁת מִדּוֹת וּמִשְׁקוּלוֹת

לא יִהְיֶה לָךְ בְּכִיסֶּךָ שְׁתֵּי מִשְׁקוּלוֹת שׁוֹנוֹת – גְּדוֹלָה וְקַטְנָה, כְּדִי לְרַמּוֹת.

לא יִהְיֶה לָךְ בְּבֵיתְךָ שְׁתֵּי מִדּוֹת שׁוֹנוֹת לְמִדְיַת נֶפֶח – גְּדוֹלָה וְקַטְנָה, כְּדִי לְרַמּוֹת.

אֵלֶּא מִשְׁקוּלוֹת שְׁלֵמָה שֶׁל צֶדֶק יִהְיֶה לָךְ, מִדָּה שְׁלֵמָה שֶׁל צֶדֶק יִהְיֶה לָךְ, וּבִשְׂכָר זֶה יָמִי חַיִּיד וְיִתְאַרְכוּ עַל הָאֲדָמָה שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ.

כִּי כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה רַמְאוּיוֹת בְּאֵלֶּה הוּא תוֹעֵבָה בְּעֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ – כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה עוֹל.

פְּרַשְׁת עֲמֶלֶק

זְכוֹר אֶת מַה שֶׁעֲמֶלֶק עָשָׂה לָךְ בַּדֶּרֶךְ בְּשִׁיצְאָתָם מִמִּצְרַיִם.

שִׁפְגֵשׁ אוֹתְךָ בַּדֶּרֶךְ וְהִרְג בְּאַחֲרוֹנִים שְׁבָךְ – אֶת כָּל הַחֲלָשִׁים שֶׁמֵאַחֲרֵים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה הֵייתָ עָיִף וְגָע, וְהוּא לֹא פָחַד מֵאֱלֹהִים.

כְּשֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן לָךְ מְנוּחָה מִכָּל אוֹיְבֶיךָ מִסְבִּיב בְּאַרְצָךְ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ נַחֲלָה לְכַבוֹשׁ אוֹתָהּ – תִּשְׁמֵד כָּל זָכָר שֶׁל עֲמֶלֶק מִתַּחַת לַשָּׁמַיִם, אֵל תִּשְׁכַּח!

כִּי־יִבְצֹו אַנְשִׁים וַחֲדָו אִישׁ וְאָחִיו וְקָרְבָה אִשְׁתׁ הָאָחִיר לְהַצִּיל אֶת־אִשְׁתּוֹ מִיַּד מִכְהוֹ וְשִׁלְחָה יָדָהּ וְתַחֲזִיקָהּ בְּמִבְשָׁיו: וְקָצַתָּה אֶת־כַּפָּהּ לֹא תַחֲוֹס עֵינֶיךָ: ס

י לא־יִהְיֶה לָךְ בְּכִיסֶּךָ אֶבֶן וְאָבֶן גְּדוֹלָה וְקַטְנָה:

יד לא־יִהְיֶה לָךְ בְּבֵיתְךָ אִיפָה וְאִיפָה גְּדוֹלָה וְקַטְנָה:

טו אֶבֶן שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה־לָךְ אִיפָה שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה־לָךְ לְמַעַן יִתְאַרְכוּ יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יִתְּנֶה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ:

טז כִּי תוֹעֵבַת יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ כָּל־עֲשֵׂה אֵלֶּה כָּל עֲשֵׂה עוֹל: פ

יז זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לָךְ עֲמֶלֶק בַּדֶּרֶךְ בְּצִאֲתְכֶם מִמִּצְרַיִם:

יח אֲשֶׁר קָרַךְ בַּדֶּרֶךְ וַיִּזְנַב בְּךָ כָּל־הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עָיִף וְגָע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים:

טט וְהָיָה בְּהֵנִיחַ יִתְּנֶה אֱלֹהֶיךָ לָךְ מִכָּל־אוֹיְבֶיךָ מִסְבִּיב בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר יִתְּנֶה־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחַח אֶת־זָכָר עֲמֶלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם

מפסיד

פרשת כי תצא

לא תשקח: פ

כִּי תָבוֹא

פְּרֹשֶׁת הַבְּבוּרִים

כְּשֶׁתָּבוֹא לָאָרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ לִירוּשָׁה וּתְכַבּוֹשׁ אֹתָהּ וּתְתַשְׁבּוּ בָּהּ.

תִּקַּח מִהֶרְאִשׁוֹנִים בְּכָל פְּרוֹת הָאָדָמָה שֶׁתָּבִיא מֵאֶרֶץ שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ וְתִשִּׂים בַּסֶּל, וְתִלַּךְ לְמָקוֹם שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ יִבְחַר לְהִשְׁרוֹת שָׁם אֶת שְׂכִינְתּוֹ.

תָּבוֹא לִפְהֵן שִׁיחֵיהָ בְּאוֹתָם הַיָּמִים וְתֹאמַר לוֹ: אֲנִי מְכָרְיָה הַיּוֹם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁבִּאתִי לָאָרֶץ שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לָנוּ.

הִפְהֵן יִקַּח מִיָּדְךָ אֶת הַסֶּל וַיִּנְיחוּ לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל ה' אֱלֹהֶיךָ.

תִּכְרֹיז וְתֹאמַר לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ: לְבֵן הָאֲרָמִי רָצָה לְהַשְׁמִיד אֶת יַעֲקֹב אֲבִינוּ, וַיַּעֲקֹב יָרַד לְמִצְרַיִם וְגַר שָׁם עִם מִשְׁפַּחַת קַטְנָה, וַנַּעֲשֶׂה שָׁם עִם גְּדוֹל עֲצוֹם וּמְרַבָּה.

הַמִּצְרַיִם הִרְעוּ לָנוּ וְהַשְׁפִּילוּ אוֹתָנוּ וְנָתְנוּ לָנוּ עֲבוּדָה קָשָׁה.

צָעַקְנוּ אֵל ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, ה' שָׁמַע אֶת קוֹלָנוּ וַרְאָה אֶת הַשְּׁפָלְתֵנוּ וְאֶת עַמְלָנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ.

ה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה, בְּזִרְעַ מוֹנֵפֶת לְהַפּוֹת, בְּהַפְחָדוֹת גְּדוֹלוֹת, בְּסִימָנִים לְכוּחוֹ, וּבְנִסִּים.

וְהִבִּיא אוֹתָנוּ לְמָקוֹם הַזֶּה וְנָתַן לָנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת – אֶרֶץ שׁוֹפֵעַת חֶלֶב וּדְבָשׁ.

וְעַכְשָׁיו ה', הִנֵּה הִבִּאתִי אֶת הֶרְאִשׁוֹנִים בְּפְרוֹת הָאָדָמָה שֶׁנָּתַתָּה לִּי. תִּנְיַח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ וְתִשְׁתַּחֲוֶה לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

וְתִשְׁמַח בְּכָל הַטּוֹב שֶׁה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וּלְמִשְׁפַּחְתְּךָ, אִתָּהּ עִם הַלְוִי וְעִם הַגֵּר

וְהִיחָה כִּי־תָבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וִירֻשָׁתָהּ וַיִּשְׁבַּתָּ בָּהּ:

וְלִקַּחְתָּ מֵרֵאשִׁיתוֹ כָּל־פְּרֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְשִׂמְתָּ בַטֶּנָא וְהִלַכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׂכַן שְׁמוֹ שָׁם:

וּבֵאתָ אֶל־הַפְּהֵן אֲשֶׁר יְהוָה בְּיָמֵינוּ הָיָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגְדַּתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי־בִאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָהָם לָתֵת לָנוּ:

וְלִקַּח הַפְּהֵן הַטֶּנָא מִיָּדְךָ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

וְעָנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אֲבָד אָבִי וַיְגַדַּד מִצְרַיִמָה וַיִּגְרַד שָׁם בְּמִתִּי מַעֲטָ וַיְהִי־שָׁם לְגוֹי גְּדוֹל עֲצוֹם וְרַב:

וַיִּרְעוּ אוֹתָנוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ וַיְהִינוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה:

וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־קוֹלָנוּ וַיִּרְא אֶת־עַנְיֵנוּ וְאֶת־עַמְלָנוּ וְאֶת־לַחֲצֵנוּ:

וַיּוֹצֵאנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָה וּבְמִכְרָא גְדוֹל וּבְכַאתוֹת וּבְכַמְפְתִים:

וַיָּבִיאנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן־לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבָשׁ:

וְעַתָּה הִנֵּה הִבִּאתִי אֶת־רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר־נָתַתָּה לִּי יְהוָה וְהִנַּחְתּוּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

וְשִׂמְחָתָהּ בְּכָל־הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתְךָ אִתָּהּ וְחֵלְוֶיךָ וְהַגֵּר אֲשֶׁר

כ ו *

ו *

ו *

כ *

בְּקִרְבָּךְ: ס

שְׂאֵצֶלֶךָ.

פְּרֻשַׁת וְדוּי מַעֲשָׂרוֹת

בְּשָׂת־שָׁלִים לַעֲשֹׂר אֶת כָּל הַמַּעֲשָׂרוֹת שֶׁל תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנִתְּתָה לְלוֹי לַגֵּר לַיְתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה וְאָכְלוּ בַשְּׂעִירֶיךָ וּשְׂבָעוּ:

וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּעֲרַתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן־הַבַּיִת וְגַם נָתַתִּיו לְלוֹי וְלַגֵּר לַיְתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה כְּכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי לֹא־עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי:

לֹא אֲכַלְתִּי מִמֶּנּוּ וְלֹא־בַעֲרַתִּי מִמֶּנּוּ בְטָמֵא וְלֹא־נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכָל אֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי:

הַבֵּט מִמְּקוֹם מִשְׁבַּן קִדְשֶׁךָ – מִהַשָּׁמַיִם, וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ – אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֶת הָאָדָמָה שְׁנַתְתָּה לָנוּ, כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם – אֲרֶץ שׁוֹפְעַת חֶלֶב וְדָבָשׁ.

פְּרֻשַׁת קְדוּשַׁת עַם סֻגְלָה

הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מִצְוָה אוֹתְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים, הַקֶּפֶד וַעֲשֵׂה אוֹתָם בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל רִצּוֹנְךָ.

הַכְּתַרְתָּ הַיּוֹם אֶת ה' שִׁיְהִי לְךָ לֵאלֹהִים – לְלַבֵּת בְּדַרְכָּיו לְהַקְפִּיד לְקַיֵּם אֶת חֻקֵּי מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְלִשְׁמוֹעַ בְּקוֹלוֹ.

וְה' הַכְּתִיר אוֹתְךָ הַיּוֹם שֶׁתְּהִיָּה עֲבוּרוֹ הָעַם הַמְּיוֹחָד וְהַמְּקוֹרֵב אֵלָיו כְּמוֹ שֶׁהִבְטִיחַ לְךָ – הָעַם שִׁישְׁמֹר אֶת כָּל מִצְוֹתָיו.

וְהוּא שֵׁם אוֹתְךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעַמִּים שֶׁעָשָׂה, שִׁיְהִלְלוּ אוֹתְךָ וְתִתְפָּרֵס לְתַפְאֲרָתְךָ, וְשִׁתְּהִיָּה עִם קְדוּשַׁת לַה' אֱלֹהֶיךָ כְּמוֹ שֶׁדָּבַר.

פְּרֻשַׁת מִזְבַּח הַר עֵיבֵל

כִּי תִכְלֶה לַעֲשֹׂר אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית שְׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנִתְּתָה לְלוֹי לַגֵּר לַיְתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה וְאָכְלוּ בַשְּׂעִירֶיךָ וּשְׂבָעוּ:

וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּעֲרַתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן־הַבַּיִת וְגַם נָתַתִּיו לְלוֹי וְלַגֵּר לַיְתוֹם וְלֹאֲלֻמָּנָה כְּכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי לֹא־עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי:

לֹא־אֲכַלְתִּי מִמֶּנּוּ וְלֹא־בַעֲרַתִּי מִמֶּנּוּ בְטָמֵא וְלֹא־נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי עֲשִׂיתִי כְּכָל אֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי:

הַשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשֶׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אֲרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: ס

הַיּוֹם הַזֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים וְשָׁמַרְתָּ וַעֲשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ:

אֶת־יְהוָה הָאֱמַרְתָּ הַיּוֹם לְהִיּוֹת לְךָ לֵאלֹהִים וּלְלַבֵּת בְּדַרְכָּיו וּלְשַׁמֵּר חֻקָּיו וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְלִשְׁמֹעַ בְּקוֹלוֹ:

וַיְהִי הָאֱמִירָה הַיּוֹם לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סֻגְלָה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְךָ וּלְשַׁמֵּר כָּל־מִצְוֹתָיו:

וְלִתְתֶנּוּ עֲלִיּוֹן עַל כָּל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה לְתַהֲלָה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֲרָתָהּ וּלְהִיתֶנּוּ עִם קְדוּשַׁת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבַּר:

פ

מִשֶׁה וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל צִוּוּ אֶת הָעָם וְאָמְרוּ:
הַקְפִּידוּ עַל כָּל הַמְצֻוֹת שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אֹתְכֶם
הַיּוֹם.

בַּיּוֹם שֶׁתַּעֲבֹרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן לְאֶרֶץ שְׁה' אֱלֹהֵיךָ
נֹתֵן לְךָ, תַעֲמִיד אַבְנִים גְּדוֹלוֹת וַתְּסַיד אוֹתָם
בְּסִיד.

וּתְכַתּוֹב עֲלֵיהֶן אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
בְּשֵׁתֶעֱבֹר לְאֶרֶץ, כְּדִי שֶׁתְּבוֹא לְאֶרֶץ שְׁה'
אֱלֹהֵיךָ נֹתֵן לְךָ – אֶרֶץ שׁוֹפֵעַת חֵלֶב וְדָבָשׁ,
כְּמוֹ שְׁה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֶיךָ דִּבֶּר אֵלֶיךָ.

בְּשֵׁתֶעֱבֹרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן, תַעֲמִידוּ בְּהַר עֵיבָל
אֶת הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם,
וַתְּסַיד אוֹתָם בְּסִיד.

וּתְבַנֶּה שֵׁם מִזְבֵּחַ לַה' אֱלֹהֵיךָ – מִזְבַּח אַבְנִים,
אֶל תִּנְיֹף עֲלֵיהֶם בְּרִזָּל.

תְּבַנֶּה אֶת מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֵיךָ מֵאֲבָנִים שְׁלֵמוֹת,
וּתְקָרִיב עֲלָיו עֹלוֹת לַה' אֱלֹהֵיךָ.

תִּשְׁחַט שְׁלָמִים וְתֹאכַל שֵׁם, וְתִשְׁמַח לִפְנֵי ה'
אֱלֹהֵיךָ.

תְּכַתּוֹב עַל הָאֲבָנִים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
הַזֹּאת מִבּוֹאֲרִים הַיָּטִב.

מִשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם דִּבְרוּ אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ: יִשְׂרָאֵל, הַקָּשָׁב וְשָׁמְעוּ! הַיּוֹם הַזֶּה
נַעֲשִׂיתָ עִם לַה' אֱלֹהֵיךָ.

שָׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֵיךָ וַעֲשֵׂה אֶת מְצֻוֹתָיו
וְאֶת חֻקָּיו שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם.

מִשֶׁה צִוָּה אֶת הָעָם בְּאוֹתוֹ יוֹם וְאָמַר:
אֱלֹהֵי הַשְּׁבֻטִים שִׁיעֲמְדוּ לִשְׁמוֹעַ אֶת בְּרַבַּת
הָעָם עַל הַר גְּרִיזִים בְּשֵׁתֶעֱבֹרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן:
שָׁמְעוּן וְלוֹי וַיהוּדָה וַיִּשְׁשַׁכֶּר וַיּוֹסֵף וּבְנֵימִן.

כז א וַיִּצְוּ מֹשֶׁה וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הָעָם
לֵאמֹר שְׁמַר אֶת־כָּל־הַמְצֻוֹת אֲשֶׁר אֲנִי
מְצַוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם:

ב וַהֲיָה בַיּוֹם אֲשֶׁר תַעֲבֹרוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן
אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לְךָ
וַהֲקַמְתָּ לְךָ אַבְנִים גְּדוֹלוֹת וְשִׁדַּתְתָּ אֹתָם
בְּשִׂיד:

ג וּכְתַבְתָּ עֲלֵיהֶן אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
הַזֹּאת בְּעֵבֶרְךָ לְמַעַן אֲשֶׁר תִּבְאֶה
אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לְךָ
אֶרֶץ זָבַת חֵלֶב וְדָבָשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה אֱלֹהֵי־אַבְתֶּיךָ לְךָ:

ד וַהֲיָה בְּעֵבֶרְכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן תִּקְיְמוּ
אֶת־הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה
אֹתְכֶם הַיּוֹם בְּהַר עֵיבָל וְשִׁדַּתְתָּ אוֹתָם
בְּשִׂיד:

ה וּבְנִיתָ שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ מִזְבַּח
אַבְנִים לֹא־תִנְיֹף עֲלֵיהֶם בְּרִזָּל:

ו אַבְנִים שְׁלֵמוֹת תְּבַנֶּה אֶת־מִזְבַּח יְהוָה
אֱלֹהֵיךָ וְהִעַלִּיתָ עָלָיו עֹלוֹת לַיהוָה
אֱלֹהֵיךָ:

ז וּזְבַחְתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שֵׁם וְשִׁמַּחְתָּ
לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ:

ח וּכְתַבְתָּ עַל־הָאֲבָנִים אֶת־כָּל־דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיָּטִב: ס

ט וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל
כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּתוּ וְשָׁמְעוּ
יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְתִינָה לְעַם לַיהוָה
אֱלֹהֵיךָ:

י וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וַעֲשִׂיתָ
אֶת־מְצֻוֹתָיו וְאֶת־חֻקָּיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה
הַיּוֹם: ס

יא וַיִּצְוּ מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר:
בב אֱלֹהֵי וַעֲמַדּוּ לְבָרַךְ אֶת־הָעָם עַל־הַר
גְּרִיזִים בְּעֵבֶרְכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמְעוּן וְלוֹי
וַיהוּדָה וַיִּשְׁשַׁכֶּר וַיּוֹסֵף וּבְנֵימִן:

המישי

בב

וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ לְשִׁמּוֹעַ אֶת הַקְּלָלָה בְּהַר עֵיבָל:
רְאוּבֵן גַּד וְאֲשֶׁר וְזַבּוּלֹן דָּן וְנַפְתָּלִי.

וְהַלְוִיִּם יִכְרִיזוּ וַיֹּאמְרוּ אֵל כָּל אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל
בְּקוֹל רֹם:

אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה
תּוֹעֵבַת יְהוָה מַעֲשֵׂה יְדֵי חַרָּשׁ וְשֵׁם
בְּסֵתֶר וְעָנִי כָל־הָעַם וַאֲמָרוּ אָמֵן: ס

אָרוּר מַקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ וַאֲמַר כָּל־הָעַם
אָמֵן: ס

אָרוּר מִי שִׁמְזִיז לְאַחֹר אֶת גְּבוּל הָאֲחֻזָּה שֶׁל
חֵבְרוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר מַטְעֵה עוֹר בַּדְּרֹךְ, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם:
אָמֵן.

אָרוּר מַעֲוֹת פֶּסֶק דִּין שֶׁל מִשְׁפַּט גֵּר יְתוֹם
וְאֶלְמָנָה, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם אִשְׁתּוֹ אָבִיו כִּי הוּא גֵלָה וּבִזְיָה
בְּכַף אֶת צְנִיעוּתוֹ שֶׁל אָבִיו, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם:
אָמֵן.

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם כָּל בְּהֵמָה, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם:
אָמֵן.

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם אֲחֹתוֹ – בַּת אָבִיו אוֹ בַת
אִמּוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם חֲמוֹתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר מִי שִׁמְכָה אֶת חֵבְרוֹ בְּסֵתֶר, וַיֹּאמֶר כָּל
הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר מִי שֶׁלֹּקַח שׂוֹחֵד כְּדֵי לְהַרוֹג חֵף מִפְּשַׁע,
וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

אָרוּר מִי שֶׁלֹּא יִקְיָם אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
וַיַּעֲשֶׂה אוֹתָם, וַיֹּאמֶר כָּל הָעַם: אָמֵן.

פְּרֻשַׁת הַבְּרָכוֹת

אִם תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וּתְקַפִּיד לְקַיֵּם
אֶת כָּל מִצְוֹתָיו שֶׁאֲנִי מְצַוֶּה אוֹתְךָ הַיּוֹם, ה'
אֱלֹהֶיךָ יַעֲשֶׂה שְׂתִיחָה עֲלֶיךָ מֵעַל כָּל עַמֵּי

וְאֵלֶּה יַעֲמְדוּ עַל־הַקְּלָלָה בְּהַר עֵיבָל:
רְאוּבֵן גַּד וְאֲשֶׁר וְזַבּוּלֹן דָּן וְנַפְתָּלִי:

וְעָנִי הַלְוִיִּם וַאֲמָרוּ אֵל־כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל
קוֹל רֹם: ס

אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה
תּוֹעֵבַת יְהוָה מַעֲשֵׂה יְדֵי חַרָּשׁ וְשֵׁם
בְּסֵתֶר וְעָנִי כָל־הָעַם וַאֲמָרוּ אָמֵן: ס

אָרוּר מַקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ וַאֲמַר כָּל־הָעַם
אָמֵן: ס

אָרוּר מִסִּיג גְּבוּל רֵעֵהוּ וַאֲמַר כָּל־הָעַם
אָמֵן: ס

אָרוּר מַשְׁנֵה עוֹר בַּדְּרֹךְ וַאֲמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר מַטְה מִשְׁפַּט גֵּר־יְתוֹם וְאֶלְמָנָה
וַאֲמַר כָּל־הָעַם אָמֵן:

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם־אִשְׁתּוֹ אָבִיו כִּי גֵלָה כְּנַף
אָבִיו וַאֲמַר כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם־כָּל־בְּהֵמָה וַאֲמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם־אֲחֹתוֹ בַּת־אָבִיו אוֹ
בַּת־אִמּוֹ וַאֲמַר כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר שׁוֹכֵב עִם־חֲמוֹתוֹ וַאֲמַר כָּל־הָעַם
אָמֵן: ס

אָרוּר מַכָּה רֵעֵהוּ בְּסֵתֶר וַאֲמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר לִקַּח שֹׂחֵד לְהַכּוֹת גַּפְשׁ יָם נָקִי
וַאֲמַר כָּל־הָעַם אָמֵן: ס

אָרוּר אֲשֶׁר לֹא־יִקְיָם אֶת־דְּבָרֵי
הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וַאֲמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן: פ

כח א

וְהָיָה אִם־שִׁמּוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו
אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם וּנְתַנֶּנּוּ יְהוָה

העולם.
 כל הברכות האלה יבואו עליך וגיעו אליך
 כי תשמע בקול ה' אלהיך.
 ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה.
 ברוכים ילידי בטנה ופרות אדמתך וולדות
 בהמותיך – ולדות שוריה ועדרי צאנה.
 ברוך תהיה בפרות הסל שלך ובבצק שלך.
 ברוך אתה בכניסתך וברוך אתה בצאתך.
 ה' יעשה שאויביך העומדים נגדך יבסו
 לפניך, הם יצאו אליך בדרך אחת, ויברחו
 ויתפזרו מלפניך בשבעה דרכים.
 ה' יצוה את הברכה שתהיה אתך באסמיה
 ובכל מעשי ידך, ויברך אותך בארץ שה'
 אלהיך נותן לך.
 ה' יעשה אותך לעם הקדוש שלו כמו
 שנשבע לך, כי תשמור את מצוות ה' אלהיך
 ותלך בדרךיו.
 כל עמי העולם יראו ששם ה' נקרא עליך,
 ויכבדו אותך.
 ה' יוסיף לך טובה – בילדיך בולדות
 בהמותיך ובפרות אדמתך, על האדמה שה'
 נשבע לאבותיך לתת לך.
 ה' יפתח לך את המחסן של טובו – את
 השמים, כדי להוריד את הגשם לארצך
 בזמנו, ולברך את כל מעשה ידך, תלוה
 לעמים רבים ואתה לא תזדקק להלוואה.
 ה' יעשה שתהיה שולט ולא נשלט, ותהיה
 רק למעלה בחשיבות ולא תהיה למטה, כי
 אתה תצית למצוות ה' אלהיך שאני מצוה
 אותך היום להקפיד לקיים,
 ולא תסור מכל הדברים שאני מצוה אתכם
 היום לימין או לשמאל ללכת אחרי אלהים
 אחרים לעבוד אותם.

אלהיך עליון על כל-גווי הארץ:
 ובאו עליך כל-הברכות האלה
 והשיגך כי תשמע בקול יהוה אלהיך:
 ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה:
 ברוך פרי-בטנך ופרי אדמתך ופרי
 בהמתך שגר אלפיך ועשתרות צאנה:
 ברוך טנאך ומשארתך:
 ברוך אתה בבאך וברוך אתה
 בצאתך:
 יתן יהוה את-איביך הקמים עליך
 ננפים לפניך בדרך אחד יצאו אליך
 ובשבעה דרכים ינוסו לפניך:
 יצו יהוה אתך את-הברכה באסמיה
 ובכל משלח ידך וברכך בארץ
 אשר-יהוה אלהיך נתן לך:
 יקימך יהוה לו לעם קדוש כאשר
 נשבע-לך כי תשמר את-מצוות יהוה
 אלהיך והלכת בדרךיו:
 וראו כל-עמי הארץ כי שם יהוה
 נקרא עליך ויראו ממה:
 והותרך יהוה לטובה בפרי בטנך
 ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על
 האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך
 לתת לך:
 יפתח יהוה לך את-אוצרו הטוב
 את-השמים לתת מטר-ארצך בעתו
 ולברך את כל-מעשה ידך והלוית
 גוים רבים ואתה לא תלוה:
 ונתנה יהוה לראש ולא לזנב והיית רק
 למעלה ולא תהיה למטה כיתשמע
 אל-מצוות יהוה אלהיך אשר אנכי
 מצוה היום לשמר ולעשות:
 ולא תסור מכל-הדברים אשר אנכי
 מצוה אתכם היום ימין ושמאל ללכת
 אחרי אלהים אחרים לעבדם: פ

פרשת הקללות

ואם לא תשמע בקול ה' אלהיך להקפיד לקיים את כל המצוות והחוקים שלו שאני מצוה אותך היום, כל הקללות האלה יבואו עליך ויגיעו אליך.

ארור אתה בעיר, וארור אתה בשדה.

ארור תהיה בפרות סלף ובבצק שלף.

ארורים ילידי בטנך ופרות אדמתך, ולדות שוריה ועדרי צאנך.

ארור אתה בכניסתך, וארור אתה בצאתך.

ה' ישלח עליך את הקללה את הבהלה ואת הגערה בכל מעשי ידך שתעשה, עד שתשמד ועד שתאבד מהר, בגלל מעשיך הרעים – שעזבת אותי.

ה' ידביק אותך בדבר עד שישמיד אותך מעל האדמה שאתה בא לשם לכבוש אותה.

ה' יבה אותך במחלת השחפת והקדחת והדלקת ויבחוס גבוה ובמלחמה וביבוש וברקבון התבואה, וצרות אלה ירדפו אותך עד שתשמד.

השמים מעל ראשך יהיו יבשים מגשם כנחושת, והארץ תחתיה יבשה כברזל. ה' יתפוך את מטר ארצך לאבק ועפר שירד עליך מהשמים עד שתשמד.

ה' יעשה שתובס לפני אויביך, תצא אליו בדרך אחת ותברח מפניו ותתפוז מפניו בשבעה דרכים, תהיה דגמה לזועה לכל ממלכות העולם.

נבלתך תהיה למאכל לכל עופות השמים ולבהמות הארץ, ואין מי שיפחיד ויגרש אותם.

ה' יבה אותך בשחין מצרים ובמחלת הטחורים ובאבעבועות ובגדרת, שלא תוכל

והיה אם-לא תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות את-כל-מצותיו וחקתיו אשר אנכי מצוה היום ויבאו עליך כל-הקללות האלה והשיגוך:

ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה:

ארור טנאך ומשארתיך:

ארור פרי-בטנך ופרי אדמתך שגר אלפיך ועשתרת צאנך:

ארור אתה בבאך וארור אתה בצאתך: ישלח יהוה בך את-המארה את-המוהומה ואת-המנגערת בכל-משלח ידך אשר תעשה עד השמדך ועד-אבדך מהר מפני רע מעלליך אשר עזבתני:

ידבק יהוה בך את-הדבר עד פלתו אתך מעל האדמה אשר-אתה בא-שמה לרשתה:

יככה יהוה בשחפת ובקדחת ובדלקת ובחרחר ובחרב ובשדפון ובירקון וירדפוה עד אבדך:

יהיו שמיך אשר על-ראשך נחשת והארץ אשר-תחתיה ברזל:

יתן יהוה את-מטר ארצך אבק ועפר מן-השמים יבר עליך עד השמדך:

יתנך יהוה נגף לפני איביך בדרך אחד תצא אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו והיית לזועה לכל ממלכות הארץ:

והייתה נבלתך למאכל לכל-עוף השמים ולבהמת הארץ ואין מתריד:

יככה יהוה בשחין מצרים ובטחורים (ובעפלים) ובחרב ובחרס אשר

לֹא-תוּכַל לְהִרְפֹּא:

כח יִכְכֶּה יְהוָה בְּשַׁעֲוֵן וּבַעֲוֹנוֹן וּבַתְּמָהוֹן
לִבָּב:

כט וְהָיִיתׁ מִמַּשֵּׁשׁ בַּצְּהָרִים כַּאֲשֶׁר יִמַּשֵּׁשׁ
הָעוֹר בְּאַפְלָה וְלֹא תִצְלִיחַ אֶת-דְּרָכֶיךָ
וְהָיִיתׁ אַךְ עֲשׂוֹק וְנָזוּל כָּל-הַיָּמִים וְאִין
מוֹשִׁיעַ:

ל אִשָּׁה תֹאדָשׁ וְאִישׁ אַחֲרֵי יִשְׁכַּבְנָה
(יִשְׁגַּלְנָה) בֵּית תִּבְנֶנָּה וְלֹא-תִשָּׁב בּוֹ
כֶּרֶם תִּטְעַע וְלֹא תַחֲלִלְנֵנוּ:

לא שׂוֹרֵף טְבוּחַ לְעֵינֶיךָ וְלֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ
תִּמְרֹךְ גָּזוּל מִלְּפָנֶיךָ וְלֹא יָשׁוּב לְךָ
צֹאנֶךָ נִתְנוּת לְאִיבֶיךָ וְאִין לְךָ מוֹשִׁיעַ:

לב בְּנִיךָ וּבְנֹתֶיךָ נִתְנִים לְעַם אַחֲרֵי וְעֵינֶיךָ
רְאוּת וּכְלוּת אֲלֵיהֶם כָּל-הַיּוֹם וְאִין
לֵאל יִדָּךְ:

לג פְּרִי אֲדָמְתֶךָ וְכֹל-יִגְיַעֲךָ יֹאכַל עִם אֲשֶׁר
לֹא-יִדְעֶתָ וְהָיִיתׁ רַק עֲשׂוֹק וְרִצּוֹן
כָּל-הַיָּמִים:

לד וְהָיִיתׁ מִשְׁגַּע מִמְרָאָה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:
לה יִכְכֶּה יְהוָה בְּשַׁחֲזֵן רָע עַל-הַבְּרִכִּים
וְעַל-הַשְּׁקִים אֲשֶׁר לֹא-תוּכַל לְהִרְפֹּא
מִכֶּף רִגְלֶךָ וְעַד קִדְקֶדֶךָ:

לו יוֹלֵךְ יִתְּנָה אֶתְךָ וְאֶת-מִלְכְּךָ אֲשֶׁר
תִּקְוִים עָלֶיךָ אֶל-לְוִי אֲשֶׁר לֹא-יִדְעֶתָ
אֶתָּה וְאֶבְתִּיךָ וְעַבְדְּתָ שָׁם אֱלֹהִים
אַחֲרֵים עֵץ וְאֶבֶן:

לז וְהָיִיתׁ לְשִׁמָּה לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּכָל
הָעַמִּים אֲשֶׁר-יִנְהַגְךָ יְהוָה שָׁמָּה:

לח זָרַע רַב תּוֹצִיא הַשָּׂדֶה וּמַעֲטַ תֹּאסֹף כִּי
יַחֲסִלְנוּ הָאֲרָבָה:

לט כֶּרְמִים תִּטְעַע וְעַבְדְּתָ וְגִין לֹא-תִשְׁתֶּה
וְלֹא תִאָּנֵר כִּי תֹאכְלְנוּ הַתְּלָעַת:

מ זֵיתִים יִהְיוּ לְךָ בְּכָל-גְּבוּלְךָ וְשִׁמֹן לֹא
תִסְוֶךָ כִּי יִשַׁל זֵיתְךָ:

לְהִתְרַפֵּא.

ה' יְכֶה אוֹתְךָ בְּשַׁעֲוֵן וּבַעֲוֹנוֹן וּבַהֶלֶם.

תהיה ממשש בצהרים כמו שהעור ממשש
בלי לראות, ולא תצליח בדרכיך, ותהיה כל
הזמן רק עשוק ונזול ואין מושיע.

תאדש איש ואיש אחר ישבב אתה, תבנה
בית ולא תשב בו, תטע כרם ולא תפדה
אותו בשנה הרביעית כדי לאכול ממנו.

שורף שחוט לעיניך ולא תאכל ממנו,
חמורך גזול מלפניך והוא לא יחזור אליך,
צאנך נתון לאויביך ואין לך מושיע.

בניך ובנותיך שבוים אצל עם אחר, ועיניך
רואות ומצפות אליהם כל היום ואין בכוחך
להצילם.

עם שלא הכרת יאכל את פרי אדמתך ואת
כל מה שטרחת להרויח, ותהיה רק עשוק
ושבור כל הימים.

תהיה משגע ממראה עיניך שתראה.

ה' יכה אותך בשחין רע על הברכים ועל
השוקים שלא תוכל להתרפא, מכף רגלך
ועד קדקדך.

ה' יוליך אותך ואת מלכך שתקים עליך אל
עם שלא הכרת אתה ואבותיך, ותעבוד שם
עובדי אלהים אחרים שעשויים מעץ ואבן.

ותהיה לפליאה לדוגמה ולשיחה בכל העמים
שה' יוביל אותך לשם.

השדה תצמיח הרבה תבואה, ואתה תאסוף
מעט כי הארבה יחסל אותה.

תטע כרמים ותעבוד, ולא תשתה ולא
תאגור וין כי התולעת תאכל אותך.

יהיו לך זיתים בכל גבולך, ולא תמרח שמן
על גופך כי זיתך ינשרו.

תוליד בנים ובנות, והם לא יהיו שלך כי ילכו בשבי.

החגבים יכלו את כל עציך ופרות אדמתך. הגוי שגר בארצך יעלה עליך מעלה מעלה בחיבות, ואתה תרד מטה מטה.

הוא ילנה לך ואתה לא תלנה לו, הוא יהיה השולט ואתה תהיה הנשלט.

ויבואו עליך כל הקללות האלה וירדפו אחריך וישגו אותך עד שתשמד, כי לא שמעת בקול ה' אלהיך לשמור את המצוות והחקים שלו שצוה אותך.

והם יהיו בך ובצאצאיך עד עולם לסימן ולהוכחה,

בעונש על כך שלא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לב כשהיה לך הרבה מהכל.

תהיה משעבד לאויביך שה' יביא עליך, ברעב ובצמא ובמחסור ובגדים ובחוסר כל, ויתן עול ברזל על צוארך עד שישמיד אותך.

ה' יעלה עליך עם ממרחק מקצה העולם במהירות כמו שנשר עף, עם שלא תבין את שפתו.

עם חצוף, שלא יכבד זמן ולא ירחם על נער.

והוא יאכל את ולדות בהמותיך ופרות אדמתך עד שתשמד – שלא ישאיר לך תבואה יין ושמן, ולדות שוריה ועדרי צאנה, עד שישמיד אותך.

הוא יעשה עליך מצור בכל עריך בכל ארצך עד לנפילת חומותיך הגבוהות והבצורות שאתה בוטח בהן, הוא יעשה עליך מצור בכל עריך בכל ארצך שה' אלהיך נתן לך.

ותאכל את פרות בטנך – בשר הבנים והבנות שלך שה' אלהיך נתן לך – תאכל אותם במצור ובמצוקה שאויביך יציק לך.

האיש הרך ביותר שאצלך והמפנק מאוד,

בנים ובנות תוליד ולא יהיו לך כי ילכו בשבי:

כל-עצך ופרי אדמתך יירש הצלצל:

הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה:

הוא ילנה ואתה לא תלנה, הוא יהיה לראש ואתה תהיה לזנב:

ובאו עליך כל-הקללות האלה וירדפוהו והשיגוהו עד השמדה כי-לא שמעת בקול ה' יהנה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו אשר צוה:

והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד-עולם:

תחת אשר לא-עבדת את-יהנה אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל:

ועבדת את-אויביך אשר ישלחנו יהנה בך ברעב ובצמא ובעירם ובחסר כל ונתן על ברזל על-צוארך עד השמידו אותך:

ישא יהנה עליך גוי מרחק מקצה הארץ כאשר יראה הנשר גוי אשר לא-תשמע לשנו:

גוי עז פנים אשר לא-ישא פנים לזקן ונער לא יחן:

ואכל פרי בהמתך ופרי-אדמתך עד השמדה אשר לא-ישאיר לך דגן תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרת צאנה עד האבירו אותך:

והצר לך בכל-שעריך עד הרת חמתיה הנבחת והבצרות אשר אתה בטח בהן בכל-ארצך והצר לך בכל-שעריך בכל-ארצך אשר נתן יהנה אלהיך לך:

ואכלת פרי-בטנך בשר בניה ובנותיך אשר נתן-לך יהנה אלהיך במצור ובמצוק אשר-יציק לך איבה:

האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו

יתאכזר מלאת לאחיו ולאשתו הישנה
בחקו ולשאר בניו שנשארו,

מלאת לאחד מהם מבושר בניו שיאכל, כי
לא נשאר לו כלום, במצור ובמצוקה
שאיובד יציק לה בכל עריד.

הרבה בה יותר שאצלך והמפנקת – שלא
נסתה להניח את כף רגלה יחפה על הארץ
מרוב פנוק ורפות, תתקמצן מלאת לבעלה
שישן בחיקה ולבנה ולבתה,

ולתנוקה היוצא מבין רגליה ולבניה שתלה,
אלא תאכל אותם בסתר מחוסר כל, במצור
ובמצוקה שאיובד יציק לה בעריד.

אם לא תקפיד לקיים את כל דברי התורה
הזאת הכתובים בספר הזה, לכבד את השם
הנכבד והנורא הזה – את שמו של ה'
אלהיך.

ה' יחוק מאוד את המכות בה ובילדיך –
מכות גדולות וממושכות ומחלות רעות
וממושכות.

ויביא עליך שוב את כל מכות מצרים
שפחדת מפניהם, וידבקו בהך.

גם כל מחלה וכל מכה שלא כתובים בספר
התורה הזאת, ה' יביא אותם עליך עד
שתשמד.

ותשארו אנשים מעטים, במקום שהייתם
רבים ככוכבי השמים, כי לא שמעת בקול ה'
אלהיך.

כמו שה' שמח להיטיב לכם ולהרבות
אתכם, בהך ה' ישמח את אויביכם לחסל
אתכם ולהשמיד אתכם, ותעקרו מעל
האדמה שאתה בא לשם לכבוש אותה.

ה' יפזר אותך בכל העמים מקצה העולם ועד
קצה העולם, ותעבוד שם עובדי אלהים
אחרים עשויים מעץ ואבן שלא הכרת אתה

באחיו ובאשת חיקו וביתר בניו אשר
יותיר:

מתת לאחד מהם מבושר בניו אשר יאכל
מבלי השאיר לו כל במצור ובמצוקה
אשר יציק לה איבה בכל שעריד:

הרבה בה והעננה אשר לאנסתה
כף רגלה הצנן על הארץ מהתענג
ומרד תרע עינה באיש חיקה ובבנה
ובבתה:

ובשליטה היוצת מבין רגליה ובבניה
אשר תלה כיהתאכלם בחסר-כל
בסתר במצור ובמצוקה אשר יציק לה
איבה בשעריד:

אם לא תשמר לעשות את-כל-דברי
התורה הזאת הכתובים בספר תורה
ליראה את-השם הנכבד והנורא הזה
את יהנה אלהיך:

והפלא יהנה את-מכתך ואת מכות
זרעך מכות גדולת ונאמנות וחלים
רעים ונאמנים:

והשיב בהך את כל-מדונה מצרים אשר
יגרת מפניהם ודבקו בהך:

גם כל-חלי וכל-מכה אשר לא כתוב
בספר התורה הזאת יעלם יהנה עליך
עד השמדה:

ונשארתם במתי מעט תחת אשר
הייתם ככוכבי השמים לרב כיה לא
שמעת בקול יהנה אלהיך:

והיה כאשר-שש יהנה עליכם להיטיב
אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יהנה
עליכם להאבד אתכם ולהשמיד
אתכם ונסחתם מעל האדמה
אשר-אתה בא-שמה לרשתה:

והפיצך יהנה בכל-העמים מקצה
הארץ ועד-קצה הארץ ועבדת שם
אלהים אחרים אשר לא-ידעת אתה

וְאֶבְחַדְתִּיךָ עֵץ וְאָבִן:

סח וּבְנוּגִים הָהֵם לֹא תִרְגִּיעַ וְלֹא־יִהְיֶה מְנוּחַ לְכַף־רַגְלְךָ וְנִתַּן יְהוָה לְךָ שֵׁם לֵב רָזוּ וְכַלְיוֹן עֵינָיִם וְדַאֲבוֹן נַפְשׁ:

סו וְהָיוּ חַיִּיךָ תִּלְאִים לְךָ מִנְּגַד וּפְחַדְתָּ לַיִלָּה וְיוֹמָם וְלֹא תִאֲמִין בְּחַיִּיךָ:

סז בַּבֶּקֶר תֹּאמַר מִי־יִתֵּן עָרֵב וּבְעֶרֶב תֹּאמַר מִי־יִתֵּן בֶּקֶר מִפֶּחַד לְבִבְךָ אֲשֶׁר תִּפְחָד וּמִמְרֹאֶה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה:

סח וְהַשִּׁיבֶדְךָ יִהְיֶה מִצְרִים בְּאֵינֹת בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר אֶמְרְתִּי לְךָ לֹא־תִסִּיף עוֹד לְרֹאֲתָהּ וְהִתְמַכְרְתֶם שֵׁם לְאִיבִיד לְעֶבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת וְאִין קִנְיָה: ס

סט אֵלֶּה דְבַרְי הַבְּרִית אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לְכַרֵּת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִזְרָאֵם מִלְּבַד הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּרַת אִתָּם בְּחָרֵב: פ

וְאֶבְחַדְתִּיךָ.

וּבְעַמִּים הָהֵם לֹא יִהְיֶה לְךָ מְרֻגָּע וְלֹא תִהְיֶה מְנוּחָה לְכַף רַגְלְךָ, ה' יִתֵּן לְךָ שֵׁם עֲצָבוֹת וְצַפְיָה וְאֶבְחַדְתָּ.

יְמֵי חַיֶּיךָ יִהְיוּ מוּטְלִים בְּסַפֵּק, תִּפְחַד בַּלַּיְלָה וּבַיּוֹם וְלֹא יִהְיֶה לְךָ בְטָחוֹן בְּהַמְשֵׁךְ חַיֶּיךָ.

בַּבֹּקֶר תֹּאמַר הַלֹּאִי שְׂפָבֵר יִגִּיעַ עָרֵב וּבְעֶרֶב תֹּאמַר הַלֹּאִי שְׂפָבֵר יִגִּיעַ בּוֹקֵר, מִפֶּחַד לְבָבְךָ שֶׁתִּפְחָד וּמִמְרֹאֶה עֵינֶיךָ שֶׁתִּרְאֶה.

ה' יִחְזִיר אוֹתְךָ לְמִצְרַיִם בְּאֵינֹת, בְּדֶרֶךְ שֶׁאֶמְרְתִּי לְךָ שֶׁלֹּא תִרְאֶה אוֹתָהּ עוֹד שׁוֹב, וְתִצְעִיעוּ אֶת עֲצָמְכֶם שֵׁם לְמַכִּירָה לְעֶבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת לְאוֹיְבֶיךָ וְאִין קוֹנְיָה.

אֵלֶּה דְבַרְי הַבְּרִית שֶׁה' צִוָּה אֶת מֹשֶׁה לְכַרֵּת עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִזְרָאֵם, בְּנוֹסָף לְבְרִית שֶׁכָּרַת אִתָּם בְּחָרֵב.

פְּרֹשֶׁת הַזֹּהֶרֶת הַבְּרִית

מֹשֶׁה קָרָא לְכָל יִשְׂרָאֵל וְאָמַר לָהֶם: אִתֶּם רְאִיתֶם אֶת כָּל מַה שֶׁה' עָשָׂה לְעֵינֵיכֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעָה וּלְכָל עֲבָדָיו וּלְכָל אֶרְצוֹ.

הַנְּסִים הַגְּדוּלִים שֶׁעִנִּיךָ רָאוּ, הַסִּימָנִים וְהַהוֹכָחוֹת הַגְּדוּלִים הָהֵם.

וְה' לֹא נָתַן לָכֶם לֵב לִדְעַת וְעֵינַיִם לִרְאוֹת וְאָזְנוֹיִם לִשְׁמוֹעַ לְהִכִּיר בְּגִדְלוֹת ה' עַד לַיּוֹם הַזֶּה.

הוֹלַכְתִּי אִתְּכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר, בְּגִדְיֶכֶם שֶׁעָלִיכֶם לֹא בָלוּ וְנַעֲלָךְ שֶׁעַל רַגְלְךָ לֹא בָלְתָה.

לֹא אֶכְלַתֶם לֶחֶם וְלֹא שְׁתִּיתֶם יַיִן וּמִשְׁקָה מִשֶּׁבֶר, כִּדִּי שֶׁתִּדְעוּ שְׂאֵנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם.

בְּאִתֶּם לְמָקוֹם הַזֶּה, וְסִיחוּן מִלֶּךְ חֲשָׁבוֹן וְעוֹג מִלֶּךְ חֲשָׁבוֹן יֵצְאוּ לְקִרְאָתְנוּ לְמַלְחָמָה וְהִבִּינוּ אוֹתָם.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אִתֶּם רְאִיתֶם אֶת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְעֵינֵיכֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעָה וּלְכָל־עֲבָדָיו וּלְכָל־אֶרְצוֹ:

הַמַּסּוֹת הַגְּדוּלוֹת אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ הָאֵתֶת וְהַמַּפְתִּיִם הַגְּדוּלִים הָהֵם:

וְלֹא־נָתַן יְהוָה לָכֶם לֵב לִדְעַת וְעֵינַיִם לְרֹאוֹת וְאָזְנוֹיִם לִשְׁמוֹעַ עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְאוֹלָךְ אִתְּכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר לֹא־בָלוּ שְׁלִמְתֵיכֶם מֵעֲלֵיכֶם וְנַעֲלָךְ לֹא־בָלְתָה מֵעַל רַגְלְךָ:

לֶחֶם לֹא אֶכְלַתֶם וְיַיִן וּשְׁכָר לֹא שְׁתִּיתֶם לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וְתָבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחוֹן מִלֶּךְ־חֲשָׁבוֹן וְעוֹג מִלֶּךְ־חֲשָׁבוֹן לְקִרְאָתְנוּ לְמַלְחָמָה וְנִבְּמָם:

שביעי

כט

מספר

פרשת כי תבוא

^א וּנְקַח אֶת־אֲרָצָם וּנְהַנְנָהּ לְנַחֲלָה
לְרֵאוּבֵנִי וּלְגָדִי וּלְחֻצֵי שְׁבֹט הַמְּנַשֵּׁי:
^ב וְשָׁמַרְתֶּם אֶת־דְּבַר־יְהוָה הַזֹּאת
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁכַּלּוּ אֶת
כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: פ

לְקַחְנוּ אֶת אֲרָצָם, וְנָתַנוּ אוֹתָהּ לְנַחֲלָה
לְרֵאוּבֵנִי וּלְגָדִי וּלְחֻצֵי שְׁבֹט מְנַשֶּׁה.
הַקְפִּידוּ עַל דְּבַר־יְהוָה הַזֹּאת וַעֲשׂוּ אוֹתָם,
כְּדֵי שֶׁתִּצְלִיחוּ בְּכֹל מַה שֶׁתַּעֲשׂוּ.

נצבים

פרשת בריתת הברית

אתם עומדים היום בלכם לפני ה' אלהיכם – מנהיגי שבטיכם וזקניכם ושוטריכם, וכל אנשי ישראל.

ילדיכם, נשיכם, והגרים שאתכם בתוך מחניכם – מחוטב עציף עד שואב מימיד.

כדי לעשות הסכם ושבועה עם ה' אלהיך, שה' אלהיך עושה אתך היום.

כדי לעשות היום שאתה תהיה עמו והוא יהיה האלהים שלך כמו שהבטיח לך, וכמו שנשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב.

ולא אתכם בלבד אני עושה את ההסכם הזה ואת השבועה הזאת.

אלא, גם עם מי שנמצא פה – שעומד אתנו היום לפני ה' אלהינו, וגם עם צאצאיכם – כל מי שאיננו פה אתנו היום.

כי אתם ידעתם את כל מה שהיה בשגרנו בארץ מצרים, וכשעברנו בתוך העמים שעברתם בתוכם.

וראיתם את פסליהם המשקצים והמאוסים שיש להם, שעשויים מעץ ואבן או כסף וזהב. שמה יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט שבלבו הוא פונה היום מלעבוד את ה' אלהינו ללכת לעבוד את אלהי העמים ההם, שמה יש בכם איש שמצמיח חטאים כמו ארס ועשב מר.

וכששמע את דברי הקללה הזאת יברך את עצמו בלבו ויאמר: "יהיה לי טוב כשאתנהג כמו שיראה לי", כדי להוסיף על חטאי התאוות גם מרידה להכעיס את ה'.

ה' לא ירצה לסלוח לו, ה' יכעס אז ורגזו יפגע באיש שהוא וידבקו בו כל הקללות שבתובות בספר הזה, וה' ימחוק את זכרו

אתם נצבים היום בלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וזקניכם ושוטריכם כל איש ישראל:

טפכם נשיכם וגרף אשר בקרב מחניך מחוטב עציף עד שאב מימיד:

לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת עמך היום:

למען הקים אתך היום | לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב:

ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת:

כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום:

כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם:

ותראו את שקוציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם:

פן יש בכם איש ארשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה:

והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשררות לבי אלה למען ספות הקנה את הצמאה:

לא יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשו אף יהוה וקנאתו באיש שהוא ורכצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה

מתחת לשמים.
 ה' יבדיל אותו לרעה מכל שבטי ישראל
 בכל הקללות שבהסכם שכתובות בספר
 התורה הזה.

ויאמרו הדור האחרון - בניכם שיבואו
 אחריכם, והנכרי שיבוא מארץ רחוקה,
 כשיראו את מכות הארץ ההיא ואת
 מחלותיה שה' ישים בה:

גפרית ומלח - שרפה בכל ארצה - לא
 תזרע ולא תצמיח ולא יעלה בה שום עשב,
 כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבויים שה'
 הפך ברגזו ובכעסו.

וכל העמים יאמרו: למה ה' עשה כן לארץ
 הזאת, מה הכעס הגדול הזה?

ויאמרו: על שעזבו את ההסכם עם ה' אלהי
 אבותיהם, שעשה אתם כשהוציאו אותם
 מארץ מצרים.

והלכו ועבדו אלהים אחרים והשתחוו להם -
 אלהים שלא ידוע בהם שום בתי, וה' לא חלק
 אותם להם לעבוד אותם.

ה' פעס על הארץ ההיא והחליט להביא
 עליה את כל הקללות שכתובות בספר הזה.

וה' הגלה אותם מעל אדמתם ברוגז ובכעס
 ובקצף גדול, והשליך אותם לארץ אחרת
 כמו המצב היום.

העוונות הנסתרים מסורים לה' אלהינו
 להעניש עליהם, והגלויים נתונים לנו ולבנינו
 עד עולם לדון את החוטאים, כדי לקיים את
 כל דברי התורה הזאת.

פרשת התשובה

כשיבואו עליך כל הדברים האלה - הברכה
 והקללה שאמרתי לפניך, תפנים את
 הדברים, כשתהיה בין כל העמים שה'

ומחה יהנה את-שמו מתחת השמים:
 והבדילו יהנה לרעה מכל שבטי
 ישראל ככל אלות הברית הכתובה
 בספר התורה הזה:

ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו
 מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ
 רחוקה וראו את-מכות הארץ ההיא
 ואת-תחלואיה אשר-חלה יהנה בה:

גפרית ומלח שרפה כל-ארצה לא
 תזרע ולא תצמיח ולא יעלה בה
 כל-עשב כמהפכת סדום ועמורה
 אדמה וצבויים אשר הפך יהנה באפו
 ובחמתו:

ויאמרו כל-הגוים על-מה עשה יהנה
 ככה לארץ הזאת מה חרי האף
 הגדול הזה:

ויאמרו על אשר עזבו את-ברית יהנה
 אלהי אבתם אשר כרת עמם בהוציאו
 אותם מארץ מצרים:

וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו
 להם אלהים אשר לא ידעום ולא
 חלק להם:

ויחר אף יהנה בארץ ההיא להביא עליה
 את-כל-הקללה הכתובה בספר הזה:

ויתשם יהנה מעל אדמתם באף
 ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל-ארץ
 אחרת כיום הזה:

הנסתרת ליהנה אלהינו והנגלת לנו
 ולבנינו עד-עולם לעשות את-כל-
 דברי התורה הזאת: ס

רביעי
 (טז)
 ל

ויהיה כייבאו עליך כל-הדברים
 האלה הברכה והקללה אשר נתתי
 לפניך והשבת אל-לבבך בכל-הגוים

אשר הדיחתה יתנה אליהך שמה:

ב ושבתי עד יהונה אליהך ושמעת בקלוי ככל אשר אנכי מצוה היום אתה ובניך ככל לבבך ובכל נפשך:

ג ושב יהונה אליהך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל תעמים אשר הפיצה יהונה אליהך שמה:

ד אם יהיה נדחה בקצה השמים משם וקבצך יהנה אליהך ומשם יקחה:

ה והביאך יהנה אליהך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והיטבת והרבך מאבותיך:

ו ומל יהנה אליהך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהונה אליהך ככל לבבך ובכל נפשך למען חייך:

ז ונתן יהונה אליהך את כל האלות האלה על איביך ועל שונאיך אשר רדפוה:

ח ואתה תשוב ושמעת בקול יהונה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום:

ט והותירך יהונה אליהך בכל מעשה ידך בפלי בטנה ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב יהונה לשוב עליך לטוב כאשר שש על אבותיך:

י כי תשמע בקול יהונה אליהך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל יהונה אליהך ככל לבבך ובכל נפשך: ס

יא כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא נפלאה היא ממך ולא רחקה הוא:

יב לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשה:

יג ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשה:

יד כי קרוב אליך הדבר מאד בפיה

אליהך הגלה אותך לשם.

תחזור בתשובה אל ה' אליהך ותשמע בקולו ותעשה את כל מה שאני מצוה אותך היום, אתה ובניך, בכל לבך ובכל רצונך.

וה' אליהך יחזיר אותך חזרה לארץ, וירחם עליך, וישוב ויאסוף אותך מכל העמים שה' אליהך פזר אותך שם.

אם אחד הגולים יהיה בקצה העולם, גם משם ה' אליהך יאסוף אותך ומשם יקח אותך.

ה' אליהך יביא אותך לארץ שאבותיך ירשו ותכבוש אותה, ויטיב לך, וירבה אותך יותר מאבותיך.

ה' אליהך יסיר את האטימות מלבבך ומלבב צאצאיך, שתאהב את ה' אליהך בכל לבך ובכל רצונך, למען חייך.

ה' אליהך יביא את כל הקללות האלה על אויביך ועל שונאיך שרדפו אותך.

ואתה תחזור בתשובה ותשמע בקול ה' ותעשה את כל מצוותיו שאני מצוה אותך היום.

ה' אליהך יוסיף לך טובה בכל מעשיך – בילדיך, ובולדות בהמותיך, וביבול אדמתך, כי ה' ישוב לשמח בך שיהיה לך טוב, כמו ששמח אצל אבותיך.

כי תשמע בקול ה' אליהך לשמור את מצוותיו ואת חקיו שכתובים בספר התורה הזה, כי תשוב אל ה' אליהך בכל לבך ובכל רצונך.

כי הצווי הזה שאני מצוה אותך היום הוא לא פלאי למעלה מיבלתך, והוא לא רחוק.

הוא לא בשמים שתוכלו לטעון: מי יעלה לנו לשמים ויקח אותו עבורנו וישמע לנו אותו ונעשה אותו.

והוא לא מעבר לים שתאמרו: מי יעבור לנו אל מעבר לים ויקח אותו עבורנו וישמע לנו אותו ונעשה אותו.

אלא הדבר קרוב אליך מאד – בפיה ובלבך

חמישי (סלישי)

שש

ובלבבך לעשותו: ס

לעשותו.

פרשת הבחירה החפשית

ראה, נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע –

שאני מצוה אותך היום לאהוב את ה' אלהיך, ללכת בדרךיו ולשמור את מצוותיו וחקיו ומשפטי, ותחיה ותתרכב ויה' אלהיך יברך אותך בארץ שאתה בא לשם לכבוש אותה.

ואם לא תרצה, ולא תשמע בקולי, ותסטה ותשתחיה לאלהים אחרים ותעבוד אותם.

אני אומר לכם היום שתאבדו, לא תתקומו וזמן רב על האדמה שאתה עובר את הירדן לבוא לשם לכבוש אותה.

אני מעיד בכם היום את השמים ואת הארץ: נתתי לפניך את החיים והמוות – הברכה והקללה, בחר בחיים כדי שתחיו אתה וצאצאיך.

אהוב את ה' אלהיך, שמע בקולו והדבק בו, כי הוא מטרת חייך ורבויו שנותיך, וכך תתישב על האדמה שה' נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם.

ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע:

אשר אנכי מצוה היום לאהבה את יהוה אלהיך ללכת בדרךיו ולשמור מצוותיו וחקתיו ומשפטי וחקי ורביית וברכה יהוה אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה לרשתה:

ואם יפנה לבבך ולא תשמע ונדחת והשתחית לאלהים אחרים ועבדתם:

הנדתי לכם היום כי אבד תאבדו לא תאריכו ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה:

העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמוות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך:

לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך וארץ ימך לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם: פ

טו שביעי מפטור (רביעי)

טז

יז

יח

יט

כ

וַיֵּלֶךְ

פְּרַשְׁתַּי צִוְּאת מֹשֶׁה
 מֹשֶׁה הֵלֵךְ וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל
 יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לָהֶם: אֲנִי הַיּוֹם בֵּין מַאֲהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 לֹא אוֹכֵל עוֹד לְהִנְהִיגְכֶם בְּיַצִּיאָהּ לְמַלְחָמָה
 וּבַחֲזוֹנָה, וְהִ' אָמַר אֵלַי: אַתָּה לֹא תַעֲבֹד אֶת
 הַיָּרְדֵן הַזֶּה.

הַרִי ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא זֶה שֶׁמְנַהֵג אֶתְכֶם, הוּא
 יִשְׁמִיד אֶת הָעַמִּים הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וּתִכְבֹּשׁ
 אוֹתָם, וַיהוֹשֻׁעַ הוּא שֶׁיְנַהֵג אֶתְכֶם בְּמִקוּמֵי
 כְּמוֹ שֶׁה' דִּבֶּר.

ה' יַעֲשֶׂה לָהֶם כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה לְסִיחוֹן וּלְעוֹג
 מְלֻכֵי הָאֲמוּרִי וּלְאַרְצָם, שֶׁהִשְׁמִיד אוֹתָם.

ה' נָתַן אוֹתָם בְּיַדְכֶם – עֲשׂוּ לָהֶם כְּכֹל הַמְצוּהָ
 שֶׁצִּוִּיתִי אֶתְכֶם.

חֲזָקוּ וְאַמְצוּ אֶל תַּפְחָדוֹ וְאֶל תִּשְׁבְּרוֹ מִפְּנֵיהֶם
 כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהוֹלֵךְ אִתְּךָ, הוּא לֹא
 יַעֲזוֹב וְלֹא יִנְטוֹשׁ אוֹתְךָ.

מֹשֶׁה קָרָא לַיהוֹשֻׁעַ וְאָמַר לוֹ לְעֵינַי כָּל
 יִשְׂרָאֵל: חֲזַק וְאַמְצוּ! כִּי אַתָּה תָּבוֹא עִם הָעַם
 הַזֶּה לְאַרְצָה שְׁה' נִשְׁבַּע לְאַבוֹתֵיהֶם לָתֵת לָהֶם
 וְאַתָּה תִּנְחִיל לָהֶם אוֹתָהּ.

וְהִ' הוּא הַמְנַהֵג אוֹתְךָ, הוּא יִהְיֶה אִתְּךָ, הוּא
 לֹא יַעֲזוֹב וְלֹא יִנְטוֹשׁ אוֹתְךָ, אֶל תַּפְחֹד וְאֶל
 תִּשְׁבֵּר.

פְּרַשְׁתַּי מִצְוַת הַקְּהָל

מֹשֶׁה כָּתַב אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ
 לְכַהֲנָנִים בְּנֵי לׁוֹי שְׁנוּשָׂאִים אֶת אַרְוֹן בְּרִית ה',
 וּלְכָל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל.

מֹשֶׁה צִוָּה אוֹתָם וְאָמַר: בְּסוֹף שִׁבְעֵי שָׁנִים
 בְּזִמְנֵי שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בַּחַג הַסְּכּוֹת,

כְּשֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יָבוֹאוּ לְרֹאוֹת לְפָנַי ה'

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֵּין-מַאֲהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 אֲנֹכִי הַיּוֹם לֹא-אוֹכֵל עוֹד לְצִוְּאת וּלְבוֹא
 וַיַּהַרְוֶה אֶמֶר אֵלַי לֹא תַעֲבֹד אֶת-הַיָּרְדֵן
 הַזֶּה:

יְהִי אֱלֹהֶיךָ הוּא | עֲבַר לְפָנֶיךָ
 הוּא-יִשְׁמִיד אֶת-הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ
 וַיִּרְשָׁתָם יְהוֹשֻׁעַ הוּא עֲבַר לְפָנֶיךָ
 כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וַעֲשֵׂה יְהוָה לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחוֹן
 וּלְעוֹג מְלֻכֵי הָאֲמֹרִי וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר
 הִשְׁמִיד אֹתָם:

וַיִּתְּנֶם יְהוָה לְפָנֶיכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם
 כְּכֹל-הַמְצוּהָ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם:

חֲזָקוּ וְאַמְצוּ אֶל-תִּירְאֵי וְאֶל-תַּעֲרָצוּ
 מִפְּנֵיהֶם כִּי | יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהוֹלֵךְ
 עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ: ס

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לַיהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 לְעֵינַי כָּל-יִשְׂרָאֵל | חֲזַק וְאַמְצוּ כִּי אַתָּה
 תָּבוֹא אֶת-הָעַם הַזֶּה אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבוֹתָם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה
 תִּנְחִילָנָה אוֹתָם:

וַיְהִי הַיּוֹם | תַּהֲלֵךְ לְפָנֶיךָ הוּא יְהִי
 עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ לֹא תִירָא
 וְלֹא תַחַת:

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ
 אֶל-הַכַּהֲנָנִים בְּנֵי לׁוֹי הַנְּשָׂאִים אֶת-אַרְוֹן
 בְּרִית יְהוָה וְאֶל-כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּצַו מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ | שִׁבְעֵי
 שָׁנִים בְּמַעַד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בַּחַג הַסְּכּוֹת:

כְּבוֹא כָל-יִשְׂרָאֵל לְרֹאוֹת אֶת-פָּנַי יְהוָה

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

שליש
(חשיב)
*

אלהיך במקום אשר יבחר, תקרא את התורה הזאת מול כל ישראל באזניהם.

הקהל את העם – האנשים והנשים והילדים והגרים שבְּעֵרֶיךָ, כדי שישמעו וכדי שילמדו ויכבדו את ה' אלהיכם, ויקפידו לקיים את כל דברי התורה הזאת.

ובניהם שלא ידעו, ישמעו וילמדו לכבד את ה' אלהיכם, כל הימים שאתם חיים על האדמה שאתם עוברים את הירדן לשם לכבוש אותה.

פרשת נבואת הגלות

ה' אמר למשה: הרי זמן מותך מתקרב, קרא ליהושע ותתיצבו באוהל ההתפנסות ואצוה אותו, משה ויהושע הלכו והתיצבו באוהל ההתפנסות.

כבוד ה' התגלה באוהל בעמוד ענן, ועמוד הענן עמד מעל פתח האוהל.

ה' אמר למשה: הנה אתה מת ומצטרף לאבותיך, והעם הזה יקום וישעה אחרי אלילי גויי הארץ שהוא בא לשם בתוכם, והוא יעזוב אותי ויפר את ההסכם שלי שעשיתי אתו.

ואכעס עליו באותו זמן ואעזוב אותם ואסתיר את פני מהם והגוים יכבשו אותם, ויקרו לו רעות רבות וצרות, והוא יאמר באותו זמן: הרי בגלל שאלהי אינו שוכן בתוכי קרו לי הרעות האלה.

ואני אסתיר את פני באותו זמן, בגלל כל הרעה שעשה, שפנה אל אלהים אחרים.

ועכשיו, כתבו לכם את השירה הזאת, ולמד אותה את בני ישראל – שים אותה בפיהם, כדי שהשירה הזאת תשמש לי כעד שייעיד בפני בני ישראל.

כשאביא אותו לאדמה שנשבעתי לאבותי

אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם:

ב הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו וילמען וילמדו ויכבדו את ה' אלהיכם וישמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת:

ג ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו ליראה את ה' אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה: פ

ד ויאמר יהוה אל משה הן קרבו ימיה למות קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד:

ט ויקרא יהוה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על פתח האהל:

טז ויאמר יהוה אל משה הנה שכב עם אבותיך וקם העם הזה וינהו אחרי ואלתי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרב ויעזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתו:

יז וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם ויהיה לאכל ומצאאו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כראין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה:

יח ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים:

יט ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:

כ כראביאנו אל האדמה אשר נשבעתי

חמיש (שש)

שש

– ארץ שופעת חלב ודבש, ויאכל וישבע ויתפנק, ויפנה אל אלהים אחרים ויעבדו אותם, וירגזו אותי, ויפרו את ההסכם אתי.

בשיקרו לו רעות רבות וצרות, תענה אז השירה הזאת לפניו ותעיד שהזהרתי אותם, שבן היא לא תשכח מפי צאצאיו; כי ידעתי את יצרו הרע ואת מה שהוא עושה כבר היום – לפני שהבאתי אותו לארץ שנשבעתי. משה כתב את השירה הזאת ביום ההוא, ולמד אותה את בני ישראל.

הוא צוה את יהושע בן נון, ואמר: חזק ואמץ! כי אתה תביא את בני ישראל לארץ שנשבעתי להם ואני אהיה אתך.

בשמישה גמר לכתוב את דברי התורה הזאת על ספר עד סופם,

משה צוה את הלויים נושאי ארון ברית ה' ואמר:

קחו את ספר התורה הזה ושימו אותו בצד ארון ברית ה' אלהיכם, ויהיה שם אצלכם לעד שהזהרתי אתכם.

כי אני ידעתי את סרבנותכם ואת עקשנותכם, הרי גם היום כשאני עדין חי אתכם הייתם מורדים בצווי ה', וכל שבן שיהיה כף אחרי מותי.

אספו אלי את כל זקני שבטיכם ושוטריכם, ואדבר באזניהם את הדברים האלה, ואתרה בהם בפני העדים – השמים והארץ.

כי ידעתי שאחרי מותי תשחיתו ותסוו מהדרך שצויתי אתכם, והרעה שאמרתי תקרה לכם לאחר זמן, בשתעשו את הרע בעיני ה' להכעיס אותו במעשה ידיכם.

משה דבר באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד סופם.

לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום ונאצוני והפר את בריתי:

והיה כִּי־תמצאן אתו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לַעַד כִּי לֹא תשכח מפי זרעו כִּי ידעתי אֲתִי־יצרו אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה הַיּוֹם בְּטַרְסִם אֲבִיאֵנוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נשבעתי:

וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא וַיְלַמְדָהּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּצֵו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון וַיֹּאמֶר חֲזַק וְאֲמֹץ כִּי אַתָּה תְּבִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נשבעתי לָהֶם וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ:

וַיְהִי כַּכֹּלֹת מֹשֶׁה לְכַתֵּב אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת עַל־סֵפֶר עַד תָּמֹם:

וַיִּצֵו מֹשֶׁה אֶת־הַלְוִיִּם נוֹשְׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לֵאמֹר:

לָקַח אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וּשְׂמַתֶּם אֹתוֹ מִצַּד אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה שָׁם בְּךָ לַעַד:

כִּי אֲנֹכִי יָדַעְתִּי אֶת־מִרְיָדְךָ וְאֶת־עָרְפְּךָ הַקָּשָׁה הֵן בְּעוֹדֵנִי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם מִמִּרְיָם הַיִּתֶם עִם־יְהוָה וְאַף כִּי־אַחֲרַי מוֹתִי:

הִקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זִקְנֵי שְׁבֻטֵיכֶם וּשְׁטָרִיכֶם וְאֲדַבְּרָה בְּאָזְנֵיהֶם אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאָעִידָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ:

כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרַי מוֹתִי כִּי־הִשְׁחַתְתִּי תִשְׁחַתּוּן וְסַרְתֶּם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אַתְּכֶם וְקִרְאתֶם אֶתְכֶם הֲרַעַל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הֲרַעַל בְּעֵינֵי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל־קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמֹם: פ

כא

כב

כג

כד

כה שביע

כו

כז

מפסיר כח

כט

ל

האזינו

פרשת שירת האזינו

האזינו השמים ואדברה, והארץ תשמע את דברי פי.

דבר המוסר שלי ינטוף כמו מטר מרוה, אמרתי תנוול כמו הטל, כמו טפות זעירות על דשא, וכטפות גדולות על עשב.

בשאקרא בשם ה', תנו גדלה לאלהינו. האל החזק פעולותיו צודקות כי כל דרכיו הם ביושר, הוא אל נאמן ואין במעשיו עול, הוא צדיק וישר.

וכי עם ישראל מפריע בעונו לה? לא! אין זה אלא המום של בניו – דור עקשן ומתחכם. למה אתם גומלים כף לה', עם כפוי טובה ולא חכם?! הרי הוא אביך ואתה שלו, הוא עשה אותך ובסס אותך!

זכור את הימים שהיו מאז ומעולם, התבוננו בשנים של כל הדורות, שאל את אביך והוא יגיד לך, שאל את זקניך והם יאמרו לך.

בזמן שהאל העליון חלק נחלות לגוים, בשהפריד בין עמי בני אדם, הוא הציב את שבעים גבולות העמים כמספר בני ישראל.

כי החלק של ה' זה עמו, יעקב הוא כמו חבל הארץ של נחלתו.

הוא מצא אותו בארץ מדבר, במקום של יללות תנים ומדבר שממה, הוא עמד סביבו במדבר להגן עליו, נתן בו בינה, ושמר אותו כמו את האישון של עינו.

כמו נשר שמעיר את קנו בעדינות, מרחף על גוזליו לשמור עליהם, פורש את כנפיו ולוקח אותם ונושא אותם על כנפיו.

כך ה' לבדו מוביל אותנו, ואין אתו אל אחר. ה' הושיב אותנו בארץ חשוכה, והוא אכל יבולי שדה, הניק אותנו דבש מסלע, ושמן מסלע קשה.

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי-פי:

יערף כמטר לקחי תגל כטל אמרתי פשעיהם עלי-דשא וכרביבים עלי-עשב:

כי שם יהנה אקרא הבו גדל לאלהינו: הצור תמים פעלו כי כל-דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא:

שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל:

ה ליהנה תגמלו-זאת עם נבל ולא חכם הלוא-הוא אביך קנך הוא עשה ויכנך:

זכר ימות עולם בינו שנות דר-ודר שאל אביך ויגידך זקניך ויאמרו לך:

ה בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבולת עמים למספר בני ישראל:

ט כי חלק יהנה עמו יעקב חבל נחלתו:

י ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יגל ישמן יסבכנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו:

יא כנשר יעיר קנו על-גוזליו ירחף יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על-אברתו:

יב יהנה בדר ינחנו ואין עמו אל נכר:

יג ירכבהו על-במתי (במותי) ארץ ייאכל הנובת שדי וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור:

לב

ש

שליש

חֲמָאָה מִבְּקָר וְחֵלֶב צֹאן עִם־חֵלֶב כְּרִים
וְאֵילִים בְּגִי־בָשָׂן וְעֵתוּדִים עִם־חֵלֶב
כְּלֵיוֹת חֹטֵה וְדָם־עֵגֶב תִּשְׁתַּהֲחַמֵּר:

וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט שְׁמֵנֹת עֲבֹת כְּשֵׁית
וַיִּטַּשׂ אֱלֹהִים עֲשָׂהוּ וַיִּגְבַּל צֹרֵר יִשְׁעָתוֹ:

הֲרָגִיזוּ אוֹתוֹ בַּעֲבוּדַת אֱלִים זָרִים – הִכְעִיסוּ
אוֹתוֹ בַּתּוֹעֵבוֹת.

שָׁחַטוּ קִרְבָּנוֹת לַשִּׁדִּים – שְׂאִינָם אֵל, לְאֱלִים
שְׂלֵא הִכִּירוּ מֵעוֹלָם, חֲדָשִׁים שִׁבְאוּ לְאַחֲרוֹנָה,
אֲבוֹתֵיכֶם לֹא הִתְעַסְקוּ בָהֶם.

עֹזְבֹת אֵת הָאֵל הַחֹזֵק שִׁילַד אוֹתָךְ, שִׁכַּחַת
אֵת הָאֵל שֶׁעָשָׂה אוֹתָךְ.

ה' רָאָה וַכַּעַס מִמָּה שֶׁהִכְעִיסוּהוּ בְּנֵיו וּבְנוֹתָיו.
אָמַר: אֶסְתִּיר אֵת פְּנֵי מַהֵם, אֲנִי צוֹפֵה מֶה
יְהִיָּה עִתִּידָם, כִּי הֵם דוֹר הַכִּפְכֶּף – בְּנִים שְׂאִין
בָּהֶם אֱמוּנָה.

הֵם הֲרָגִיזוּ אוֹתִי בְּאֵלִיל שְׂאִין בּוֹ בַח –
הִכְעִיסוּ אוֹתִי בַּהֲבִלְיָהֵם, לְכֵן אֲנִי אֲרָגִיז אוֹתָם
בְּשִׁבְט שְׂאִינֹו עִם – אֲכַעִיס אוֹתָם בְּעַם רַע.

כִּי מִכַּעֲסִי בְּעַרְהָ אִשׁ וְדָלְקָה עַד עוֹמֵק
הַתְּהוֹם, הַשְּׂמִידָה אֲרַץ וַיְבֹלְהָ וְשָׂרְפָה יְסוּדוֹת
הָרִים.

אוֹסִיף עֲלֵיהֶם רַעוֹת, אִידָה בָּהֶם אֵת כָּל חֲצִי.
הֵם יִהְיוּ מִפִּי רָעַב וְחוֹלִים בַּחוּם גְּבוּהָ וּמָוֶת
מֵר, וְאֲשֶׁשָׂה בָּהֶם שֵׁן שֶׁל חַיּוֹת רַעוֹת עִם אֲרָס
שֶׁל זוֹחֲלֵי עֶפֶר.

מִחוּץ לְעִיר תִּהְיֶה מִלְחָמָה שֶׁתִּהְרֹג אֵת
בְּנֵיהֶם, וּבַחֲדָרִים הַפְּנִימִיִּים תִּהְיֶה אִימָה,
יְמוֹתוֹ גַּם בַּחוּר וְגַם בַּתּוֹלָה, יוֹנֵק עִם אִישׁ זָקֵן.

אֲמַרְתִּי: אֲשַׁמֵּיד אוֹתָם בְּרָגִזוֹ! לֹא אֲשַׁאִיר
מֵהֶם זָכָר בֵּין הָאֲנָשִׁים.

כִּף הִייתִי עוֹשֶׂה אִם לֹא הִייתִי חוֹשֵׁשׁ שֶׁהָאוִיב
יִכְעִיס אוֹתִי, שְׂמָא יִתְגָּאוּ צוֹרְרֵיהֶם – שְׂמָא
יֹאמְרוּ: יָדִינוּ חֲזָקָה, וְלֹא ה' עָשָׂה אֵת כָּל זֶה.

חֲמָאָה בְּקָר וְחֵלֶב צֹאן עִם־חֵלֶב כְּרִים
וְאֵילִים בְּגִי־בָשָׂן וְעֵתוּדִים עִם־חֵלֶב
כְּלֵיוֹת חֹטֵה וְדָם־עֵגֶב תִּשְׁתַּהֲחַמֵּר:

וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט שְׁמֵנֹת עֲבֹת כְּשֵׁית
וַיִּטַּשׂ אֱלֹהִים עֲשָׂהוּ וַיִּגְבַּל צֹרֵר יִשְׁעָתוֹ:

יִקְנֵאוּהוּ בְּזָרִים בַּתּוֹעֵבוֹת וַיִּכְעִיסוּהוּ:

יִזְבְּחוּ לַשִּׁדִּים לֹא אֱלֹהִים אֱלֹהִים לֹא
יִדְעוּם חֲדָשִׁים מִקִּרְבָּב כְּאוֹ לֹא שְׁעָרוּם
אֲבֹתֵיכֶם:

צוֹר יִלְדָךְ תִּשִׂי וְתִשְׁכַּח אֵל מִחֲלִלְךָ:

וַיִּרְא יְהוָה וַיִּנְאָץ מִכַּעַס בְּנָיו וּבְנֹתָיו:

וַיֹּאמֶר אֶסְתִּירָה פְּנֵי מַהֵם אֲרָאָה מֶה
אֲחֵרֵיתֶם כִּי דוֹר תִּהְפָּכֶת הֵמָּה בְּנִים
לֹא־אֱמוּנָה בָּם:

הֵם קִנְאוּנִי בְּלֹא־אֵל כַּעֲסוּנִי בַּהֲבִלְיָהֵם
וְאֲנִי אֲקִנְיָאֵם בְּלֹא־עַם בְּנֵיו נִגְבַּל
אֲכַעִיסָם:

כִּי־אִשׁ קִדְחָה כְּאִפִּי וְתִיקַד עַד־שְׂאוֹל
תַּחֲתִית וְתֹאכַל אֶרֶץ וַיִּבְלְהָ וְתִלְהַט
מוֹסְדֵי הָרִים:

אֶסְפָּה עֲלֵימוֹ רַעוֹת חֲצִי אֲכַלֶּה־בָּם:

מִזֵּי רָעַב וּלְחַמֵי רֶשֶׁף וְקִשְׁב מְרִירֵי
וְשֵׁן־בַּהֲמַת אֲשֶׁל־חֶבְבָם עִם־חַמַּת זוֹחֲלֵי
עֶפֶר:

מִחוּץ תִּשְׁכַּח־חֶרֶב וּמִחֲדָרִים אִימָה
גַּם־בַּחוּר גַּם־בַּתּוֹלָה יוֹנֵק עִם־אִישׁ
שִׁיבָה:

אֲמַרְתִּי אֲפֹאִיֵּהֶם אֲשַׁבִּיתָהּ מֵאֲנוּשׁ
זָכָרָם:

לוֹלִי כַּעַס אוֹיֵב אֲגוֹר פִּן־יִנְכְּרוּ צָרִימוֹ
פִּן־יֹאמְרוּ יָדִינוּ רָמָה וְלֹא יְהוָה פָּעַל
כָּל־זֹאת:

כח כי האויבים הם עם חסר חכמה, ואין בהם תבונה.

כח כח כי-גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה:

כט אלו היו חכמים היו יודעים זאת, היו מבינים שאם יחטאו יקרה כך גם להם בסופם.

כט חמיש לוי חכמו ושפילו זאת יבינו לאחריתם:

ל איך יתכן שאחד מהם רודף אלף ושנים מברחים עשרת אלפים, אם לא שהאל החזק של ישראל מכר אותם, וה' הסגיר אותם?

ל איכה ירדף אחד אלף ושנים יניסו רבבה אם-לא כ-יצורכם מכלם ויהיה הסגירם:

לא הרי אלילים אינו כמו האל החזק שלנו, ובכל זאת אויבינו עושים בנו שפטים.

לא כי לא כצורנו צורם ואיבינו פלילים:

לב אבל לבסוף הגפן שלהם תענש כמו גפן סדום ושדות עמורה, ענביהם יהיו פענבי העשב המר, יהיו להם אשכולות מרים.

לב כי-מגפן סדם נפנם ומשדמת עמרה ענבמו ענבי-רוש אשפלת מרלת למו:

לז יינם יהיה כמו ארס נחשים, וכרעל פתן אכזר.

לז חמת תנינם יינם וראש פתנים אכזר:

לח הרי זה שמור אצלי, נעול במחסנים שלי – הנקמה והתגמול מוכנים אצלי לזמן שרגלם תתמוטט, שכן קרוב יום שבירתם, ואמהר את העתיד לבוא עליהם.

לח תלא-הוא כמס עמדי חתום באוצרתי: לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם כי קרוב יום אידם וחס עתדת למו:

לח בשה' ידון את עמו ויתחרט מלהעניש את עבדיו, בשידאה שעזבה אותם ה' המסייעת ואין בהם נעזר ונתמך.

לח כי-ידין ויהיה עמו ועל-עבדיו יתנחם כי יראה כ-אזלת יד ואפס עצור ועזוב:

לח ה' יאמר: איפה אליליהם? – אלילים החזק שפטחו בו?

לח ואמר אי אלהימו צור חסיו בו:

לח אליליהם האוכלים את חלב ובחיהם ושותים את היין ששפכו להם? שיקומו ויעזרו לכם! שיהיו לכם למסתור מאויב!

לח אשר חלב ובחיומו יאכלו וישתו יין נסיכם יקומו ויעזרכם יהי עליכם סתרה:

לט ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה, אני מחצתי ואני ארפא ואין מזדי מציל:

לט ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מזדי מציל:

מ כשארים אל השמים את ידי, ואשבע בשמי – 'חי אני לעולם' שפך אעשה:

מ כי-אשא אל-שמים ידי ואמרת תי אנכי לעלם:

מא אשחיו את חרבי המבריקה וידי תאחו במדת הדין, אשיב נקמה לצוררי ואשלם לשונאי.

מא אם-שנותי ברק חרבי ותאחו במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם:

מב ארוה את חצי בדם עד שישתכרו, וחרבי תאכל בשר, מדם הרוגים ושבוים,

מב אשכיר חצי מדם וחרבי תאכל בשר מדם חלל ושביה מראש פרעות אויב:

ומהראשים השסועים של האויב.

שָׁבְחוּ גוֹיִם אֶת עַמּוֹ, כִּי ה' יִנְקֹם אֶת דָּם עֲבָדָיו, וְיָשִׁיב נִקְמָה לְצוֹרְרָיו וְהוּא יִכְפֹּר עַל אֲדָמְתוֹ וְעַמּוֹ.

פְּרַשְׁת הַצּוּוֵי עַל הַשִּׁירָה

מִשֶּׁה בָּא, וְדַבֵּר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּאָזְנֵי הָעָם, הוּא וְהוֹשַׁע בֶּן נֹון.

מִשֶּׁה גָמַר לְדַבֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל.

וְאָמַר לָהֶם: שִׁימוּ לִבְכֶם לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁאֲנִי מְזַהֵר אֶתְכֶם הַיּוֹם, כְּדֵי שֶׁתְּצוּוּ אוֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם, לְהַקְפִּיד לִקְוֹם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת.

כִּי הוּא לֹא דָבַר רִיק מִתּוֹכָן עֲבוֹרְכֶם, אֲלֵא הוּא חַיִּיכֶם, וּבִזְכוּת הַדְּבָר הַזֶּה תִּתְקַיְּמוּ זְמַן רַב עַל הָאָדָמָה שֶׁאַתֶּם עוֹבְרִים אֶת הַיִּרְדָּן לְשֵׁם לְכַבּוֹשׁ אוֹתָהּ.

פְּרַשְׁת צוּוֵי הָעֲלִיָּה לְהַר נָבוֹ

ה' דָּבַר אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַזֶּה עֲצְמוּ וְאָמְרוּ:

עֲלֵה עַל הַר הַמַּעֲבָר הַזֶּה – הַר נָבוֹ שֶׁבְּאֶרֶץ מוֹאָב שְׁמוּל יְרִיחוֹ, וְרָאֵה אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן שֶׁאֲנִי נוֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֲזָהּ.

וּמֵת בְּהָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹלֵה לְשֵׁם וְנִשְׁמַתְךָ אֶל-עַמּוּד כְּאֲשֶׁר-מֵת אַהֲרֹן אַחִיד בְּהָר הַהוּר וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּד:

עַל זֶה שֶׁמְעַלְתֶּם בִּי בְּכַף שְׁלֵא קִדַּשְׁתֶּם אֶת שְׁמִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרָשַׁת מִי מְרִיבָה בְּקִדְשׁ בַּמִּדְבָּר צִיּוֹן.

תַּעֲמוּד רַק מִמּוֹל וְתִרְאֵה אֶת הָאָרֶץ, וְלֹא תָבוֹא לְשֵׁם – לְאֶרֶץ שֶׁאֲנִי נוֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

הַרְגִּינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דָם-עֲבָדָיו יִקּוּם וְנִקְּם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֹּר אֲדָמְתוֹ עַמּוֹ: פ

וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּאָזְנֵי הָעָם הוּא וְהוֹשַׁע בֶּן-נֹון:

וַיְכַל מֹשֶׁה לְדַבֵּר אֶת-כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שִׁימוּ לִבְכֶם לְכָל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי מְעִיד בְּכֶם הַיּוֹם אֲשֶׁר תְּצוּם אֶת-בְּנֵיכֶם לְשִׁמֹּר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

כִּי לֹא-דָבַר רִיק הוּא מִכֶּם כִּי-הוּא חַיִּיכֶם וּבְדַבֵּר הַזֶּה תִּאֲרִיכוּ יָמִים עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים אֶת-הַיִּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּעֵצָם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר:

עֲלֵה אֶל-הַר הַעֲבָרִים הַזֶּה הַר-נָבוֹ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרִיחוֹ וְרָאֵה אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נוֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֲזָהּ:

וּמֵת בְּהָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹלֵה שָׁמָּה וְהֵאָסֶף אֶל-עַמּוּד כְּאֲשֶׁר-מֵת אַהֲרֹן אַחִיד בְּהָר הַהוּר וַיֵּאָסֶף אֶל-עַמּוּד:

עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמִי-מְרִיבַת קִדְשׁ מִדְּבַר-צִיּוֹן עַל אֲשֶׁר לֹא-קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

כִּי מִנְגִיד תִּרְאֵה אֶת-הָאָרֶץ וְשָׁמָּה לֹא תָבוֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אֲנִי נוֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

וְזֹאת הַבְּרָכָה

פְּרֹשֶׁת בְּרַבְת מֹשֶׁה

וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים בְּרַךְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ.

הוא אָמר: ה' בָּא מְסִינֵי בְּמִתַּן תּוֹרָה, וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מְשַׁעֵיר וְהוֹפִיעַ מֵהַר פְּאָרְזֵן הַקְּרוּבִים לְסִינֵי, וּבָא מְלוֹה בְּרַבְבוֹת מִלְּאֲכֵי קוֹדֶשׁ, כְּשֶׁבִימֵינוּ דַּת הַתּוֹרָה כְּתוּבָה בְּאֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל.

ה' גַּם חִבֵּב אֶת הַשְּׁבֻטִים – לְקַח בְּיָדוֹ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁיו, הֵם הִכְנִסוּ תַּחַת בְּנִפְי הַשְּׂכִינָה – מְרוֹמָמִים עַל יְדֵי דְבִרְיוֹ.

מֹשֶׁה צָוָה לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, יִרְשָׁה לְקַהֲלַת יַעֲקֹב.

מֹשֶׁה הָיָה מְלַךְ בְּיִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהִתְאַסְפוּ רְאֵשֵׁי הָעָם, שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁמְעוּ לוֹ יַחַד.

יְחִי רְאוּבֵן וְלֹא יָמוּת בְּצִאתוֹ לְקָרֵב רְאִשׁוֹן לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, וְאַנְשָׁיו יָשׁוּבוּ מִהַקָּרֵב בְּמִסְפָּר שְׁיָצְאוּ.

וְזֹאת לִיהוּדָה – אָמַר: שָׁמַע יְהוָה קוֹל תְּפִלַּת יְהוּדָה בְּצִאתוֹ לְקָרֵב וּתְחִזִּיר אוֹתוֹ בְּשָׁלוֹם לְעָמוֹ, הוּא יַצְלִיחַ מְאֹד בְּמַעֲשָׂיו, וְתַעֲזֹר לוֹ מִצְוֹרְרָיו.

וְעַל לוֹי אָמַר: ה', אֶת הָאֲבָנִים הַמְּאִירוֹת שְׁעוֹנוֹת לְשִׂאלוֹת נִתְּתָ לְאַהֲרֹן – הָאִישׁ הַצַּדִּיק שְׁלֵף, נִסִּיתָ אוֹתוֹ בְּנִסְיוֹן וּבַחֲנֻת אוֹתוֹ בְּאַרְוַע שָׁל מִי מְרִיבָה.

כְּשֶׁצָּרִיךְ הָיָה לְהַעֲנִישׁ וּלְהַרוֹג בְּחַטָּא הָעֶגְל – שִׁבַּט לוֹי הִתְיַחֵס לְאֲבִיו וְאַמּוֹ כְּאֵלּוֹ לֹא רָאָה אוֹתָם מְעוֹלָם וְלֹא הִכִּיר אֶת אֲחִיו וְלֹא יָדַע מִי הֵם בְּנָיו, כִּי הֵם הִקְפִּידוּ עַל מִצְוֹתֶיךָ וְהֵם יִקְיָמוּ אֶת הַחֻסָּם אִתְּךָ.

הֵם יִלְמְדוּ אֶת מִצְוֹתֶיךָ לְיַעֲקֹב וְאֶת תּוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל, הֵם יִשְׁמְרוּ בְּמִקְדָּשׁ קְטוֹרֶת בְּאַפְךָ וְקָרְבָן עַל מִזְבִּיחֶךָ.

בְּרַךְ ה' אֶת נְכֹסָיו, וְאֶת מַעֲשֵׂה יְדָיו תִּקְבַּל

לג א וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ:

ב וַיֹּאמֶר יְהוָה מְסִינֵי בָא וְזָרַח מְשַׁעֵיר לָמוּ הוֹפִיעַ מֵהַר פְּאָרְזֵן וְאֶתְּהָ מְרַבְּבַת קְדָשׁ מִימֵינוּ אִשׁ דָּת (אֲשֶׁר־תָּ) לָמוּ:

ג אַף חִבֵּב עַמִּים כָּל־קְדָשָׁיו בִּיְהוָה וְהֵם תָּבוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא מִדְּבַר־תִּיךָ:

ד [א] תּוֹרָה צְוָה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קַהֲלַת יַעֲקֹב:

ה וַיְהִי בִישְׁרׁוֹן מְלֶכֶד בְּהִתְאַסְּףָ הָאֲשִׁי עִם יַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל:

ו יְחִי רְאוּבֵן וְאַל־יָמוּת וַיְהִי מִתָּיו מִסְפָּר: ס

ז וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שָׁמַע יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאַל־עָמּוֹ תְּבִיאֲנֵנוּ יְדָיו רַב לֹא וְעֲזָר מִצְרָיו תִּהְיֶה: פ

ח טו וּלְלוֹי אָמַר תִּמְיֶדָ וְאוֹרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמִסָּה תְּרִיבָהוּ עַל־מֵי מְרִיבָה:

ט הָאֹמֶר לְאֲבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת־אֲחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בְּנָיו לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרֹתֶיךָ וּבְרִיתֶךָ יִגְזָרוּ:

י יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וּתּוֹרַתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרוּ קְטוֹרֶה בְּאַפְךָ וְכָלִיל עַל־מִזְבִּיחֶךָ:

יא בְּרַךְ יְהוָה חִילּוֹ וּפְעַל יְדָיו תִּרְצָה

מִחֵץ מִתְּנִיגִים קָמְיוּ וּמִשְׁנֵאֵיו מִן־יְקוּמוּן: ס
 בו וְשֵׁל שׁוֹנְאָיו, שְׁלֵא יְקוּמוּ מִהֶתְבּוּסָה.
 על בְּנִימִין אָמַר שֶׁהוּא אֲהוּב לֵה, הוּא יִשְׁכֹּן
 בְּאַרְצוֹ בְּבִטְחוֹן בְּה', ה' מְגוֹן עָלָיו כָּל הַיּוֹם,
 וּבֵית מִקְדָּשׁוֹ שׁוֹכֵן בֵּין הָרָיו.
 וּלְיוֹסֵף אָמַר: אַרְצוֹ מְבֹרָכַת בְּבִרְכַת ה' –
 בְּפִירוֹת מִתּוֹקִים שְׁמוֹשָׁקִים מִטֵּל הַשָּׁמַיִם
 וּמִמְעֵינוֹת הַתְּהוֹם שְׁמֵתַחַת לְאַרְץ.
 וּבְפִירוֹת מִתּוֹקִים מִהַשְּׁפַעַת הַשָּׁמֶשׁ, וּבְפִירוֹת
 מִתּוֹקִים מִהַשְּׁפַעַת הַיָּרֵחַ.
 וּבְהָרִים שְׁפִירוֹתֵיהֶם מִקְדִּימִים לְהַבְשִׁיל
 רֵאשׁוֹנִים, וּבְגִבְעוֹת שְׁמֻצְמִיחוֹת תְּמִיד פִּירוֹת
 מִתּוֹקִים.
 וּמִטּוֹב אֶרֶץ וּמִלֹּאָה מֵרָצוֹן ה' שְׁנַגְלָה אֵלַי
 בְּסֵנְהָ, תְּבוּא בְּרָכָה זוֹ לְרֵאשׁ יוֹסֵף – לְקִדְקוֹד
 שֵׁל הַמְּרוֹמֵם שְׁבָאֲחָיו.
 הוּא כְּמוֹ שׁוֹר בְּכוֹר חֶזֶק בְּעַל יוֹפֵי וְהֶדֶר,
 וְקִרְנָיו הֵם קִרְנֵי רֵאשׁ בְּהֵם יִגְנַח יַחַד אֶת עַמִּי
 אוֹיְבָיו עַד סוֹף הָאָרֶץ, וְהֵם רִבְבוֹת לוֹחְמֵי
 אֶפְרַיִם וְאֶלְפֵי לוֹחְמֵי מְנַשֶּׁה.
 וְלוֹזְבוּלוֹן אָמַר: שְׂמַח זְבוּלוֹן בְּצִאתָךְ לְקָרֵב
 וְלִמְסַחֵר, וְיִשְׁשַׁכֵּר בְּשִׁבְתָּךְ בְּאוֹהֶלֶיךָ.
 אֲנִשִּׁי זְבוּלוֹן יִקְרָאוּ לְעַמִּים לְהֵר הַבֵּית, שֵׁם
 יִקְרִיבוּ זְבַחֵי אָמֶת, כִּי הֵם יִינְקוּ שְׁפַע
 מִהַיְמִים, וְאוֹצְרוֹת שְׂמֻחָבָאִים וְטַמוּנִים בַּחוּל.
 וְלֵגֶד אָמַר: בְּרוּךְ ה' שְׂמֵרְחִיב אֶת גְּבוּלוֹ שֶׁל
 גֵּד, הוּא שׁוֹכֵן בְּבִטְחוֹן בְּאַרְיָה וְיִטְרוֹף אֶת
 אוֹיְבָיו – זְרוּעַ עַם הָרֵאשׁ.
 הוּא בַּחֵר לְעַצְמוֹ אֶת הַחֶלֶק הָרֵאשׁוֹן שְׁנִכְבָּשׁ,
 שְׂשֵׁם חֶלְקַת הַקָּבֵר שְׁבָה טַמוּן מִשֶּׁה מוֹסֵר
 הַתּוֹרָה, הוּא יֵצֵא בְּרֵאשׁ הָעָם וּבְכָף יָקִים אֶת
 הַבְּטָחָתוֹ לֵה' וְאֶת הַתְּחִיבוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל.
 וְלֵדָן אָמַר: דָּן גּוֹר אַרְיָה יִזְנַק מִהַבְּשָׁן.
 וְלִנְפֹתְלֵי אָמַר: נִפְתְּלֵי שְׁבַע וּמְרוֹצֵה וּמְלֵא
 בְּבִרְכַת ה', הוּא יִירֵשׁ אֶת הַכְּנֵרֶת וְאֶת
 הָעַמֵּק שְׁלִדְרוֹמָה.

ס
 יב לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְהוָה יִשְׁכֵּן לְבִטְחָה
 עָלָיו חֶפְףָּ עָלָיו כָּל־הַיּוֹם וּבֵין כַּתְּפוֹ
 שְׁכָן: ס
 יג וּלְיוֹסֵף אָמַר מְבֹרָכַת יְהוָה אַרְצוֹ מִמִּגְד
 שָׁמַיִם מִטֵּל וּמִתְּהוֹם רִבְצַת תַּחַת:
 יד וּמִמִּגְד תְּבוּאֹת שְׁמֶשׁ וּמִמִּגְד גֶּרֶשׁ
 יְרָחִים:
 טו וּמֵרֵאשׁ הַרְרֵי־קָדְם וּמִמִּגְד גִּבְעוֹת
 עוֹלָם:
 טז וּמִמִּגְד אֶרֶץ וּמִלֹּאָה וּרְצוֹן שְׁכֵנֵי סִנְהָ
 תְּבוּאֹתֶיהָ לְרֵאשׁ יוֹסֵף וּלְקִדְקֹד גִּזִּיר
 אֲחָיו:
 יז בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הַדָּר לוֹ וְקִרְנֵי רֵאשׁ קִרְנָיו
 בְּהֵם עַמִּים יִגְנַח יַחַדוֹ אֶפְסֵי־אֶרֶץ וְהֵם
 רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשֶּׁה: ס
 יח וְלוֹזְבוּלוֹן אָמַר שְׂמַח זְבוּלוֹן בְּצִאתָךְ
 וְיִשְׁשַׁכֵּר בְּאוֹהֶלֶיךָ:
 יט עַמִּים הִרְיָקְלוּ שֵׁם יִזְבְּחוּ זְבַחֵי־צֶדֶק
 כִּי שְׁפַע יַמִּים יִינְקוּ וּשְׁפָנֵי טַמוּנֵי חוּל:
 ס
 כ וְלֵגֶד אָמַר בְּרוּךְ מְרַחֵב גֶּד כְּלָבִיא
 שְׁכָן וְטֶרֶף זְרוּעַ אֶרֶץ־קִדְקֹד:
 כא וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שֵׁם חֶלְקַת מוֹחֶקֶק
 סָפוֹן נִיחָא רֵאשִׁי עִם צֶדֶקַת יְהוָה עֲשֵׂה
 וּמִשְׁפָּטָיו עִם־יִשְׂרָאֵל: ס
 כב וּלְדָן אָמַר דָּן גּוֹר אַרְיָה יִזְנַק מִן־הַבְּשָׁן:
 כג וְלִנְפֹתְלֵי אָמַר נִפְתְּלֵי שְׁבַע רְצוֹן וּמְלֵא
 בְּרַכַּת יְהוָה יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה: ס

שליש

רביעי

חמישי

וּלְאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנֵי, יְהִי רְצוֹי
לְאֲחֵיו וְלֹא יִקְנָאוּ בוֹ, וְהוּא טוֹבֵל אֶת רַגְלוֹ
בְּשֶׁמֶן בְּתַפְנוּקֵי מְלָכִים.

מְנַעוּלֵי שְׁעָרֶיךָ חֻזְקִים כְּבָרְזֶל וְנַחוֹשֶׁת, וְכִימֵי
צְעִירוֹתֶיךָ כִּי יְהִי יָמֵי זְקֻנֹתֶיךָ.

אִין בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַרוֹכֵב בְּשָׁמַיִם הוּא
שְׁעוֹזֵר לְךָ, וְכַבֹּדוֹ בִּשְׁחָקִים.

אֱלֹהִים שְׁהִיָּה מְאֹז וּמְקַדֵּם הוּא מַחְסֶה לְהֵם
מִלְמַעְלָה, וְרוּעוֹתָיו מִתַּחַת שׁוֹמְרוֹת לְעוֹלָם,
הוּא גֹרֵשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וְאָמַר לְהִשְׁמִידוֹ.

יִשְׂרָאֵל שָׁכֵן בְּבִטְחוֹן לֹלֵא אוֹיְבִים – כְּמוֹ
שִׁבְרָכֶם יַעֲקֹב, הֵם יִגְיעוּ לְאַרֶץ מְגֹדֶלֶת דְּגָן
וַיִּזֵּן, גַּם הַשָּׁמַיִם יִנְטְפוּ עָלָיו טֵל.

אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם שְׁהֵי מוֹשִׁיעוֹ,
הוּא מְגֹן עֲלֶיךָ וְעוֹזֵר לְךָ וְבוֹ אֵתָה מִתְגַּאֲהָה
בְּנַצְחוֹנוֹתֶיךָ, הַגּוֹיִם יִכְחִישוּ שְׁהֵם הָיוּ אוֹיְבֶיךָ
כְּדֵי לְהַחֲנִיף לְךָ, וְאֵתָה תִדְרֹךְ עַל בְּמוֹתֵיהֶם.

פְּרֻשַׁת הָעֲלִיָּה לְהַר נֹבֹ

מֹשֶׁה עָלָה מֵעֲרֻבוֹת מוֹאָב לְהַר נֹבֹ – לְרֹאשׁ
הַפְּסָגָה הַפּוֹנֶה לְמוֹל יְרִיחוֹ, הִי הָרְאָה לוֹ אֶת
כָּל הָאָרֶץ – אֶת הַגִּלְעָד עַד הַבְּנֵיָם.

וְאֵת כָּל נִפְתְּלֵי וְאֵת אֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֵת
כָּל אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם הַמְּעַרְבִי.

וְאֵת הַנֶּגֶב וְאֵת בְּקַעַת הַיַּרְדֵּן בְּקַעַת יְרִיחוֹ
עִיר הַתְּמָרִים, עַד צוּעֵר.

ה' אָמַר לוֹ: זֹאת הָאָרֶץ שְׁנַשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: "אֵתָן אוֹתָהּ לְצִאֲצֵאֵיךָ",
הָרְאִיתִי לְךָ אוֹתָהּ בְּעֵינֶיךָ, וְלֹא תַעֲבֹר לְשָׁם.

מֹשֶׁה עָבַד ה' מֵת שָׁם בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל פִּי
גְזִירַת ה'.

ה' קָבַר אוֹתוֹ בְּעֵמֶק בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית
פְּעוֹר, וְאָף אִישׁ לֹא יָדַע אֶת מְקוֹם קְבוּרָתוֹ

וּלְאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מִבְּנֵים אֲשֶׁר יְהִי
רְצוֹי אֲחֵיו וְטוֹבֵל בְּשֶׁמֶן רַגְלוֹ:

כַּח כְּבָרְזֶל וְנַחוֹשֶׁת מְנַעְלָךְ וְכִימֵיךָ דְּכַבָּאָךְ:

כַּו אִין כְּאֵל יִשְׂרָוִן רַכֵּב שָׁמַיִם בְּעֻזְרֶךָ
וּבְנִאֲוֹתוֹ שְׁחָקִים:

כַּז שֶׁשׁ מְנַהֵל אֱלֹהֵי קֹדֶם וּמִתַּחַת זֹרַעַת עוֹלָם
וַיִּגְרֹשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד:

כַּח וַיִּשְׁכֵּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח כְּדָד עֵין יַעֲקֹב
אֶל-אַרֶץ דְּגָן וְתִירוֹשׁ אַף-שָׁמִי וְעַרְפוֹ
טָל:

כַּט אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ עִם נוֹשָׁע
כִּי־הִנֵּה מְגֹן עוֹרֶךָ וְאֲשֶׁר-חָרֵב בְּאֹתְךָ
וַיִּכְחָשׁוּ אוֹיְבֶיךָ לְךָ וְאֵתָה עַל-בְּמוֹתֵימֹ
תִדְרֹךְ: ס

שביעי
לד

א וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעֲרֻבֹת מוֹאָב אֶל-הַר נֹבֹ
רֹאשׁ הַפְּסָגָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרִיחוֹ
וַיִּרְאֶהוּ יְהוָה אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֶת-
הַגִּלְעָד עַד-הַיָּם:

ב וְאֵת כָּל-נִפְתְּלֵי וְאֶת-אֶרֶץ אֶפְרַיִם
וּמְנַשֶּׁה וְאֵת כָּל-אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם
הַמְּעַרְוִן:

ג וְאֶת-הַנֶּגֶב וְאֶת-הַפְּעֹר בְּקַעַת יְרִיחוֹ עִיר
הַתְּמָרִים עַד-צוּעֵר:

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב
לֵאמֹר לְזַרְעֶךָ אֶתְנֶנָּה הָרְאִיתִיךָ
כְּעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר:

ה וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עָבַד-יְהוָה בְּאֶרֶץ מוֹאָב
עַל-פִּי יְהוָה:

ו וַיִּקְבַּר אוֹתוֹ בְּנִי בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית
פְּעוֹר וְלֹא-יָדַע אִישׁ אֶת-קְבוּרָתוֹ עַד

היום הזה:

ז ומשה בן-מאה ועשרים שנה במותו לא-כהתה עינו ולא-גס לזה:

עד היום הזה.

ומשה היה בן מאה ועשרים שנה במותו, ולמרות זאת עינו לא נחלשו ולחות נעוריו לא הסתלקה.

ח ויבפו בני ישראל את-משה בערבת מואב שלשים יום ויתמו ימי ככי אבל משה:

בני ישראל בכו על משה בערבות מואב שלושים יום, והסתימו ימי הבכי של האבל על משה.

ט ויהושע בן-נון מלא רוח חכמה כירסמו משה את-ידיו עליו וישמעו אליו בני-ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את-משה:

ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי משה סמד עליו את ידיו, בני ישראל שמעו בקולו ועשו כמו שה' צוה את משה.

י ולא-קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל-פנים:

ולא קם בישראל עוד נביא כמו משה - שה' נפגש אתו פנים אל פנים.

יא ולכל-האֵתת והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל-עבדיו ולכל-ארצו:

ושעשה את כל סימני ההוכחה לבוחו ואת כל הנסים שה' שלח אותו לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו.

יב ולכל הַיָּד החזקה ולכל המורא הנדול אשר עשה משה לעיני כל-ישראל: פ

וכל מעשי היד החזקה וכל הדברים המעוררים הערצה, כמו שמשה עשה לעיני כל ישראל.

הפטרות

בראשית

אשכנז: ישעיהו מב, ה – מג, י
ספרדני: ישעיהו מב, ה-כא

כֹּה־אָמַר הָאֱלֹהִים יְהוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם רַקַּע הָאָרֶץ וְצֹאצְאֶיהָ נִתְּן נִשְׁמָה לָעַם עֲלֵיהָ וְרוּחַם לְהַלְכֵימָם בָּהּ: אֲנִי יְהוָה קְרֹאתֶיהָ בְּצַדֵּק וְאֶחָזֵק בִּיְהוָה וְאֶחְנֶה לְבַרְיִת עִם לְאוֹר גּוֹיִם: לִפְקֹחַ עֵינַיִם עוֹרוֹת לְהוֹצִיא מִמִּסְגָּר אֶסִּיר מִבַּיִת כְּלֵא יִשְׁבִי חֹשֶׁךְ: אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכִבְדוֹדִי לֹא אֶחָר לֹא אֶתֵּן וְתַהֲלִתִּי לִפְסִילִים: הִרְאֵשְׁנוֹת הַגֹּה־בָאוּ וְחֲדָשׁוֹת אֲנִי מְנִיד בְּטָרָם תִּצְמַחְנָה אֲשִׁמֵּעַ אֶתְכֶם: שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ תַּהֲלִתוּ מִקְצֵה הָאָרֶץ יוֹרְדֵי הַיָּם וּמֵלֵאוּ אִיִּים וַיִּשְׁבִּיֵהֶם: יִשְׂאוּ מִדְּבַר וְעֲרִיוּ חֲצֵרִים תִּשָּׁב קֶדֶר יִרְנֹו יִשְׁבִי סֹלַע מֵרֹאשׁ הָרִים יִצְחָחוּ: יִשְׂמְרוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְתַהֲלִתוּ בְּאִיִּים וַיִּידוּ: יְהוָה כְּנִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יַעִיר קִנְיָה יִרְיעַ אֶף־יִצְרִית עַל־אֵיבָיו וְתִגְבֹּר: הַחֲשִׁיתִי מַעֲלָם אַחֲרִישׁ אֶתְאַפֵּק כִּי־לִדְבָר אֶפְעֶה אֲשֶׁם וְאֲשַׁאֲף יָחַד: אַחֲרִיב הָרִים וְנִבְעוֹת וְכָל־עֲשָׂבִים אוֹבִישׁ וְשִׁמְתִי נְהוֹת לְאִיִּים וְאֲנַמִּים אוֹבִישׁ: וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדָרְךָ לֹא יִדְעוּ בְּנִתִּיבוֹת לֹא־יִדְעוּ אֲדָרִיכֶם אֲשִׁים מִחֲשֶׁךְ לִפְנֵיהֶם לְאוֹר וּמַעֲקָשִׁים לְמִישׁוֹר אֵלֶּה הַדְּבָרִים עֲשִׂיתֶם וְלֹא עֲזַבְתֶּם: נִסְנוּ אַחֹר יִבְשׁוּ בִשֶׁת הַבְּטָחִים בַּפִּסָּל הָאֲמָרִים לְמַסְכָּה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ: הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ וְהַעֲוָרִים הִבִּיטוּ לְרְאוֹת: מִי עוֹר כִּי אִם־עַבְדִּי וְחָרַשׁ כְּמִלְאָכִי אֲשַׁלַּח מִי עוֹר כְּמִשְׁלָם וְעוֹר כְּעַבְדִּי יְהוָה: רְאוֹת (רְאוֹת) רַבּוֹת וְלֹא תִשְׁמַר פְּקוּחַ אֲזַנִּים וְלֹא יִשְׁמַע: יְהוָה חֲפִץ לְמַעַן צַדִּיק וַיִּגְדִּיל תּוֹרָה וַיִּאֲדִיר:

כאן מסיימים הספרדים

וְהוּא עִם־בְּנוֹו וְשִׁוֵּי הַפֶּחַ בַּחוּרִים כָּלָם וּבִבְתֵי כְלָאִים הַחֲבָאוּ הֵיוּ לְבוֹ וְאִין מְצִיל מִשְׁפָּה וְאִין־אִמֵּר הַשֵּׁב: מִי בְכֶם יִצְוֶה זֶה וְיִשְׁמַע לְאֲחֹר: מִי־נִתְּן לְמִשְׁפָּה (לְמִשׁוּסָה) יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְבְנוֹיִם הַלְּוֹא יְהוָה זֶה חֲטָאנוּ לוֹ וְלֹא־אָבוּ בְּדָרְכֵיו הַלְּוֹךְ וְלֹא שָׁמְעוּ בְּתוֹרָתוֹ: וַיִּשְׁפֹּךְ עָלָיו חֲמָה אִפּוֹ וַעֲזוּ מִלְחָמָה וְתַלְתְּמָהוּ מִסְבִּיב וְלֹא יָדַע וְתִבְעַר־בוֹ וְלֹא־יִשִּׁים עַל־לֵב: וְעַתָּה כֹּה־אָמַר יְהוָה בְּרַאֲךָ יַעֲקֹב וַיִּצְרֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶל־תִּירָא כִּי גֵאל־תִּיךָ קְרֹאתִי בְּשִׁמְךָ לִי־אֶתָּה: כִּי־תַעֲבֹר בְּמַיִם אֶתְּךָ־אֲנִי וּבְנִתְּרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ כִּי־תִלָּךְ בְּמוֹ־אֵשׁ לֹא תִכְנֹה וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר־בְּךָ: כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מוֹשִׁיעֶךָ נִתְּתִי כְּפָרְךָ מִצְרַיִם כּוֹשׁ וּסְבָא תַחֲתֶיךָ: מֵאֲשֶׁר יִקְרָתְךָ בְּעֵינֵי נִכְבְּדָתְךָ וְאֲנִי אֶתְכֶתִיךָ וְאֶתְּן אֲדָם תַּחֲתֶיךָ וְלֵאמֹים תַּחַת נַפְשֶׁךָ: אֶל־תִּירָא כִּי אֶתְךָ־אֲנִי מִמִּזְרַח אֲבִיא וְרָעָד וּמִמַּעַרְב אֶקְבְּצֶךָ: אִמֵּר לְצַפּוֹן תִּנְּנִי וּלְתִימָן אֶל־תִּכְלָאִי הִבִּיא כְּנִי מִרְחוֹק וּבְנִתִי מִקְצֵה הָאָרֶץ: כָּל הַנִּקְרָא בְּשִׁמִּי וְלִכְבוֹדִי בְּרֹאתִיו יִצְרִיתִיו אֶף־עֲשִׂיתִיו: הוֹצִיא עִם־עוֹר וְעֵינַיִם גִּשׁ וְחָרָשִׁים וְאֲזַנִּים לְמוֹ: כָּל־הַגּוֹיִם נִקְבְּצוּ וַיַּחֲדוּ וַיִּאֲסְפוּ לְאֵמִים מִי כְּהֵם יִגִּיד זֹאת וְרֹאשְׁנוֹת יִשְׁמַעְנוּ וְיִתְּנוּ עֲדִיתָם וַיִּצְדְּקוּ וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּאֲמְרוּ אִמְתָּ: אַתֶּם עַדִּי נֹאֵם יְהוָה וְעַבְדִּי אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְמַעַן תִּדְעוּ וְתִאֲמִינוּ לִי וְתִבְיִנוּ כִּי־אֲנִי הוּא לְפָנַי לֹא־נִוצַר אֵל וְאַחֲרִי לֹא יְהוָה:

נח

אשכנז: ישעיהו נד, א – נה, ה
ספרד: ישעיהו נד, א – י

רְנִי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה פִצְחוֹי רְנָה וְצִהְלִי לֹא־חֲלָה כִּי־רַבִּים בְּנֵי־שׁוֹמְמָה מִבְּנֵי כְּעוֹלָה אָמַר יְהוָה: הֲרַחֲמֵנִי מִקּוֹם אֲחֻלָּךְ וּיְרִיעוּת מִשְׁכַּנּוֹתֶיךָ וְטוֹ אֶל־תַּחֲשֹׁכֵי הָאָרֶץ כִּי מִיִּתְרֶיךָ וַיִּתְרַנֶּךְ חֲזָקִי: כִּי־יָמִין וְשִׁמְאוֹל תִּפְרָצֵי וְזַרְעֶךָ גּוֹיִם יִירָשׁ וְעָרִים גְּשֻׁמוֹת יוֹשִׁיבוּ: אֶל־תִּירָאֵל כִּי־לֹא תִבּוֹשֵׁי וְאֶל־תִּכְלַמֵּי כִּי לֹא תַחֲפִירֵי כִּי בִשֵׁת עֲלוּמֶיךָ תִשְׁכַּחֵי וְחַרְפַּת אֲלֻמְנוֹתֶיךָ לֹא תִזְכְּרֵי־עוֹד: כִּי בַעֲלֶיךָ עֲשֶׂיךָ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ וְגֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי כָל־הָאָרֶץ יִקְרָא: כִּי־כֹאשְׁהָ עֲזוּבָה וְעֲצוּבַת רוּחַ קִרְאֶךָ יְהוָה וְאַשֶׁת נְעוּרָיִם כִּי תִמְאָס אָמַר אֱלֹהֶיךָ: בְּרַנֵּעַ קָטָן עֲזוּבֶיךָ וּבְרַחֲמַיִם גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ: בְּשִׁצְפָךָ קָצַף הִסְתַּרְתִּי פָנַי לִנְעַל מַמְדָּךָ וּבַחֲסֵד עוֹלָם רַחֲמֶיךָ אָמַר גֹּאֲלֶךָ יְהוָה: כִּי־מִי נָח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁפַּעְתִּי מֵעֵבֶר מִיַּנּוֹחַ עוֹד עַל־הָאָרֶץ כֵּן נִשְׁפַּעְתִּי מִקָּצַף עֲלֶיךָ וּמִנְעַר־בְּךָ: כִּי הִחֲרִים יָמוּשׁוּ וְהִנְבְּעוּת תִּמוּטֶנָּה וְחֲסָדֶי מֵאַתָּה לֹא־יָמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מֶרְחֶמֶךָ יְהוָה:

כאן מסיימים הספרדים

עֲנִיָּה סַעֲרָה לֹא נַחֲמָה הַנְּהָ אֲנֹכִי מִרְבִּיץ בַּפּוֹד אֲבִנֶיךָ וַיִּסְדַּתֶּיךָ בַּסְּפִירִים: וְשִׁמְתִי כְּדָכַד שִׁמְשִׁתֶּיךָ וְיִשְׁעֶיךָ לֹא־בְנִי אֶקְרָה וְכָל־גְּבוּלֶךָ לֹא־בְנֵי־חֶפְצִי: וְכָל־בְּנֵיךָ לְמוֹתֵי יְהוָה וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ: בַּצְדָקָה תִּכְוֶנֶנִי רַחֲמֵי מַעֲשֶׂךָ כִּי־לֹא תִירָאֵי וּמִמַּחֲתָה כִּי לֹא־תִקְרַב אֲלֶיךָ: תָּן גֹּדֵר יְגוּר אֶפֶס מֵאוֹתֵי מִי־גֵר אֲתָךְ עֲלֶיךָ יְפוּל: הִנֵּה (הן) אֲנֹכִי בְּרֵאתִי חֲדָשׁ נִפְחַל בְּאֵשׁ פֶּחֶם וּמוֹצִיא כְּלִי לְמַעֲשָׂהוּ וְאֲנֹכִי בְּרֵאתִי מִשְׁחִית לְחַבְלִי: כָּל־כְּלִי יִוצַר עֲלֶיךָ לֹא יִצְלַח וְכָל־לְשׁוֹן תִּקּוּם־אַתָּה לְמַשְׁפָּט תִּרְשָׁעֵי זֹאת נַחֲלַת עֲבָדֶי יְהוָה וְצַדִּיקְתֶּם מֵאַתִּי נֹאם־יְהוָה: הוּי כָל־צִמָּא לְכוּ לַמַּיִם וְאֲשֶׁר אֵין־לוֹ כֶּסֶף לְכוּ שִׁבְרוּ וְאֶכְלוּ וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא־כֶסֶף וּבְלוֹא מַחִיר גֵּין וְחֻלָּב: לָמָּה תִשְׁקְלוּ־כֶסֶף בְּלוֹא־לֶחֶם וַיִּנְעֶכֶם בְּלוֹא לְשִׁבְעָה שִׁמְעוּ שְׁמוֹעַ אֵלַי וְאֶכְלוּ־טוֹב וְתַחֲעַנְג בְּדַשָּׁן נִפְשְׁכֶם: הֵטוּ אַזְנוֹכֶם וּלְכוּ אֵלַי שִׁמְעוּ וּתְחִי נִפְשְׁכֶם וְאֶכְרַתְהָ לְכֶם בְּרִית עוֹלָם חֲסָדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים: תָּן עַד לְאוֹמִים נִתְחַוּ גִּיד וּמִצְנֵה לְאֵימִים: תָּן גּוֹי לֹא־תִדְרַע תִּקְרָא וְגוֹי לֹא־יִדְעוּךָ אֲלֶיךָ רְיוּצוֹ לְמַעַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְקַדֹּשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פִאֲרָךְ:

לך לך

ישעיהו מ, כו – מא, טו

לָמָּה תֹאמַר וְעֵקֶב וּתְדַבֵּר יִשְׂרָאֵל נִסְתַּרְהָ דַּרְכֵי מִיְהוָה וּמֵאַלְהֵי מִשְׁפָּטֵי יַעֲבֹר: תִּלּוֹא יִדְעָתָ אִם־לֹא שִׁמְעָתָ אֱלֹהֵי עוֹלָם | יְהוָה בּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ לֹא יִישַׁף וְלֹא יִינַע אֵין חֶקֶר לְתַבּוּנָתוֹ: נָתַן לְיִשְׂרָאֵל כֶּחַ וּלְאֵין אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבֶּה: וַיַּעֲפּוּ נְעָרִים וַיִּנְעוּ וּבַחֲזוּרִים כְּשׁוֹל יִכְשְׁלוּ: וְקוֹן יְהוָה יַחֲלִיפוּ כֶּחַ יַעֲלוּ אֲבָר כַּנְּשָׁרִים יִרְוּצוּ וְלֹא יִינְעוּ וּלְכוּ וְלֹא יִיעֲפוּ: תַּחֲרִישׁוּ אֵלַי אֵימִים וּלְאֵימִים יַחֲלִיפוּ כֶּחַ וַיִּשְׁלוּ אֵין יִדְבְּרוּ וְחֲדוּ לְמַשְׁפָּט נִקְרָבָה: מִי הַעִיר מִמּוֹזַח צָדֵק יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמַלְכִים יִרְדּוּ יִתֵּן כַּעֲפָר חֲרִבּוֹ כִּקְשׁ נִהַף קִשְׁתּוֹ: יִרְדְּפֶם יַעֲבֹר שְׁלוֹם אֶרֶץ בְּרַגְלֵיו לֹא יָבוֹא: מִי־פָעַל וְעָשָׂה קִרָּא הַדְּרוֹת מִרֹּאשׁ אֲנִי יְהוָה רֹאשׁוֹן וְאֶת־אֲחֵרָנִים אֲנִי־הוּא: רְאוּ אֵימִים וַיִּרְאוּ קְצוֹת הָאָרֶץ וַחֲבָדוּ קִרְבּוֹ

וַיֵּאמְרוּ: אִישׁ אֶת־רַעְיוֹנוֹ וְעִזְרוּ וּלְאַחֵיו יֹאמְרוּ חֲזָק: וַיִּחַזַּק חָרָשׁ אֶת־צִדְרָף מִחֲלִיק פְּטִישׁ אֶת־הוֹלֵם פְּעַם אָמַר לְדָבָק טוֹב הוּא וַיִּחַזְקוּהוּ בְּמַסְמְרִים לֹא יָמוּט: וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל עַבְדִּי יַעֲקֹב אֲשֶׁר בַּחֲרַתִּיךָ זָרַע אֲבָרְתָם אֲחֵבִי: אֲשֶׁר הִחֲזַקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִילֶיהָ קִרְאתִיךָ וְאָמַר לְךָ עַבְדִּי אַתָּה בַּחֲרַתִּיךָ וְלֹא מֵאֲסִתִּיךָ: אֶל־תִּירָא כִּי עַמְךָ־אֲנִי אֶל־תִּשְׁתַּע כִּי־אֲנִי אֶל־תִּיךָ אִמְצַתִּיךָ אַף־עֲזַרְתִּיךָ אַף־תִּמְכַתִּיךָ בְּיַמִּין צְדָקָי: הֵן יִבְשׁוּ וַיִּכְלְמוּ כָּל הַנְּחָרִים בְּךָ יְהִי כְּאִין וַיֹּאבְדוּ אַנְשֵׁי רִיבָה: תִּבְקַשְׁם וְלֹא תִמְצָאֵם אַנְשֵׁי מִצְרַיִם יְהִי כְּאִין וּכְאֹפֶס אַנְשֵׁי מִלְחַמְתֶּךָ: כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִחֲנִיךָ וּמִיַּגְדָּה הָאָמַר לְךָ אֶל־תִּירָא אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ: אֶל־תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מִתִּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נֹאֵם־יְהוָה וְגֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: הִנֵּה שְׂמִתִּיךָ לְמוֹרֵג חֲרוּץ חָדָשׁ בְּעַל פִּיפְיוֹת תְּרוֹשׁ הָרִים וְתִדְּק וּנְבֻשׁוֹת כְּמִן תְּשִׂים: תִּזְרַם נְרוֹת תְּשָׂאִם וְסַעְרָה תִּפְיֵץ אוֹתָם וְאַתָּה תִּגְיֹל בִּיהִזָּה בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלֵּל:

וירא

אשכנז: מלכים ב' ד, א-ו

ספרד: מלכים ב' ד, א-ב

וְאִשָּׁה אֶתְתּ מִנְשֵׁי בְנֵי־הַנְּבִיאִים צִעְקָה אֶל־אֵלִישָׁע לֵאמֹר עַבְדְּךָ אִישִׁי מֵת וְאַתָּה יָדַעְתָּ כִּי עַבְדְּךָ הִנֵּה יָרָא אֶת־יְהוָה וְהַנְּשִׂיָה בָּא לְקַחַת אֶת־שֵׁנִי יְלָדִי לֹו לְעַבְדִּים: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֵלִישָׁע מַה אַעֲשֶׂה־לְּךָ הַיְדִידִי לִי מֵהַיֵּשׁ־לְּךָ (לְכִי) בְּבֵית וּתְאָמַר אִין לְשִׁפְחָתְךָ כָּל בְּבֵית כִּי אִם־אֶסְוֶךָ שָׁמֹן: וַיֹּאמֶר לְכִי שְׂאֵל־לְךָ כִּלִּים מִן־הַחוּץ מֵאֵת כָּל־שִׁכְנֶיךָ (שְׂכַנְכִי) כִּלִּים רַקִּים אֶל־תִּמְעָשִׂי: וּבָאת וְסָגַרְתָּ הַדְּלָת בַּעֲרֶךָ וּבַעֲד־בְּנִיךָ וַיִּצְקַת עַל כָּל־הַכִּלִּים הָאֵלֶּה וְהַמַּלְאָךְ תִּסָּעֵי: וְתִלְךָ מֵאֵתוֹ וְתִסָּגַר הַדְּלָת בַּעֲדָה וּבַעֲד־בְּנִיהָ הֵם מְגִישִׁים אֵלֶיהָ וְהִיא מוֹצֵקַת (מוֹצֵקַת): וַיְהִי כִּמְקֵלֵת הַכִּלִּים וּתְאָמַר אֶל־בְּנָה הַיְשִׁיָּה אֵלַי עוֹד כָּלִי וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אִין עוֹד כָּלִי וַיַּעֲמֵד הַשָּׁמֹן: וְתִבֵּא וְתִגְדֹל לְאִישׁ הָאֵלֹהִים וַיֹּאמֶר לְכִי מִכְרִי אֶת־הַשָּׁמֹן וְשִׁלְמִי אֶת־נִשְׁגֶּךָ (נִשְׂכִי) וְאַתָּה וּבְנִיךָ (בְּנִיכִי) תַחֲזִי בְּנוֹתְךָ:

וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֵר אֵלִישָׁע אֶל־שׁוּנָם וְשָׁם אִשָּׁה גְדוֹלָה וַתִּחַזְקֶנּוּ לְאַכֹּל־לֶחֶם וַיְהִי מִדֵּי עֲבָרוֹ יָסַר שָׁמָּה לְאַכֹּל־לֶחֶם: וּתְאָמַר אֶל־אִשָּׁה הַגֵּה־נָא יָדְעִתִּי כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא עָבַר עָלֵינוּ תְּמִיד: נַעֲשֶׂה־נָּא עֲלֵית־קִיר קִטְוָה וְנִשִּׁים לֹו שָׁם מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכִסֵּא וּמְנוֹרָה וְהִנֵּה בְּבָאוּ אֵלֵינוּ יָסוּר שָׁמָּה: וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּבֵּא שָׁמָּה נִיסָר אֶל־הָעֵלֶיָה וַיִּשְׁכַּב־שָׁמָּה: וַיֹּאמֶר אֶל־גִּיחֲזִי נַעֲרוֹ קְרָא לְשׁוֹנְמִית הַזֹּאת וַיִּקְרָא־לָהּ וַתַּעֲמֵד לְפָנָיו: וַיֹּאמֶר לֹו אָמַר־נָּא אֵלֶיהָ הִנֵּה חֲבֵדָה וְאֵלֵינוּ אֶת־כָּל־הַחֲרָבָה הַזֹּאת מֵהַ לַעֲשׂוֹת לְךָ הַיֵּשׁ לְדַבֵּר־לְךָ אֶל־הַמַּלְאָךְ אוֹ אֶל־אֲשֶׁר הִצְבָּא וְתְאָמַר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנִכִי יִשְׁבֵת: וַיֹּאמֶר וּמַה לַעֲשׂוֹת לָהּ וַיֹּאמֶר גִּיחֲזִי אָבֵל בֵּן אִין־לָהּ וַאִישָׁה זָקֵן: וַיֹּאמֶר קְרָא־לָהּ וַיִּקְרָא־לָהּ וַתַּעֲמֵד בַּפֶּתַח: וַיֹּאמֶר לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אַתְּ (אֵתִי) חֲבֵקַת בֵּן וּתְאָמַר אֶל־אֲדֹנָי אִישׁ הָאֵלֹהִים אֶל־תִּכְזֹּב בְּשִׁפְחָתְךָ: וְתִתֵּר הָאִשָּׁה וְתִלְדֵּ בֵּן לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אֲשֶׁר־דָּבַר אֵלֶיהָ אֵלִישָׁע: וַיִּגְדֹל הַיְלָד וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּצֵא אֶל־אָבִיו אֶל־הַקְּצָרִים: וַיֹּאמֶר אֶל־אָבִיו רֵאשִׁי וְרֵאשִׁי וַיֹּאמֶר אֶל־הַנְּעַר שְׂאֵהוּ אֶל־אִמּוֹ: וַיִּשְׂאֵהוּ וַיְבִיאֵהוּ אֶל־אִמּוֹ וַיִּשָּׁב עַל־בְּרַכְיָה עַד־הַצְּהַרִים וַיָּמָת: וַתַּעַל וַתִּשְׁכַּבְהוּ עַל־מִטַּת אִישׁ הָאֵלֹהִים וַתִּסָּגַר בַּעֲדוֹ וַתִּצָּא: וַתִּקְרָא אֶל־אִישָׁהּ וַתְּאָמַר שְׁלַחָה נָּא לִי אַחַד מִן־הַנְּעָרִים וְאַחַת הָאֲתָנּוֹת וְאָרְוֶצָה עַד־אִישׁ הָאֵלֹהִים וְאָשׁוּבָה: וַיֹּאמֶר מִדַּעַ אַתְּ (אֵתִי)

הלכת (הלכתי) אליו היום לא-חדש ולא שבת ותאמר שלום:

כאן מסיימים הספרדים

ותשבש האתון ותאמר אל-נערה נתג וליך אל-תעצר-לי לר'כב כי אם-אמרתי לך: ותליך ותבא אל-איש האלהים אל-הר הפרמל ויהי פראות איש האלהים אתה מנגד ויאמר אל-גיחזי נערו הנה השונמית הלו: עתה רויץ-נא לקראתה ואמר-לה השלום לך השלום לאישך השלום לילך ותאמר שלום: ותבא אל-איש האלהים אל-ההר ותחזק ברנליו ויגש גיחזי להרפה ויאמר איש האלהים הרפה-לה כי-נפשה מרה-לה ויהנה העלים ממני ולא הגיד לי: ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי: ויאמר לגיחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך וליך כי-תמצא איש לא תבר'כנו וכי-יבר'כך איש לא תעננו ושמת משענתי על-פני הנער: ותאמר אם הנער חי-יהנה וחי-נפשה אם-אעזבך ויקם וילך אחריה: ונחזי עבר לפניהם וישם את-המשענת על-פני הנער ואין קול ואין קשב וישב לקראתו ויגד-לו לאמר לא הקיץ הנער: ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב על-מטתו: ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם ויתפלל אליהוה: ויעל וישכב על-הילד וישם פיו על-פיו ועיניו על-עיניו וכפיו על-כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילד: וישב וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל ויגהר עליו ויזכר הנער עד-שבע פעמים ויפקח הנער את-עיניו: ויקרא אל-גיחזי ויאמר קרא אל-השונמית הזאת ויקראה ותבא אליו ויאמר שאי בנה: ותבא ותפל על-רגליו ותשתחו ארצה ותשא את בנה ותצא:

חיי שרה

מלכים א' א - א - לא

והמליך דוד זקן בא בימים ויכסוהו בבגדים ולא יחם לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המליך נערה בתולה ועמדה לפני המליך ותהי-לו סכנת ושכבה בחיקך ויחם לאדני המליך: ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את-אבישג השונמית ויבאו אתה למליך: והנערה יפה עד-מאד ותהי למליך סכנת ותשרתהו והמליך לא ידעה: ואדניה בן-חגית מתנשא לאמר אני אמליך ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו: ולא-עצבו אביו מ'מיו לאמר מדוע פכה עשית וגם-הוא טוב-תאר מאד ואתו ילדה אחרי אבשלום: ויהיו דבריו עם יואב בן-צרויה ועם אבינתר הכהן ויעזרו אחרי אדניה: וצדוק הכהן ויבנהו בן-יהוידע ונתן הנביא ושמעי ורעי והנבורים אשר לדוד לא היו עם-אדניהו: ויזבח אדניהו צאן ופקר ומריא עם אבן הזחלת אשר-אצל עין רגל ויקרא את-פל-אחיו בני המליך ולכל-אנשי יהודה עבדי המליך: ואת-נתן הנביא ויבנהו ואת-הנבורים ואת-שלמה אחיו לא קרא: ויאמר נתן אל-בת-שבע אם-שלמה לאמר הלא שמעת פי מליך אדניהו בן-חגית ואדנינו דוד לא ידע: ועתה לכי איעצה נא עצה ומלטי את-נפשך ואת-נפש בנה שלמה: לכי ובאי אל-המליך דוד ואמרת אליו הלא-אתה אדני המליך נשבעת לאמתך לאמר כי-שלמה בנה ימליך אחרי והוא ישב על-כסאי ומדוע מליך אדניהו: הנה עורך מדברת שם עם-המליך ואני אבוא אחריך ומלאתי את-דברך: ותבא בת-שבע אל-המליך הסדרה והמליך זקן מאד ואבישג השונמית משרת את-המליך: ותקד בת-שבע ותשתחו למליך ויאמר המליך מה-לך:

ותאמר לו אדני אתה נשבעת ביהוה אלהיך לאמתך כי-שלמה בנך ימלך אחרי והוא יושב על-כסאי: ועתה הגה אדנייה מלך ועתה אדני המלך לא ידעת: ויזבח שור ומריא-וצאן לרב

ויקרא לכל-בני המלך ולאבינתר הכהן וליאב שר הצבא ולשלמה עבדך לא קרא: ואתה אדני המלך עיני כל-ישראל עליך להניד להם מי יושב על-כסא אדני-המלך אחרי: והיה כשקב אדני-המלך עם-אבתיו והייתי אני ובני שלמה חטאים: והגה עונה מדרבת עם-המלך ונתן הנביא בא: ויגידו למלך לאמר הגה נתן הנביא ויבא לפני המלך וישתחו למלך על-אפיו ארצה: ויאמר נתן אדני המלך אתה אמרת אדנייהו ימלך אחרי והוא יושב על-כסאי: כי ויבד היום ויזבח שור ומריא-וצאן לרב ויקרא לכל-בני המלך ולשרי הצבא ולאבינתר הכהן והגם אכלים ושתיים לפניו ויאמרו יחי המלך אדנייהו: ולי אני-עבדך ולצדק הכהן ולבנייהו בו-יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא: אם מאת אדני המלך נהיה הדבר הזה ולא הולעת את-עבדך (עבדיך) מי יושב על-כסא אדני-המלך אחרי: ויען המלך דוד ויאמר קראו-לי לבת-שבע ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך: וישבע המלך ויאמר חיה-יהוה אשר-פדה את-נפשי מקל-צרה: כי כאשר נשבעתי לך ביהוה אלהי ישראל לאמר כי-שלמה בנך ימלך אחרי והוא יושב על-כסאי תחתני כי כן אעשה היום הזה: ותקד בת-שבע אפים ארץ ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני המלך דוד לעלם:

תולדות

מלאכי א. א - ב. ז

משא דבר-יהוה אל-ישראל ביד מלאכי: אתבתי אתכם אמר יהוה ואמרתם במה אהבתנו הלוא אה עשו לעקב נאם-יהוה ואהב את-יעקב: ואת-עשו שנאתי ואשים את-הריו שממה ואת-נחלתו לתנות מדרך: כי-תאמר אדום רששנו ונשוב ונבנה חרבות כה אמר יהוה צבאות תמה יבנו ואני אהרוס וקראו להם גבול רשעה והעם אשר-זעם יהוה עד-עולם: ועיניכם תראינה ואתם תאמרו יגדל יהוה מעל לגבול ישראל: בן יכבד אב ועבד אדניו ואם-צאב אני איה כבודי ואם-אדונים אני איה מוראי אמר יהוה צבאות לכם הפהנים בזוג שמי ואמרתם במה בזינו את-שמך: מגישים על-מוזבחי לחם מגאל ואמרתם במה גאלנוך באמרכם שלחן יהוה נבזה הוא: וכי-תגישון עגור לזבח אין רע וכי תגישו פסח וחלה אין רע תקריבהו נא לפחתך הירצה או הישא פניך אמר יהוה צבאות: ועתה חלו-נא פני-אל ויחגגו מידכם תיתה זאת הישא מכס פנים אמר יהוה צבאות: מי גם-בכם ויסגר דלתים ולא-תאירו מוזבחי חנם אינ-לי חפץ בכם אמר יהוה צבאות ומנחה לא-ארצה מידכם: כי ממזרח-שמש ועד-מבואו גדול שמי בגוים ובכל-מקום מקטר מגש לשמי ומנחה טהורה כפי-גדול שמי בגוים אמר יהוה צבאות: ואתם מחללים אותו באמרכם שלחן אדני מגאל הוא וניבו נבזה אכלו: ואמרתם הנה מתלאה והפתתם אותו אמר יהוה צבאות ותבאתם גזול ואת-הפסח ואת-תחולתה ותבאתם את-המנחה הארצה אותה מידכם אמר יהוה: וארור נוכל ויש בעדרו זכר ונדר וזבח משחת לאדני כי מלך גדול אני אמר יהוה צבאות ושמי נורא בגוים: ועתה אליכם המצנה הזאת הפהנים:

אם-לא תשמעו ואם-לא תשימו על-לב לתת כבוד לשמי אמר יהוה צבאות ושלחתי בכם את-המארה וארותי את-ברכותיכם וגם ארותיה כי אינכם שמים על-לב: הנני גער לכם את-הזרע וזריתי פֶרֶשׁ על-פניכם פֶרֶשׁ חַגִּיבִים וְנִשְׂא אַחֲכֶם אֵלָיו: וידעתם כי שלחתי אליכם את המצנה הזאת להיות בריתי את-לוי אמר יהוה צבאות: בריתי היתה אתו החיים והשלום ואתנם-לו מורא וניראני ומפני שמי נתת הוא: תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא-נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון: כי-שפתי כהן ישמרו-דעת ותורה ובקשו מפיהו כי מלאך יהוה-צבאות הוא:

ויצא

אשכנז: הושע יב, ג - י, ד

ויברח יעקב שדה ארם ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר: ובנביא העלה יהוה את-ישראל ממצרים ובנביא נשמר: הכעיס אפרים תמרוגים ודמיו עליו יפוש וחרפתו ישיב לו אדניו: כדבר אפרים רתת נשא הוא בישראל ויאשם בפעל וימת: ועתה ו יוספו לחטא ויעשו להם מסכה מפספס כתבונם עצבים מעשה חרשים כלה להם הם אמרים זבחי אדם עגלים ישקון: לכן יהיו פענו-פקר וכטל משכים הלך כמין יסער מגרן וכעשן מארבה: ואנכי יהוה אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע ומושיע אין בלתי: אני ידעתיה במדבר בארץ תלאבות: כמרעיתם וישבעו שבעו ויגרם לבם על-כן שכחוני: ואחי להם כמו-שחל כנמר על-דרך אשור: אפגשם כרב שכול ואקרע סגור לבם ואכלם שם כלביא תנת השדה תבקעם: שחתך ישראל כי-בי בעזרה: אחי מלכה אפוא ויושיעה בכל-עריך ושפטיה אשר אמרת תנה-לי מלך ושרים: אתה-לך מלך באפי ואקח בעברתי:

צרויר עזן אפרים צפונה חטאתו: חבלי יולדה יבאו לו הוא-בן לא חכם פיעת לא-יעמד במשבר בנים: מיד שאול אפדים ממנות אנאלם אחי דבריה מנת אחי קטבה שאול נחם וסתר מעיני: כי הוא בין אחים יפריא יבוא קדים ריח יהוה ממדבר עלה ויבוש מקורו ויחרב מעינו הוא ישסה אוצר כל-פלי חמדה: תאשם שמרון כי מרתה באלהיה בחרב יפלו עלליהם ורפשו ותריותיו ובקעו:

שובה ישראל עד יהוה אלהיך כי כשלת בעונה: קחו עמכם דברים ושובו אל-יהוה אמרו אליו כל-תשא עון וקח-טוב ונשלמה פרים שפתינו: אשור ו לא יושיענו על-סוס לא נרפב ולא-נאמר עוד אלהינו למעשה ידנו אשר-בה ירחם יתום: ארפא משוכתם אהבם נדבה כי שב אפי ממנו: אהנה כטל לישראל ופרח פשושנה וך שרשו כלבגון: ילכו ונקותיו ויהי כזית הודו וריח לו כלבגון: ישבו ישבי בצלו יחיו דגן ויפרחו כגפן זכרו כין לבגון: אפרים מה-לי עוד לעצבים אני עניתי ואשורנו אני כבדוש רענן ממני פרה נמצא: מי חכם ויבן אלה נבון וידעם כי-ישרים דרכי יהוה וצדקים ילכו כם ופושעים יקשלו כם:

יש מוסיפים: יואל ב, טו - טז

וְאָכַלְתֶּם אֶכּוּל וְשָׂבוּעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא־יִבְשׂוּ עַמִּי לְעוֹלָם: וַיִּדְעַתֶּם כִּי בִקְרֵב יִשְׂרָאֵל אָנִי וְאַנִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאַיִן עוֹד וְלֹא־יִבְשׂוּ עַמִּי לְעוֹלָם:

ספרד: הושע יא, ז-יב, יג

וְעַמִּי תְלוּאִים לְמִשׁוּבְתִי וְאֶל־עַל יִקְרָאוּהוּ יַחַד לֹא יְרוּמֶם: אִיךְ אֶתְנַן אֶפְרַיִם אֲמַנְנֶךָ יִשְׂרָאֵל אִיךְ אֶתְנַן כְּאֶרְמָה אֲשִׁימֶךָ כַּצַּבָּאִים נִהַפְּךָ עָלַי לְבִי יַחַד נִכְמְרוּ נַחֲוִימִי: לֹא אֶעֱשֶׂה חֲרוֹן אַפִּי לֹא אָשׁוּב לְשַׁחַת אֶפְרַיִם כִּי אֵל אֲנִכִּי וְלֹא־אִישׁ בְּקִרְבֶּךָ קָדוֹשׁ וְלֹא אָבּוֹא בְּעִיר: אַחֲרַי יְהוָה יִלְכוּ כְּאַרְיֵה יִשְׂאֵג כִּי־הוּא יִשְׂאֵג וַיַּחֲרְדּוּ בָנִים מִיָּם: יַחֲרְדּוּ כַּצַּפּוֹר מִמִּצְרַיִם וְכִיּוֹנָה מֵאַרְץ אֲשׁוּר וְהוֹשְׁבֵתַיִם עַל־פְּתִיחֵם נְאֻם־יְהוָה: סָבְבֵנִי בְּכַחַשׁ אֶפְרַיִם וּבִמְרֻמָּה בֵּית יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה עַד רֹד עַם־אֵל וְעַם־קְדוֹשִׁים נֶאֱמָן: אֶפְרַיִם רָעָה רֵוַח וְרֹדֶף קָדִים כָּל־הַיּוֹם כְּזֹב וְשׂוֹד יִרְבֶּה וּבְרִית עַם־אֲשׁוּר יִכְרְתוּ וְשָׁמֶן לְמִצְרַיִם יִבָּל: וְרִיב לִיהוּדָה עַם־יְהוּדָה וּלְפַקֵּד עַל־יַעֲקֹב כְּדַרְכָּיו כְּמַעֲלָלוֹ יִשִּׁיב לוֹ: בְּבֶטֶן עַקֵּב אֶת־אֲחִיו וּבִאֲוִנו שָׂרָה אֶת־אֱלֹהִים: וַיִּשֶׁר אֶל־מִלְאָךְ וַיִּכַּל בְּכַה וַיַּתְחַנְּנוּ־לוֹ בֵּית־אֵל יִמְצְאוּ וְשֵׁם יִדְבַר עֲמֻנּוּ: וַיְהוּדָה אֱלֹהֵי הַצַּבָּאוֹת יְהוָה זָכְרוּ: וְאַתָּה בְּאַלְהֵיךָ תִּשׁוּב חֶסֶד וּמִשְׁפָּט שִׁמְר וּקְנֵה אֶל־אֱלֹהֵיךָ תְּמִיד: כְּנֻעַן בִּנְדוּ מֵאֲזֵנֵי מְרֻמָּה לַעֲשֵׂק אֶהָב: וַיֹּאמֶר אֶפְרַיִם אֵךְ עֲשֵׂרְתִי מִצְּאֵתִי אֲוֹן לִי כָל־יְגִיעִי לֹא יִמְצְאוּ־לִי עֲזָן אֲשֶׁר־חָטָא: וְאַנִּכִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מֵאַרְץ מִצְרַיִם עַד אֲוִשִׁיבֶךָ בְּאֶהְלִים כִּימֵי מוֹעֵד: וְדַבַּרְתִּי עַל־הַנְּבִיאִים וְאַנִּכִּי חֲזוֹן הַרְבִּיתִי וּבְיַד הַנְּבִיאִים אֶרְמָה: אִם־גִּלְעָד אֲנִן אֶד־שָׂא הִיוּ בְּגִלְגַּל שְׁנַרְיִם זָבָחוּ גַם מִזְבְּחוֹתָם כְּנִלִים עַל תַּלְמֵי שָׂדֵי:

וישלה

עובדיה א, א-כא

חֲזוֹן עֲבַדְיָה כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לְאֱדוֹם שְׂמוּעָה שְׂמוּעָה מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בְּגוֹיִם שְׁלַח קוֹמוּ וְנִקְוָה עָלֶיךָ לְמַלְחָמָה: הִנֵּה קֵטָן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם בְּזוּי אֶתָּה מְאֹד: וְדוֹן לְבָךְ הַשִּׁיאֵךְ שְׂכָנִי בְּחַגְוֵי־סַלַע מְרוֹם שְׁבַתּוֹ אָמַר בְּלִבּוֹ מִי יוֹרְדֵנִי אֶרֶץ: אִם־תִּנְבְּיֵת כְּנִשְׁר וְאִם־בִּין כּוֹכְבִים שִׁים קִנְיָ מִשָּׁם אוֹרִיךָ נְאֻם־יְהוָה: אִם־נִנְבִים בְּאוֹרֵךְ אִם־שׁוֹדְדֵי לִילָה אִיךְ נִדְמִיתָה הֲלוֹא יִנְבּוּ דַיִם אִם־בְּצַרִים בָּאוּ לָךְ הֲלוֹא יִשְׁאִירוּ עַל־לוֹת: אִיךְ נִחַפְּשׂוּ עֲשׂוּ נִבְעוּ מִצְּפִנּוּ: עַד־הַנְּבִיל שְׁלַחֲךָ כָּל אֲנָשֵׁי בְרִיתֶךָ הַשִּׁיאִיךָ יָכְלוּ לָךְ אֲנָשֵׁי שְׁלַמְךָ לְחִמֶּךָ יִשִּׁימוּ מִזוֹר תַּחְתִּיךָ אִין תִּבְנֶנָּה כּוּ: הֲלוֹא בָּיִם הֵהוּא נְאֻם־יְהוָה וְהַאֲבַדְתִּי חֲכָמִים מְאֹדִים וְתִבְנֶנָּה מִתָּר עֲשׂוּ: וְחַתּוּ גְבוּרֵיךָ תִימָן לְמַעַן יִכְרַת־אִישׁ מִתָּר עֲשׂוּ מִקְטָל: מִחֲמַס אֲחִיךָ יַעֲקֹב תִּכְסֶּנָּה בּוֹשָׁה וְנִכְרַת לְעוֹלָם: בָּיִם עֲמַדְךָ מִנְּגַד בָּיִם שְׁבוֹת זָרִים חִילוֹ וְנִכְרָים בָּאוּ שְׁעָרוֹ וְעַל־יְרוּשָׁלַם יָדוּ גוֹדֵל גַּם־אֶתָּה כְּאֶתֶר מֵהֶם: וְאֶל־תִּרְא בָּיִם־אֲחִיךָ בָּיִם נִכְלוּ וְאֶל־תִּשְׁמַח לִבְנֵי־יְהוּדָה בָּיִם אָבְדָם וְאֶל־תִּגְדֵּל פִּיךָ בָּיִם צָרָה: אֶל־תִּבּוֹא בְּשַׁעַר־עַמִּי בָּיִם אִיךָ אֶל־תִּרְא גַם־אֶתָּה בְּרַעְתּוֹ בָּיִם אִיךָ וְאֶל־תִּשְׁלַחְנָה כְּחִילוֹ בָּיִם אִיךָ: וְאֶל־תַּעֲמֹד עַל־הַפָּרֶק לְהַכְרִית אֶת־פְּלִיטָיו וְאֶל־תִּסְגֵּר שְׂרִידָיו בָּיִם צָרָה: כִּי־קְרוֹב יוֹם־יְהוָה עַל־כָּל־הַגּוֹיִם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לָךְ גְּמֻלָּךְ יָשׁוּב בְּרֹאשֶׁךָ: כִּי כַּאֲשֶׁר שְׁתִּיתָ

על־הַר קָדְשִׁי וַיִּשְׁתּוּ כָּל־הַגּוֹיִם תַּמִּיד וַשְׁתּוּ וְלָעוּ וְהָיוּ כְּלוֹא הָיוּ: וּבָחַר צִיּוֹן תַּהְיֶה כְּלִיטָה וְתִהְיֶה קָדֶשׁ וַיִּרְשׁוּ בֵּית יַעֲקֹב אֶת מוֹרְשֵׁיהֶם: וְהָיָה בֵּית־יַעֲקֹב אִשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֵשָׂו לְקֶשׁ וְדִלְקוּ בָהֶם וְאָכְלוּם וְלֹא־יִהְיֶה שְׂרִיד לְבֵית עֵשָׂו כִּי יִהְיֶה דְבַר: וַיִּרְשׁוּ הַנֶּגֶב אֶת־הָרַע עֵשָׂו וְהִשְׁפִּילָה אֶת־פְּלִשְׁתִּים וַיִּרְשׁוּ אֶת־שָׂדֵה אֲפָרַיִם וְאֶת שָׂדֵה שְׁמֶרֶן וּבְנִימָן אֶת־הַגִּלְעָד: וְנָלַת הַחֹל־הַזֶּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־כָּנְעָנִים עַד־צַרְפָּת וְנָלַת יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּסַפְרָד יִרְשׁוּ אֶת עַרְי הַנֶּגֶב: וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת־הָרַע עֵשָׂו וְהִתְהַלְּכוּ לִיתְהַר הַמְּלוֹכָה:

וישב

עמוס ב, 1-2

כֹּה אָמַר יְהוָה עַל־שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיבֵנּוּ עַל־מִכְרָם בְּכֶסֶף צְדִיק וְאֲבִיוֹן בַּעֲבוּר נְעֻלִים: הַשְּׂאֵפִים עַל־עַפְר־אַרְץ בְּרֹאשׁ דָּלִים וְדָרַךְ עֲנָוִים יָטוּ וְאִישׁ וְאִישׁ וְאָבִיו יָלְכוּ אֶל־הַנְּעֻלָּה לְמַעַן חַלַּל אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי: וְעַל־בְּנֵדִים חֲבָלִים יָטוּ אֲצֵל כָּל־מִזְבֵּחַ וַיִּזֶן עֲנוּשִׁים וַשְׁתּוּ בֵּית אֱלֹהֵיהֶם: וְאֲנֹכִי הַשְׁמַדְתִּי אֶת־הָאָמְרִי מִפְּנֵיהֶם אֲשֶׁר כָּנְבָה אַרְזִים גָּבְהוּ וְחֶסֶן הוּא כְּאֶלּוֹנִים וְאֲשַׁמִּיד פְּרִיו מִמַּעַל וְשָׂרְשׁוֹ מִתַּחַת: וְאֲנֹכִי הִעֲלִיתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאוֹלַךְ אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה לְרֶשֶׁת אֶת־אֶרֶץ הָאָמְרִי: וְאָקִים מִבְּנֵיכֶם לְנָבִיאִים וּמִבַּחֲוִירֵיכֶם לְנֹזְרִים הָאֵף אִיוֹזֶאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נֹאם־יְהוָה: וַתִּשְׁקוּ אֶת־הַנֹּזְרִים יַיִן וְעַל־הַנְּבִיאִים צִוִּיתֶם לֵאמֹר לֹא תִנְבְּאוּ: הִנֵּה אֲנֹכִי מְעִיק תַּחְתִּיכֶם כַּאֲשֶׁר תְּעִיק הַעֲנָלָה הַמְּלֹאָה לָהּ עֲמִיר: וְאָבַד מְנוּס מִקֵּל וְחֶזֶק לֹא־יֵאֱמָץ כַּחוּ וּנְבוּר לֹא־יִמְלֹט נַפְשׁוֹ: וַתַּפֵּשׂ הַקִּשְׁתׁ לֹא יַעֲמֵד וְקַל בְּרִגְלָיו לֹא יִמְלֹט וְרִכְבּ הַסּוּס לֹא יִמְלֹט נַפְשׁוֹ: וְאֲמִיץ לִבּוֹ בַּגְּבוּרִים עָרוֹם יָנוּס בַּיּוֹם־הַהוּא נֹאם־יְהוָה:

שִׁמְעוּ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עֲלֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל כָּל־הַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הִעֲלִיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: רַק אֶתְכֶם יִדְעֵתִי מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה עַל־כֵּן אֲפַקֵּד עֲלֵיכֶם אֶת כָּל־עוֹנְתֵיכֶם: הַיִּלְכּוּ שְׁנַיִם יַחְדָּו בְּלִתִּי אִם־נִוְעָדוּ: הַיּוֹשָׁאג אֲרִיָּה בַּיָּעַר וְטָרַף אִין לֹו הַיּוֹלֵן כְּפִיר קוֹלוֹ מִמַּעַנְתּוֹ בְּלִתִּי אִם־לְכֹד: הַתַּפַּל צְפוּר עַל־פַּח הָאֲרֶץ וּמוֹקֵשׁ אִין לָהּ תִּנְעֲלָה־פַח מִן־הָאֲדָמָה וּלְכֹוד לֹא יִלְכֹוד: אִם־יִתְקַע שׁוֹפָר בַּעֲדֵיר וְעָם לֹא יַחְרְדוּ אִם־תִּתְהַיֶּה רָעָה בַּעֲדֵיר וַיִּתְהַיֶּה לֹא עָשָׂה: כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲרִגְנִי יְהוָה דְּבַר כִּי אִם־נָלָה סוּדוֹ אֶל־עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים: אֲרִיָּה שָׂאג מִי לֹא יִירָא אֲרִגְנִי יְהוָה דְּבַר מִי לֹא יִנְבֵּא:

מקץ

מלכים א', 10-11

וַיִּקַּץ שְׁלֹמֹה וְהִנֵּה חֲלוֹם וַיִּבּוֹא יְרוּשָׁלַם וַיַּעֲמֵד | לְפָנָי | אַרְזֵן בְּרִית־אֲדָנָי וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעֲשֶׂ שְׁלֹמִים וַיַּעֲשֶׂ מִשְׁתָּה לְכָל־עַבְדָּיו:

אִז תִּבְאָנָה שְׁתַּיִם נְשִׁים זָנוֹת אֶל־הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֹדנָה לְפָנָיו: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת כִּי אֲדָנִי אֲנִי וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת יִשְׁכַּת בְּבֵית אַחַד וְאֶלֶד עִמָּה בְּבֵית: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְלִדְתִי וַתֵּלֶד גַּם־הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יַחְדָּו אִין־זָר אֲתָנוּל בְּבֵית זֵילְתִי שְׁתַּיִם־אֲנַחְנוּ בְּבֵית: וַיָּמָת

בן־האשה הזאת לילה אשר שכבה עליו: ותקם בתוך הלילה ותקח את־בני מאצלי ואמתך ישנה ותשכיבהו בחיקה ואת־בנה המת השכיבה בחיקי: ואקם בבקר להניק את־בני והנה־מת ואתבונן אליו בבקר והנה לא־הנה בני אשר ילדתי: ותאמר האשה האחרת לא כי בני החי ובגד המת וזאת אמרת לא כי בגד המת ובני החי ותדברנה לפני המלך: ונאמר המלך זאת אמרת זה־בני החי ובגד המת וזאת אמרת לא כי בגד המת ובני החי:

ויאמר המלך קחו לי־חרב ויבאו חרב לבני המלך: ונאמר המלך גזרו את־הילד החי לשנים ותנו את־החצי לאחת ואת־החצי לאחת: ותאמר האשה אשר־בנה החי אל־המלך פִּי־נכמרו רחמי־י על־בנה ותאמר: כי אדני תנו־לה את־הילד החי והמת אל־תמיתו וזאת אמרת גם־לי גם־לך לא יהיה גזרו: ונען המלך ויאמר תנו־לה את־הילד החי והמת לא תמיתו היא אמו: וישמעו כל־ישראל את־המשפט אשר שפט המלך ויראו מפני המלך כי ראו כִּי־חכמת אלהים בקרבם לעשות משפט: ויהי המלך שלמה מלך על־כל־ישראל:

ויגש

יחזקאל לו, טו - כח

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ואתה בן־אדם קח־לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל חברו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל־בית ישראל חברו: וקרב אתם אחד אל־אחד לה לעץ אחד והיו לאחדים בידך: וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר הלוא־תגיד לנו מה־אלה לך: דבר אליהם כה־אמר אדני יהוה הנה אני לקח את־עץ יוסף אשר ביד־אפרים ושכתי ישראל חברו ונתתי אותם עליו את־עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו בני־י: והיו העצים אשר־תכתב עליהם בידך לעיניהם: ודבר אליהם כה־אמר אדני יהוה הנה אני לקח את־בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו־שם וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל־ארמתי: ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה (יהיה) עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד: ולא יטמאו עוד בגוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מכל מושבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו־לי לעם ואני אהנה להם לאלהים: ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו וחקותי ישמרו ועשו אותם: וישבו על־הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו־בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בנייהם עד־עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: וכרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה אותם ונתתים והרפיתי אותם ונתתי את־מקדשי בתוכם לעולם: והיה משכני עליהם והייתי להם לאלהים והמה יהיו־לי לעם: וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש את־ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם:

ויחי

מלכים א' ב, א-יב

ויקרבו ומידוד למוות ויצו את שלמה בנו לאמר: אנכי הלך בדרך כל הארץ וחזקת והיית לאיש: ושמת את משמרת ו יהנה אלהיך ללכת בדרךכו לשמר חקתיו מצותיו ומשפטיו ועדותיו ככתוב בתורת משה למען תשכיל את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שם: למען יקים יהוה את דברו אשר דבר עלי לאמר אם ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני באמת בכל לבכם ובכל נפשם לאמר לא יכרת לה איש מעל כסא ישראל: וגם אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן צרויה אשר עשה לשני שרי צבאות ישראל לאבנר בן נר ולעמשא בן יתר וניהרגם וישם דמי מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בחגרתו אשר במתניו ובנעלו אשר ברגליו: ועשית כחכמתך ולא תורד שיבתו בשלם שאל: ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנה פירכך קרבו אלי בברחי מפני אבשלום ביום לכתו מחנים והוא יבדד לקראתי הירדן ואשבע לו ביהנה לאמר אם אמתך בחרב: ועתה אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת את אשר תעשה לו והורדת את שיבתו בדם שאל: וישכב דוד עם אבתיו ויקבר בעיר דוד:

והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותפן מלכותו מאד:

שמות

אשכנז: ישעיהו כו, ו - כח, יג

הבאים ושרש יעקב יציץ ופרח ישראל ומלאו בני תבל תנובה:

הכמכת מכהו הכהו אם כהרג הרגיו הרג: בסאסאה בשלחה תריבנה הגה ברוחו תקשה ביום קדים: לכן בזאת וכפר עון יעקב וזה כל פרי הסר חטאתו בשומו ו כל אבני מזבח פאבני גר מנפצות לא יקמו אשרים וחמנים: כי עיר בצורה בדר גוה משלח ונעוב כמדבר שם ירעה עגל ושם ירבע וכלה סעפיה: ביבש קצירה תשברנה נשים באות מאירות אותה כי לא עם בינות הוא על כן לא ירחמנו עשהו ויצרו לא יחננו:

והנה ביום ההוא יחבט יהוה משפלת הנהר עד גחל מצרים ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל:

והנה ו ביום ההוא יתקע בשופר גדול ויבאו האבדים בארץ אשור והגדחים בארץ מצרים והשתחוו ליהנה בחר הקדש בירושלם:

הוי עטרת גאות שכרי אפרים וציץ נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שמנים הלומי יין: הנה חוק ואמץ לאדני כזרם בך שער קטב כזרם מים כבירים שטפים הנית לארץ ביד: ברנלים תרמסנה עטרת גאות שפורי אפרים: והיתה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שמנים כבכורה בטרם קיץ אשר יראה הראה אותה בעודה בכפו ובלענה: ביום ההוא יהנה יהנה צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו: ולרוח משפט ליושב על המשפט ולגבורה משיבי מלחמה שערה: וגם אלה בגין שגו

ובשכר תעו פתן ונביא שגו בשכר נבלעו מן-הנין תעו מן-השכר שגו בראה פקו פליליה: כי כל-שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום:

את-מי יורה דעה ואת-מי יבין שמועה ומולי מחלב עתיקי משדים: כי צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו זעיר שם זעיר שם: כי בלעגני שפה ובלשון אחרת ידבר אל-העם הנה: אשר אמר אליהם זאת המנוחה הניחו לעיף וזאת המרגעה ולא אבוא שמוע: והיה להם דבר-יהנה צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו זעיר שם זעיר שם למען ילכו וכשלו אזור ונשכרו ונוקשו ונלכדו:

ישעיהו כט, כב - כג

לכן כה אמר יהוה אל-בית יעקב אשר פדה את-אברהם לא-עתה יבוש יעקב ולא עתה פגנו יחורו: כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי והקדישו את-קדוש יעקב ואת-אלהי ישראל יעריצו:

ספרדני ירמיהו א, א - ב, ג

דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר בענתות בארץ בנימן: אשר הגה דבר-יהנה אליו בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה עד-תם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלם בחדש החמישי:

ויהי דבר-יהנה אלי לאמר: בטרם אצרך (אצורך) בלטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ואמר אהה אדני יהוה הגה לא-נדעתי דבר פני-נער אנכי: ויאמר יהוה אלי אל-תאמר נער אנכי כי על-כל-אשר אשלחך תלך ואת כל-אשר אצוה תדבר: אל-תיקרא מפניהם כי-אתה אני להצלה נאם-יהנה: וישלח יהנה את-ידו ונגע על-פי ויאמר יהוה אלי הגה נתתי דברי בפיך: ראה הפקדתיך ו היום הנה על-הגוים ועל-הממלכות לנתוש ולנתוז ולהאביד ולהרוס לבנות ולנטוע:

ויהי דבר-יהנה אלי לאמר מה-אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה: ויאמר יהנה אלי היטבת לראות כי-שקד אני על-דברי לעשתו:

שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח אני ראה ופגיו מפני צפונה: ויאמר יהנה אלי מצפון תפתח הרעה על כל-ישבי הארץ: כי הניני קרא לכל-משפחות ממלכות צפונה נאם-יהנה וכאן ונתנו איש כסאו פתח ו שערי ירושלם ועל כל-חומותיה סביב ועל כל-ערי יהודה: ודברתי משפטי אותם על כל-רעתם אשר עזבוני וקטרו לאלהים אחרים נישפתחו למעשי ידיהם: ואתה תאזר מתניך וקמת אליהם את כל-אשר אנכי אצוה אל-תחת מפניהם פן-אחתה לפניהם: ואני הגה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולחומות נחשת על-כל-הארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: ונלחמו אליך ולא-יוכלו לך כי-אתה אני נאם-יהנה להצילך:

ויהי דבר-יהנה אלי לאמר: הלא וקראת באזני ירושלם לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעורייך אהבת פלולתיך לכתך אחריו במדבר בארץ לא זרועה: קדש ישראל ליהנה ראשית תבואתה כל-אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם-יהנה:

וארא

יחזקאל כח, כה – כט, כא

כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּקִבְצֵי אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן־הָעַמִּים אֲשֶׁר נִפְצוּ בָּם וּנְקַשְׁתִּי בָּם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם וַיִּשְׁבוּ עַל־אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לַיַּעֲקֹב: וַיִּשְׁבוּ עָלַיָּה לְבִטָּח וּבְנֵי בָתָיִם וְנָטְעוּ כִרְמוֹת וַיִּשְׁבוּ לְבִטָּח בַּעֲשׂוֹתַי שְׁפָטִים בְּכָל הַשָּׂאטִים אֲתֶם מִסְּבִיבוֹתֶם וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

בַּשָּׁנָה הָעֲשָׂרִית בַּעֲשָׂרֵי בַשָּׁנִים עָשָׂר לַחֲדָשׁ הַגֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּנ־אָדָם שֵׁם פְּנִיךָ עַל־פְּרֻעָה מְלֶךְ מִצְרַיִם וְהִנֵּבֵא עָלָיו וְעַל־מִצְרַיִם כֻּלָּה: דְּבַר וְאָמַרְתָּ כֹּה־אָמַר וְאֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי עָלֶיךָ פְּרֻעָה מְלֶךְ־מִצְרַיִם תְּתַנֵּם הַגְּדוֹל הַרְבֵּץ בְּתוֹךְ יֹאדָוִי אֲשֶׁר אָמַר לִי יֹאדָוִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי: וְנָתַתִּי תַחִים (חַחִים) בְּלִחְיֶיךָ וְהִדְבַקְתִּי דַגְתֵי יֹאדָוִי בְּקִשְׁשֵׁתֶיךָ וְהַעֲלִיתִיךָ מִתּוֹךְ יֹאדָוִי וְאֵת כָּל־דַּגְתֵי יֹאדָוִי בְּקִשְׁשֵׁתֶיךָ תִּדְבַק: וְנִטְשֵׁתֶיךָ הַמִּדְבָּרָה אוֹתָךְ וְאֵת כָּל־דַּגְתֵי יֹאדָוִי עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל לֹא תֹאסֵף וְלֹא תִקְבֹץ לַחֲגִת הָאָרֶץ וְלַעֹף הַשָּׁמַיִם וְנִתְּיָךְ לְאֹכְלָה: וַיִּדְעוּ כָּל־יֹשְׁבֵי מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה יַעַן הִיוֹתֶם מִשְׁעֵנֶת קִנְיָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל: בְּתַפְשָׁם בָּךְ בַּכַּף (בַּכַּפָּד) תִּדְוֹץ וּבְקַעֲתָ לָהֶם כָּל־כַּתְּף וּבְהִשְׁעֵנָם עָלֶיךָ תִּשְׁבֵּר וְהַעֲמַדְתָּ לָהֶם כָּל־מִתְנָיִם: לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי מֵבִיא עָלֶיךָ חֶרֶב וְהִכְרַתִּי מִמֶּךָ אָדָם וּבְהִמָּה: וְהִיוֹתָ אֶרֶץ־מִצְרַיִם לְשִׁמְמָה וְחֶרֶבָה וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה יַעַן אָמַר יֹאדָוִי לִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִי: לָכֵן הִנְנִי אֹלֶיךָ וְאֶל־יֹאדָוִי וְנָתַתִּי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם לְחֶרֶבוֹת חֶרֶב שִׁמְמָה מִמְגֵּדֶל סוּנָה וְעַד־גְּבוּל כּוּשׁ: לֹא תַעֲבֹר־בָּהּ הַגֹּל אָדָם וְהַגֹּל בְּהִמָּה לֹא תַעֲבֹר־בָּהּ וְלֹא תִשָּׁב אַרְבָּעִים שָׁנָה: וְנָתַתִּי אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁמְמָה בְּתוֹךְ אֲרָצוֹת נִשְׁמוֹת וְעָרֶיהָ בְּתוֹךְ עָרִים מִחֶרֶבוֹת תִּהְיוּן שִׁמְמָה אַרְבָּעִים שָׁנָה וְהַפְצַתִּי אֶת־מִצְרַיִם בְּגוֹיִם וְזָרִיתִים בְּאֲרָצוֹת: כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה אֶקְבֹץ

אֶת־מִצְרַיִם מִן־הָעַמִּים אֲשֶׁר־נִפְצוּ שָׁמָּה: וְשִׁבְתִּי אֶת־שְׁבוֹת מִצְרַיִם וְהִשְׁבַּתִּי אֲתֶם אֶרֶץ פְּתוּסָה עַל־אֶרֶץ מִכּוּרְתָם וְהָיוּ שָׁם מִמְלָכָה שְׁפֵלָה: מִן־הַמְּמַלְכוֹת תִּהְיֶה שְׁפֵלָה וְלֹא תִתְנַשֵּׂא עוֹד עַל־הַגּוֹיִם וְהַמְעַטְתִּים לְבַלְתִּי רְדוֹת בְּגוֹיִם: וְלֹא יִהְיֶה־עוֹד לְבֵית יִשְׂרָאֵל לְמִבְטָח מִזְכִּיר עוֹן בַּפְּנוֹתֶם אַחֲרֵיהֶם וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוָה:

וַיְהִי בַּעֲשָׂרִים וְשֵׁבַע שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאֶתֶר לַחֲדָשׁ הַגֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּנ־אָדָם נְבוּכַדְרֶאצַּר מְלֶךְ־בָּבֶל הַעֲבִיד אֶת־חִילוֹ עַבְדָּה גְדוּלָה אֶל־צֹר כָּל־רֹאשׁ מִקְרָח וְכָל־כַּתְּף מְרוּטָה וְשֹׁכֵר לֹא־הָיָה לוֹ וּלְחִילוֹ מִצֹּר עַל־הָעִבְרָה אֲשֶׁר־עָבַד עָלֶיהָ: לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי נֹתֵן לְנְבוּכַדְרֶאצַּר מְלֶךְ־בָּבֶל אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְנִשְׂא הַמְּנָה וְשָׁלַל שָׁלָלָה וּבָזָז בָּזָה וְהִיוֹתָ שֹׁכֵר לְחִילוֹ: פַּעַלְתּוֹ אֲשֶׁר־עָבַד בָּהּ נָתַתִּי לוֹ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי נֹאֵם אֲדֹנָי יְהוָה: בַּיּוֹם הַהוּא אֶצְמִית קֶרֶן לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶתֵּן פְּתֻחוֹן־בָּהּ בְּתוֹכְכֶם וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה:

בא

ירמיהו מו, יג - כח

הַדְּבַר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ הַנְּבִיא לְבֹאֵי נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לְהַסּוֹת אֶת־אֶרֶץ מִצְרָיִם: הַגִּידוּ בְּמִצְרַיִם וְהַשְׁמִיעוּ בְּמִגְדּוֹל וְהַשְׁמִיעוּ בְּנֶגֶד וּבְתַחֲפֹנְתָס אֲמַרוּ הַתִּינֹכַב וְהַכֵּן לָךְ כִּי־אֶכְלֶה חֶרֶב סָבִיבֶיךָ: מִדּוּעַ נִסְתַּף אֲבִירֶיךָ לֹא עָמַד כִּי יְהוָה הִדְפּוֹ: הִרְבֵּה כּוֹשֵׁל גַּם־נָפַל אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וַיֵּאמְרוּ קוּמָה וּנְשָׁבָה אֶל־עַמָּנוּ וְאֶל־אֶרֶץ מוֹלְדֹתֵנוּ מִפְּנֵי חֶרֶב הַיּוֹנָה: קְרָאוּ שֵׁם פְּרַעַה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם שְׁאוֹן הַעֲבִיר הַמוֹעֵד: חִי־אֲנִי נְאֻם־הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ כִּי כְתוּבֹר בַּהֲרִים וּכְכֹרֵמַל בַּיָּם יְבוֹא: כָּלִי גּוֹלָה עָשִׂי לָךְ יוֹשֶׁבֶת בְּתִמְצָרַיִם כִּי־נָף לְשִׁמָּה תְהִיָּה וְנִצַּחְתָּ מֵאִין יוֹשֵׁב: עֲגִלָּה יַפְה־פִּיָּה מִצְרַיִם קִרְץ מִצְפּוֹן בָּא בָּא: גַּם־שִׁכְרִיָּה בְּקִרְבָּהּ כִּעֲגֹלֵי מִרְבֵּק כִּי־גַם־תִּמָּה הִפְנוּ גִסּוֹ וַחֲדָיו לֹא עָמְדוּ כִּי יוֹם אִידָם בָּא עֲלֵיהֶם עַת פִּקְדָתָם: קוֹלָה כְּנִתֵּשׁ יִלְךְ כִּי־בְתוּל יִלְכוּ וּבְקִרְדֵּמוֹת בָּאוּ לָהּ כַּחֲטָבֵי עֲצִים: כִּרְתוּ יַעֲרֶה נְאֻם־יְהוָה כִּי לֹא יַחְקֹר כִּי רַבּוֹ מֵאַרְבֶּה וְאִין לָהֶם מִסְפָּר: הִבִּישָׁה בְּתִמְצָרַיִם נִתְנָה בְּיַד עַם־צְפּוֹן: אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פּוֹקֵד אֶל־אֲמוֹן מִזֶּה וְעַל־פְּרַעַה וְעַל־מִצְרַיִם וְעַל־אֱלֹהֵיהֶם וְעַל־מַלְכֵיהֶם וְעַל־פְּרַעַה וְעַל הַבְּשָׁחִים בּוֹ: וְנִתְתִים בְּיַד מִבְּקָשִׁי וּנְפֹשָׁם וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל וּבְיַד־עַבְדֵּי וְאֲחֵרֵי־כֵן תִּשְׁכַּן כִּי־מִי־קָדָם נְאֻם־יְהוָה: וְאַתָּה אֶל־תִּירָא עַבְדֵּי יַעֲקֹב וְאֶל־תִּתֵּת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעַ מִרְחוֹק וְאַתִּי־זֹרְעַה מֵאֶרֶץ שִׁבּוֹן וְשִׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנָן וְאִין מִחֲרִיד: אַתָּה אֶל־תִּירָא עַבְדֵּי יַעֲקֹב נְאֻם־יְהוָה כִּי אַתָּה אָנִי כִּי אַעֲשֶׂה כָלֵה בְּכָל־הַגּוֹיִם וְאֲשֶׁר הִדְחִיתִיךָ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא־אַעֲשֶׂה כָלֵה וְיִסְרְתִיךָ לְמִשְׁפַּט וְנִקָּה לֹא אֲנַקֶּה:

בשלה

אשכנז: שופטים ה, ד - ה, לא
ספרד: שופטים ה, א - לא
כאן מתחילים האשכנזים:

וּדְבוּרָה אִשָּׁה נְבִיאָה אֲשֶׁת לְפִדְוֹת הָיָא שְׁפֹטָה אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא: וְהָיָא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת־תְּלִמֹר דְּבוּרָה בֵּין הַרְמָה וּבֵין בֵּית־אֵל בְּתַר אַפְרַיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפָּט: וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְבָרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם מִקְדָּשׁ נַפְתָּלִי וַתֹּאמֶר אֵלָיו הֲלֹא צְנִיָּה וְיְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ וּמִשְׁכַּת בְּתַר תְּבוֹר וְלִקְחַתְּ עִמָּךְ עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ מִבְּנֵי נַפְתָּלִי וּמִבְּנֵי זְבֻלוֹן: וּמִשְׁכַּתִּי אֵלֶיךָ אֶל־נַחַל קִישׁוֹן אֶת־סִיסְרָא שֶׁר־צָבָא יָבִין וְאַת־רַכְבּוֹ וְאַת־הַמּוֹנוֹ וְנִתְתִיחוּ בְיַדְךָ: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם־תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלְכִתִּי וְאִם־לֹא תִלְכִּי עִמִּי לֹא אֵלֶיךָ: וַתֹּאמֶר הֲלָךְ אֵלֶיךָ עִמָּךְ אֶפְסֵי כִּי לֹא תִהְיֶה תִפְאָרְתְּךָ עַל־הַדְּרָךְ אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ כִּי בְיַד־אִשָּׁה יִמְכַר אֶת־סִיסְרָא וְתִקַּם דְּבוּרָה וְתִלָּךְ עִם־בָּרַק קְדָשָׁה: וַיִּזְעַק בָּרַק אֶת־זְבוּלוֹן וְאַת־נַפְתָּלִי קְדָשָׁה וַיַּעַל בְּרַגְלָיו עֲשֶׂרֶת אֲלָפֵי אִישׁ וַתַּעַל עִמּוֹ דְּבוּרָה: וַתִּכְרַת קַיְנֵי נִפְרָד מִקְּלוֹן מִבְּנֵי חֶבֶב חֲתָן מִשָּׁה וַיֵּט אֶהָלוּ עַד־אֵילוֹן בְּצַעֲנָנִים (בְּצַעֲנִים) אֲשֶׁר אֶת־קָדָשׁ: וַיַּגִּדוּ לְסִיסְרָא כִּי עָלָה בָרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם הִר־תְּבוֹר: וַיִּזְעַק סִיסְרָא אֶת־כָּל־רַכְבּוֹ תִשַׁע מֵאוֹת רַכָּב בְּרִזָּל וְאַת־כָּל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִחֲרַשַׁת הַגּוֹיִם אֶל־נַחַל קִישׁוֹן: וַתֹּאמֶר דְּבַרָּה אֶל־בָּרַק קוּם כִּי זֶה הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֶת־סִיסְרָא בְיַדְךָ הֲלֹא

יְהוָה יֵצֵא לְפָנֶיךָ וַיִּגְדַּל בְּרַקְךָ מֵהַר תְּבוֹר וְעִשְׂרֵת אֲלָפִים אִישׁ אַחֲרָיו: וַיִּהְיֶה יְהוָה
 אֶת־סִסְרָא וְאֶת־כָּל־הַרְכָּב וְאֶת־כָּל־הַמַּחֲנֶה לְפִי־חֶרֶב לְפָנֶי בְרַק וַיִּגְדַּל סִסְרָא מֵעַל
 הַמַּרְכָּבָה וַיִּנָּס בְּרַגְלָיו: וּבְרַק רָדַף אַחֲרָי הַרְכָּב וְאַחֲרָי הַמַּחֲנֶה עַד חֲרֹשֶׁת הַגּוֹיִם וַיִּפֹּל
 כָּל־מַחֲנֶה סִסְרָא לְפִי־חֶרֶב לֹא נִשְׁאָר עַד־אַחַד: וְסִסְרָא נָס בְּרַגְלָיו אֶל־אֶהֱל יַעַל אִשֶׁת
 חֶבֶר הַקְּיִינִי כִּי שָׁלוֹם בֵּין יָבִין מֶלֶךְ־חֲצוֹר וַיָּבִין בֵּית חֶבֶר הַקְּיִינִי: וַתֵּצֵא יַעַל לִקְרֹאת
 סִסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּקָה אֲדֹנָי סוּקָה אֵלַי אֶל־תִּירָא וַיִּסָּר אֵלָיָה הָאֶהֱלָה וַתִּכְסְּהוּ
 בְּשִׂמְיָהּ: וַיֹּאמֶר אֵלָיָה הַשְׁקִינִי־נָא מֵעַט־מַיִם כִּי צָמֵאתִי וַתִּפְתַּח אֶת־נְאוֹד הַחֲלָב וַתִּשְׁקֶהוּ
 וַתִּכְסְּהוּ: וַיֹּאמֶר אֵלָיָה עַמֵּד פֶּתַח הָאֶהֱל וְהָיָה אִם־אִישׁ יָבֹא וְשָׁאַלְךָ וְאָמַר תִּישָׁפֶה אִישׁ
 וְאָמַרְתְּ אֵין: וַתִּקַּח יַעַל אִשֶׁת־חֶבֶר אֶת־יִתְד הָאֶהֱל וַתִּשֶׂם אֶת־הַמַּקְבֵּת בְּיָדָהּ וַתָּבוֹא אֵלָיו
 בַּלָּאֵשׁ וַתִּתְקַע אֶת־הַיִּתְד בְּרַקְתּוֹ וַתִּצְנַח בְּאָרֶץ וְהוּא־נִגְרָדָם וַיַּעַף וַיָּמָת: וְהָגָה בְּרַק רָדַף
 אֶת־סִסְרָא וַתֵּצֵא יַעַל לִקְרֹאתוֹ וַתֹּאמֶר לוֹ קָד וְאֶרְאֶךָ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־אַתָּה מִבְּקֶשׁ וַיָּבֹא
 אֵלָיָה וְהָגָה סִסְרָא נָפֵל מֵת וְהַיִּתְד בְּרַקְתּוֹ: וַיִּכְנַע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יָבִין מֶלֶךְ־כְּנָעַן
 לְפָנֶי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: וַתִּלְדֵּךְ יָד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַלְלוּךָ וְקִשְׁהָ עַל יָבִין מֶלֶךְ־כְּנָעַן עַד אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ
 אֶת יָבִין מֶלֶךְ־כְּנָעַן:

את יבין מלך־כנען:

כאן מתחילים הספרדים:

וַתִּשָׁר דְּבוּרָה וַיִּבְרַק בֶּן־אֲבִינֵעַם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר: בַּפְּרַע פְּרַעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַתְנַדֵּב עִם
 בְּרָכוֹ יְהוָה: שָׁמְעוּ מַלְכִּים הַאֲזִינוּ רֹזְנִים אֲנֹכִי לִיהוָה אֲנֹכִי אֲשִׁירָה אֲזַמְּרָה לִיהוָה אֱלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל: יְהוָה בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ מִשְׁרָה אֲדוֹם אָרֶץ רַעֲשָׁה נִם־שָׁמַיִם נִטְפוּ נִם־עֵבִים
 נִטְפוּ מַיִם: הָרִים נָזְלוּ מִפְּנֵי יְהוָה זֶה סִינַי מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בַּיּוֹם שָׁמַר בֶּן־עֲנַת
 בַּיּוֹם יַעַל חֲדָלוּ אֲרָחוֹת וְהַלְכֵי נְתִיבוֹת יִלְכוּ אֲרָחוֹת עַקְלָקְלוֹת: חֲדָלוּ פְרוֹזֹן בְּיִשְׂרָאֵל
 חֲדָלוּ עַד שְׁקַמְתִּי דְבוּרָה שְׁקַמְתִּי אִם בְּיִשְׂרָאֵל: יִבְחַר אֱלֹהִים חַדְשִׁים אִז לַחֵם שְׁעָרִים
 מִגֵּן אִם־יִרְאֶה וְרִמַּח בְּאֶרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל: לְפִי לְחוּקְךָ יִשְׂרָאֵל הַמְתַּנְדְּבִים בְּעַם
 בְּרָכוֹ יְהוָה: רַכְבֵּי אֲתַנּוֹת צַחֲלוֹת יִשְׁבּוּ עַל־מִדִּין וְהַלְכֵי עַל־דָּרֶךְ שִׁיחוּ: מִקּוֹל מַחְצְצִים
 בֵּין מִשְׁאֲבִים שָׁם יִתְנוּ צַדְקוֹת יְהוָה צַדְקַת פְּרוֹזֹן בְּיִשְׂרָאֵל אִז יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים עִם־יְהוָה:
 עוֹרֵי עוֹרֵי דְבוּרָה עוֹרֵי עוֹרֵי דְבַר־שִׁיר קוֹם בְּרַק וְשִׁבְחָה שְׁבִיחָה בֶּן־אֲבִינֵעַם: אִז יִכְד
 שְׁלִיד לְאֲדִירִים עִם יְהוָה יִרְדְּלֵי בְּגַבּוּרִים: מִנֵּי אֶפְרַיִם שָׁרָשׁם בַּעֲמֶלֶק אַחֲרֵיךָ בְּנוֹמִין
 בַּעֲמֶמְיָד מִנֵּי מִכִּיר יִרְדּוּ מִחֻקִּים וּמִזְבוֹלֵן מִשְׁכִּים בְּשֶׁבֶט סִפֵּר: וְשָׂרֵי בְּיִשְׁשָׁכָר
 עִם־דְּבִרָה וַיִּשְׁשָׁכָר כֵּן בְּרַק בַּעֲמֶק שְׁלַח בְּרַגְלָיו בַּפְּלִגּוֹת רְאוּבֵן גְּדוֹלִים חֻקְךָ לֵב: לָמָּה
 יִשְׁבֹּת בֵּין הַמִּשְׁפָּתִים לְשִׁמְעַ שְׁרָקוֹת עֲדָרִים לְפִלְגּוֹת רְאוּבֵן גְּדוֹלִים חֻקְךָ לֵב: גִּלְעָד
 בַּעֲבֵר הַיַּרְדֵּן שָׁכֹן וְדָן לָמָּה יִגְדַּל אֲנִיּוֹת אֲשֶׁר יִשָּׁב לְחוּף יַמִּים יַעַל מִפְּרָצָיו יִשְׁכּוּן: זְבֻלוֹן
 עִם חֲרָף נִפְשׁוּ לְמוֹת וּנְפֹתְלֵי עַל מְרוֹמֵי שָׁדָה: בָּאוּ מַלְכִּים גִּלְחָמוֹ אִז גִּלְחָמוֹ מִלְכֵי כְּנָעַן
 בַּתְּעַנְדָּה עַל־מֵי מַגְדוֹ בְּצַע כֶּסֶף לֹא לָקְחוּ: מִן־שָׁמַיִם גִּלְחָמוֹ הַכּוֹכְבִּים מִמְּסוֹלוֹתָם גִּלְחָמוֹ
 עִם־סִסְרָא: גִּחַל קִישׁוֹן גִּרְפָּם גִּחַל קְדוּמִים גִּחַל קִישׁוֹן תִּדְרָכֵי נִפְשֵׁי עִז: אִז הִלְמוּ
 עֲקֵבֵי־סוֹס מַדְתְּרוֹת דְּתִרְוֹת אֲבִירָיו: אֲזָרוּ מְרוֹז אָמַר מֶלֶךְ יְהוָה אֲרוֹר אֲרוֹר יִשְׁבִּיחָה כִּי
 לֹא־בָאוּ לְעֻזְתָּהּ יְהוָה לְעֻזְתָּהּ יְהוָה בְּגַבּוּרִים: תִּבְרַךְ מְנַשִּׁים יַעַל אִשֶׁת חֶבֶר הַקְּיִינִי מְנַשִּׁים
 בָּאֶהֱל תִּבְרַךְ: מַיִם שָׁאֵל חֲלָב נִתְנָה בְּסִפְלֵ אֲדִירִים הַקְּרִיבָה חֲמָאָה: יָדָה לִיתְד תִּשְׁלַחְנָה
 וַיִּמְיָנָה לְהִלְמוֹת עַמְלִים וְהִלְמָה סִסְרָא מִחֻקָּה רָאשׁוֹ וּמִחֻצָּה וְחִלְפָה רַקְתּוֹ: בֵּין רַגְלֵיָהּ

כרע נפל שכב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד: בעד החלון נשקפה ותבב אם סיסרא בעד האשנב מדוע בשש רכבו לבוא מדוע אחריו פעמי מרכבותיו: חכמות שרותיה תענינה אף-היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל רחם רחמתים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים רקמה צבע רקמתים לצוארי שלל: כן יאבדו כל-אויביך יהוה ואהביו כצאת השמש בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה:

יתרו

אשכנז: ישעיה ו, א - ז, ז

ספרד: ישעיה ו, א - ג, ג

בשנת-מות המלך עזיהו וראאה את-אדני ישב על-כסא רם ונשא ושוליו מלאים את-ההיכל: שרפים עמדים | ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים | וכסה פניו ובשתים וכסה רגליו ובשתים ועופף: וקלא זה אל-זה ואמר קדוש | קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל-הארץ כבודו: וינעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא עשן: ואמר אוי-לי כי-נדמותי כי איש טמא שפתים אנכי ובתוך עם-טמא שפתים אנכי יושב כי את-המלך יהוה צבאות ראו עיני: ויגף אלי אחד מן-השרפים ובידו רצפה במלקתים לקח מעל המזבח: ויגע על-פי ויאמר הנה נגע זה על-שפתיך וסר עונך ותטאתה תכפר: ואשמע את-קול אדני אמר את-מי אשלח ומי ילך-לנו ואמר הנני שלחני: ויאמר לך ואמרת לעם הנה שמעו שמוע ואל-תבינו וראו ראו ואל-תדעו: השמן לבהעם הנה וזגינו תכבד ועיניו השע פן-יראה בעיניו ובזגינו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו: ואמר עד-מתי אדני ויאמר עד אשר אס-שאו ערים מאין יושב ובתים מאין אדם והארמה תשאה שממה: ורחק יהוה את-האדם ורבה העוובה בקרב הארץ: ועוד בה עשריה ושבה והיתה לבער פאלה וכאלון אשר בשלכת מצבת בם זרע קדש מצבתה:

כאן מסיימים הספרדים.

והי בימי אחז בן-יוותם בן-עזיהו מלך יהודה עלה רצין מלך-ארם ופקח בן-רמליהו מלך-ישראל ירושלם למלחמה עליה ולא יכל להלחם עליה: ויגד לבית דוד לאמר גחה ארם על-אפרים ויגע לבבו ולבב עמו כנוע עצי-יער מפני-רוח: ויאמר יהוה אל-ישעיהו צא-נא לקראת אחז אתה ושאר ישוב בגד אל-קצה תעלת הברכה העליונה אל-מסלת שדה כובס: ואמרת אליו השמר ותשקט אל-תירא ולבבך אל-ירד משני גבות האודים העשנים האלה בחרי-אף רצין וארם ובן-רמליהו: יען כיר-יעץ עליך ארם רעה אפרים ובן-רמליהו לאמר: נעלה ביהודה ונקיצנה ונקבענה אלינו ונמליך מלך בתוכה את בן-שבאל:

ישעיה ט, ה - ו, ו

כיר-ילד לנו בן נתן-לנו ותהי המשנה על-שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי-עד שר-שלום: למרבה (לם רבה) המשנה ולשלום אין-קץ על-כסא דוד ועל-ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד-עולם קנאת יהוה צבאות תעשה זאת:

משפטים

ירמיהו לד, ח - כב

הַדְּבַר אֲשֶׁר-הִנֵּה אֶל-יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה אַחֲרַי כִּתְּתָה הַמֶּלֶךְ צִדְקָיָהוּ בְרִית אֶת-כָּל-הָעָם אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם לִקְרֹא לָהֶם דְּרוֹר: לְשַׁלַּח אִישׁ אֶת-עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת-שִׁפְחָתוֹ הָעֵבְרִי וְהָעֵבְרִיָּה חֲפָשִׁים לְבַלְתִּי עִבְד־בָּם בִּיהוּדִי אַחִיהוּ אִישׁ: וַיִּשְׁמְעוּ כָּל-הַיְשָׁרִים וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-בָּאוּ בְּבְרִית לְשַׁלַּח אִישׁ אֶת-עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת-שִׁפְחָתוֹ חֲפָשִׁים לְבַלְתִּי עִבְד־בָּם עוֹד וַיִּשְׁמְעוּ וַיִּשְׁלַחוּ: וַיֵּשְׁבוּ אַחֲרַי־כֵּן וַיֵּשְׁבוּ אֶת-הָעֵבְדִים וְאֶת-הַשִּׁפְחֹת אֲשֶׁר שְׁלָחוּ חֲפָשִׁים וַיִּכְבְּשׂוּם (ויכבישום) לַעֲבָדִים וּלְשִׁפְחֹת:

וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנֹכִי כָרְתִי בְרִית אֶת-אֲבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֵאמֹר: מִקֵּץ שִׁבְעַת שָׁנִים תִּשְׁלָחוּ אִישׁ אֶת-אֶחָיו הָעֵבְרִי אֲשֶׁר-יִמְכַר לָךְ וְעַבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּשְׁלַחְתוּ חֲפָשִׁי מֵעַמֶּךָ וְלֹא-שָׁמְעוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֵלָי וְלֹא הִטּוּ אֶת-אָזְנָם: וַתֵּשְׁבוּ אַתֶּם הַיּוֹם וַתַּעֲשׂוּ אֶת-הַיִּשָּׁר בְּעֵינַי לִקְרֹא דְרוֹר אִישׁ לַרְעֵהוּ וַתִּכְרְתוּ בְרִית לִפְנֵי בְּפִית אֲשֶׁר-נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו: וַתֵּשְׁבוּ וַתַּחַלְלוּ אֶת-שְׁמִי וַתֵּשְׁבוּ אִישׁ אֶת-עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת-שִׁפְחָתוֹ אֲשֶׁר-שְׁלַחְתֶּם חֲפָשִׁים לְנַפְשָׁם וַתִּכְבְּשׂוּ אֹתָם לְהַיּוֹת לָכֶם לַעֲבָדִים וּלְשִׁפְחֹת: לָכֵן כֹּה-אָמַר יְהוָה אַתֶּם לֹא-שָׁמַעְתֶּם אֵלָי לִקְרֹא דְרוֹר אִישׁ לְאֶחָיו וְאִישׁ לַרְעֵהוּ הִנְנִי קֹרֵא לָכֶם דְּרוֹר נְאֻם-יְהוָה אֶל-הַחֶרֶב אֶל-הַדְּבַר וְאֶל-הַרְעָב וְנָתַתִּי אֶתְכֶם לְזַעֲזָה (לזועה) לְכָל מַמְלַכֹת הָאָרֶץ: וְנָתַתִּי אֶת-הָאֲנָשִׁים הָעֵבְרִים אֶת-בְּרֹתַי אֲשֶׁר לֹא-הִקִּימוּ אֶת-דְּבַרִי הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרְתִי לִפְנֵי הָעָגֹל אֲשֶׁר כָּרְתִי לְשָׁנִים וַיַּעֲבְרוּ בֵּין בְּתָרָיו: שְׁרִי יְהוּדָה וְשָׂרִי יְרוּשָׁלַם הַסָּרְסִים וְהַכְּהֻנִים וְכָל עַם הָאָרֶץ הָעֵבְרִים בֵּין בְּתָרֵי הָעָגֹל: וְנָתַתִּי אוֹתָם בְּיַד אֲיִבֵיהֶם וּבְיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וְהִיתָה גְבֻלְתָּם לְמֵאֲכָל לַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ: וְאֶת-צִדְקָיָהוּ מֶלֶךְ-יְהוּדָה וְאֶת-שָׂרָיו אֶתֵּן בְּיַד אֲיִבֵיהֶם וּבְיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד חֵיל מֶלֶךְ בְּכָל הָעָלִים מֵעַלְיָכֶם: הִנְנִי מִצְוֶה נְאֻם-יְהוָה וְהַשְׁבַּתִּים אֶל-הָעִיר הַזֹּאת וְנִלְחַמוּ עָלֶיהָ וּלְכַדּוּהָ וּשְׂרַפְהָ בְּאֵשׁ וְאֶת-עָרֵי יְהוּדָה אֶתֵּן שְׂמֹמָה מֵאִין יֹשֵׁב:

ירמיהו לג, כה - ט

כֹּה אָמַר יְהוָה אֱם-לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא-שָׁמַתִּי: גַּם-זָרַע וַיַּעֲקֹב וְדוֹר עֲבָדֵי אֲמָאִס מִזְרַעוֹ מִזְשָׁלִים אֶל-זָרַע אֲבָרְתָם יִשְׁחַק וַיַּעֲקֹב כִּי-אֲשִׁיב (אשוב) אֶת-שְׁבוֹתָם וְרַחֲמָתִים:

תרומה

מלכים א' ה, טו - ג

וַיְהוּה נָתַן חֲכֵמָה לְשַׁלְמָה כַּאֲשֶׁר דִּבְרָה-לוֹ וַיְהִי שְׁלֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שַׁלְמָה וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם: וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ שַׁלְמָה מִסּוּ מִכַּל-יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הַמָּס שֶׁלְשִׁים אֶלֶף אִישׁ: וַיִּשְׁלַחֵם לְבַנּוֹנָה עֲשָׂרַת אֶלְפִים בַּחֲדָשׁ חֲלִיפֹת חֲדָשׁ וַיְהִי בְלִבְנוֹן שְׁנַיִם חֲדָשִׁים בְּבֵיתוֹ וְאֶדְוִיָרָם עַל-הַמָּס: וַיְהִי לְשַׁלְמָה שְׁבַעִים אֶלֶף נֶשֶׂא סֹבֵל וּשְׁמַנִּים אֶלֶף חֲצֵב בָּהָר: לְכַדּוֹ מִשְׁרָי הַנּוֹצְבִים לְשַׁלְמָה אֲשֶׁר עַל-הַמְּלֹאכָה שְׁלֹשַׁת אֶלְפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָרָדִים בָּעָם

העשים במלאכה: ויצו המלך ויסעו אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית: ויפסלו בני שלמה ובני חירום והגבלים ויכינו העצים והאבנים לבנות הבית: ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית בתוך זה הוא החדש השני למלך שלמה על ישראל ויבן הבית ליהוה: והבית אשר בנה המלך שלמה ליהוה ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלושים אמה קומתו: והאולם על פני היכל הבית עשרים אמה ארכו על פני רחב הבית עשר באמה רחבו על פני הבית: ויעש לבית חלוני שקפים אטומים: ויבן על קיר הבית יציע (יצוע) סביב את קירות הבית סביב להיכל ולדביר ויעש צלעות סביב: היציע (היצוע) התחתונה חמש באמה רחבה והתיכונה שש באמה רחבה והשלישית שבע באמה רחבה כי מגרעות נתן לבית סביב חוצה לבלתי אחז בקירות הבית: והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרון כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו: פתח הצלע התיכונה אל כתר הבית הימנית ובלולים יעלו על התיכונה ומן התיכונה אל השלשים: ויבן את הבית ויכלהו ויספן את הבית גבים ושררת בארזים: ויבן את היציע (היצוע) על כל הבית חמש אמות קומתו ויאהז את הבית בעצי ארזים: ויהי דבר יהוה אל שלמה לאמר: הבית הזה אשר אבנה בנה אם תלך בחקתי ואת משפטי תעשה ושמרת את כל מצותי ללכת בהם והקמתי את דברי אתך אשר דברתי אל דוד אביך: ושכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזב את עמי ישראל:

תצוה

יחזקאל מג, י - כ

אתה בן אדם הנד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכנית: ואם נכלמו מפל אשר עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאיו ומוכאיו וכל צורתו ואת כל חקתיו וכל צורתו וכל תורתו הודע אותם וכתב לעיניהם וישמרו את כל צורתו ואת כל חקתיו ועשו אותם: זאת תורת הבית על ראש ההר כל גבולו סביב סביב קדש קדשים הגה זאת תורת הבית: ואלה מידות המזבח באמות אמה אמה ושיק האמה ואמה רחב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח: ומחיק הארץ עד העזרה התחתונה שתים אמות ורחב אמה אחת ומהעזרה הקטנה עד העזרה הגדולה ארבע אמות ורחב האמה: וההרואל ארבע אמות ומהארזל ולמעלה הקרנות ארבע: והארזל שתים עשרה ארץ בשתים עשרה רחב רבוע אל ארבעת רבועיו: והעזרה ארבע עשרה ארץ בארבע עשרה רחב אל ארבעת רבועיה והגבול סביב אותה חצי האמה והחיק לה אמה סביב ומעלתהו פנות קדים: ויאמר אלי בן אדם כה אמר אדני יהוה אלה חקת המזבח ביום העשותו להעלות עליו עולה ולזרק עליו דם: ונתתה אל הכתנים הלויים אשר הם מזרע צדוק הקרבים אלי נאם אדני יהוה לשרתני פר בן בקר לחטאת: ולקחת מדמו ונתתה על ארבע קרנותיו ואל ארבע פנות העזרה ואל הגבול סביב וחסאת אותה וכפרתה: ולקחת את הפר החטאת ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש: וביום השני תקריב שעיר עזים תמים לחטאת וחסאת את המזבח כאשר חטאו בפר: בכלותך מחטא תקריב פר בן בקר תמים ואיל מן הצאן תמים: והקרבתם

לפני יהוה והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו אותם עלה ליהוה: שבעת ימים תעשה שעיר־חטאת ליום ופר בן־בקר ואיל מן־הצאן תמימים ועשו: שבעת ימים יכפרו את־המזבח וטהרו אתו ומלאו ידו: ויכלו את־הימים ויהיה ביום השמיני והלאה יעשו הכהנים על־המזבח את־עולותיכם ואת־שלמיכם ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:

כי תשא

אשכנז: מלכים א' יח, א - ט

ספרד: מלכים א' יח, ג - ט

כאן מתחילים האשכנזים:

ויהי ימים רבים ודבר־יהוה הנה אל־אליהו בשנה השלישית לאמר לך הראה אל־אחאב ואחנה מטר על־פני האדמה: וילך אליהו להראות אל־אחאב והרעב חזק בשמרון: ויקרא אחאב אל־עבדו אשר על־הבית ועבדוהו הנה נרא את־יהוה מאד: ויהי בהקרית איזבל את נביאי יהוה ויקח עבדוהו מאה נביאים ויחביאם חמשים איש במערה וכל־כלם לחם ומים: ויאמר אחאב אל־עבדוהו לך בארץ אל־כל־מעיני המים ואל כל־הנחלים אולי ונמצא חציר ונחיה סוס ופרד ולוא נכרית מהבהמה: ויחלקו להם את־הארץ לעבר־נה אחאב הלך בדרך אחד לבדו ועבדוהו הלך בדרך־אחד לבדו: ויהי עבדוהו בדרך והנה אליהו לקראתו ויכרהו ויפל על־פניו ויאמר האתה זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לך אמר לאדניך הנה אליהו: ויאמר מה חטאתי כִּי־אתה נתן את־עבדך ביד־אחאב להמיתני: תי ויהנה אליהו אם־ישגוני וממלכה אשר לא־שלח אדני שם לבקשך ואמרו אין והשביע את־הממלכה ואת־הגוי כי לא ימצאה: ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו: והנה אני ואלך מאתך ורוח יהוה וישאף על אשר לא־אדע ובאתי להגיד לאחאב ולא ימצאך ותרנגי ועבדך נרא את־יהוה מנערי: הלא־הגד לאדני את אשר־עשיתי בהרג איזבל את נביאי יהוה ואחבא מנביאי יהוה מאה איש חמשים חמשים איש במערה ואכל־כלם לחם ומים: ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו ותרנגי: ויאמר אליהו חי יהוה צבאות אשר עמדת לפניו כי היום אראה אליו: וילך עבדוהו לקראת אחאב ויגדלו וילך אחאב לקראת אליהו: ויהי כראות אחאב את־אליהו ויאמר אחאב אליו האתה זה עבר ישראל: ויאמר לא עברתי את־ישראל כי אם־אתה ובית אביך בעזבכם את־מצות יהוה ותלך אחרי הפסלים: ועתה שלח קבץ אלי את־כל־ישראל אל־תר הפרמל ואת־נביאי הפעל ארבע מאות וחמשים ונביאי האשרה ארבע מאות אכלי שלחן איזבל:

כאן מתחילים הספרדים:

וישלח אחאב בכל־בני ישראל ויקבץ את־הנביאים אל־תר הפרמל: ויגש אליהו אל־כל־העם ויאמר עד־מתי אתם פסחים על־שתי הסעפים אם־יהוה האלהים לבו אחריו ואם־הפעל לבו אחריו ולא־ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו אל־העם אני נוותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הפעל ארבע־מאות וחמשים איש: ויתנו־לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתחוו וישמו על־העצים ואש לא ישימו ואני אעשה ו

אֶת־הַפֶּר הָאֶחָד וְנִתְּתִי עַל־הָעֲצִים וְאֵשׁ לֹא אֲשִׁים: וּקְרֹאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֲנִי אֶקְרָא בְּשֵׁם־יְהוָה וְהָיָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־יַעֲנֶנּוּ כְּאֵשׁ הוּא הָאֱלֹהִים וַיַּעַן כָּל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדְּבָר: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ לְנִבְיָאֵי הַבַּעַל בַּחֲרוּ לָכֶם הַפֶּר הָאֶחָד וְעֲשׂוּ רֵאשֹׁנָה כִּי אַתֶּם הַרְבִּיּוּ וּקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשׁ לֹא תִשְׂימוּ: וַיִּקְחוּ אֶת־הַפֶּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם־הַבַּעַל מִהַפְּקָר וְעַד־הַצְּחָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְהִי בַצְּחָרִים וַיִּתְּתֵל בְּתֵם אֱלֹהֵינוּ וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל־גְּדוֹל כִּי־אֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי־שִׁיג לֹו וְכִי־דַרְדַּךְ לֹו אוֹלִי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְרָא: וַיִּקְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כְּמִשְׁפָּטָם בַּחֲרָבוֹת וּבְרִמּוֹחִים עַד־שִׁפְדָּדִים עֲלֵיהֶם: וַיְהִי כַעֲבָר הַצְּחָרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־קוֹל וְאִין־עֲנָה וְאִין קָשָׁב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ לְכָל־הָעָם גִּשְׁוּ אֵלַי וַיִּגְשׁוּ כָל־הָעָם אֵלָיו וַיִּרְפָּא אֶת־מִזְבֵּחַ יְהוָה הַהַרְוִים: וַיִּקַּח אֱלֹהֵינוּ שְׁתֵּימ עֲשָׂרָה אֲבָנִים כְּמִסְפַּר שְׁבָטַי בְּנֵי־יַעֲקֹב אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהוָה שְׁמוֹ: וַיִּבְנֶה אֶת־הָאֲבָנִים מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ הַתְּעֵלָה כְּבֵית סֹאתִים זָרַע סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ: וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֲצִים וַיִּנְתַּח אֶת־הַפֶּר וַיִּשֶׂם עַל־הָעֲצִים: וַיֹּאמֶר מִלֹּאוּ אַרְבַּעַה כַּדִּים מַיִם וַיִּצְקוּ עַל־הַתְּעֵלָה וְעַל־הָעֲצִים וַיֹּאמֶר שְׁנוֹ וַיִּשְׁנוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלֹשׁוֹ וַיִּשְׁלֹשׁוּ: וַיִּלְכוּ הַמַּיִם סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ וְגַם אֶת־הַתְּעֵלָה מִלֹּא־מַיִם: וַיְהִי בַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגַּשׁ אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם וַיִּזְרַע כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וְאֲנִי עַבְדְּךָ וּבַדְּבָרְךָ (וּבַדְּבָרֶיךָ) עֲשִׂיתִי אֶת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: עֲנֵנִי יְהוָה עֲנֵנִי וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי־אַתָּה יְהוָה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הַסִּבֵּת אֶת־לִבָּם אַחֲרֵינִי: וַתִּפֹּל אֲשֶׁר־יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת־הַתְּעֵלָה וְאַת־הָעֲצִים וְאַת־הָאֲבָנִים וְאַת־הָעֶפֶר וְאַת־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּתְּעֵלָה לַחֲכָה: וַיִּרְא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים:

ויקהל

אסכנו: מלכים א' ז, ט - ז

וַיַּעַשׂ חִירֹום אֶת־הַכִּיּוֹרוֹת וְאֶת־הַנְּעִים וְאֶת־הַמִּזְרָקוֹת וַיְכַל חִירֹום לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה: עַמֻּדִים שְׁנַיִם וְגִלְתֵּי הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר־עַל־רֵאשׁ הָעַמֻּדִים שְׁתֵּימ וְהַשְּׁבָכוֹת שְׁתֵּימ לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלְתֵּי הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הָעַמֻּדִים: וְאֶת־הַרְמָנִים אַרְבַּע מְאוֹת לְשְׁתֵּי הַשְּׁבָכוֹת שְׁנֵי־טוּרִים רַמְנִים לְשְׁבָכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלְתֵּי הַכַּתְּרֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָעַמֻּדִים: וְאֶת־הַמְּכַנּוֹת עֲשָׂר וְאֶת־הַכִּיּוֹרוֹת עֲשָׂרָה עַל־הַמְּכַנּוֹת: וְאֶת־הַיָּם הָאֶחָד וְאֶת־הַפְּקָר שְׁנַיִם עֲשָׂר תַּחַת הַיָּם: וְאֶת־הַסִּירֹוֹת וְאֶת־הַנְּעִים וְאֶת־הַמִּזְרָקוֹת וְאֶת כָּל־הַכְּפָלִים הָאֵלֶּה (הָאֵלֶּה) אֲשֶׁר עָשָׂה חִירֹום לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נִחַשְׁת מִמֶּרֶט: בְּכַפֵּר תִּירְדוּן יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲבָה הָאֲדָמָה בֵּין סָפוֹת וּבֵין צָרְתָן: וַיִּבַח שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַכְּפָלִים מְרַב מְרַב מְאֹד מְאֹד לֹא נַחֲקָר מִשְׁקָל הַנְּחָשֶׁת: וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל־הַכְּפָלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֶת מִזְבֵּחַ הַזֶּהֶב וְאֶת־הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זֶהֶב: וְאֶת־הַמְּנֹרוֹת חֲמֵשׁ מִיָּמִין וְחֲמֵשׁ מִשְׁמָאוֹל לְפָנֵי הַדְּבִיר זֶהֶב סָגוּר וְהַפָּרַח וְהַנֶּגֶר וְהַמְּלָקְתִּים זֶהֶב: וְהַסְּפֹת וְהַמִּזְמָרוֹת וְהַמִּזְרָקוֹת וְהַכְּפָתוֹת וְהַמַּחְתּוֹת זֶהֶב סָגוּר וְהַתְּתוֹת לְדִלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים לְדִלְתֵי הַבַּיִת לְחִיכָל זֶהֶב:

ספרד: מלכים א' ז, ט - ט

וישלח המלך שלמה ויקח את־חירם מצר: בן־אשה אלמנה הוא ממטה נפתלי ואביו איש־צרי חרש נחשת וימלא את־החכמה ואת־התבונה ואת־הדעת לעשות כל־מלאכה בנחשת ויבוא אל־המלך שלמה ויעש את־כל־מלאכתו: ויצר את־שני העמודים נחשת שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחוט שתיים־עשרה אמה יסב את־העמוד השני: ושתי כתרת עשה לתת על־ראשי העמודים מצק נחשת חמש אמות קומת הכתרת האחת וחמש אמות קומת הכתרת השנית: שבכים מעשה שבכה גדלים מעשה שרשרות לפתרת אשר על־ראש העמודים שבעה לפתרת האחת ושבעה לפתרת השנית: ויעש את־העמודים ושני טורים סביב על־השבכה האחת לכסות את־הפתרת אשר על־ראש הרמונים וכן עשה לפתרת השנית: וכתרת אשר על־ראש העמודים מעשה שושן באולם ארבע אמות: וכתרת על־שני העמודים גם־ממעל מלעמת הכסן אשר לעבר השבכה (שבכה) והרמונים מאתים טרים סביב על הפתרת השנית: ויקם את־העמודים לאלם הויכל ויקם את־העמוד הימני ויקרא את־שמו יכין ויקם את־העמוד השמאלי ויקרא את־שמו בעז: ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם מלאכת העמודים: ויעש את־הים מוצק עשר באמה משפתו עד־שפתו עגל | סביב וחמש באמה קומתו וקו (וקוה) שלשים באמה יסב אתו סביב: ופקעים מתחת לשפתו | סביב סבבים אתו עשר באמה מקבים את־הים סביב שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו: עמד על־שני עשר בקר שלשה פנים | צפונה ושלשה פנים | זמה ושלשה | פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל־אחריהם ביתה: ועביו טפח ושפתו כמעשה שפת־כוס פרח שושן אלפים בת יכיל:

פקודי

אשכנז: מלכים א' ז, נא - ח, נא

ותשלם כל־המלאכה אשר עשה המלך שלמה בית יהוה ויבא שלמה את־קדשי | דוד אביו את־הכסף ואת־הזהב ואת־הכלים נתן באצרות בית יהוה:
 אז יקהל שלמה את־זקני ישראל את־כל־ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל־המלך שלמה וירושלם להעלות את־ארון ברית־יהוה מעיר דוד היא ציון: ויקהלו אל־המלך שלמה כל־איש ישראל בנח האתנים בנח הוא החדש השביעי: ויבאו כל זקני ישראל וישאו הפהנים את־הארון: ויעלו את־ארון יהוה ואת־אהל מועד ואת־כל־כלי הקדש אשר באהל ויעלו אתם הפהנים והלוים: והמלך שלמה וכל־עדת ישראל הנועדים עליו אתו לפני הארון מזבחים צאן ובקר אשר לא־יספרו ולא ימנו מרב: ויבאו הפהנים את־ארון ברית־יהוה אל־מקומו אל־דביר הבית אל־קדש הקדשים אל־מתח פנפי הכרובים: כי הכרובים פרשים כנפים אל־מקום הארון ויסכו הכרובים על־הארון ועל־פדיו מלמעלה: ויארכו הפדים ויראו ראשי הפדים מן־הקדש על־פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה: אין בארון רק שני לתות האבנים אשר הנח שם משה בחרב אשר כרת יהוה עם־בני ישראל בצאתם מארץ מצרים: ויהי בצאת הפהנים מן־הקדש והעגן מלא את־בית יהוה: ולא יכלו הפהנים לעמד לשרת מפני העגן כִּי־מלא כבוד־יהוה את־בית יהוה:

אז אמר שלמה יהנה אמר לשכן בערפל: בנה בניתי בית זבל לך מכון לשבתך עולמים: ויסב המלך את־פניו ויברך את כל־קהל ישראל וכל־קהל ישראל עמד: ויאמר ברוך יהנה אל־הי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי ובידו מלא לאמר: מן־היום אשר הוצאתי את־עמי את־ישראל ממצרים לא־בחרתי בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית להיות שמי שם ואבחר בדרך להיות על־עמי ישראל: ויהי עם־לִבִּב דוד אבי לבנות בית לשם יהנה אל־הי ישראל: ויאמר יהנה אל־דוד אבי זען אשר היה עם־לִבִּבִּךָ לבנות בית לשמי הטיבתָ כִּי היה עם־לִבִּבִּךָ: רק אתָה לא תבנה הבית כי אם־בְּנִי הַיָּצֵא מִחֲלָצִיךָ הוא־יבנה הבית לשמי: ויָקָם יהנה את־דָּבְרוֹ אשר דבר ואָקָם תחת דוד אבי ואשב על־פסא ישראל כאשר דבר יהנה ואבנה הבית לשם יהנה אל־הי ישראל: ואשם שם מקום לא־יון אשר־שם ברית יהנה אשר כרת עם־אבותינו בהוציאנו אתם מארץ מצרים:

ספר־ד' מלכים א' ז, מ-נ

ויַעַשׂ חירום את־הכירות ואת־הנעים ואת־המזרקות ויכל חירם לעשות את־כל־המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יהנה: עמדים שנים ונגלת הפתרת אשר־על־ראש העמודים שתים והשבכות שתים לכסות את־שתי גלות הפתרת אשר על־ראש העמודים: ואת־הרמנים ארבע מאות לשתי השבכות שני־טורים רמנים לשבכה האחת לכסות את־שתי גלות הפתרת אשר על־פני העמודים: ואת־המכנות עשר ואת־הכירות עשרה על־המכנות: ואת־הים האחד ואת־הבקר שנים עשר תחת הים: ואת־הסירות ואת־היעים ואת־המזרקות ואת כל־הפלים האלה (האהל) אשר עשה חירם למלך שלמה בית יהנה נחשת מִמֶרֶט: בכפר הירדן יצקם המלך במעבה האדמה בין סכות ובין צרתן: וינח שלמה את־כל־הפלים מִרֵב מֵאֵד מֵאֵד לא נחקר משקל הנחשת: ויעש שלמה את כל־הפלים אשר בית יהנה את מזבח הזהב ואת־השלחן אשר עליו לחם הפנים זהב: ואת־המנרות חמש מימין וחמש משמאל לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרת והמלקחים זהב: והספות והמזמרות והמזרקות והכפות והמחתות זהב סגור והפתות לדלתות הבית הפנימי לקדש הקדשים לדלתי הבית להיכל זהב:

ויקרא

ישעיהו מג, כא - מד, כג

עם־זו יצאתי לי תהלתי יספרו: ולא־אתי קראת יעקב פִּי־נִגְעַתָּ בִּי יִשְׂרָאֵל: לא־הביאת לי שֶׁהַ עֲלִיתִיךָ וזבחיך לא כבודתני לא העבדתיך במנחה ולא הונעתִיךָ בלבונה: לא־קנית לי בכסף קנה ותלב זבחיך לא הרויתני אף העבדתני בחטאותיך הונעתני בעונתיך: אנכי אנכי הוא מחה פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכר: תזכירני נשפטה יחד ספר אתה למען הצדק: אביך הראשון חטא ומליצִיךָ פָּשְׁעוּ בִּי: ואחלל שרי קדש ואתנה לחרם יעקב וישראל לגדופים:

ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו: כה־אמר יהנה עשה ויצרף מבטן יענה אל־תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי בו: כי אצק־מיום על־צמא ונזלים על־יבשה אצק רוחי על־זרעך וברכתי על־צאצאיך: וצמחו בבין חציר בערבים על־יבלי־מים: זה יאמר ליהנה אני וזה יקרא בשם־יעקב וזה יכתב רז ליהנה ובשם ישראל יבנה:

כה־אמר יהוה מלך־ישראל וגאלו יהוה צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים: ומי־כמוני יקרא ויגידה ויערקה לי משומי עם־עולם ואתיות ואשר תבאנה ויגידו למו: אל־תפחדו ואל־תרהו הלא מאז השמעתיד והגדתי ואתם עדי הניש אלות מבלעדי ואין צור בל־יגדעתי: יצרי־פסל כלם תהו ונחמודיהם בל־יועילו ועדיהם המה בל־יראו ובל־ידעו למען יבשו: מי־יצר אל ופסל נסך לבלתי הועיל: הן כל־חבריו יבשו וחרשים המה מאדם יתקבצו כלם יעמדו יפחדו יבשו יחד: חרש ברזל מעצד ופעל בפחם ובמקבות יצרהו ויפעלהו בזרוע פחו גם־דעב ואין פח לא־שתה מים וייעף: חרש עצים גטה קו יתארהו בשרד יעשהו במקצועות ובמחונגה יתארהו ויעשהו כתבנית איש כתפארת אדם לשבת בית: לכרת־לו ארזים ויגח תרזה ואלון ויאמץ־לו בעצי־יער גטע ארן וגשם יגדל: והיה לאדם לבער ויגח מהם ויחם אף־ישיק ואפה לחם אף־יפעל־אל וישתחו עשהו פסל ויסגד־למו: חציו שרף במור־אש על־חציו בשר יאכל יצלה צלי וישבע אף־יחם ויאמר האח חמותי ראיתי אור: ושארתו לאל עשה לפסלו ויסגד־ (יסגוד־) לו וישתחו ויתפלל אליו ויאמר הצילני כי אלי אתה: לא ידעו ולא יבינו כי פח מראות עיניהם מהשפיל לבתם: ולא־ישיב אל־לפו ולא העת ולא־תבונה לאמר חציו שרפתי במור־אש ואף אפיתי על־גחליו לחם אצלה בשר ואכל ויתרו לתועבה אעשה לבול עץ אסגוד: רעה אפר לב הותל הטוה ולא־יציל את־נפשו ולא יאמר הלאו שקר בימיני: זכר־אלה יעקב וישראל כי עבדי־אתה יצרתיד עבד־לי אתה וישראל לא תנשני: מחיתי קעב פשעיד וכענן חטאותיד שובה אלי כי גאלתיך: רנו שמים כי־עשה יהוה הריעו תחתיות ארץ פצחו תרים רנה יער וכל־עץ בו כי־נאל יהוה יעקב ובישראל יתפאר:

צו

ירמיהו ז, כא - ח, ג

כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עלותיכם ספו על־זבחיכם ואכלו בשר: כי לא־דברתי את־אבותיכם ולא צויתים ביום הוציאי (הוציא) אותם מארץ מצרים על־דברי עולה וזבח: כי אם־את־הדבר הזה צויתי אותם לאמר שמעו בקולי ותיתתי לכם גאלהים ואתם תהיו־לי לעם ותלכתם בכל־הדרך אשר אצנה אתכם למען ייטב לכם: ולא שמעו ולא־הטו את־אזנם וילכו במעצות בשררות לבם הרע ויהיו לאחור ולא לפנים: למן־היום אשר יצאו אבותיכם מארץ מצרים עד היום הזה ואשלח אליכם את־כל־עבדי הנביאים יום השכם ושלח: ולא שמעו אלי ולא הטו את־אזנם ויקשו את־ערפם הרעו מאבותם: ודברת אליהם את־כל־הדברים האלה ולא ישמעו אלקיך וקראת אליהם ולא יענוכה: ואמרת אליהם זה הגוי אשר לוא־שמעו בקול יהוה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה האמונה ונכרתה מפייהם: גוי נורד והשליכי ושאי על־שפים קינה כי מאס יהוה ויטש את־דור עברתו: כי־עשו בני־יהודה הרע בעיני נאם יהוה שמו שקוציהם בבית אשר־נקרא־שמי עליו לטמא: ובנו במות התפת אשר בגיא בן־הגם לשרף את־בניהם ואת־בניהם פאש אשר לא צויתי ולא עלתה על־לבי:

הפטרות

לְכֹן הַנְּהַיִמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה וְלֹא־יֵאמָר עוֹד הַתִּפְתָּ וְנִיא בְּן־הַיָּם כִּי אִם־גֵּיא הַהַרְגָה וְקִבְרוּ בַתְּפֹת מֵאֵין מְקוֹם: וְהָיְתָה נִבְלַת הָעַם הַזֶּה לְמֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבַהֲמַת הָאָרֶץ וְאֵין מִחֲרִיד: וְהִשְׁפֹּתִי מֵעַרְבֵי יְהוּדָה וּמִחֲצוֹת יְרוּשָׁלַם קוֹל שִׁשׁוֹן וְקוֹל שִׁמְחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כְּלָה כִּי לְחֻרְבָה תַּהְיֶה הָאָרֶץ: בְּעֵת הַהִיא נְאֻם־יְהוָה יוֹצִיאוּ (וַיִּצִיאוּ) אֶת־עַצְמוֹת מַלְכֵי־יְהוּדָה וְאֶת־עַצְמוֹת־שָׂרָיו וְאֶת־עַצְמוֹת הַכֹּהֲנִים וְאֶת־עַצְמוֹת הַנְּבִיאִים וְאֶת־עַצְמוֹת יוֹשְׁבֵי־יְרוּשָׁלַם מִקְבְּרֵיהֶם: וְשִׁטְחוּם לְשִׁמְשׁ וּלְיָרֵחַ וּלְכָל צִבְאֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר אֶהְבֹּם וְאֲשֶׁר עָבְדוּם וְאֲשֶׁר הִלְכוּ אַחֲרֵיהֶם וְאֲשֶׁר דָּרְשׁוּם וְאֲשֶׁר הִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם לֹא יֵאָסְפוּ וְלֹא יִקְבְּרוּ לְדָמֵן עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה יְהוּי: וְנִבְחַר מִוֹת מַחֲיִים לְכָל הַשְּׂאֲרִית הַנְּשֹׂאָרִים מִן־הַמִּשְׁפָּחָה הָרַעָה הַזֹּאת בְּכָל־הַמְּקוֹמוֹת הַנְּשֹׂאָרִים אֲשֶׁר הִדְחַתִּים שָׁם נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת:

ירמיהו ט, כב - כג

כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי־יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ וְאֱלֹהֵי־יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ אֱלֹהֵי־יִתְהַלֵּל עֲשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ: כִּי אִם־בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁבֶל וַיִּדְעֵ אוֹתוֹ כִּי אֲנִי יְהוָה עֲשֵׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בָּאָרֶץ כִּי־בְאֵלָה חִפְצַתִי נְאֻם־יְהוָה:

שמיני

אשכנז: שמואל ב' ו, א - ז, י
ספרד: שמואל ב' ו, א - ט

וַיִּסַּף עוֹד דָּוִד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלֶף: וַיִּקַּם וַיַּגִּיד דָּוִד וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבְּעָלֵי יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם שָׁם יְהוָה צְבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרִיבִים עָלָיו: וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֶל־עֲגֹלָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׂאֵהוּ מִבַּיִת אַבְיָנָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָא וַאֲחִיו בְּנֵי אַבְיָנָדָב נְהַגִּים אֶת־הָעֲגֹלָה חֲדָשָׁה: וַיִּשְׂאֵהוּ מִבַּיִת אַבְיָנָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַאֲחִיו הַלֵּךְ לִפְנֵי הָאֲרוֹן: וְדָוִד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחָקִים לִפְנֵי יְהוָה בְּכָל עֲצֵי בְרוֹשִׁים וּבְכַנְרֹת וּבִנְבָלִים וּבַתְּפִילִּים וּבַתְּפִילִּים וּבַמְנַעְנָעִים וּבַצִּלְצָלִים: וַיָּבֹאוּ עַד־נֶגֶן נֶגֶן וַיִּשְׁלַח עֲזָה אֶל־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאמְרוּ בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבְּקָר: וַיַּחֲרֹאֵף יְהוָה בְּעֲזָה וַיַּכְהוּ שָׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשָּׁל וַיָּמַת שָׁם עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים: וַיַּחֲר לְדָוִד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה פָּרִץ בְּעֲזָה וַיִּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא פָּרִץ עֲזָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּרְא דָּוִד אֶת־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֵלַי אַרְוֹן יְהוָה: וְלֹא־אָבִיחַ דָּוִד לְהִסִּיר אֵלָיו אֶת־אַרְוֹן יְהוָה עַל־עֵיר דָּוִד וַיִּטְהַר דָּוִד בֵּית עֲבַד־אֲדָם הַנְּתִי: וַיֵּשֶׁב אַרְוֹן יְהוָה בֵּית עֲבַד אֲדָם הַנְּתִי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־עֲבַד אֲדָם וְאֶת־כָּל־בֵּיתוֹ: וַיִּזְדַּר לְמִלְכָּה דָּוִד לֵאמֹר בְּרַךְ יְהוָה אֶת־בֵּית עֲבַד אֲדָם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ בְּעַבְדֵי אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיַּגִּיד דָּוִד וַיַּעַל אֶת־אַרְוֹן הָאֱלֹהִים מִבַּיִת עֲבַד אֲדָם עֵיר דָּוִד בְּשִׂמְחָה: וַיְהִי כִּי צָעְדוּ נִשְׂאֵי אַרְוֹן־יְהוָה שְׁשָׁה צְעָדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא: וְדָוִד מְכַרְכֵּר בְּכָל־עֵז לִפְנֵי יְהוָה וְדָוִד חָגַר אֶפֶוד בַּד: וְדָוִד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מְעֵלִים אֶת־אַרְוֹן יְהוָה בַּתְּרוּעָה וּבְקוֹל שׁוֹפָר: וַהֲיָה אַרְוֹן יְהוָה בָּא עֵיר דָּוִד וּמִיכַל בַּת־שְׁאוּל נִשְׁקָפָה וּבְעַד תַּחֲלוֹן וַתִּרְא אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּוִד מִפְּנֵי וּמְכַרְכֵּר לִפְנֵי יְהוָה וַתִּבְזֹ לוֹ בַּלְבָּבָהּ: וַיָּבֹאוּ אֶת־אַרְוֹן יְהוָה וַיִּצְגּוּ אֹתוֹ בְּמִקְוָמוֹ בַּתּוֹךְ הָאֹהֶל אֲשֶׁר נִטְהַלּוּ דָּוִד וַיַּעַל דָּוִד עֲלוֹת לִפְנֵי יְהוָה וּשְׁלָמוֹם: וַיִּכַּל דָּוִד מִהַעֲלוֹת הָעוֹלָה וְהַשְּׁלָמוֹם וַיִּבְרַךְ אֶת־הָעָם בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת: וַיַּחֲלַק לְכָל־הָעָם לְכָל־חֲמוֹן יִשְׂרָאֵל לְמַאֲשֵׁי וְעַד־אִשָּׁה לְאִישׁ חֶלֶת לְחֶם אַחַת וְאַשְׁפֵּר אֶחָד וְאַשִּׁישָׁה אַחַת וַיַּגִּיד כָּל־הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:

כאן מסיימים הספרדים

וַיֵּשֶׁב דָּוִד לְבִרְכָה אֶת־בֵּיתוֹ וַתֵּצֵא מִיכַל בַּת־שְׁאוּל לְקַבֵּאת דָּוִד וַתֹּאמֶר מִה־נִּכְפַּר הַיּוֹם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִגְלָה הַיּוֹם לְעֵינַי אִמְהוֹת עֲבָדָיו כַּהֲגֹלוֹת נִגְלוֹת אַחַד הַרְקִים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־מִיכַל לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בַּחֲרֹבִי מְאֹבֵד וּמְכַלֵּבֵיתוֹ לְצוֹת אֹתִי נָגִיד עַל־עַם יְהוָה עַל־יִשְׂרָאֵל וּשְׁחַקְתִּי לִפְנֵי יְהוָה: וַנִּקְלַתִּי עוֹד מִזֹּאת וְתִיַּתִּי שָׁפַל בְּעֵינַי וְעַם־הָאִמְהוֹת אֲשֶׁר אִמְרַת עִמָּם אֶכְבְּדָהּ: וְלִמִּיכַל בַּת־שְׁאוּל לֹא־תִהְיֶה לָּהּ יָלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ:

וַיְהִי כִּי־יֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהוּה הַנִּיחַ לוֹ מִסְכִּיב מְכַל־אֵיבָיו: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־נְתָן הַנְּבִיא רָאָה נָא אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אַרְזִים וְאַרְוֹן הָאֱלֹהִים יוֹשֵׁב בַּתּוֹךְ תִּירֵיעָה: וַיֹּאמֶר נְתָן אֶל־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ לֵךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוָה עִמָּךְ: וַיְהִי בַלְיִלָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־נְתָן לֵאמֹר: לֵךְ וְאִמְרַת אֶל־עַבְדֵי אֶל־דָּוִד כֹּה אָמַר יְהוָה הֵאֲתָה תִבְנֶה־לִּי בַיִת לְשַׁבְתִּי: כִּי לֹא יוֹשְׁבְתִי בְּבֵית לְמִיּוֹם הָעֹלָתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְצֻלִים וְעַד תַּיּוֹם הַזֶּה וְאַהֲרִיב מִתְהַלֵּךְ בְּאֹהֶל וּבִמְשָׁכָן: כָּל־אֲשֶׁר־הִתְחַלְּקְתִּי בְּכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַדָּבָר דְּבַרְתִּי אֶת־אֲחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל

לאמר למה לא־בניתם לי בית ארזים: ועתה כה־תאמר לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות אני לקחתיה מן־הנה מאחר הצאן להנות נגיד על־עמי על־ישראל: ואהנה עמך בכל אשר הלכת ואכרתה את־כל־איביך מפניך ועשתי לך שם גדול כשם הגדלים אשר בארץ: ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא־יסיפו בני־עולה לענותו כאשר בראשונה: ולמן־היום אשר צויתי שפטים על־עמי ישראל והניחתי לך מִכֶּל־איביך והגיד לך יהוה כִּי־בית יעשה־לך יהוה: כִּי ימלאו ימיך ושכבת את־אבותיך והקימתי את־זרעך אחריך אשר יצא ממעיך והכינתי את־ממלכתו: הוא ובנה־בית לשמי וכננתי את־כסא ממלכתו עד־עולם: אני אהיה־לוֹ לֵאב־והוא יהיה־לי לבן אשר בתעותיו והכחתיו בשבט אנשים ובנגשי בני אדם: וחסדי לא־יסור ממנו כאשר הסרת מעם שאול אשר הסרתי מלפניך: ונאמן ביתך וממלכתך עד־עולם לפניך כסאך יהנה נכון עד־עולם: ככל הדברים האלה וככל החזונון הזה כן דבר נתן אל־דוד:

תזריע

מלכים ב' ה, מב - ה, ש

ואיש בא מבעל שלשה ויבא לאיש האלהים לחם בכורים עשרים־לחם שערים וכרמל בצקלנו ויאמר תן לעם ויאכלו: ויאמר משרתו מה אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם ויאכלו כִּי כה אמר יהוה אכל והותר: ויתן לפניהם ויאכלו ויתרו כדבר יהוה: ונעמן שר־צבא מלך־ארם הגה איש גדול לפני אדניו ונשא פנים כִּי־בו נתן־יהוה תשועה לארם והאיש היה גבור חיל מצרע: וארם יצאו גידולים וישבו מארץ ישראל נערה קטנה ותהי לפני אשת נעמן: ותאמר אל־גברתה אחלי אדני לפני הנביא אשר בשמרון אז יאסף אתו מצרעתו: ויבא ויגד לאדניו לאמר כזאת וכזאת דברה הנערה אשר מארץ ישראל: ויאמר מלך־ארם לך־בא ואשלחה ספר אל־מלך ישראל וילך וינקה בידו עשר כברי־כסף וששת אלפים זהב ועשר חליפות בנדים: ויבא הספר אל־מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר הזה אליך הגה שלחתי אליך את־נעמן עבדי ואספתו מצרעתו: ויהי כקרא מלך־ישראל את־הספר ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית ולהחיות כִּי־זה שלח אלי לאסף איש מצרעתו כִּי אֶדְעוּנָא וראו כִּי־מתאנה הוא לי: ויהי כשמעו אלישע איש־האלהים כִּי־קרע מלך־ישראל את־בגדיו וישלח אל־המלך לאמר למה קרעת בגדיך יבא־נא אלי וידע כִּי יש נביא בישראל: ויבא נעמן בסוסו וברכבו ויעמד פתח־הבית לאלישע: וישלח אליו אלישע מלאך לאמר הלוך ורחצת שבע־פעמים בירדן וישב בשדה לך וטהר: ויקצה נעמן וילך ויאמר הגה אמרתי אלי יצא ועמד וקרא בשם יהוה אלהיו וטהר: וידו אל־המקום ואסף המצרע: תלא טוב אמנה (אבנה) ופרפר נהרות דמשק מפל מימי ישראל תלא ארתח בהם וטהרתי ויפן וילך בחמה: ויגשו עבדיו וידברו אליו ויאמרו אבי דבר גדול הנביא דבר אליך תעשה ואף כִּי־אמר אליך רחץ וטהר: ויגד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב בשוֹר כבשר גער קטן ויטהר: וישב אל־איש האלהים הוא וכל־מחנהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה־נא ידעתי כִּי אין אלהים בכל־הארץ כִּי אם־בישראל ועתה קח־נא ברכה

מאת עבדך: וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה אֲשֶׁר-עִמָּדְתִּי לִפְנֵי אִם-אֶקַּח וַיַּפְצֵר-בּוֹ לִקְחַת וַיִּמְאֵן: וַיֹּאמֶר נַעֲמֹן וְלֹא יִתְּנָא לְעַבְדְּךָ מִשָּׂא צְמֵד-פְּרָדִים אֲדַמָּה כִּי לֹא-יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדְּךָ עִלָּה וְזִבְחַ לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם-לִיהוָה: לְדַבֵּר תְּזַהַר יִסְלַח יְהוָה לְעַבְדְּךָ בְּכּוֹא אֲדֹנָי בֵּית-רַמּוֹן לְהַשְׁתַּחֲוֹת שְׁמֶה וְהוּא | נִשְׁעַן עַל-יָדָי וְהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית רַמּוֹן בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית רַמּוֹן יִסְלַח-יְהוָה (יִסְלַח-נֹא-יְהוָה) לְעַבְדְּךָ בְּדַבֵּר תְּזַהַר: וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ לְשָׁלוֹם וַיֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ כְּבֵרֶת-אֶרֶץ:

מצורע

מלכים ב' ז, ט - כ

וְאַרְבַּעַה אֲנָשִׁים הָיוּ מִצִּרְעִים פָּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ מֶה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד-מָתְנֵינוּ: אִם-אֲמַרְנוּ נְכוּא הָעִיר וְהָרַעַב בְּעִיר וּמָתְנוּ שָׁם וְאִם-יֹשְׁבֵנוּ פֹה וּמָתְנוּ וְעַתָּה לְכוּ וּנְפַלֵּה אֶל-מַחֲנֶה אֲרָם אִם-יִחַיְנוּ גַחֵה וְאִם-יָמִיתְנוּ וּמָתְנוּ: וַיִּקְמוּ בְּשֹׁף לְכוּא אֶל-מַחֲנֶה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד-קִצֵּה מַחֲנֶה אֲרָם וְהִנֵּה אִין-שָׁם אִישׁ: וְאֲדָרְי הַשְּׂמִיעַ | אֶת-מַחֲנֶה אֲרָם קוֹל רֶכֶב קוֹל סוּס קוֹל תֵּיל גְּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אֲחֵיו הִנֵּה שְׂכַר-עַלְיֵנוּ מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל אֶת-מַלְכֵי הַחַתִּים וְאֶת-מַלְכֵי מִצְרַיִם לְכוּא עַלְיֵנוּ: וַיִּקְוִמוּ וַיִּנְסוּ בְּשֹׁף וַיַּעֲזְבוּ אֶת-אֲהֻלֵיהֶם וְאֶת-סוּסֵיהֶם וְאֶת-חֲמֹרֵיהֶם הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר-הָיָא וַיִּנְסוּ אֶל-נַפְשָׁם: וַיָּבֹאוּ הַמִּצְרַעִים הָאֵלֶּה עַד-קִצֵּה הַמַּחֲנֶה וַיָּבֹאוּ אֶל-אֲהֵל אַחַד וַיִּאֲכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם כֶּסֶף וְזָהָב וּבַגְדִים וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ וַיִּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-אֲהֵל אַחַר וַיִּשְׂאוּ מִשֶּׁם וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ לֹא-כֵן | אֲנַחְנוּ עֲשִׂים הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם-בְּשֻׁרָה הוּא וְאֲנַחְנוּ מַחֲשִׂים וְחַכְיֵנוּ עַד-אֹר הַבִּקְרָ וּמִצְאֵנוּ עוֹן וְעַתָּה לְכוּ וּנְבָאָה וּנְגִידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ: וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ אֶל-שָׁעַר הָעִיר וַיִּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל-מַחֲנֶה אֲרָם וְהִנֵּה אִין-שָׁם אִישׁ וְקוֹל אֲדָם כִּי אִם-הַסּוּס אֲסוּר וְהַחֲמֹר אֲסוּר וְאֲהֻלִים כַּאֲשֶׁר-הֵמָּה: וַיִּקְרָא הַשְּׂעָרִים וַיִּגִּידוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ בְּהִימָה: וַיִּקָּם הַמֶּלֶךְ לַיְלָה וַיֹּאמֶר אֶל-עַבְדָּיו אַנְיָדָה-נָא לָכֶם אֶת אֲשֶׁר-עָשׂוּ לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי-רַעֲבִים אֲנַחְנוּ וַיִּצְאוּ מִן-הַמַּחֲנֶה לְהַחֲבֶה בְּשֻׁרָה (בְּהַשְׂדֵּה) לֵאמֹר כִּי-יִצְאוּ מִן-הָעִיר וְנִתְּפָשׂם חַיִּים וְאֶל-הָעִיר נָבֹא: וַיַּעַן אַחַד מֵעַבְדָּיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ-נָא חֲמֹשֶׁה מִן-הַסּוּסִים הַנִּשְׂאָרִים אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ-בָהּ הַנֶּם כְּכַל-חֲמוֹן (הַחֲמוֹן) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ-בָהּ הַנֶּם כְּכַל-חֲמוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-תָּמוּ וְנִשְׁלַחַה וְנִרְאָה: וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֶכֶב סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרָי מַחֲנֶה-אֲרָם לֵאמֹר לְכוּ וּרְאוּ: וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד-הַיַּרְדֵּן וְהִנֵּה כָל-הַיַּרְדֵּן מְלֹאָה בְּגָדִים וּכְלָיִם אֲשֶׁר-הִשְׁלִיכוּ אֲרָם בְּחַפְזָם (בְּהַחֲפֹז) וַיִּשְׁבוּ הַמַּלְאָכִים וַיִּגְדוּ לַמֶּלֶךְ: וַיִּצָּא הָעָם וַיָּבֹאוּ אֶת מַחֲנֶה אֲרָם וַיְהִי סָאָה-סֵלֶת בְּשֶׁקֶל וְסֵאֲתִים שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל כַּדָּבָר יְהוָה: וְהַמֶּלֶךְ הַפְּקִיד אֶת-הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר-נִשְׁעַן עַל-יָדָיו עַל-הַשָּׁעַר וַיִּרְמָסְהוּ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמַת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדַּת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: וַיְהִי כַּדָּבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל-הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵאֲתִים שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל וְסָאָה-סֵלֶת בְּשֶׁקֶל יְהוָה כַּעַת מִחֵר בַּשָּׁעַר שְׂמֹרוֹן: וַיַּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת-אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִנֵּה עָשָׂה אַרְבּוֹת בְּשָׂמַיִם הִיָּתִיבָה כַּדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הִנֵּה רָאָה בְּעֵינַיָךְ וּמִשֶּׁם לֹא תֵאבֵל: וַיְהִי-לּוֹ כֵן וַיִּרְמָסוּ אֹתוֹ הָעָם בַּשָּׁעַר וַיָּמַת:

הפטרות

אחרי מות

יחזקאל כב, א - טו

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ואתה בן־אדם התשפט התשפט את־עיר הדמים והודע־עֵתָה את־כָּל־תּוֹעֵבוֹתֶיהָ: ואמרתָ כֹּה אמר אֲדֹנָי יהוה עיר שפכת דם בתוכה לבוא עֵתָה ועֵשְׂתָה גְלוּלִים עָלֶיהָ לְטִמְאָה: בְּדִמְךָ אֲשֶׁר־שִׁפַּכְתָּ אֲשַׁמְתָּ וּבְגִלוּלֶיךָ אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ טִמְאָתָה וּתְקַרְיָבֵי יָמֶיךָ וּתְבֹאוּ עַד־שְׁנוֹתֶיךָ עַל־כֵּן נִתְתִּיךָ חֲרָפָה לְגוֹיִם וְקַלְסָה לְכָל־הָאֲרָצוֹת: הַקְרָבוֹת וְהַרְחָקוֹת מִמֶּךָ יִתְקַלְסוּ־בְךָ טִמְאָתַי הַשֵּׁם רַבַּת הַמְהוּמָה: הִנֵּה נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ לִזְרָעוֹ הֵיוּ בְךָ לְמַעַן שִׁפְדוּ־דָם: אָב וְאִם הִקְלוּ בְךָ לָגֵר עָשׂוּ בַעֲשָׂק בְּתוֹכְךָ יְתוֹם וְאִלְמָנָה הוֹנוּ בְךָ: קָדְשֵׁי בָיִת וְאֶת־שִׁבְתֵּי חֲלָלָתָה: אִנְשֵׁי רְכִיל הֵיוּ בְךָ לְמַעַן שִׁפְדוּ־דָם וְאֶל־הַהָרִים אָכְלוּ בְךָ זִמָּה עָשׂוּ בְּתוֹכְךָ: עַרְוֹת־אָב גִּלְהָ בְךָ טִמְאָתַי הִנֵּדָה עִנּוּ בְךָ: וְאִישׁ וְאֵת־אִשְׁתּוֹ רָעוּהוּ עָשָׂה תוֹעֵבָה וְאִישׁ אֶת־כְּלָתוֹ טִמָּא בְּזִמָּה וְאִישׁ אֶת־אָחִיו בְּתַאֲבִיב עִנּוּ־בְךָ: שָׁחַד לְקַחוּ־בְךָ לְמַעַן שִׁפְדוּ־דָם נֶשֶׁךְ וּתְרִבִּית לְקַחַת וּתְבַצְעֵי רַעֲיוֹן בַּעֲשָׂק וְאִתִּי שָׁכַחְתָּ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: וְהִנֵּה הִפִּיתִי כַּפִּי אֶל־בְּצַעְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ וְעַל־דִּמְךָ אֲשֶׁר הֵיוּ בְּתוֹכְךָ: הַיַּעֲמֹד לְבַד אִם־תִּחְזַקְנָה יְדֶיךָ לִימִים אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אוֹתְךָ אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי וְעָשִׂיתָ: וְהַפִּיצוּתִי אוֹתְךָ בְּגוֹיִם וּזְרִיתֶיךָ בְּאֲרָצוֹת וְהִתְמַתִּי טִמְאָתְךָ מִמֶּךָ: וְנִחַלְתָּ בְךָ לְעֵינֵי גוֹיִם וְנִדְעַתָּ כִּי־אֲנִי יְהוָה:

קדושים

אשכנז: עמוס מ, ז - ט

הֲלוֹא כִבְנֵי כְּשִׁיִּים אַתֶּם לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל נְאֻם־יְהוָה הֲלוֹא אֶת־יִשְׂרָאֵל הִעֲלִיתִי מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם וּפְלִשְׁתִּיִּים מִכַּפְתּוֹר וְאַרְם מִקִּיר: הִנֵּה עֵינֵי וְאֲדֹנָי יְהוִה בְּמַמְלַכְתָּה הַחֲטָאָה וְהַשְׁמַדְתִּי אֹתָהּ מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה אֲפַס כִּי לֹא הִשְׁמִיד אֲשַׁמִּיד אֶת־בֵּית יַעֲקֹב נְאֻם־יְהוָה: כִּי־הִנֵּה אֲנִכִּי מִצְוָה וְהַנְּעוּתִי בְּכָל־הַגּוֹיִם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר יִגְוַע בַּכְּבֹּדָה וְלֹא־יִפּוֹל צְרוּר אֲרֶץ: בַּחֲרֹב יָמוּתוּ כָּל חֲטָאֵי עַמִּי הָאֹמְרִים לֹא־תִגְשֵׁי וְתִקְדְּדִים בַּעֲרֵינוּ הֲרַעָה: בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת־סֶפֶת דְּוִיד הַנִּפְלֵת וְנִדְרַתִּי אֶת־פְּרִצִּיהֶן וְהִרְסֵתִיו אָקִים וּבְנִיתֶיהָ כִּימֵי עוֹלָם: לְמַעַן יִירָשׁוּ אֶת־שְׂאֵרֵית אֲדוּם וְכָל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־נִקְרְאוּ שְׁמִי עָלֵיהֶם נְאֻם־יְהוָה עֹשֶׂה זֹאת: פ הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקֶּצֶר וְדָרָךְ עֲנָבִים בַּמִּשְׁךָ הַזֶּרַע וְהַטִּיפוּ הַהָרִים עָסִיס וְכָל־הַנֹּבְעוֹת תִּתְמוּגְגְנָה: וּשְׁבַתִּי אֶת־שִׁבּוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבָנָו עָרִים נִשְׁמוֹת וַיֵּשְׁבוּ וְנִטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת־דֵּינָם וְעָשׂוּ גִזְוֹת וְאָכְלוּ אֶת־פְּרִיהֶם: וְנִטְעָתִים עַל־אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתְּשׁוּ עוֹד מֵעַל אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נִתְּתִי לָהֶם אָמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:

ספרדני יחזקאל כ, ב - ד

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: בן־אדם דַּבֵּר אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אמר אֲדֹנָי יְהוִה הֲלִדְרַשׁ אִתִּי אַתֶּם בָּאִים חִי־אֲנִי אִם־אֲדַבֵּשׁ לָכֶם נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: הַתְּשַׁפֵּט אֶתֶּם הַתְּשַׁפֵּט בֶּן־אָדָם אֶת־תּוֹעֵבַת אֲבוֹתֶם הוֹדִיעֶם: וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּיוֹם בְּחָרִי בְּיִשְׂרָאֵל וְאִשָּׁא יָדִי לְזָרַע בֵּית יַעֲקֹב וְאֹדַע לָהֶם בְּאֲרֶץ מִצְרַיִם וְאִשָּׁא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: בַּיּוֹם הַהוּא נִשְׂאֵתִי יָדִי לָהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם אֶל־אֲרֶץ אֲשֶׁר־תָּרַתִּי לָהֶם וְזַבַּת חֶלֶב וְדָבַשׁ צָבִי הִיא לְכָל־הָאֲרָצוֹת: וְאָמַר אֲלֵיהֶם אִישׁ שְׂקוּצֵי עֵינָיו

השליכו ובגלולי מצרים אל-תשמאו אני יהוה אלהיכם: וימרו-בי ולא אבו לשמע אלי איש את-שקוצי עיניהם לא השליכו ואת-גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר-תמה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל-המדבר: ואתן להם את-חקותי ואת-משפטי הודעתי אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: וגם את-שבתותי נתתי להם להנות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם: וימרו-בי בית-ישראל במדבר בחקותי לא-הלכו ואת-משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ואת-שבתתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי עליהם במדבר לכלותם: ואעשה למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם: וגם-אני נשאתי ידו להם במדבר לבלתי הביא אותם אל-הארץ אשר-נתתי וזבת חלב ודבש צבי היא לכל-הארצות: וען במשפטי מאסו ואת-חקותי לא-הלכו בהם ואת-שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם לבם הלך: ותחס עיני עליהם משחתם ולא-עשיתי אותם כלה במדבר: ואמר אל-בניהם במדבר בחוקי אבותיכם אל-תלכו ואת-משפטיהם אל-תשמרו ובגלוליהם אל-תשמאו: אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו ואת-משפטי שמרו ועשו אותם: ואת-שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה אלהיכם:

אמור

יחזקאל מד, ט - לא

והפנהים הלויים בני צדוק אשר שמרו את-משמרת מקדשי בתעות בני-ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוה: המה יבאו אל-מקדשי והמה יקרבו אל-שלחני לשרתני ושמרו את-משמרת: והיה בבואם אל-שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא-יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי החצר הפנימית ובויתת: פארי פשתים יהיו על-ראשם ומכנסי פשתים יהיו על-מתניהם לא יחגרו ביזע: ובצאתם אל-החצר החיצונה אל-החצר החיצונה אל-העם יפשטו את-בגדיהם אשר-המה משרתם בם והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא-יקדשו את-העם בבגדיהם: וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו פסום יכסמו את-ראשיהם: וגון לא-ישתו כל-בתן בבואם אל-החצר הפנימית: ואלמנה ונרושה לא-יקחו להם לנשים כי אם-בתולות מזרע בית ישראל והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו: ואת-עמי יורו בין קדש לחל ובין-טמא לטהור יודעם: ועל-ריב המה יעמדו למשפט (לשפט) במשפטי ישפטו (ושפטו) ואת-תולתי ואת-חקתי בכל-מועדי ושמרו ואת-שבתותי יקדשו: ואלמת אדם לא יבוא לטמאה כי אם-לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר-לא-היתה לאיש וטמאו: ואחרי טהרתו שבעת ימים יספרו-לו: וביום באו אל-הקדש אל-החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם אדני יהוה: והיתה להם לנחלה אני נתלתם ואחזה לא-תתנו להם בישראל אני אחזתם: המנחה והחטאת והאשם המה יאכלום וכל-חרם בישראל להם יהיה: וראשית כל-בפורי כל וכל-תרומת כל

מכל תרומותיכם לפתנים יהיה וראשית ערסותיכם תתנו לפתן להניח ברכה אל ביתך:
 כל־גבלה וטרפה מן־העוף ומן־הבהמה לא יאכלו הכהנים:

בהר סיני

ירמיהו לב, ו-ט

ויאמר ירמיהו הנה דבר־יהוה אלי לאמר: הנה חנמאל בן־שלם דדך בא אליך לאמר קנה לך את־שרי אשר בענתות כי לך משפט הנאלה לקנות: ויבא אלי חנמאל בן־דדי כדבר יהוה אל־חצר המטרה ויאמר אלי קנה נא את־שרי אשר־בענתות אשר א בארץ בנימין כ־לך משפט הירשה ולך הנאלה קנה־לך ואדע כי דבר־יהוה הוא: ואקנה את־השרה מאת חנמאל בן־דדי אשר בענתות ואשקלה־לו את־הכסף שבעה שקלים ועשרה הכסף: ואכתב בספר ואחתם ואעד עדים ואשקל הכסף במאזנים: ואקח את־ספר המקנה את־החתום המצנה והחקים ואת־הגלוי: ואתן את־הספר המקנה אל־ברוך בן־נריה בן־מחסיה לשיני חנמאל דדי ולשיני העדים הכתבים בספר המקנה לשיני כל־תיהודים הישבים בחצר המטרה: ואצוה את־ברוך לשיניהם לאמר: כה־אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לקוח את־הספרים האלה את ספר המקנה הזה ואת החתום ואת ספר הגלוי הזה ונתתם בכל־חרש למען יעמדו ימים רבים: כי כה אמר

יהוה צבאות אלהי ישראל עוד יקנו בתים ושדות וכרמים בארץ הזאת:

ואתפלל אל־יהוה אחרי תתן את־ספר המקנה אל־ברוך בן־נריה לאמר: אהה אדני יהוה הנה אפה עשית את־השמים ואת־הארץ בכחך הגדול ובזרעך הנטייה לא־יפלא ממך כל־דבר: עשה חסד לאלפים ומשלם עון אבות אל־חיק בניהם אחריהם האל הגדול הגבור יהוה צבאות שמו: גדל העצה ורב העלילה אשר־עיניך פקחות על־כל־דרך בני אדם לתת לאיש כדרךיו וכפרי מעלליו: אשר־שמתי אתות ומפתים בארץ־מצרים עד־היום הזה וכישראל וכאדם ותעשה־לך שם כיום הזה: ותצא את־עמך את־ישראל מארץ מצרים באתות ובמופתים ובגד חזקה ובאזרוע נטויה ובמוקרא גדול: ותתן להם את־הארץ הזאת אשר־נשבעת לאבותם לתת להם ארץ זבת חלב ודבש: ויבאו וירשו אותה ולא־שמעו בקולך ובתורתך (ובתרותך) לא־תלכו את כל־אשר צויתיה להם לעשות לא עשו ותקרא אתם את כל־הרעה הזאת: הנה הסללות באו העיר ללכדה והעיר נתנה בגד הפשדים הנלחמים עליה מפני החרב והרעב והדבר ואשר דברת הנה והנך ראה: ואתה אמרת אלי אדני יהוה קנה־לך השרה בכסף והעד עדים והעיר נתנה בגד הפשדים: ויהי דבר־יהוה אל־ירמיהו לאמר: הנה אני יהוה אלהי כל־בשר הממני ופלא כל־דבר:

בחוקותי

ירמיהו טז, יז-יח

יהוה עני ומעני ומנוסי ביום צרה אליך גוים יבאו מאפסי־ארץ ויאמרו אף־שקר נחלו אבותינו הבל ואין־בם מועיל: תעשה־לו אדם אלהים והמה לא אלהים: לכן הנני

מודיעם בפעם הזאת אודיעם את־ידי ואת־גבורתי וידעו כי־שמי יהנה: חטאת
 יהודה כתיבה בעט ברזל בצפרן שמיר חרושה על־לוח לכם ולקרנות מזבחותיכם:
 בזכר בניהם מזבחותם ואשריהם על־עץ רענן על גבעות הנבהות: הררי בשדה חילף
 כל־אוצרותיך לבז אתן במתיך בחטאת בכל־גבוליך: ושמטתה ובה מנחלתך אשר נתתי
 לך והעבדתיך את־איביך בארץ אשר לא־ידעת כי־אש קדחתם באפי עד־עולם תוקד:
 כה ו אמר יהנה ארור הנבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו ומן־יהנה
 יסור לבו: והנה פערער בערבה ולא יראה כי־יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ
 מלחה ולא תשב: ברזל הנבר אשר יבטח ביהנה והנה יהנה מבטחו: והנה
 פעץ ו שתול על־מים ועל־יובל ישלח שרשיו ולא יראה (ירא) כי־יבא חם והנה עלהו
 רענן ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרו: עקב הלב מכל ואנש הוא מי ידענו:
 אני יהנה חקר לב בתן פלויות ולתת לאיש כדרךך כפרי מעליו: קרא
 דגור ולא ילד עשה עשר ולא במשפט בחצי ימיו ועזבונו ובאחריתו יהנה נבל: כסא כבוד
 מרום מראשון מקום מקדשנו: מקנה ישראל יהנה כל־עזביך יבשו וסורי (יסורי) בארץ
 יכתבו כי עזבו מקור מים־חיים את־יהנה:
 רפאני יהנה וארפא הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה:

במדבר

הושע ב, א - כב

והנה מספר בני־ישראל כחול הים אשר לא־ימד ולא יספר והנה במקום אשר־יאמר
 להם לא־עמי אתם יאמר להם בני אל־חי: ונקבצו בני־יהודה ובני־ישראל יחדו ושמו
 להם ראש אחד ועלו מן־הארץ כי גדול יום יזרעאל: אמרו לאחיכם עמי ולאחותיכם
 רחמה: ריבו באמכם ריבו כי־היא לא אשתי ואנכי לא אישה ותסר זנוניה מפניה
 ונאפוניה מבין שדיה: פן־אפשיטנה ערמה והצנתיה כיום הנלחה ושמתיה כמדבר ושתה
 בארץ ציה והמתיה בצמא: ואת־בניה לא ארחם כי־בני זנונים המה: כי זנתה אפם
 הבישה הורתם כי אמרה אלכה אחרי מאהבי נתני לחמי וימימי צמרי ופשתי שמני
 ושקני: לכן הנני־שד את־דרךך בסירים וגדרתי את־גדרה ונתיבותיה לא תמצא:
 ורדפה את־מאהביה ולא תשיג אתם ובקשתם ולא תמצא ואמרה אלכה ואשובה אל־אישי
 הראשון כי טוב לי אז מעתה: והיא לא ידעה כי אנכי נתתי לה הדגן והתירוש והיצחק
 וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל: לכן אשוב ולקחתי דגני בעתו ותירושי במועדו
 והצלתי צמרי ופשתי לכסות את־ערותה: ועתה אנלה את־נבלתה לעיני מאהביה ואיש
 לא־יצילנה מגדי: והשבתי כל־משושה חנה חדשה ושבתה וכל מועדה: והשמתי גפנה
 ותאנתה אשר אמרה אתנה המה לי אשר נתנו־לי מאהבי ושמתים ליער ואכלתם חנת
 השדה: ופקדתי עליה את־ימי הבעלים אשר תקטיר להם ותעד נזמה וחלותה ותלך
 אחרי מאהביה ואתי שכחה נאם־יהנה: לכן הגה אנכי מפתיה והלכתיה המדבר
 ודברתי על־לבה: ונתתי לה את־כרמיה משם ואת־עמק עכור לפתח תקנה וענתה שמה
 כימי געוניה וכיום עלותה מארץ מצרים: והנה ביום־ההוא נאם־יהנה תקראי אישי
 ולא־תקראי־לי עוד בעלי: והסרתי את־שמות הבעלים מפיה ולא־יזכרו עוד בשמם:

וּכְרַתִּי לָהֶם בְּרִית בְּיָוֶם הַזֶּה עִם־חַיֵּי הַשָּׁדָה וְעִם־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרִמְשׁ הָאָדָמָה וְקִשְׁת
 וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה אֲשַׁבֵּר מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁכַּבְתִּים לְבֶטֶח: וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי
 בְּצֹדֵק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים: וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי בְּאֵמוּנָה וּבְדַעַת אֶת־יְהוָה:

נשא

שופטים יג, ב-כה

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצְרַעָה מִמְשַׁפַּחַת הַדְּנִי וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עַקְרָה וְלֹא יָלְדָה: וַיִּרְא
 מִלְּאֹד־יְהוָה אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה־נָא אֶת־עַקְרָה וְלֹא יָלְדָת וְהָרִית וַיִּלְדָּת בֶּן:
 וְעַתָּה הַשְּׁמֵרִי נָא וְאַל־תִּשְׁתִּי גֵן וְשֹׁכֵר וְאַל־תֹּאכְלִי כֹל־טָמֵא: כִּי הִנֵּךְ הָרָה וַיִּלְדָּת בֶּן
 וּמוֹרָה לֹא־יֵעָלֶה עַל־רֹאשׁוֹ כִּי־נִזְיָר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנְּעַר מִן־הַבֶּטֶן וְהוּא יִחַל לְהוֹשִׁיעַ
 אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַתִּבֹּא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִשָּׁה לֹא־מֵרָא אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי
 וּמִרְאֵהוּ כִּמְרָאָה מִלְּאֹד הָאֱלֹהִים גִּזְרָא מָאָד וְלֹא שְׁאַלְתִּיהוּ אִי־מְנַח הוּא וְאֶת־שְׁמוֹ
 לֹא־הִגִּיד לִי: וַיֹּאמֶר לִי הִנֵּךְ הָרָה וַיִּלְדָּת בֶּן וְעַתָּה אֶל־תִּשְׁתִּי גֵן וְשֹׁכֵר וְאַל־תֹּאכְלִי
 כֹּל־טָמֵאָה כִּי־נִזְיָר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנְּעַר מִן־הַבֶּטֶן עַד־יָוֶם מוֹתוֹ:

וַיַּעֲתֵר מְנוּחַ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדוֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ יְבוּא־נָא עוֹד אֶלֵינוּ
 וַיִּזְרְנוּ מִה־נַּעֲשֶׂה לְנַעַר הַיּוֹלֵד: וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מְנוּחַ וַיִּבֹּא מִלְּאֹד הָאֱלֹהִים עוֹד
 אֶל־הָאִשָּׁה וְהִיא יּוֹשֶׁבֶת בַּשָּׂדֶה וּמְנוּחַ אִישָׁה אֵין עִמָּה: וַתִּמְחַר הָאִשָּׁה וַתִּרְץ וַתִּגַּד לְאִשָּׁה
 וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ אֲשֶׁר־בָּא בְיָוֶם אֵלַי: וַיִּקַּם וַיִּלְךְ מְנוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ וַיִּבֹּא
 אֶל־הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֲאֵתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ עַתָּה
 יָבֹא דְבַרְיָךְ מִה־יְהִי מִשְׁפַּט־הַנְּעַר וּמַעֲשָׂהוּ: וַיֹּאמֶר מִלְּאֹד יְהוָה אֶל־מְנוּחַ מִכָּל
 אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי אֶל־הָאִשָּׁה תִּשְׁמָר: מִכָּל אֲשֶׁר־יֵצֵא מִנֶּפֶשׁ הַיָּוֶן לֹא תֹאכַל גֵּן וְשֹׁכֵר אֶל־תִּשְׁתֵּ
 וְכֹל־טָמֵאָה אֶל־תֹּאכַל כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִיךָ תִּשְׁמָר: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלְּאֹד יְהוָה
 נַעֲזָרְהָ־נָא אוֹתְךָ וְנַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ גְּדִי עֲזִים: וַיֹּאמֶר מִלְּאֹד יְהוָה אֶל־מְנוּחַ אִם־תַּעֲזָרְנִי
 לֹא־אֲכַל בְּלַחְמְךָ וְאִם־תַּעֲשֶׂה עֲלַי לִיהוָה תַּעֲלֶנָּה כִּי לֹא־יִבַע מְנוּחַ כִּי־מִלְּאֹד יְהוָה הוּא:
 וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלְּאֹד יְהוָה מִי שָׁמַךְ כִּי־יָבֹא דְבַרְךָ (דְּבַרְיָךְ) וּכְבַדְנִיךָ: וַיֹּאמֶר לוֹ
 מִלְּאֹד יְהוָה לְמַחַ דְּהַ תִּשְׁאַל לְשִׁמִּי וְהוּא־פָּלֵא:

וַיִּקַּח מְנוּחַ אֶת־גְּדֵי עֲזִים וְאֶת־הַמְּנֻחָה וַיַּעַל עַל־הַצֹּר וּלְיְהוָה וּמִפְּלֵא לַעֲשׂוֹת וּמְנוּחַ
 וְאִשְׁתּוֹ רָאִים: וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלֵּב מַעַל הַמְּנֻחָה הַשְּׁמִימָה וַיַּעַל מִלְּאֹד־יְהוָה בְּלֵב הַמְּנֻחָה
 וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם אַרְצָה: וְלֹא־יָסַף עוֹד מִלְּאֹד יְהוָה לְהִרְאֶה אֶל־מְנוּחַ
 וְאֶל־אִשְׁתּוֹ אִזְ יָבַע מְנוּחַ כִּי־מִלְּאֹד יְהוָה הוּא: וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־אִשְׁתּוֹ מוֹת מְנוּחַ כִּי אֱלֹהִים
 רָאִינוּ: וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חֲפִץ יְהוָה לְהַמִּיתֵנוּ לֹא־לָקַח מִיָּדֵנוּ עֲלַי וּמְנֻחָה וְלֹא הִרְאָנוּ
 אֶת־כָּל־אֱלֹה וְכַעַת לֹא הִשְׁמַעְנוּ כְּזֹאת: וַתִּלַּד הָאִשָּׁה בֶּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוֹן וַיִּגְדַּל
 הַנְּעַר וַיִּבְרַכְהוּ יְהוָה: וַתַּחַל רִוּחַ יְהוָה לַפְּעֻמוֹ בְּמַחְנֵה־דָן בֵּין צְרַעָה וּבֵין אִשְׁתָּאֵל:

בהעלתך

זכריה ב, יד - טו

רְגִי וּשְׁמָחִי בַת־צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְךָ נְאֻם־יְהוָה: וְגִלּוֹה גִלּוֹם רַבִּים אֶל־יְהוָה בְּיוֹם הַהוּא וְהָיוּ לִי לְעַם וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְךָ וַיְדַעַת כִּי־יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ: וְנִחַל יְהוָה אֶת־יְהוּדָה חֲלָקוֹ עַל אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ וּבַחֲרָה עוֹד בִּירוּשָׁלַם: הִס כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהוָה כִּי גַעֲזָר מִמַּעוֹן קֹדְשׁוֹ: וַיִּרְאֵנִי אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מִלְאָךְ יְהוָה וְהַשָּׁטָן עֹמֵד עֲלֵי־יְמִינִי לְשַׁטְנוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־הַשָּׁטָן וַיֵּגֶר יְהוָה בְּךָ הַשָּׁטָן וַיִּגְעֶר יְהוָה בְּךָ הַבַּחֲר בִּירוּשָׁלַם הַלְּזֹא זֶה אוֹד מִצָּל מֵאֵשׁ: וַיְהוֹשֻׁעַ הִנֵּה לִבְשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמִּלְאָךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל־הַעֲמָדִים לִפְנֵי לֵאמֹר הִסְרִוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים מֵעָלָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הַעֲבַרְתִּי מֵעָלֶיךָ עֹנֵךְ וְתִלְבַּשׁ אֶתְךָ מַחְלָצוֹת: וַאֲמַר יְשִׁימוּ צַנִּיף טְהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וַיְשִׁימוּ הַצַּנִּיף הַטְהוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וַיִּלְבַּשְׁהוּ בְּגָדִים וּמִלְאָךְ יְהוָה עֹמֵד: וַיֵּגֶד מִלְאָךְ יְהוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם־בְּדַרְכֵי תִלְךָ וְאִם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם־אֶתְּךָ תִּנְדִּין אֶת־בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת־חֻצְרֵי וְנִתְּתִי לְךָ מִהַלְכִים בֵּין הָעֲמָדִים הָאֵלֶּה: שְׁמַע־נָא יְהוֹשֻׁעַ וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֶתְּךָ וְרַעֲיָךְ הַיֹּשְׁבִים לִפְנֵיךָ כִּי־אֲנֹשִׁי מוֹפֵת הִמָּה כִּי־הִנְנִי מִבִּיא אֶת־עַבְדֵי צָמַח: כִּי וְהִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נִתְּתִי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל־אֶבֶן אַחַת שְׁבַעֵה עֵינַיִם הִנְנִי מִפְתַּח פֶּתַחַה נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת־עֵזֶן הָאֲרֶץ הַהִיא בְּיוֹם אֶחָד: בְּיוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל־תַּחַת גִּפְן וְאֶל־תַּחַת תְּאֵנָה: וַיִּשָּׁב הַמִּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיַּעֲרִנֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר־גַּעֲזָר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלָי מַה אַתָּה רֹאֶה וַאֲמַר (וַיֹּאמֶר) רָאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָ עַל־רֹאשָׁהּ וּשְׁבַעֵה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ שְׁבַעֵה וּשְׁבַעֵה מוֹצְקוֹת לַנְּרוֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁהּ: וּשְׁנַיִם זִיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִיְמִין הַגִּלְהָ וְאֶחָד עַל־שְׂמֹאלָהּ: וַאֲעַן וַאֲמַר אֶל־הַמִּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי לֵאמֹר מַה־אֵלֶּה אֲדֹנָי: וַיַּעַן הַמִּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלָי הַלְּזֹא יִדְעַת מַה־הִמָּה אֵלֶּה וַאֲמַר לֹא אֲדֹנָי: וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֵלָי לֵאמֹר זֶה דְּבַר־יְהוָה אֶל־זֶרְבָבֶל לֵאמֹר לֹא בְחִיל וְלֹא בְכַח כִּי אִם־בְּרוּחֵי אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת: מִי־אַתָּה הַר־הַגָּדוֹל לִפְנֵי זֶרְבָבֶל לְמִישֵׁר וְהוֹצִיא אֶת־הָאֶבֶן הַרֹאשָׁה תְּשֹׂאוֹת חֵן חֵן לָהּ:

שלח

יהושע ב, א - ט

וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בְּנֵי־נֹנִן מִן־הַשְּׁטִיִּים שְׁנַיִם־אֲנָשִׁים מִרְגְּלִים חֲרַשׁ לֵאמֹר לְכוּ רְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־יְרִיחוֹ וַיִּלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית־דָּאשָׁה זֹנְהָ וּשְׁמָה רָחָב וַיִּשְׁכְּבוּ־שָׁמָּה: וַיֹּאמֶר לְמִלְךָ יְרִיחוֹ לֵאמֹר הִנֵּה אֲנֹשִׁים בָּאוּ הִנֵּה חֲלִילָה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַחֲפֹר אֶת־הָאָרֶץ: וַיִּשְׁלַח מִלְךָ יְרִיחוֹ אֶל־רָחָב לֵאמֹר הוֹצִיאִי הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֵלֶיךָ אֲשֶׁר־בָּאוּ לְבֵיתְךָ כִּי לַחֲפֹר אֶת־כָּל־הָאָרֶץ בָּאוּ: וַתִּקַּח הָאִשָּׁה אֶת־שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתַּצְפְּנֵנּוּ וַתֹּאמֶר וְכֵן בָּאוּ אֵלָי הָאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאִזֵּן הִמָּה: וַיְהִי הַשַּׁעַר לְסֹגוֹר בְּחֹשֶׁךְ וְהָאֲנָשִׁים יָצְאוּ לֹא יָדַעְתִּי אַנְהָ הִלְכוּ הָאֲנָשִׁים רֹדְפוֹ מֵהַר אַחֲרֵיהֶם כִּי תִשְׁנִימוּ: וְהִיא הִעֲלֵתָם הַגְּנָה וַתִּטְמַנְנָם בְּפִשְׁתֵּי הָעֵץ הָעֲרֻכּוֹת לָהּ עַל־הַגֵּן: וְהָאֲנָשִׁים רֹדְפוֹ אַחֲרֵיהֶם חֲרָף הִנְרָדוֹן עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרָי כְּאֲשֶׁר יָצְאוּ הַרְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם: וְהִמָּה טָרַם יִשְׁכְּבוּן וְהִיא עָלְתָה עֲלֵיהֶם עַל־הַגֵּן: וַתֹּאמֶר אֶל־הָאֲנָשִׁים

יָדַעְתִּי כִּי־נִתְּנָה יְהוָה לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ וְכִי־נִפְלְאָה אִימַתְכֶם עָלֵינוּ וְכִי נִמְּנוּ כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת־מִי יִסּוּף מִפְּנֵיכֶם בַּצְּאֹתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לְשֵׁנֵי מַלְכֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בַּעֲבַר הַיַּרְדֵּן לְסִיתוֹן וּלְעוֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם אוֹתָם: וּנְשַׁמַּע וַיִּמָּס לְכַבְּנוּ וְלֹא־קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ מִפְּנֵיכֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים בְּשָׂמִים מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת: וְעַתָּה הִשְׁבַּעְנוּנָא לִי בַיהוָה כִּי־עָשִׂיתִי עִמָּכֶם חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם גַּם־אִתָּם עִם־בֵּית אָבִי חֶסֶד וּנְתַתֶּם לִי אוֹת אֲמַת: וְהִתִּיתֶם אֶת־אָבִי וְאֶת־אֲמִי וְאֶת־אֲחִי וְאֶת־אֲחֵיֹתָי (אֲחוֹתִי) וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת־נַפְשֵׁינוּ מִמוֹת: וַיֹּאמְרוּ לָהּ הָאֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ תַחְתִּיכֶם לָמוֹת אִם לֹא תִנְדְּרוּ אֶת־דְּבַרְנוּ זֶה וְהָיָה בַת־יְהוָה לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וְאֲמַת: וְתוֹרְדָם בַּחֲבֹל בַּעַד הַחֲלוֹן כִּי בֵיתָה בְּקִיר הַחוּמָה וּבַחוּמָה הִיא יוֹשֶׁבֶת: וַתֹּאמֶר לָהֶם הִתְרַה לָכוּ פֶן־יִפְגְּעוּ בְכֶם הַרְדָּפִים וּנְחַבְתֶּם שְׂמָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוֹב הַרְדָּפִים וְאַחַר תֵּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם: וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הָאֲנָשִׁים נָקִים אֲנַחְנוּ מִשְׁבַּעְתְּךָ הִנֵּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים בָּאָרֶץ אֶת־תַּקְנֹת חוֹט הַשָּׁנִי הִנֵּה תִקְשְׁרֵי בַחֲלוֹן אֲשֶׁר הוֹרְדְתָנוּ בּוֹ וְאֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ וְאֶת־כָּל־בֵּית אָבִיךָ תִּאֲסַפֵּי אֵלֶיךָ הַבַּיִתָּה: וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר־יֵצֵא מִדִּלְתֵי בֵיתְךָ הַחוּצָה דָּמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְאֲנַחְנוּ נָקִים וְכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתְּךָ בַּיּוֹם בְּרֹאשֵׁנוּ אִסְרֵךְ תִּהְיֶה־בּוֹ: וְאִם־תִּגְדִּיר אֶת־דְּבַרְנוּ זֶה וְהִינֵנוּ נָקִים מִשְׁבַּעְתְּךָ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ: וַתֹּאמֶר כְּדַבְּרֵיכֶם פֶּן־הוּא וְתִשְׁלַחְם וַיֵּלְכוּ וַתִּקְשֶׁר אֶת־תַּקְנֹת הַשָּׁנִי בַחֲלוֹן: וַיֵּלְכוּ וַיִּבְאוּ הַתְּרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד־שָׁבוּ הַרְדָּפִים וַיִּבְקְשׁוּ הַרְדָּפִים בְּכָל־הַיַּרְדֵּן וְלֹא מָצְאוּ: וַיֵּשְׁבוּ שָׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיַּרְדּוּ מִהַרְרָה וַיַּעֲבְרוּ וַיִּבְאוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן וַיְסַפְּרוּ־לוֹ אֶת כָּל־הַמַּצְאוֹת אוֹתָם: וַיֹּאמְרוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ כִּי־נִתְּנָה יְהוָה בְּיַדְנוּ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ וּגַם־נִמְּנוּ כָּל־יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ:

קרח

שמואל א' י"א, י"ד - י"ב, כ"ב

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם לָכוּ וּנְלַכְהָ הַגִּלְגָל וּנְחַדֵּשׁ שָׁם הַמְּלוּכָה: וַיֵּלְכוּ כָּל־הָעָם הַגִּלְגָל וַיִּמְלְכוּ שָׁם אֶת־שְׂאוּל לִפְנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָל וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם זִבְחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַח שָׁם שְׂאוּל וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד־מָאֵד:

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקַלְכֶם לְכָל אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי וְאִמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ הַמְּלִיךְ לְפָנֵיכֶם וְאֲנִי זָקֵנְתִי וְשִׁבְתִּי וּבְנֵי הַגָּם אִתְּכֶם וְאֲנִי הִתְהַלַּכְתִּי לְפָנֵיכֶם מִנְעָרֵי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה: הִגַּנִּי עֵינַי כִּי נִגַּד יְהוָה וּנְגַד מוֹשִׁיחוֹ אֶת־שׁוֹר וְ מִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת־מִי רִצּוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי כִּפְר וְאֲעֲלִים עֵינַי בּוֹ וְאֲשִׁיב לָכֶם: וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשַׁקְתָּנוּ וְלֹא רִצּוֹתָנוּ וְלֹא־לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ מְאוּמָה: וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם עַד יְהוָה בְּכֶם וְעַד מוֹשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מָצַאתֶם בְּיַדִּי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עַד:

וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁחָה וְאֶת־אֶהֱרֹן וְאֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מֵאָרֶץ מִצְרַיִם: וְעַתָּה הִתְיַצְּבוּ וְאֲשַׁפְּטָה אִתְּכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֶת כָּל־צַדִּיקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־עָשָׂה אִתְּכֶם וְאֶת־אֲבוֹתֵיכֶם: כַּאֲשֶׁר־בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אֶהֱרֹן וַיִּזְצִיאוּ אֶת־אֲבֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיֵּשְׁבוּ בְּמִקְוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת־יְהוָה

אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֹתָם בְּיַד סִיסְרָא שְׂרָצְבָא חֲצוֹר וּבְיַד פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּגְלַחְמוּ
 בָּם: וַיִּזְעַקוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ (וַיֹּאמֶר) חָטְאוּנוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת־יְהוָה וַנַּעֲבֹד אֶת־הַבְּעֻלִים
 וְאֶת־הָעִשְׁתָּרוֹת וְעַתָּה הַצִּילֵנוּ מִיַּד אִיבֵינוּ וְנַעֲבֹדְךָ: וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יִרְבֵּעֵל וְאֶת־בְּרֹן
 וְאֶת־יַפְתָּח וְאֶת־שְׂמוּאֵל וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד אִיבֵיכֶם מִסְבִּיב וַתִּשְׁבוּ בְּשָׁח: וַתֵּרְאוּ כִּי־נִחַשׁ
 מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא כִי־מֶלֶךְ וּמֶלֶךְ עָלֵינוּ וַיְהוֶה אֱלֹהֵיכֶם מֶלֶכְכֶם:
 וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲרַתֶּם אֲשֶׁר שְׁאַלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: אִם־תֵּירָאוּ
 אֶת־יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אֹתוֹ וּשְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה וְהוֹיָתֶם גַּם־אֹתָם
 וְגַם־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ עֲלֵיכֶם אַחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם
 אֶת־פִּי יְהוָה וְהָיְתָה יַד־יְהוָה בְּכֶם וּבְאֲבֹתֵיכֶם: גַּם־עַתָּה הִתְיַצְבוּ וּרְאוּ אֶת־הַדָּבָר הַגָּדוֹל
 הַזֶּה אֲשֶׁר יְהוָה עֹשֶׂה לְעֵינֵיכֶם: הֲלֹא קִצִּיר־חֹטִים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן קִלּוֹת וּמִטְר
 וּדְעוּ וּרְאוּ כִּי־רַעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה לְשֹׂאִל לְכֶם מֶלֶךְ: וַיִּקְרָא
 שְׂמוּאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן יְהוָה קִלְת וּמִטְר בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּירָא כָל־הָעָם מֵאֵד אֶת־יְהוָה
 וְאֶת־שְׂמוּאֵל: וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אֶל־שְׂמוּאֵל הַתְּפַלֵּל בְּעַד־עַבְדְּךָ אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ
 וְאֶל־נְמוֹת כִּי־יִסְפְּנוּ עַל־כָּל־חַטָּאוֹתֵינוּ רַעַה לְשֹׂאֵל לָנוּ מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־הָעָם
 אֶל־תֵּירָאוּ אֹתָם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל־הַרְעָה הַזֹּאת אֲךָ אֶל־תִּסְוְרוּ מֵאֲחֵרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם
 אֶת־יְהוָה בְּכָל־לִבְבְכֶם: וְלֹא תִסְוְרוּ כִּי אֲחֵרֵי הַתְּהוּ אֲשֶׁר לֹא־יֹעִילוּ וְלֹא יִצְלוּ כִּי־תְהוּ
 הַמָּה: כִּי לֹא־יִטֵּשׁ יְהוָה אֶת־עַמּוֹ בְּעַבּוֹר שְׂמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לֹ
 לָעַם:

חקת

שופטים יא, א - ג

וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי הַיְהוּ גִבּוֹר חַיִל וְהוּא בֶן־אִשָּׁה זִוְגָה וַיּוֹלֵד גִּלְעָד אֶת־יַפְתָּח: וַתֵּלֶד
 אֶשֶׁת־גִּלְעָד לֹו בָנִים וַיִּגְדְּלוּ בְנֵי־הָאִשָּׁה וַיִּגְרְשׁוּ אֶת־יַפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־תִנְחַל
 בְּבֵית אִבֵּינוּ כִּי בֶן־אִשָּׁה אַחֲרַת אֹתָהּ: וַיִּבְרַח יַפְתָּח מִפְּנֵי אֹתוֹ וַיָּשָׁב בְּאַרְצָן טוֹב וַיִּתְלַקְטוּ
 אֶל־יַפְתָּח אֲנָשִׁים רַיָּקִים וַיִּצְאוּ עִמּוֹ:

וַיְהִי מִיָּמִים וַיִּגְלַחְמוּ בְנֵי־עַמּוֹן עִם־יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי כֹאֲשֶׁר־גִּלְחָמוּ בְנֵי־עַמּוֹן עִם־יִשְׂרָאֵל וַיִּגְלַחוּ
 זִקְנֵי גִלְעָד לְקַחַת אֶת־יַפְתָּח מֵאַרְצָן טוֹב: וַיֹּאמְרוּ לַיַּפְתָּח לָכֶה וְהָיִיתָ לָנוּ לְקַצִּין וְגִלְחָמָה
 בְּבֵנֵי עַמּוֹן: וַיֹּאמֶר יַפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד הֲלֹא אֹתָם שְׁנֵאתֶם אוֹתִי וַתִּגְרְשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי וּמִדֹּעַ
 בְּאֹתָם אֵלַי עַתָּה כֹּאֲשֶׁר צָר לְכֶם: וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל־יַפְתָּח לָכֵן עַתָּה שְׁכַנּוּ אֵלֵינוּ
 וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ וְגִלְחָמָה בְּבֵנֵי עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׂבֵי גִלְעָד: וַיֹּאמֶר יַפְתָּח אֶל־זִקְנֵי
 גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי לְהִלַּחַם בְּבֵנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה אוֹתָם לְפָנָי אֲנִכִּי אֶהְיֶה לְכֶם
 לְרֹאשׁ: וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי־גִלְעָד אֶל־יַפְתָּח יְהוָה יְהִי שְׁמֵעַ בְּיַדֵּינוּ אִם־לֹא כַדְבָּרְךָ כֵּן נַעֲשֶׂה:
 וַיֵּלֶךְ יַפְתָּח עִם־זִקְנֵי גִלְעָד וַיְשִׁימוּ הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקַצִּין וַיַּדְבֵּר יַפְתָּח
 אֶת־כָּל־דְּבָרֵי לְפָנָי יְהוָה בְּמִצְפָּה:

וַיִּשְׁלַח יַפְתָּח מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן לֵאמֹר מַה־לִּי וְלָךְ כִּי־בָאתָ אֵלַי לְהִלַּחַם
 בְּאַרְצִי: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן אֶל־מַלְאָכָיו יַפְתָּח כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אַרְצִי בְּעִלְזוֹתוֹ
 מִמִּצְרַיִם מֵאַרְגָּוִן וְעַד־הַיַּבֵּק וְעַד־הַיַּרְדֵּן וְעַתָּה הִשִּׁיבָה אֹתָהּ בְּשָׁלוֹם: וַיּוֹסֶף עוֹד יַפְתָּח

וישלח מלאכים אל-מלך בני עמון: ויאמר לו כה אמר יפתח לא-לקח ישראל את-ארץ מואב ואת-ארץ בני עמון: כי בעלותם ממצרים וילך ישראל במדבר ערבים-סוף ויבא קדשה: וישלח ישראל מלאכים אל-מלך אדום ויאמר אעברה-נא בארצה ולא שמע מלך אדום וגם אל-מלך מואב שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש: וילך במדבר ויסב את-ארץ אדום ואת-ארץ מואב ויבא ממזרח-שמש לארץ מואב ויחננו בעבר ארנון ולא-באו בנבול מואב כי ארנון גבול מואב: וישלח ישראל מלאכים אל-סיחון מלך-האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברה-נא בארצה עד-מקומי: ולא-האמין סיחון את-ישראל עבר בנבלו ויאסף סיחון את-כל-עמו ויחננו ביהצה וילחם עם-ישראל: ויתן יהוה אלהי-ישראל את-סיחון ואת-כל-עמו ביד ישראל ויכנסו ויירש ישראל את כל-ארץ האמרי וישב הארץ תהיא: ויירשו את כל-גבול האמרי מארנון ועד-הנבק ומד-המדבר ועד-הנרדן: ועתה יהנה ואלהי ישראל הוריש את-האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו: הלא את אשר יורישך כמוש אלהיך אותו תירש ואת כל-אשר הוריש יהנה אלהינו מפנינו אותו נירש: ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן-צפור מלך מואב הרוב רב עם-ישראל אם-נלחם נלחם בם: בשבת ישראל בחשבון ובכנותיה ובערעור ובכנותיה ובכל-הערים אשר על-ידי ארנון שלש מאות שנה ומדוע לא-הצלחתם בעת תהיא: ואנכי לא-חטאתי לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בי ישפט יהוה השפט היום בין בני ישראל ובין בני עמון: ולא שמע מלך בני עמון אל-דברי יפתח אשר שלח אליו: ותהי על-יפתח ריח יהוה ויעבר את-הגלעד ואת-מנשה ויעבר את-מצפה גלעד וממצפה גלעד עבר בני עמון: ויחדר יפתח גדר ליהנה ויאמר אם-נתון תתן את-בני עמון בנדי: והנה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והנה ליהנה והעליתיהו עליה:

ויעבר יפתח אל-בני עמון להלחם בם ויתנם יהוה בנדו: ויכם מערוער ועד-באף מנית עשרים עיר ועד אביל כרמים מכה גדולה מאד ויכנעו בני עמון מפני בני ישראל:

בלק

מיכה ה, 1-2

והיה ו שארית יעקב בקרב עמים רבים כטל מאת יהוה כרביבים עלי-עשב אשר לא-יקנה לאיש ולא יחל לבני אדם:

והיה שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים כאריה בבהמות וער ככפיר בעדר-צאן אשר אם-עבר ורמס וטקף ואין מציל: תלם ידך על-צריח וכל-איביך יכרתו: והנה ביום-ההוא נאם-יהוה והכרתי סוסיה מקרבך והאבדתי מרפבתיה: והכרתי עבי ארצה והכרתי כל-מבצריה: והכרתי כשפים מינה ומעוננים לא יהיו-לך: והכרתי פסיליך ומצבותיך מקרבך ולא-תשתתנה עוד למעשה ידך: ונתשתי אשיריך מקרבך והשמדתי עריה: ועשיתי באף ובחמה נקם את-הגוים אשר לא שמעו:

שמעו-נא את אשר-יהנה אמר קום ריב את-החרים ותשמענה הנבעות קולך: שמעו חרים את-ריב יהוה והאתנים מוסדי ארץ כי ריב ליהנה עם-עמו ועם-ישראל יתנפח: עמי מה-עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי: כי העלתיך מארץ מצרים ומבית עבדים פדיתך

ואֲשַׁלַח לַפְּנֵיךָ אֶת־מִשָּׁה אֶתְרוֹן וּמְרִים: עִמִּי זָכַרְנָא מִה־יַעֲזֵב בְּלֶקֶת מַלְךְ מוֹאָב וּמִה־עֲנָה אֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן־בְּעֹר מִן־הַשִּׁטִּים עַד־הַגְּלִגָּל לְמַעַן דַּעַת צְדָקוֹת יְהוָה: בְּמִה אֶקְדָּם יְהוָה אֶפְי לֹאֲתִי מְרוֹם הָאֶקְדָּמְנוּ בְּעוֹלוֹת בַּעֲגָלִים בְּגִי שָׁנָה: הִרְצָה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים בְּרַבָּבוֹת נַחֲלֵי־שָׁמֶן הָאֶתֶן בְּכוֹרֵי פִשְׁעֵי פְרִי בִטְנֵי חַטָּאת נִפְשֵׁי: הַגִּיד לָךְ אֲדָם מִה־טוֹב וּמִה־יְהוָה דִּוְרַשׁ מִמֶּךָ כִּי אִם־עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֹסֶד וְתִצְנַע לְכַת עִם־אַלְהֵיךָ:

פינחס לפני י"ז בתמוז (וכשחל אחר י"ז בתמוז מפטירים בהפטרת מטות)

מלכים א' יח, טו - יט, כא

וַיְדַוְּיְהוָה הַיְתֵהוּ אֶל־אֱלֹהָיו וַיִּשְׁנַס מִתְּגִוּוֹ וַיִּרְדֵּן לִפְנֵי אַחָאָב עַד־בְּאֶכָה יוֹרְעָאֵלָה: וַיַּגִּד אַחָאָב לְאִיזֶבֶל אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהָיו וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת־כָּל־הַנְּבִיאִים בְּחָרֵב: וַתִּשְׁלַח אִיזֶבֶל מַלְאָךְ אֶל־אֱלֹהָיו לֵאמֹר כֹּה־יַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסְפוּן כִּי־כַעַת מָחָר אָשִׁים אֶת־נַפְשְׁךָ כַּנֶּפֶשׁ אֶחָד מֵהֵם: וַיֵּרָא וַיִּקָּם וַיִּלְךְ אֶל־נַפְשׁוֹ וַיִּבֵּא בְּאֵר שָׁבַע אֲשֶׁר לִיהוֹדָה וַיִּנַּח אֶת־נַפְשׁוֹ שָׁם: וְהוּא־הִלְךְ בַּמִּדְבָּר הַרְדֵּי יוֹם וַיִּבֵּא וַיִּשָּׁב תַּחַת רְתֵם אֶחָד (אֶחָת) וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לְמוֹת וַיֹּאמֶר רַב עֲתָה יְהוָה קַח נַפְשִׁי כִּי־לֹא־טוֹב אֲנִי מֵאַבְתָּי: וַיִּשְׁכַּב וַיִּישָׁן תַּחַת רְתֵם אֶחָד וְהִנֵּה־זֶה מַלְאָךְ נֹגֵעַ בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֲכוֹל: וַיִּבֵּט וְהִנֵּה מְרֹאשֵׁיתוֹ עֲגַת רִצְפִים וְצַפְחַת מִים וַיֹּאכַל וַיִּשֶׁת וַיִּשָּׁב וַיִּשְׁכַּב: וַיִּשָּׁב מַלְאָךְ יְהוָה וְשֵׁנִית וַיִּנַּע־בּוֹ וַיֹּאמֶר קוּם אֲכַל כִּי רַב מִמֶּךָ הַרְדֵּי: וַיִּקָּם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתָּה וַיִּלְךְ בַּכֶּתֶף הָאֲכִילָה הַהִיא אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה עַד הַר הָאֱלֹהִים חָרֵב: וַיִּבְאֵ־שָׁם אֶל־הַמַּעְרָה וַיִּלֶּן שָׁם וְהִנֵּה דָבַר־יְהוָה אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ מִה־לָּךְ פֹּה אֱלֹהָיו: וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לִיתְנָה וְאֵלֵתִי צָבָאוֹת כִּי־עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֶת־מִזְבְּחֵיךָ הָרְסוּ וְאֶת־נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֵב וְאוֹתָר אֲנִי לְבִדִּי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: וַיֹּאמֶר צֵא וְעַמְדַת בְּהַר לִפְנֵי יְהוָה וְהִנֵּה יְהוָה עֹבֵר וְרוּחַ גְּדוּלָה וְחֹזֶק מְפָרֵק הָרִים וּמִשְׁבֵּר סִלְעִים לִפְנֵי יְהוָה לֹא בְרוּחַ יְהוָה וְאֶתֶר הָרוּחַ רָעַשׁ לֹא בְרַעַשׁ יְהוָה: וְאֶתֶר הָרַעַשׁ אֵשׁ לֹא בְּאֵשׁ יְהוָה וְאֶתֶר הָאֵשׁ קוֹל דִּמְמָה דִּקְהָ: וַיְהִי כַּשְּׁמַע אֱלֹהָיו וַיִּלֵּט פָּנָיו בְּאֹדְרֵתוֹ וַיִּצָּא וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הַמַּעְרָה וְהִנֵּה אֵלָיו קוֹל וַיֹּאמֶר מִה־לָּךְ פֹּה אֱלֹהָיו: וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לִיתְנָה וְאֵלֵתִי צָבָאוֹת כִּי־עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֶת־מִזְבְּחֵיךָ הָרְסוּ וְאֶת־נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֵב וְאוֹתָר אֲנִי לְבִדִּי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו לָךְ שׁוּב לְהַרְפֶּךָ מִדְּבַרְהָ דַּמְשֵׁק וּבָאת וּמִשְׁחַת אֶת־חֲזוֹאֵל לְמַלְךְ עַל־אַרְבָּם: וְאֵת יְהוּא בֶן־נַמְשִׁי תִמְשַׁח לְמַלְךְ עַל־יִשְׂרָאֵל וְאֶת־אֱלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטַי מֵאֲבָל מַחוּלָה תִמְשַׁח לְנָבִיא תַחְתֶּיךָ: וְהָיָה הַנְּמַלֵּט מִחָרֵב חֲזוֹאֵל יָמִית יְהוּא וְהַנְּמַלֵּט מִחָרֵב יְהוּא יָמִית אֱלִישָׁע: וְהַשְּׂאֲרֵתִי בְיִשְׂרָאֵל שְׁבַעֶת אֲלָפִים כָּל־הַבְּרָפִים אֲשֶׁר לֹא־כָרְעוּ לְבַעַל וְכָל־הַפָּה אֲשֶׁר לֹא־נִשְׁקָ לּוֹ: וַיִּלְךְ מִשָּׁם וַיִּמְצָא אֶת־אֱלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטַי וְהוּא חָרַשׁ שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵת צְמֻדִים לַפְּנֵיו וְהוּא בְּשַׁנַּיִם הָעֶשֶׂר וַיַּעֲבֵר אֵלָיו וְהוּא אֵלָיו וַיִּשְׁלַךְ אֶדְרֵתוֹ אֵלָיו: וַיַּעֲזֹב אֶת הַבְּקָר וַיִּרְדֵּן אַחֲרָיו אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר אֲשַׁקֶּה־נָּא לְאָבִי וּלְאִמִּי וְאַלְכָה אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ שׁוּב כִּי מִה־עֲשִׂיתִי לָךְ: וַיִּשָּׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת־צֻמְד הַבְּקָר וַיִּזְבְּחֵהוּ וּבְכָל־י הַבְּקָר בְּשִׁלָּם הַבָּשָׂר וַיִּתֵּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיִּקָּם וַיִּלְךְ אַחֲרָיו אֱלֹהָיו וַיִּשְׂרַתְהוּ:

הפטרות

מטות

ירמיהו א. א - ב, ג

דברי ירמיהו בן-חלקיהו מן-הכהנים אשר בענתות בארץ בנימן: אשר הגה דבר-יהוה אליו בימי יאשיהו בן-אמון מלך יהודה בשלש-עשרה שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה עד-תם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן-יאשיהו מלך יהודה עד-גלות ירושלם בחדש החמישי:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: בטרם אצרך (אצורך) בבטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ואמר אהה אדני יהוה הגה לא-ידעתי דבר פי-נער אנכי: ויאמר יהוה אלי אל-תאמר גער אנכי כי על-כל-אשר אשלחך תלך ואת

כל-אשר אצוך תדבר: אל-תירא מפניהם כי-אתה אני להצילך נאם-יהוה: וישלח יהוה את-ידו ונגע על-פי ויאמר יהוה אלי הגה נתתי דברי בפיך: ראה הפקדתיך היום הנה על-הגוים ועל-הממלכות לנתוש ולנתוץ ולהאביד ולהרוס לבנות ולנטוע:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר מה-אתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה: ויאמר יהוה אלי היטבת לראות פי-שקד אני על-דברי לעשתו: ויהי דבר-יהוה אלי

שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח אני ראה ופגיו מפני צפונה: ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל-ישבוי הארץ: כי הניני קרא לכל-משפחות ממלכות צפונה נאם-יהוה וכאו ונתנו איש כסאו פתח ו שערי ירושלם ועל כל-חומותיה סביב ועל כל-ערי יהודה: ודברתי משפטי אותם על כל-רעתם אשר עזבני וקטרו לאלהים אחרים נישפתחו למעשי ידיהם: ואתה תאזר מתניך וקמת אליהם את כל-אשר אנכי אצוך אל-תחת מפניהם פן-אחתך לפניהם: ואני הגה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולחמות נחשת על-כל-הארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: ונלחמו אליך ולא-יוכלו לך כי-אתה אני נאם-יהוה להצילך:

ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: הלא וקראת באזני ירושלם לאמר פה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעורתיך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה: קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל-אכליו ואשמו רעה תבא אליהם נאם-יהוה:

מסעי

ירמיהו ב, ד - ח

שמעו דבר-יהוה בית יעקב וכל-משפחות בית ישראל: פה אמר יהוה מה-מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי ונלכו אחרי החבל ונהבלו: ולא אמרו איה יהוה המעלה אתנו מארץ מצרים המוליך אתנו במדבר בארץ ערבה ושוחה בארץ צרה וצלמות בארץ לא-עבר פה איש ולא-ישב אדם שם: ואביא אתכם אל-ארץ הפרמל לאכל פריה וטובה ותבאו ותטמאו את-ארצי ונחלתי שמתם לתועבה: הפהנים לא אמרו איה יהוה ותפשי התורה לא ידעוני והרעים פשעו בי והנבאים נבאו בפעל ואחרי לא-יועלו הלכו: לכן עד אריב אתכם נאם-יהוה ואת-בני בניכם אריב: כי עברו אני כתיים וראו וקדר שלחו והתבוננו מאד וראוי הן היתה כזאת: תהימיר גוי אלהים והמה

לא אלהים ועמי המיר כבודו בלוא יועיל: שמו שמים על-זאת ושערו חרבו מאד נאס-יהוה: כישתים רעות עשה עמי אתי עזבו מקורו מים חיים לחצב להם בארות בארת נשברים אשר לא יכלו המים: העבד ישראל אס-יליד בית הוא מדוע הנה לבז: עליו ישאנו כפרים נתנו קולם וישיתו ארצו לשמה עריו נצתו (נצתה) מבלי ישב: גם-בני-נף ותחפנתס (ותחפנס) ירעוף קרקד: הלוא-זאת תעשה-לך עזבך את-יהוה אלהיך בעת מולכך בדרך: ועתה מה-לך לדרך מצרים לשתות מי שחור ומה-לך לדרך אשר לשתות מי נהר: תנסךך רעתך ומשבותיך תוכחך ודעי וראי כירע ומר עזבך את-יהוה אלהיך ולא פחדתי אליך נאם-אדני יהוה צבאות: כי מעולם שברתי עלך נתקתי מוסרותיך ותאמרי לא אעבור (אעבור) כי על-פל-גבעה גבהה ותחת כל-עץ רענן את צעה זנה: ואנכי נטעתוך שורק בלה זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי הגפן נכריה: כי אם תכבסי בנותר ותרבי-לך ברית נכתם עונך לפני נאם אדני יהוה: איך תאמרי לא נטמאתי אחרי הבעלים לא הלכתי ראי דרפך בנאי דעי מה עשית בכרה קלה משרכת דרכיה: פרה ו למד מדבר באנת נפשה (נפשו) שאפה רוח תאנתה מי ישיבנה כל-מבקשיה לא ייעפו בחדשה ומצאונה: מנעי רגלך מיחף וגרונך (וגורנך) מצמאה ותאמרי נואש לוא כיהתתי זרים ואחריהם אלה: כבשת גנב כי ימצא כן הכישו בית ישראל המה מלכיהם שריהם וכנהניהם ונביאייהם: אמרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדתנו (ילדתני) כירפנו אלי ערף ולא פנים ובעת רעתם יאמרו קומה והושיענו: ואיה אלהיך אשר עשית לך יקומו אס-יושיעוך בעת רעתך כי מספר עריך הני אלהיך יהודה:

האשכנזים מוסיפים: ירמיהו ג, ד

הלוא מעתה קראת (קראתי) לי אבי אלוף נערי אתה:

הספרדים מוסיפים: ירמיהו ד, א - ב

אס-תשוב ישראל ו נאם-יהוה אלי תשוב ואס-תסיר שקוציך מפני ולא תנווד: ונשבעת חיהוה באמת במשפט ובצדקה והתפרכו בו גוים וכו' ותחללו:

דברים

ישעיהו א, א - ב

חזון ישעיהו בן-אמוץ אשר חזה על-יהודה וירושלם בימי עזיהו יותם אחו יחזקיהו מלכי יהודה: שמעו שמים והאזינו ארץ כי יהוה דבר בנים גהלתי ורוממתי והם פשעו בי: ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן: הוי ו גוי חטא עם כבד עוז זרע מרעים בנים משחיתים עזבו את-יהוה נאצו את-דקדוש ישראל נזרו אהור: על מה תכו עוד תוסיפו סרה כל-ראש לחלי וכל-לבב דוי: מפך-רגל ועד-ראש אין-כו מתם פצע וחבורה ומכה טריה לא-זרו ולא חפשו ולא רפכה בשמן: ארצכם שממה עריכם שרפות אש אדמתכם לנגדכם זרים אכלים אתה ושממה ממהפכת זרים: ונותרה בתציון כספה בכרם כמלונה במקשה פעיר נצורה: לולי יהנה צבאות הותיר לנו שריד כמעט כסדם היינו לעמרה דמינו:

שמעו דבר יהוה קציני סדם האזינו תורת אלהינו עם עמרה: למה לי רבוביכם יאמר יהוה שבבתי עלות אילים ותלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי: כי תבאו לראות פני מיבקש זאת מידכם רמס חצרי: לא תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת תועבה היא לי חדש ושבת קרא מקרא לא אוכל און ועצרה: חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי לטרח נלאיתי נשא: ובפרשכם כפיכם אעלים עיני מכם גם כיתרבו תפלה אינני שמע ידיכם דמים מלאו: רחצו הנזבו הסירו רע מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע: למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יתום ריבו אלמנה:

לכו נא ונבכה יאמר יהוה אם יהיו חטאיכם פשונים פשלג ילפינו אם יאדימו כתולע פצמר יהיו: אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו: ואם תמאנו ומריתם תרב תאכלו כי פי יהוה דבר:

איכה היתה לזונה קרנה נאמנה מלאתי משפט צדק יליו בה ועתה מרצחים: כספך הנה לסינים סבאך מהול במים: שרף סוררים ותברי ננבים כלו אתב שחד ורדף שלמנים יתום לא ישפטו וריב אלמנה לא יבוא אליהם: לכן נאם הארון יהנה צבאות אביר ישראל הוי אנתם מצרי ואנקמה מאויבי: ואשיבה ידו עליך ואצלך פבר סיגוד ואסירה כל בדי ילוד: ואשיבה שפטיך כבראשנה ויעציד כבתחלה אחריו כן יקרא לך עיר הצדק קרנה נאמנה: ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה:

ואתחנן

ישעיהו מ, א - ו

נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם: דברו על-לב ירושלים וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה מיד יהוה כפלים בכל חטאתיה: קול קורא במדבר פנו הרף יהוה ישרו בערבה מסלה לאלהינו: כל ניא ונשא וכל הר ונגעה ישפלו והנה העקב למישור והרכסים לבקעה: ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדו כי פי יהוה דבר:

קול אמר קרא ויאמר מה אקרא כל הבשר חציר וכל חסדו פציץ תשרה: יבש חציר נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן חציר העם: יבש חציר נבל ציץ ודבר אלהינו יקום לעולם: על הר-גבה עלי-לך מבשרת ציון תרימי בפת קולך מבשרת

ירושלים תרימי אל-תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם: הנה אדני יהוה בחזק יבוא וירעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפגיו: פרעה עדרו ירעה בזרעו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל: מי-מדד בשעלו מים ושמים בנרת תפן וכל

בשלה עפר הארץ ושקל בפלס הרים ונגעות במאזנים: מיתפן את-רוח יהוה ואיש עצתו יודיענו: את-מי נועץ ויבינהו וילמדוהו בארח משפט וילמדוהו דעת ודרך תבונות יודיענו: הן גוים פמר מדלי וכשחק מאזנים נחשבו הן איים פדק יטול: ולבנון אין די בער וחיתו אין די עולה:

כל הגוים כאון נגדו מאפס ותהו נחשבו-לו: ואל-מי תדמיון אל ומה-דמות תערכו לו: הפסל נסד חדש וצדף בזהב ורקענו ורחקות פספ צורף: המספן תרומה עץ לא ירקב יבחר חרש חכם ובקשלו להכין פסל לא ימוט:

תשמעו הלא הגד מראש לכם הלא הבינותם מוסדות הארץ: הישב על-תונג הארץ וישביה כחגבים הנוטה כדק שמים וימתחם פאהל לשבת: הנותן רוזנים לאין שפטי ארץ פתהו עשה: אף בל-נטעו אף בל-זרעו אף בל-שרש בארץ גזעם וגם-נשף בהם ויבשו וסערה כקש תשאם: ואל-מי תדמויני ואשנה יאמר קדוש: שאו-מרום עיניכם וראו מי-ברא אלה המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא מרב אונים ואמין פח איש לא נעדר:

עקב

ישעיהו מט, יד – נא, ג

ותאמר ציון עזבני יהוה ואדני שכחני: התשפח אשה עולה מרחם בן-בטנה גם-אלה תשפחנה ואנכי לא אשכחך: הן על-פנים חקתיך חומתיך נגדי תמיד: מהרו בגוף מהרסיך ומחרסיך ממך וצאו: שאי-סביב עיניך וראי כלם נקבצו באוילך חיאני נאם-יהוה פי כלם פערי תלבשי וחקשרים כפלה: פי חרבתיך ושמתתיך וארץ הרסתיך פי עתה תצרי מיושב ורחקו מבלעיך: עוד יאמרו באזניך בני שכליך צר-לי המקום גשה-לי ואשבה: ואמרת בלבבך מי ילד-לי את-אלה ואני שכולה ונלמודה גלה וסורה ואלה מי גדל הן אני נשאתי לבדי אלה איפה הם:

כה-אמר אדני יהוה הנה אשא אל-גוים ידי ואל-עמים ארים נסי ותביאו בנוד בחצן ובגתיך על-כתף תנשאנה: והיו מלכים אמניך ושרותיהם מיניקתיך אפים ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי-אני יהוה אשר לא-יבשו קני: תיקח מגבור מלקוח ואם-שבי צדיק ימלט: כי-כה אמר יהוה גם-שבי גבור יקח ומלקוח עריץ ימלט ואת-יריבך אנכי אריב ואת-בגודך אנכי אושיע: והאכלתי את-מוניך את-בשרם וכעסם דמם ישכרון וידעו כל-בשר פי אני יהוה מושיעך וגאלך אביר יעקב: כה אמר יהוה אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה או מי מנושי אשר-מכרתי אתכם לו הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם שלחה אמכם: מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי מפורות ואם-אין-כי כח להציל הן בגערתני אחריב ים אשים נהרות מדבר תבאש דנתם מאין מים ותמת בצמא: אלביש שמים קדרות ושק אשים פסותם:

אדני יהוה נתן לי לשון למודים לדעת לדעת את-זעף דבר יעיר ו בבקר בבקר יעיר לי און לשמע פלמודים: אדני יהוה פתח-לי און ואנכי לא מריתי אחור לא נסוגתי: גוי נתתי למים ולחיי למרטים פני לא הסתרתני מפלמות נרק: ואדני יהוה יעזר-לי על-כן לא נכלמתי על-כן שמתי פני כחלמיש ואדע כי-לא אבוש: קרוב מצדיקי מיריב אתי נעמדה יחד מי-בעל משפטי יגש אלי: הן אדני יהוה יעזר-לי מי-הוא ירשיעני הן כלם כפגד יבלו עש יאכלם: מי ככם ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר ו הלך חשכים ואין ננה לו ובטח בשם יהוה וישען באלהיו: הן פלכם קדחי אש מאזקי זיקות לבו באור אשכם וביזקות בערתם מירי היתה-זאת לכם למעצבה תשקבון: שמעו אלי לדפי צדק מבקשי יהוה הביטו אל-צור חצבתם ואל-מקבת בור נקרתם: הביטו אל-אברתם אביכם ואל-שרה תחוללכם פי-אתה

קראתיו ואברכהו וארבהו: כי נחם יהוה ציון נחם כל-חרבתיך וישם מדברה כערוך וערבתה כגן-יהוה ששון ושמחה ימצא בך תודה וקול זמרה:

ראה

ישעיהו נד, יא - נה, ה

ענינה סערה לא נחמה הגה אנכי מרביץ בפרך אבניך ויסדתיך בספירים: ושמתי כדבר שמשתיך ושעריך לאבני אקהח וכל-גבולך לאבני-חפץ: וכל-בניך למונדי יהוה ורב שלום בניך: בצדקה תכונני רחמי מעשק כפי-לא תיראי וממחיתה כי לא-תקרב אליך: תן גור וגור אפס מאותי מי-גר אתך עליך ופול: הגה (הן) אנכי בראתי חרש נפח באש פתחם ומוציא כלי למעשהו ואנכי בראתי משחית לחבל: כל-כלי יוצר עליך לא יצלח וכל-לשון תקום-אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי יהוה וצדקתם מאתי נאם-יהוה: הוי כל-צמא לכו למים ואשר אין-לו כסף לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלוא-כסף ובלוא מחיר גין וחלב: למה תשקלו-כסף בלוא-לחם ויגיעכם בלוא לשבעה שמעו שמעו אלי ואכלו-טוב ותתענג בהשן נפשכם: הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם חסדי דוד הנאמנים: תן ער לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומים: תן גוי לא-תדע תקרא וגוי לא-ידעך אליך גרועו למען יהנה אליהך ולקדוש ישראל כי פארך:

שופטים

ישעיהו נא, יב - נב, יב

אנכי אנכי הוא מנחמכם מי-את ותיראי מאנוש ימות ומבן-אדם חציר ינתן: ותשכח יהנה עשך נוטה שמים ויסד ארץ ותפחד תמיד כל-היום מפני חמת המציק כאשר כונן להשחית ואיה חמת המציק: מחר צעה להפתח ולא-ימות לשחת ולא יחסר לחמו: ואנכי יהנה אליהך רגע הים ויהמו גליו יהנה צבאות שמו: ואשם דברי כפיך ובצל ידי כפיתיך לגטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי-אתה: התעוררי

התעוררי קומי ירושלים אשר שתית מיד יהוה את-כוס חמתו את-קבעת כוס התרעלה שתית מצית: אין-מנתל לך מכל-בנים ילדה ואין מחזיק בידה מכל-בנים גדלה: שתים הגה קראתיך מי גיור לך השד והשבר והרעב והחרב מי אנחמך: בניך עלפו שכבו בראש כל-חוצות כתוא מכמר המלאים חמת-יהוה גערת אליהך: לכן שמע-נא זאת ענינה ושכרת ולא מנין:

כה-אמר אדוניך יהנה ואלהיך יריב עמו הגה לקחתי מניך את-כוס התרעלה את-קבעת כוס חמתי לא-תוסיפי לשתותה עוד: ושמתיך ביד-מוניך אשר-אמרנו לנפשך שחי ונעברה ותשימי כארץ גוף וכחויץ לעברים:

עורי עורי לבשי עזר ציון לבשי לבשי בנדי תפארתיך ירושלים עיר הקדש כי לא יוסיף יבא-בך עוד ערל וטמא: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים התפתחי (התפתחו) מוסרי צואריך שבינה בת-ציון: כי-כה אמר יהוה חנם נמפרתם ולא בכסף

תנאלו: כי כה אמר אדני יהוה מצרים גרד-עמי בראשנה לגור שם ואשור באפס עשקו: ועתה מה-ליפה נאם-יהוה כי-לקח עמי חנם משלו יהילילו נאם-יהוה ותמוד כל-היום שמי מנאץ: לכן ידע עמי שמי לכן בינם תהוה כי-אני-הוא המדבר הנני: מה-נאו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אמר לציון מלך אלהיך: קול צפיד נשאו קול יחדו ירגנו כי עין בעין יראו בשוב יהנה ציון: פצחו רגנו יחדו חרבות ירושלים כי-נחם יהוה עמו נאל ירושלים: חשף יהנה את-זרוע קדשו לשיגי כל-הגוים וראו כל-אפסי-ארץ את ישועת אלהינו: סורו סורו צאו משם טמא אל-תגעו צאו מתוכה הברו נשאי כלי יהנה: כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי-הלך לפניכם יהוה ומאספכם אלהי ישראל:

כי תצא

ישעיהו נד, א - י

רני עקרה לא ילדה פצחי רגה וצחלי לא-חלה כיררבים בני-שוממה מבני בעולה אמר יהנה: תחתיבי מקום אהלך ויריעות משכנותי וטו אל-תחשכי הארכי מיתרך ויתר-תך חקוי: כירימין ושמאול תפרצי וזרעך גוים יירש וערים נשמות יושבו: אל-תיראי כי-לא תבושי ואל-תכלמי כי לא תחפירי כי בשת עלומיך תשפחי וחרפת אלמנותיך לא תזכירי-עוד: כי בעליך עשך יהנה צבאות שמו ונאלך קדוש ישראל אלהי כל-הארץ יקרא: כי-כאשה עזובה ועצובת רוח קראך יהנה ואשת נעורים כי תמאס אמר אלהיך: בהגע קטן עזבתיך וברחמים גדלים אקבצך: בשצף קצף הסתרתי פני רגע ממוך ובחסד עולם רחמתיך אמר נאלך יהנה: כירמי נח זאת לי אשר נשפעת מועבר מי-נח עוד על-הארץ כן נשפעת ממצף עליך ומנער-בך: כי החרים ימושי והנבעות תמוטינה וחסדי מאתך לא-ימוש וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמיך יהנה:

כי תבוא

ישעיהו ס, א - כב

קומי אורי כי בא אורך וכבוד יהנה עליך זרח: כיהנה החשך יכסה-ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יהנה וכבודו עליך יראה: והלכו גוים לאורך ומלכים לגנה זרחך: שאי-סביב עיניך יראי כלם נקבצו באור-לך בניך מרחוק יבאו ובנותיך על-צד תאמנה: אז תראי ונתרת ופתד ורחב לבבך כיהנה עליך חמון ום תיל גוים יבאו לך: שפעת גמלים תכסף בכרי מדין ועיפה כלם משבא יבאו זרב ולבונה ישאו ותהלת יהנה יבשרו: כל-צאן קדר יקבצו לך אילי נביות ישראל ויגלו על-רצון מזבחי ובית תפארתו אפאר: מי-אלה פעב תעופינה וכיונים אל-ארבתיהם: כירלי אנים יקו ונאניות תרשיש בראשנה להביא בניך מרחוק פספם וזהבם אתם לשם יהנה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך: ובנו בני-נכר חמתיך ומלכיהם ישראל ויגלו על-רצון ובכרצוני רחמתיך: ופתחו שעריך תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא אליך תיל גוים ומלכיהם נהוגים: כיהנני ותממלכה אשר לא-יעברוך יאברו והגוים חרב יחרבו: כבוד תלבנון אליך

יבוא ברוש תדדור ותאשור וחדו לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי אכבד: ותלכו אליך שחוח בני מעניך והשתחוו על כפות רגליך כל-מנאצריך וקראו לך עיר יהנה ציון קדוש ישראל: תחת היותך עזובה ושנואה ואין עובר ושמתוך לגאון עולם משוש דור ודור: וינקת חלב גוים ושר מלכים תינקי וידעת כי אני יהנה מושיעך וגאלך אביר ועקב: תחת הנחשת אביא זהב ותחת הפרזל אביא כסף ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל ושמתי פקדתיך שלום וננשיך צדקה: לא-ישמע עוד חמס בארצך שד ושבר בגבולך וקראת ישועה חומתיך ושעריך תהלה: לא-יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולגנה הירח לא-יאיר לך והיה לך יהנה לאור עולם ואלהיך לתפארתך: לא-יבוא עוד שמשך וירחך לא ואסף כי יהנה יהיה לך לאור עולם ושלמו ימי אכלך: ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי (מטעו) מעשה ידי להתפאר: תקטן יהנה לאלף ותצטער לגוי עצום אני יהנה בעתה אחישנה:

נצבים

ישעיהו סא, י - סג, ט

שוש איש ביהנה תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי-ישע מעיל צדקה ועטני כחתן וכתן פאר וכפלה תעדה כליה: כי כארץ תוציא צמחה וכננה זרועיה תצמיח פן אדוני יהנה יצמיח צדקה ותהלה נגד כל-הגוים: למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט עד-יצא כננה צדקה וישועתה כלפיד יבער: וראו גוים וכל-מלכים כבודך וקרא לך שם חדש אשר פי יהנה וקבנו: והנית עטרת תפארת בגדי-יהנה וצניף (וצנורף) מלוכה בכף-אלהיך: לא-יאמר לך עוד עזובה ולא-רצה לא-יאמר עוד שממה כי לך יקרא חפצי-כה ולא-רצה בעולה כפי-חפץ יהנה כד וארצה תבעל: כפי-יבעל בחור בתולה ובעלך בניך ומשוח חתן על-כלה ישיש עליך אלהיך: על-חומתיך ירושלים הפקדתי שמרים כל-היום וכל-הלילה תמיד לא יחשו המזכרים את-יהנה אל-דמי לבם: ואל-תתנו דמי לו עד-יכונו ועד-ישים את-ירושלים תהלה בארץ: נשבע יהנה בימינו ובזרוע עזו אם אתן את-דגנך עוד מאכל לאיבך ואם ישתו בני-נכר תירושך אשר נגעת בו: כי מאספיו יאכלו ותללו את-יהנה ומקבציו ישתחו בחצרות קדשי:

עברו עברו בשערים פנו הרף העם סלו סלו המסלה סקלו מאבן הרימו גס על-העמים: הנה יהנה השמיע אל-קצה הארץ אמרו לבת-ציון הנה ישעך בא הנה שברו אתו ופעלתו לפגיו: וקראו להם עם-הקדש ואולי יהנה ולך יקרא דרושה עיר לא נעובה:

מיונה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור בלבשו צעה ברב פחו אני מדבר בצדקה רב להושיע: מדוע אדם ללבושך ובגדיך כדרכך בנת: הורה ו דרכתי לבדי ומעמים אין-איש אתי ואדרכם באפי וארמסם בחמתי ונו נצחם על-בגדי וכל-מלבושי אנאליתי: כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה: ואביט ואין עזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי זרעי וחמתי היא סמכתני: ואבוס עמים באפי ואשפרם בחמתי ואוריד לארץ נצחם: חסדי יהנה ו אזכיר תהלת יהנה כעל כל אשר-נמלנו יהנה ורבי-טוב לבית ישראל אשר-נמלם כרחמיו וכלב חסדיו: ויאמר אף-עמי המה בגים לא

הפטרות

יִשְׁקְרוּ וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ: בְּכָל־צָרְתָם | לֹא (לא) צָר וּמִלֶּאדָּה פָּנִיו הוֹשִׁיעַם בְּאַהֲבָתוֹ
וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גָּאֵלָם וַיִּנְשָׂאֵם כְּלַיְמֵי עוֹלָם:

וילך אחר ראש השנה (וכשחל לפני ראש השנה מפטירים בהפטרות נצבים)

הושע יד, ב-י

שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיהָ כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעוֹנֶיךָ: קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה
אָמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשְׂא עוֹן וְקַח־טוֹב וַיִּנְשָׂאֵם פָּרִים שִׁפְתֵינוּ: אֲשׁוּר | לֹא יוֹשִׁיעֵנו עַל־סוֹס לֹא
נִרְפָּב וְלֹא־נֶאֱמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ אֲשֶׁר־בָּךְ יִרְתָּם וַתּוֹם: אֲרָפֵא מְזֻבְתָּם אַהֲבָם
נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמֶּנּוּ: אֲהַיָּה כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל וַפְּרַח כְּשׁוֹשַׁנָּה וַיִּךְ שְׁרָשׁוּי כְּלִבָּנוֹן: יִלְכוּ
וַיִּקְוֹתָיו וַיְהִי כְּזֵית הוֹדוֹ וְהָיָה לוֹ כְּלִבָּנוֹן: יִשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְצִלּוֹ יַחֲיוּ דָגָן וַיִּפְרְחוּ כַגֶּפֶן זָכְרוּ
כִּי־נָן לְבָנוֹן: אֲפָרִים מִה־לִּי עוֹד לְעַצְבִּים אֲנִי עֲנִיתִי וְאֲשׁוּרְנוּ אֲנִי כַבְּרוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנּוּ פָּרִיךָ
נִמְצָא: מִי חָכֵם וַיִּבֶן אֵלֶּה נְבוֹן וַיִּדְעֵם כִּי־יִשְׂרָיִם דַּרְכֵי יְהוָה וַצַּדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים
יִכָּשְׁלוּ בָּם:

האשכנזים מוסיפים: ואל ב, ש - כו

תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן קִדְשׁו־צוֹם קְרָאוּ עֲצָרָה: אִסְפוּ־עַם קִדְשׁוּ קֹהֶל קִבְצוּ זָקֵנִים אִסְפוּ
עוֹלָלִים וַיִּגְיֵי שְׂדֵיִם יֵצֵא חֶתָן מִחֲדָרוֹ וְכִלָּה מִחֲפָתָה: בֵּין הָאוֹלָם וּלְמִזְבֵּחַ יִכְבֹּל הַכְּהֹנִים
מִשְׁרְתֵי יְהוָה וַיֹּאמְרוּ חוֹסֵה יְהוָה עַל־עַמּוּךָ וְאֶל־תַּתָּן נַחֲלֶתְךָ לְחֲרֹפָה לְמַשְׁל־בָּם גּוֹיִם לְמַה
יֹאמְרוּ בְעַמִּים אֵיךְ אֱלֹהֵיהֶם: וַיִּקְבֵּא יְהוָה לֶאֱרָצוֹ וַיַּחְמַל עַל־עַמוֹ: וַיַּעַן יְהוָה וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ
הִנְנִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת־הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וּשְׂבַעְתֶּם אֹתוֹ וְלֹא־אֶתֶּן אֲתֶכֶם עוֹד חֲרֹפָה
בְּגוֹיִם: וְאֶת־הַצִּפּוֹנִי אֲרַחֵק מֵעַלְיָכֶם וְהַדַּחֲתִיּוֹ אֶל־אֲרָץ צִיָּה וּשְׂמַמָּה אֶת־פָּנָיו אֶל־הַיָּם
הַקָּדְמוֹנִי וְסָפוּ אֶל־הַיָּם הָאֲחֵרוֹן וְעָלָה בָּאִשׁוֹ וְתַעַל צִחְנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל לַעֲשׂוֹת: אֶל־תִּירָאִי
אֲדַמָּה גִילִי וּשְׂמַחִי כִּי־הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת: אֶל־תִּירָאוּ בַּהֲמוֹת שָׂדֵי כִּי דָשָׂאוּ נְאוֹת מַדְבָּר
כִּי־עַץ נִשְׂא פְרִיּוֹ תֵאֱנָה וַגֶּפֶן נָתַן חֵילָם: וּבְגֵן צִיּוֹן גִּילּוֹ וּשְׂמַחוּ בִּיהֲנֶה אֱלֹהֵיכֶם כִּי־נָתַן
לָכֶם אֶת־הַמּוֹרָה לְצַדִּיקָה וַיִּזְרַד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה וּמִלְקוֹשׁ בְּרֹאשׁוֹן: וּמִלְאֵוּ הַתְּרַנּוֹת בָּר
וְהִשְׁקִיּוּ הַיִּקְבִּים תִּירוֹשׁ וַיִּצְהָר: וְשִׁלַּמְתִּי לָכֶם אֶת־הַשָּׂנִים אֲשֶׁר אָבַל הָאֲרֶבָה הַיַּלֵּק
וְהַחֲסִיל וְהַנָּזֶם חִילִי הַגָּדוֹל אֲשֶׁר שִׁלַּחְתִּי בָכֶם: וְאֲכַלְתֶּם אֶכּוֹל וְשָׂבַע וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְּלִיא וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: וַיִּדְעַתֶּם כִּי בִקְרֹב
יִשְׂרָאֵל אֲנִי וְנָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאִין עוֹד וְלֹא־יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם:

הספרדים מוסיפים: מיכה ז, ג - כ

מִי־אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעַבֵּר עַל־פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֲחִיזִיק לְעַד אֲפֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד
הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ וַיִּכָּפֵשׁ עוֹנֵתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאוֹתֶם: תִּתֵּן אֲמֶת לְעַקֵּב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִיְמֵי קָדָם:

האזינו אחר יום הכיפורים (וכשחל לפני יום הכיפורים מפטירים בהפטרות וילך)

שמואל ב' כב, א - נא

וַיִּדְבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בַּיּוֹם הַצֵּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל־אֵיבָיו וּמִכַּף
שְׂאוֹל: וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלַעִי וּמַצַּדְתִּי וּמַפְלְטִי־לִי: אֱלֹהֵי צוּרֵי אַחְסֵה־בֹּ מִגִּזְרֵי וַקְרַן יִשְׁעֵי

משגבתי ומנוסתי משעתי מחמס תשעני: מהלל אקרא יהוה ומאיבי אושע: כי אפפני משגברימות נחלי בלעל יבעתני: חבלי שאול סבני קדמני מקשימות: בצרלי אקרא יהוה ואלא־אלהי אקרא וישמע מהיכלו קולי ושוועתי באזניו: ויתנעש (ותנעש) ויתרעש הארץ מוסדות השמים ירגזו ויתנעשו כ־תרה לו: עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל נחלים בערו ממנו: ונט שמם ונרד וערפל תחת רגליו: ונרכב על־כרוב ויעף וירא על־פנפירות: וישת חשך סביבתיו סבות חשרתמים עבי שחקים: מנה נגדו בערו נחלי־אש: ירעם מן־שמים יהוה ועליון ותן קולו: וישלח חצים ויפיצם בקק ויהם (ויהמם): ויראו אפפי ים ויגלו מוסדות תבל בנערת יהוה מנשמת רוח אפו: ושלח ממרום יקחני ומשני ממים רבים: וצילני מאיבי עז משנאי כי אמצו ממני: וקדמני ביום אידי ויהי יהוה משען לי: ויצא למרחב אתי ויחלצני כ־חפץ בי: ויגמלני יהוה כצדקתי כבר ידעי ישיב לי: כי שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי מאלהי: כי כל־משפטו לנגדי וחקתי לא־אסור ממנה: ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני: וינשב יהוה לי כצדקתי כבר לנגד עיניו: עם־חסיד תתחסד עם־גבור תמים תתמם: עם־נכר תתבר ועם־עקש תתפל: ואתעם עני תושיע ועיניך על־רמים תשפיל: כ־אתה גירי יהוה ויהוה גייה חשפי: כי בכה ארוץ גידוד באלהי אדלג־שור: האל תמים דרכו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החסים בו: כי מי־אל מבלעדי יהוה ומי צור מבלעדי אלהינו: האל מעוני חיל ויתר תמים דרכי (דרכו): משנה רגלי (רגליו) כ־אילות ועל במותי ועמדני: מלמד ידי למלחמה ונחת קשת־נחושה ורעתי: ותתן־לי מגן ישעך וענתך תרבני: תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו קרסלי: ארדפה איבי ואשמידם ולא אשוב עד־כלותם: ואכלם ואמחצם ולא יקמוני ויפלו תחת רגלי: ותורני חיל למלחמה תכריע קמי תחתני: ואיבי תתה לי ערך משנאי ואצמיתם: ישעו ואין משיע אל־יהוה ולא ענם: ואשחקם כעפר־ארץ כטיט־חוצות אדקם ארקעם: ותפלטני מריבי עמי תשמרני לראש גוים עם לא־יבדעתי ועבדני: בני נכר ותפחשו־לי לשמוע און ישמעו לי: בני נכר יבלו ויחגרו ממסגרותם: חיי־יהוה ובכרוד צורי ויירם אלהי צור ישעי: האל הנתן נקמת לי ומכרד עמים תחתני: ומוציאי מאיבי ומקמי תרוממני מאיש חמסים תצילני: על־כן אודך יהוה בגוים ולשמה אומר: מגדול (מגדיל) ישועות מלכו ועשה־חסד למשיחו לדרוד ולזרעו עד־עולם:

וזאת הברכה

אשכנז: יהושע א, א - כ

ספרד: יהושע א, א - ב

ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל־יהושע בן־נון משרת משה לאמר: משה עבדי מת ועתה לום עבר את־היבדן הזה אתה וכל־העם הזה אל־הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: כל־מקום אשר תדרוך כ־רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל־משה: מהמדבר והלבנון הזה ועד־הנהר הגדול נהר־פרת כל ארץ החתים ועד־הים הגדול מבוא השמש יהיה גבולכם: לא־יתנצב איש לפניך כל ימי חייך כאשר הניתי עם־משה אהיה עמך לא ארפה ולא אעזבך: חזק ואמץ כי אתה תנחיל את־העם הזה את־הארץ אשר־נשבעתי לאבותם לתת להם: רק חזק ואמץ מאד לשמר לעשות

בְּכָל-הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוְּךָ מֹשֶׁה עַבְדִּי אֶל-תְּסוּר מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמָאוֹל לְמַעַן תִּשְׁפִּיל בְּכָל אֲשֶׁר תִּלְךָ: לֹא-יִמּוֹשׁ סֹפֵר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה לְמַעַן תִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת בְּכָל-הַכְּתוּב בּוֹ כִּי אַז תִּצְלִיחַ אֶת-דְּרָכֶךָ וְאֵז תִּשְׁכִּיל: הֲלֹא צִוִּיתִיךָ חֹזֵק וְאִמָּץ אֶל-תַּעֲרָץ וְאֶל-תַּחַת כִּי עִמָּךְ יִהְיֶה אֵל הָיִד בְּכָל אֲשֶׁר תִּלְךָ:
 כאן מסיימים הספרדים.

וּצְוֹ יְהוֹשֻׁעַ אֶת-שֹׁטְרֵי הָעָם לֵאמֹר: עֲבְרוּ וּבְקֶרֶב הַמַּחֲנֶה וּצְוּוּ אֶת-הָעָם לֵאמֹר הִכִּינוּ לָכֶם צִדָּה כִּי בַעֲדוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן הַזֶּה לְבוֹא לָרֶשֶׁת אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם נֹתֵן לָכֶם לָרֶשֶׁתָּהּ:

וּלְרֹאשֵׁי וְלַגְדֵי וְלַחֲצֵי שִׁבְט הַמִּנְשָׁה אָמַר יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: זְכוּר אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוְּךָ אַתְּכֶם מֹשֶׁה עַבְד־יְהוָה לֵאמֹר יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם מְנִיחַ לָכֶם וְנָתַן לָכֶם אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת: נְשִׁיכֶם טַפְּכֶם וּמִקְנֵיכֶם יֵשְׁבוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם מֹשֶׁה בַּעֲבַר הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם תַּעֲבְרוּ חַמְשִׁים לַפָּנִי אַחֲיֹכֶם בַּל גְּבוּרֵי הַחֵיל וְעִזְרַתֶּם אוֹתָם: עַד אֲשֶׁר-יָגִיחַ יְהוָה וְלֹא-אֲחִיכֶם כַּכֶּם וְיִרְשׁוּ גַם-הַמָּדָה אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם נֹתֵן לָהֶם וּשְׁבַתֶּם לָאָרֶץ וִירִשְׁתֶּם וִירִשְׁתֶּם אוֹתָהּ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם מֹשֶׁה עַבְד־יְהוָה בַּעֲבַר הַיַּרְדֵּן מִזְרַח הַשָּׁמֶשׁ: וַיַּעֲזֹב אֶת-יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר כָּל אֲשֶׁר-צִוִּיתֶנּוּ נַעֲשֶׂה וְאֶל-כָּל-אֲשֶׁר תִּשְׁלַחֵנוּ גִלְדָּה: כְּכֹל אֲשֶׁר-שָׁמַעְנוּ אֶל-מֹשֶׁה כִּן נִשְׁמַע אֲלֵיךָ רַק יְהִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם-מֹשֶׁה: כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר-יִמְרָה אֶת-פִּיךָ וְלֹא יִשְׁמַע אֶת-דְּבָרֶיךָ לְכָל אֲשֶׁר-תִּצְוֶנּוּ יוֹמֵת רַק חֹזֵק וְאִמָּץ:

שבת ראש חודש

ישעיהו סו, א - כז

בַּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ תְּרֵם רִגְלֵי אִיזֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ-לִי וְאִיזֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי: וְאֶת-כָּל-אֱלֹהֵי יְדֵי עֲשֻׁתָּה וַיְהִי כָל-אֱלֹהֵי נְאֻם יְהוָה וְאֶל-זֶה אָבִישׁ אֶל-עֵינַי וְנִכְבְּרוּת וְחֵדֵד וְחֵדֵד עַל-דְּבָרֶיךָ: שׁוּחַט הַשּׁוֹר מִכֹּה-אִישׁ זֹבַח הַשֶּׁה עֶקֶף פְּלֶב מַעֲלָה מִנְחָה דֵם-חֲזִיר מִזְכִּיר לִבְנֵה מִבְּרֶךְ אֲנִי גַם-הַמָּדָה בְּחָרוּ בְּדַרְכֵיהֶם וּבִשְׁקוּצֵיהֶם נִפְשָׁם חִפְצָה: גַּם-אֲנִי אֲבַתֵּר בְּתַעֲלָלֵיהֶם וּמְגִוֵּרַתָּם אָבִיא לָהֶם יַעַן קָרָאתִי וְאִין עֹנָה דְבַרְתִּי וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּעֲשׂוּ חֵרֵעַ בְּעֵינַי וּבְאֲשֶׁר לֹא-חִפְצָתִי בְּחָרוּ: שְׁמַעוּ דְבַר-יְהוָה

הַחֲרָדִים אֶל-דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֲיֹכֶם שְׁנֵאִיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שָׁמִי וּכְבֹד יִהְיֶה וְנִרְאָה בְּשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ: קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר קוֹל מַהִיכָל קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְאִיבֵיו: בְּטָרָם תַּחֲוִל יִלְדָה בְּטָרָם יְבוֹא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר: מִי-שָׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחֵל אָרֶץ בְּיָוֵם אַחַד אִם-יִגְלַד גּוֹי פֶּעַם אַחַת כִּי-תִלָּה גַם יִלְדָה צִיּוֹן אֶת-בְּנֵיהָ: הֲאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמַר יְהוָה אִם-אֲנִי הַמוֹלִיד וְעַצְרָתִי אָמַר אֱלֹהֶיךָ: שְׁמַחֵו

אֶת-יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל-אֲהַבֵיָהּ שִׁישׂוּ אֶתְהָ מְשׁוֹשׁ כָּל-הַמַּתְאֲבָלִים עָלֶיהָ: לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׁבַעְתֶּם מִשֵּׁד תִּנְחַמְתֶּה לְמַעַן תִּמְצְוּ וְהַתְעַנְנַתֶם מִזִּי כְבוֹדָהּ: כִּי-כֵה וְ אָמַר יְהוָה הִנְנִי נֹטֶה-אֲלֵיךָ כְּנֹחַר שְׁלֹום וּכְנֹחַל שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם וְיִנְקַתֶם עַל-צַד תִּנְשְׂאוּ וְעַל-בְּרָכִים תִּשְׁעֲשְׂעוּ: כְּאִישׁ אֲשֶׁר אָמַר תִּנְחַמְנוּ כִּן אֲנִכִי אֲנַחְמְכֶם וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמְנוּ: וְרֵאיתֶם וְשִׂשׁ לְבַבְכֶם וְעַצְמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׂא תִפְרַחְנָה וְנִודְעָה יַד-יְהוָה אֶת-עַבְדֵי וְזַעַם אֶת-אִיבֵיו: כִּי-הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יְבוֹא וּכְסוּפָה מִרְכַּבְתָּיו לְהַשִּׁיב בְּחֵמָה אֶפֶס

וְנַעַרְתּוּ בְלִבְיָאֵשׁ: כִּי בָאֵשׁ יִהְיֶה נִשְׁפָּט וּבְחֶרְבוֹ אֶת־כָּל־בָּשָׂר וְרַבּוֹ חֲלָלִי יִהְיֶה: הַמְתַּקְדָּשִׁים וְהַמְטַהְרִים אֶל־הַנְּנוֹת אַחַר אַחַת (אחד) בַּתְּנוּף אֶכְלִי בָּשָׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהַעֲבֹר וַיְחַדּוּ יָסֹפוּ נְאֻם־יְהוָה: וְאֲנֹכִי מַעֲשִׂיהֶם וּמַחֲשַׁבְתֵּיהֶם בְּאֵה לִקְבֹּץ אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וְהַלְשָׁנוֹת וּבָאוּ וַרְאוּ אֶת־כְּבוֹדִי: וְשַׁמְתִּי בָהֶם אוֹת וְשַׁלַּחְתִּי מִמֶּהם פְּלִיטִים אֶל־הַגּוֹיִם תַּרְשִׁישׁ פּוּל וְלוּד מִשְׁכֵי קִשְׁת־תָּבַל וְגַן הָאֲנִים הַרְחֻקִים אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעִי וְלֹא־רָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת־כְּבוֹדִי בְּגוֹיִם: וְהִבִּיאוּ אֶת־כָּל־אֲחֵיכֶם מִכָּל־הַגּוֹיִם וּמִנְחָה לַיהוָה בַּסּוּסִים וּבְרֻכָב וּבַצִּבִּים וּבַפָּרָדִים וּבַפָּרָרוֹת עַל הַר קָדְשִׁי יְרוּשָׁלַם אָמַר יְהוָה כֹּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּנְחָה כְּכֹל־יְהוָה: וְנִסְמָהּם אֶקַּח לַפְּהַנִּים לְלוּיִם אָמַר יְהוָה: כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אָנִי עֹשֶׂה עִמָּדִים לִפְנֵי נְאֻם־יְהוָה כֵּן יַעֲמֵד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם: וְהָיָה מִדֵּי־חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹאוּ כָּל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אָמַר יְהוָה: וַיִּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּנֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים כִּי תוֹלְעֹתָם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוּן לְכָל־בָּשָׂר:

וְהָיָה מִדֵּי־חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ יָבֹאוּ כָּל־בָּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אָמַר יְהוָה:

שבת ערב ראש חודש

שמואל א' כ"ח - מב

וַיֹּאמְרוּ־לוֹ יְהוֹנָתָן מִתֵּר חֲדָשׁ וּנְפַקְדָתָ כִּי יִפְקֹד מוֹשְׁבֵיךָ: וְשַׁלַּשְׁתָּ תִּכְרַד מְאֹד וּבָאֵת אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־נִסְתַּרְתָּ שָׁם בַּיּוֹם הַמַּעֲשֶׂה וַיִּשְׁבַּתְהָ אֵצֶל הָאֵבֶן הָאֵזוּל: וְאֲנִי שַׁלַּשְׁתָּ הַחֲצִיִּים צִנְהָ אוֹרְהָ לְשַׁלַּח־לִי לְמַטְרָה: וְהִנֵּה אֲשַׁלַּח אֶת־הַנְּעַר לְךָ מִצָּאָה אֶת־הַחֲצִיִּים אִם־אָמַר אָמַר לְנֹעַר הִנֵּה הַחֲצִיִּים וּמִמֶּנּוּ וְהִנֵּה קָתְנוּ וּבָאָה כִּי־שָׁלוֹם לְךָ וְאִין דָּבָר חִי־יִהְיֶה: וְאִם־כֹּה אָמַר לְעֵלָם הִנֵּה הַחֲצִיִּים מִמֶּנּוּ וְתִלְאַה לְךָ כִּי שַׁלַּחְתָּ יְהוָה: וְהִדְבַּר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אָנִי וְאַתָּה הִנֵּה יְהוָה בִּינִי וּבֵינֶיךָ עַד־עוֹלָם:

וַיִּשָּׁב הַמֶּלֶךְ אֶל־ (על-) הַלְּחָם לֶאֱכֹל: וַיִּשָּׁב הַמֶּלֶךְ עַל־מוֹשְׁבּוֹ כַּפֶּעַם וּכַפֶּעַם אֶל־מוֹשֵׁב הַקִּיָּר וַיִּקָּם וַיְהוֹנָתָן וַיִּשָּׁב אֲבָנֵר מִצָּד שְׂאוּל וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד: וְלֹא־דָבָר שְׂאוּל מְאוּמָה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אָמַר מִקְרָה הוּא בְּלִטִּי טְהוֹר הוּא כִּי־לֹא טְהוֹר: וַיְהִי מִמְּחַרְת־הַחֲדָשׁ הַשְּׁנַיִ וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד:

וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־יְהוֹנָתָן בְּנֵו מַדּוּעַ לֹא־בָא בְּיָדִי גַם־תְּמוּל גַּם־הַיּוֹם אֶל־הַלְּחָם: וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שְׂאוּל נִשְׂאָל נִשְׂאָל דָּוִד מִעַמְדֵי עַד־בֵּית לָחֶם: וַיֹּאמֶר שַׁלַּחְתִּי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בָּעִיר וְהוּא צִנְה־לִי אֲחִי וְעַתָּה אִם־מִצָּאֵתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אִמְלֹטָה נָא וְאַרְאֶה אֶת־אֲחִי עַל־כֵּן לֹא־בָא אֶל־שַׁלַּחְתִּי הַמֶּלֶךְ:

וַיֹּאמֶר לוֹ בְּוַנְעוֹת הַמַּרְדּוֹת הַלּוּא יִדְעֵתִי כִּי־בַחַר אֶתְּהָ לְבֹן־יִשְׁי לְבִשְׁתְּךָ וּלְבִשְׁתָּ עֲרֹבֶת אִמְךָ: כִּי כָל־הַיָּמִים אֲשֶׁר בְּיָדֵי תִי עַל־הָאֲדָמָה לֹא תִכּוֹן אֶתְּהָ וּמִלְּכֹנֶתְךָ וְעַתָּה שַׁלַּח וְקַח אֶתְּהָ אֵלַי כִּי בְּוַנְעוֹת הוּא:

לָמָּה יוֹמַת מִה עֲשֶׂה: וַיִּטֵּל שְׂאוּל אֶת־הַחֲנִית עָלָיו לְהַפְתּוֹ וַיַּדַּע יְהוֹנָתָן כִּי־כָּלָה הוּא מֵעַם אָבִיו לְהַמִּית אֶת־דָּוִד: וַיִּקָּם יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשַּׁלַּחַן בְּחַר־יָאֵף וְלֹא־אָכַל בַּיּוֹם־הַחֲדָשׁ הַשְּׁנַי לָחֶם כִּי נַעֲצַב אֶל־דָּוִד כִּי הִכְלִמוֹ אָבִיו: וַיְהִי

בְּבֹקֶר וַיִּצָּא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמוֹעֵד דָּוִד וַנַּעַר קָטָן עִמּוֹ: וַיֹּאמֶר לְנַעֲרוֹ לִי מִצָּא נָא

את-החצים אשר אנכי מורה הנער לך והוא יורה החצי להעברו: ויבא הנער עד-מקום החצי אשר ירה והונתן ויקרא והונתן אחרי הנער ויאמר הלא החצי מןה והלאה: ויקרא והונתן אחרי הנער מהרה חושה אל-פעמד וילקט נער והונתן את-החצים (החצי) ויבא אל-אדניו: והנער לא-ידע מאומה אך והונתן ודוד ידעו את-הדבר: ויתן והונתן את-כליו אל-הנער אשר-לו ויאמר לו לך הביא העיר: הנער בא ודוד גם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים וישקו ויש את-רעהו ויבכו איש את-רעהו עד-דוד הנדיל: ויאמר והונתן לדוד לך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם יהוה לאמר יהוה יהיה ביני ובינך וביני זרעי וביני זרעה עד-עולם:

שבת חנוכה

זכריה ב' ד - ד' ו

רני ושמחי בתציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך נאם-יהוה: ונלוו גוים רבים אל-יהוה ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוכך וידעת כי-יהוה צבאות שלחני אליך: ונחל יהוה את-יהודה חלקו על אדמת הקדש ובחר עוד בירושלם: הס כל-בשר מפני יהוה כי נעור ממעון קדשו: ויראני את-יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן עמד על-ימינו לשטנו: ויאמר יהוה אל-השטן ונער יהוה בך השטן ונער יהוה בך הבחר בירושלם הלא זה אוד מצל מאש: ויהושע הנה לבש בגדים צואים ועמד לפני המלאך: וישן ויאמר אל-העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצואים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלצות: ואמר ושימו צניף טהור על-ראשו ושימו הצניף הטהור על-ראשו וילבשהו בגדים ומלאך יהוה עמד: ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר: כה-אמר יהוה צבאות אם-בדרכי תלך ואם את-משמרת תשמור וגם-אתה תנחן את-ביתי וגם תשמר את-חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה: שמע-נא יהושע ו הכהן הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך כי-אנשי מופת המה כי-הנני מביא את-עבדי צמח: כי והנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על-אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את-עני הארץ-ההיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש לרעהו אל-תחת גפן ואל-תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני כאיש אשר-נעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר (ויאמר) ראיתי והנה מנורת זהב כלה ונלה על-ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על-ראשה: ושנים זתים עליה אחד מימין הנלה ואחד על-שמאלה: ואען ואמר אל-המלאך הדבר כי לאמר מה-אלה אדני: וישן המלאך הדבר בי ויאמר אלי הלא ידעת מה-המה אלה ואמר לא אדני: וישן ויאמר אלי לאמר זה דבר-יהוה אל-זרובבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם-ברוחי אמר יהוה צבאות: מי-אתה הר-הגדול לפני זרובבל למישר והוציא את-האבן הראשה תשאות חן חן לה:

שבת שניה של חנוכה

מלכים א' ז, מ-ג

וַיַּעַשׂ חִירֹם אֶת־הַכִּיּוֹת וְאֶת־הַנְּעִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקוֹת וַיְכַל חִירֹם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה: עַמֻּדִים שְׁנַיִם וְגִלְתֵּי הַפִּתְרֹת אֲשֶׁר־עַל־רֹאשׁ הָעַמֻּדִים שְׁתַּיִם וְהַשִּׁבְכוֹת שְׁתַּיִם לְכֹסֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלְוֹת הַפִּתְרֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמֻּדִים: וְאֶת־הַרְמָנִים אַרְבַּע מְאוֹת לְשְׁתֵּי הַשִּׁבְכוֹת שְׁנַיִטוּרִים רַמְנִים לְשִׁבְכָה הָאֶחָת לְכֹסֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלְוֹת הַפִּתְרֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָעַמֻּדִים: וְאֶת־הַמְּכַנּוֹת עֶשֶׂר וְאֶת־הַכִּיּוֹת עֶשֶׂר עַל־הַמְּכַנּוֹת: וְאֶת־הַיָּם הָאֶחָד וְאֶת־הַבְּקָר שְׁנַיִם־עֶשֶׂר תַּחַת הַיָּם: וְאֶת־הַסִּירֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקוֹת וְאֶת־כָּל־הַפְּלִים הָאֵלֶּה (הַאֵהֶל) אֲשֶׁר עָשָׂה חִירֹם לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נִחַשְׁתָּ מִמֶּרְט: בְּכַפֵּר הִנְרָדוּן יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בַּמַּעֲבָה הָאֲדָמָה בֵּין סָפוֹת וּבֵין צָרְתָן: וַיִּנַּח שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַפְּלִים מְרֹב מְאֹד מְאֹד לֹא נִחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת כָּל־הַפְּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֶת־הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: וְאֶת־הַמְּנֹרֹת חֲמֵשׁ מִיָּמִין וְחֲמֵשׁ מִשְּׂמָאוֹל לְפָנֵי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפָּרַח וְהַגִּרְתֹּת וְהַמְּלַקְחִים זָהָב: וְהַסָּפוֹת וְהַמְּזֻמְרוֹת וְהַמְּזֻרְקוֹת וְהַכְּפֹת וְהַמַּחְתָּוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפְּתוֹת לְדִלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים לְדִלְתֵי הַבַּיִת לְהִיכָל זָהָב:

שבת שקלים

אשכנז: מלכים ב' יב, א - ז

ספרד: מלכים ב' יא, י - יב, י

כאן מתחילים הספרדים:

וַיְכַלֵּת יְהוֹנָדָע אֶת־הַבַּיִת בֵּין יְהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם לְהִזְוֹת לָעָם לִיהְוֶה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם: וַיָּבֹאוּ כָּל־עַם הָאָרֶץ בֵּית־הַבַּעַל וַיִּתְּצוּהוּ אֶת־מִזְבְּחֹתָיו וְאֶת־צִלְמֵי שִׁבְרֵי הַיָּשָׁב וְאֶת־מִתָּן כַּהֵן הַבַּעַל הִרְגוּ לְפָנָיו הַמְּזַבְּחוֹת וַיִּשֶׂם תַּבְּתָן פְּקֻדָּת עַל־בֵּית יְהוָה: וַיִּקַּח אֶת־שָׂרֵי הַמְּאוֹת וְאֶת־הַכֹּהֲנִים וְאֶת־הַרְצִיִּים וְאֶת־כָּל־עַם הָאָרֶץ וַיִּרְיֵדוּ אֶת־הַמֶּלֶךְ מִבַּיִת יְהוָה וַיָּבֹאוּ דָרָךְ־שָׁעַר הַרְצִיִּים בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיָּשָׁב עַל־כֶּסֶף הַמְּלָכִים: וַיִּשְׁמַח כָּל־עַם־הָאָרֶץ וְהָעִיר שָׂקֵטָה וְאֶת־עַתְלֵהוּ הַמִּיתוּ בַּחֲרֹב בֵּית הַמֶּלֶךְ (מלך):

כאן מתחילים האשכנזים:

בן־שבע שנים יהואש במלכו:

בשנת־שבע ליהוא מלך יהואש וארבעים שנה מלך בירושלם ושם אמו צביה מבאר שבע: וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַנֶּשֶׁר בְּעֵינָיו יְהוָה כָּל־יָמָיו אֲשֶׁר הוֹרְהוּ יְהוֹנָדָע הַכֹּהֵן: הֵק הַבְּמוֹת לֹא־סָרוּ עוֹד הָעָם מִזְּבָחִים וּמִקִּטְרִים בְּבָמוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹאָשׁ אֶל־הַכֹּהֲנִים כָּל־כֶּסֶף הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר־יִבָּא בֵּית־יְהוָה כֶּסֶף עוֹבֵר אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֲרָבוּ כָּל־כֶּסֶף אֲשֶׁר יַעֲלֶה עַל־לֵב־אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהוָה: וַיִּקְחוּ לָהֶם הַכֹּהֲנִים אִישׁ מֵאֵת מִכְרָו וְהֵם יַחְזְקוּ אֶת־בֵּרֶךְ הַבַּיִת לְכָל אֲשֶׁר־יִמָּצָא שָׁם בְּדָק:

ויהי בשנת עשרים ושלוש שנה למלך יהואש לא־חזקו הכהנים את־בֵּרֶךְ הַבַּיִת: וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לִיהוֹנָדָע הַכֹּהֵן וְלַכֹּהֲנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִדּוֹעַ אֵינְכֶם מִחֲזִיקִים אֶת־בֵּרֶךְ הַבַּיִת וְעַתָּה אֶל־תִּקְחוּ כֶּסֶף מֵאֵת מִכְרֵיכֶם כִּי־לְבִדְךָ הַבַּיִת תִּהְיֶה: וַיֹּאֲתוּ הַכֹּהֲנִים לְבִלְתִּי

קחת פֶסֶף מאַת הָעָם וּלְבַלְתִּי חֹזֵק אֶת־בְּדֶק הַבַּיִת: וַיִּקַּח יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן אֶרְזוֹן אֶחָד וַיִּקַּב חָר בְּרַלְתּוֹ וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֶצְל הַמִּזְבֵּחַ מִיָּמִין (בימין) בְּבוֹא־אִישׁ בַּיִת יְהוָה וַנִּתְּנוּ־שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים שִׁמְרֵי הַסֶּף אֶת־כָּל־הַפֶּסֶף הַמּוּבָא בֵּית־יְהוָה: וַיְהִי כִּרְאוֹתָם כִּי־רַב הַפֶּסֶף בְּאֶרְזוֹן וַיַּעַל סֹפֵר הַמֶּלֶךְ וַהֲפִתֵן הַגְּדוֹל וַיִּצְרּוּ וַיִּמְנּוּ אֶת־הַפֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵּית־יְהוָה: וַנִּתְּנוּ אֶת־הַפֶּסֶף הַמִּתְכֵּן עַל־יְדֵי (יד) עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה הַמְּפָקָדִים (הפקדים) בַּיִת יְהוָה וַיּוֹצִיָּאוּ לְחֶרְשֵׁי הָעֵץ וּלְבָנִים הַעֹשִׂים בַּיִת יְהוָה: וּלְגֹדְרִים וּלְחֻצְבֵי הָאֶבֶן וּלְקַנּוֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי מַחְצָב לְחֹזֵק אֶת־בְּדֶק בַּיִת־יְהוָה וּלְכָל אֲשֶׁר־יֵצֵא עַל־הַבַּיִת לְחֻזְקָה: אֲךָ לֹא יַעֲשֶׂה בַּיִת יְהוָה סִפּוֹת פֶּסֶף מִזְמָרוֹת מִזְרָקוֹת חֻצְצֹלוֹת כָּל־כְּלֵי־כֶסֶף מִן־הַפֶּסֶף הַמּוּבָא בֵּית־יְהוָה: כִּי־לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה וַתִּגְהוּ וַחֲזָקוּבוּ אֶת־בַּיִת יְהוָה: וְלֹא יִחֲשְׁבוּ אֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת־הַפֶּסֶף עַל־יָדָם לַתֵּת לַעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה כִּי בְּאִמְנַתָּה הֵם עֹשִׂים: פֶּסֶף אֲשֶׁם וְכֶסֶף חֲטָאוֹת לֹא יִבָּא בַּיִת יְהוָה לִפְנֵיהֶם יְהוָה:

שבת זכור

אשכנז: שמואל א' טו, ב - ד

ספרד: שמואל א' טו, א - ד

כאן מתחילים הספרדים:

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל אֲתִי שָׁלַח יְהוָה לְמַשְׁחֶךָ לְמֶלֶךְ עַל־עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמָע לְקוֹל דְּבַרֵי יְהוָה:
כאן מתחילים האשכנזים:

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פִּקְדֵי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּךְ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂם לּוֹ בְּדָרֶךְ בַּעֲלֹתוֹ מִמִּצְרָיִם: עַתָּה לֵךְ וְהִפִּיתָה אֶת־עַמְּלֶךָ וְהִחַרְמְתָם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד־אִשָּׁה מֵעַלְלֹ וְעַד־יוֹנֵק מִשׁוֹר וְעַד־שֵׂה מִנְּמַל וְעַד־חֲמֹר:

וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל אֶת־הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטַלְאִים מֵאֲתִים אֶלֶף רִגְלֵי וַעֲשֵׂרַת אֲלָפִים אֶת־אִישׁ וַיְהוּדָה: וַיָּבֵא שְׂאוּל עַד־עִיר עַמְּלֶךָ וַיִּרַב בְּנַחַל: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־הַקִּינִי לְכוּ סְרוּ רִדּוֹ מִתּוֹךְ עַמְּלֶכִי פֶן־אִסְפְּדָ עַמּוֹ וְאַתָּה עֲשִׂיתָה חֶסֶד עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲלֹתָם מִמִּצְרָיִם וַיִּסַּר קִינֵי מִתּוֹךְ עַמְּלֶךָ: וַיָּךְ שְׂאוּל אֶת־עַמְּלֶךָ מִחֻיִּלָּה בַּזָּאֵךְ שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרָיִם: וַיִּחַפֵּשׂ אֶת־אֲבָנֵי מֶלֶךְ־עַמְּלֶךָ חַי וְאֶת־כָּל־הָעָם הַחֲרִים לְפִי־חָרָב: וַיַּחְמַל שְׂאוּל וְהָעָם עַל־אֲבָנֵי וְעַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר וְהַמִּשְׁנֵים וְעַל־הַכְּרִים וְעַל־כָּל־הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל־הַמְּלָאכָה נִמְכְּזָה וַנִּמַּס אֶתָּה הַחֲרִימוֹ:

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: נִחַמְתִּי כִּי־הִמְלַכְתִּי אֶת־שְׂאוּל לְמֶלֶךְ כִּי־שָׁב מֵאֲחֵרֵי וְאַתָּה דְּבַרֵי לֹא הָקִים וַיִּחַר לְשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל־יְהוָה כָּל־הַלַּיְלָה: וַיִּשָּׁכֶם שְׁמוּאֵל לְקִרְיַת שְׂאוּל בַּבֶּקֶר וַיִּגֵּד לְשְׁמוּאֵל לֵאמֹר בָּא־שְׂאוּל תַּכְרֵמְלָה וְהִנֵּה מְצִיב לּוֹ יָד וַיִּסֹּב וַיַּעֲבֹר וַיִּגֵּד הַגִּלְגָּל: וַיָּבֵא שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לּוֹ שְׂאוּל בְּרוּךְ אַתָּה לִיהוָה תְּקִימְתִי אֶת־דְּבַר יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וַיְמַה קוֹל־הַצֹּאן הַזֶּה בְּאֲזֵנֵי וְקוֹל הַבָּקָר אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מֵעַמְּלֶכִי הִבִּיאוּם אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר לְמַעַן זָבַח לִיתְהוָה אֶל־הַיָּד וְאַתָּה הֵיטֵר הַחֲרָמָנוּ:

ויאמר שמואל אל-שאול הֲרַף וְאֶנִּידָה לְךָ אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי הַלִּילָה וַיֹּאמֶר (ויאמרו) לוֹ דְּבַר: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הֲלוֹא אִם-קָטַן אֶתָּה בְּעֵינַיִךְ רֹאשׁ שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל אֶתָּה וַיִּמְשַׁחַךְ יְהוָה לְמִלְךָ עַל-יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַחֲהָ יְהוָה בְּדַרְדָּר וַיֹּאמֶר לְךָ וְהִחַרְמָתָה אֶת-הַחֲטָאִים אֶת-עַמְלֵק וְנִלְחַמְתָּ בוֹ עַד כְּלוּתָם אִתָּם: וְלָמָּה לֹא-שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַט אֶל-הַשָּׁלַל וַתַּעַשׂ הַרַע בְּעֵינַי יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל-שְׂמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה וְאֵלֶיךָ בְּדַרְדָּר אֲשֶׁר-שָׁלַחְנִי יְהוָה וְאָבִיא אֶת-אַנְג מִלְךָ עִמָּלֵק וְאֶת-עַמְלֵק הַחֲרַמְתִּי: וַיִּקַּח הָעַם מִהַשָּׁלַל צֹאן וּבָקָר רַאשִׁית הַחֲרָם לְזִבְחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּגִלְגָל: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל תַּחֲפֹץ לַיהוָה בְּעֲלוֹת וּזְבָחִים כְּשָׁמַע בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה שָׁמַע מְזַבַּח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים: כִּי חֲטָאת-קָסָם לָרִי וְאָנוּ וְיִתְרָפִים הַפְּצָר יַעַן מֵאֲסַתְּ אֶת-דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאָסֶךָ מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל-שְׂמוּאֵל חֲטָאתִי כִּי-עֲבַרְתִּי אֶת-פִּי-יְהוָה וְאֶת-דְּבַרְיֶיךָ כִּי יִרְאתִי אֶת-הָעַם וְאֲשָׁמַע בְּקוֹלָם: וְעַתָּה שָׂא נָא אֶת-חֲטָאתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתְּחִנָּה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל-שְׂאוּל לֹא אֲשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאֲסַתְּהָ אֶת-דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאָסֶךָ יְהוָה מִהַיּוֹת מִלְךָ עַל-יִשְׂרָאֵל: וַיִּסַּב שְׂמוּאֵל לָלֶכֶת וַיִּחַזַּק בַּכֶּנֶף-מַעֲלֹו וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע קְרַע יְהוָה אֶת-מַמְלַכּוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶיךָ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לַרְעֵף הַטּוֹב מִמָּךְ: וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם: וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי עָתָה כַּכֶּנֶף נָא נִגְדַּר וְקִנְיֵ-עִמִּי וְנִגְדַּר יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: וַיָּשׁוּב שְׂמוּאֵל אַחֲרַי שְׂאוּל וַיִּשְׁתַּחֲוּ שְׂאוּל לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הִגִּישׁוּ אֵלַי אֶת-אַנְג מִלְךָ עִמָּלֵק וַיִּלְךָ אֵלָיו אַנְג מֵעַדְנָת וַיֹּאמֶר אַנְג אֲכֹן סוֹר מִרְ-חַמּוֹת: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כֹּאֲשֶׁר שָׁכַלְהָ נָשִׁים חַרְבֵּי בֵן-הַשָּׁכַל מִנְּשִׁים אֲמָדָּ וַיִּשְׁפֹּךְ שְׂמוּאֵל אֶת-אַנְג לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל: וַיִּלְךָ שְׂמוּאֵל הַרְמָתָה וְשְׂאוּל עָלָה אֶל-בֵּיתוֹ וַבַּעַת שְׂאוּל:

שבת פרה

אשכנז: יחזקאל לו, טו - לה

ספרד: יחזקאל לו, טו - לו

וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן-אָדָם בֵּית יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל-אֲדָמָתָם וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָם וּבַעֲלִילוֹתָם כְּטִמְאֵת הַנֶּהֱדָה הַיְתָה דַרְכָם לִפְנָי: וְאֲשַׁפֵּךְ חַמְתִּי עֲלֵיהֶם עַל-הַדָּם אֲשֶׁר-שָׁפְכוּ עַל-הָאָרֶץ וּבְגִלּוּלֵיהֶם טִמְאוּהָ: וְאֶפְיֹן אֶתֶם בַּגּוֹיִם וַיִּזְרוּ בְּאֲרָצוֹת כְּדַרְכָם וְכַעֲלִילוֹתָם שִׁפְטֵתִים: וַיָּבֹאוּ אֶל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁם וַיַּחֲלִלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי בְּאָמַר לָהֶם עִם-יְהוָה אֱלֹהֵי וּמֵאֲרָצוֹ יָצְאוּ: וְאֲחַמְלַל עַל-שֵׁם קְדוֹשִׁי אֲשֶׁר חָלְלֵהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁמָּה:

לָכֵן אָמַר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם-לְשֵׁם-קְדוֹשִׁי אֲשֶׁר חָלְלַתֶם בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר-בְּאֶתְּם שָׁם: וְקִדְשֹׁתִי אֶת-שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר חָלְלַתֶם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי-אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה בְּהַקְדִּישִׁי בְכֶם לְעֵינֵיהֶם: וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם מִן-הַגּוֹיִם וּקְבַצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל-הָאֲרָצוֹת וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-אֲדָמַתְכֶם: וּזְרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְשִׁחַרְתֶּם מִכָּל טִמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל-גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם: וְנָתַתִּי לְכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֹן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסַּרְתִּי אֶת-לֵב הָאֲבָן

מבשרכם ונתתי לכם לב בשר: ואת־רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר־בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם: וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: והושעתי אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל־הדגן והרביתי אתו ולא אתן עליכם רעב: והרביתי את־פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים: וזכרתם את־דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבותיכם: לא למענכם אני־עשה נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והפלטו מדרכיכם בית ישראל: כה אמר אדני יהוה ביום טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את־הערים ונבנו החרבות: והארץ הנשמה תעבד תחת אשר היתה שממה לעיני פל־עובר: ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה פגוע־עדן והערים החרבות והנשמות והנהרסות בצורות ישבו: וידעו הגוים אשר ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בליתי הנהרסות נטעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

כאן מסיימים הספרדים

כה אמר אדני יהוה עוד זאת אדרש לבית־ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם: כצאן קדשים כצאן ירושלם במועדיה כן תהיינה הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי־אני יהוה:

שבת החודש

אשכנז: יחזקאל מה, טו – מו, יז

ספרדי: יחזקאל מה, יז – מו, ט

כאן מתחילים האשכנזים:

כל העם הארץ יהיו אל־התרומה הזאת לנשיא בישראל: ועל־הנשיא יהיה העולות והמנחה והנסוף פחנים ובחדשים ובשבתות בכל־מועדי בית ישראל הוא־יעשה את־החטאת ואת־המנחה ואת־העולה ואת־השלמים לכפר בעד בית־ישראל:

כאן מתחילים הספרדים:

כה־אמר אדני יהוה בראשון באתר לחדש תקח פר־בן־בקר תמים וחטאת את־המקדש: ולקח הפהן מהם החטאת ונתן אל־מזוזת הבית ואל־ארבע פנות העזרה למזבח ועל־מזוזת שער החצר הפנימית: וכן תעשה בשבעה בחדש מאיש שנה ומפתי וכפרתם את־הבית: בראשון בארבעה עשר יום לחדש יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מצות יאכל: ועשה הנשיא ביום שהוא בעדו ובעד כל־עם הארץ פר חטאת: ושבעת ימיה חג יעשה עולה ליהוה שבעת פרים ושבעת אילים תמימים ליום שבעת הימים וחטאת שעיר עזים ליום: ומנחה איפה לפר ואיפה לאיל יעשה ושמן תין לאיפה: בשביעי בחמשה עשר יום לחדש בחג יעשה כאלה שבעת הימים כחטאת פעלה וכמנחה וכשמן:

כה־אמר אדני יהוה שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח: ויבא הנשיא דרך אולם השער מחוץ ועמד על־מזוזת השער ועשו הפחנים את־עולתו ואת־שלמיו והשתחווה על־מפתן השער ויצא והשער לא־יסגר עד־הערב: והשתחוו עם־הארץ פתח השער והוא בשבתות ובחדשים לפני יהוה: והעלה אשר־יקרב הנשיא ליהוה ביום השפת ששה כבשים תמימים ואיל תמים: ומנחה איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת ידו ושמן תין לאיפה:

ובינים תחדש פֶר בְּרֵךְ תְּמִימִם וְשֵׁשׁ כְּבָשִׂים וְאֵיל תְּמִימִם וְהָיוּ: וְאִיפֹה לְפָר וְאִיפֹה לְאֵיל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וּלְכַבְּשִׂים כַּאֲשֶׁר תִּשְׁיג יָדוֹ וְשִׁמֵן הֵינן לְאִיפֹה: וּבְבוֹא הַנְּשִׂיא דֶרֶךְ אֵילִם הַשְּׂעֵר יָבוֹא וּבְדַרְכּוֹ יֵצֵא: וּבְבוֹא עַם-הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה בְּמוֹעֲדֵים הַבָּא דֶרֶךְ-שְׂעֵר צִפּוֹן לְהִשְׁתַּחֲוֹת יֵצֵא דֶרֶךְ-שְׂעֵר נֹגֵב וְהַבָּא דֶרֶךְ-שְׂעֵר נֹגֵב יֵצֵא דֶרֶךְ-שְׂעֵר צִפּוֹנָה לֹא יָשׁוּב דֶרֶךְ הַשְּׂעֵר אֲשֶׁר-בָּא בּוֹ כִּי נִכְחוּ יֵצֵא (יֵצֵאוּ): וְהַנְּשִׂיא בְּתוֹכְכֶם בְּבוֹאֵם יָבוֹא וּבְצִאתְכֶם יֵצֵאוּ: וּבַחֲנִיּוֹם וּבְמוֹעֲדֵים תִּהְיֶה הַמִּנְחָה אִיפֹה לְפָר וְאִיפֹה לְאֵיל וּלְכַבְּשִׂים מִתַּת יָדוֹ וְשִׁמֵן הֵינן לְאִיפֹה:

וְכִי-יַעֲשֶׂה הַנְּשִׂיא נְדָבָה עוֹלָה אוֹ-שְׁלָמִים נְדָבָה לִיהוָה וּפְתַח לוֹ אֶת-הַשְּׂעֵר הַפָּנֶה קָדִים וְעָשֶׂה אֶת-עֹלֹתוֹ וְאֶת-שְׁלָמָיו כַּאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וַיֵּצֵא וַיִּסַּגֵּר אֶת-הַשְּׂעֵר אַחֲרֵי צִאתוֹ: וְכִבֹּשׁ בְּרֵי-שָׁנָתוֹ תְּמִים תַּעֲשֶׂה עוֹלָה לַיּוֹם לִיהוָה בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: וּמִנְחָה תַעֲשֶׂה עָלָיו בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר שְׁשִׁית הָאִיפֹה וְשִׁמֵן שְׁלִישִׁית תִּהְיֶה לְרֹס אֶת-הַסֹּלֶת מִנְחָה לִיהוָה חֲקוֹת עוֹלָם תְּמִיד: יַעֲשֶׂה (ועשו) אֶת-הַכֹּבֵשׁ וְאֶת-הַמִּנְחָה וְאֶת-הַשִּׁמֵן בְּבֹקֶר בְּבֹקֶר עוֹלֹת תְּמִיד:

כאן מסיימים הספרדים

כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה כִּי-יִתֵּן הַנְּשִׂיא מִתְּנָה לְאִישׁ מִבְּנֵי נַחֲלָתוֹ הַיָּא לִבְנָיו תִּהְיֶה אַחֲזָתָם הַיָּא בְּנַחֲלָה: וְכִי-יִתֵּן מִתְּנָה מִנַּחֲלָתוֹ לְאַחַד מֵעַבְדָּיו וְהָיְתָה לוֹ עַד-שְׁנַת הַדְּרוֹר וְשִׁבְתָּ לְנְשִׂיא אֶד נַחֲלָתוֹ בְּנָיו לָהֶם תִּהְיֶה: וְלֹא-יִקַּח הַנְּשִׂיא מִנַּחֲלַת הָעָם לְהוֹנֵתָם מֵאַחֲזָתָם מֵאַחֲזָתוֹ יִנְחַל אֶת-בְּנָיו לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא-יִפְצּוּ עִמִּי אִישׁ מֵאַחֲזָתוֹ:

שבת הגדול

מלאכי ג, ד-ט

וְעָרְבֵה לִיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשֵׁנִים קַדְמֹנִית: וּקְרַבְתִּי אֲלֵיכֶם לְמִשְׁפַּט וְהִיִּיתִי | עַד מִמָּהָר בְּמִכְשָׁפִים וּבְמִנְאָפִים וּבְנִשְׁבָּעִים לְשַׁקֵּר וּבַעֲשָׂקֵי שְׂכַר-שְׂכִיר אֲלִמְנָה וִיתוֹם וּמִשְׁרֵגֵל וְלֹא יִרְאוּנִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: כִּי אֲנִי יְהוָה לֹא שִׁנִּיתִי וְאַתֶּם בְּנֵי-יַעֲקֹב לֹא כְלִיתֶם: לְמִימֵי אֲבֹתֵיכֶם סִרְתֶּם מַחֲקִי וְלֹא שְׁמַרְתֶּם שׁוּבוּ אֵלַי וְאֲשׁוּבָה אֲלֵיכֶם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְאַמַּרְתֶּם בְּמִה נָשׁוּב: הִיִּקְבַּע אָדָם אֱלֹהִים כִּי אַתֶּם קֹבְעִים אֹתִי וְאַמַּרְתֶּם בְּמִה קֹבְעֵנוּךְ הַמַּעֲשֶׂר וְהַתְּרוּמָה: בְּמִאֲדָה אַתֶּם נְאֻרִים וְאַתִּי אַתֶּם קֹבְעִים הַגּוֹי כְּלוֹ: הִבְיֹאוּ אֶת-כָּל-הַמַּעֲשֶׂר אֶל-בֵּית הָאוֹצָר וַיְהִי טָרֶף בְּבֵיתִי וּבְחֲנֹנִי נָא בְּזֹאת אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם-לֹא אֶפְתַּח לָכֶם אֶת אַרְבּוֹת הַשָּׁמַיִם וְהִרִיקְתִּי לָכֶם בְּרִכָּה עַד-בְּלִי-דָי: וְנִעַרְתִּי לָכֶם בְּאֵכָל וְלֹא-יִשְׁחַת לָכֶם אֶת-פְּרִי הָאָדָמָה וְלֹא-תִשְׁכַּל לָכֶם הַגֶּפֶן בְּשִׂדָּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: וְאַשְׁרוּ אַתְּכֶם כָּל-הַגּוֹיִם כִּי-תִהְיֶה אַתֶּם אֶרֶץ חֶפְזָן אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת:

חֲזִקוּ עָלַי דְּבַרְיֶיכֶם אָמַר יְהוָה וְאַמַּרְתֶּם מִה-נִדְּבַרְנוּ עֲלֵיךְ: אַמַּרְתֶּם שׁוּא עֲבַד אֱלֹהִים וּמִה-בָּצַע כִּי שְׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְכִי הִלְכְנוּ קַדְרֵינִית מִפְּנֵי יְהוָה צְבָאוֹת: וְעִתָּה אֲנַחְנוּ מֵאֲשֵׁרִים זָדִים גַּם-נִבְנוּ עָשִׂי רַשְׁעָה גַם בְּחֵנוּ אֱלֹהִים וַיִּמְלֹטוּ: אֲזַ נְדַבְרֵנוּ יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ וַיִּקְשַׁב יְהוָה וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב כִּסֵּף זָכְרוֹן לִפְנֵינוּ לִירְאֵי יְהוָה וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ: וְהָיוּ לִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לַיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סִגְלָה וְחִמְלַתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר יַחְמַל אִישׁ עַל-בְּנוֹ הַעֶבֶד אֹתוֹ: וְשִׁבְתֶּם וְרִאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרַשָּׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ:

הפטרות

כִּי־הִנֵּה הַיּוֹם הַזֶּה בָּא בַעַר כְּתַנּוּר וְהָיוּ כָּל־יְדָיִים וְכָל־עֹשֶׂה רַשָּׁעָה קָשׁ וְלֹהֵט אֹתָם הַיּוֹם הַזֶּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא־יַעֲזֹב לָהֶם שָׂרֵשׁ וְעַנְנָה: וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שָׁמַיִם שָׁמַשׁ צָדִיקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ וַיִּצְאֲתֶם וּפְשַׁתֶּם כְּעִגְלֵי מִרְבֵּק: וְעִסוּתֶם רַשָּׁעִים כִּי־יִהְיֶה אִפְרָח תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת:

זְכְּרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֵרֵב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמוֹשָׁפְטִים: הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָשִׁיב לִב־אֲבוֹת עַל־בָּנִים וְלִב בָּנִים עַל־אֲבוֹתָם פֶּן־אָבֹא וְהַכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ חָרָם: הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

טעם עליון

עשרת הדברות יתרו, טעם עליון

אנכי יהוה אל־היך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים אחרים על־פני לא תעשה־לך פסל וְכֹל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם וּמִתַּחַת לָאָרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֹון אָבֹת עַל־בָּנִים וְעַל־רִבְעִים וְעַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רִבְעִים לְשָׁנָיִ וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֱלֹפִים לֹא־הִבִּי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי: ס

לא תשא את־שם־יהוה אל־היך לשווא: פ

זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלֹאכְתֶּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֹאכָה אֲתָה וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וּבַהֵמָתָה וּגְרִיךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ: ס

אל־היך נתן לך: ס

לא תרצח: ס

לא תנאף: ס

לא

לא תענה ברעך עד שקר: ס

תחמד בית רעך: ס

לא־תחמד אֶשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ

וְכָל־אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: פ

עשרת הדברות ואתחנן, טעם עליון

אנכי יהוה אל־היך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים אחרים על־פני לא תעשה־לך פסל וְכֹל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם וּמִתַּחַת לָאָרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֹון אָבֹת עַל־בָּנִים וְעַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רִבְעִים לְשָׁנָיִ וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֱלֹפִים לֹא־הִבִּי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתַי (מצותו): ס

יהוה את אשר־ישא את־שמו לשווא: ס

שְׁמוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ וַיְהוָה אֱלֹהֶיךָ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלֹאכְתֶּךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֹאכָה אֲתָה וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ וּשׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ וְכָל־בְּהֵמָתֶךָ וּגְרִיךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ כַּמִּוֶּדֶד וְזָכַרְתָּ כִּי־עַבְדְּ הָיִיתָ וּבָאָרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְאָךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיַּד מִצְרַיִם עַל־כֵּן צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: ס

כִּבְרֹד אֶת־אִבִּיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן וְאִרְכִּן יָמֶיךָ וְלִמְעַן יִטֵּב לְךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ס

לא תרצח: ס ולא תנאף: ס ולא תענה ברעך עד שוא: ס

ולא תענה ברעך עד שוא: ס ולא תחמד אשת רעך: ס ולא תחמדה בית רעך

שׁוֹרְךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ שׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ וְכָל־אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: ס

ראובן, טעם תחתון

וַיִּלְךָ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת־בִּלְהָה פִּילַגְשׁ אִבִּיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל:

ברכות ההפטרה

נוסח אשכנז:

לפני ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בַּנְּבִיאִים
טוֹבִים, וּרְצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁנָה עֲבָדוֹ וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבַנְּבִיאֵי הָאַמֶּת
וְהַצְדִּיק:

אחרי ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר כָּל הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל
הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנְּאֻמָּן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שְׁכָל דְּבָרָיו
אַמֶּת וְצַדִּיק.

נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמָּנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבַר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ
אַחֲזֹר לֹא יָשׁוּב רִיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה, בְּרוּךְ אַתָּה
יְהוָה, הָאֵל הַנְּאֻמָּן בְּכָל דְּבָרָיו.

רחם על ציון כי היא בית חיינו, ולעלובת נפש (תושיע) [תנקום
נקם] במהרה בימינו, ברוך אתה יהוה, משמח ציון בבניה.

שִׁמְחָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ וּבַמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגִּל לְבָנוּ, עַל כִּסְאוֹ לֹא יָשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ
עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא (יִכָּבֵד)
[תִּכָּבֵד] גֵּרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מִגֵּן דָּוִד.

על התורה ועל העבודה ועל הנביאים ועל יום השבת הנה שנתת
לנו יהוה אלהינו לקדשה ולמנוחה לכבוד ולתפארת, על הכל יהוה
אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך, יתברך שמך בפני כל חי
תמיד לעולם ועד, ברוך אתה יהוה, מקדש השבת.

לפני ההפטרה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בַּנְּבִיאִים
טוֹבִים, וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁתָּה עֲבָדוֹ וּבַיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבַנְּבִיאֵי הָאַמֶּת
וְהַצֶּדֶק:

אחרי ההפטרה:

גְּאֲלָנוּ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוֹר כָּל הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל
הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנְּאֻמָּן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, מְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, כִּי כָּל דְּבָרָיו
אַמֶּת וְצֶדֶק. נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמָּנִים דְּבָרֶיךָ, וְדַבֵּר
אַחַד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזוֹר לֹא יָשׁוּב רִיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה,
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הָאֵל הַנְּאֻמָּן בְּכָל דְּבָרָיו.

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ בְּמַהֲרָה
בְּיַמֵּינוּ, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְשַׁמַּח צִיּוֹן בְּבִנְיָהּ.

שְׁמַחְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, בְּמַהֲרָה יָבוֹא וַיַּגֵּל לִבְנוֹ, עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחַלּוּ
עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קְדֻשָּׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שְׁלֹא יִכָּבֵה גֵרוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְגַן דָּוִד.

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה שְׁנַתְּתָ
לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְקִדְשָׁהּ וּלְמִנוּחָהּ לְכָבוֹד וּלְתַפְאֲרָתָהּ, עַל הַכֹּל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָּל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת, אָמֵן.

לעילוי נשמת

יונה שלום בן ר' משה יצחק ארנרייך
נלב"ע י"ד בתמוז תשנ"ט

זינה (זיסל) ארנרייך בת רבי טוביה
נלב"ע ל' בניסן תשס"ה

מנחם יחיאל בן רבי דוד הלוי שלפרוק
נלב"ע י' באייר תשמ"ח

חנה שלפרוק בת רבי אברהם
נלב"ע כ"ז במרחשוון תשע"א

דוד הי"ד וסימון איפרמן
רבקה (רות) בת נפתלי גונדרסהיימר

תנצב"ה

מגלת שיר השירים

זה השיר המבחר של שלמה.
נשק אותי מנשיקות פיה, כי אהבתך טובה יותר מין.

שמך הטוב יוצא לפניך בריח של שמנים מבשמים ובסבתם נערות מתאהבות בך.

משוך אותי אליך ונרוץ יחד אחריך בקדם, בשהמלך הכניס אותי אל חדריו, נגיל ונשמח בך, נשאף מריח אהבתך הטובה יותר מין, אהבים אותך בנאמנות.

אני אמת ירושלים, גם כשאינני מאירת פנים עדין בתוכי אני נאה, כמו אהלים מבי שמש כמו יריעות במקדש שלמה.

אל תסתכלו עלי ככה על שאני בזה, זה רק שזוף בשמש, בני עמי זלזלו בי ושלחו אותי לשמור בכרמי זרים, לא בכרם שלי.

ספר לי אהוב נפשי, איך אתה רועה את צאנך? ביצד אתה גורם לו לרבוץ בחום היום? למה שאהיה כמו אבלה על עדרי אהוביך שעלי לרעותו

– היפה שבנשים, אם אינך יודעת – צאי בעקבות רועי הצאן ורעי את הגדיות שלך על יד מקום הרועים הבקיאים.

דומה את רעיתי לסוסת רכיבה מצרית זריזה. לחיך כה נאים בתכשיטים המשלשים, וצוארך כה יפה בחרוזים.

נעשה לך משלשי זהב עם נקדות כסף. – בעוד שהמלך יושב לשתות גם הבושם שלי מדיף ריח.

אהובי הוא עבורי כמו חבילת בושם המור, הוא יבוא ליסון בחקי.

אהובי הוא עבורי כמו אשכול בושם הפופר שגדל בעין גדי.

א שיר השירים אשר לשלמה:

ב ישקני מנשיקות פיהו כִּי־טובים הדריך ממין:

ג לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על־כן עלמות אהבוך:

ד משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך נזכירה הדריך ממין מישרים אהבוך: פ

ה שחורה אני ונאזה בנות ירושלם כאהלי קדר פיריעות שלמה:

ו אל־תראוני שאני שחרחרת ששפתני השמש בני אמי נחרו־כי שמני נטרה את־הכרמים כרמי שלי לא נטרתי:

ז הנידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצעהרים שלמה אהיה כעטוה על עדרי חבריך:

ח אם־לא תדעי לך היפה בנשים צאי־לך בעקבי הצאן ורעי את־גדיתוך על משכנות הרעים: פ

ט לקסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי: י נאנו לחיך בתלים צוארך בחרוזים:

יא תורי זהב נעשה לך עם נקדות הכסף: יב עד־שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו:

יג צורר המור ודודי לי בין שקי גליון:

יד אשפל הפפר ודודי לי בכרמי עין גדי: ס

	טו	הַנֶּהָד יָפֶה רַעֲיָתִי הַנֶּהָד יָפֶה עֵינֶיךָ יוֹנִים:	את יפה רעיתי, עיניך יפות כמו יונים.
	טז	הַנֶּהָד יָפֶה דוֹדִי אַף נָעִים אַף-עַרְשֵׁנִי רַעֲנָנָה:	– אתה יפה דודי אף נעים אף-ערשני רעננה.
	יז	קָרוֹת בְּתֵינִי אַרְזִים רַהֲיִטְנִי (רַחֲשִׁנִּי) בְּרוּתִים:	תקרית ביתנו מארזים, והנסרים המחלקים עשויים מברושים.
ב	א	אֲנִי חִבְצַלַת הַשָּׁרוֹן שׁוֹשַׁנַת הָעֲמָקִים:	אני כמו פרח חבצלת השרון, כמו שושנת העמק.
	ב	כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחֹתְמִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת:	– כמו שושנה בין החתמים כן רעיתי בין הבנות.
	ג	כַּתְפוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כֵּן דוֹדִי בֵּין הַבְּנִים בְּצִלּוֹ חֲמֹדָתִי וְיִשְׁבֹּתִי וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחֵפִי:	– כמו עץ תפוח בין עצי יער כן אהובי בין הבנים, בצלו חמדתי ולשבת ופריו מתוק לפי.
	ד	הִבִּיאֲנִי אֶל-בֵּית הַיָּיִן וּדְגַלּוֹ עָלַי אֲהַבָּה:	הוא הביא אותי לחדר היין והניף עלי אהבה.
	ה	סִמְכוֹנִי בְּאִישׁוֹת רַפְרוּנִי בַתְּפוּחִים כִּי-חֹלַת אֲהַבָּה אָנִי:	שימו בצידי גביעי יין, רפדו את מקומי בתפוחים, כי אני חולת אהבה.
	ו	שָׁמְאָלוּ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבַקְנִי:	יד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.
	ז	הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבְאוֹת אֹו בְּאֵילוֹת הַשָּׁדָה אִם-תַּעֲיִרוּ וְאִם-תַּעוֹדְרוּ אֶת-הָאֲהַבָּה עַד שְׁתַּחֲפֹץ:	השבעת אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אם-תעירו ו אם-תעודרו את-האהבה עד שתחפץ:
	ח	קוֹל דוֹדִי הַנְּהִיזָה בָּא מְדַלֵּג עַל-תְּהָרִים מְקַפֵּץ עַל-הַנִּבְכָּעוֹת:	אני שומעת את קול בואו של אהובי, הוא מדלג על הרים, מקפץ מעל גבעות.
	ט	דוֹמָה דוֹדִי לְצִבִּי אֹו לְעַפְר הָאֵילִים הַנְּהִיזָה עוֹמֵד אַחַר כְּתִלְנֹו מִשְׁנִיחַ מִן-הַחַלְלוֹת מְצִיץ מִן-הַחֲרָבִים:	אהובי דומה לצבי או לעופר בן אילה, הנה הוא כבר עומד מאחורי הקיר, משגיח עלי מן החלונות, מציץ מן החרבים.
	י	עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִּי קוּמִי לָךְ רַעֲיָתִי יָפֵתִי וּלְכִי-לָךְ:	ענה לי אהובי ואמר: קומי לך רעיתי ובואי!
	יא	כִּי-הִנֵּה הִסְתָּו עִבְר הַשֶּׁשׁ חֲלָף הַלֶּךְ לֹו:	כי הנה הסתיו עבר, הגשם חלף והלך לו.
	יב	הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ:	בארץ כבר נראים נצנים, עונת הזמיר הגיעה וקול התור נשמע בארצנו.
	יג	הַתְּאֲנָה הַנִּטְשָׁה פְּנִיָּה וְהַגִּפְנִים וְסִמְדָר הַגִּפְנִים מְדִיף רִיחַ,	פגי התאנה הנטשה פניה והגפנים וסמדר הגפנים מדיף ריח,

קומי לך רעיתי יפתי ובואי!

אהובתי מסתתרת בנקיקי הסלע, מאחורי המדרגה; הראי לי את מראך, השמיעי לי את קולך, כי קולך ערב ומראך נאה.

תפסו לנו את השועלים הקטנים המחבלים בפרמים, כי בכרם שלנו הענבים קטנטנים. אהובי מועד לי ואני מועדת לו, הוא המטיל בין השושנים.

עד שתשקע השמש ויסתלקו הצללים הארזים, טיל לך אהובי כמו צבי או כמו עופר בן אילה, עד ההרים הרחוקים.

על מטתי בלילות השתוקקתי אל זה שנפשי אוהבת, חפשתי אותו ולא מצאתי.

קמתי והסתובבתי בעיר בשוקים וברחובות, חפשתי את אותו שנפשי אוהבת, חפשתי אותו ולא מצאתי.

מצאו אותי השומרים שמסתובבים בעיר – האם ראיתם את זה שנפשי אוהבת?

כמעט שהצלחתי לעבור מהם והייתי מוצאת את זה שנפשי אוהבת, הייתי אוזנת בו בלי להרפות עד שהייתי מביאה אותו אל בית אמי – אל החדר של הורתי.

משיעיה אני אתכם בני ישראל בצביים או באילות שבשדה, אל תעירו ואל תעוררו את האהבה עד שתחפוץ להתעורר מעצמה.

ראו את אהובתי! – מי זאת שעלתה ממדבר סיני כמו ענן עשן, מבשמת במור ובלבונה ובכל בושם שרוכלים מוכרים.

ועכשיו, סביב מטתו של המלך שלמה יש ששים גבורים מגבורי ישראל.

נתנו ריח קומי לך (לכי) רעיתי יפתי ולכי-לך: ס

יונתי בחגני הסלע בסתר המדרגה הראיני את-מראך השמיעני את-קולך כי-קולך ערב ומראך נאה: ס

אחזו-לנו שעלים שעלים קטנים מחבלים פרמים וכרמינו סמדר: ס

דודי לי ואני לו הרעה בשושנים: ס

עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה-לך דודי לצבי או לעפר האילים על-הרי בתר: ס

ג א על-משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו:

ב אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו:

ג מצאוני השמרים הסבבים בעיר את שאהבה נפשי ראיתם:

ד כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו עד-שהביאתיו אל-בית אמי ואל-חדר הורתי:

ה השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או באילות השדה אסתעירו ו אסתעוררו את-האהבה עד שתחפץ: ס

ו מי זאת עלה מן-המדבר כתימרות עשן מקטרת מר ולבונה מכל אבקת רוכל:

ז הנה מטתו של שלמה ששים גברים סביב לה מגבורי ישראל:

כָּלֶם מִתְרַגְּלִים לְאַחוֹז בְּחֶרֶב בְּקֶרֶב, כָּל אֶחָד
חָרְבוּ עַל מוֹתָנָיו, שׁוֹמְרִים מִפְּחַד בְּלִילוֹת.

כָּלֶם אֶתְנִי חֶרֶב מִלְמַדִי מִלְחָמָה אִישׁ
חָרְבוּ עַל-יָרְכוֹ מִפְּחַד בְּלִילוֹת: ס

הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה עָשָׂה לְעַצְמוֹ אִפְרָיוֹן מְפֹאָר
לְמִטָּתוֹ מִעֲצֵי הַלְּבָנוֹן.

אִפְרָיוֹן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מִעֲצֵי
הַלְּבָנוֹן:

אֶת עֲמוּדָיו עָשָׂה מִכֶּסֶף, אֶת הָרְצוּף מִזָּהָב,
עָלָיו פְּרוּכֹת צֶמֶר צְבוּעַ בְּאַרְגָּמָן, תּוֹכוֹ מָלֵא
אֹהֶבֶת יִשְׂרָאֵל.

עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רִפִּידָתוֹ זָהָב מִרְכָּבוֹ
אַרְגָּמָן תּוֹכוֹ רְצוּף אֹהֶבֶת מִבְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם:

צָאוּ וְהִבִּיטוּ בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה, בְּכִתְר
שְׂאֵמוֹ עֲטָרָה אוֹתוֹ בּוּ בְיָוֶם חֲתָנָתוֹ – בְּיוֹם
שִׁמְחַת לְבוֹ.

צָאנָה וַיִּרְאֶינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ
שְׁלֹמֹה בְּעֲטָרָה שְׁעֵטְרָה-לָּו אִמּוֹ בְּיוֹם
חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שִׁמְחַת לְבוֹ: ס

אֶת יָפָה רַעֲיָתִי, אֶת יָפָה – עֵינֶיךָ מִבְּעַד
לְצַמְתֶּךָ יָפוֹת כְּמוֹ יוֹנִים, שְׁעָרֶךָ דּוֹמָה לְעֵדֶר
עֲיִם שְׂגוֹלִשׁוֹת מִהַר הַגִּלְעָד.

הֵנֶךָ יָפָה רַעֲיָתִי הֵנֶךָ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים
מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ שְׁעָרֶיךָ כְּעֵדֶר הָעֲיִים
שְׂגוֹלָשׁוֹ מִהַר גִּלְעָד:

שְׁנֵיךָ דּוֹמוֹת לְעֵדֶר עֲיִם זֹהוֹת שְׁעָלוּ מִן
הָרְחֵצָה, כָּלֶם תּוֹאֲמוֹת וְאִין בָּהֶם פָּגָם.

שְׁנֵיךָ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן-הָרְחֵצָה
שְׁכָלֶם מִתְּאִימוֹת וְשִׁכְלָה אִין בָּהֶם:

שְׁפֹתֶיךָ כְּחוּט אָדוּם בּוֹהֵק, וְדַבְּרֶיךָ נְאֻה,
רְקִתֶךָ מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ כְּפֶלַח רִמּוֹן.

כְּחוּט הַשָּׁנִי שְׁפֹתֶיךָ וּמִדְּבָרֶיךָ נְאֻה
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רְקִתֶךָ מִבְּעַד לְצַמְתֶּךָ:

צִוְאַרְךָ מְקֻשֵׁשׁ כְּמַגְדֵּל דָּוָד שְׁבָנָיו לְמוֹפֵת,
תְּלוּיִים עָלָיו אֶלֶף מְגַנִּים וְכָל נִרְתִּיקֵי חֲצֵי
הַגְּבוּרִים.

כְּמַגְדֵּל דָּוִד צִוְאַרְךָ בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת
אֶלֶף תְּלוּיִים תְּלוּיִים עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי
הַגְּבוּרִים:

שְׁנֵי שְׁדֵיךָ כְּשְׁנֵי עוֹפְרִים תְּאוּמִים בְּנֵי צְבִיָּה
שְׂרוּעִים בֵּין הַשּׁוֹשְׁנִים.

שְׁנֵי שְׁדֵיךָ כְּשְׁנֵי עוֹפְרִים תְּאוּמֵי צְבִיָּה
הָרוּעִים בַּשּׁוֹשְׁנִים:

עַד שִׁיפּוֹת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֶלֶיךָ לִי
אֶל-הַר הַמּוֹר וְאֶל-גִּבְעַת הַלְּבֹנָה:

עַד שִׁיפּוֹת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֶלֶיךָ לִי
אֶל-הַר הַמּוֹר וְאֶל-גִּבְעַת הַלְּבֹנָה:

כְּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי, אִין בְּךָ שׁוֹם פָּגָם.

כְּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמִיּוֹם אִין בְּךָ: ס

יַחַד אֶתִּי מִהַלְּבָנוֹן כְּלָתִי, בּוֹאֵי יַחַד אֶתִּי
מִהַלְּבָנוֹן, הַבִּיטִי מִרְאֵשׁ הָרִי אֲמָנָה, מִרְאֵשׁ
פְּסַגַּת הַחֶרְמוֹן הַמְּשֻׁלָּגַת, מִמַּעֲוֹנוֹת הָאֲרָיוֹת
מִהָרֵי הַנְּמָרִים.

אֶתִּי מִלְּבָנוֹן כְּלָה אֶתִּי מִלְּבָנוֹן תְּבוֹאֵי
תְּשׁוּרוּ מִרְאֵשׁ אֲמָנָה מִרְאֵשׁ שְׁנִיר
וְחֶרְמוֹן מִמַּעֲוֹנוֹת אֲרָיוֹת מִהָרֵי נְמָרִים:

כְּבִשְׁתִּי אֶת לְבִי אֲחוֹתִי כְּלָתִי, כְּבִשְׁתִּי אֶת
לְבִי כְּבָר בְּאַחַת מִעֵינֶיךָ, בְּאַחַת מִשְׂרָשְׁרוֹת

לְבַבְתִּי אֲחֹתִי כְּלָה לְבַבְתִּי בְּאַחַת
(בְּאַחַד) מִעֵינֶיךָ בְּאַחַד עֵנֶק מִצְוֹרְנֶיךָ:

צוארף.

מה יפה אהבתך אחותי בלתי, כה טובה אהבתך יותר מנין וריח השמן שלך מבשם יותר מכל הבשמים.

שפתותיך נוטפות מתיקות בלתי, דבש וחלב שופעים מלשונך, וריח שמלותיך בריח הלבנון.

אחותי בלתי היא כמו גן נעול, מקור מים נעול – מענין שמור.

נטיעותיך פרדס רמונים עם פירות מתוקים, ובשמים של כופר ונרד.

נרד וכרפוס קנה וקנמון וכל עצי לבונה, מור ואהל וכל שורשי בשמים.

משקים במעין של גנים, באר מים חיים, ונוזלים מהלבנון.

התעוררי רוח צפון ובואי רוח דרום, נשבי בגני וישקה הגשם את בשמיו, ואז יבוא אהובי לגנו ויאכל מפרותיו המתוקים.

באתי לגני אחותי הכלה, לקטתי מור ושאר בושם, אכלתי מקנה הספר ומתיקותו הנשפכת, שתיתי מהיין האדום והלבן, אכלו ידידים שתו ושכרו אהובים.

– אני ישנה אך לבי ער, והנה קול אהובי דופק בפתח: פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי ראשי נמלא טל קנצותי רסיסי לילה:

– כבר פשטתי את הבתונת איך אלבש אותה? כבר רחצתי את רגלי איך אטנף אותם?

אהובי סלק את ידו מחזר המנעול להסתלק, ומיד התגעגעתי אליו.

מיד קמתי לפתוח לאהובי ועל ידי ואצבעותי לקראתו בושם מור שנטף על ידיה המנעול.

פתחתי לאהובי אך אהובי כבר חמק ועבר,

מה יפיו דהיך אחתי כלה מה טובו דהיך מנין וריח שמניך מכל בשמים:

נפת תלפנה שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתיך בריח לבנון:

גן נעול אחתי כלה גל נעול מענין חתום:

שלחתיך פרדס רמונים עם פרי מגדים בפרים עם נרדים:

נרד וכרפם קנה וקנמון עם כל עצי לבונה מר ואהלות עם כל ראשי בשמים:

מענין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון:

עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו:

ה באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי עם בשמיו אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים: ס

ב אני ישנה ולבי ער קולו דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קנצותי רסיסי לילה:

ג פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם:

ד דודי שלח ידו מן החזר ומעי המו עליו:

ה קמתי אני לפתח לדודי ויבי נטפתי מור ואצבעתי מור עבר על כפות המנעול:

ו פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר

נפשי יצאה כשאמר שהוא עוזב, חפשותי
אותו ולא מצאתי, קראתי והוא לא ענה לי.

מצאו אותי השומרים שמסתובבים בעיר הכו
ופצעו אותי, שומרי החומות לקחו את צעיפי
מעלי.

משביעה אני אתכם בני ישראל, אם תמצאו
את אהובי מה תגידו לו? – שאני חולת
אהבה!

– מה מיוחד באהובך משאר האהובים, היפה
בנשים? מה מיוחד באהובך משאר האהובים
שככה את משביעה אותנו?

– אהובי בהיר ופניו ורדות, אין אחד מרובה
כמוהו.

ראשו אוצר זהב, שערותיו תלתלים שחורות
בעורב.

עיניו כמו יונים על מעינות מים, רוחצות
בחלב, ממקמות בשלמות.

לחיי בערוגת בושם שגדלים בה תמרקים,
שפתותיו כמו שושנים שנוטפות מבושם המור.

ידיו כמו מגלות של זהב ממלאות באבני
תרשיש, מעיו כמו שנהב מכסה באבני ספיר.

שוקיו כמו עמודי שיש על יסודות אדני זהב,
מראהו כארז מבחר בלבנון.

דברי פיו ממתקים, וכלו מתמידים, זה אהובי
וזה ידידי, בני ישראל.

– לאן הלך אהובך, היפה בנשים? לאן פנה
אהובך ונחפש אותו אתך?

– אהובי ירד לגנו לערוגות הבשמים, לטייל
בגנים וללקט שושנים.

אני מיועדת לאהובי ואהובי מיועד לי, הוא
המטייל בין השושנים.

רעיתי, את יפה בעיר הבירה, נאה
כירושלים, חזקה בצבא גדודים.

נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא
מצאתיהו קראתיו ולא ענני:

מצאתי השמרים הסבכים בעיר הפוני
פצעוני נשאו את-רדדי מעלי שמרי
החמות:

השבעתי אתכם בנות ירושלים
אם-תמצאו את-דודי מה-תגידו לו
שחולת אהבה אני:

מה-דורך מדוד היפה בנשים
מה-דורך מדוד שככה השבעתנו:

דודי צה ואדום דגיל מרובה:

ראשו כהם פז קנצותיו תלתלים
שחורות בעורב:

עיניו פיונים על-אפיקי מים רחצות
בחלב ישבות על-מלאת:

לחיו בערוגת הבשם מגדלות מרקחים
שפתותיו שושנים נטפות מור עבר:

ידיו גילי זהב ממלאים בתרשיש
מעיו עשת שן מעלפת ספירים:

שוקיו עמודי שש מיסדים על-אדני-פז
מראהו פלבנון בחור פארזים:

חפז ממתקים וכלו מחמדים זה דודי
וזה רעי בנות ירושלים:

אנה הלך דורך היפה בנשים אנה פנה
דורך ונבקשנו עמך:

דודי ירד לגנו לערוגות הבשם לרעות
בגנים וללקט שושנים:

אני לדודי ודודי לי הרעה בשושנים: ס

יפה את רעיתי כתרצה נאה
כירושלים אימה פנדגלות:

הפני אלי את מבטך הוא מרומם אותי,
שערך דומה לעדר עזים שגולשות מהגלעד.
שניך דומות לעדר כבשים שעלו מן הרחצה,
כלם תואמות ואין בהם פגם.

רקתך מבעד לצמתך דומה לפלח רמון.
ששים מלכות יש לי ושמונים פילגשים
ועלמות ללא מספר.

אך יונתי המשלמת היא יחידה, היא יחידה
ומיוחדת לאם שילדה אותה, כל הבנות ראו
אותה ואשרו, והמלכות והפילגשים הללו
אותה.

מי זאת שנראית כמו השחר, יפה בלבנה
מיוחדת פחמה, חזקה כצבא גדודים!

ירדתי אל גנת אגוז לראות את אביב פרות
הנחל, לראות האם הגפן פרוחה, אם צמחו
נצני הרמונים.

– לא ידעתי מכך, הייתי חפצה להיות
במרכבות עמי האוהבו!

– שובי שובי ירושלים הבנויה, שובי שובי
ונביט בך, מה תביטו בירושלים הבנויה
בהתבנסות המחנות!

מה יפו צעדיך בעליה לרגל, בתו של האל
המטיב, סתרי ריכוד דומים לתכשיטים
מעשה ידי אמן.

טבורך באגרטל בצורת סהר שאינו חסר זין
למזיגה, בטנד בערמת חטים בשושנים.
שני שדיך בשני עופרים תאומים בני צביה.

צוארך כמגדל שנהב, עיניך צלולות בברכות
המים שעל יד השער הראשי של העיר חשבון,
אפך כמגדל בלבנון שצופה לעבר דמשק.

ראשך שעליך דומה להר הפרמל, וצמותיך
התלויות בחוטי ארגמן, המלך קשור באהבה
בשערותיך הגולשות.

כה יפה וכה נעימה את, אהבה ענגה.

הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבני
שערך בעדר העזים שגלשו מן הגלעד:

שניך בעדר הרחלים שעלו מן הרחצה
שכלם מתאימות ושכלה אין בהם:

כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך:

ששים המה מלכות ושמונים פילגשים
ועלמות אין מספר:

אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה
ברה היא ליולדתה ראוה בנות
ויאשרוה מלכות ופילגשים ויהללוה: ס

מיזאת הנשקפה כמו-שחר יפה
כלבנה ברה פחמה אימה פנדגלות: ס

אל-גנת אגוז ירדתי לראות באבי
הנחל לראות הפרחה הנפון הנצו
הרמונים:

לא ידעתי נפשי שמתני מרכבות עמי
נדיב:

שובי שובי השולמית שובי שובי
ונחודה בך מה-תחזו בשולמית כמחלת
המחנים:

מה יפו פעמיך בנעלים בת-נדיב
חמוקי ריכוד כמו חלאים מעשה ידי
אמן:

שדרך אגן הסהר אל-יחסר המזוג
בטנד ערמת חטים סוגה בשושנים:

שני שדיך בשני עפרים תאמי צביה:

צוארך כמגדל השן עיניך ברכות
בחשבון על-שער בת-רבים אפך
כמגדל הלבנון צופה בני דמשק:

ראשך עליך כפרמל ונדלת ראשך
כארגמן מלך אסור ברהטים:

מה יפית ומה נעמית אהבה בתענוגים:

קומתך הזקופה דומה לעץ תמר ושידך
לאשכולות התמרים.

אמרת, אעלה על עץ התמר, אוחו בענפיו,
ויהיו עכשיו שדך באשכולות ענבים, וריח
נשימתך בריח תפוחים.

וטעמך כיון טוב עבור אהבה אמתית, שגורם
גם לישנים לשוחח.

– אני מיועדת לאהובי ותשוקתו היא בי.

בא אהובי נצא לשדה, נלון בין בשמי הכפר.
נקום השכם בבוקר ונצא לכרמים, נראה אם
פרחו פרחי הגפן, אם נפתחו ענבי הסמדר
הזעירים, אם צמחו נצני הרמונים, שם אעניק
לך את אהבתי.

פרחי היסמין הדיפו ריח, לפתחנו מצויים כל
מיני פרות מתוקים טריים ויבשים, שמרתי
לך מהם, אהובי!

מי יתן שתהיה כאחי שניק מהשדים של
אמי, וכשאפגוש אותך בחוץ אנשק אותך
ולא יבוזו לי.

ואוביל ואביא אותך לבית אמי בהרגלנו,
ואמזוג לך מהיין המבשם וממיץ הרמון.

יד שמאלו של אהובי תתמוך בראשי ויד
מינו תחבק אותי.

משביעה אני אתכם בני ישראל, אל תעירו
ואל תעוררו את האהבה עד שתחפון
להתעורר מעצמה.

ראו את אהובתי – מי זאת שעלתה ממדבר
סיני מתרפקת על אהובה! תחת עץ התפוח
עוררתי את אהבתך עם ישראל, שמה היו
חבלי הלדה של אמן, שמה ילדה אותך.

שים אותי בטבעת על לבך – בטבעת על
זרועך, כי האהבה עזה כמות – קנאתך לי
קשה כמו השאול, לזהטת בשלהבת אש.

זאת קומתך דמתה לתמר ושידך
לאשכולות:

אמרת, אעלה בתמר אחזה בסנסניו
ויהיונא שדך באשכולות הגפן וריח
אפך כתפוחים:

וחפך כיון הטוב הולך לדודי
למישרים דובב שפתי ישנים:

אני לדודי ועלי תשוקתו: ס

לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים:

נשכימה לכרמים נראה אם פרחו
הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם
אתן את דדי לך:

הדיראים נתנו ריח ועל פתחנו
כל מנדים חדשים גם ישנים דודי
צפנתי לך:

מי יתנד כאח לי יונק שדי אמי אמצאך
בחוץ אשקך גם לא יבוזו לי:

אנהנך אביאך אל בית אמי תלמדני
אשקך מינין תרקח מעסי רמוני:

שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני:

השבעתי אתכם בנות ירושלים
מה תעירו ומה תעוררו את האהבה
עד שתחפץ: ס

מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת
על דודה תחת התפוח עוררתיך שמה
חבלתך אמן שמה חבלה ילקתך:

שימני כחותם על לבך כחותם
על זרועך כיעזה כמות אהבה קשה
כשאול קנאה רשפיה רשפי אש

שְׁלֵחַבְתָּהּ:

גם מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה –
נהרות לא ישטפו אותה, אם יתן איש את
כל הון ביתו תמורת אהבה זו, ילעגו לו.

ז מים רבים לא יוכלו לכבות
את־האהבה ונהרות לא ישטפוהָ
אם־יתן איש את־כָּל־הון ביתו באהבה
בוז יבוזו לו: ס

אמרו עלי: יש לנו אחות צעירה שטרם צמחו
שדיה, מה נעשה לאחותנו ביום שיבקשו
לשאת אותה?

ח אחות לנו קטנה ושדים אין לה
מה־נעשה לאחותנו ביום שידבר־בה:

אם היא חומה נבנה עליה טירה של כסף,
ואם היא דלת נקיף אותה בלוח ארז.

ט אם־חומה היא נבנה עליה טירת כסף
ואם־דלת היא נצור עליה לוח ארז:

אני שמורה כמו חומה ושדי כבר כמגדלים,
כך אני משלמת ומוצאת חן בעיני אהובי.

י אני חומה ושדי כמגדלות אז הנייתי
בעיניו כמוצאת שלום: פ

למלך שלמה היה כרם בבקעת הכרמים,
הוא נתן את הכרם לשומרים שכל איש יביא
תמורת פרותיו אלף שקלי כסף.

יא כרם היה לשלמה בכעל המון נתן
את־הכרם לנטרים איש יבא בפריו
אלף כסף:

השיבו את פרמי שלי לפני, קח לך שלמה
את האלף, ועוד מאתים לשומרים את פרותיו!
– אהובתי היושבת בגנים, חברי מקשיבים
לשמוע את קולך, השמיעי לי אותו!

יב פרמי שלי לפני האלף לך שלמה
ומאתים לנטרים את־פריו:

– ברח מהם אהובי, היה דומה לצבי או
לעופר בן אילה על הרי בשמים.

יג היושבת בגנים חברים מקשיבים
לקולך השמיעני:

יד ברח | דודי ודמה־לך לצבי או לעופר
האילים על הרי בשמים:

מגלת רות

בתקופת השופטים היה רעב בארץ ישראל, ואיש אחד מהעיר בית לחם שבנחלת שבט יהודה הלך לגור בארץ מואב ואתו אשתו ושני בָּנָיו.

שם האיש היה אלימלך ושם אשתו נַעֲמִי ושם שני בָּנָיו מחלון וכליון, הם היו מהעיר אַפְרָת היא בית לחם שביהודה, הם באו לארץ מואב ונשארו שם.

אלימלך בעלה של נַעֲמִי מת, והיא נשארה עם שני בָּנָיהָ.

הם נשארו להם נשים מואביות, שם האחת עֲרֹפָה ושם השנייה רות, והם גרו בעֲשֵׂר שָׁנִים.

גם מחלון וכליון שניהם מתו, והאשה נשארה לבדה משני ילדיה ומבעלה.

היא קמה עם בלתייה וחזרה מארץ מואב כי היא שמעה בשדה מואב כי־פקד יהוה את־עמו ונתן להם מזון.

היא יצאה מהמקום שהיתה שם ושתי בלתייה יצאו אתה, והן הלכו בדרך לחזור לארץ יהודה.

אמרה נַעֲמִי לשתי בלתייה: לכו ושובו כל אחת לבית של אמא שלה, ה' יעשה אתכם חסד כמו שעשיתן עם הנפטרים ואיתי.

ה' יברך אתכן שתמצאו כל אחת שלוה בבית בעלה החדש, היא נשקה להן והן בכו בקול.

הן אמרו לה: לא, אלא נחזור אתך, לעמך! אמרה נַעֲמִי: חזרו בנותי, למה לכן ללכת אתי, וכי יכולה אני עדין ללדת בנים שיוכלו להיות בעלים שלכן?

חזרו בנותי, לכו, כי אני זקנה מדי מלה־נשא לאיש, כי גם אם אומר שיש לי סבוי, גם אם

ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ נילך איש מבית לחם יהודה לגור בשׂדֵי מואב הוא ואשתו ושני בָּנָיו:

ושם האיש אלימלך ושם אשתו נַעֲמִי ושם שני־בָּנָיו מחלון וכליון אַפְרָתִים מבית לחם יהודה ויבאו שְׂדֵי־מוֹאֵב ויהיו־שָׁם:

וימת אלימלך איש נַעֲמִי ותשארה היא ושני בָּנֶיהָ:

וישארו להם נשים מואביות שם האחת עֲרֹפָה ושם השנית רות וישבו שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים:

וימתו גם־שניהם מחלון וכליון ותשארה האשה משני ילדיה ומאישה:

ותקם היא וכלתייה ותשב משׂדֵי מואב כי שמעה בשדה מואב כי־פקד יהוה את־עמו לתת להם לחם:

ותצא מן־המקום אשר היתה־שָׁמָּה ושתי כלותיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל־ארץ יהודה:

ותאמר נַעֲמִי לשתי כלתייה לכנה שבנה אשה לבית אמא יַעֲשׂ (יעשה) יהוה עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי:

יתן יהוה לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה:

ותאמרנה־לה כי־אתך נשוב לעמך:

ותאמר נַעֲמִי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד־לי בנים במעי והיו לכם לאנשים:

שבנה בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש־לי תקנה גם הניתי

א

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

אֲנִישׁ הַלַּיְלָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדְתִי בָנִים:
 וְכִי תַחֲפוּ לָהֶם עַד שִׁיגְדְלוּ? וְכִי בִשְׁבִילָם
 תִּשְׁאַרוּ עֲגוּנוֹת וְלֹא תִנְשְׂאוּ לְאִישׁ? אֵל
 תַּעֲשׂוּ בְךָ בְּנֹתַי, כִּי אֲנִי מִצְטַעֶרֶת מְאֹד
 עֲבוּרְכֶן, כִּי הִפְתָּה בִי הַיָּד שֶׁל ה'.

הֵן בָּכוּ עוֹד בְּקוֹל, עֲרַפָּה נִשְׁקָה לַחֲמוּתָהּ
 וּנְפָרְדָּה, וְרוֹת נִשְׁאַרָה צְמוּדָה אֵלֶיהָ.

אָמְרָה נְעָמִי: הִנֵּה גִיסְתָּךְ חֹזְרָה לָעֵם וְלִדְתִּי
 שְׁלָה, חֹזְרִי גַם אֶתְּ כִּמוֹ גִיסְתָּךְ!

אָמְרָה רוֹת: אֵל תִּפְצְרֵי בִי לְעֹזוֹב אוֹתְךָ
 וְלִחְזוֹר מֵאִתְּךָ, כִּי אֵל כָּל מְקוֹם שֶׁתִּלְכִי אֵלַי
 וּבְמְקוֹם שֶׁתִּשְׁהִי בַלַּיְלָה אֲשַׁהֶה, עִמָּךְ הוּא
 עִמִּי וְאֵלוֹהֶיךָ הוּא אֱלוֹהֵי!

בְּמְקוֹם שֶׁתִּמּוֹתַי אָמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֵּר, שֶׁה'
 נַעֲנִישׁ אוֹתִי עוֹד וְעוֹד אִם לֹא אֶקְיִם אֶת
 שְׁבוּעַתִּי זוֹ, כִּי רַק הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי לְבִינְךָ.

נְעָמִי רֵאתָה שֶׁהִיא כָּל בְּךָ מֵתֵאֱמָצֵת לְלַכֵּת
 אִתָּה, וְהִיא הִפְסִיקָה לְדַבֵּר אֵלֶיהָ.

שְׁתִּיחַן הִלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְבֵית לָחֵם, בְּשֶׁחַן
 נִכְנְסוּ לְבֵית לָחֵם כָּל הָעִיר תִּמְדָּה עֲלֵיהֶן,
 וְאָמְרוּ: הֵאֵם זֹאת נְעָמִי?

אָמְרָה לָהֶן: אֵל תִּקְרְאוּ לִי נְעָמִי, קְרְאוּ לִי
 מְרָה כִּי ה' נָתַן לִי מְרִירוֹת רַבָּה.

הִלְכְתִי מִכָּאֵן בְּשָׂאֲנִי מֵלֶאֱהָ וְהוֹ חֲחֹזֵר אוֹתִי
 רִיקָה, לָמָּה תִקְרְאוּ לִי נְעָמִי? וְהוֹ הַשִּׁיב לִי
 כְּגִמּוּלִי וְהִרַע לִי!

נְעָמִי חֹזְרָה וְאִתָּה רוֹת הַמוֹאֲבִית כָּלְתָהּ
 שְׁחֹזְרָה אִתָּה מֵאַרְצָן מוֹאָב, וְהֵן הִגִּיעוּ לְבֵית
 לָחֵם בְּתַחֲלַת קִצְרֵי הַשָּׁעוּרִים.

לְנְעָמִי הָיָה קְרוֹב מִשְׁפָּחָה שֶׁל בַּעֲלָהּ, לוֹחֵם
 גִּבּוֹר, מִמִּשְׁפַּחַת אֵלִימֶלֶךְ, וְשָׁמוֹ בּוּעִז.

אָמְרָה רוֹת הַמוֹאֲבִית לְנְעָמִי: אוּלַי אֵלַי
 לִשְׁדָּה וְאֶלְקֻט שְׁבָלִים בְּעַקְבוֹתַי מִי שְׂאֲמָצָא
 חֵן בְּעֵינֶיךָ? אָמְרָה לָהּ: לְכִי בָתִּי.

הַלַּיְלָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדְתִי בָנִים:

י הַלַּחֲנוּ תִשְׁפָּרְנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְלוּ הַלַּחֲנוּ
 תִּעֲנֶנָּה לְבִלְתִּי הַנּוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנֹתַי
 כִּי־מִרְלִי מְאֹד מִכֶּם כִּי־יִצְאָה בִּי
 יד־יְהוָה:

יד וְתִשְׁנֶנָּה קוֹלָן וְתִבְכִּינָה עוֹד וְתִשְׁקַח
 עֲרַפָּה לַחֲמוּתָהּ וְרוֹת הִבְקָה בָּהּ:

טו וְתֹאמֶר הִנֵּה שָׁבָה יְבִמְתְּךָ אֶל־עַמּוֹתַי
 וְאֶל־אֵלֹהֵיהֶּן שׁוֹבִי אַחֲרַי יְבִמְתְּךָ:

טז וְתֹאמֶר רוֹת אֶל־תִּפְצְרֵי־בִי לְעֹזְבְּךָ
 לְשׁוֹב מֵאַחֲרֶיךָ כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִּי
 אֵלַי וּבִאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֵלָיִן עִמָּךְ עִמִּי
 וְאֵלֹהֶיךָ אֵלֶיהִי:

יז בִּאֲשֶׁר תִּמּוֹתַי אָמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֵּר כֹּה
 יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֹה יוֹסִיף כִּי הַמּוֹת
 יִפְרִיד בֵּינִי וּבִינְךָ:

יח וְתֵרָא כִּי־מֵתֵאֱמָצֵת הִיא לְלַכֵּת אִתָּה
 וְתַחֲדָל לְדַבֵּר אֵלֶיהָ:

יט וְתִלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד־בּוֹאֲנָה בֵּית לָחֵם
 וַיְהִי כְּבוֹאֲנָהּ בֵּית לָחֵם וְתִהְיֶה
 כָּל־הָעִיר עֲלֵיהֶן וְתֹאמְרָנָה הַנָּזֹאת
 נְעָמִי:

כ וְתֹאמֶר אֲלֵיהֶן אֶל־תִּקְרְאֵנָה לִי נְעָמִי
 קְרְאוּ לִי מְרָה כִּי־הִמַּר שְׁבִי לִי מְאֹד:

כא אֲנִי מֵלֶאֱהָ הִלְכְתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה
 לָמָּה תִקְרְאֵנָה לִי נְעָמִי וְיִהְיֶה עֲנָה בִּי
 וְשִׁבִי הִרַע לִי:

כב וְתִשָּׁב נְעָמִי וְרוֹת הַמוֹאֲבִית כָּלְתָהּ
 עַמּוֹת הַשָּׁבָה מִשְׁכְּרֵי מוֹאָב וְהִמָּה בָּאוּ
 בֵּית לָחֵם בְּתַחֲלַת קִצְרֵי שָׁעוּרִים:

כ ג וְלְנְעָמִי מוֹדַע (מִידַע) לְאִישָׁה אִישׁ גִּבּוֹר
 חֵיל מִמִּשְׁפַּחַת אֵלִימֶלֶךְ וְשָׁמוֹ בּוּעִז:

ב וְתֹאמֶר רוֹת הַמוֹאֲבִית אֶל־נְעָמִי
 אֶלְכָה־נָּא הַשְּׁדָּה וְאֶלְקֻטָּה בְּשִׁבָּלִים
 אַחֲרַי אֲשֶׁר אֲמָצָא־חֵן בְּעֵינֶיךָ וְתֹאמֶר

היא הִלְכָה וְחִזְרָה וְלִקְטָה בַשָּׂדֶה אַחֲרֵי
הַקּוֹצְרִים, קָרָה הַמְקֵרָה וְנִזְדַּמְנָה לָהּ חֲלֶקֶת
הַשָּׂדֶה שֶׁל בּוֹעֵז שְׁמִמְשֻׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ.
וְאֵן בּוֹעֵז הִגִּיעַ מִבֵּית לָחֶם, הוּא אָמַר
לְקוֹצְרִים: ה' עִמָּכֶם! עֲנּוּ לוֹ: ה' יְבָרֶךְ אוֹתְךָ!

אָמַר בּוֹעֵז לְעוֹזְרוֹ שְׁמִשְׁגִּיחַ עַל הַקּוֹצְרִים: שֶׁל
מִי הַנְּעֵרָה הַזֹּאת?

עָנָה הַנְּעֵר שְׁמִשְׁגִּיחַ עַל הַקּוֹצְרִים וְאָמַר: הַיָּה
נְעֵרָה מוֹאֲבִית שְׁחִזְרָה עִם נְעָמִי מֵאֶרֶץ מוֹאָב.

הַיָּה אָמְרָה: אֶלְקָט וְאֶאֱסוּף אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים
בֵּין הָעוֹמְרִים, וְהַיָּה בָּאָה וְהִיָּתָה פֹּה מֵאֵן
הַבּוֹקֵר וְעַד עֶשְׂוִי, וְזֶה הַמַּעַט שֶׁאֶסְפָּה
לְהַבִּיא הַבֵּיתָה.

אָמַר בּוֹעֵז לְרוֹת: שְׁמַעִי בַתִּי, אֵל תִּלְכִּי
לְלֶקֶט בַּשָּׂדֶה אַחֵר וְאֵל תַּעֲבְרִי מִכָּאֵן,
תִּמְשִׁיכִי בְכֶה לְהַצְטַרֵּף לְנַעֲרוֹתַי.

חֲפָשִׁי בַשָּׂדֶה שִׁיקְצְרוּ וְתִלְכִי אַחֲרֵיהֶן, הָרִי
צִוִּיתִי אֶת הַנְּעָרִים שֶׁלֹּא יִגְעוּ בָּךְ, וּכְשֶׁתִּהְיִי
צִמְאָה תִלְכִּי לְכָלִי הַמַּיִם וְתִשְׁתִּי מִמֶּה
שֶׁהַנְּעָרִים שׂוֹאֲבִים.

הַיָּה הַשְּׁתַּטְחָה לְפָנֶיהָ וְהַשְּׁתַּחֲוֹתָה עַל הָאָרֶץ,
וְאָמְרָה לוֹ: אֵיךְ מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ כְּאֵלּוֹ
אֶתָּה מִכִּיר אוֹתִי, הָרִי אֲנִי זָרָה?

עָנָה בּוֹעֵז וְאָמַר לָהּ: סִפְרוּ לִי עַל כָּל מֶה
שֶׁעָשִׂית עִם חֲמוּתְךָ אַחֲרֵי שֶׁבַעֲלָךְ מֵת,
שֶׁעֲזַבְתָּ אֶת אֲבִיךָ וְאִמְךָ וְאֶת אֶרֶץ מוֹלְדְּתְךָ
וְהִלְכְתָּ אֵל עִם שְׂלֵא הַכְּרַת אֶתְמוֹל וְשִׁלְשׁוּם.

ה' יִשְׁלַם לָךְ עַל פְּעֻלְתְּךָ וְיִהְיֶה לָךְ שֶׁכֶר שְׁלֹם
מִה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאת לְחֶסֶת תַּחַת
חֲסוּתוֹ.

הַיָּה אָמְרָה: אִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדוֹנָי כִּי נַחֲמָת

לָהּ לְכִי בַתִּי:

וַתֵּלֶךְ וַתָּבוֹא וַתִּלְקָט בַּשָּׂדֶה אַחֲרֵי
הַקּוֹצְרִים וַיִּקַּר מִקְרָהּ חֲלֶקֶת הַשָּׂדֶה
לְבֹעֵז אֲשֶׁר מִמְשֻׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ:

וַהֲנִיחַ-בָּעֵז בְּאֵת מִבֵּית לָחֶם וַיֹּאמֶר
לְקוֹצְרִים יְהִי עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ
יְבָרְכֶךָ יְהוָה:

וַיֹּאמֶר בָּעֵז לְנַעֲרוֹ הַנְּצַב עַל-הַקּוֹצְרִים
לְמִי הַנְּעֵרָה הַזֹּאת:

וַיַּעַן הַנְּעֵר הַנְּצַב עַל-הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר
נְעֵרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא הַשָּׂבָה עִם-נְעָמִי
מִשְׁרֵי מוֹאָב:

וַתֹּאמֶר אֶלְקָטָה-נָא וְאֶסְפָּתִי בְּעוֹמְרִים
אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים וַתָּבוֹא וַתַּעֲמוֹד מֵאֵן
הַבּוֹקֵר וְעַד-עֶשְׂוִי זֶה שֶׁבַתָּה הַבֵּית
מִעַט:

וַיֹּאמֶר בָּעֵז אֶל-רוֹת הַלֹּוא שְׁמַעְתָּ בַתִּי
אֶל-תִּלְכִּי לְלֶקֶט בַּשָּׂדֶה אַחֵר וְגַם לֹא
תַעֲבוּרִי מִזֶּה וְכֹה תִדְבְּקִין עִם-נַעֲרָתִי:

עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן וְהִלְכְתָּ
אַחֲרֵיהֶן הַלֹּוא צִוִּיתִי אֶת-הַנְּעָרִים
לְכַלְתִּי נִנְעַף וְצִמְתָּ וְהִלְכְתָּ אֶל-הַכְּלָיִם
וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׂאֲבוּן הַנְּעָרִים:

וַתַּפֵּל עַל-פָּנֶיהָ וַתִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה וַתֹּאמֶר
אֵלָיו מִדּוֹעַ מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַכִּירֵנִי
וְאֲנֹכִי נְכַרְיָה:

וַיַּעַן בָּעֵז וַיֹּאמֶר לָהּ הַגֵּד הַגֵּד לִי כָּל
אֲשֶׁר-עָשִׂית אֶת-חֲמוּתְךָ אַחֲרֵי מוֹת
אִישְׁךָ וַתַּעֲזֹבִי אֲבִיךָ וְאִמְךָ וְאֶרֶץ
מוֹלְדְּתְךָ וַתִּלְכִּי אֶל-עַם אֲשֶׁר
לֹא-יָדַעְתָּ תְּמוֹל שְׁלִשׁוּם:

יִשְׁלַם יְהוָה פְּעֻלְךָ וְתִהְיֶה מִשְׁכַּרְתְּךָ
שְׁלֹמָה מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר-בָּאת לְחֶסֶת תַּחַת-כַּנְּפוֹי:

וַתֹּאמֶר אִמְצָא-חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדוֹנָי כִּי

אוֹתִי וּנְגַעַת בְּדַבְרֶיךָ לִלְבָב שֶׁל שִׁפְחָתְךָ,
וְאִינְנִי אֶפְלוּ כְּמוֹ אַחַת מִשִּׁפְחוֹתֶיךָ.

אָמַר לָהּ בּוֹעֵז בּוֹזֵמַן הָאוֹכֵל: גִּשְׁי לְכָאן
וְתֹאכְלִי מִהָאוֹכֵל וְתִטְבְּלִי אֶת לַחֲמֶיךָ בְּחוֹמֶיךָ.
הִיא יֹשְׁבָה לְצַד הַקּוֹצְרִים, הוּא הִבִּיא לָהּ
חוֹפֵן שְׁעוּרִים קְלוּיִים, הִיא אָכְלָה וְשִׁבְעָה וְגַם
נִשְׂאָר לָהּ.

הִיא קָמָה לְהַמְשִׁיךְ לְלֶקֶט, וּבּוֹעֵז צִוָּה אֶת
עוֹבְדָיו: תָּנוּ לָהּ לְלֶקֶט גַּם בֵּין הָעֵמְרִים, וְאַל
תִּבְיָשׁוּ אוֹתָהּ.

וְגַם תִּפְּלוּ בְּשִׁבְלֵיהָ מִהַחֲבִילוֹת וְתִשְׂאִירוּ,
וְהִיא תִּאֲסֹף וְלֹא תִצְעֲקוּ עָלֶיהָ!

הִיא לֶקְטָה בְּשָׂדֵה עַד הָעֶרֶב, הִיא חֲבֹטָה אֶת
הַשִּׁבְלִים שֶׁלֶקְטָה וְהִיא לָהּ כְּאִפְּהָ (22ב לִיטֵר)
שְׁעוּרִים.

הִיא נִשְׂאָה אוֹתָם וּבָאָה לְעִיר, חֲמוּתָה רָאֲתָה
אֶת מֵה שֶׁלֶקְטָה, וְרוֹת הוֹצִיאָה וְנִתְּנָה לָהּ אֶת
הָאוֹכֵל שֶׁנִּשְׂאָר לָהּ אַחֲרֵי שִׁשְׁבָּעָה.

אָמְרָה לָהּ חֲמוּתָה: אִיפֹה לֶקְטַת הַיּוֹם? לֹאֵן
הִלְכְּתָ לְעִשְׂוֹת? שִׁיחִיָּה זֶה שֶׁהִכִּיר אוֹתְךָ
מִבּוֹרְךָ! הִיא סִפְרָה לְחֲמוּתָה אֶצֶל מִי הִיא
עִשְׂתָה, וְאָמְרָה: הַשֵּׁם שֶׁל הָאִישׁ שֶׁעִשְׂתִּי
אֶצֶּל הַיּוֹם הוּא בּוֹעֵז.

אָמְרָה נְעָמִי לְכַלְתָּה: מִבּוֹרְךָ הוּא לֵיהִנֹּחַ
שֶׁבַחֲסִדּוֹ לֹא עוֹב לֹא אֶת הַחַיִּים וְלֹא אֶת
הַמֵּתִים! אָמְרָה לָהּ נְעָמִי: הָאִישׁ הוּא קְרוֹב
שְׁלָנּוּ, הוּא מְגֹאֲלָנוּ!

אָמְרָה רוֹת הַמוֹאֲבִיָּה: הוּא גַם אָמַר לִי:
תִּצְטַרְפִּי לְנֹעָרִים הַעוֹבְדִים שְׁלִי עַד שִׁיִּסְיָמוּ
אֶת כָּל הַקְּצִיר שְׁלִי.

אָמְרָה נְעָמִי אֶל רוֹת בְּלָתָה: עֲדִיף בְּתִי
שֶׁתִּצְאִי עִם נְעוּרוֹתַי, וְכֵן לֹא יִפְגְּעוּ בְּךָ
בְּשָׂדֵה אַחֵר.

הִיא הִצְטַרְפָּה לְנְעוּרוֹת שֶׁל בּוֹעֵז לְלֶקֶט, עַד
שֶׁנִּגְמַר קְצִיר הַשְּׁעוּרִים וְקְצִיר הַחֲטִיִּם, וְהִיא

נִחְמַתְנִי וְכִי דִבַּרְתָּ עַל-לִבְּךָ שִׁפְחָתְךָ
וְאִנְכִי לֹא אֶהְיֶה כְּאַחַת שִׁפְחָתֶיךָ:

וַיֹּאמֶר לָהּ בְּעֵז לְעֵת הָאֹכֵל גִּשְׁי הַלֵּם
וְאֶכְלֵת מִן-הַלֶּחֶם וְשִׁבְלֵת פֶּתַח בְּחֹמֶיךָ
וְתִשְׁבִּי מִצַּד הַקּוֹצְרִים וְיִצְבְּטָלָהּ קָלִי
וְתֹאכֵל וְתִשְׁבַּע וְתִתֵּר:

וְתִקֵּם לְלֶקֶט וַיִּצֹו בְּעֵז אֶת-נְעוּרָיו לֵאמֹר
גַּם בֵּין הָעֵמְרִים תִּלְקֹט וְלֹא תִכְלִימוּהָ:

וְגַם שֶׁל-תִּשְׁלוּ לָהּ מִן-הַצְּבָתִים
וְעִזְבֹתֵם וְלֶקְטָה וְלֹא תִנְעֲרוּ-בָּהּ:

וְתִלְקֹט בְּשָׂדֵה עַד-הָעֶרֶב וְתִחֲבֹט אֶת
אֲשֶׁר-לֶקְטָה וְיִהִי כְּאִפְּהָ שְׁעָרִים:

וְתִשָּׂא וְתִבּוֹא הָעִיר וְתִרָא חֲמוּתָה אֶת
אֲשֶׁר-לֶקְטָה וְתוֹצֵא וְתִתֵּן-לָהּ אֶת
אֲשֶׁר-הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה:

וְתֹאמַר לָהּ חֲמוּתָה אִיפֹה לֶקְטַת הַיּוֹם
וְאִנְהָ עִשְׂתִּי וְהִי מִכִּירְךָ בְּרוּךְ וְתִגַּד
לְחֲמוּתָה אֶת אֲשֶׁר-עִשְׂתָה עִמּוֹ וְתֹאמַר
שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עִשְׂתִּי עִמּוֹ הַיּוֹם בְּעֵז:

וְתֹאמַר נְעָמִי לְכַלְתָּה בְּרוּךְ הוּא לִיהִנֹּחַ
אֲשֶׁר לֹא-עוֹב חֲסִדּוֹ אֶת-הַחַיִּים
וְאֶת-הַמֵּתִים וְתֹאמַר לָהּ נְעָמִי קְרוֹב
לָנוּ הָאִישׁ מְגֹאֲלָנוּ הוּא:

וְתֹאמַר רוֹת הַמוֹאֲבִיָּה גַם כִּי-אָמַר
אֵלַי עַם-הַנְּעָרִים אֲשֶׁר-לִי תִדְבְּקוּן עַד
אִם-כֹּלּוּ אֶת כָּל-הַקְּצִיר אֲשֶׁר-לִי:

וְתֹאמַר נְעָמִי אֶל-רוֹת בְּלָתָה טוֹב בְּתִי
כִּי תִצְאִי עִם-נְעוּרוֹתַי וְלֹא יִפְגְּעוּ-בְּךָ
בְּשָׂדֵה אַחֵר:

וְתִדְבֹק בְּנְעוּרוֹת בְּעֵז לְלֶקֶט עַד-כְּלוֹת
קְצִיר-הַשְּׁעוּרִים וְקְצִיר הַחֲטִיִּם וְתִשְׁבִּי

הִלְכָה לַגּוֹר עִם חֲמוּתָהּ.
אָמְרָה לָהּ נַעֲמִי חֲמוּתָהּ: בִּתִּי, הֲרִי אֲנִי רוֹצֵה
שִׂיחֶיהָ לָךְ שְׁלוּחַ – שְׂיִיטֵב לָךְ.
וְעַכְשָׁיו, הֲרִי בּוֹעֵז קְרוֹב מִשְׁפַּחְתִּנוּ שֶׁהֵיית עִם
נַעֲרוֹתַי, הוּא זֹרָה אֶת גּוֹרֵן הַשְּׁעוּרִים הַלְּיָלָהּ.

תִּתְרַחֲצִי, תִּטְפַּחֲנִי אֶת עֲצָמְךָ, תִּלְבְּשִׁי אֶת
שְׂמֹלוֹתַיִךְ, וְתִרְדִּי לַגּוֹרֵן; אֵל תִּגְלִי אֶת עֲצָמְךָ
לְאִישׁ עַד שְׂיָסִים לְאֹכֹל וּלְשִׁתוֹת.

וּכְשֶׁהוּא יֵלֵךְ לְשֹׁכֵב, תִּנְדְּאִי מֵהַמְּקוֹם
שֶׁהוּא שׁוֹכֵב שָׁם, וְתִבּוֹאִי וְתִרִימִי אֶת הַכְּסוּי
לְצַד רַגְלָיו וְתִשְׁכְּבִי שָׁם, וְהוּא כָּבֵד יִגִּיד לָךְ
מֵה לַעֲשׂוֹת.

הִיא אָמְרָה לָהּ: כָּל מֵה שֶׁתֹּאמְרִי לִי אֲעֲשֶׂה.

הִיא יִרְדֶּה לַגּוֹרֵן וְעֲשֶׂתָה אֶת כָּל מֵה שֶׁצִּוְּתָהּ
אוֹתָהּ חֲמוּתָהּ.

בוֹעֵז אָכַל וְשִׁתָּהּ וְהִרְגִישׁ טוֹב וְהוּא בָּא
לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֶרְמָה, הִיא בָּאָה בַּסֶּתֶר
הִרִימָה אֶת הַכְּסוּי לְצַד רַגְלָיו וְשִׁכְּבָה שָׁם.

בְּאֲמִצֵּעַ הַלְּיָלָהּ הָאִישׁ נִבְהַל וְהִתְכוּוֹן, וְהוּא
גָּלָה שֶׁאֲשֶׁה שׁוֹכְבַת לְצַד רַגְלָיו.

אָמַר לָהּ: מִי אַתָּה? אָמְרָה: אֲנִי רוֹת שְׁפַחְתְּךָ,
פְּרוֹשׁ אֶת חֲסוּתְךָ עַל שְׁפַחְתְּךָ כִּי אַתָּה קְרוֹב
הַמִּשְׁפָּחָה הַגּוֹאֵל.

אָמַר לָהּ: בְּרוּכָה אַתָּה לְה' בִּתְנוּ! הֵיטְבַתְּ
בְּחֶסֶדְךָ הָאֲחֵרוֹן יוֹתֵר מִבְּרֵאשׁוֹן – שְׁלֹא
הִלְכַתְּ אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים הַצְּעִירִים, בֵּין עֲנִי וּבֵין
עֲשִׂיר.

וְעַכְשָׁיו בִּתִּי אֵל תִּחְשְׁשִׁי, כָּל מֵה שֶׁתֹּאמְרִי
אֲעֲשֶׂה לָךְ עִבּוּרָךְ, כִּי כָּל תּוֹשְׁבֵי עִירֵי יוֹדְעִים
שֶׁאַתָּה אִשְׁתְּ חֵיל.

וְעַכְשָׁיו, אֲמַנֵּם נְכוּן שְׂאֲנִי גּוֹאֵל, אֲבָל יֵשׁ גַּם
גּוֹאֵל קְרוֹב יוֹתֵר מִמֶּנִּי.

אֶת-חֲמוּתָהּ:

וְתֹאמַר לָהּ נַעֲמִי חֲמוּתָהּ בִּתִּי הֲלֹא
אֲבִקֶּשׁ לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ:

וְעַתָּה הֲלֹא בְּעֵז מְדַעְתָּנוּ אֲשֶׁר הֵיית
אֶת-נַעֲרוֹתַי הַנְּהָ-הוּא זֹרָה אֶת-גּוֹרֵן
הַשְּׁעוּרִים הַלְּיָלָהּ:

וְרִחַצְתִּי וְנִסַּכְתִּי וְשָׂמַתְּ שְׂמֹלְתַיִךְ (שְׂמֹלֶתְךָ)
עָלַי וְיִרְדֶּתְּ (וִירִדְתִּי) הַגּוֹרֵן אֶל-תַּנְּדְּעִי
לְאִישׁ עַד כִּלְתּוֹ לְאֹכֹל וּלְשִׁתוֹת:

וַיְהִי בְּשֹׁכְבוֹ וַיִּדְעַתְּ אֶת-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר
יִשְׁכְּבֶ-שָׁם וּבָאת וּנְגִילִית מִרַגְלָתָיו
וְשִׁכְּבַתְּ (וּשְׁכַבְתִּי) וְהוּא יִגִּיד לָךְ אֶת
אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין:

וְתֹאמַר אֵלֶיהָ כָּל אֲשֶׁר-תֹּאמְרִי [אֵלַי]
אֲעֲשֶׂה:

וְתִרְדֵּ הַגּוֹרֵן וְתַעֲשֶׂה כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוְּתָהּ
חֲמוּתָהּ:

וַיֵּאכַל בְּעֵז וַיִּשְׁתֶּה וַיִּיטֵב לִבּוֹ וַיָּבֵא
לְשֹׁכֵב בְּקִצָּה הָעֶרְמָה וְתִבָּא בַּלַּיִט
וְתִגַּל מִרַגְלָתָיו וְתִשְׁכְּבֵהוּ:

וַיְהִי בַחֲצֵי הַלְּיָלָהּ וַיִּחְקַד הָאִישׁ וַיִּלְכַּתְּ
וַהֲנֶה אִשָּׁה שִׁכְּבַת מִרַגְלָתָיו:

וַיֹּאמֶר מִי-אַתְּ וְתֹאמַר אֲנִי רוֹת אֲמַתְּךָ
וּפְרֹשֶׁת כְּנַפְךָ עַל-אֲמַתְּךָ כִּי גֹאֵל אַתָּה:

וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לַיהוָה בִּתְנוּ! הֵיטְבַתְּ
בְּחֶסֶדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן-הֶרֶאשׁוֹן
לְבִלְתִּי-לָכֵת אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים אִם-הָלַךְ
וְאִם-עָשִׂיר:

וְעַתָּה בִּתִּי אֶל-תִּירְאִי כָּל אֲשֶׁר-תֹּאמְרִי
אֲעֲשֶׂה לָךְ כִּי יוֹדְעֵי כָּל-שְׂעֵר עִמִּי כִּי
אַשְׁתְּ חֵיל אַתְּ:

וְעַתָּה כִּי אֲמַנֵּם כִּי (אם) גֹּאֵל אֲנִי וְגַם
יֵשׁ גֹּאֵל קְרוֹב מִמֶּנִּי:

תשני הלילה ונראה בבוקר אם הוא יגאל אותך – טוב, שיגאל, ואם הוא לא ירצה לגאול אותך, אני נשבע בחיי ה' שאגאל אותך, שכבי פה עד הבוקר.

היא שכבה לצד רגליו עד הבוקר וקמה לפני שאדם יכול לזהות את חברו כי הוא רצה שלא ידעו שהאשה באה לגורן.

הוא אמר: תני את המטפחת שעליך ותחזיקי בה, היא החזיקה בה, הוא מדד כמות של שש סאים של גרעני שעורים (7 ליטר) ושם עליה והוא בא לעיר.

היא באה אל חמותה, אמרה לה: של מי את עכשיו בתי? רות ספרה לה את כל מה שעשה לה האיש.

ואמרה: את שש הסאים של שעורים האלה הוא נתן לי כי הוא אמר לי: אל תבואי אל חמותך בלי כלום.

אמרה לה: שבי בתי עד שתדעי איך יקרו הדברים, כי האיש לא ינוח אלא אם הוא יסים את הענין היום.

ובועז עלה לשער העיר וישב שם עד שראה את הגואל שבוועז דבר עליו עובר, אמר לו: סור לכאן ושב פה פלוני אלמוני, הוא סר וישב. הוא אסף עשרה אנשים מחכמי העיר ואמר: שבו פה, והם ישבו.

אמר לגואל: נעמי שחזרה מארץ מואב מכרה את חלקת השדה של אלימלך אחינו.

ואני גליתי לך כדי שתקנה אותה בפני היושבים פה ובפני חכמי עירנו. אם תפדה – תפדה, ואם לא תפדה ספר לי, ואדע – כי חוץ ממך אין מי שיפדה ואני אחריך. אמר לו אני אפדה.

אמר בוועז: ביום שתקנה את השדה מנעמי, גם מרות המואבית אשת המת תקנה את

ליניו הלילה והנה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך ונאלתיך אנכי חיהנה שכבי עד הבקר:

ותשכב מגלותו עד הבקר ותקם בטרם (בטרם) יכיר איש את רעהו ויאמר אלייך כי באה האשה הגרן:

ויאמר ה'בי המטפחת אשר עליך ואחזיקה ותאחזי בה ונגמר שש-שערים נישת עליה ויבא העיר:

ותבוא אל-חמותה ותאמר מי-את בתי ותגד לה את כל-אשר עשה לה האיש:

ותאמר שש-השערים האלה נתן לי כי אמר [אלי] אל-תבואי ריקם אל-חמותך:

ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי-אם-כלה הדבר היום:

ובועז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר-בעז ויאמר סורה שבה-פה פלני אלמני ויסר וישב:

ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו-פה וישבו:

ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב:

ואני אמרתי אנלה אזנה לאמר קנה נגד היושבים ונגד זקני עמי אם-תגאל גאל ואם-לא יגאל תגידה לי ואדעה (ואדע) כי אין זולתך לגאול ואנכי אחריך ויאמר אנכי אגאל:

ויאמר בעז ביום-קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואבית אשת-המת

זכרו בדאי להקים את שם המת על נחלתו.

אמר הגואל: לא אוכל לפדות לי בדי שלא אשחית את משפחתי באשה מואבית, פדה לך אתה בזכות שלי לפדות, כי אני לא אוכל לפדות.

וכך היה נהוג מקדם בישראל, בפדיון ובהחלפה – לאשרר כל דבר, איש חולץ את נעלו ונותן לחברו, זה החוזה בישראל.

אמר הגואל לבועז קנה לך, והוא חלץ את נעלו.

אמר בועז לזקנים ולכל העם: אתם היום עדים שקניתי מנעמי את כל הרכוש של אלימלך ואת כל הרכוש של בליון ומחלון.

וגם את רות המואבית אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים את שם המת על נחלתו, ולא יכרת שם זכר המת מלהיות עם אחיו ומעיר נחלתו – אתם עדים היום!

אמרו כל העם שבשער והזקנים: אנחנו עדים! יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך שתהיה כרחל וכלאה שבנו שתיהן את בית ישראל, ותצליח באפרת ויתפרסם שמו בבית לחם.

ומשפחתך מהצאצאים שה' יתן לך מהנערה הזאת תהיה כמשפחתו של פרוץ שתמר ילדה ליהודה.

בועז לקח את רות והיא נשאה לו והוא בא אליה, ה' זכה אותה בהריון והיא ילדה בן.

אמרו הנשים לנעמי: ברוך ה' שלא מנע ממך גואל היום, ויתפרסם שמו בישראל.

ושיהיה עבורך מביא נחת ודואג לך

קניתי (קניתי) להקים שם המת על נחלתו:

וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לֹא אוֹכֵל לְגָאֵל (לגאול) לִי פְדוּתֵי אִשְׁחִית אֶת־נַחְלָתִי גֹאֵל־לְךָ אַתָּה אֶת־גֹּאֲלִי כִי לֹא־אוֹכֵל לְגֹאֵל:

וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל־הַגֹּאֵלָה וְעַל־הַתְּמוּדָה לְקַיֵּם כָּל־דְּבַר שְׁלֹף אִישׁ נִעְלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל:

וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לְבֹעַז קְנֵה־לְךָ וַיִּשְׁלַף נִעְלוֹ:

וַיֹּאמֶר בְּעִז לְזַקְנִים וְכָל־הָעָם עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם כִּי קִנִּיתִי אֶת־כָּל־אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחְלוֹן מִיַּד נְעָמִי:

וְגַם אֶת־רוּת הַמֹּאבִיָּה אִשְׁתׁ מַחְלוֹן קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל־נַחְלָתוֹ וְלֹא־יִכָּרֵת שֵׁם־הַמֵּת מֵעַם אַחִיו וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם:

וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אֲשֶׁר־בַּשַּׁעַר וְהַזְקֵנִים עֲדִים יִתֵּן יְהוָה אֶת־הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל־בֵּיתְךָ כְּרַחֵל וְכַלְאָה אֲשֶׁר בְּנֵי שְׁתֵּיהֶם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל וַעֲשֵׂה־תֵּיִל בְּאַפְרָתָה וּקְרָא־שֵׁם בְּבֵית לָחֶם:

וַיְהִי בֵּיתְךָ כְּבֵית פְּרוֹץ אֲשֶׁר־יְלֵדָה תָּמַר לַיהוּדָה מִן־הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לְךָ מִן־הַנְּעֵרָה הַזֹּאת:

וַיִּקַּח בְּעִז אֶת־רוּת וַתְּהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֶלֶיהָ וַיִּתֵּן יְהוָה לָהּ הַרְיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן:

וַתֹּאמְרֵנָה הַנְּשִׁים אֶל־נְעָמִי בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל:

וַתְּהִי לְךָ לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ וּלְכַלְכֵּל

בְּזִקְנוּתָךְ, כִּי כִלְתָךְ שְׂאוּהֶבֶת אוֹתָךְ יִלְדָה
אוֹתוֹ – שֶׁהִיא טוֹבָה לְךָ יוֹתֵר מִשְׁבַּעַת בְּנִים.

אֶת־שִׁבְתָּךְ כִּי כִלְתָךְ אֲשֶׁר־אֶהְבֶּתְךָ
יִלְדְתוּ אֲשֶׁר־הִיא טוֹבָה לְךָ מִשְׁבַּעַת
בְּנִים:

נְעָמִי לִקְחָה אֶת הַיֶּלֶד וְשָׂמָה אוֹתוֹ
בְּזִרְעוֹתֶיךָ, וְהִיא הִיְתָה הַמְטַפֶּלֶת שְׁלוֹ.

וַתִּקַּח נְעָמִי אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתְּהוּ בְּחִיקָה
וַתִּהְיֶה לּוֹ לְאִמָּנָה:

הַשְּׂכֵנּוֹת קָרְאוּ לוֹ שֵׁם וְלֹא רוּת, לְהִרְאוֹת
שֶׁהֵבֵן נוֹלַד לְנְעָמִי, הֵן קָרְאוּ אֶת שְׁמוֹ עוֹבֵד,
הוּא אָבִיו שֶׁל יִשְׂי שֶׁהִיא אָבִיו שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ.

וַתִּקְרָאנָה לּוֹ הַשְּׂכֵנּוֹת שֵׁם לְאִמֹר
יֶלֶד־בֶּן לְנְעָמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד
הוּא אָבִי־יִשְׂי אָבִי דָּוִד: פ

וְאֵלֶּה צִאֲצָאֵי פֶרֶץ: פֶּרֶץ הוֹלִיד אֶת חֲצִרֹן.

וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פֶּרֶץ פֶּרֶץ הוֹלִיד
אֶת־חֲצִרֹן:

חֲצִרֹן הוֹלִיד אֶת רֵם, וְרֵם הוֹלִיד אֶת
עַמִּינָדָב.

וְחֲצִרֹן הוֹלִיד אֶת־רֵם וְרֵם הוֹלִיד
אֶת־עַמִּינָדָב:

עַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן, וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת
שְׁלֵמָה.

וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת־נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן
הוֹלִיד אֶת־שְׁלֵמָה:

שְׁלֵמוֹן הוֹלִיד אֶת בּוּעִז, וּבוּעִז הוֹלִיד אֶת
עוֹבֵד.

וְשְׁלֵמוֹן הוֹלִיד אֶת־בּוּעִז וּבוּעִז הוֹלִיד
אֶת־עוֹבֵד:

עוֹבֵד הוֹלִיד אֶת יִשְׂי, וְיִשְׂי הוֹלִיד אֶת דָּוִד
הַמֶּלֶךְ.

וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת־יִשְׂי וְיִשְׂי הוֹלִיד
אֶת־דָּוִד:

מגלת איכה

איך העיר שהיה בה עם רב, ישבה לבד – ללא תושביה, איך נהיתה כמו אלמנה; זאת שהיתה חשובה בין העמים והיתה כמו שרה במדינות, איך הפכה למשעבדת.

היא בוכה בלילה ודמעתה על לחיה, אין לה מנחם מפל אוהביה, כל ידידה בגדו בה והפכו לה לאויבים.

יהודה גלתה וישבה בין העמים, היא לא מצאה מנוחה מהשפלות ומרוב עבדות, כל הרודפים אחריה השיגו אותה באלו היתה במקום צר שאין בו לאן לברוח.

דרכי ציון אבלות – אין באים לחג, כל שעריה שוממים כוהניה נאנחים, בתולותיה עצובות, והיא מר לה.

צוריה הפכו לחשובים, אויביה בשלוח, פי ה' צער אותה על פשעיה הרבים, ילדיה הלכו בשבי בידי הצורך.

יצא מבת ציון כל ההדר שלה, שריה היו כמו אילים שלא מצאו מרעה וברחו בלי פח מהרודף.

ירושלים זכרה בימי שפלותה וגלותה את כל הדברים הנחמדים שהיו לה מימי קדם, ראו אותה צוררים בשעמה נופל ביד הצורך ואין מי שעוזר לה וצחקו על ירידתה מגדלתה.

ירושלם חטאה חטא, לכן נהיתה כמו אשה מרחקת, כל מכבדיה זלזלו בה כי ראו את חרפתה, גם היא נאנחה ונסוגה לאחור.

חטאיה נעשו גלויים בלא שתזכור מה יקרה באחריתה, היא ירדה פלאים אין לה מנחם, ראה ה' את שפלותי שהאויב הגזים.

הצורך הניף את ידו לקחת את כל חפציה הנחמדים, כאשר ראתה שגזים באו אל מקדשה – גזים שאסרתה להתחתן אתם.

איכה | ישבה בדר העיר רבתי עם היתה כאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס: ס

בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה מנחם מפל אוהביה כל רעייה בגדו בה היו לה לאיבים: ס

גלתה יהודה מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל רדפיה השיגוה בין המצרים: ס

דרכי ציון אבלות מבלי באי מועד כל שעריה שוממין כוהניה נאנחים בתולותיה נוגות והיא מרלה: ס

היו צריה לראש אויביה שלו כיהנה הונה על רב פשעיה עולליה הלכו שבי לפני צר: ס

ויצא מבת (מן בת) ציון כל הדרה היו שריה כאילים לא מצאו מרעה וילכו בלא כח לפני רודף: ס

זכרה ירושלם ימי עניה ומרודיה כל מחמדיה אשר היו מימי קדם בנפל עמה בנד צר ואין עוזר לה ראוה צרים שחקו על משבתה: ס

חטא חטאה ירושלם על כן לניהה היתה כל מכבדיה הזלזוה כיראו ערותה גם היא נאנחה ותשב אחור: ס

טמאתה בשוליה לא זכרה אחריתה ותרד פלאים אין מנחם לה ראה יהנה את עניי כי הגדיל אויב: ס

ידו פרש צר על כל מחמדיה כיראתה גזים באו מקדשה אשר צויתה לא יבאו בקהל לה: ס

כָּל עֲמֹה נֶאֱנָחִים מִבְּקָשִׁים לֶחֶם נִתְּנוּ אֶת
חֲפְצֵיהֶם הַנְּחֻמִּים תְּמוּרַת אוֹכַל כְּדֵי לְהָשִׁיב
אֶת נַפְשָׁם, רֵאשׁוּהוּ וְהִבִּט שֶׁהִפְכָתִי לְזוּלָה.

כָּל עוֹבְרֵי דֶרֶךְ – שְׁלֵא תִבֵּא כְּזֹאת צָרָה
אֲלֵיכֶם! הִבִּיטוּ וּרְאוּ, הֲאִם יֵשׁ מִכְּאוֹב
כִּמְכֹאֲבֵי שָׁהוּ עוֹלָל לִי – שֶׁצַּעַר אוֹתִי בְּיוֹם
בְּעָסוֹ?

מִמָּרוֹם שְׁלַח אֵשׁ בְּעַצְמוֹתַי וַיִּרְדֶּנָּה
רֶשֶׁת לְרַגְלֵי וְהָשִׁיב אוֹתִי אַחֲרָה, עֲשֵׂה אוֹתִי
שׁוֹמְמָה וְחַלְשָׁה כָּל הַיּוֹם.

הַכְּבִיד בְּיָדוֹ אֶת עוֹל עוֹנֵשׁ פֶּשְׁעֵי, עָלוּ עַל
צוּאָרַי כְּעֹנְפֵי גִפְּוֹן מֵתִלְפָּפִים, הַכְּשִׁיל כּוֹחִי, הִ'
שָׁם אוֹתִי בְּיָדִי כְּאֵלֶּה שְׁלֵא אוֹכַל לְקוֹם מֵהֶם.

הִ' רָמַס אֶת כָּל אֲבִירֵי שְׁבָקָרְבִי, הִכְרִיז עַל
תִּיאָרִיךְ לְהַתְּכַנְּסוֹת הַגּוֹיִם נִגְדֵי לְשִׁבּוֹר אֶת
בַּחוּרֵי, הִ' דֶּרֶךְ עַל בְּתוּלוֹת בַּת יְהוּדָה כְּמוֹ
שֶׁדוֹרְכִים עַל עֲנָבִים בְּגַת.

עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה עֵינַי עֵינֵי מוֹרִידָה מִיָּם, כִּי
הִתְרַחַק מִמֶּנִּי מִנְחָם מְשִׁיב נַפְשִׁי, בְּנֵי הָיוּ
שׁוֹמְמִים כִּי הָאוֹיֵב גָּבַר.

צִיּוֹן פָּרְשָׂה אֶת יָדֶיהָ בְּזַעֲקָה, אֵינִן לָהּ מִנְחָם,
הִ' צוּהָ עַל יַעֲקֹב שֶׁצּוֹרְרֵיו יִקְיִפוּהוּ סְבִיבָיו,
יְרוּשָׁלַם הִפְכָה לְשִׁנוּאָה בִּינֵיהֶם.

צִדִּיק הוּא הִ' שֶׁמְרִיתִי אֶת דְּבָרָיו, שָׁמְעוּ נָא
כָּל הָעַמִּים וּרְאוּ אֶת מִכְּאוֹבִי, בְּתוּלוֹתֵי
וּבַחוּרֵי הִלְכוּ בְּשִׁבִי.

קִרְאתִי לְמֵאֲהָבֵי וְהֵם רָמוּ אוֹתִי, כּוֹהֲנֵי וְזִקְנֵי
גִּעְוֵו לְמוֹת בְּעִיר, כִּי חֲפָשׂוּ לְעַצְמָם אוֹכַל
לְהָשִׁיב אֶת נַפְשָׁם, וְלֹא הָיָה לָהֶם.

רֵאשׁוּהוּ הִ' שֶׁצַּר לִי, מַעֵי נִתְּכּוֹצוּ, לְבִי נִהְפָּד
בְּקָרְבִי כִּי מְרֹדֵתִי בָּהּ, מִבְּחוּץ שִׁכְלָה חָרַב
וּבְבֵית כְּמוֹת.

כָּל אוֹיְבֵי שָׁמְעוּ שֶׁאֲנִי נֶאֱנָחַת וְאֵינִן לִי מִנְחָם,

כָּל-עֲמֹה נֶאֱנָחִים מִבְּקָשִׁים לֶחֶם נִתְּנוּ
מִחֲמוּדֵיהֶם (מִחֲמוּדֵיהֶם) בְּאֶכָּל לְהָשִׁיב
נַפְשׁוֹ רֵאשׁוּהוּ וְהִבִּיטָה כִּי הָיִיתִי
זוּלָה: ס

לֹא אֲלֵיכֶם כָּל-עוֹבְרֵי דֶרֶךְ הִבִּיטוּ
וּרְאוּ אִם-יֵשׁ מִכְּאוֹב כִּמְכֹאֲבֵי אֲשֶׁר
עוֹלָל לִי אֲשֶׁר הוֹגֵה יְהוָה בְּיוֹם חֲרוֹן
אַפּוֹ: ס

מִמָּרוֹם שְׁלַח-אֵשׁ בְּעַצְמוֹתַי וַיִּרְדֶּנָּה
פֶּרֶשֶׁת רֶשֶׁת לְרַגְלֵי הַשִּׁיבֵנִי אַחֲרָה נִתְּנֵנִי
שׁוֹמְמָה כָּל-הַיּוֹם דְּרוּחַ: ס

נִשְׁקַד עַל פֶּשְׁעֵי בְּיָדוֹ יִשְׁתַּדְּנוּ עָלוּ
עַל-צוּאָרַי הַכְּשִׁיל כּוֹחִי נִתְּנֵנִי אֲדָנִי
בְּיָדֵי לֹא-אוֹכַל קוֹם: ס

סִלָּה כָל-אֲבִירֵי וְאֲדָנִי בְּקָרְבִי קִרְא
עָלַי מוֹעֵד לְשִׁבּוֹר בַּחוּרֵי גַת דְּרָךְ אֲדָנִי
לְבַתוּלוֹת בַּת-יְהוּדָה: ס

עַל-אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה עֵינַי וְעֵינֵי יִרְדָּה
לְיוֹם כִּי-תִרְחַק מִמֶּנִּי מִנְחָם מְשִׁיב נַפְשִׁי
הָיוּ בְנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גָבַר אוֹיְבִי: ס

פָּרְשָׂה צִיּוֹן בְּיָדֶיהָ אֵינִן מִנְחָם לָהּ צְוּהָ
יְהוָה לְיַעֲקֹב סְבִיבָיו צָרְרוּ הָיִיתָה
יְרוּשָׁלַם לְנִדְּחָה בִּינֵיהֶם: ס

צִדִּיק הוּא יְהוָה כִּי פִּיהוּ מְרִיתִי
שָׁמְעוּ-נָא כָּל-הָעַמִּים (עַמִּים) וּרְאוּ
מִכְּאוֹבֵי בְּתוּלוֹתֵי וּבַחוּרֵי הִלְכוּ בְּשִׁבִי:
ס

קִרְאתִי לְמֵאֲהָבֵי תְמוּהָ רְמוּנֵי כֹהֲנֵי
וְזִקְנֵי בְּעִיר גִּעְוֵו כִּי-בִקְשׁוּ אֶכָּל לְמוֹ
וַיִּשְׁבּוּ אֶת-נַפְשָׁם: ס

רֵאשׁוּהוּ יְהוָה כִּי-צָר-לִי מַעֵי חֲמֹרְמָרוּ
נִהְפָּד לְבִי בְּקָרְבִי כִּי מְרוֹדֵתִי
מִחוּץ שִׁכְלָה-חָרַב בְּבֵית כְּמוֹת: ס

שָׁמְעוּ כִּי נֶאֱנָחַת אֲנִי אֵינִן מִנְחָם לִי

שָׁמְעוּ אֶת רַעְתִּי וְשָׁמְחוּ כִּי אֶתְּהָ עֲשִׂיתָ,
 תָּבִיא עֲלֵיהֶם אֶת הַיּוֹם שֶׁקָּרָאתָ, וַיְהִי כַּמוֹנִי.
 תָּבֵא כָּל רַעְתֶּם לִפְנֵיךָ וְתַעֲלֵל לָהֶם כְּמוֹ
 שְׁעוֹלֵלֶת לִי עַל כָּל פְּשָׁעֵי כִּי אֲנֹחֲתִי רַבּוֹת
 וְלִבִּי חָלַשׁ.

אִיךָ הַחֲשִׁידָה ה' בְּכַעֲסוֹ אֶת מַמְלַכַת צִיּוֹן,
 הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם לָאָרֶץ אֶת תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל,
 וְלֹא זָכַר בַּיּוֹם כַּעֲסוֹ אֶת זְכוֹת הָעָם שֶׁהָיָה
 הַשְּׂרַפְרָף עֲבוּר רִגְלָיו.

ה' הִשְׁחִית וְלֹא רַחַם עַל כָּל הַבְּתִים הַיְפִים
 שֶׁל יַעֲקֹב, הִרְס בְּכַעֲסוֹ אֶת מִבְצָרֵי קְהֵלֶת
 יְהוּדָה עַד הַיְסוּד, בָּטַל אֶת מַלְכוּתָהּ וְאֶת
 שְׂרִיָּהּ.

עָקַר בְּכַעֲס אֶת כָּל כְּבוֹד יִשְׂרָאֵל, הַחֲזִיר
 אַחֲרָהּ אֶת יַד יְמִינוֹ הַמְּגִינָה מֵאוֹיֵב, הוּא בָּעַר
 בַּיַּעֲקֹב כְּמוֹ אִשׁ לְהִבָּה שֶׁשָּׂרְפָה מִסָּבִיב.

דָּרַךְ אֶת קִשְׁתּוֹ כְּמוֹ אוֹיֵב, הִרִים אֶת יַד יְמִינוֹ
 כְּמוֹ צוּר, וְהִרְג אֶת כָּל הָאָנָשִׁים הַנְּאִים,
 שִׁפְךָ כַּאֲשֶׁר אֶת כַּעֲסוֹ בְּמִקְדָּשׁ מַמְלַכַת צִיּוֹן.

ה' הִתְנַהֵּג כְּמוֹ אוֹיֵב וְהִרִס אֶת יִשְׂרָאֵל, הִרִס
 אֶת כָּל אַרְמְנוֹתָיו שַׁחַת אֶת מִבְצָרָיו, וְהִרְבָּה
 בְּמַמְלַכַת יְהוּדָה אֲבִילוֹת וְאֲנִינּוֹת.

גָּזַם אֶת מִקְדָּשׁוֹ כְּמוֹ שְׂגוּזִים גָּז, הִשְׁחִית אֶת
 מְקוֹם הַעֲלִיָּה לְרִגְלָהּ, ה' הִשְׁבִּיחַ בְּצִיּוֹן מוֹעֵד
 וְשַׁבָּת, וְקָלַל בְּזַעֲמוֹ מֶלֶךְ וְכֹהֵן.

ה' עָזַב אֶת מִזְבְּחוֹ, נָטַשׁ אֶת מִקְדָּשׁוֹ, וְהִסְגִּיר
 בְּיַד אוֹיֵב אֶת חוֹמוֹת אַרְמְנוֹתָיו, הָאוֹיֵבִים
 הִרְעִיפוּ בְּקוֹל בְּבֵית ה' כְּבִיּוֹם מוֹעֵד.

ה' תִּכְנַן לְהִשְׁחִית אֶת חוֹמַת בֵּית צִיּוֹן וְכִבֵּר
 מִדָּד הַיְכֹן, הוּא לֹא יַחֲזִיר אֶת יָדוֹ מִלֵּהֲשַׁחֲתִי,
 הוּא יַעֲשֶׂה אֶת הַגֶּדֶר וְהַחוֹמָה אֲבֵלִים – בְּבֵית
 אַחַת הֵם יַעֲשׂוּ אֲמֵלִלִים.

אֲבָנֵי שְׁעָרֶיהָ שִׁקְעוּ בְּאָרֶץ, ה' אֲבַד וְשָׁבַר אֶת

כָּל-אֲבֵי שָׁמְעוּ רַעְתִּי שֶׁשׂוּ כִּי אֶתְהָ
 עֲשִׂיתָ הַבָּאָת יוֹם-קָרָאתָ וַיְהִי כַּמוֹנִי: ס
 תָּבֵא כָּל-רַעְתֶּם לִפְנֵיךָ וְעוֹלֵל לָמוֹ
 כַּאֲשֶׁר עוֹלֵלֶת לִי עַל כָּל-פְּשָׁעֵי
 כִּי-רַבּוֹת אֲנֹחֲתִי וְלִבִּי דוּי: פ

קִינָה ב

אִיכָה יַעֲלִיב בְּאֶפְסוֹ | אֲדַלֵּי אֶת-בֵּית-צִיּוֹן
 הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם לָאָרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא-זָכַר הַדָּם-רִגְלָיו בַּיּוֹם אֶפְסוֹ: ס

בָּלַע אֲדַנִּי וְלֹא (לֹא) חָמַל אֶת כָּל-נַאֲוֹת
 יַעֲקֹב הֵחֵס בַּעֲבֹרְתוֹ מִבְצָרֵי
 בֵּית-יְהוּדָה הִגִּיעַ לָאָרֶץ חָלָל מִמְלָכָה
 וְשְׂרִיָּה: ס

גָּדַע בְּחִרְי-אֶף כָּל קֶרֶן יִשְׂרָאֵל הַשִּׁיב
 אַחֲרֵי יְמִינוֹ מִפְּנֵי אוֹיֵב וַיִּבְעַר בַּיַּעֲקֹב
 כַּאֲשֶׁר לְהִבָּה אֶכְלָה סָבִיב: ס

דָּרַךְ קִשְׁתּוֹ כְּמוֹ אוֹיֵב נִצָּב יְמִינוֹ כַּצֵּר
 וַיְהִרֵג כָּל מַחֲמַדֵּי-עֵינַי בְּאֶהֱלֵ בֵּית-צִיּוֹן
 שִׁפְךָ כַּאֲשֶׁר חֲמַתּוֹ: ס

הָיָה אֲדַנִּי | כְּאוֹיֵב בָּלַע יִשְׂרָאֵל בָּלַע
 כָּל-אַרְמְנוֹתֶיהָ שַׁחַת מִבְצָרָיו וַיִּרְב
 בְּבֵית-יְהוּדָה תְּאֲנִיָּה וְאֲנִיָּה: ס

וַיַּחֲמַס כַּנֶּן שִׁכּוֹ שַׁחַת מַעְרֹו שִׁכַח יְהוָה
 | בְּצִיּוֹן מוֹעֵד וְשַׁבָּת וַיִּנְאָץ בְּזַעַם-אֶפְסוֹ
 מֶלֶךְ וְכֹהֵן: ס

זָנַח אֲדַנִּי | מִזְבְּחוֹ נֶאֱרַר מִקְדָּשׁוֹ הִסְגִּיר
 בְּיַד-אוֹיֵב חוֹמוֹת אַרְמְנוֹתֶיהָ קוֹל נִתְּנָה
 בְּבֵית-יְהוָה כְּבִיּוֹם מוֹעֵד: ס

חָשַׁב יְהוָה | לְהִשְׁחִית חוֹמַת בֵּית-צִיּוֹן
 נָטַח קוֹ לֹא-הִשִּׁיב יָדוֹ מִבָּלַע
 וַיִּאֲבַל-חַל וְחוֹמָה יַחֲדוּ אֲמֵלְלוּ: ס

טָבְעוּ בְּאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ אֲבָד וְשָׁבַר

מְנַעֲוֵלִיָּהּ, מַלְכָּה וְשָׂרִיָּה בְּנֹזֵם אֵין תּוֹרָה
 גַּם-נְבִיאִיָּה לֹא-מִצְאֹו חֲזוֹן מִיתוּנָה: ס

יָשְׁבוּ לָאָרֶץ וְדָמוֹ זָקְנִי בַת-צִיּוֹן הָעֵלֹו
 עָפָר עַל-רֵאשָׁם חָנְרוּ שָׁקִים הוֹרִידוּ
 לָאָרֶץ רֵאשָׁן בְּתוֹלֵת יְרוּשָׁלַם: ס

כָּלוּ בְדַמְעוֹת עֵינֵי חֲמַרְמָרוֹ מְעֵי נִשְׁפָּף
 לָאָרֶץ כְּבֹדֵי עַל-שֹׁבֵר בַּת-עַמִּי בַעֲטָף
 עוֹלָל וַיּוֹנֵק בְּרַחֲבוֹת קָרְיָה: ס

לְאִמְתָם יֹאמְרוּ אֵיָה דָגָן נִיָּוֹן
 בַּהֲתַעֲטָפָם כַּחֲלָל בְּרַחֲבוֹת עִיר
 בַּהֲשַׁתְּפָף נַפְשָם אֶל-חֵיק אִמְתָם: ס

מָה-אֶעֱיֹד מָה אֲדַמָּה-לָךְ הַבַּת
 יְרוּשָׁלַם מָה אֲשַׁנְה-לָךְ וְאֶנְחַמְךָ בְּתוֹלֵת
 בַּת-צִיּוֹן כִּי-גָדוֹל כַּיָּם שִׁבְחֶךָ מִי
 יִרְפָּא-לָךְ: ס

נְבִיאֶיךָ חֲזוּ לָךְ שׂוֹא וְתַפֵּל וְלֹא-גָלוּ
 עַל-עוֹנֶךָ לְהַשִּׁיב שְׁבוֹתֶךָ (שְׁבִיתֶךָ)
 וַיַּחֲזוּ לָךְ מִשְׁאֹוֹת שׂוֹא וּמַדּוּחִים: ס

סָפְקוּ עֲלֶיךָ כַּפִּים כָּל-עַבְרֵי דָרְךָ
 שָׁרְקוּ וַיִּנְעוּ רֵאשָׁם עַל-בַּת יְרוּשָׁלַם
 הַזֹּאת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ כְּלִילַת יָפִי מְשׁוֹשׁ
 לְכָל-הָאָרֶץ: ס

פָּצוּ עֲלֶיךָ פִּיהֶם כָּל-אֹיְבֵיךָ שָׁרְקוּ
 וַיַּחֲרֹקוּ-שָׁן אֲמְרוּ בְלַעֲנוּ אֶךָ זֶה הַיּוֹם
 שִׁקְוִינָהוּ מִצְאֲנוּ רָאִינוּ: ס

עֲשֵׂה יְהוָה אֲשֶׁר זָמַם בַּעַע אֲמַרְתוּ אֲשֶׁר
 צִנְחָה מִימֵי-קָדָם הִרַס וְלֹא חָמַל וַיִּשְׁמַח
 עֲלֶיךָ אוֹיֵב הַרִים קָרָן צְרִיבָךְ: ס

צַעַק לָבָם אֶל-אֲדָנֵי חוֹמַת בַּת-צִיּוֹן
 הוֹרִידֵי כַּנְחַל דְּמָעָה יוֹמָם וְלַיְלָה
 אֶל-תַּחֲנֵי פוֹנֵת לָךְ אֶל-תַּרְדֵם בַּת-עֵינֶיךָ:
 ס

בְּרִיחִיָּה מַלְכָּה וְשָׂרִיָּה בְּנֹזֵם אֵין תּוֹרָה
 גַּם-נְבִיאִיָּה לֹא-מִצְאֹו חֲזוֹן מִיתוּנָה: ס

יָשְׁבוּ לָאָרֶץ וְדָמוֹ זָקְנִי בַת-צִיּוֹן הָעֵלֹו
 עָפָר עַל-רֵאשָׁם חָנְרוּ שָׁקִים הוֹרִידוּ
 לָאָרֶץ רֵאשָׁן בְּתוֹלֵת יְרוּשָׁלַם: ס

כָּלוּ בְדַמְעוֹת עֵינֵי חֲמַרְמָרוֹ מְעֵי נִשְׁפָּף
 לָאָרֶץ כְּבֹדֵי עַל-שֹׁבֵר בַּת-עַמִּי בַעֲטָף
 עוֹלָל וַיּוֹנֵק בְּרַחֲבוֹת קָרְיָה: ס

לְאִמְתָם יֹאמְרוּ אֵיָה דָגָן נִיָּוֹן
 בַּהֲתַעֲטָפָם כַּחֲלָל בְּרַחֲבוֹת עִיר
 בַּהֲשַׁתְּפָף נַפְשָם אֶל-חֵיק אִמְתָם: ס

מָה-אֶעֱיֹד מָה אֲדַמָּה-לָךְ הַבַּת
 יְרוּשָׁלַם מָה אֲשַׁנְה-לָךְ וְאֶנְחַמְךָ בְּתוֹלֵת
 בַּת-צִיּוֹן כִּי-גָדוֹל כַּיָּם שִׁבְחֶךָ מִי
 יִרְפָּא-לָךְ: ס

נְבִיאֶיךָ חֲזוּ לָךְ שׂוֹא וְתַפֵּל וְלֹא-גָלוּ
 עַל-עוֹנֶךָ לְהַשִּׁיב שְׁבוֹתֶךָ (שְׁבִיתֶךָ)
 וַיַּחֲזוּ לָךְ מִשְׁאֹוֹת שׂוֹא וּמַדּוּחִים: ס

סָפְקוּ עֲלֶיךָ כַּפִּים כָּל-עַבְרֵי דָרְךָ
 שָׁרְקוּ וַיִּנְעוּ רֵאשָׁם עַל-בַּת יְרוּשָׁלַם
 הַזֹּאת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ כְּלִילַת יָפִי מְשׁוֹשׁ
 לְכָל-הָאָרֶץ: ס

פָּצוּ עֲלֶיךָ פִּיהֶם כָּל-אֹיְבֵיךָ שָׁרְקוּ
 וַיַּחֲרֹקוּ-שָׁן אֲמְרוּ בְלַעֲנוּ אֶךָ זֶה הַיּוֹם
 שִׁקְוִינָהוּ מִצְאֲנוּ רָאִינוּ: ס

עֲשֵׂה יְהוָה אֲשֶׁר זָמַם בַּעַע אֲמַרְתוּ אֲשֶׁר
 צִנְחָה מִימֵי-קָדָם הִרַס וְלֹא חָמַל וַיִּשְׁמַח
 עֲלֶיךָ אוֹיֵב הַרִים קָרָן צְרִיבָךְ: ס

צַעַק לָבָם אֶל-אֲדָנֵי חוֹמַת בַּת-צִיּוֹן
 הוֹרִידֵי כַּנְחַל דְּמָעָה יוֹמָם וְלַיְלָה
 אֶל-תַּחֲנֵי פוֹנֵת לָךְ אֶל-תַּרְדֵם בַּת-עֵינֶיךָ:
 ס

קומי וקונני בלילה בתחלת אשמורות
הבוקר, שפכי כמים לבך לנוכח פני ה', שאי
אליו כפיך בתפלה על נפש ילדיך
שמת־יפחים ברעב בראש כל חוצות.

ראה ה' והבט למי עוללת כף! האם ראוי
שנשים תאכלנה את פרים – את ילדיהן
המטפחים? האם יהרג במקדש ה' כהן
ונביא?!

נער וזקן שכבו על הארץ בחוצות, בתולותי
ובחורי נפלו בחרב, הרגת ביום בעסה,
טבחתי ולא רחמתי.

קראתי ללוחמים בי מסביב כמו ביום מועד,
ולא היה ביום בעס ה' פליט ושריד, את אלו
שטפחתי וגדלתי – אויבי השמידם.

אני עם ישראל, ראיתי את ענויי מקלו של
בעס ה'.

אותי הנהיג והוליד בחושך ולא באור.

רק בי חזר בו ה' והפך את ידו להכותי כל
היום.

קלקל את בשרי ועורי מרוב מכות, שבר את
עצמותי.

בנה עלי מערכת ענוים, הקיף אותי במרירות
וצרות.

הושיב אותי בחושך, כמו מתים שעברו
מהעולם.

שם סביבי גדר שלא אוכל לצאת,
ושלשלות נחושת כבודות.

גם כשאזעק ואשוע, הוא סתם שערי שמים
מבעד לתפלתי.

שם גדר אבנים מסתות בפני דרכי, עקם
את הנתיבים שלי.

הוא אורב לי כמו דב, כמו אריה שממתין לי
במסתור.

קומי ו רני בלילה (בליל) לראש
אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני
אדני שאי אליו כפיך על־נפש עולליך
העטופים ברעב בראש כל־חוצות: ס

ראה והנה ותביטה למי עוללת כף
אם־תאכלנה נשים פרים עללי טפחים
אם־יהרג במקדש אדני כהן ונביא: ס

שכבו לארץ חוצות נער וזקן בתולתי
ובחורי נפלו בחרב הרגת ביום אפף
טבחתי לא חמלתי: ס

הקרא ביום מועד מגורי מסביב ולא
היה ביום אף־יהנה פליט ושריד
אשר־טפחתי ורביתי איבי כלם: פ

קינה ג

אני הנזכר ראה עני בשבט עברתי: ג

אותי נתג וילך חשך ולא־אור:

אף בי ישב והפך ידו כל־היום: ס

בלה בשרלי ועורי שבר עצמותי:

בנה עלי ונקף ראש ותלאה:

במחשכים הושיבני כמתי עולם: ס

גדר בערי ולא אצא הכביר נחשתי:

גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי:

גדר דרכי בנזות נתיבתי ענה: ס

דב ארב הוא לי ארי (אריה)
במסתרים:

מלא בקוצים את דרכי ואני קופץ להקיפם,
שם אותי שומם.

דרך קשתו והציב אותי כמטרה לחץ.

ירה בכליותי את החצים שבאשפתי.

הייתי שחוק לכל עמי, הייתי נושא לשיריהם
כל היום.

השביע אותי במרוצים, הרוה אותי ברעל.

גרם לי ללעוס חצץ בשני, שטח אותי באפר.

השלום זנח את נפשי, הטובה נעקרה ממני.

אמרתי בצערי אבד קיומי לנצח, אבדה
תקנתי מה'.

זכור את שפלותי ואת צערי – רעל ומרירות.

זכור זאת, נפשי חשה משפלת.

אבל את זאת אשיב אל לבי לכן אני מקנה.

שחסדי ה' לא תמו – שלא נגמרו רחמי.

חסדים חדשים בכל בוקר, גדולה האמונה
בך.

אמרתי: יהא חלקי עם ה', על בן אקנה לו.

טוב ה' לאלו שמקוים לו, לנפש שדורשת
אותו.

טוב הוא למקנה בדממה לתשועת ה'.

טוב לגבר שיקבל עליו עול בנעוריו.

ישב לבד בדממה כי קבל עליו את עול
היסורין.

ישפיל את פיו בעפר אולי יש תקנה.

יגיש לחי למכהו, ישבע צרות בחרפה.

כי ה' לא יזניח אותו לעולם.

כי אם אדם נמצא עכשיו ביגון, ה' ירחם עליו
כרוב חסדיו.

כי לא מתוך שרירות לב ה' ענה והביא יגון
לבני אדם.

לא סתם החליט לדכא תחת רגליו את כל

א דרכי סורר ויפשחני שמני שמים:

ב דרך קשתו ונציבני כמטרה לחץ: ס

ג הביא בכלייתי בני אשפתי:

ד הייתי שחוק לכל-עמי נגינתם
כל-היום:

ה השביעני במרוצים הרנני לענה: ס

ו ניגרס בחצץ שני הכפישני באפר:

ז ותזנח משלום נפשי נשיתי טובה:

ח ואמר אבד נצחתי ותוחלתי מיתהוה: ס

ט זכר-עניי ומרודי לענה וראש:

י זכור תזכור ותשוח (ותשיח) עלי נפשי:

יא זאת אשיב אל-לבי על-בן אוהיל: ס

יב חסדי יהוה כי לא-תמנו כי לא-כלו
רחמי:

יג חדשים לפקרים רבה אמונתך:

יד חלקי יהוה אמרה נפשי על-בן אוהיל
לו: ס

יה טוב יהוה לקנו לנפש תדרשנו:

יז טוב ויחיל ודומם לתשועת יהוה:

יח טוב לגבר כי-ישא על בנעוריו: ס

יט ישב בדרך ויודם כי נטל עליו:

כ יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה:

כא יתן למכהו לחי ישבע בחרפה: ס

כב כי לא יזנח לעולם אדני:

כג כי אם-הונה ורחם כרב חסדיו:

כד כי לא ענה מלבו ויגה בני-איש: ס

כה לדכא תחת רגליו כל אסירי ארץ:

הָאָרֶץ בְּאֶסִירִים.

אין לפני עליון בונה להטות משפט גבר.
לעות אדם בריבו אדני לא ראה: ס
ראה.

מי הוא זה שאמר שיהיה דבר והוא אכן היה,
בשה לא צוה?

מפי עליון לא תצא החלטה אם יעשה אדם
רעות או טוב.

מה יתלונן אדם חי – גבר על תוצאות
חטאיו?

נחפש איפה טעינו בדרךינו ונחקור, ונשוב
אל ה'.

נשא את לבבנו בתפלה לאל שבשמים.

אנחנו פשענו ומרדנו, אתה לא סלחת.

כסית אותנו בכעס ורדפת אותנו, הרגת ולא
רחמת.

כסית את עצמך בענן כדי שלא תעבור
אליך תפלה.

שמת אותנו בגולים ומאוסים בין העמים.

כל אויבנו פתחו עלינו את פיהם.

היה לנו פחד ונפילה, שואה ושבר.

נהרות מים ירדו מעיני, על שבר בת עמי.

עיני זלגה דמעות והיא לא תחדל, ללא
הפסקות.

עד שה' ישקיף ויראה מהשמים את צערי.

עיני הזילה דמעות צער יותר מכל בנות
עירי.

אויבי צדו אותי בצפור לשוא.

אסרו אותי בבור וידו בי אבנים.

הציפו מים על ראשי, חשבתי שזה סופי.

קראתי שמך ה' מבור תחתיות.

קולי שמעת, אל תעלם את אזנך משועתי
לעשות לי רוחה.

לה הטות משפט גבר נגד פני עליון:

לעות אדם בריבו אדני לא ראה: ס

לו מי זה אמר ותהי אדני לא צוה:

לח מפי עליון לא תצא הרעות והטוב:

לפ מה יתאונן אדם חי גבר על-חטאו: ס

מ נחפש איפה טעינו ונחקר ונשוב
עדיהוה:

מא נשא ללבבנו אל-כפים אל-אל בשמים:

מב גחנו פשענו ומרדנו אתה לא סלחת: ס

מג סכותה באף ותרדפנו הרגת לא
חמת:

מד סכותה בענן לך מעבור תפלה:

מה סחי ומאוס תשימנו בקרב העמים: ס

מו פצו עלינו פיהם כל-אויבנו:

מז פחד ופחת היה לנו השאת והשבר:

מח פלגו-מים תכר עיני על-שבר
בת-עמי: ס

מט עיני נגרה ולא תדמה מאין הפנות:

נ עד-ישקיף וירא יהוה משמים:

ז עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי: ס

זב צוד צדוני בצפור איבי חנם:

זג צמתו בבור חיי וידו-אבן בי:

זד צפו-מים על-ראשי אמרתי נגזרתי: ס

זה קראתי שמך יהוה מבור תחתיות:

זו קולי שמעת אל-תעלם אזנך לרוחתי
לשועתי:

קִרְבַּת בְּנוֹם אֶקְרָאךְ אִמְרַתְּ אֶל־תִּירָא: ט
 תִּפְחַד. ס

נְלַחֲמַתְּ ה' אֶת מַלְחֲמוֹתַי, גְּאֵלַתְּ אֶת חַיֵּי.
 רְאִיתָה ה' אֶת הָעוֹוֹת שֶׁנַּעֲשָׂה לִי, שְׁפוּט אֶת
 מִשְׁפָּטַי.

רְאִיתָה אֶת כָּל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁתִּנְקוּם, אֶת כָּל
 מַחֲשׁבוֹתֵיהֶם נִגְדִי. ט

שָׁמַעַתְּ חֲרָפְתָם יְהוָה כָּל־מַחֲשַׁבְתָּם
 עָלַי: ס

– אֶת דְּבוּרֵי הַקְּמִים עָלַי וּמִזְמוֹתֵיהֶם לְרַעֲתִי
 כָּל הַיּוֹם. טב

הַבַּט, בְּזִמְן שִׁבְתֶּם וְקִימְתֶם אֲנִי נוֹשֵׂא
 שִׁיחְתָּם. טג

ה', תָּשִׁיב לָהֶם גְּמוּל כַּמַּעֲשָׂה יְדִיהֶם. טד

תִּתֵּן לָהֶם מִגְּנַת־לֵב תִּפְאֵלְתֶךָ לָהֶם:
 תִּרְדֹּף אוֹתָם בְּכַעַס וְתִשְׁמִיד אוֹתָם, מִתַּחַת שְׁמֵי
 יְהוָה: פ טו

קִינָה ד

אִיכָה יוֹעֵם זָהָב יִשְׁנֵא הַכְּתוּב הַטּוֹב
 הַתְּכַשִּׁיט הַיִּפְהָ, נִתְפָּרוּ אֲבָנֵי קוֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ
 כָּל־חוּצוֹת: א

בְּנֵי צִיּוֹן הַיִּקְרִים הַשּׁוֹיִם זָהָב, אִיךְ נִחְשְׁבוּ
 כְּכַדֵּי חֶרֶס שֶׁנִּשְׁבְּרָ, מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר: ב

אֶפְלוּ תַנּוּיִם חֲלָצוּ שָׂד וְהִינִיקוּ אֶת גּוּרֵיהֶן, אִיךְ
 בַּת עַמִּי הִפְכָה לְאֶכְזָר בַּיַּעֲנִים שְׁבַמְדָּבָר. ג

לְשׁוֹן יוֹנֵק דְּבָקָה אֶל חִפּוֹ בְּצַמָּא, יְלָדִים רַבִּים
 בְּקֶשׁוּ לַחֵם, וְאִין מִי שִׁיפְרוֹס לָהֶם. ד

אֵלוֹ שְׁהִיוּ אוֹכְלִים מִעַדְנִים הִפְכוּ לְשִׁמְמָה
 בַּחוּצוֹת, הִרְגִּילִים בְּכַדֵּי צִבְעֵי יָקָר נִצְמְדוּ
 לְאִשְׁפָּתוֹת. ה

גָּדַל עוֹן בַּת עַמִּי יוֹתֵר מִחַטָּאת סְדוּם – הָעִיר ו

רְבַתְּ אֲדַנֵּי רִיבֵי נַפְשֵׁי נְאֵלַתְּ חַיֵּי:
 רְאִיתָה יְהוָה עֲוֹנֹתַי שְׁפָטָה מִשְׁפָּטַי: ה

רְאִיתָה כָּל־נַקְמָתָם כָּל־מַחֲשַׁבְתָּם לִי:
 שָׁמַעַתְּ חֲרָפְתָם יְהוָה כָּל־מַחֲשַׁבְתָּם
 עָלַי: ט

שִׁפְתֵי קַמִּי וְהִגִּיזְנִם עָלַי כָּל־הַיּוֹם: טב

שִׁבְתֶּם וְקִימְתֶם הַבִּיטָה אֲנִי מִנְּגִינְתָם: טג

תָּשִׁיב לָהֶם גְּמוּל יְהוָה כַּמַּעֲשָׂה
 יְדִיהֶם: טד

תִּתֵּן לָהֶם מִגְּנַת־לֵב תִּפְאֵלְתֶךָ לָהֶם: טו

תִּרְדֹּף בְּאָרֶץ וְתִשְׁמִידֵם מִתַּחַת שְׁמֵי
 יְהוָה: פ טו

אִיכָה יוֹעֵם זָהָב יִשְׁנֵא הַכְּתוּב הַטּוֹב
 הַתְּכַשִּׁיט הַיִּפְהָ, נִתְפָּרוּ אֲבָנֵי־קוֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ
 כָּל־חוּצוֹת: א

בְּנֵי צִיּוֹן הַיִּקְרִים הַמְּסֻלָּאִים בַּפּוֹ אִיכָה
 נִחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי־חֶרֶס מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר: ב

בְּסִי־תַנּוּיִם (תַּנּוּי) חֲלָצוּ שָׂד הִינִיקוּ
 גּוּרֵיהֶן בַּת־עַמִּי לְאֶכְזָר בַּיַּעֲנִים (כִּי
 עִיִּים) בְּמִדְבָּר: ג

דְּבַק לְשׁוֹן יוֹנֵק אֶל־חִפּוֹ בְּצַמָּא
 עוֹלְלִים שְׁאֵלוּ לַחֵם פֶּרֶשׁ אִין לָהֶם: ד

הָאֹכְלִים לְמַעַדְנִים נִשְׁמּוּ בַּחוּצוֹת
 הָאֲמִנִים עָלַי תוֹלַעַ חֲבָקוּ אִשְׁפָּתוֹת: ה

גָּדַל עוֹן בַּת־עַמִּי מִחַטָּאת סְדוּם ו

ההפוכה כמו־לִנְע וְלֹא־חָלוּ בָּהּ יָדִים: שְׁנֵהֶפְכָּה בְּרַגְעַ אֶף יָדֵי זָרִים לֹא שָׁלְטוּ בָּהּ.

ס

זוֹרִיָּה נִזְרִיָּה מְשֻׁלָּג צָחוּ מִחֻלָּב אֲדָמוּ
לְעַם מִפְּנֵינִים סִפִּיר וְזָרְתָם: ס

חָשֵׁף מִשְׁחֹרֵר תְּאֵלָם לֹא נִכְרוּ בְּחוּצוֹת
צָפַד עוֹרָם עַל־עַצְמָם יָבֵשׁ הָיָה כַּעֵץ: ס

חֲשֵׁף מִשְׁחֹר מְרָאָם, עַד שְׁלֹא הִפִּירוּ אוֹתָם
בְּחוּצוֹת, נִדְבַק עוֹרָם עַל עַצְמוֹתָם, נַעֲשֶׂה
יָבֵשׁ בְּעֵץ.

טוֹבִים הָיוּ חֲלָל־חֶרֶב מִחֲלָלֵי רַעֲב
שֶׁהֵם יִזְכוּ מִדְּקָרִים מִהַנּוֹבֵת שְׁדֵי: ס

עֲדִיפִים הָיוּ חֲלָלֵי חֶרֶב מִחֲלָלֵי רַעֲב, שֶׁהֵם הָיוּ
דְּקוֹרִים וְזָבִי דָם, אֶף בְּטָנָם מְלֵאָה מִתְּנוּבוֹת
שְׁדָה.

יָדֵי נָשִׁים רַחֲמָנוּת בְּשָׁלוּ יִלְדִיהֶן הָיוּ
לְבָרוֹת לָמוֹ בְּשֹׁבֵר בַּת־עַמִּי: ס

יָדֵי נָשִׁים רַחֲמָנוּת בְּשָׁלוּ אֶת יִלְדֵיהֶן, הָיוּ
לָהֶם לְמֵאֲכָל בְּגִלְל הַשֹּׁבֵר שֶׁל בַּת עַמִּי.

כ' בְּלָהּ יִהְיֶה אֶת־חַמְתּוֹ שֶׁפָּדָה חֶרֶוֹן אָפּוֹ
וַיִּצַּת־אֵשׁ בְּצִיּוֹן וְהֵאֲכִיל יִסְדִּיתִיהָ: ס

ה' בְּלָהּ בָּהֶם אֶת חַמְתּוֹ וְשִׁפְדָה אֶת חֶרֶוֹן אָפּוֹ,
הוּא הַצִּיַּת אֵשׁ בְּצִיּוֹן שֶׁשְׂרָפָה אֶת יִסּוּדוֹתֶיהָ.

כ"ב לֹא הָאֲמִינוּ מִלְכֵי־אֲרָץ כָּל (וְכֹל) יִשְׁבֵי
תְּבֵל כִּי יָבֹא צָר וְאוֹיֵב בְּשַׁעֲרֵי
יְרוּשָׁלַם: ס

מְלָכֵי אֲרָץ וְכֹל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל לֹא הָאֲמִינוּ
שִׁיבֹאוּ צוֹרֵר וְאוֹיֵב בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם,

י"ג מִחַטָּאוֹת נְבִיאִיהָ עֹנֵת כְּהִנְיָה הַשֹּׁפְכִים
בְּקִרְבָּהָ הֵם צַדִּיקִים: ס

בְּגִלְל חַטָּאת נְבִיאִיהָ וְעֹנוֹת כּוֹהֲנֶיהָ,
שִׁשׁוּפְכִים בַּתּוֹכָהּ דָם צַדִּיקִים.

יד נַעֲוּ עוֹרִים בְּחוּצוֹת נִנְאָלוּ בְּדָם בְּלֹא
יִזְכְּלוּ וַיִּנְעוּ בְּלִבְשֵׁיהֶם: ס

עוֹרִים הִסְתוֹבְבוּ בְּחוּצוֹת מְגוֹאֲלִים בְּדָם, עַד
שֶׁלֹא נִתְּן הָיָה לִנְגוּעַ בְּלִבוֹשֵׁיהֶם.

טו סוֹרוּ טָמֵא קָרְאוּ לָמוֹ סוֹרוּ סוֹרוּ
אֶל־תִּנְעוּ כִּי נָצוּ בַס־נְעוּ אָמְרוּ בְּגוֹיִם
לֹא יוֹסִפוּ לְגוֹר: ס

קָרְאוּ לָהֶם: 'סוֹרוּ טָמֵאוּ, 'סוֹרוּ סוֹרוּ אֶל
תִּנְעוּ, הָיוּ רַבִּים עִמָּם וְזָזִים בְּחוֹסֵר נֹחוֹת,
אָמְרוּ בְּגוֹיִם: שֶׁלֹא יוֹסִיפוּ אֵלּוּ לְגוֹר אֶתְנִנוּ.

טז פָּנֵי יְהוָה חֲלָקָם לֹא יוֹסִיף לְהַבִּיטָם פָּנֵי
כְּהֲנִים לֹא נִשְׂאוּ וַיִּזְקְנִים (זְקֵנִים) לֹא
חֲנָנוּ: ס

ה' הִפְרִיד אוֹתָם מֵעַם פָּנָיו וְלֹא יוֹסִיף לְהַבִּיט
בָּהֶם, כִּי לֹא כִבְדוּ פָנָיו כּוֹהֲנִים, וְלֹא רַחֲמוּ עַל
זְקֵנִים.

יז עוֹדִינוּ (עוֹדִינָה) תְּכַלִּינָה עֵינֵינוּ
אֶל־עֲזָרְתָנוּ הַבֵּל בְּצַפִּיתָנוּ צַפִּינוּ
אֶל־גּוֹי לֹא יוֹשֵׁעַ: ס

ה' הִפְרִיד אוֹתָם מֵעַם פָּנָיו וְלֹא יוֹסִיף לְהַבִּיט
בָּהֶם, כִּי לֹא כִבְדוּ פָנָיו כּוֹהֲנִים, וְלֹא רַחֲמוּ עַל
זְקֵנִים.

יח עוֹדֵינוּ שְׁעִינֵינוּ הָיוּ מִשְׁתַּוְּקוֹת לְעֲזָרַת מִי
שְׂאִינוּ מוֹעִיל - בְּצַפִּיתָנוּ צַפִּינוּ לְעַם שְׂאִינוּ
מוֹשִׁיעַ,

בְּעוֹד שְׁעִינֵינוּ הָיוּ מִשְׁתַּוְּקוֹת לְעֲזָרַת מִי
שְׂאִינוּ מוֹעִיל - בְּצַפִּיתָנוּ צַפִּינוּ לְעַם שְׂאִינוּ
מוֹשִׁיעַ,

יח צָרוּ צַעֲדֵינוּ מְלֻכָּת בְּרַחֲבֵתֵינוּ קָרַב
קִצְנוּ מְלֵאוּ יְמֵינוּ כִּי־בֹא קִצְנוּ: ס

הָצְרוּ אֶת צַעֲדֵינוּ מִלְּכָת בְּרַחֲבֵתֵינוּ, קִצְנוּ
קָרַב, יְמֵינוּ נִתְּמָלְאוּ, כִּי קִצְנוּ בָּא.

יט קָלִים הָיוּ רֹדְפֵינוּ מִנְּשָׂרֵי שָׁמַיִם
עַל־הַחֲרִים דִּלְקָנוּ בַּמְדָּבָר אָרְבוּ לָנוּ:

רֹדְפֵינוּ הָיוּ יוֹתֵר מִנְּשָׂרֵי שָׁמַיִם, רֹדְפוּ
אֲחֵרֵינוּ עַל הַחֲרִים, אָרְבוּ לָנוּ בַּמְדָּבָר.

ס

מִלְכָנוּ – רוּחַ אֲפִינוּ, שֶׁנִּמְשַׁח בְּשֵׁמֶן לְכַבֹּד
ה', נִלְכַּד בְּשׂוֹחֹת שְׁחָפְרוּ, אוֹתוֹ שְׁאֲמַרְנוּ:
בְּצִלוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ נַחֲיָה בְּגוֹיִם כְּמוֹתָם.

שִׁישִׁי וְשִׁמְחֵי בַת אָדוֹם שִׁישָׁבֶת בְּאַרְץ אֲרָם,
גַּם עָלֶיךָ תִּעְבֹּר בּוֹס תִּרְעֵלָה, תִּשְׁתַּכְּרֵי מִמֶּנּוּ
וְתִקְיָאֵי.

תָּם עוֹנֵשׁ עוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן, הִ' לֹא יוֹסִיף
לְהַגְלוֹתְךָ; הִ' זָכַר אֶת עוֹנֵךְ בַּת אָדוֹם, הוּא
יַעֲנִישֶׁךָ לְעֵינֵי כָל עַל הַחַטָּאִים שְׁלֶךְ.

כ רוח אפינו משיח יהוה נלכד
בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה
בגוים: ס

כא שישי ושמחי בת אדום ישישבתי
בארץ עויץ גם עליך תעבר-בוס
תשכרי ותתערי: ס

כב תס-עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך
פקד עונך בת אדום גלה
על חטאתיך: פ

קינה ה

זְכוֹר הִ' מַה קָּרָה לָנוּ, הִבַּט וַיִּרְאֶה אֶת
בוֹשְׁתָנוּ.

נַחֲלַתְנוּ הַפְּכָה לְרִכּוּשׁ יָרִים, בְּתֵינּוּ לְנִכְרִים.
הַפְּכָנוּ לִיתוּמִים לְלֹא אָב, אֲמוֹתֵינוּ כְּמוֹ
אֲלִמְנוֹת.

שְׁתִּינּוּ אֶת מִימֵינוּ תְּמוּרַת כֶּסֶף, אֶת עֲצֵינוּ
נִקְבַּל רַק בְּמַחִיר מְלֵא.

נִרְדְּפָנוּ בְּעוֹל עַל צוֹאֲרָנוּ, נִגְעָנוּ וְלֹא הוֹנַח לָנוּ.

הוֹשַׁטְנוּ יָד לְמִצְרַיִם שִׁיעֲזָרוּ לָנוּ, בְּקִשְׁנוּ
מֵאֲשׁוֹר לְשִׁבּוֹעַ לָחֶם.

אֲבוֹתֵינוּ חָטְאוּ וְאִינָם, וְאֲנַחְנוּ סָבְלָנוּ
מִעוֹנוֹתֵיהֶם.

עֲבָדִים מְשֻׁלוּ בָנוּ, וְאִין מִי שִׁיעִיל מִיָּדָם.
נִבְיָא אֶת לַחֲמָנוּ בְּסִכְנַת נַפְשׁוֹת, בְּגִלְלֵי אוֹחֲזֵי
הַחֶרֶב שְׁבָאִים מִהַמְדָּבָר.

עוֹרָנוּ נִרְאָה בְּשָׂרוֹף בְּתַנּוּר, בְּגִלְלֵי הַתִּיבְּשׁוֹת
מִרְעָב.

עָנוּ נָשִׁים בְּצִיּוֹן, וּבַתּוֹלוֹת בְּעָרֵי יְהוּדָה.
שָׂרִים נָתְלוּ בִּיָּדָם, פָּנֵי זָקְנִים לֹא כִּבְדוּ.

בַּחוּרִים נִשְׂאוּ רַחִים שֶׁל טְחִינָה, וְנִעְרִים
אֲסוּרִים בְּטַבֵּלַת עֵץ בְּצוֹרֵם כְּשִׁלוֹ וְנִפְלוּ.

ה זכר יהוה מה-היה לנו הַבִּיטָה (הביט)
ויראה את-חרפתנו:

ב נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים:
ג יתומים היינו ואין (אין) אב אמותינו
כאלמנות:

ד מימינו בכסף שתינו עצינו במחיר
יבאו:

ה על צוארנו נרדפנו נגענו ולא (לא)
הונח לנו:

ו מצרים נתנו יד אשור לשבוע לחם:

ז אבותינו חטאו ואינם (אינם) ואנחנו
(אנחנו) עונתיהם סבלנו:

ח עבדים משלו בנו פרק אין מידם:
ט בנפשנו נביא לחמנו מפני חרב
המדבר:

י עורנו כתנור נכמרו מפני זלעפות
רעב:

יא נשים בציון ענו בתלות בערי יהודה:
יב שרים נתלו בידם נתלו פני זקנים לא
נתקרו:

יג בחורים נתון נשאו ונערים בעץ
כשלו:

ד	זְקֵנִים מִשְׁעַר שַׁבְּתוֹ בַּחֹרִים מִנְּגִינְתָם:	זְקֵנִים פָּסְקוּ מִלְּשַׁבַּת בְּשַׁעַר, בַּחֹרִים פָּסְקוּ מִנְּגִינְתָם.
ה	שָׁבַת מִשּׁוֹשׁ לִבְנוֹ נִהְפֶּדֶה לְאַבֵּל מִחֵלְנוּ:	שָׁמַחַת לִבְנוֹ הַשַּׁבָּתָה, רְקוּדְנוּ הַפֶּדֶה לְאַבֵּל.
ו	נִפְלְאָה עֲטָרַת רֵאשִׁינוּ אֹי־נָא לָנוּ כִּי כִּי חֲטָאנוּ:	הַכֶּתֶר שָׁעַל רֵאשִׁינוּ נָפַל, אֹי לָנוּ שְׁחֲטָאנוּ.
ז	עַל־זֶה הָיָה דְנוֹה לִבְנוֹ עַל־אֱלֹהִים חֲשָׁכוֹ עֵינֵינוּ:	עַל זֶה הָיָה לִבְנוֹ עָצוּב, עַל דְּבָרִים אֱלֹהִים עֵינֵינוּ חֲשָׁכוֹ –
ח	עַל הַר־צִיּוֹן שְׁשִׁמָּם שׁוֹעֲגִים הַלְכוּ־בוּ:	עַל הַר צִיּוֹן שְׁשִׁמָּם – שׁוֹעֲגִים הָלְכוּ בּוֹ.
ט	אַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב כְּסֶאֱדָה לְדוֹר וָדוֹר:	אַתָּה ה' תִּשָּׁב בְּמַלְכוּתְךָ לְעוֹלָם, כְּסֶאֱדָה יִתְקַים לְדוֹר וָדוֹר.
י	לָמָּה לְנִצְחָל תִּשְׁכַּחְנוּ תַעֲזֹבְנוּ לְאַרְדָּה יָמִים:	אִז לָמָּה תִּשְׁכַּח אֹתְנוּ לְנִצְחָל, לָמָּה עֲזַבְתָּ אֹתְנוּ יָמִים אַרְבָּיִם.
יא	הַשִּׁיבְנוּ יְהוָה אֱלֹיֶיךָ וְנִשׁוּבָה (וּנְשׁוּבָה) חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:	הַשִּׁיבְנוּ ה' וְנִשׁוּב אֵלֶיךָ, חֲדָשׁ אֶת יָמֵינוּ כְּמוֹ בְּעֶבֶר.
יב	כִּי אִם־מָאָס מֵאִסְתָּנוּ קִצַּפְתָּ עָלֵינוּ עַד־מְאֹד:	וְכִי נִמְאָסְנוּ עָלֶיךָ? כְּעִסְתָּ עָלֵינוּ עַד מְאֹד?

מגלת קהלת

אלו דברי קהלת בן דוד – מלך בירושלים.
הכל הכלים, אומר קהלת, הכל הכלים –
הכל הכל!

איזה תועלת יש לאדם בכל עמלו שהוא
עמל מתחת לשמש?

הרי דור הולך ודור בא והארץ לעולם אינה
משתנה.

השמש זורחת והשמש שוקעת, ומתקדמת
וחוזרת למקומה הקודם וזורחת משם.

מהזריחה היא נעה אל הדרום ואז
מסתובבת אל הצפון, מסתובבת ועוברת
בכל הצדדים ובסוף הסיבוב חוזרת לצד
שמש זרחה.

כל הנחלים זורמים אל הים אבל הים איננו
מלא, למקום שהנחלים זורמים – לשם הם
שבים וממשיכים לזרום.

כל הדברים בעולם מעיפים, איש לא יוכל
לדבר על כלם, העיני לא שבעה מלראות
והאוזן לא מלאה מלשמוע.

מה שיהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא
שיעשה, ואין כל חדש מתחת לשמש.

ואם יש דבר שיאמרו הנה זה חדש! הוא
כבר היה בתקופה שהייתה לפנינו.

אלא שלא זוכרים את הארועים
הראשונים, וגם הארועים שיהיו בעתיד לא
יהיו זכורים לאלו שיהיו אחריהם.

אני קהלת הייתי מלך על ישראל
בירושלים.

לקחתי לתשומת לבי לחקור ולחפש
בחכמה על כל מה שנעשה תחת השמים,
זה ענין קשה שאליהם נתן לבני האדם
להתענין בו.

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים:
הכל הכלים אמר קהלת הכל הכלים
הכל הכל!

מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל
תחת השמש:

דור הולך ודור בא והארץ לעולם
עמרת:

וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו
שואף זרחה הוא שם:

הולך אל דרום וסובב אל צפון
סובבו סבב הולך הרוח ועל סביבותיו
שב הרוח:

כל הנחלים הלכים אל הים והים
איננו מלא אל מקום שהנחלים הלכים
שם הם שבים ללכת:

כל הדברים יגעים לא יוכל איש
לדבר לא תשבע עין לראות
ולא תמלא און משמע:

מה שיהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא
שיעשה ואין כל חדש תחת השמש:

יש דבר שיאמר ראה זה חדש הוא
כבר היה לעלמים אשר היה מלפנינו:

אין זכרון לראשנים וגם לאחרנים
שיהיו לא יתיהו להם זכרון עם שיהיו
לאחרנה: פ

אני קהלת הייתי מלך על ישראל
בירושלים:

ונתתי את לבי לדרוש ולתור בחכמה
על כל אשר נעשה תחת השמים הוא
ענין רע נתן אליהם לבני האדם
לענות בו:

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

ראיתי את כל המעשים שעושים תחת השמש, והנה הכל הבל ורעיון שוא.

דבר מקולקל לא נתן לתקון, ודבר חסר לא נתן לספירה.

דברתי אל עצמי ואמרתי: הרי אני החכמתי ונתוספה בי חכמה יותר מכל מי ששלט לפני על ירושלים ולמדתי הרבה חכמה וידיעות.

ולקחתי לתשומת לבי לדעת חכמה ודעת של בלויים ושטיוות, הבנתי שגם זה רעיון שוא.

כי בשמתרבה החכמה מתרבה הצער, והמוסיף ידיעות מוסיף כאב.

אמרתי לעצמי אלף ואמזוג לי יין בשמחה ויהיה לי טוב! התברר שגם שמחה זה הבל.

על הצחוק אני אומר שהוא שטות, ועל השמחה – מה התועלת בה?

חפשתי לבהוק – לעדן בנין את גופי, להגות בדברי חכמה ולהתעסק גם בדברים טפשיים, עד שאראה מה הדבר הטוב לבני האדם שיעשו בעולם בימי חייהם הספורים.

בצעתי תכניות גדולות – בניתי לי בתים נטעתי לי כרמים.

עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם כל עצי הפרות.

עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם יער שצומחים בו עצים.

קניתי עבדים ושפחות והיו לי בני בית, גם היה לי הרבה עדרי בקר וצאן יותר מכל אלו שהיו לפני בירושלים.

אספתי לי גם כסף וזהב ואוצרות של מלכים ומדינות, עשיתי לי מקהלות זמרים וזמרות ותענוגות בני האדם כס מלכות ומרכבות.

ראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח:

מעוה לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות:

דברתי אני עם לבי לאמר אני הנה הנדלתי והוספתי חכמה על כל אשר-הנה לפני על-ירושלם ולבי ראה הרבה חכמה ודעת:

ואתנה לבי לדעת חכמה ודעת הזולת ושכלות ידעתי שגם-זה הוא רעיון רוח:

כי בלב חכמה רב-כעס ויוסף דעת יוסף מכאוב:

אמרתי אני בלבי לכה-נא אנסכה בשמחה וראה בטוב והנה גם-הוא הבל:

לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מדה-זה עשה:

תרתי בלבי למשוך בנין את-בשרי ולבי נהג בחכמה ולאחזו בסכלות עד אשר-אראה אי-זה טוב לבני האדם אשר יעשו תחת השמים מספר ימי חייהם:

הנדלתי מעשי בניתי לי בתים נטעתי לי כרמים:

עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל-פרי:

עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם יער צומח עצים:

קניתי עבדים ושפחות ובני-בית הנה לי גם מקנה בקר וצאן הרבה הנה לי מכל שהיו לפני בירושלם:

כנסתי לי גם-כסף וזהב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות:

ב

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

והתעשרתי ואספתי מִמּוֹן יוֹתֵר מִכֹּל מֵה שֶׁהָיָה לִפְנֵי בִירוּשָׁלַם אַף חֲכַמְתִּי עֲמֻדָה לִי: חֲכַמְתִּי שְׁלֵמֵדָתִי.

וְכֹל הַדְּבָרִים שֶׁרָאִיתִי וְרָצִיתִי לֹא נִמְנַעְתִּי מֵהֶם, לֹא מִנְעַתִּי מֵעֲצָמִי שׁוּם הִנָּאָה אֲלֵא נִהְיִיתִי מִכֹּל עֲמָלִי וְזֶה מֵה שֶׁהִרוּחָתִי מִכֹּל עֲמָלִי.

וּפְנִיתִי לְבַחוּן אֶת כֹּל מַעֲשֵׂי שַׁעֲשִׂיתִי וְאֵת הָעֵמֶל שֶׁעֲמַלְתִּי לַעֲשׂוֹת, וְהִנֵּה הַכֹּל הַכֹּל וְרַעִיּוֹן שְׂוֹא לֹלֵא תוֹעֵלֶת בְּעוֹלָם.

וְהִתְפַּנֵּיתִי לְבַחוּן חֲכָמָה וּבְלוּיִים וּשְׁטוּיוֹת, כִּי אֵיזָה עוֹד אָדָם יוּכַל לְבוֹא אַחֲרַי הַמְּלֶךְ לְנִסּוֹת כְּמוֹנִי אֶת מֵה שֶׁכָּבֵר עֲשִׂיתִי.

וְרָאִיתִי אֲנִי שֵׁשׁ יִתְרוֹן לְחֲכָמָה עַל הַסְּבָלוֹת כְּמוֹ יִתְרוֹן הָאוֹר עַל הַחוֹשֶׁךְ.

הַחֶכֶם נוֹהֵג בְּתַבּוּנָה כְּמוֹ אָדָם שֵׁשׁ לוֹ עֵינַיִם בְּרֵאשׁוֹ, וְהַטֶּפֶשׁ כְּאֵלוֹ הוֹלֵךְ בְּחוֹשֶׁךְ, אֲבָל גַּם הַבְּנָתִי שְׂאוֹתוֹ מִקְרָה יִקְרָה בְּסוּף לְבָלָם.

וְאִמְרָתִי לַעֲצָמִי, כְּמוֹ שִׁיקְרָה בְּסוּף לְטֶפֶשׁ יִקְרָה גַם לִי, אִזּוֹ בְּשִׁבִיל מֵה הַחֲכַמְתִּי יוֹתֵר! אִזּוֹ אִמְרָתִי לַעֲצָמִי שֶׁגַם חֲכָמָה הִיא הֶבֶל.

כִּי לְחֶכֶם כְּמוֹ לְטֶפֶשׁ אֵין זְכָרוֹן נֶצְחִי כִּי בְּמִשָּׁךְ הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֹּל יִשְׁכַּח, אִיךָ יָמוּת הַחֶכֶם כְּמוֹ הַכְּסִיל!

וְשִׁנְאָתִי אֶת הַחַיִּים כִּי רַע בְּעֵינֵי כֹל מֵה שֶׁקוֹרָה בְּעוֹלָם, כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרַעִיּוֹן שְׂוֹא.

וְשִׁנְאָתִי אֶת כֹּל עֲמָלִי שֶׁאֲנִי עֹמֵל – שֶׁאֲשָׂאִיר אוֹתוֹ לְאָדָם שִׁיהִיָּה אַחֲרַי.

וּמִי יוֹדֵעַ הַחֶכֶם יִהְיֶה אוֹ סֹכֵל וְיִשְׁלַט בְּכָל־עֲמָלִי שֶׁעֲמַלְתִּי וְשֶׁחֲכַמְתִּי תַחַת הַשֶּׁמֶשׁ גַּם־זֶה הֶבֶל.

וְשִׁנְיִיתִי גִישָׁה וְהִתְיַאֲשַׁתִּי מִלְעֶסוֹק בְּכֹל

וְנִגְדַלְתִּי וְהוֹסַפְתִּי מִכֹּל שֶׁהָיָה לִפְנֵי בִירוּשָׁלַם אַף חֲכַמְתִּי עֲמֻדָה לִי:

וְכֹל אֲשֶׁר שָׁאֲלוּ עֵינֵי לֹא אֲצַלְתִּי מֵהֶם לֹא־מִנְעַתִּי אֶת־לִבִּי מִכָּל־שִׂמְחָה כִּי־לִבִּי שִׂמַּח מִכָּל־עֲמָלִי וְזֶה־הָיָה חֲלָקִי מִכָּל־עֲמָלִי:

וּפְנִיתִי אֲנִי בְּכָל־מַעֲשֵׂי שֶׁעָשׂוּ יָדַי וּבְעֵמֶל שֶׁעֲמַלְתִּי לַעֲשׂוֹת וְהִנֵּה הַכֹּל הַכֹּל וְרַעִיּוֹת רִיחַ וְאֵין יִתְרוֹן תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ:

וּפְנִיתִי אֲנִי לְרֵאוֹת חֲכָמָה וְהוֹלְלוֹת וְסִכְלוֹת כִּי־וַיֵּה מֵה הָאָדָם שֶׁיְבוֹא אַחֲרַי הַמְּלֶךְ אֶת אֲשֶׁר־כָּבֵר עָשׂוּהוּ:

וְרָאִיתִי אֲנִי שֵׁשׁ יִתְרוֹן לְחֲכָמָה מִן־הַסְּבָלוֹת כִּי־יִתְרוֹן הָאוֹר מִן־הַחוֹשֶׁךְ:

הַחֶכֶם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ וְהַכְּסִיל בְּתוֹשֶׁךְ הוֹלֵךְ וְיִדְעֵתִי גַם־אֲנִי שֶׁמִּקְרָה אֶחָד יִקְרָה אֶת־כָּלָם:

וְאִמְרָתִי אֲנִי בְּלִבִּי כְּמִקְרָה הַכְּסִיל גַּם־אֲנִי יִקְרָנִי וְלָמָּה חֲכַמְתִּי אֲנִי אִזּוֹ יִתְרֵךְ וְדַבְּרָתִי בְּלִבִּי שֶׁגַם־זֶה הֶבֶל:

כִּי אֵין זְכָרוֹן לְחֶכֶם עִם־הַכְּסִיל לְעוֹלָם בְּשִׁכְבָּר הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֹּל נִשְׁכַּח וְאִיךָ יָמוּת הַחֶכֶם עִם־הַכְּסִיל:

וְשִׁנְאָתִי אֶת־הַחַיִּים כִּי רַע עָלִי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁנַּעֲשֶׂה תַחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּי־הַכֹּל הֶבֶל וְרַעִיּוֹת רִיחַ:

וְשִׁנְאָתִי אֲנִי אֶת־כָּל־עֲמָלִי שֶׁאֲנִי עֹמֵל תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁאֲנִי־חֲנוּ לְאָדָם שִׁיהִיָּה אַחֲרַי:

וּמִי יוֹדֵעַ הַחֶכֶם יִהְיֶה אוֹ סֹכֵל וְיִשְׁלַט בְּכָל־עֲמָלִי שֶׁעֲמַלְתִּי וְשֶׁחֲכַמְתִּי תַחַת הַשֶּׁמֶשׁ גַּם־זֶה הֶבֶל:

וְסִבּוֹתִי אֲנִי לִי־אֵשׁ אֶת־לִבִּי עַל

כָּל-הָעֵמֶל שֶׁעֲמַלְתִּי תַחַת הַשָּׁמֶשׁ:

כא כִּי-יֵשׁ אָדָם שֶׁעֲמַלּוֹ בַּחֲכָמָה וּבִדְעַת וּבְכַשְׁרוֹן וּלְאָדָם שֶׁלֹּא עֲמַל-בּוֹ וַתִּגְנוּ חֶלְקוֹ גַּם-זֶה הֵבֵל וְרַעַה רַבָּה:

כב כִּי מֵה-הַזֶּה לְאָדָם בְּכָל-עֲמָלוֹ וּבְרַעְיוֹן לְבָבוֹ שֶׁהוּא עֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

כג כִּי כָל-יָמָיו מִכַּאֲבִים וְכַעַס עֲנִינוֹ גַּם-בְּלִילָה לֹא-שָׁכַב לְבָבוֹ גַּם-זֶה הֵבֵל הוּא:

כד אִין-טוֹב בְּאָדָם שִׂיאֲכַל וְשִׂתָּה וְהִרְאָה אֶת-נַפְשׁוֹ טוֹב בְּעֲמָלוֹ גַּם-זֶה רָאִיתִי אָנִי כִּי מִיַּד הָאֱלֹהִים הִיא:

כה כִּי מִי יֹאכַל וּמִי יַחֹשׁ חוּץ מִמֶּנִּי:

כו כִּי לְאָדָם שְׂטוֹב לְפָנָיו נָתַן חֲכָמָה וְדַעַת וְשִׂמְחָה וּלְחוּטָא נָתַן עֲגִוֹ לְאֶסְרָף וּלְכַנוּס לְתַת לְטוֹב לְפָנֵי הָאֱלֹהִים גַּם-זֶה הֵבֵל וְרַעוּת רִיחַ:

א ג לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל-חַפְצֵי תַחַת הַשָּׁמַיִם:

ס

ב עַת לְלִדַת וְעַת לְמוֹת עַת לְטַעַת וְעַת לְעֻקּוֹר נְטוּעַ:

ג עַת לְהִרְוֹג וְעַת לְרַפּוּא עַת לְפְרוּץ וְעַת לְבָנוֹת:

ד עַת לְבָבוֹת וְעַת לְשִׁחּוֹק עַת סְפּוּד וְעַת רִקּוּד:

ה עַת לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים וְעַת כְּנוּס אֲבָנִים עַת לְחִבּוּק וְעַת לְרַחֵק מִחֲבָק:

ו עַת לְבַקֵּשׁ וְעַת לְאַבֵּד עַת לְשָׁמֹר וְעַת לְהַשְׁלִיךְ:

ז עַת לְקַרְוֵעַ וְעַת לְתַפּוּר עַת לְחֻשׁוֹת וְעַת לְדַבֵּר:

ח עַת לְאַהֲבַת וְעַת לְשִׂנְאָה עַת מִלְחָמָה וְעַת שְׁלוֹם: ס

הָעֵמֶל שֶׁעֲמַלְתִּי בַחַיִּי.

כִּי קוֹרָה שְׂאָדָם עֲמַל בַּחֲכָמָה וּבִדְעַת וּבְכַשְׁרוֹן, וְהוּא נוֹתֵן אֶת חֶלְקוֹ לְאָדָם שֶׁלֹּא עֲמַל בּוֹ, גַּם זֶה הֵבֵל וְרוּעַ גָּדוֹל.

כִּי מֵה נִשְׁאָר לְאָדָם מִכָּל עֲמָלוֹ וּמִחֻשְׁבוֹתָיו שֶׁהוּא עֲמַל בָּהֶם בַּחַיִּי.

הָרִי כָל יָמָיו כְּאֲבִים וְעֲנִינִים עֲצוּבִים, גַּם בְּלִילָה לְבָבוֹ לֹא נָתַן, גַּם זֶה הֵבֵל.

אִין טוֹב לְאָדָם אֲלֵא שִׂיאֲכַל וְשִׂתָּה וְיִרְגִישׁ טוֹב בְּעֲמָלוֹ, וְרֵאִיתִי שֶׁגַּם זֶה זְכוּת מִיַּד הָאֱלֹהִים הִיא.

כִּי לְמָה שִׂמִּישָׁהוּ יִמְהַר וְיֹאכַל מִמְּמוֹנֵי חוּץ מִמֶּנִּי?

כִּי ה' נָתַן לְאָדָם שֶׁהוּא טוֹב בְּעִינָיו חֲכָמָה וְדַעַת וְשִׂמְחָה, וּלְחוּטָא הוּא נָתַן עֲסוּק לְאֶסְרָף וּלְכַנוּס מִמוֹן שֶׁהָאֱלֹהִים יָתַן לְמִי שִׁירְצָה, גַּם זֶה הֵבֵל וְרַעְיוֹן שָׂוֵא. לְכָל דְּבַר יֵשׁ זְמַן בְּעוֹלָם הַזֶּה.

יֵשׁ זְמַן לְלִדַת וְזְמַן לְמוֹת, זְמַן לְנִטְוֵעַ וְזְמַן לְעֻקּוֹר נְטִיעוֹת.

זְמַן לְהִרְוֹג וְזְמַן לְרַפּוּא, זְמַן לְפְרוּץ חוּמוֹת וְזְמַן לְבָנוֹת.

זְמַן לְבָבוֹת וְזְמַן לְצִחּוֹק, זְמַן לְהַסְפִּיד וְזְמַן לְרִקּוּד.

זְמַן לְזִרוֹק אֲבָנִים וְזְמַן לְאֶסְרָף אֲבָנִים, זְמַן לְחִבּוּק וְזְמַן לְהִתְרַחֵק מִחֻבּוּקִים.

זְמַן לְחַפֵּשׂ וְזְמַן לְאַבֵּד, זְמַן לְשָׁמֹר וְזְמַן לְזִרוֹק.

זְמַן לְקַרְוֵעַ וְזְמַן לְתַפּוּר, זְמַן לְשִׁתּוֹק וְזְמַן לְדַבֵּר.

יֵשׁ זְמַן לְאַהֲבַת וְזְמַן לְשִׂנְאָה, זְמַן מִלְחָמָה וְזְמַן לְשְׁלוֹם.

מה התועלת למי שעושה במה שהוא עמל?
ראיתי את הדברים שאֱלֹהִים נתן לבני
הָאָדָם לְעֹסֹק בָהֶם.

ה' עֲשֵׂה שָׂכָל דְּבַר יִצְלִיחַ בְּזַמְנוֹ הַמְּתָאִים,
וְגַם נָתַן אֶת הָעוֹלָם לְהַנְהִיגַת הָאָדָם מִבְּלִי
שִׁיבִין אֶת הַמַּעֲשִׂים שֶׁעָשָׂה הָאֱלֹהִים
מִתְחַלְתָּם עַד סוֹפָם.

יְדַעְתִּי שְׂאִין טוֹב בַּמַּעֲשִׂים אֲלֵא לְשִׁמּוּחַ
וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בַּחַיִּיו.

וְגַם כֹּל אָדָם שִׂיאֲכַל וְשִׂתָּה וְיִרְאָה טוֹב
בְּכָל עֲמָלוֹ, זֶה מִתְּנָה מֵאֱלֹהִים.

אֲנִי יוֹדֵעַ שָׂכָל מַה שֶׁהָאֱלֹהִים בְּרָא הוּא
יְהִי לְעוֹלָם, אִי אֶפְשָׁר לְהוֹסִיף עָלָיו וְאִי
אֶפְשָׁר לְגָרוֹעַ מִמֶּנּוּ, וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שִׁיכְבְּדוּ
אוֹתוֹ וְשִׁמְעוּ לוֹ.

מַה שֶׁהָיָה כְּבָר קָיָם, וּמַה שֶׁיְהִיָּה יְהִיָּה כְּמוֹ
מַה שֶׁכָּבַר הָיָה, וְהָאֱלֹהִים תּוֹמָךְ בְּנִרְדָּף
וְנוֹקֵם בְּרוֹדֶף.

וְעוֹד רָאִיתִי תַחַת הַשָּׁמֶשׁ – בְּמִקּוֹם שֶׁל
הַמְּשַׁפֵּט שֵׁם תִּתְּכֵן רְשָׁעוֹת גְּדוֹלָה, וּבְמִקּוֹם
שֶׁל הַצֶּדֶק דּוֹקָא שֵׁם יֵשׁ רְשָׁעוֹת.

הַבְּנָתִי בַּמַּחֲשָׁבֹתִי: הָאֱלֹהִים יִשְׁפּוּט גַּם אֶת
הַצֶּדִיק וְגַם אֶת הַרְשָׁע, כִּי כֹל דְּבַר יָבֹא
זְמַנּוֹ, וְשֵׁם יְהִיָּה דִין עַל כֹּל הַמַּעֲשִׂים.

הַבְּנָתִי בַּמַּחֲשָׁבֹתִי: עַל זֶה שֶׁבָּנִי הָאָדָם
מִנְהִיגִים אֶת עַצְמָם בְּהַתְּנַשְׂאוֹת – הָאֱלֹהִים
יִשְׁלִיךְ אוֹתָם, לְהִרְאוֹת לָהֶם שֶׁהֵם כְּמוֹ
בַּהֲמָה.

כִּי מַה שֶׁקּוֹרָה לְבָנֵי הָאָדָם וּמַה שֶׁקּוֹרָה
לְבַהֲמָה מְקַרָּה אֶחָד קוֹרָה לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁאֵלֶּה
מִתִּים כֶּף גַּם אֵלֶּה, רוּחַ חַיִּים אַחַת יֵשׁ
לְכֻלָּם, וְאִין יִתְרוֹן לְאָדָם עַל הַבְּהֵמָה כִּי
הַכֹּל הַכֹּל.

הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מְקוֹם אֶחָד – הַכֹּל נִבְרָא
מִן־הָעֶפֶר וְהַכֹּל חוֹזֵר אֶל הָעֶפֶר.

מַה־יִּתְרוֹן הָעוֹשֶׂה בְּאִשֶׁר הוּא עָמַל:
רָאִיתִי אֶת־הָעִנְיָן אֲשֶׁר נָתַן אֱלֹהִים
לְבָנֵי הָאָדָם לְעֹנֹת בּוֹ:

אֶת־הַכֹּל עָשָׂה יָפָה בַּעֲתוֹ גַּם
אֶת־הָעֹלָם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלִי אֲשֶׁר
לֹא־יִמְצָא הָאָדָם אֶת־הַמַּעֲשֵׂה
אֲשֶׁר־עָשָׂה הָאֱלֹהִים מִרְאֵשׁ וְעַד־סוֹף:

יְדַעְתִּי כִּי אִין טוֹב בָּם כִּי אִם־לְשִׁמּוּחַ
וְלַעֲשׂוֹת טוֹב בַּחַיִּיו:

וְגַם כֹּל־הָאָדָם שִׂיאֲכַל וְשִׂתָּה וְרָאָה
טוֹב בְּכָל־עֲמָלוֹ מִתַּת אֱלֹהִים הוּא:

יְדַעְתִּי כִּי כֹל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים
הוּא יְהִיָּה לְעוֹלָם עָלָיו אִין לְהוֹסִיף
וּמִמֶּנּוּ אִין לְגָרוֹעַ וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שִׁירְאוֹ
מִלְּפָנָיו:

מַה־שֶׁהָיָה כְּבָר הוּא וְאֲשֶׁר לְהִיּוֹת
כְּבָר הָיָה וְהָאֱלֹהִים יִבְקַשׁ אֶת־נִרְדָּף:

וְעוֹד רָאִיתִי תַחַת הַשָּׁמֶשׁ מְקוֹם
הַמְּשַׁפֵּט שֵׁמָּה הַרְשָׁע וּמְקוֹם הַצֶּדֶק
שֵׁמָּה הַרְשָׁע:

אֶמְרָתִי אֲנִי בְּלִבִּי אֶת־הַצֶּדִיק
וְאֶת־הַרְשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים כִּי־עַתָּה
לְכֹל־חַפֵּץ וְעַל כֹּל־הַמַּעֲשֵׂה שֵׁם:

אֶמְרָתִי אֲנִי בְּלִבִּי עַל־דְּבַר־בְּנֵי
הָאָדָם לְכַרֵּם הָאֱלֹהִים וְלִרְאוֹת
שֶׁהֵם בְּהֵמָה הֵמָּה לָהֶם:

כִּי מְקַרָּה בְּנֵי־הָאָדָם וּמְקַרָּה הַבְּהֵמָה
וּמְקַרָּה אֶחָד לָהֶם כְּמוֹת זֶה כִּן כְּמוֹת זֶה
וְרוּחַ אֶחָד לְכֹל וּמוֹתֵר הָאָדָם
מִן־הַבְּהֵמָה אִין כִּי הַכֹּל הַכֹּל:

הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל־מְקוֹם אֶחָד הַכֹּל תֵּיגַח
מִן־הָעֶפֶר וְהַכֹּל שָׁב אֶל־הָעֶפֶר:

שְׁהָרִי מִי רָאָה וַיֹּדַע שְׂרוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הִיא
הָעוֹלָה לְמַעַלָּה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הִיא הַיֹּרֶדֶת
לְמַטָּה לְאָרֶץ.

וְהִבְנֵתִי שְׂאִין טוֹב מִכֹּד שְׁהָאָדָם יִשְׁמַח
מִמַּעֲשָׂיו כִּי זֶה הַחֶלֶק שְׁלוֹ בְּעוֹלָם, כִּי מִי
יָבִיא אוֹתוֹ לְרֹאוֹת מַה יִּהְיֶה עִם יְרֻשָׁתוֹ אַחֲרַי
מוֹתוֹ.

וְעוֹד חֲזַרְתִּי לְהִתְבּוֹנֵן וְרֵאִיתִי אֵת כָּל
הַגּוֹלּוֹת שְׁנַעֲשׂוֹת בְּעוֹלָם, וְהִנֵּה דְמַעַת
הַנְּגֻזִים זוֹלְגֵת וְאִין לָהֶם מִנְחָם, וְאִין מִיִּשְׁהוּ
עִם כַּח שְׂיַצִּיל אוֹתָם מִגּוֹזְלֵיהֶם וְאִין לָהֶם
מִנְחָם.

וְאֲנִי אוֹמֵר שְׁהַמְתִּים – אֵלּוֹ שְׂכָבֵר מִתּוֹ,
עַדִּיפִים מִהַחַיִּים – אֵלּוֹ שְׁהֶם עַדִּין חַיִּים.

וְעַדִּיף מִשְׁנִיָּהֶם מִי שְׁעַדִּין לֹא הָיָה בְּעוֹלָם –
שְׁלֹא רָאָה אֵת הַמַּעֲשִׂים הָרַעִים שְׁנַעֲשִׂים
בְּעוֹלָם.

וְרֵאִיתִי אֵת כָּל הַמַּאֲמָץ וְהַהֲצִלְחָה בְּמַעֲשִׂים
שֶׁהִיא נּוֹבַעַת מִקְנֵאת אִישׁ בְּחִבְרוֹ, גַּם זֶה
הֶבֶל וְרַעִיּוֹן שׁוֹא.

הַטַּפֵּשׁ מִחִבֵּק אֵת יָדָיו בְּעַצְלוֹתָ, וְגוֹפוֹ
מִתְנַנֵּן.

עַדִּיף לְקַבֵּל בְּנַחַת כֹּף מְלֵאָה אַחַת, מִלְּקַבֵּל
בְּמַאֲמָץ וְרַעִיוֹנוֹת שׁוֹא חֲפָנִים מְלֵאוֹת.

וְחֲזַרְתִּי לְהִתְבּוֹנֵן וְרֵאִיתִי עוֹד הֶבֶל בְּעוֹלָם –
יֵשׁ אָדָם יְחִיד וְאִין אִתּוֹ אָדָם שְׁנֵי לְחִלּוֹק
אִתּוֹ, וְגַם אִין לוֹ בֵּן אוֹ אֶחָ שְׁיִירֵשׁ אוֹתוֹ.
אָבֶל אִין סוּף לְכָל מַאֲמָצִי, וְגַם עֵינוֹ לֹא
תִּשְׁבַּע מְעוֹשֶׁר. אָבֶל עֲבוּר מִי אֲנִי עֹמֵל
וּמְחַסֵּר טוֹבָה מִעֲצִימִי? גַּם זֶה הֶבֶל וְעַנְיָן רָע.
שְׁנַיִם עַדִּיפִים מֵאֶחָד כִּי יֵשׁ לָהֶם רוּחַ טוֹב
בְּעַמְלָם –

כִּי אִם הֵם יִפְלוּ – אֶחָד יִקָּים אֵת חִבְרוֹ, וְאֵלּוֹ
יְחִיד שְׁיִפּוֹל – אִין לוֹ שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ.

גַּם אִם יִשְׁכְּבוּ שְׁנַיִם יִהְיֶה לָהֶם חֵם, וְלְאֶחָד

כא מי יודע רוח בני האדם העלה היא
למעלה ורוח הבהמה היורדת היא
למטה לארץ:

כב וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח
האדם במעשיו כיהוא חלקו כי מי
יביאנו לראות במה שיהיה אחרינו:

ד ושבתי אני וראיה את כל העשקים
אשר נעשים תחת השמש והנה דמעת
העשקים ואין להם מנחם ומנח
עשקיהם פח ואין להם מנחם:

ב ושבח אני את המתים שכבר מתו
מן החיים אשר המה חיים עדנה:

ג וטוב משניהם את אשר עדן לא היה
אשר לא ראה את המעשה הרע אשר
נעשה תחת השמש:

ד וראיתי אני את כל עמל ואת
כל כשרון המעשה כי היא קנאת איש
מרעהו גם זה הבל ורעות רוח:

ה הכסיל חבק את ידיו ואכל את בשרו:

ו טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל
ורעות רוח:

ז ושבתי אני וראיה הבל תחת השמש:

ח יש אחד ואין שני גם בן ואח אין לו
ואין קץ לכל עמלו גם עינו (עיניו)
לא תשבע עשר ולמיו אני עמל ומחסר
את נפשי מטובה גם זה הבל וענין רע
הוא:

ט טובים השנים מן האחד אשר יש להם
שכר טוב בעמלם:

י כי אם יפלו האחד יקים את חברו
ואילו האחד שיפול אין שני להקימו:

יא גם אם ישכבו שנים ותם להם ולא אחד

איך יחם:

ב ואם יתקפו האחד השנים יעמדו נגדו והחוט המשלש לא במהרה ינתק:

איך יהיה חם?

ואם יתקיף אותו איש אחד אותם שנים יעמדו מולו. וחבל שעשוי משלושה חוטים אינו מתנתק במהרה.

ג טוב ילך מסכן וחכם ממלך זקן וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד:

עדיף צעיר חסר כל אך חכם, ממלך בוגר אך טפש שכבר אינו יודע להזהר.

ד כִּי־מבית הסורים יצא למלך כי גם במלכותו נולד רש:

כי קרה שיצאו למלוך אפלו מבית בלא, אך הטפש גם במלכותו נולד להיות חסר כל.

טו ראיתי את־כל־החיים המהלכים תחת השמש עם הנילד השני אשר יעמד תחתיו:

ראיתי את כל החיים שמתנהלים בעולם – את מה שיקרה עם המלך השני – הצעיר, שימלוך במקום הראשון.

טז אִי־דָקֵן לְכֹל־הָעַם לְכֹל־אֲשֶׁר־הָיָה לְפָנָיהֶם גַּם הָאֲחֵרוֹנִים לֹא יִשְׁמָחוּ־בּוּ כִּי־גַם־זֶה הָבֵל וְרַעֲיוֹן רִוּחַ:

אין סוף לצער של כל העם שהיה לפני חלופיהם, אך גם האחרונים לא ישמחו במלך השני חסר הנסיון, כי גם זה הבל ורעיון שוא.

יז שֹׁמֵר רִגְלֵךְ (הגליד) כַּאֲשֶׁר תִּלְךְ אֶל־בֵּית הָאֱלֹהִים וְקָרוֹב לְשִׁמְעַת מַתַּת הַכִּסִּיִּים זָבַח כִּי־אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת רָע:

הזהר בדרכיך ובמעשיך בשתלך אל בית האלהים, זה יקרב אותך לה' שישמע אותך, יותר ממתנת קרבן של טפשים שאינם יודעים לתקן את דרכם הרעה.

יח אֶל־תִּבְהַל עַל־פִּיךָ וּלְבָבְךָ אֶל־יִמְתֵּר לְהוֹצִיא דָבָר לְפָנָי הָאֱלֹהִים כִּי הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם וְאַתָּה עַל־הָאָרֶץ עַל־כֵּן יִהְיוּ דְבָרֶיךָ מְעֻטִּים:

אל תהייה פזיז בפיך ואל תמהר במחשבתך – שיצא דבור נגד האלהים, כי האלהים שולט מהשמים ואתה רק על הארץ, לכן טוב שיהיו דבוריך מעטים.

יט כִּי בָא הַחֲלוֹם בְּרֹב עֲנָן וְקוֹל כְּסִיל בְּרֹב דְּבָרִים:

כמו שחלום מגיע מלא בעננים, כך קול הטפש מלא בפטפוטים רקים.

כ כַּאֲשֶׁר תִּדַּר נָדַר לְאֱלֹהִים אֶל־תֵּאָחַר לְשַׁלְּמוֹ כִּי אֵין חֶפֶץ בְּכִסִּיִּים אֶת אֲשֶׁר־תִּדַּר שָׁלֵם:

כאשר תנדוד נדר לאלהים אל תאחר לשלמו כי אין חפץ בכסילים את אשר-תדר שלם.

כא טוב אֲשֶׁר לֹא־תִדַּר מִשְׁתַּדּוֹר וְלֹא תִשְׁלֵם:

כב עדיף שלא תנדוד כלל משתדוד ולא תשלם.

כב אֶל־תִּתֵּן אֶת־פִּיךָ לַחֲטִיא אֶת־בְּשׂוּרְךָ וְאֶל־תֵּאָמַר לְפָנָי הַמְּלֹאךְ כִּי שָׁנְנָה הִיא לְמַה יִקְצֹף הָאֱלֹהִים עַל־קוֹלְךָ וְחָבַל אֶת־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ:

כג אל תאפשר לפיך להכשיל אותך ולא תצטרך להתנצל בפני המלאך המעניש שעברת על הנדר בטעות, למה שהאלהים יכעס על דבוריך וישחית את מעשה ידיך.

כי זה בא מרוב חלומות והבליים והרבה דבורים, אלא את האלהים ירא.

אם תראה במדינה שעושים עני ומעותים את המשפט והצדק, אל תתמה על רצון ה', כי ה' משגיח מגבוה מעל הכל, ויש חזקים מהעושים שינקמו בהם.

ומעלת האדמה להעניק מזון שנה בכלם – גם מלך הוא עבד לשדה.

מי שאוהב כסף לא ישבע מכסף, ומי שאוהב לקבל המון לא יתמלא מבקשו, גם זה הכל.

כשיש טובה רבה רבים הנהנים ממנה, ומה ההנאה לבעליה? – רק ראיתו את עושרו.

מתוקה היא השנה של העובד בין אם אכל מעט בין אם אכל הרבה, ואלו השובע של העשיר איננו מניח לו לישון מרוב דאגות.

יש רעה חולה שראיתי מתחת לשמש, שאדם שומר את עושרו וזה מזיק לו.

כי אם העושר הוא יאבד בארוע רע, והוא יוליד בן ואין בידו מאומה להוריש לו.

כמו שיצא מבטן אמו כף ישוב ללכת לעולמו – ערום כמו שבא, ולא יקח דבר מכל מה שעמל בו להביא אתו.

וגם זו רעה חולה – כמו שבא לעולם כף ילד, ומה הוא מרויח בזה שיעמול לבלוים?

גם כל חיינו הוא אוכל ונהנה בחושך בצמצום, והוא פועם הרבה וחולה ועצבני.

הנה מה שראיתי אני, שעדיף לו וטוב לאכול ולשתות ולהנות מכל עמלו שיעמול מתחת לשמש במספר שנות חיינו שנתן לו האלהים, כי זה חלקו.

גם כל אדם שנתן לו האלהים עושר ונכסים והשליטו להנות ממנו ולקבל את חלקו

כי ברב חלומות והבליים ודברים הרבה כי את האלהים ירא:

אם-עשק רש וגזל משפט וצדק תראה במדינה אל-תתמה על-החפץ כי גבה מעל גבה שמור ונבחים עליהם:

ויתרון ארץ בכל הוא (היא) מלך לשדה נעבד:

אהב כסף לא-ישבע כסף ומי-אהב בהמון לא תבואה גם-זה הכל:

ברבות הטובה רבו אוכליה ומה-פשוטן לבעליה כי אם-ראות (ראית) עיניו:

מתוקה שנת העבד אם-מעט ואם-הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון:

יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עושר שמור לבעליו לרעתו:

ואבד העושר ההוא בענין רע והוליד בן ואין בידו מאומה:

כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כשבא ומאומה לא-ישא בעמלו שילך בידו:

וגם-זה רעה חולה כל-עמת שבא כן ילך ומה-יתרון לו שיעמל לרוח:

גם כל-ימיו בתשך יאכל וכעס הרבה וחליו וקצף:

הנה אשר-ראיתי אני טוב אשר-יפה לאכול ולשתות ולהנות טובה בכל-עמלו שיעמל תחת-השמש מספר ימי-חיו אשר-נתן-לו האלהים כיהוא חלקו:

גם כל-האדם אשר נתן-לו האלהים עושר ונכסים והשליטו לאכל ממנו

ולשמוח בעמלו – זו היא מתנת אלהים.

כי יזכור שלא רבים הם ימי חייו שהאלהים משמח אותו בשמחת לבו.

ראיתי שיש רעה תחת השמש, והיא רעה גדולה לאדם.

איש שהאלהים יתן לו עושר ונכסים וכבוד ולא חסר לו כלום מכל דבר שירצה, אבל האלהים לא יאפשר לו להנות ממנו, אלא איש אחר יקבלו, זהו הבל וחלי רע.

אם יוליד אותו איש מאה בנים, ויחיה שנים רבות בכל שימי חייו יהיו רבים, ונפשו לא תשבע מן הטובה, וגם קבורה לא תהיה לו, אמרתי שנפל עדיף ממנו.

כי הנפל בא בלי כלום והוא אוֹבד בחושך, ובחושך יעלם זכרו.

וגם לא ראה שמש ולא ידע כלום, לנפל זה יש נחת יותר מלאיש זה.

ואלו חיה פַעמים אַלף שנים, אם לא ראה שום טובה, חרי הוא והנפל הזלכים אל אותו מקום.

כל עמל האדם זה לאכילתו, וגם הנפש לא תתמלא מתאוותיה.

כי מה יש לחכם יותר מן הכסיל? מה צריך העני לרעת יותר בהתמודדות החיים?

עדיף להנות ממה שרואים מלחפש תאוות, גם זה הבל ורעיון שוא.

מה שהיה היה ומי שבבר התפרסם ונודע שהוא אדם חשוב, לא יוכל להתמודד עם מי שתזק ממנו.

כי יש הרבה דברים שמרבים רק הבל, מה הרוח בהם לאדם.

כי מי יודע מה טוב לאדם שיעשה בחייו במספר ימי חייו הבלו החולפים בצל, כי מי

ולשאת את-חלקו ולשמח בעמלו זה מתת אלהים היא:

כי לא הרבה יזכר את-ימי חייו כי האלהים מענה בשמחת לבו:

יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על-האדם:

איש אשר יתן-לו האלהים עשר ונכסים וכבוד ואינו חסר לנפשו מכל אשר-יחאה ולא-ישליטנו האלהים לאכל ממנו כי איש נכרי יאכלנו זה הבל וחלי רע הוא:

אם-יוליד איש מאה ושנים רבות יחיה ורכו שיהיו ימי-שניו ונפשו לא-תשבע מן-הטובה ונס-קבורה לא-תהיה לו אמרתי טוב ממנו הנפל:

כי-בתבל בא ובחשך ילך ובחשך שמו יכסה:

גם-שמש לא-ראה ולא ידע נחת לזה מזה:

ואלו חיה אַלף שנים פעמים וטובה לא ראה הלא אל-מקום אחד הבל הזלך:

כל-עמל האדם לפיהו וגם-הנפש לא תמלא:

כי מה-יותר לחכם מן-הכסיל מה-לעני יודע לחלף נגד החיים:

טוב מראה עינים מהלך-נפש גם-זה הבל ורעות רוח:

מה-שהיה כבר נקרא שמו ונודע אשר-הוא אדם ולא-יוכל לדין עם שתקוף (שהתקוף) ממנו:

כי יש-דברים הרבה מרבים הבל מה-יתר לאדם:

כי מי-יודע מה-טוב לאדם בחיים מספר ימי-חייו הבלו ויעשם כצל אשר

יגיד לאדם מה יהיה אחריו תחת השמש.

עדיף שם טוב משמן מִשְׁמֵן מִשְׁבֵּת, לִכְן עֲדִיף יוֹם הַמּוֹת בְּשֵׁם טוֹב מֵהַיּוֹם שֶׁרָק נוֹלֵד.

עדיף ללכת אל בית אבל מללכת אל בית משתה, כי זה סוף כל אדם, והחי יפנה אז את תשומת לבו.

עדיף כעס מצחוק כי בפנים זעופות הלב נרָגַע.

חכמים חושבים על בית האבל, והטפשים על בית השמחה.

עדיף לשמוע גערה מחכם מלהאזין לשיר יפה של טפשים.

כי כמו קול שריפת הקוצים תחת הסיר כך צחוק הטפש, וגם זה הבל.

כי הגול מטפש את החכם, ומתנה מאבדת את חכמתו.

עדיפה השלמת דבר מאשר התחלתו, עדיף סבלן מגאותן.

אל תהיה בעל אופי ממחר לבעוס, כי הבעס נמצא אצל טפשים.

אל תאמר בגעגוע: "מה היה פעם – שהזמנים הקודמים היו טובים מאלה", כי לא מתודח חכמה התלוננת על זה.

טוב למי שיש חכמה עם ירשה, זה מועיל למי שחי בעולם.

כי החכמה מגנה והכסף מגן, ומעלת הדעת היא שהחכמה מחיה את בעליה.

יִקְבַּל אֶת מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים בְּפִי שְׁהוּא, כִּי מִי יוֹכַל לִתְקַן אֶת מַה שֶׁהוּא בְּבִיכּוּל קִלְקַל.

ביום טובה הרגש טוב, וביום רעה קבל את הדין, גם את הרע עשה האלהים בעונש על מעשה רע, כדי שלא ימצא האדם אחרי מותו שום חובה.

את הבל ראיתי בשנות ההבל שלי, יש

מי יגיד לאדם מה יהנה אחריו תחת השמש:

טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הנלדו:

טוב ללכת אל בית אבל מללכת אל בית משתה באשר הוא סוף כל האדם והחי יתן אל לבו:

טוב כעס משחוק כיררע פנים ייטב לב:

לב חכמים בבית אבל ולב כסילים בבית שמחה:

טוב לשמוע גערת חכם מאיש שמע שיר כסילים:

כי כקול הסירים תחת הסיר כן שחוק הכסיל וגם זה הבל:

כי העשק יהולל חכם ויאבד את לב מתנה:

טוב אחרית דבר מראשיתו טוב ארדה ורח מגבה רוח:

אל תבטל ברוחה לבעוס כי כעס בחיק כסילים נוח:

אל תאמר מה היה שהימים הראשנים היו טובים מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה:

טובה חכמה עם נחלה ויתר לראי השמש:

כי בצל החכמה בצל הכסף ויתרון דעת החכמה תחנה בעליה:

ראה את מעשה האלהים כי מי יוכל לתקן את אשר עוהו:

ביום טובה הנה בטוב וביום רעה ראה גם את זה לעמת זה עשה האלהים על דברת שלא ימצא האדם אחרי מאומה:

את הבל ראיתי בימי הבלי יש צדיק

א ז ב ג ד ה ו ז ח ט י יא יב יג יד טו

צדיק שאובד בגלל צדקותו ויש רשע שמאריך ימים בעזרת רשעותו.

אל תהיה יותר מדי צדיק ואל תתחכם יותר מדי, למה שתהיה משגע ומנתק.

אל תרשיע יותר מהמתר ואל תהיה טפוש, למה שתמות לפני זמנך.

טוב שתאחז בצדקות, וגם אל תעזוב את החכמה, כי ירא אלהים עושה את שניהם.

החכמה נותנת עצמה לחכם, יותר מעשרה שליטים חזקים שנמצאים בעיר.

הרי אין בארץ אדם צדיק שינעשה רק טוב ולא יטעה.

גם אל תשים לב לכל הדברים הרעים שמדברים, אל תקשיב אם מי שצריך לכבד אותך מזלזל בך.

כי הרי אתה יודע שגם פעמים רבות גם אתה זולזלת באחרים.

בכל זה התעלתי בחכמה, רציתי להחכים עוד, וזה היה למעלה מיכולתי.

מה שפכר היה הוא רחוק, ויש דברים עמקים – מי ימצא אותם.

פניתי במחשבותי לדעת ולסיר, ולחפש חכמה ומחשבות, ולהכיר רשעות טפשית והוללות של בורות.

וגליתי דבר מר ממות – את האשה הזרה, שהיא – לבה כמו מלכודות ורשתות וידיה כמו אזיקים, המטיב דרכיו לפני האלהים ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה.

ראה, את זה גליתי, אמר קהלת, כשבדקתי אחת אחת לחשב הכל.

עוד דבר חפשתי ולא מצאתי – אדם אחד מאלף מצאתי נאמן, ואשה גם אחת מאלף לא מצאתי בכל נשותי.

ראה, רק את זה מצאתי, שהאלהים עשה

אבד בצדקו ויש רשע מאריך ברעתו:

טז אל-תהי צדיק הרבה ואל-תתחכם יותר למה תשומם:

יז אל-תרשע הרבה ואל-תהי סכל למה תמות בלא עתך:

יח טוב אשר תאחז בזה וגם-מזה אל-תנח את-ירך כי-ירא אלהים יצא את-כלם:

יט החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר:

כ כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה-טוב ולא יחטא:

כא גם לכל-הדברים אשר ידברו אל-תתן לבך אשר לא-תשמע את-עבדך מקל-לך:

כב כי גם-פעמים רבות ידע לבך אשר גם-אתה (את) קללת אחרים:

כג כִּי-זֶה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני:

כד רחוק מה-שהיה ועמקו עמק מי ימצאנו:

כה סבותי אני ולבי לרעת ולתור ובקש חכמה וחשבון ולדעת רשע פסל והסכלות הוללות:

כו ומוצא אני מר מפנות את-האשה אשר-היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה טוב לפני האלהים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה:

כז ראה זה מצאתי אמרה קהלת אחת לאחת למצא חשבון:

כח אשר עוד-בקשה נפשי ולא מצאתי אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל-אלה לא מצאתי:

כט לבד ראה-זה מצאתי אשר עשה

את האדם ישר, והאנשים הם שחפשו
מזמות רבות.

מי חשוב כמו חכם! מי יודע סבת כל דבר!
חכמת האדם מאירה את פניו והן משתנות
ומקבלות עצמה.

אני מקפיד לקים את דברי פי המלך ואת
דברי שבועת האלהים.

אל תבהל לנסות לברוח מפניו, אל
תתעסק בדבר רע, כי כל מה שיחפוץ הוא
יעשה.

מפני שדבר מלך הוא ששולט, כי מי יאמר
לו מה תעשה.

לשומר מצות ה' לא יקרה דבר רע, לכן
חכם חושב על זמן המשפט.

כי לכל מלוי תאוה יש זמן למשפט, כי
רעת האדם גורמת לו רעה רבה.

כי איננו יודע מה יהיה עונשו, וכאשר זה
יקרה מי יזהיר אותו.

אין אדם שליט לכלוא את רוח החיים
מלהסתלק, ואין שליטה בעתוי יום המות,
אי אפשר לצאת למלחמה נגדו, הרשעות
לא תמלט את בעליה.

את כל זה ראיתי, ושמתני לבי לכל
המעשים שנעשים תחת השמש, בזמן
שאדם שולט לרעה באדם זה מתנקם בו.

ובכן, ראיתי רשעים שהגיעו לקבורה
בשלוה כאלו הגיעו ממקום קדוש, ונשכח
בעיר שעשו רע, גם זה הבל.

בגלל שהמשפט על המעשים הרעים לא
נעשה במהרה, לכן יצר לב בני האדם
מתמלא בתוכם ברצון לעשות רע.

כי חוטא עושה רע מאה פעמים וה' ממתין
מלהענישו, כי אמנם יודע אני שיהיה טוב
ליראי האלהים שמכבדים אותו בדרכם.

ולרשע לא יהיה טוב, והוא לא יאריך ימים,

האלהים את האדם ישר והמה בקשו
השבנות רבים:

א * מי כהחכם ומי יודע פשר דבר חכמת
אדם תאיר פניו ועו פניו ישנא:

ב אני פי-מלך שמור ועל דברת שבועת
אלהים:

ג אל-תבהל מפניו תלך אל-תעמד
בדבר רע כי כל-אשר יחפץ יעשה:

ד באשר דבר-מלך שלטון ומי יאמר-לו
מה תעשה:

ה שומר מצוה לא ידע דבר רע ועת
ומשפט ידע לב חכם:

ו כי לכל-חפץ יש עת ומשפט כיר-רעת
האדם רבה עליו:

ז כיר-איננו ידע מה שיהיה כי כאשר
יהיה מי יגיד לו:

ח אין אדם שליט ברוח לכלוא
את-הרוח ואין שלטון ביום המות ואין
משלחת במלחמה ולא-ימלט רשע
את-בעליו:

ט את-כל-זה ראיתי ונתון את-לבי
לכל-מעשה אשר נעשה תחת השמש
עת אשר שלט האדם באדם לרע לו:

י ובכן ראיתי רשעים קברים וכו
וממקום קדוש יהלכו וישתכחו בעיר
אשר כן-עשו גם-זה הבל:

יא אשר אין-נעשה פתנם מעשה הרעה
מהרה על-כן מלא לב בני-האדם
בהם לעשות רע:

יב אשר חטא עשה רע מאת ומאריך לו
כי גם-יודע אני אשר יהיה-טוב ליראי
האלהים אשר ייראו מלפניו:

יג וטוב לא-יהיה לרשע ולא-יאריך ימים

ח

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

כְּמוֹ צֶלַח, כִּי אֵינְנוּ מְכַבְּדִים אֱלֹהִים בְּדַרְכּוֹ.

יֵשׁ הֵבֶל נֹסֵף שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּאָרֶץ, שִׁישׁ צַדִּיקִים שְׂסוּפִים אֶת מַה שֶׁמִּגִּיעַ עַל מַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְיֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁמְקַבְּלִים אֶת מַה שֶׁמִּגִּיעַ עַל מַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים, אִמְרַתִּי שָׁגַם זֶה הֵבֶל.

וְשִׁבַחְתִּי אֶת הַשְּׂמֵחָה – שְׂאִין דָּבָר טוֹב לְאָדָם לַעֲשׂוֹת תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ אֲלֵא לְאֹכֹל וְלִשְׂתּוֹת וְלִשְׂמֹחַ, וְזוּה מַה שֶׁיִּלְוֶה אוֹתוֹ בְּעִמְלוֹ יְמֵי חַיָּו שֶׁהָאֱלֹהִים נָתַן לוֹ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

זֹאת אִמְרַתִּי בְּשִׂמְתִּי אֶת לְבִי לְדַעַת חֲכָמָה וְלִרְאוֹת אֶת הַעֲנָן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּאָרֶץ, הָרִי גַם בַּיּוֹם וְגַם בַּלַּיְלָה הָאָדָם אֵינְנוּ רוֹאֶה שָׁנָה בְּעֵינָיו.

וְרֵאִיתִי אֶת כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוֹכֵל הָאָדָם לְמַצּוֹא אֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת־הַשָּׁמֶשׁ בְּשֵׁל אֲשֶׁר יַעֲמַל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמְצָא וְגַם אִם־יֵאמֶר הַחֲכָם לְדַעַת לֹא יוֹכֵל לְמַצּוֹ:

כִּי אֶת־כָּל־זֶה נָתַתִּי אֶל־לְבִי וְלִבּוֹר אֶת־כָּל־זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְעַבְדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים, גַּם גְּמוּלָה שֶׁל אֶהְבֶּה וְגַם שֶׁל שְׂנֵאָה, וְהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ וּמִבִּין אֶת כָּל הַקּוֹרָה לָהֶם.

לְכֹל־קוֹרָה כְּמוֹ לְכֹל־ס, אוֹתוֹ מְקַרָּה קוֹרָה לְצַדִּיק – וְלִרְשָׁע, לְטוֹב וְלִטְהוֹר – וְלִטְמֵא, לְמַקְרִיב לְהִי וְלְמִי שֶׁאֵינְנוּ מְקַרִּיב; הַטוֹב הוּא כַחֲטָא, הַנִּשְׁבָּע לְשָׁקֵר כְּמוֹ הַנִּמְנָע מִשְׂבוּעָה.

זֶה דְּבַר רַע בְּכָל מַה שֶׁקּוֹרָה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, שֶׁמְקַרָּה אֶחָד קוֹרָה לְכֹל־ס, וְגַם לְבִי בְּנִי הָאָדָם מְלֵא רַע, בְּחִיָּהֶם לְבָבָם מְלֵא בְהוֹלְלוֹת, וְסוּפָם מוֹת.

כִּי לְמִי יֵשׁ בְּטָחוֹן שֶׁיִּתְחַבֵּר אֶל חַי הַנְּצַחַת, הָרִי לְכֹל־כִּי חַי יוֹתֵר טוֹב מִלְּאֲרִיָּה הַמֵּת.

כְּצֶלַח אֲשֶׁר אֵינְנוּ יוֹרָ מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים: יֵשׁ־הֵבֶל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁרוֹ יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מִגִּיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים וְיֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁמִּגִּיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים אִמְרַתִּי שָׁגַם־זֶה הֵבֶל:

וְשִׁבַחְתִּי אֶת־הַשְּׂמֵחָה אֲשֶׁר אֵינְנוּ טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי אִם־לְאֹכֹל וְלִשְׂתּוֹת וְלִשְׂמֹחַ וְהוּא יִלְוֶנוּ בְּעִמְלוֹ יְמֵי חַיָּו אֲשֶׁר־נָתַן־לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

כְּאֲשֶׁר נָתַתִּי אֶת־לְבִי לְדַעַת חֲכָמָה וְלִרְאוֹת אֶת־הַעֲנָן אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל־הָאָרֶץ כִּי גַם בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה שָׁנָה בְּעֵינָיו אֵינְנוּ רוֹאֶה:

וְרֵאִיתִי אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוֹכֵל הָאָדָם לְמַצּוֹא אֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת־הַשָּׁמֶשׁ בְּשֵׁל אֲשֶׁר יַעֲמַל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמְצָא וְגַם אִם־יֵאמֶר הַחֲכָם לְדַעַת לֹא יוֹכֵל לְמַצּוֹ:

כִּי אֶת־כָּל־זֶה נָתַתִּי אֶל־לְבִי וְלִבּוֹר אֶת־כָּל־זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְעַבְדֵיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים גַּם־אֶהְבֶּה גַם־שְׂנֵאָה אֵין יוֹדֵעַ הָאָדָם הַכֹּל לְפָנֵיהֶם:

הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכֹל־מְקַרָּה אֶחָד לְצַדִּיק וְלִרְשָׁע לְטוֹב וְלִטְהוֹר וְלִטְמֵא וְלִזְבָּח וְלֹאֲשֶׁר אֵינְנוּ זָבַח כְּטוֹב כַּחֲטָא הַנִּשְׁבָּע כְּאֲשֶׁר שְׂבוּעָה יוֹרָ:

זֶהוּ רַע בְּכָל אֲשֶׁר־נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ כִּי־מְקַרָּה אֶחָד לְכֹל־ס וְגַם לְבִי בְּנִי־הָאָדָם מְלֵא־רַע וְהוֹלְלוֹת בְּלִבָּבָם בְּחִיָּהֶם וְאִחְרָיו אֶל־הַמֵּתִים:

כִּי־מִי אֲשֶׁר יִחְבֵּר (יִבְחַר) אֶל כָּל־הַחַיִּים יֵשׁ בְּטָחוֹן כִּי־לְכֹל־כִּי חַי

ד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

הוא טוב מן הארנה המת:

ה כי החיים יודעים שימתו והמתים אינם יודעים מאומה ואין עוד להם שִׁכָּר כי נשַׁכַּח זְכָרָם:

ו גם אהבתם גם-שנאתם גם-קנאתם כְּבָר אֲבָדָה וְחֶלֶק אֵין-לָהֶם עוֹד לְעוֹלָם בְּכָל אֲשֶׁר-נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם:

ז לֶךְ אֲכַל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֹד וְשִׂתָּה בְּלֵב-טוֹב וַיִּגַּד כִּי כְּבָר רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת-מַעֲשֵׂיךָ:

ח בְּכָל-עֵת וְהָיוּ בְנֵיךָ לְבָנִים וְשָׁמַן עַל-רֹאשְׁךָ אֶל-יַחֲסֹר:

ט רְאֵה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר-אֲהַבְתָּ כָּל-יְמֵי חַיֵּי הַבְּלָדָה אֲשֶׁר נָתַן-לְךָ תַּחַת הַשָּׁמַיִם כָּל יְמֵי הַבְּלָדָה כִּי הוּא חֶלְקֶךָ בַּחַיִּים וּבַעֲמָלֶךָ אֲשֶׁר-אַתָּה עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמַיִם:

י כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַד עֲשֵׂה כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחֶשְׁבֹּן וְדַעַת וְחֶכְמָה בְּשִׂאוֹל אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ שָׁמָּה:

יא שְׁבִתִי וְרָאָה תַּחַת-הַשָּׁמַיִם כִּי לֹא לַקְּלָיִם הַמְרוֹזֵץ וְלֹא לַגְּבוּרִים הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לַחֲכָמִים לֶחֶם וְגַם לֹא לַנְּבוֹנִים עֹשֶׁר וְגַם לֹא לַיֹּדְעִים חֵן כִּי-עֵת וַפָּנַע וַקָּרָה אֶת-כָּלָם:

יב כִּי גַם לֹא-יִדַע הָאָדָם אֶת-עֵתוֹ כַּדָּגִים שְׁנֹאֲחִזִּים בְּמַצּוֹרָה רָעָה וְכַצְּפָרִים הַאֲחִזּוֹת בַּפֶּחַ כֹּהֶם וּקְשִׁים בְּנֵי הָאָדָם לַעֲת רָעָה כְּשֶׁתְּפוּל עֲלֵיהֶם פֶּתְאִים:

יג גַּם-זֶה רְאִיתִי חֶכְמָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם וְגִדּוּלָהּ הִיא אֵלַי:

יד עֵיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מַעֲט וּבְאֵ-אֱלִיָּהּ מֶלֶךְ גְּדוֹל וְסַבָּב אֹתָהּ וּבָנָה עָלֶיהָ מַצּוֹרִים גְּדֹלִים:

כִּי אֵלֶּה שְׁחִיִּים יוֹדְעִים שִׁמּוֹתוֹ, וְהַמֵּתִים אֵינָם יוֹדְעִים כְּלוּם, וְאֵין לָהֶם עוֹד שִׁכָּר, הֲרִי נִשְׁכַּח זְכָרָם.

כז גַּם אֲהַבְתֶּם גַּם שְׁנֵאתֶם וְגַם קִנְאתֶם כְּבָר נַעֲלַמוּ, וְלְעוֹלָם לֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד חֶלֶק בְּכָל מַה שְׁקוֹרָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם.

כח לֶךְ אֲכוֹל בְּשִׂמְחָה אֶת לַחֲמֹד וְשִׂתָּה בְּהַרְגֵּשׁה טוֹבָה אֶת יַיִןךָ – כִּי אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים כְּבָר מְרוּצָה מִמַּעֲשֵׂיךָ.

כט וּבְכָל זְמַן יִהְיוּ בְנֵיךָ חַגִּיגִיִּים, וְאֵל יַחֲסֹר שָׁמַן מִבָּשֶׂם עַל רֹאשְׁךָ.

ל וְתַחֲיָה עִם אִשָּׁה שְׂאֵתָה אוֹהֵב בְּכָל יְמֵי חַיֵּי הַהֶבֶל שְׁלֶךְ שֶׁהָ נָתַן לְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה – כָּל יְמֵי הַהֶבֶל שְׁלֶךְ, כִּי זֶה הַחֶלֶק שְׁלֶךְ בַּחַיִּים וּבַעֲבוּדְתְךָ שְׂאֵתָה עֹמֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה.

לא עֲשֵׂה כָּל מַה שֶׁתַּצְלִיחַ לַעֲשׂוֹת בְּכוּחְךָ, כִּי בְּשִׂאוֹל שְׂאֵתָה הוֹלֵךְ שָׁמָּה אֵין מַעֲשִׂים וְחֶשְׁבֹּנוֹת וְלֹא דַעַת וְחֶכְמָה.

לב שְׁבִתִי וְהִבְחַנְתִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׂלֵא בְּהַכְרַח הַמְהִירִים מְנַצְחִים בְּמְרוֹץ וְלֹא הַגְּבוּרִים בְּמַלְחָמָה וְלֹא לַחֲכָמִים דּוֹקָא יֵשׁ לֶחֶם וְלֹא לַנְּבוֹנִים יֵשׁ עוֹשֶׁר וְגַם לֹא לַיֹּדְעִים חֵן, אֲלֹא פִּגְעֵי הַזְּמַן קוֹרִים לְכָלָם.

לג כִּי הָאָדָם גַּם לֹא יִדַע מַתִּי יִגִּיעַ זְמַנוֹ, כְּמוֹ הַדָּגִים שְׁנֹת־פָּסִים בְּרֶשֶׁת זְדוּנִית וְכְמוֹ הַצְּפָרִים הַתְּפוּסוֹת בְּמַלְכוּדוֹת, כְּמוֹתֶם נִלְכְּדִים בְּנֵי אָדָם בְּאֲרוּעַ רַע כְּשֶׁהוּא נוֹפֵל עֲלֵיהֶם פֶּתְאוּם.

לד גַּם חֶכְמָה זֹאת רְאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמַיִם וְחֶשְׁבָּהּ הִיא בְּעֵינַי;

לה עֵיר קִטְנָה וּבָהּ מַעֲט אֲנָשִׁים, וּבָא אֱלִיָּהּ מֶלֶךְ גְּדוֹל וְהַקְּיֹף אוֹתָהּ וּבָנָה סְבִיבָהּ מַלְכוּדוֹת רַבּוֹת.

וּנְמָצָא בָּהּ אִישׁ מִסֵּפֶן חָכָם וּמְלֵט־הוּא
 אֶת־הָעֵיר בְּחֻמְתּוֹ וְאָדָם לֹא זָכַר
 אֶת־הָאִישׁ הַמִּסֵּפֶן הַהוּא:

וְאָמַרְתִּי אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מְגֻבְרָה
 וְחֻכְמַת הַמִּסֵּפֶן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו אֵינָם
 נִשְׁמָעִים:

דְּבָרֵי חָכְמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים מִזְעָקַת
 מוֹשֵׁל בְּכַסְיָלִים:

טוֹבָה חָכְמָה מִכְּלֵי קָרָב וְחוּטָא אֶחָד
 יֵאָבֵד טוֹבָה הַרְבֵּה:

זְבוּבֵי מוֹת יִבְאִישׁ יָבִיעַ שְׁמֹן רוֹקַח יִקַּר
 מִחֻכְמָה מִכְּבוֹד סְכָלוֹת מְעַט:

לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב כָּסִיל לְשִׁמְלוֹ:

וְנִסְבְּרָהּ כְּשֶׁסָּכַל (כִּשְׁהַסְכַּל) הַלֵּךְ
 לְבוֹ חֶסֶד וְאָמַר לְכָל סָכַל הוּא:

אִם־רוּחַ הַמוֹשֵׁל תַּעֲלֶה עָלֶיךָ מִקוֹמָה
 אֶל־תַּנַּחַח כִּי מֵרָפָא יָגִיחַ חֲטָאִים גְּדוֹלִים:

יֵשׁ רָעָה רְאִיתִי בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁנִּרְאִיתָ כְּמוֹ
 טְעוּת שׁוֹיִצָּאת מִלְּפָנֵי הַשְּׁלִיטָה:

טְפָשִׁים מִתְעַלְּלִים לְמִרְוּמֵי מִרְוּמִים, וְעִשְׂרִים
 מִשְׁפָּלִים לְשֶׁבֶת עַל הָאָרֶץ:

רְאִיתִי עֲבָדִים רוֹכְבִים עַל סוּסִים, וְשָׂרִים
 הוֹלְכִים כְּמוֹ עֲבָדִים עַל הָאָרֶץ:

הַחוֹפֵר בּוֹר נוֹפֵל לְתוֹכוֹ, וְפוֹרֵץ גֶּדֶר נוֹשֵׁף
 אוֹתוֹ נֶחֱשׂ:

הַמְּסִיעַ אֲבָנִים מִצְטַעַר בָּהֶם, וְהַבּוֹקֵעַ עֲצִים
 יִסְכֵּן בָּם:

אִם־קָהָה הַבְּרוּל וְהוּא לֹא־פָנִים קָלְקַל
 וְחִילָיִם יִגְבַּר וְיִתְרוֹן הַכְּשִׁיר חָכְמָה:

אִם־יִשָּׁף הַנְּחָשׁ בְּלוֹא־לְחֹשׁ וְאִין יִתְרוֹן
 לְבַעַל הַלְּשׁוֹן:

דְּבָרֵי פִי־חָכָם תָּן וְשִׁפְתוֹת כָּסִיל
 תִּבְלַעְנֻו:

טו וּנְמָצָא בָּהּ אִישׁ מִסֵּפֶן חָכָם וּמְלֵט־הוּא
 אֶת־הָעֵיר בְּחֻמְתּוֹ וְאָדָם לֹא זָכַר
 אֶת־הָאִישׁ הַמִּסֵּפֶן הַהוּא:

טז וְאָמַרְתִּי אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מְגֻבְרָה
 וְחֻכְמַת הַמִּסֵּפֶן בְּזוּיָה וּדְבָרָיו אֵינָם
 נִשְׁמָעִים:

יז דְּבָרֵי חָכְמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים מִזְעָקַת
 מוֹשֵׁל בְּכַסְיָלִים:

יח טוֹבָה חָכְמָה מִכְּלֵי קָרָב וְחוּטָא אֶחָד
 יֵאָבֵד טוֹבָה הַרְבֵּה:

יז זְבוּבֵי מוֹת יִבְאִישׁ יָבִיעַ שְׁמֹן רוֹקַח יִקַּר
 מִחֻכְמָה מִכְּבוֹד סְכָלוֹת מְעַט:

ב לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב כָּסִיל לְשִׁמְלוֹ:

ג וְנִסְבְּרָהּ כְּשֶׁסָּכַל (כִּשְׁהַסְכַּל) הַלֵּךְ
 לְבוֹ חֶסֶד וְאָמַר לְכָל סָכַל הוּא:

ד אִם־רוּחַ הַמוֹשֵׁל תַּעֲלֶה עָלֶיךָ מִקוֹמָה
 אֶל־תַּנַּחַח כִּי מֵרָפָא יָגִיחַ חֲטָאִים גְּדוֹלִים:

ה יֵשׁ רָעָה רְאִיתִי תַחַת הַשָּׁמֶשׁ כְּשֶׁנִּגְוָה
 שׁוֹיִצָּא מִלְּפָנֵי הַשְּׁלִיטָה:

ו נִתֵּן הַסָּכַל בְּמִרְוּמֵי רַבִּים וְעִשְׂרִים
 בְּשֶׁפֶל יִשְׁבוּ:

ז רְאִיתִי עֲבָדִים עַל־סוּסִים וְשָׂרִים
 הוֹלְכִים כְּעֲבָדִים עַל־הָאָרֶץ:

ח הַפֹּר גּוֹמֵץ בּוֹ יִפּוֹל וּפֹרֵץ גֶּדֶר יִשְׁכְּנוּ
 נֶחֱשׂ:

ט מְסִיעַ אֲבָנִים יַעֲצֹב בָּהֶם בּוֹקֵעַ עֲצִים
 יִסְכֵּן בָּם:

י אִם־קָהָה הַבְּרוּל וְהוּא לֹא־פָנִים קָלְקַל
 וְחִילָיִם יִגְבַּר וְיִתְרוֹן הַכְּשִׁיר חָכְמָה:

יא אִם־יִשָּׁף הַנְּחָשׁ בְּלוֹא־לְחֹשׁ וְאִין יִתְרוֹן
 לְבַעַל הַלְּשׁוֹן:

יב דְּבָרֵי פִי־חָכָם תָּן וְשִׁפְתוֹת כָּסִיל
 תִּבְלַעְנֻו:

תחלת דברי פיו בטפשות, ודבוריו מתדרדרים להוללות של רוע.

והטפש מרבה בדבורי סרק, אבל האדם אינו יודע מה שיהיה, מי יספר לו מה יקרה אחריו.

העמל המיתר של הטפש מיגעת אותו עד שאינו יודע להגיע לעיר מבטחים.

אוי לך ארץ שמלבד משרת את יצרו, ושריף סועדים בבוקר במקום לדאוג לממלכה.

אשריף ארץ שמלבד בן חורין מיצרו, ושריף סועדים בזמן המתאים, גבורים ולא שתינים.

בעצלות – התקרה הולכת ומנמיכה, ובעצלות הידים מלתקן – הבית דולף.

כדי לאפשר צחוק עושים לחם, וזין משמח את החיים, והבסוף מאפשר להשיג את הכל.

אפלו במחשבתך אל תבזה מלך, ובחדר השנה הפנימי אל תבזה עשיר, כי עוף השמים מוליך את הקול ובעל כנפים מספר כל דבר.

תרום, שלח את לחמך על פני המים כי אחר ימים רבים תמצא אותו.

תן חלק לשבעה נצרכים ואפלו לשמונה, כי אינך יודע מה הרעה שתבוא על הארץ.

אולי יתמלאו העבים בגשם והם יריקו אותו בחזקה על הארץ, ואולי יפול עץ בדרום או בצפון, במקום שיפול העץ שם יהיו הנצרכים.

הממתין לרוח מתאימה לעולם לא יזרע, והמביט בעננים לעולם לא יקצור.

כפי שאינך יודע מה תהיה דרך הרוח, כמו הדברים הסגורים בתוף בטן מלאה, ככה לא תדע את מעשה האלהים אשר יעשה

תחלת דברי־פיהו סכלות ואחרית פיהו הוללות רעה:

והסכל ירבה דברים לא־ידע האדם מה־שיהיה ואשר יהיה מאחוריו מי יגיד לו:

עמל הכסילים תנגענו אשר לא־ידע ללכת אל־עיר:

א־לך ארץ שמלבד גער ושריף בבקר יאכלו:

אשריף ארץ שמלבד בן־חורים ושריף בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי:

בעצלותם יפוך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית:

לשחוק עשים לחם וזין ישמח חיים והבסוף יענה את־הכל:

גם במדעך מלך אל־תקלל ובחדרי משכבך אל־תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את־הקול ובעל כנפים (הכנפים) יגיד דבר:

שלח לחמך על־פני המים כִּי־כִלֵּב הַיָּמִים תִּמְצָאנוּ:

תן־חֶלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה כִּי לֹא תֵדַע מַה־יְהִיֶּה רָעָה עַל־הָאָרֶץ:

אִם־יִמְלְאוּ הָעָבִים גֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ יִרְיֶקוּ וְאִם־יִפּוֹל עֵץ בְּדָרוֹם וְאִם בְּצָפוֹן מְקוֹם שִׁיפּוֹל הָעֵץ שָׁם יִהְיֶה:

שֹׁמֵר רוּחַ לֹא יִזְרַע וְרֹאֵה בְּעָבִים לֹא יִקְצֹר:

כְּאֲשֶׁר אֵינְךָ יוֹדֵעַ מַה־תִּרְדֶּה הַרוּחַ בְּעִצְמוֹתַי בְּבִטֵּן הַמְּלֵאָה כִּכָּה לֹא תֵדַע אֶת־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

יא

ב

ג

ד

ה

את־הכל :

בַּבְּקָרָה זָרַע אֶת־זֶרְעֶךָ וְלַעֲרֹב אֶל־תַּנַּח
יָהָךְ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִי זֶה יִכְשֹׁל הַזֶּה
אוֹזֶה וְאִם־שָׁנִיָּהם כְּאַחַד טוֹבִים :

וּמִתּוֹךְ הָאֹר וְטוֹב לְעֵינַיִם לִרְאוֹת
אֶת־הַשָּׁמֶשׁ :

כִּי אִם־שָׁנִים הִרְבֵּה יַחֲוֶה הָאָדָם בְּכֻלָּם
יִשְׁמַח וְיִזְכֹּר אֶת־יְמֵי הַחֹשֶׁךְ כִּי־הִרְבֵּה
יְהִי כֹל־שָׂבָא הַבָּל :

שָׂמַח בְּחֹר בְּיַלְדוּתְךָ וְיִטִּיבֶךָ לִבְךָ
בִּימֵי בְּחֹרוֹתֶיךָ וְחַלְלֵךְ בְּדַרְכֵי לִבְךָ
וּבְמַרְאֵי עֵינֶיךָ וְדַע כִּי עַל־כָּל־אֵלֶּה
יְבִיאֶךָ הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט :

וְהִסֵּר כַּעַס מִלִּבְךָ וְהִעֲבֵר רָעָה
מִבְּשָׂרְךָ כִּי־תִילָדוֹת וְהַשְׁחָרוֹת הַבָּל :

וְזָכַר אֶת־בְּרִיאֶיךָ בִּימֵי בְּחֹרוֹתֶיךָ עַד
אֲשֶׁר לֹא־יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה וְהִנִּיעוּ שָׁנִים
אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵיזֶלֶי כֹהֵם חַפְצִי :

עַד אֲשֶׁר לֹא־תַחְשַׁךְ הַשָּׁמֶשׁ וְהָאֹר
וְהִתְרַח וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחַר
הַנָּשָׁם :

בַּיּוֹם שִׁזְעוּ שְׁמַרְי הַכִּיָּת וְהַתְּעוֹתוּ אֲנָשִׁי
הַחִיל וּבָטְלוּ הַטְּחִנּוֹת כִּי מַעֲטוּ וַחֲשָׁבוּ
הִרְאוֹת בְּאָרְבוֹת :

וּסְגְרוּ דַלְתֵימָם בְּשׁוֹךְ בַּשָּׂפָל קוֹל
הַטְּחִנָּה וַיִּקְוֶם לְקוֹל הַצֹּפֹר וַיִּשְׁחֹ
כָּל־בְּנוֹת הַשִּׁיר :

גַּם מִגִּבֵּה יִרְאוּ וְתַחֲתֵיתִים בְּדָרֶךְ וַיִּנְאֹץ
הַשָּׂקֵד וַיִּסְתַּבֵּל הַחֲזָב וְתַפַּר הָאֲכִיזָנָה
כִּי־הִלֵּךְ הָאָדָם אֶל־בֵּית עוֹלָמוֹ וְסָבְבוּ
בְּשׁוֹךְ הַסּוּפְדִים :

עַד אֲשֶׁר לֹא־יִרְתַּק (ירחק) תָּבֵל הַכֶּסֶף
וְתַרְוִץ גִּלְתֵּי הַזָּהָב וְתִשָּׁבֵר כָּד

הכל.

לְכֹן, זָרַע אֶת זֶרְעֶךָ מִיַּד בְּבוֹקֶר, וְאֵל תַּנִּיחַ
אֶת יָדְךָ גַּם בְּעֶרְב, כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִיזֶה
יִצְלִיחַ, אִם זֶה אוֹ זֶה אוֹ שְׁשֻׁנֵיהֶם יַחַד טוֹבִים.

הָאֹר מִתּוֹךְ, וְטוֹב לְעֵינַיִם לַחֲיוֹת וְלִרְאוֹת
אֶת הַשָּׁמֶשׁ.

כִּי אִם שָׁנִים רַבּוֹת יַחֲוֶה הָאָדָם רַבּוֹת וַיִּשְׁמַח
בְּכֻלָּם, אֲבָל יִזְכֹּר אֶת יְמֵי הַחֹשֶׁךְ בְּקִבְר
שִׁיחֵיו הִרְבֵּה יוֹתֵר - כֹּל מֵה שָׂבָא לוֹ הוּא
הַבָּל.

שָׂמַח בְּחֹר בְּצַעֲרֹתֶיךָ, וְהָיָה בְּהַרְגָּשָׁה טוֹבָה
כְּשִׂאתָה בְּחֹר, וְלֵךְ בְּדַרְכֵי שְׁלִבְךָ חַפְצִי
וְאַחַר רֵאֵת עֵינֶיךָ, אֲךָ דַע שֶׁעַל כָּל אֵלֶּה
הָאֱלֹהִים יְבִיא אֹתְךָ לְמִשְׁפָּט.

וְלְכֹן הִסֵּר עֲצָבוֹת מִלִּבְךָ וְהִעֲבֵר רָעָה
מִגּוּפְךָ, כִּי שָׁנוֹת הִילָדוֹת וְהַשְׁעַר הַשְּׁחֹר הֵם
הַבָּל.

וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֶךָ בְּשָׁנִים שִׂאתָה בְּחֹר, לְפָנֵי
שִׁיבּוֹאוֹ הַיָּמִים הַרְעִים וַיִּגִּיעוּ שָׁנִים שְׂתֹאמַר
עֲלִיָּהֶן: אֵין לִי בָהֶם חַפְצִי.

לְפָנֵי שִׁיחֲשָׁבוּ בְּעֵינֶיךָ הַשָּׁמֶשׁ וְהָאֹר וְהִתְרַח
וְהַכּוֹכָבִים, וַיִּחְזְרוּ הָעֲנַנִּים שִׂאֲחָרֵי הַגָּשָׁם.

בַּיּוֹם שִׁדְעוּ הַרְגָּלִים וַיִּתְּעוּתוּ הַזְּרוּעוֹת,
וַיִּתְּבַטְּל הַשְּׁמוּשׁ בְּשָׁנִים שֶׁהִתְמַעֲטוּ, וַיִּחֲשָׁבוּ
הָעֵינַיִם בְּחֹרֵיהֶן.

וַיִּשְׁתַּמוּ הַנְּקָבִים הַחֲצוֹנִים בְּשׁוֹלֵי מַעֲרַכַת
הַעֲפוּל, וַיִּתְּעוֹרֵר לְפָנוֹת בּוֹקֶר לְקוֹל צֹפֹר,
וְתַרְדּ בְּאֲזִינוֹ אֲכִוֹת צְלִילֵי הַשִּׁירִים.

גַּם יַפְחָדוּ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ וּמִמְכַשׁוּלִים בְּדַרְכֵךְ,
וַיִּבְלְטוּ עֲצָמוֹת וַיִּכְבַּד הַדּוּפְקָ, וְתַתְּבַטְּל
הַתְּאוּהָ, כִּי הָאָדָם הוֹלֵךְ לְקִרְאֵת בֵּית עוֹלָמוֹ
וְהַסּוּפְדִים כָּבֵר מִסְתוֹבְבִים בְּחֹצוֹת.

לְפָנֵי שְׂתַתְּנַתְּק הַשְּׁדָרָה וְתַתְּרַסַק הַגְּלֹגוֹלָת,
הַכֶּרֶס תִּבְקַע וְהַגּוּף יִשְׁלַךְ אֶל הַבוֹר.

על-המבוע ונרץ הגלגל אל-הבור:

והעפר ישוב לארץ כמו שהיה, ורוח החיים תשוב אל האלהים שנתן אותה.

הבל הבלים הסיק קוהלת – הבל הבל.

ונוסף על שהיה קוהלת חכם בעצמו הוא גם למד את העם ידיעות, והבין וחקר, וחבר הרבה משלים.

קוהלת חפש למצוא דברים מעניינים, ולכתוב נכון דברים אמתיים.

דברי חכמים קבועים בקוצי הרבן, ושל אוספי חכמה – כמסמרים, נתנו מהמנהיג היחיד.

והזהר בני גם בעוד דברים, אין סוף לפרטם בספרים רבים, ויגיעה רבה ללמדם.

וזו כל משמעות מסקנת הדברים: כבד את דבר האלהים ושמור את מצותיו, כי זה כל מטרת האדם.

כי האלהים יביא למשפט את כל המעשים, כולל הבלתי ידועים, הטובים והרעים.

וְיָשָׁב הָעֶפְרָא עַל-הָאָרֶץ כַּשֶּׁהָיָה וְהַרוּחַ תָּשׁוּב אֶל-הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַןָּהּ:

הַבֵּל הַבְּלִים אָמַר הַקֹּהֵלֶת הַכֹּל הַבֵּל:

וַיִּתֵּר שֶׁהָיָה קֹהֵלֶת חָכֵם עוֹד לְמוֹד-דַּעַת אֶת-הָעָם וְאֵן וְחָקַר תִּקַּן מִשְׁלִים הַרְבֵּה:

בִּקֵּשׁ קֹהֵלֶת לְמִצָּא דְבָרֵי-חֶפֶץ וְכִתּוּב יֵשֶׁר דְּבָרֵי אֱמֶת:

דְּבָרֵי חֲכָמִים כְּהַרְבֵּנוֹת וְכַמְשֻׁמְרוֹת נְטוּעִים בְּעַלְי אֶסְפוֹת נִתְּנוּ מֵרַעַה אֶחָד:

וַיִּתֵּר מֵהִמָּה בְּנֵי הַזֶּהֶר עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אֵין קֵץ וְלִהְי הַרְבֵּה יִנְעַת בְּשֵׁר:

סוּף דְּבָר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת-הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת-מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי-זֶה כָּל-הָאָדָם:

כִּי אֶת-כָּל-מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יָבֵא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל-נַעֲלָם אִם-טוֹב וְאִם-רָע:

מגלת אסתר

בימי אחשורוש - הוא אחשורוש שמלך
מהודו ועד כוש - על מאה עשרים ושבע
מדינות.

בימים ההם כשהמלך אחשורוש מלך וישב
על פסא מלכותו שבשושן הבירה,
בשנה השלישית למלכותו הוא עשה מסבת
שתית וין לכל שריו ועבדיו: לצבא פרס ומדי
ולשליטים ושרי המדינות שבשלטונו.

הוא הראה בה את עושרו ואת כבוד מלכותו
ואת חשיבותו ופאר גדולתו, במשך ימים
רבים - מאה ושמונים ימים.

וכשעברו הימים האלה, המלך עשה מסבת
שתית וין שבעה ימים, לכל העם שנמצאים
בשושן הבירה מגדול ועד קטן בחצר של גנת
ארמון המלך.

יריעות בלבן וירקרק ותכלת קשורות בחבלי
פשתן וארגמן על ווי כסף ועמודי שיש, וישבו
על מטות של זהב וכסף על רצפה מאבני החן
בהט ושיש ודר וסוחרת.

ושתיה בכלי זהב וכלים מסוגים שונים,
והרבה וין מלכותי - פיך המלך.

והשתיה כמו שרגילים - אין חובה לשתות,
כי כך צוה המלך על כל האחראים בביתו -
לעשות כרצון כל איש.

גם ושתיה המלכה עשתה מסבת שתית וין
לנשים בארמון המלך אחשורוש.

ביום השביעי, כשהמלך שמח ביו, הוא אמר
למהומן, בותא, חרבונא, בגתא ואבנתא,
זתר וכרפס - שבעת המשרתים שלפני
המלך אחשורוש,

להביא את ושתיה המלכה לפני המלך בכתר
מלכות, כדי להראות לעמים ולשרים את
יפיה שהיא נראית טוב.

המלכה ושתיה סרבה לבוא בפקדת המלך

א ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש
המלך מהודו ועד-כוש שבע ועשרים
ומאה מדינה:

ב בימים ההם כשבת | המלך אחשורוש
על פסא מלכותו אשר בשושן הבירה:

ג בשנת שלוש למלכו עשה משתה
לכל-שריו ועבדיו תיל | פרס ומדי
הפרתמים ושרי המדינות לפניו:

ד בהראתו את-עשר כבוד מלכותו
ואת-יקר תפארת גדולתו ימים רבים
שמונים ומאת יום:

ה ובמלואת | הימים האלה עשה המלך
לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה
למגדול ועד-קטן משתה שבעת ימים
בחצר גנת ביתן המלך:

ו חור | כרפס ותכלת אחוזו בחבלי-בוץ
וארגמן על-גילי כסף ועמודי שש
מטות | זהב וכסף על רצפת בהט-ושש
והר וסוחרת:

ז והשקות בכלי זהב וכלים מפלים
שונים וין מלכות רב פיך המלך:

ח והשתיה כדת אין אנס פי-כן | ויכר
המלך על כל-רב ביתו לעשות כרצון
איש-ואיש:

ט גם ושתיה המלכה עשתה משתה נשים
בית המלכות אשר למלך אחשורוש: ס

י ביום השביעי כטוב לב-המלך בנין
אמר למהומן בותא חרבונא בגתא
ואבנתא זתר וכרפס שבעת הסריסים
המשרתים את-פני המלך אחשורוש:

יא להביא את-ושתיה המלכה לפני המלך
בכתר מלכות להראות העמים והשרים
את-יפיה פי-טובת מראה היא:

יב ותמאן המלכה ושתיה לבוא בדבר

שנמסרה על ידי המשרתים, המלך התרגז מאוד וכעסו בער בו.

המלך דבר עם החכמים שמבינים באסטרולוגיה, כי כך מנהג המלך במשפט – להתיעץ עם כל יודעי החקים והדינים.

והמקורבים אליו היו: פרשנא, שתר, אדמתא, תרשיש, מרס, מרסנא וממוכן – שבעת שרי פרס ומדי רואי פני המלך שיושבים ראשונים בישיבות המלכות.

שאל אותם המלך: מה לפי החוק צריך לעשות למלכה ושתי על כך שלא עשתה את פקדת המלך אחשוורוש שמסר לה על ידי המשרתים?

אמר ממוכן לפני המלך והשרים: לא רק כלפי המלך פשעה ושתי המלכה, אלא גם כלפי כל השרים וכל העמים שבכל מדינות המלך אחשוורוש.

כי בשהספור עם המלכה יתפרסם אצל כל הנשים בעליהן יתבזו בעיניהן, והן יאמרו: אפלו המלך אחשוורוש אמר להביא לפני את ושתי המלכה והיא לא באה!

ומהיום שרות פרס ומדי ששמעו את הספור עם המלכה יאמרו כך גם לכל שרי המלך, וזה יגרום להרבה בזיון וכעס.

לכן, אם זה טוב בעיני המלך, יצא צו מלכותי מלפניו ויכתב בספר חקי פרס ומדי חוק שלא ישתנה, שושתי לא תבוא יותר לפני המלך אחשוורוש, והמלך יתן את מלכותה לאשה אחרת טובה ממנה.

והדבר הזה שהמלך יעשה יתפרסם בכל ממלכתו – שהיא גדולה, וכך כל הנשים יתנו כבוד לבעליהן בין אם הוא חשוב או פשוט.

הרעיון נראה טוב בעיני המלך והשרים, והמלך עשה כדברי ממוכן.

המלך אשר בנד הסריסים ויקצף המלך מאד ונחמתו בערה בו:

י ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים כי-כן דבר המלך לפני כל-ידעי דת ודין:

יד והקרב אליו פרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי ו פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות:

טו כדת מה-לעשות במלכה ושתי על ו אשר לא-עשתה את-מאמר המלך אחשוורוש בנד הסריסים: פ

טז ויאמר ממוכן (מוימן) לפני המלך והשרים לא על-המלך לבדו עושה ושתי המלכה כי על-כל-השרים ועל-כל-העמים אשר בכל-מדינות המלך אחשוורוש:

יז כי-יצא דבר-המלכה על-כל-הנשים להבנות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשוורוש אמר להביא את-ושתי המלכה לפני ולא-באה:

יח והיום הזה תאמרנה ו שרות פרס ומדי אשר שמעו את-דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף:

יט אם-על-המלך טוב יצא דבר-מלכות מלפניו ויכתב בדתו פרס ומדי ולא יעבור אשר לא-תבוא ושתי לפני המלך אחשוורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה:

כ ונשמע פתגם המלך אשר-יעשה בכל-מלכותו כי רבה היא וכל-הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד-קטן:

כא וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן:

הוא שלח ספרים אל כל מדינות המלך – אל כל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונן להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו: פ

אחר הדברים האלה כשך המלך אחשורוש נרגע מפעסו, הוא נזכר בושתו ומה שעשתה ומה שנגזר עליה.

הציעו לו נערי המלך משרתיו: יחפשו למלך נערות בתולות יפות.

והמלך ימנה פקידים בכל מדינות מלכותו, שיאספו כל נערה בתולה יפה לשושן הבירה לבית הנשים שבניהול הגא שר המלך שומר הנשים, ויתנו להם תמרקים.

והנערה שתמצא חן בעיני המלך תמלך במקום ושתי הרעיון מצא חן בעיני המלך, וכך הוא עשה.

בשושן הבירה היה איש מארץ יהודה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש, משבט בנימין.

הוא הגלה מירושלים עם הגולה שהגלתה עם יכניה מלך יהודה, שהגלה אותה נבוכדנאצר מלך בבל.

הוא אמן את הדסה – היא אסתר בת דודו, כי לא היה לה אב ואם, והנערה יפה בצורת גופה ונראית טוב, וכשמתו אביה ואמה לקח אותה מרדכי אליו ואמן אותה בבית.

וכשהתפרסם צו המלך וגזרתו ונאספו נערות רבות אל שושן הבירה אל הגי, אסתר נלקחה אל בית המלך אל הגי שומר הנשים.

הנערה מצאה חן בעיניו והוא חבב אותה, הוא מהר לתת לה את תמרוקיה ואת מנות האוכל שלה, ואת שבע המשרתות שהיא אמורה לקבל מבית המלך, והוא הפלה

ב וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונן להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו: פ

א אחר הדברים האלה כשך המלך אחשורוש זכר את ושתו ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה:

ב ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה:

ג ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל גי הגא סרים המלך שמר הנשים ונתון תמרקיהן:

ד והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי ויטיב הדבר בעיני המלך ונעש כן: פ

ה איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני:

ו אשר הגלה מירושלים עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל:

ז ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דודו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תואר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת:

ח ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל גי הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל גי שמר הנשים:

ט ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותיה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך וישנה

לְטוֹבָה אוֹתָהּ וְאֵת נַעֲרוֹתֶיהָ בְּבֵית הַנָּשִׁים.
אֶסְתֵּר לֹא סִפְּרָה מִהוּ עִמָּה וְאִיפֹה נולְדָה כִּי
מֵרַדְכִי צִוָּה עָלֶיהָ שְׁלֹא תִסְפֵּר.

וּבְכָל יוֹם מֵרַדְכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֹצֵר בֵּית
הַנָּשִׁים כְּדִי לְדַעַת מִה שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמֵה
עוֹשִׂים אֹתָהּ.

כְּשִׁמְגִיעַ תּוֹר כָּל נַעֲרָה לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ
אֲחֻשְׁרוּשׁ, כְּשִׁמְסִתִּימִים שְׁנַיִם עָשָׂר הַחֲדָשִׁים
שֶׁל הַתְּקַשְׁטוֹת כְּמִנְהַג הַנָּשִׁים, כִּי כִּד זְמַן
הַהֲתַמְרָקוּת בְּבִשְׂמִים – שֵׁשָׁה חֲדָשִׁים בְּשִׁמֹן
מוֹר וְשֵׁשָׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים וּבִתְמָרוֹקֵי נָשִׁים.

עַם זֶה הַנַּעֲרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ: כָּל מֵה
שֶׁתִּבְקַשׁ יִנָּתֵן לָהּ לְבוֹא אֹתָהּ מִבֵּית הַנָּשִׁים
לְבֵית הַמֶּלֶךְ.

בְּעָרֵב הִיא בָּאָה, וּבְבוֹקֵר הִיא חוֹזֶרֶת אֶל בֵּית
הַנָּשִׁים הַשְּׁנַיִם אֶל שְׁעֵשִׂגוֹ שֶׁר הַמֶּלֶךְ שׁוֹמֵר
הַפִּילִגְשִׁים, הִיא לֹא תִבוֹא שׁוֹב אֶל הַמֶּלֶךְ
אִלָּא אִם הַמֶּלֶךְ יִרְצֶה אוֹתָהּ וְיִקְרָא בְּשִׁמָּהּ.

וּכְשִׁהֲגִיעַ הַתּוֹר שֶׁל אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל הַדּוֹד
שֶׁל מֵרַדְכִי שְׂאֵמֵץ אוֹתָהּ כְּבַת, לְבוֹא אֶל
הַמֶּלֶךְ, הִיא לֹא בִקְשָׁה שׁוּם דָּבָר כִּי אִם
אֵת מֵה שִׁיאֵמַר הֲגִי מְשֻׁרֶת הַמֶּלֶךְ שׁוֹמֵר
הַנָּשִׁים. אֶסְתֵּר מְצָאָה חֵן בְּעֵינָיו כָּל רוֹאֶיהָ.

אֶסְתֵּר נִלְקַחָה אֶל הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ אֶל בֵּית
מַלְכוּתוֹ בַּחוֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חוֹדֶשׁ טֵבֵת
בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית לְמַלְכוּתוֹ.

הַמֶּלֶךְ אָהֵב אֶת אֶסְתֵּר יוֹתֵר מִכָּל הַנָּשִׁים,
וְהִיא מְצָאָה חֵן וְהִיָּתָה חֲבִיבָה בְּעֵינָיו יוֹתֵר
מִכָּל הַבְּתוּלוֹת, הוּא שֵׁם כְּתֵר מַלְכוּת עַל
רֹאשָׁהּ וְהַמֶּלֶךְ אוֹתָהּ בְּמִקּוֹם וְשֵׁתִי.

הַמֶּלֶךְ עָשָׂה מִסֵּבֵת שְׁתֵּית יוֹן גְּדוֹלָה לְכָל

וְאֶת־נַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנָּשִׁים:

לֹא־הִנִּיחָה אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּה
וְאֶת־מוֹלְדָתָהּ כִּי מֵרַדְכִי צִוָּה עָלֶיהָ
אֲשֶׁר לֹא־תִגִּיד: ס

וּבְכָל־יוֹם וְיוֹם מֵרַדְכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי
חֹצֵר בֵּית־הַנָּשִׁים לְדַעַת אֶת־שְׁלוֹם
אֶסְתֵּר וּמֵה־יַעֲשֶׂה בָּהּ:

וּבַהֲגִיעַ תּוֹר נַעֲרָה וְנַעֲרָה לְבוֹאוּ
אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ
כְּדַת הַנָּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ כִּי כֵּן
יִמְלָאוּ יַמֵּי מְרוּקִיהֶן שֵׁשָׁה חֲדָשִׁים
בְּשִׁמֹן הַמּוֹר וְשֵׁשָׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים
וּבִתְמָרוֹקֵי הַנָּשִׁים:

וּבָזֶה הַנַּעֲרָה בָּאָה אֶל־הַמֶּלֶךְ אֵת
כָּל־אֲשֶׁר תֵּאמַר וְיִתֵּן לָהּ לְבוֹא עִמָּה
מִבֵּית הַנָּשִׁים עַד־בֵּית הַמֶּלֶךְ:

בְּעָרֵב וְהִיא בָּאָה וּבְבוֹקֵר הִיא שׁוֹבָה
אֶל־בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנַיִם אֶל־יַד שְׁעֵשִׂגוֹ
סָרִיס הַמֶּלֶךְ שִׁמֵּר הַפִּילִגְשִׁים
לֹא־תִבוֹא עוֹד אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי אִם־חִפְץ
בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְיִקְרָאָהּ בְּשֵׁם:

וּבַהֲגִיעַ תּוֹר־אֶסְתֵּר בַּת־אֲבִיחַיִל דָּד
מֵרַדְכִי אֲשֶׁר לִקְחָלוּ לְבַת לְבוֹא
אֶל־הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָּבָר כִּי אִם
אֶת־אֲשֶׁר יֵאמַר הֲגִי סָרִיס־הַמֶּלֶךְ שִׁמֵּר
הַנָּשִׁים וְתִהְיֶי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חֵן בְּעֵינָיו
כָּל־רֹאֶיהָ:

וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרוּשׁ
אֶל־בֵּית מַלְכוּתוֹ בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי
הוּא־חֲדָשׁ טֵבֵת בְּשָׁנַת־שִׁבְעָה לְמַלְכוּתוֹ:

וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת־אֶסְתֵּר מִכָּל־הַנָּשִׁים
וְתִשְׂאֵת־חֵן וְחֹסֵד לִפְנָיו מִכָּל־הַבְּתוּלוֹת
וַיִּשֶׂם כְּתֵר־מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיִּמְלִיכָהּ
תַּחַת וְשֵׁתִי:

וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גְדוֹלָה לְכָל־שָׂרָיו

שָׂרִיו וְעַבְדָּיו לְכַבּוֹד אֶסְתֵּר, וְהוּא עָשָׂה הַנְּחִיחָה
לַמְּדִינֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׁאֵת כִּנֹּר הַמֶּלֶךְ:
הַמֶּלֶךְ.

גַּם כְּשֶׁאֶסְפוּ בַתּוֹלוֹת בַּפֶּעַם שְׁנִיָּה, מְרַדְּבֵי
הָיָה יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ,

וְאֶסְתֵּר לֹא סִפְּרָה אִיפֹה נוֹלְדָה וּמֵהוּ עִמָּה
כְּמוֹ שְׂצוּהָ עֲלֶיהָ מְרַדְּבֵי, אֶסְתֵּר מִלֵּאָה אֶת
הַהוֹרָאוֹת שֶׁל מְרַדְּבֵי כְּמוֹ בְּזִמְנֵי שְׁהִיְתָה
מֵאֲמֻצַּת אֶצְלוֹ.

בַּיָּמִים הָהֵם שֶׁמְרַדְּבֵי הָיָה יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
כְּעֶסוּ בְּגִתָּן וְתָרַשׁ שְׁנֵי מִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ
מִשׁוּמְרֵי הַפֶּתַח, וְרָצוּ לְהַתְּנַקֵּשׁ בַּמֶּלֶךְ
אֲחֻשׁוּרוֹשׁ.

הַדְּבָר נֹדַע לְמְרַדְּבֵי וְהוּא סִפֵּר לְאֶסְתֵּר
הַמִּלְכָּה, וְאֶסְתֵּר אָמְרָה לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרַדְּבֵי.

חָקְרוּ אֶת הַדְּבָר וְהוּא הַתְּגִלָּה, וּשְׁנֵיהֶם נָתְלוּ
עַל עֵץ, וְזֶה נִכְתָּב בְּיִזְמֵן הַזְּכָרוֹנוֹת שֶׁלִּפְנֵי
הַמֶּלֶךְ.

אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוֹשׁ רוֹמֵם
אֶת הַמֶּן בֶּן הַמִּדְּתָא הַצְּאֵצָא שֶׁל אַגֵּי, וְכַבֵּד
אוֹתוֹ, וְקִבַּע אֶת הַדְּרָגָה שֶׁלוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים
שֶׁאֶצְלוֹ.

וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁבְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בָּדַע צְוָה הַמֶּלֶךְ, וּמְרַדְּבֵי
לֹא הָיָה כּוֹרַע וְלֹא מִשְׁתַּחֲוֶה.

עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁבְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אָמְרוּ לְמְרַדְּבֵי:
מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר עַל מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ?

הֵם הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ כָּל יוֹם וְהוּא לֹא הִקְשִׁיב
לָהֶם, הֵם סִפְּרוּ לְהַמֶּן כְּדֵי לְרַאוֹת אִם דְּבָרֵי
מְרַדְּבֵי יִחְזִיקוּ מֵעַמֵּד, כִּי הוּא הַסְּבִיר לָהֶם
שֶׁאֵינוֹ כּוֹרַע כִּי הוּא יְהוּדִי.

הַמֶּן רָאָה שֶׁמְרַדְּבֵי אֵינוֹ כּוֹרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ

וְעַבְדָּיו אֶת מוֹשֵׁתָה אֶסְתֵּר וְהַנְּחִיחָה
לַמְּדִינֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׁאֵת כִּנֹּר הַמֶּלֶךְ:

יב וּבַהֲקִבֵץ בַּתּוֹלוֹת שְׁנִית וּמְרַדְּבֵי יוֹשֵׁב
בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ:

כ אִין אֶסְתֵּר מִגִּדַּת מוֹלְדָתָהּ וְאֶת-עִמָּהּ
כְּאֲשֶׁר צְוָה עָלֶיהָ מְרַדְּבֵי וְאֶת-מֵאֵמֶר
מְרַדְּבֵי אֶסְתֵּר עָשָׂה כְּאֲשֶׁר הָיְתָה
בְּאֲמִנָּה אִתּוֹ: ס

כא בַּיָּמִים הָהֵם וּמְרַדְּבֵי יוֹשֵׁב
בְּשַׁעַר-הַמֶּלֶךְ קִצַּף בְּגִתָּן וְתָרַשׁ
שְׁנֵי-סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֶּף וַיִּבְקֹשׁוּ
לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אֲחֻשׁוּרוֹשׁ:

כב וַיִּנְדַּע הַדְּבָר לְמְרַדְּבֵי וַיַּגִּד לְאֶסְתֵּר
הַמִּלְכָּה וְתֵאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם
מְרַדְּבֵי:

כג וַיִּבְקֹשׁ הַדְּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם
עַל-עֵץ וַיִּכְתָּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: פ

ג א אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גִּדַּל הַמֶּלֶךְ
אֲחֻשׁוּרוֹשׁ אֶת-הַמֶּן בֶּן-הַמִּדְּתָא הַצְּאֵנִי
וַיִּנְשָׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת-כִּסְאוֹ מֵעַל
כָּל-הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ:

ב וְכָל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי-כֵן
צְוָה-לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְּבֵי לֹא יִכְרַע וְלֹא
יִשְׁתַּחֲוֶה:

ג וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר
הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְּבֵי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת
מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ:

ד וַיְהִי כְּאֲמֵרָם (בְּאִמְרָם) אֵלָיו יוֹם יוֹם
וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהַמֶּן לְרַאוֹת
הַנְּעֻמָּה דְּבָרֵי מְרַדְּבֵי כִּי-הִגִּיד לָהֶם
אֲשֶׁר-הוּא יְהוּדִי:

ה וַיִּרְא הַמֶּן כִּי-אֵין מְרַדְּבֵי כּוֹרַע

ומשתחנה לו וימלא המן חמה:

י וַיִּבְזוּ בְעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמַרְדֳּכָי לְבַדּוֹ
כִּי־הִגִּידוּ לוֹ אֶת־עַם מְרַדְּכָי וַיִּבְקַשׁ
הַמֶּן לְהַשְׁמִיד אֶת־כָּל־הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר
בְּכָל־מְלָכוֹת אַחֲשֵׁרוֹשׁ עִם מְרַדְּכָי:

ז בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא־חֲדָשׁ נִסָּן בַּשָּׁנָה
שְׁתַּיִם עָשָׂה לַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ הַפִּיל
פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לַפְּנֵי הַמֶּן מִיּוֹם לַיּוֹם
וּמְחַדָּשׁ לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֲדָשׁ
אֲדָר: ס

ח וַיֹּאמֶר הַמֶּן לַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ יִשְׁנֶנּוּ
עִם־אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים
בְּכָל־מְדִינֹת מְלָכוֹתָךְ וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת
מִכָּל־עַם וְאֶת־דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים
וְלַמֶּלֶךְ אִין־שׁוּה לְהַנִּיחָם:

ט אַם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב וַיִּכְתֹּב לְאַבְדָּם
וַעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כִּפְר־כֶּסֶף אֲשָׁקוּל
עַל־יְדֵי עֲשֵׂי הַמֶּלְאכָה לְהַבִּיא אֶל־נְגְנֵי
הַמֶּלֶךְ:

י וַיִּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ
וַיִּתְּנָהּ לְהַמֶּן בֶּן־הַמְּדַתָּא הָאֲנָנִי צַרַּר
הַיְּהוּדִים:

יא וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן הַכֶּסֶף נָתוּן לָךְ
וְהָעָם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ:

יב וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן
בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב
כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה הַמֶּן אֶל
אַחְשֵׁר־בְּנֵי־הַמֶּלֶךְ וְאֶל־הַפְּחֹת אֲשֶׁר
עַל־מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל־שָׂרֵי עַם וְעַם
מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָה וְעַם וְעַם
כָּל־שׁוֹנֵי בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ נִכְתָּב
וַנְּחַתֵּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ:

יג וַנְּשַׁלַּח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים
אֶל־כָּל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְג
וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־הַיְּהוּדִים מִנְּעַר
וְעַד־זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשָׁלוֹשָׁה

והוא התמלא בכעס.

הִיָּה בְּזוּי בְּעֵינָיו לַפְּגוּעַ רַק בְּמַרְדְּכָי כִּי סָפְרוּ
לוֹ מִי הָעָם שֶׁל מְרַדְּכָי, הַמֶּן רָצָה לְהַשְׁמִיד
אֶת כָּל הַיְּהוּדִים - הָעָם שֶׁל מְרַדְּכָי, שֶׁבְּכָל
מְלָכוֹת אַחֲשֵׁרוֹשׁ.

בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא חֲדָשׁ נִסָּן, בַּשָּׁנָה
שְׁתַּיִם עָשָׂה לַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ הוּא עָשָׂה
הַגְּרָלָה, זֶה הַגּוֹרֵל שֶׁעָשָׂה הַמֶּן, בְּאַיִזָּה יוֹם
וּבְאַיִזָּה חֲדָשׁ, וַיִּצָּא הַחֲדָשׁ הַשְּׁנַיִם עָשָׂר הוּא
חֲדָשׁ אֲדָר.

אָמַר הַמֶּן לַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ: יֵשׁ עִם אֶחָד
מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹת
מְלָכוֹתָךְ, וְחַקִּיהֶם שְׁנוֹנִים מִשָּׁל כָּל עַם, וְהֵם
אֵינָם עוֹשִׂים אֶת חֻקֵי הַמֶּלֶךְ, וְלַמֶּלֶךְ לֹא
מִשְׁתַּלֵּם לְהַשְׁאִיר אוֹתָם.

אִם זֶה רָעִיוֹן טוֹב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ יִכְתֹּב צו
לְהַשְׁמִיד אוֹתָם, וְאֲשָׁקוּל עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים
כֶּסֶף וְאֶתֵּן לְמַמוֹנִים שֶׁיָּבִיאוּ אוֹתָם
לְאוֹצֵר הַמֶּלֶךְ.

הַמֶּלֶךְ הִסִּיר אֶת טַבַּעַת הַחֹתֶמֶת שְׁלוֹ מִיָּדוֹ
וַיִּסַּר אוֹתָהּ לְהַמֶּן בֶּן הַמְּדַתָּא הַצְּאֵצָא שֶׁל
אֲנָנִי, אוֹיֵב הַיְּהוּדִים.

אָמַר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן: הַכֶּסֶף נָתוּן לָךְ, וְגַם הָעָם
- לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּרְצוֹנְךָ.

סוֹפְרֵי הַמֶּלֶךְ הִזְמִינוּ בְּיַג לְחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן וְהֵם
כָּתְבוּ אֶת כָּל מַה שֶׁצִּוָּה הַמֶּן אֶל נְצִיבֵי הַמֶּלֶךְ
וְאֶל הַמוֹשְׁלִים שֶׁל כָּל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
שָׂרֵי כָּל עַם וְעַם, לְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָה
וְלְכָל עַם וְעַם בְּשִׁפְטוֹ, נִכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ
אַחֲשֵׁרוֹשׁ וַנְּחַתֵּם בַּחֹתֶמֶת הַמֶּלֶךְ.

וְשַׁלְּחוּ מִכְתָּבִים בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת
הַמֶּלֶךְ, וְכָתוּב בָּהֶם לְהַשְׁמִיד לְהַרְג וּלְאַבֵּד
אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן, יְלָדִים וְנָשִׁים,
בְּיוֹם אֶחָד - בְּיוֹם י"ג לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא

חודש אדר, ולקחת את שללם.

תוכן המכתב: לקבוע בכל מדינה חוק ולפרסם אצל כל העמים, שיהיו מוכנים ליום הזה.

הרצים יצאו בדחיפות לעשות את דבר המלך, ונקבע החוק בשושן הבירה, והמלך והמן ישבו לשתות יין ובעיר שושן היו נבוכים.

ומרדכי ידע את כל מה שקרה, מרדכי קרע את בגדיו ולבש בגד גס משער עזים שחורות ושם אפר על ראשו, ויצא בתוך העיר וזעק וזעקה גדולה ומרה.

הוא בא עד לפני שער המלך, כי אסור להכנס לשער המלך בלבוש גס.

ובכל מדינה ומדינה במקום שפקדת המלך וגזרתו מגיעה, אבל גדול היהודים וצום ובכי וקינוח, ורבים שוכבים על בד גס משער עזים שחורות ועל אפר.

נערות אסתר והמשרתים שלה באו וספרו לה והמלכה הזדעזעה מאוד, היא שלחה בגדים להלביש את מרדכי ושיסיר את הבגד הגס מעליו, והוא לא הסכים לקבל.

אסתר קראה להתך – אחד משרי המלך שהוא העמיד לשרותה, היא צותה עליו לשאול את מרדכי כדי לדעת מה זה ועל מה זה.

התך יצא אל מרדכי אל רחבת העיר שלפני שער המלך.

מרדכי ספר לו את כל מה שקרה לו בגלל שלא השתחוה להמן, ואת סכום הכסף שהמן אמר שיביא לאוצרות המלך בשביל להשמיד את היהודים.

ונתן לו עותק מכתב החוק שנקבע בשושן להשמיד אותם, להראות לאסתר ולספר

עשר לחדש שנים-עשר הוא חדש אדר ושללם לבז:

פתשנן הכתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים להיות עתדים ליום הזה:

הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה: ס

ומרדכי ידע את-כל-אשר נעשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדולה ומרה:

ויבא עד לפני שער-המלך כי אין לבוא אל-שער המלך בלבוש שק:

ובכל-מדינה ומדינה מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים:

ותבואנה (ותבואינה) נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ונתחלתל המלכה מאד ונתשלח בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל:

ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ונתצוהו על-מרדכי לדעת מה-זה ועל-מה-זה:

ויצא התך אל-מרדכי אל-רחוב העיר אשר לפני שער-המלך:

ויגדלו מרדכי את כל-אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על-גנני המלך ביהודים (ביהודים) לאבדם:

ואת-פתשנן כתב-הדת אשר-נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות

לה, ולצוות עליה לבוא אל המלך להתחנן אליו ולבקש ממנו על עמה.

התן בא וספר לאסתר את דברי מרדכי.

אמרה אסתר להתן וצוהה אותו לומר למרדכי:

כל עבדי המלך ועמי מדינות המלך יודעים שכל איש או אשה שיבואו אל המלך אל החצר הפנימית בלי שהזמן דינו אחד – להרג, אלא אם בן המלך יושיט לו את שרביט הזהב והוא יחיה, ואני לא הזמנתי לבוא אל המלך כבר שלושים יום.

ספרו למרדכי את דברי אסתר.

מרדכי אמר שיענו לאסתר: אל תחשבי לעצמך להמלט בבית המלך ולהנצל ממה שיקרה לכל היהודים.

כי אם תשתקי עכשיו ולא תבקשי עבור היהודים, תגיע רוחה והצלה ליהודים ממקום אחר ואת ומשפחתך תשמדו, ומי יודע אם לא בשביל הזדמנות זו הגעת למלכות.

אמרה אסתר לענות למרדכי:

לך תכנס את כל היהודים שנמצאים בשושן ותצומו עלי, אל תאכלו ואל תשתו שלושה ימים בלילה וביום, גם אני והמשרתות שלי נצום כך, וכך אבוא למלך שלא כחוק, ואם אמות – אמות.

מרדכי עבר בשושן ועשה את כל מה שצוהה עליו אסתר.

ביום השלישי לבשה אסתר בגדי מלכות ועמדה בחצר הפנימית של בית המלך מול היכל המלך, והמלך ישב על פסא מלכותו בהיכל המלכות מול פתח ההיכל.

את-אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו על-עמה:

וַיְבֹא הַתֵּן וַיַּגִּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מֵרְדֳּכָי:

וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לַהַתֵּן וַתְּצַוֶּהוּ אֶל-מֵרְדֳּכָי:

כָּל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ יָדְעִים יְבוֹא-אֶל-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא-יִקְרָא אֶתְּ דָּתוֹ לְהַמִּית לְבָד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט-לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת-שֵׁרְבִיט הַזֶּהָב וַחַיָּה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם:

וַיַּגִּדוּ לְמֵרְדֳּכָי אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר: ס

וַיֹּאמֶר מֵרְדֳּכָי לְהָשִׁיב אֶל-אֶסְתֵּר אֶל-הַדָּמִי בְּנַפְשָׁךְ לְהַמְלִיט בֵּית-הַמֶּלֶךְ מִכָּל-הַיְּהוּדִים:

כִּי אִם-תִּשְׁתְּקִי תַחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת הַרוּחַ וְהַצְּלָה וְעֲמוּד לַיְּהוּדִים מִמְּקוֹם אֲחֵר וְאֵת וּבֵית-אֲבִיךָ תֹאבְדוּ וְמִי יוֹדֵעַ אִם-לַעֲת כְּזֹאת הִנְעַת לְמַלְכוּת:

וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל-מֵרְדֳּכָי:

לֵךְ כְּנוֹס אֶת-כָּל-הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשַׁן וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל-תֹּאכְלוּ וְאֶל-תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם-אֲנִי וְנַעֲרָתַי אֲצוּם כֵּן וּכְכֵן אֲבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא-כָדָת וְכֹאֲשֶׁר אֲבָדְתִי אֲבָדְתִּי:

וַיַּעֲבֹר מֵרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוְּתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר: ס

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׂ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֵד בַּחֲצֵר בֵּית-הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-פְּסֵא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נֹכַח

פְּתַח הַבַּיִת:

בְּשֶׁהִמְלִיךְ רָאָה אֶת אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה עוֹמְדַת
בַּחֲצַר הַיָּא מִצָּאָה חֹן בְּעֵינָיו, הַמְּלִיךְ הוֹשִׁיט
לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזָּהָב שֶׁבִידוּ, אֶסְתֵּר
הִתְקַרְבָּה וַיִּגְעָה בְּקִצָּה הַשְּׂרָבִיט.

אָמַר לָהּ הַמְּלִיךְ: מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה, וּמַה
בְּקִשְׁתְּךָ? גַּם אִם תִּבְקְשִׁי אֶת חֲצֵי הַמַּמְלָכָה
זֶה יִנָּתֵן לָךְ!

אָמְרָה אֶסְתֵּר: אִם הַמְּלִיךְ מִסְכִּים, יָבוֹאוּ
הַמְּלִיךְ וְהַמֶּן הַיּוֹם לְמִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן
שֶׁהִכְנִיתִי לוֹ.

אָמַר הַמְּלִיךְ, מִהְרֵוּ לִקְרוֹא לְהַמֶּן כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר, הַמְּלִיךְ וְהַמֶּן בָּאוּ לְמִסְבַּת
שְׁתֵּית הַיַּיִן שֶׁאֶסְתֵּר הִכִּינָה.

אָמַר הַמְּלִיךְ לְאֶסְתֵּר בְּמִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן: מַה
רְצוֹנְךָ? הוּא יִנָּתֵן לָךְ! מַה שֶׁתִּבְקְשִׁי גַם עַד
חֲצֵי הַמַּמְלָכָה יִתְבַצֵּעַ!

עֲנִתָהּ אֶסְתֵּר וְאָמְרָה, זֹאת בְּקִשְׁתִּי:

אִם מִצָּאֵתִי חֹן בְּעֵינֵי הַמְּלִיךְ וְאִם הַמְּלִיךְ
מִסְכִּים לָתֵת לִי אֶת בְּקִשְׁתִּי, יָבוֹאוּ הַמְּלִיךְ
וְהַמֶּן לְמִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן שֶׁאֲעֲשֶׂה לָהֶם,
וְאֲעֲשֶׂה אוֹתוֹ מִחֵר אִם הַמְּלִיךְ יִסְכֵּם.

הַמֶּן יֵצֵא בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב, וּכְשֶׁהַמֶּן
רָאָה אֶת מְרַדְּכֵי בְּשַׁעַר הַמְּלִיךְ שֶׁאִינוּ קִים וְלֹא
רוֹעֵד מִמֶּנּוּ, הַמֶּן הִתְמַלֵּא בְּכַעַס עַל מְרַדְּכֵי.

הַמֶּן הִתְאִפֵּק שְׂלֵא לְהִתְפַּרֵּץ וּבֹא לְבֵיתוֹ,
וְשִׁלַּח שִׁיקְרָאוֹ לְחִבְרָיו וּלְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ.

הַמֶּן סָפַר לָהֶם עַל כְּבוֹדוֹ וְעֲשָׂרוֹ וּבְנָיו הַרְבִּים
וְכָל מַה שֶׁהִמְלִיךְ רוֹמֵם אוֹתוֹ וְשִׁקְבַע אֶת
דְּרָגָתוֹ מֵעַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמְּלִיךְ.

אָמַר הַמֶּן: אֲפֹלוֹ אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה לֹא הוֹמִינָה
עִם הַמְּלִיךְ אֶל מִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן שֶׁהִכִּינָה

וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמְּלִיךְ אֶת־אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה
עֹמְדַת בַּחֲצַר נִשְׂאָה חֹן בְּעֵינָיו וַיּוֹשִׁט
הַמְּלִיךְ לְאֶסְתֵּר אֶת־שְׂרָבִיט הַזָּהָב אֲשֶׁר
בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ
הַשְּׂרָבִיט: ס

וַיֹּאמֶר לָהּ הַמְּלִיךְ מִה־לָּךְ אֶסְתֵּר
הַמְּלִכָּה וּמַה־בְּקִשְׁתְּךָ עַד־חֲצֵי
הַמַּמְלָכוֹת וַיִּנָּתֵן לָךְ:

וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמְּלִיךְ טוֹב
יָבוֹא הַמְּלִיךְ וְהַמֶּן הַיּוֹם אֶל־הַמִּשְׁתָּה
אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי לָךְ:

וַיֹּאמֶר הַמְּלִיךְ מִהְרֵוּ אֶת־הַמֶּן לַעֲשׂוֹת
אֶת־דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא הַמְּלִיךְ וְהַמֶּן
אֶל־הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

וַיֹּאמֶר הַמְּלִיךְ לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה הַיַּיִן
מַה־שָּׂאלְתְּךָ וַיִּנָּתֵן לָךְ וּמַה־בְּקִשְׁתְּךָ
עַד־חֲצֵי הַמַּמְלָכוֹת וַתַּעֲשׂ:

וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

אִם־מִצָּאֵתִי חֹן בְּעֵינֵי הַמְּלִיךְ
וְאִם־עַל־הַמְּלִיךְ טוֹב לָתֵת אֶת־שְׂאֵלְתִי
וְלַעֲשׂוֹת אֶת־בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמְּלִיךְ וְהַמֶּן
אֶל־הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה לָהֶם וּמִחֵר
אֲעֲשֶׂה כְּדַבַּר הַמְּלִיךְ:

וַיֵּצֵא הַמֶּן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב
וּכְרְאוֹת הַמֶּן אֶת־מְרַדְּכֵי בְּשַׁעַר הַמְּלִיךְ
וְלֹא־קִים וְלֹא־זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הַמֶּן
עַל־מְרַדְּכֵי חֲמָה:

וַיִּתְאִפֵּק הַמֶּן וַיָּבוֹא אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח
וַיָּבֹא אֶת־אֶהֱבִיו וְאֶת־זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ:

וַיִּסְפַּר לָהֶם הַמֶּן אֶת־כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרֹב
בְּנָיו וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמְּלִיךְ וְאֶת
אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל־הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמְּלִיךְ:

וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶף לֹא־הִבִּיאָהּ אֶסְתֵּר
הַמְּלִכָּה עִם־הַמְּלִיךְ אֶל־הַמִּשְׁתָּה

אֶלֶּא אוֹתִי, וְאֲנִי מִזְמֵן אֵלֶיָּה עִם הַמֶּלֶךְ גַּם מִחֵר.

וְכָל זֶה לֹא שׁוּה לִי כְּלוּם כָּל זְמַן שְׁאֲנִי רוֹאֶה אֶת מֶרְדֵּכִי הַיהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ.

אָמְרוּ לוֹ זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְכָל חֲבָרָיו: שִׁיעֲשׂוּ עִמוּד תְּלִיָּה בְּגוֹבַהּ חֲמִשִּׁים אַמָּה (25 מטר), וּבְבֹקֶר תִּנְאֶמֶר לַמֶּלֶךְ וְיִתְּלוּ עָלָיו אֶת מֶרְדֵּכִי, וְאִז תָּבוֹא עִם הַמֶּלֶךְ אֶל מִסַּבַּת שְׂתִיית הַיַּיִן שְׂמֵחַ, הַדָּבָר מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּן וְהוּא עֹשֶׂה אֶת עִמוּד הַתְּלִיָּה.

בְּלִילִיָּה הַהוּא הַמֶּלֶךְ לֹא הִצְלִיחַ לְהִרְדֵּם, הוּא אָמַר שְׂיָבִיאוּ אֶת יוֹמֵן הַזְּכֻרֹנוֹת וְקִרְאוּ מִמֶּנּוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.

וּמִצָּא כְּתוּב שֶׁמֶרְדֵּכִי סִפֵּר עַל בְּגַתְנָא וְתִרְשׁ שְׁנֵי מִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ מִשׁוּמְרֵי הַפֶּתַח, שְׂרָצוּ לְהַתְּנַקֵּשׁ בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ.

אָמַר הַמֶּלֶךְ: אֵיזָה כְּבוֹד וְגִדּוּלָה עֲשׂוּ לְמֶרְדֵּכִי עַל זֶה? אָמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׂרְתָיו: לֹא עֲשׂוּ לוֹ שׁוּם דָּבָר.

אָמַר הַמֶּלֶךְ: מִי בְּחָצֵר? וְהַמֶּן בָּא לְחָצֵר הַחִיצוֹנָה שֶׁל בֵּית הַמֶּלֶךְ לומר לַמֶּלֶךְ לְתִלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכִי עַל עִמוּד הַתְּלִיָּה שֶׁהֵכִין לוֹ.

אָמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: הִנֵּה הַמֶּן עוֹמֵד בְּחָצֵר, אָמַר הַמֶּלֶךְ: יָבוֹא!

הַמֶּן בָּא, אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ: מַה לַעֲשׂוֹת לְאִישׁ שֶׁהַמֶּלֶךְ רוֹצֵה שְׂיִכְבְּדוּ אוֹתוֹ? הַמֶּן אָמַר לַעֲצֻמוֹ, לְמִי הַמֶּלֶךְ רוֹצֵה לְתַת כְּבוֹד יוֹתֵר מִלִּי!

אָמַר הַמֶּן לַמֶּלֶךְ: אִישׁ שֶׁהַמֶּלֶךְ רוֹצֵה שְׂיִכְבְּדוּ אוֹתוֹ –

יָבִיאוּ בְּגָדֵי מַלְכוּת שֶׁהַמֶּלֶךְ לָבַשׁ, וְסוֹס שֶׁהַמֶּלֶךְ רָכַב עָלָיו וְשָׂמּוּ כְּתֵר מַלְכוּת

אֲשֶׁר-עֲשָׂתָה כִּי אִם-אוֹתִי וְגַם-לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא-לָהּ עִם-הַמֶּלֶךְ:

וְכָל-זֶה אֵינְנו שׁוּה לִי בְּכַל-עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רוֹאֶה אֶת-מֶרְדֵּכִי הַיהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ:

וְתִאמַר לוֹ זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְכָל-אֶהְבִּיו נַעֲשׂוּ-עִין גְּבוּהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבְבֹקֶר אָמַר לַמֶּלֶךְ וְיִתְּלוּ אֶת-מֶרְדֵּכִי עָלָיו וּבֹא-עִם-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתָּה שְׂמֵחַ וְיִטֵּב הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּן וְנַעֲשׂ הַעֵץ: ס

בְּלִילִיָּה הַהוּא נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהָבִיא אֶת-סֵפֶר הַזְּכֻרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיִּהְיוּ נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:

וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכִי עַל-בְּגַתְנָא וְתִרְשׁ שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה-נַּעֲשֶׂה יָקָר וְגִדּוּלָה לְמֶרְדֵּכִי עַל-זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׂרְתָיו לֹא-נַעֲשֶׂה עִמוֹ דָּבָר:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בְּחָצֵר וְהַמֶּן בָּא לְחָצֵר בֵּית-הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ לְתִלּוֹת אֶת-מֶרְדֵּכִי עַל-הַעֵץ אֲשֶׁר-הֵכִין לוֹ:

וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עוֹמֵד בְּחָצֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא:

וַיָּבוֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה-לַעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לְמִי יִחָפֵץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי:

וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל-הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ:

יָבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לָבַשׁ-בו הַמֶּלֶךְ וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ

בראשו.

וַיִּמְסְרוּ אֶת הַבְּגָדִים וְאֶת הַסּוּס, לַיָּדִי אֶחָד מִשְׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַשְּׁלִיטִים, וַיִּלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ שֶׁהַמֶּלֶךְ רוּצָה שְׂיִכְבְּדוּ אוֹתוֹ, וַיִּרְפִּיבוּ אוֹתוֹ עַל הַסּוּס בְּרִחוּב הָעִיר, וַיְכַרְיֻוּ לִפְנֵי: כָּכָה עוֹשִׂים לָאִישׁ שֶׁהַמֶּלֶךְ רוּצָה שְׂיִכְבְּדוּ אוֹתוֹ!

אָמַר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן: תִּמְהַר, קַח אֶת הַבְּגָדִים וְאֶת הַסּוּס כִּמוֹ שְׂאֲמַרְתָּ, וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְמַרְדְּכִי הַיְּהוּדִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ, אֵל תַּחֲסִיר שׁוֹם דְּבַר מִכָּל מַה שְׂאֲמַרְתָּ!

הֶמֶן לָקַח אֶת הַבְּגָדִים וְאֶת הַסּוּס, וְהִלְבִּישׁ אֶת מַרְדְּכִי, וְהִרְכִּיב אוֹתוֹ עַל הַסּוּס בְּכַכַּר הָעִיר, וְקָרָא לִפְנָיו: כָּכָה עוֹשִׂים לָאִישׁ שֶׁהַמֶּלֶךְ רוּצָה שְׂיִכְבְּדוּ אוֹתוֹ!

מַרְדְּכִי חִזַּר לְשַׁעַר הַמֶּלֶךְ, וְהֶמֶן מִהַר בְּדַחֲפוֹת לְבֵיתוֹ, אָבֵל וּמְכַסֶּה אֶת רֹאשׁוֹ בְּבוֹשָׁה.

הֶמֶן סָפַר לְזַרֵּשׁ אֶשְׁתּוֹ וּלְכַלּ חֲבָרָיו אֶת כָּל מַה שְּׂקָרָה לוֹ, אָמְרוּ לוֹ חֲבָרָיו הַחֲכָמִים וְזָרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ: אִם מַרְדְּכִי שֶׁהִתְחַלְתָּ לְפֹל בְּפָנָיו הוּא מִצְאָאֲצָאי הַיְּהוּדִים, לֹא תוּכַל לְנַצַּח אוֹתוֹ אֶלָּא תִפּוֹל בְּפָנָיו.

בְּעוֹד הֵם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וְהִבִּיאוּ אֶת הֶמֶן לְמִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן שֶׁהִכִּינָה אֶסְתֵּר.

הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן בָּאוּ לְשִׁתּוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה.

הַמֶּלֶךְ אָמַר לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִסְבַּת שְׁתֵּית הַיַּיִן: מַה רָצוֹנְךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, זֶה יִנְתֵּן לְךָ וְיִמָּה בְּקִשְׁתֶּךָ, גַּם עַד חֲצֵי הַמַּמְלָכָה זֶה יִתְבַצֵּעַ!

עָנְתָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְאָמְרָה: אִם מִצְאָתִי חָן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם כֵּן רָצוֹן הַמֶּלֶךְ, יִנְתֵּנוּ לִי לְבִקְשָׁתִי הַחַיִּים שְׁלִי וְשֶׁל עַמִּי!

וְאֲשֶׁר נִתֵּן בְּתֵר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ:

וַיִּתְּנוּ הַלְּבוּשׁ וְהַסּוּס עַל-יַד-אִישׁ מִשְׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְמִים וְהִלְבִּישׁוּ אֶת-הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרָו וְהִרְכִּיבֵהוּ עַל-הַסּוּס בְּרִחוּב הָעִיר וְקָרָאוּ לִפְנָיו כָּכָה יַעֲשֶׂה לָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרָו:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן מְהֵרָה קַח אֶת-הַלְּבוּשׁ וְאֶת-הַסּוּס כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֶׂה-כֵן לְמַרְדְּכִי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל-תִּפְּל דְּבַר מִכָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

וַיִּקַּח הֶמֶן אֶת-הַלְּבוּשׁ וְאֶת-הַסּוּס וַיִּלְבֹּשׂ אֶת-מַרְדְּכִי וַיִּרְכִּיבֵהוּ בְּרִחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנָיו כָּכָה יַעֲשֶׂה לָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרָו:

וַיָּשָׁב מַרְדְּכִי אֶל-שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן נִדְחַף אֶל-בֵּיתוֹ אָבֵל וְחָפוּי רֹאשׁ:

וַיִּסְפֹּר הֶמֶן לְזָרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ וּלְכָל-אֶהְבָּיו אֶת כָּל-אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ אִם מִזְרַע הַיְּהוּדִים מַרְדְּכִי אֲשֶׁר תַּחֲלוֹת לְנֶפֶל לִפְנָיו לֹא-תוּכַל לוֹ כִּי-נָפּוֹל תִּפּוֹל לִפְנָיו:

עוֹדִם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִילוּ לְהִבִּיֵּא אֶת-הֶמֶן אֶל-הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן לְשִׁתּוֹת עִם-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתָּה הַיַּיִן מַה-שְּׂאֲלָתְךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנְתֵּן לְךָ וְיִמָּה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד-חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ:

וַתֵּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְהִיא אָמְרָה: אִם מִצְאָתִי חָן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנְתֵּן-לִי נַפְשִׁי

בשאלתי ועמי בבקשתי:

כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד אותנו, אלו היינו נמכרים לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצד שנה בגזק המלך: ס

ויאמר המלך אחשורוש לאסתר ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר-מלאו לבו לעשות כן: ס

ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה:

והמלך קם בחמתו ממושטה הזו אל-גנת הביתו והמן עמד לבקש על חיו מאסתר המלכה כי הוא ראה שהמלך כבר החליט לעשות לו רע:

והמלך חזר מגנת הארמון להיכל שתית חיו, והמן נופל על המטה שאסתר עליה, אמר המלך: גם לאנוס את המלכה אצלי בבית! המילים יצאו מפי המלך והמשרתים כסו את פני המן.

חרבונה, אחד המשרתים שלפני המלך, אמר: גם הנה עמוד התליה שהמן עשה לתלות את מרדכי שדבר דברים טובים בשביל המלך, עומד בבית המן, בגובה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו:

ותלו את המן על עמוד התליה שהכין למרדכי, והמלך נרגע מבעסו.

ביום ההוא המלך אחשורוש נתן לאסתר המלכה את ביתו של המן אויב היהודים, ומרדכי נכנס לפני המלך כי אסתר ספרה מי הוא עבורה.

המלך הסיר את טבעת החותמת שלו שהעביר מהמן ונתנה למרדכי, אסתר מנתה את מרדכי לשלוט על בית המן.

כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצד שנה בגזק המלך: ס

ויאמר המלך אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר-מלאו לבו לעשות כן: ס

ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה:

והמלך קם בחמתו ממושטה הזו אל-גנת הביתו והמן עמד לבקש על-נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי-כלתה אליו הרעה מאת המלך:

והמלך שב מנגת הביתו אל-ביתו משתה הזו והמן נפל על-המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את-המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חסו: ס

ויאמר חרבונה אחד מן-הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר-עשה המן למרדכי אשר דבר-טוב על-המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו:

ותלו את-המן על-העץ אשר-הכין למרדכי וחתת המלך שככה: פ

ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את-בית המן צר היהודים (היהודים) ומרדכי בא לפני המלך כי-הגידה אסתר מה הוא-לה:

ויסר המלך את-טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את-מרדכי על-בית המן: ס

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

אָסְתֵר הַמְּשִׁיכָה לְדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַנִּפְלָה
לִפְנֵי רַגְלָיו, וּבְכַתְּהָ וְהַתְחַנְּנָה לוֹ שִׁבְטֵל אֶת
רַעַת הַמֶּן הַצְּאֲצָא שֶׁל אֲגַג, וְאֶת תְּכֵנִיתוֹ
שֶׁתְּכַנֵּן לְעִשׂוֹת לַיהוּדִים.

הַמֶּלֶךְ הוֹשִׁיט לְאֶסְתֵר אֶת שְׂרָבִיט הַזָּהָב,
וְאֶסְתֵר קָמָה וַנְּעַמְדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.

וְאָמְרָה: אִם הַמֶּלֶךְ מִסְכִּים וְאִם אֲנִי מוֹצֵאת
חַן בְּעֵינָיו וְהַמֶּלֶךְ חוֹשֵׁב שְׂזָה נָכוֹן וְאֲנִי טוֹבָה
בְּעֵינָיו, יִכְתְּבוּ לִבְטֵל אֶת הַצְּוִים שֶׁל הַתְּכֵנִית
שֶׁל הַמֶּן בֶּן הַמִּדְתָּא הַצְּאֲצָא שֶׁל אֲגַג שֶׁכָּתַב
לְהַשְׁמִיד אֶת הַיְּהוּדִים שֶׁבְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ.

כִּי אִיךָ אוֹכֵל לְרֹאוֹת אֶת הָרַע שִׁיקְרָה
לְעַמִּי! וְאִיךָ אוֹכֵל לְרֹאוֹת אֶת הַשְּׂמֵדָת
מִשְׁפַּחְתִּי?!

אָמַר הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ לְאֶסְתֵר הַמַּלְכָּה
וּלְמַרְדֳּכֵי הַיְּהוּדִי: הִנֵּה, אֶת בֵּיתוֹ שֶׁל הַמֶּן
נָתַתִּי לְאֶסְתֵר, וְאֶת הַמֶּן תָּלוּ עַל עַמּוּד
הַתְּלִיָּה עַל שְׁהַתְּנַבֵּל לַיהוּדִים.

וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְּהוּדִים מִה שְׂאֵתֶם רוֹצִים
בְּצוֹ חֹדֶשׁ בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְתַחַתְמוּ בַּחוֹתְמַת
טַבַּעַת הַמֶּלֶךְ, כִּי צוֹ שֶׁנִּכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ
וְנַחֲתֶם בַּחוֹתְמַת הַמֶּלֶךְ אִי אֶפְשָׁר לִבְטֵל.

סוֹפְרֵי הַמֶּלֶךְ הִזְמִינוּ אֹז – בְּיוֹם כ"ג בַּחֹדֶשׁ
הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִינּוֹן, וְכָתְבוּ אֶת כָּל מַה
שְׂצֹה מַרְדֳּכֵי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל הַנְּצִיבִים
וְהַמוֹשְׁלִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת שֶׁמְהוּדוּ וְעַד כּוֹשׁ
מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְשֶׁבַע מְדִינֹת, לְכָל מְדִינָה
וּמְדִינָה בְּכַתְּבָהּ וּלְכָל עַם וְעַם בְּשִׁפְתּוֹ, וְאֶל
הַיְּהוּדִים בְּכַתְּבָם וּבְשִׁפְתָם.

הוּא כָּתַב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ וְחַתֵּם
בַּחוֹתְמַת הַמֶּלֶךְ וְשִׁלַּח מִכְּתָבִים בְּיַד

וַתּוֹסֶף אֶסְתֵר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
וַתַּפֵּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּבְכֶּה וַתַּתְחַנְּנֵה לּוֹ
לְהַעֲבִיר אֶת־רַעַת הַמֶּן הַאֲנָנִי וְאֶת
מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיְּהוּדִים:

וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵר אֶת שְׂרָבִיט הַזָּהָב
וַתִּקֶּם אֶסְתֵר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:

וַתֹּאמֶר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב
וְאִם־מִצְּאָתִי חָן לִפְנָיו וְכִשְׁר הַדְּבָר
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתָּב
לְהַשִּׁיב אֶת־הַסְּפָרִים מִחֻשְׁבַּת הַמֶּן
בֶּן־הַמִּדְתָּא הַאֲנָנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹּ
אֶת־הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ:

כִּי אִיכָּכָה אוֹכֵל וְרֹאִיתִי בְּרַעָה
אֲשֶׁר־יִמְצָא אֶת־עַמִּי וְאִיכָּכָה אוֹכֵל
וְרֹאִיתִי בְּאַבְדֵּן מוֹלַדְתִּי: ס

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ לְאֶסְתֵר
הַמַּלְכָּה וּלְמַרְדֳּכֵי הַיְּהוּדִי הַזֶּה
בֵּית־הַמֶּן נָתַתִּי לְאֶסְתֵר וְאֶתוֹ תָּלוּ
עַל־הַעֵץ עַל אֲשֶׁר־שָׁלַח יָדוֹ בַּיְּהוּדִים
(בַּיְהוּדִים):

וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל־הַיְּהוּדִים כְּטוֹב
בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת
הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתָּב
בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וְנַחֲתוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ
אִין לְהַשִּׁיב:

וַיִּקְרְאוּ סוֹפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעַת־הַיּוֹם
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֹדֶשׁ סִינּוֹן
בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתְּב
כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוְּהָ מַרְדֳּכֵי אֶל־הַיְּהוּדִים
וְאֶל הָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי
הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מְהוּדוּ וְעַד־כּוֹשׁ שֶׁבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה
כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כָּל־שָׁנָה וְאֶל־הַיְּהוּדִים
כְּכַתְּבָם וְכָל־שׁוֹנָם:

וַיִּכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוּשׁ וַיַּחֲתֵם
בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד

הדוהרים על הפרדים בני סוסות מרכוש המלך.

ונכתב שהמלך נתן רשות ליהודים שבכל עיר להתבנס ולעמוד בקרב כדי להציל את נפשם, ולהשמיד ולהרוג ולאבד כל צבא של עם ומדינה שנלחם בהם, ואת הילדים והנשים, ולקחת את שללם.

ביום אחד בכל מדינות המלך אחשוורוש, ביום י"ג לחודש השנים עשר הוא חודש אדר.

תוכן הפתב: יקבע חוק בכל מדינה, ויתפרסם אצל כל העמים, שהיהודים יתבוננו ליום הזה לנקום באויביהם.

הדוהרים על הפרדים מרכוש המלך יצאו במהירות ובדחופות בדברי המלך והחוק נקבע בשושן הבירה.

ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות של תכלת ולבן ובכתר זהב גדול וצעף פשתן וצעף ארגמן, ובעיר שושן צהלו ושמחה.

ליהודים היה אור בעינים ושמחה ושושן וכבוד.

ובכל מדינה ובכל עיר כל מקום שדברי המלך והחוק שלו מתפרסמים, יש שמחה ושושן ליהודים, סעודה עם יין ויום טוב, ורבים מבני העמים שבארצות מתגזרים מרוב פחד מהיהודים.

ובחודש השנים עשר הוא חודש אדר ביום י"ג בו, כשהגיע זמן בצוע החוק של פקדת המלך, ביום שאובי היהודים תכננו לשלוט בהם, קרה ההיפך, שהיהודים הם ששלטו בשונאיהם.

היהודים התבנסו בעריהם בכל מדינות

הרצים בסוסים רכבי הרקש האחשתרנים בני הרמכים:

אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל-עיר-ועיר להקהל ולעמוד על-נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את-כל-חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבוז:

ביום אחד בכל-מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחודש שנים-עשר הוא-חדש אדר:

פתשנו הפתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים ולהיות הנהודים (היהודיים) עתידים (עתודים) ליום הזה להנקם מאויביהם:

הרצים רכבי הרקש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה: ס

ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה:

ליהודים היתה אורה ושמחה ושושן ויקר:

ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע שמחה ושושן ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתנהדים כי-נפל פחד-היהודים עליהם:

ובשנים עשר חודש הוא-חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר-המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו אויבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם:

נקהליו היהודים בעריהם בכל-מדינות

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

הַמֶּלֶךְ אַחְשָׁרוֹשׁ כְּדִי לִפְגֹּעַ בְּאֵלֶּה שְׁחַפְּשׂוּ
אֶת רַעְתֶּם, וְאִף אֶחָד לֹא נִסָּה לְעִמּוּד
בְּפִנְיֵהֶם כִּי כָּל הָעַמִּים פָּחְדוּ מֵהֶם.

וְכָל שְׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהַנְּצִיבִים וְהַמּוֹשְׁלִים
וְעוֹבְדֵי הַמֶּלֶךְ כִּבְדוּ אֶת הַיְּהוּדִים כִּי הֵם פָּחְדוּ
מִמֶּרְדְּכִי.

כִּי מִרְדְּכִי הָיָה חָשׁוּב בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְהַשֵּׁם שְׁלוֹ
הַתְּפָרֶסֶם בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מִרְדְּכִי
הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק.

הַיְּהוּדִים הָפּוּ אֶת כָּל אוֹיְבֵיהֶם בְּחָרֵב וְהָרְגוּ
וְהִשְׁמִידוּ אוֹתָם, וְעָשׂוּ בְּשׁוֹנְאֵיהֶם כְּרִצּוֹנָם.

וּבְשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְהִשְׁמִידוּ חֲמֵשׁ
מֵאוֹת אִישׁ.

וְהָרְגוּ אֶת פְּרִשְׁנֵדְתָּא וְאֶת דִּלְפּוֹן וְאֶת
אֶסְפָּתָא,

וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אַדְלֵיָא וְאֶת אַרְיִדְתָּא,

וְאֶת פְּרַמְשֶׁתָּא וְאֶת אַרְיִסִי וְאֶת אַרְדִּי וְאֶת
אִירֵתָא,

עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בֶּן הַמְּדֵתָא אוֹיֵב הַיְּהוּדִים,
וְהֵם לֹא הוֹשִׁיטוּ יָד לְקַחַת מֵהַשָּׁלָל.

בְּאוֹתוֹ יוֹם הוֹדִיעוּ לְמֶלֶךְ אֶת מִסְפַּר הַהֲרוּגִים
בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה.

אָמַר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה: בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
הַיְּהוּדִים הָרְגוּ וְהִשְׁמִידוּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת
עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן, בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִי
יֹדֵעַ מָה עָשׂוּ! וּמָה רִצּוֹנָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמָה עוֹד
אֶת מְבַקְשֶׁת וְזֶה יִתְבַּעֵץ!

אָמְרָה אֶסְתֵּר: אִם הַמֶּלֶךְ מִסְכִּים, יִתְאַפְּשֶׁר
גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים שֶׁבְּשׁוֹשֵׁן, לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ
הַחוּק שֶׁל הַיּוֹם, וְאֶת גּוֹפּוֹתֵיהֶם שֶׁל עֲשֶׂרֶת
בְּנֵי הַמֶּן יִתְלוּ עַל עִמּוּד הַתְּלִיָּה.

הַמֶּלֶךְ אַחְשָׁרוֹשׁ לִשְׁלַח יָד בְּמִבְקָשֵׁי
רַעְתֶּם וְאִישׁ לֹא-עִמַּד לְפִנְיֵיהֶם כִּי-נִפְל
פָּחְדָם עַל-כָּל-הָעַמִּים:

וְכָל-שְׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים
וְהַפַּחְוֹת וְעָשִׂי הַמַּלְאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ
מִנְשָׂאִים אֶת-הַיְּהוּדִים כִּי-נִפְל
פָּחַד מִרְדְּכִי עֲלֵיהֶם:

כִּי-גָדוֹל מִרְדְּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ
הוֹלֵךְ בְּכָל-הַמְּדִינֹת כִּי-הָאִישׁ מִרְדְּכִי
הוֹלֵךְ וְגָדוֹל:

וַיָּפּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל-אוֹיְבֵיהֶם
מִכַּתְחָרֵב וְהָרַג וְאִבְהָן וַיַּעֲשׂוּ
בְּשׁוֹנְאֵיהֶם כְּרִצּוֹנָם:

וּבְשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבְד
חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ: ס

וְאֶת פְּרִשְׁנֵדְתָּא ס וְאֶת דִּלְפּוֹן ס וְאֶת
אֶסְפָּתָא: ס

וְאֶת פּוֹרְתָא ס וְאֶת אַדְלֵיָא ס וְאֶת
אַרְיִדְתָּא: ס

וְאֶת פְּרַמְשֶׁתָּא ס וְאֶת אַרְיִסִי ס וְאֶת
אִירֵדִי ס וְאֶת יִירֵתָא: ס

עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בֶּן-הַמְּדֵתָא צָרַר
הַיְּהוּדִים הָרְגוּ וּבִבְיָה לֹא שָׁלְחוּ
אֶת-יָדָם:

בְּיוֹם הַהוּא בָּא מִסְפַּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשֵׁן
הַבִּירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשֵׁן
הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבְד חֲמֵשׁ
מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הַמֶּן בְּשָׂאֵר
מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמִה-שָׂאֵלְתְּךְ
וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמִה-בְּקָשְׁתְּךְ עוֹד וְתַעֲשׂ:

וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב וַיִּנְתֵּן
גַּם-מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן לַעֲשׂוֹת
כְּדַת הַיּוֹם וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הַמֶּן יִתְלוּ
עַל-הָעֵץ:

הַמֶּלֶךְ אָמַר שֶׁכֶּף יַעֲשֶׂה וְנִקְבַּע הַחֹק בְּשׂוֹשָׁן, וְאֵת עֲשֵׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן תִּלְוּ.

וְהַיְהוּדִים שֶׁבְּשׂוֹשָׁן הִתְכַּנְּסוּ גַם בַּיּוֹם י"ד לְחֹדֶשׁ אֲדָר, וְהִרְגוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ, וְלֹא הוֹשִׁיטוּ יָד לְקַחַת מִהַשְּׁלָל.

וּשְׂאָר הַיְהוּדִים שֶׁבְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ הִתְכַּנְּסוּ וְעָמְדוּ עַל נַפְשָׁם וְהָיָה לָהֶם שִׁקְט מֵאוֹיְבֵיהֶם, וְהֵם הִרְגוּ בְּשׂוֹנְאֵיהֶם שִׁבְעִים וַחֲמִשָּׁה אֲלָף, וְלֹא הוֹשִׁיטוּ יָד לְקַחַת מִהַשְּׁלָל.

בַּיּוֹם י"ג לְחֹדֶשׁ אֲדָר הֵם נִלְחְמוּ, וְהָיָה לָהֶם שִׁקְט בַּיּוֹם י"ד בּוֹ וְעָשׂוּ אוֹתוֹ יוֹם סְעוּדָה עִם יַיִן וְשִׂמְחָה.

וְהַיְהוּדִים שֶׁבְּשׂוֹשָׁן הִתְכַּנְּסוּ לְהִלָּחֵם בַּיּוֹם י"ג בְּחֹדֶשׁ וְגַם בַּיּוֹם י"ד, וְהָיָה לָהֶם שִׁקְט בַּיּוֹם ט"ו וְעָשׂוּ אוֹתוֹ יוֹם סְעוּדָה עִם יַיִן וְשִׂמְחָה.

לְכֵן הַיְהוּדִים הַ"פְּרוֹזִים" – אֵלֶּה שְׂוִישְׁבִים בְּעָרִים שְׂאִינָם מִקְּפוֹת חוּמָה, עוֹשִׂים בַּיּוֹם י"ד לְחֹדֶשׁ אֲדָר יוֹם שִׂמְחָה וְסְעוּדָה עִם יַיִן וְיוֹם טוֹב וְשׁוֹלְחִים מְנוֹת אִישׁ לְחֵבְרוֹ.

מְרַדְּבֵי כְּתָב אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְשָׁלַח מִכְּתָבִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים שֶׁבְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, הַקְּרוּבִים וְהַרְחוּקִים.

שִׁיקְבְּלוּ עַל עַצְמָם לַעֲשׂוֹת אֵת יוֹם י"ד לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם ט"ו בּוֹ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.

כְּמוֹ הַיָּמִים שֶׁהָיָה לַיְהוּדִים שִׁקְט מֵאוֹיְבֵיהֶם, וְהַחֹדֶשׁ שֶׁנֶּחֱפַד לָהֶם מִצַּעַר לְשִׂמְחָה וּמֵאֲבָל לַיּוֹם טוֹב, לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמִים שֶׁל סְעוּדָה עִם יַיִן וְשִׂמְחָה וְשִׁלִּיחַת מְנוֹת אִישׁ לְחֵבְרוֹ וּמִתְּנוֹת לְעַנְיִים.

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֵּן וְתִתְּנֵן דָּת בְּשׂוֹשָׁן וְאֵת עֲשֵׂרֶת בְּנֵי-הַמֶּן תִּלְוּ:

וַיִּקְהָלוּ הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) אֲשֶׁר-בְּשׂוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וַיַּהֲרִגוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם:

וּשְׂאָר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ וְעָמְדוּ עַל-נַפְשָׁם וְנִחְלוּ מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהִרוּגוּ בְּשׂוֹנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אֲלָף וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם:

בַּיּוֹם-שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְנִחַח בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹ וְעָשָׂה אוֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה:

וְהַיְהוּדִים (וְהַיְהוּדִים) אֲשֶׁר-בְּשׂוֹשָׁן נִקְהָלוּ בְּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹ וְנִחַח בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וְעָשָׂה אוֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה:

עַל-כֵּן הַיְהוּדִים הַפְּרוֹזִים (הַפְּרוֹזִים) הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרוֹזוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שִׂמְחָה וּמְשֻׁתָּה וְיוֹם טוֹב וּמְשַׁלְּחִים מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ: ס

וַיִּכְתֹּב מְרַדְּבֵי אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל-כָּל-הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחוּקִים:

לְקִיָּם עֲלֵיהֶם לְהִינֹחַ עֲשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם-חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ בְּכָל-שָׁנָה וְשָׁנָה:

כְּיָמִים אֲשֶׁר-נָחֲחוּ בָהֶם הַיְהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נֶחֱפַד לָהֶם מִצַּעַר לְשִׂמְחָה וּמֵאֲבָל לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה וּמְשַׁלְּחִים מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֹבְיָנָיו:

והיהודים קבלו על עצמם את מה שהם כבר התחילו לעשות ואת מה שמרדכי כתב להם. כי המן בן המדתא הצאצא של אנג אויב כל היהודים תכנן להשמיד את היהודים, והגריל גורל מתי לעשות בהם מהומות ולהשמיד אותם.

ויכשאתר באה לפני המלך, המלך אמר לכתוב במכתבים שהתכנית הרעה שהמן חשב על היהודים תתהפך עליו, ותלו אותו ואת בניו על העץ.

לכן קראו לימים האלה "פורים" שפירושו גורלות, על שם הגורל. לכן נכתבו כל דברי המגלה הזאת – מה ראו שמשום כך קבעו לעשות כך ומה קרה להם –

היהודים קבעו וקבלו על עצמם ועל צאצאיהם ועל כל הגרים שמתלויים אליהם שלא יתבטל לעולם, שיחגגו את שני הימים האלה בזמנם כפי שנכתבו, בכל שנה ושנה.

והימים האלה מציינים ונחגגים בכל דור ודור, בכל משפחה ומשפחה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר, וימי הפורים האלה לא יתבטלו ממנהגי היהודים וצאצאיהם לא יפסיקו לחגוג בהם.

אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי כתבו וחיבו בכל תוקף לקים את צו האגרת השניה – לקים את ימי הפורים.

ומרדכי שלח מכתבים אל כל היהודים, אל מאה עשרים ושבע המדינות של מלכות אחשורוש, ובהם דברי שלום וקביעה,

שיקבעו את ימי הפורים האלה בזמניהם כמו שקבעו עבורם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכמו שקבלו על עצמם ועל צאצאיהם, את דברי הצומות והזעקה בהם.

כפי שאמרה אסתר – הוא קבע דברי הפורים

וכבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם:

כי המן בן המדתא האנגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להם ולאבדם:

ויבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ:

על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על פכה ומה הגיע אליהם:

קימו וקבלו (וקבל) היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה:

והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם: ס

ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפרים הזאת השנית:

וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת:

לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם:

ומאמר אסתר קים דברי הפרים

כג

כד

כה

כו

כז

כח

כט

ל

לא

לב

הָאֱלֹהִים וּנְכַתֵּב בְּסֵפֶר: ס

הָאֱלֹהִים, כְּפָתוּב בַּמִּכְתָּבִים.
הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ הַטִּיל מִסַּעַל תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
וְאֵי הַיָּם, לְאַחַר הַהֲנָחָה בְּמַסַּע שְׁבַה־מַלְכֹת
אֶסְתֵּר.

י * א וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ | (אחשרש) מִסַּעַל הָאָרֶץ וְאֵי הַיָּם:

וְכָל סְפֹרֵי הַחֹזֶק וְהַגְּבוּרָה שֶׁל אַחֲשֵׁרוּשׁ
וּפְרָטֵי גְדֻלָּתוֹ שֶׁל מֶרְדֳּכָי שֶׁהַמֶּלֶךְ רוֹמֵם אוֹתוֹ
– כְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַהִסְטוֹרְיָה שֶׁל מַלְכֵי מְדֵי
וּפְרָס.

ב וְכָל-מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וְנִבְיֻרָתוֹ וּפְרָשֵׁת
גְּדֻלַּת מֶרְדֳּכָי אֲשֶׁר גְּדָלוֹ הַמֶּלֶךְ
הַלְוֵאִיתִם כְּתוּבִים עַל-סֵפֶר דְּבָרֵי
הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָס:

שֶׁמֶרְדֳּכָי הַיְהוּדִי הָיָה מְשֻׁנָּה לַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ
וְחָשׁוּב בֵּין הַיְהוּדִים וְרָצוּי לְאַחֲיוֹ הַרְבִּיּוֹת,
מְחַפֵּשׂ לַעֲשׂוֹת טוֹב לְעַמּוֹ וּמְדַבֵּר לְמַעַן שְׁלוֹם
כָּל בְּנֵי עַמּוֹ.

ג כִּי מֶרְדֳּכָי הַיְהוּדִי מְשֻׁנָּה לַמֶּלֶךְ
אַחֲשֵׁרוּשׁ וְגִדּוֹל לַיְהוּדִים וְרָצוּי לְרַב
אֲחִיו דָּרָשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדַבֵּר שְׁלוֹם
לְכָל-זֶרְעוֹ: